MIC. # 3707F

TALMUDIC ENCYCLOPEDIA.

RUSSIA: [18--]

ASHKENAZIC SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

EX LIBRIS C 113

J. N. Eisenstein

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

HEBREW RARE BOOKS COLLECTION
www.hebrewbooks.org
ספרי נדירים בעברית

שאינה מחזיק בתפילין, אפילו בשבת. הגה: ויש נוהגין שאין מניחין תפילין בחול המועד, ונכון הוא. (ב"י בשם הגהות מיימוני פרק ד' מתפילין בשם ספר המנהגות. וכן משמע בתשובת הרשב"א סי' ק"ל. ומהרי"ל בשם מהר"ם כתב שאין מניחין תפילין בחול המועד, משום שאין לו להטריח את הציבור לילך אחריו לבתי הכנסיות. ומהרי"ק

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה
ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים ועשרים
ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא לבנו לי
ויאמר אליו אם נא מצאתי חן בעיניך שי
ושכבתי עם אבתי ונשאתני ממצרים וקב
ויאמר הנני כדברך אשר לא תעשה כן ל
ויאמר השבעה לי ויאמר ישבע לו וישתח
ויהי אחרי הדברים האלה ויאמר יוסף
ויאמר יעקב אל יוסף אל שדי נראה אלי
ועתה שני בניך הנולדים לך בארץ מצר
ומולדתך אשר ילדה לו בדן אהליבמה ב
ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנ
ויאמר ישראל אל יוסף הנה אנכי מת ו
ויאמר יוסף אל אביו כי בני הם אשר נת
ויאמר קחם נא אלי בניהם ואברכם
ועיני ישראל כבדו מזקן לא יוכל וי
ויאמר יוסף אל אביו לא כן אבי כי זה
ויאמר ישראל אל יוסף הנה אנכי מת ו
ויאמר אל יוסף הנה בנך יוסף בא אלי
ויאמר אלהים אל ישראל במראת הלילה
ויאמר אלהים אליו אני אל שדי פרה ור
ועתה שני בניך הנולדים לך בארץ מצר
ומולדתך אשר הולדת אחריהם יהיו לך

שלמה וחירם – בקשת חירם מ' חכמי ספרדים ויועצים וכו' לבנין
שבט"ס וקרא"ס ושבט"ס – שבט"ס וכו' – חלוף אותיות בין ל וכו'
חלוף אותיות בין ר ל וכו' – חלוף אותיות בין ר ל וכו' – חלוף

תולדות יעקב ויוסף, ויחי, ויגש, מקץ, מקץ, וישב, וישלח, וישב, וישלח, וישב, וישלח

אתו ואמר לו: אל תירא, כי אל תירא אתה, ואל תחת, כי עמך אני, ואל תשתע, כי אני אלהיך. אמצתיך, אף עזרתיך, אף תמכתיך בימין צדקי. (ישעיה מא, י) ואומר: כי אמר אלהים אל יעקב עבדי, בחירי בו, זרע אברהם אוהבי. אשר החזקתיך מקצות הארץ וגו'.

ولد: ٢٣ ٢٨ ٢٨٦٦ لدا ٢٨٦٦٨٦: ٢٨٦٦ ٢٨٦٦٨٦ ٢٨٦٦٨٦
٢٨٦٦٨٦ ٢٨٦٦٨٦ ٢٨٦٦٨٦ ٢٨٦٦٨٦ ٢٨٦٦٨

ומה שהוא [ב] בלשון ארמי שהוא לשון הקדש ואינו
מתורגם אלא בלשון הקדש. ואם תאמר והלא כתיב
ויקרא יעקב לרחל ולא כתיב ויאמר יעקב לרחל
ויאמר לה. ומה שכתוב ויאמר לה הוא מתורגם
ויאמר ליה. וכן כל כיוצא בזה.

ב ויאמר לה לבן הגידה נא לי אשר יהיה שכרך עלי
ועבדתיך בחנם. ויאמר לו לבן אם נא מצאתי חן
בעיניך נחשתי וברך ה' אותי בגללך. ויאמר נקבה
לי שכרך עלי ואתנה. ויאמר לו אתה ידעת את
אשר עבדתיך ואת אשר היה מקנך אתי. כי מעט
אשר היה לך לפני ויפרץ לרוב ויברך ה' אותך
לרגלי ועתה מתי אעשה גם אנכי לביתי. ותרגומו
ואמר לבן ליעקב אם כדין אשכחית רחמין קדמך
אתנסי ואברכנך בגין דמימרא דיי ברכך לי. ואמר
יעקב ליה אנת ידעת ית דשמשית יתך ית אילפנך
ית בנך ובנתך ית עזיך וית ענזיך ית תורך וית
אמרך. ומה דהוה לך קדמי זעיר ואתפשט לתקוף
ואתברכת לך בטיבותי. ועתה אימתי אעבד אף
אנא לבית משפחתי. ואמר לה מה אתן לך ויאמר
יעקב לא תתן לי מאומה אם תעשה לי את הדבר
הזה אשוב ארעה צאנך אשמר. אעבר בכל צאנך
היום הסר משם כל שה נקד וטלוא וכל כבש חום
בצאן וטלוא ונקד בעזים והיה שכרי. וענתה בי
צדקתי ביום מחר כי תבוא על שכרי לפניך כל
אשר אינו נקד וטלוא בעזים וחום בכבשים גנוב
הוא אתי. ויאמר לבן הן לו יהי כדברך. ויסר
ביום ההוא את התישים העקדים והטלאים ואת
כל העזים הנקדות והטלאות כל אשר לבן בו
וכל חום בכבשים ויתן ביד בניו. וישם דרך
שלשת ימים בינו ובין יעקב ויעקב רעה את צאן
לבן הנותרות. ויקח לו יעקב מקל לבנה לח
ולוז וערמון ויפצל בהן פצלות לבן מחשפת על
הלבן אשר במקלות. ויצג את המקלות אשר פצל
בשקתות המים בבתאת השקת הצאן נכח פני הצאן
בהשקותן ליחם בעת בואן לשתות. ויחמו הצאן
אל המקלות ותלדנה הצאן עקדים נקדים וטלואים.
והכבשים הפריד יעקב ויתן פני הצאן אל עקד
וכל חום בצאן לבן וישת לו עדרים לבדו ולא
שתם על צאן לבן. והיה בכל יחמו הצאן המקשרות
ושם יעקב את המקלות לעיני הצאן ברהטים לחמן
בעריות הצאן. ובהעטף הצאן לא יתן שם ותהי
העטופות ללבן ויעקב. ויפרץ האיש מאד מאד
ויהי לו צאן רבות ושפחות ועבדים וגמלים וחמרים.

ג וישמע את דברי בני לבן לאמר לקח יעקב את כל
אשר לאבינו ומאשר לאבינו עשה את כל הכבוד
הזה. וירא יעקב את פני לבן והנה איננו אתו
כתמול שלשום. ויאמר ה' אל יעקב שוב אל ארץ
אבותיך ולמולדתך ואהיה עמך. וישלח יעקב
ויקרא לרחל ולאה השדה אל צאנו. ויאמר להן
אני רואה את פני אביכן כי איננו אלי כתמול
שלשום. ואלהי אבי היה עמדי. ואתן יודעות
אתנה כי בכל כחי עבדתי את אביכן. ואביכן
התל בי והחליף את משכרתי עשרת מונים. ולא
נתנו אלהים לעמתו. ואם כה יאמר נקדים יהיה
שכרך ויולדו כל הצאן נקדים. ואם כה יאמר
עקדים יהיה שכרך ויולדו כל הצאן עקדים. ויצל
אלהים את מקנה אביכן ויתן לי. ויהי בעת יחם
הצאן ואשא עיני ואראה בחלום והנה העתודים
העלים על הצאן עקדים נקדים וברדים. ויאמר
אלי מלאך האלהים בחלום יעקב ואמר הנני. וישא
נא עיניך וראה כל העתודים העלים על הצאן
עקדים נקדים וברדים כי ראיתי את כל אשר לבן
עשה לך. אנכי האל בית אל אשר משחת שם מצבה
אשר נדרת לי שם נדר. עתה קום צא מן הארץ
הזאת ושוב אל ארץ מולדתך. ותען רחל ולאה
ותאמרנה לו העוד לנו חלק ונחלה בבית אבינו.
הלא נכריות נחשבנו לו כי מכרנו ויאכל גם
אכול את כספנו. כי כל העשר אשר הצל אלהים
מאבינו לנו ולבנינו הוא ועתה כל אשר אמר
אלהים אליך עשה. ויקם יעקב וישא את בניו
ואת נשיו על הגמלים. וינהג את כל מקנהו ואת
כל רכושו אשר רכש מקנה קנינו אשר רכש בפדן
ארם לבוא אל יצחק אביו ארצה כנען. ולבן הלך
לגזז את צאנו ותגנוב רחל את התרפים אשר
לאביה. ויגנב יעקב את לב לבן הארמי על בלתי
הגיד לו כי הוא בורח הוא וכל אשר לו. ויברח
הוא וכל אשר לו ויקם ויעבר את הנהר וישם את
פניו הר הגלעד. ויגד ללבן ביום השלישי כי
ברח יעקב. ויקח את אחיו עמו וירדף אחריו
דרך שבעת ימים וידבק אתו בהר הגלעד. ויבא
אלהים אל לבן הארמי בחלום הלילה ויאמר לו
השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע. ויבא
לבן את כל אנשי המקום ויעשו משתה שבעת ימים.
ויאמר לבן ליעקב מה עשית ותגנב את לבבי
ותנהג את בנותי כשבויות חרב. למה נחבאת
לברוח ותגנוב אותי ולא הגדת לי ואשלחך
בשמחה ובשירים בתף ובכנור. ולא נשקתני לבני
ולבנותי עתה הסכלת עשות. יש לאל ידי לעשות
עמכם רע ואלהי אביכם אמש אמר אלי לאמר השמר
לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע. ועתה הלוך
הלכת כי נכסף נכספת לבית אביך למה גנבת את
אלהי. ויען יעקב ויאמר ללבן כי יראתי כי
אמרתי פן תגזל את בנותיך מעמי. עם אשר תמצא
את אלהיך לא יחיה נגד אחינו הכר לך מה עמדי
וקח לך. ויעקב לא ידע כי רחל גנבתם. ויבא
לבן באהל יעקב ובאהל לאה ובאהל שתי השפחות
ולא מצא. ויצא מאהל לאה ויבא באהל רחל. ורחל
לקחה את התרפים ותשמם בכר הגמל ותשב עליהם
ותמש לבן את כל האהל ולא מצא. ותאמר אל אביה
אל יחר בעיני אדני כי לא אוכל לקום מפניך כי
חדלת לי להיות נשים. ויחפש ולא מצא את
התרפים. ויחר ליעקב ויריב בלבן ויען יעקב
ויאמר ללבן מה פשעי מה חטאתי כי דלקת אחרי.
כי מששת את כל כלי ביתי מה מצאת מכל כלי
ביתך שים כה נגד אחי ואחיך ויוכיחו בין שנינו.
זה עשרים שנה אנכי עמך רחליך ועזיך לא שכלו
ואילי צאנך לא אכלתי. טרפה לא הבאתי אליך
אנכי אחטנה מידי תבקשנה גנובתי יום וגנובתי
לילה. הייתי ביום אכלני חרב וקרח בלילה
ותדד שנתי מעיני. זה לי עשרים שנה בבתיך
עבדתיך ארבע עשרה שנה בשתי בנותיך ושש שנים
בצאנך ותחלף את משכרתי עשרת מונים. לולי
אלהי אבי אלהי אברהם ופחד יצחק היה לי כי
עתה ריקם שלחתני את עניי ואת יגיע כפי ראה
אלהים ויוכח אמש. ויען לבן ויאמר אל יעקב
הבנות בנותי והבנים בניי והצאן צאני וכל אשר
אתה רואה לי הוא ולבנותי מה אעשה היום לאלה
או לבניהן אשר ילדו. ועתה לכה נכרתה ברית
אני ואתה והיה לעד ביני וביניך. ויקח יעקב
אבן וירימה מצבה. ויאמר יעקב לאחיו לקטו
אבנים ויקחו אבנים ויעשו גל ויאכלו שם על הגל.
ויקרא לו לבן יגר שהדותא ויעקב קרא לו גלעד.
ויאמר לבן הגל הזה עד היום ביני וביניך על כן
קרא שמו גלעד. והמצפה אשר אמר יצף יהוה בינו
וביני כי נסתר איש מרעהו. אם תענה את בנותי
ואם תקח נשים על בנותי אין איש עמנו ראה
אלהים עד ביני וביניך. ויאמר לבן ליעקב הנה
הגל הזה והנה המצבה אשר יריתי ביני וביניך.
עד הגל הזה והמצבה אם אני לא אעבר אליך את
הגל הזה ואת המצבה הזאת לרעה. אלהי אברהם
ואלהי נחור ישפטו בינינו אלהי אביהם. ויעקב
נשבע בפחד אביו ויזבח זבח בהר ויקרא לאחיו
לאכל לחם ויאכלו לחם ויליני בהר. וישכם לבן
בבקר וינשק לבניו ולבנותיו ויברך אותם וילך
וישב לבן למקומו. ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו
מלאכי אלהים. ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים
זה ויקרא שם המקום ההוא מחנים. וישלח יעקב
מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום.
ויצו אותם לאמר כה תאמרון לאדני לעשו כה אמר
עבדך יעקב עם לבן גרתי ואחר עד עתה. ויהי לי
שור וחמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני
למצא חן בעיניך. וישובו המלאכים אל יעקב
לאמר באנו אל אחיך אל עשו וגם הולך לקראתך
וארבע מאות איש עמו. ויירא יעקב מאד ויצר לו
ויחץ את העם אשר אתו והצאן והבקר והגמלים
לשני מחנות. ויאמר אם יבא עשו אל המחנה האחת
והכהו והיה המחנה הנשאר לפליטה. ויאמר יעקב
אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק יהוה האמר אלי
שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה עמך. קטנתי מכל
החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך כי במקלי
עברתי את הירדן הזה ועתה הייתי לשני מחנות.
הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אתו
פן יבא והכני אם על בנים. ואתה אמרת היטב
אטיב עמך ושמתי את זרעך כחול הים אשר לא יספר
מרב. ויהי שם בלילה ההוא ויקח משם מן הבא
בידו מנחה לעשו אחיו שתים מאות עזים ועשרים
תישים מאתים רחלים ועשרים אילים. שלשים
מיניקות וחלביהן ארבעים ופרים עשרה פרות
ועשרים פרים עשר אתנות ועשרים עירים עשרה
פרדים. ויתן ביד עבדיו עדר עדר לבדו ויאמר
אל עבדיו עברו לפני והרוח תשימו בין עדר
ובין עדר. ויצו את הראשון לאמר כי יפגשך עשו
אחי ושאלך לאמר למי אתה ואנה תלך ולמי אלה
לפניך. ואמרת לעבדך ליעקב מנחה היא שלחה
לאדני לעשו והנה גם הוא אחרינו. כי אמר אכפרה
פניו במנחה ההלכת לפני ואחרי כן אראה פניו
אולי ישא פני. ותעבר המנחה על פניו והוא לן
בלילה ההוא במחנה. ויקם בלילה ויקח את שתי
נשיו ואת שתי שפחותיו ואת אחד עשר ילדיו
ויעבר את מעבר יבק. ויקחם ויעבירם את הנחל
ויעבר את אשר לו. ויותר יעקב לבדו ויאבק איש
עמו עד עלות השחר. וירא כי לא יכל לו ויגע
בכף ירכו ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו. ויאמר
שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם
ברכתני. ויאמר אליו מה שמך ויאמר יעקב. ויאמר
לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל כי שרית
עם אלהים ועם אנשים ותוכל. וישאל יעקב והגידה
נא שמך ויאמר למה זה תשאל לשמי ויברך אתו שם.
ויקרא יעקב שם המקום ההוא פניאל כי ראיתי
אלהים פנים אל פנים ותנצל נפשי. ויזרח לו
השמש כאשר עבר את פנואל והוא צלע על ירכו.
על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה אשר על
כף הירך עד היום הזה כי נגע בכף ירך יעקב
בגיד הנשה. וישא יעקב עיניו וירא והנה עשו בא
ועמו ארבע מאות איש. ויחץ את הילדים על לאה
ועל רחל ועל שתי השפחות. ויעבר את הראשונה
ויחץ את ילדיה ואת לאה ואת ילדיה ואחרונה את
רחל ואת יוסף. והוא עבר לפניהם וישתחו ארצה
שבע פעמים עד גשתו עד אחיו. וירץ עשו לקראתו
ויחבקהו ויפל על צוארו וישקהו ויבכו. וישא את
עיניו וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה
לך ויאמר הילדים אשר חנן אלהים את עבדך. ותגשנה
השפחות הנה הנה ילדיהן וישתחוו. ותגש גם לאה
וילדיה וישתחוו ואחר נגש יוסף ורחל ויתחוו.
ויאמר מי לך כל המחנה הזה אשר פגשתי ויאמר
למצא חן בעיני אדני. ויאמר עשו יש לי רב אחי
יהי לך אשר לך. ויאמר יעקב אל נא אם נא מצאתי
חן בעיניך ולקחת מנחתי מידי כי על כן ראיתי
פניך כראות פני אלהים ותרצני. קח נא את
ברכתי אשר הובאת לך כי חנני אלהים וכי יש לי
כל. ויפצר בו ויקח. ויאמר נסעה ונלכה ואלכה
לנגדך. ויאמר אליו אדני יודע כי הילדים רכים
והצאן והבקר עלות עלי ודפקום יום אחד ומתו כל
הצאן. יעבר נא אדני לפני עבדו ואנהלה לאטי
לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים עד אשר
אבוא אל אדני שעירה. ויאמר עשו אעזבה נא עמך
מן העם אשר אתי. ויאמר למה זה אמצא חן בעיני
אדני. וישב עשו ביום ההוא לדרכו שעירה. ויעקב
נסע סכתה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סכות. על כן
קרא שם המקום סכות. ויבא יעקב שלם עיר שכם
אשר בארץ כנען בבאו מפדן ארם ויחן את פני העיר.
וקנה את חלקת השדה אשר נטה שם אהלו מיד בני
חמור אבי שכם במאה קשיטה. ויצב שם מזבח ויקרא
לו אל אלהי ישראל.

ד ותצא דינה בת לאה אשר ילדה ליעקב לראות
בבנות הארץ. וירא אתה שכם בן חמור החוי נשיא
הארץ ויקח אתה וישכב אתה ויענה. ותדבק נפשו
בדינה בת יעקב ויאהב את הנערה וידבר על לב
הנערה. ויאמר שכם אל חמור אביו לאמר קח לי את
הילדה הזאת לאשה. ויעקב שמע כי טמא את דינה
בתו והבניו היו את מקנהו בשדה והחרש יעקב עד
בואם. ויצא חמור אבי שכם אל יעקב לדבר אתו.
ובני יעקב באו מן השדה כשמעם ויתעצבו האנשים
ויחר להם מאד כי נבלה עשה בישראל לשכב את בת
יעקב וכן לא יעשה. וידבר חמור אתם לאמר שכם
בני חשקה נפשו בבתכם תנו נא אתה לו לאשה.
והתחתנו אתנו בנתיכם תתנו לנו ואת בנותינו
תקחו לכם. ואתנו תשבו והיתה הארץ לפניכם שבו
וסחרו בה והאחזו בה. ויאמר שכם אל אביה ואל
אחיה אמצא חן בעיניכם והאשר תאמרו אלי אתן.
הרבו עלי מאד מהר וכמתן ואתנה כאשר תאמרו אלי
ותנו לי את הנערה לאשה. ויענו בני יעקב את
שכם ואת חמור אביו בדבר ויאמרו אשר טמא את דינה
אחותם. ויאמרו אליהם לא נוכל לעשות הדבר הזה
לתת את אחותנו לאיש אשר לו ערלה כי חרפה היא
לנו. אך זאת נאות לכם אם תהיו כמונו להמול לכם
כל זכר. ונתנו את בנותינו לכם ואת בנותיכם
נקח לנו ונשבנו אתכם והיינו לעם אחד. ואם לא
תשמעו אלינו להמול ולקחנו את בתנו והלכנו.
וייטב דבריהם בעיני חמור ובעיני שכם בן חמור.
ולא אחר הנער לעשות הדבר כי חפץ בבת יעקב והוא
נכבד מכל בית אביו. ויבא חמור ושכם בנו אל שער
עירם וידברו אל אנשי עירם לאמר האנשים האלה
שלמים הם אתנו וישבו בארץ וסחרו אתה והארץ
הנה רחבת ידים לפניהם את בנותם נקח לנו לנשים
ואת בנותינו נתן להם. אך בזאת יאותו האנשים
לשבת אתנו להיות לעם אחד בהמול לנו כל זכר
כאשר הם נמולים. מקנהם וקנינם וכל בהמתם הלא
לנו הם אך נאותה להם ויישבו אתנו. וישמעו אל
חמור ואל שכם בנו כל יוצאי שער עירו ויתהמלו
כל זכר כל יוצאי שער עירו. ויהי ביום השלישי
בהיותם כואבים ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי
אחי דינה איש חרבו ויבאו על העיר בבטח ויהרגו
כל זכר. ואת חמור ואת שכם בנו הרגו לפי חרב
ויקחו את דינה מבית שכם ויצאו. בני יעקב באו על
החללים ויבזו העיר אשר טמאו אחותם. את צאנם
ואת בקרם ואת חמוריהם ואת אשר בעיר ואת אשר
בשדה לקחו. וכל חילם ואת כל נשיהם שבו ויבזו
גם את כל אשר בבית. ויאמר יעקב אל שמעון ואל
לוי עכרתם אותי להבאישני בישבי הארץ בכנעני
ובפרזי ואנכי מתי מספר ונאספו עלי והכוני
ונשמדתי אני וביתי. ויאמרו הכזונה יעשה את
אחותנו. ויאמר אלהים אל יעקב קום עלה בית אל
ושב שם ועשה שם מזבח לאל הנראה אליך בברחך
מפני עשו אחיך. ויאמר יעקב אל אנשי ביתו
והסירו את אלהי הנכר אשר בתוככם והטהרו
והחליפו שמלתיכם. ונקומה ונעלה בית אל ואעשה
שם מזבח לאל העונה אותי ביום צרתי ויהי עמדי
בדרך אשר הלכתי. ויתנו אל יעקב את כל אלהי
הנכר אשר בידם ואת הנזמים אשר באזניהם ויטמן
יעקב אתם תחת האלה אשר עם שכם. ויסעו ויהי
חתת אלהים על הערים אשר סביבותיהם ולא רדפו
אחרי בני יעקב. ויבא יעקב לוזה אשר בארץ כנען
הוא בית אל הוא ואל כל העם אשר אתו. ויבן שם
מזבח ויקרא למקום אל בית אל כי שם נגלו אליו
האלהים בברחו מפני אחיו. ותמת דבורה מינקת
רבקה ותקבר מתחת לבית אל תחת האלון ויקרא שמו
אלון בכות. וירא אלהים אל יעקב עוד בבאו מפדן
ארם ויברך אתו. ויאמר אליו אלהים שמך יעקב לא
יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך
ויקרא את שמו ישראל. ויאמר אליו אלהים אני אל
שדי פרה ורבה גוי וקהל גוים יהיה ממך ומלכים
מחלציך יצאו. והארץ אשר נתתי לאברהם ולצחק
לך אתננה ולזרעך אחריך אתן את הארץ. ויעל
מעליו אלהים במקום אשר דבר אתו. ויצב יעקב
מצבה במקום אשר דבר אתו מצבת אבן ויסך עליה
נסך ויצק עליה שמן. ויקרא יעקב את שם המקום
אשר דבר אלהים שם בית אל. ויסעו מבית אל ויהי
עוד כברת הארץ לבוא אפרתה ותלד רחל ותקש
בלדתה. ויהי בהקשותה בלדתה ותאמר לה המיילדת
אל תיראי כי גם זה לך בן. ויהי בצאת נפשה כי
מתה ותקרא שמו בן אוני ואביו קרא לו בנימין.
ותמת רחל ותקבר בדרך אפרת הוא בית לחם. ויצב
יעקב מצבה על קברתה הוא מצבת קבר רחל עד היום
הזה. ויסע ישראל ויט אהלה מהלאה למגדל עדר.
ויהי בשכן ישראל בארץ ההוא וילך ראובן וישכב
את בלהה פילגש אביו ויישמע ישראל. ויהיו בני
יעקב שנים עשר. בני לאה בכור יעקב ראובן
ושמעון ולוי ויהודה ויששכר וזבולן. בני רחל
יוסף ובנימין. ובני בלהה שפחת רחל דן ונפתלי.
ובני זלפה שפחת לאה גד ואשר. אלה בני יעקב
אשר ילד לו בפדן ארם. ויבא יעקב אל יצחק אביו
ממרא קרית הארבע הוא חברון אשר גר שם אברהם
ויצחק. ויהיו ימי יצחק מאה שנה ושמנים שנה.
ויגוע יצחק וימת ויאסף אל עמיו זקן ושבע ימים
ויקברו אתו עשו ויעקב בניו.

ה אלה תולדות עשו הוא אדום. עשו לקח את נשיו
מבנות כנען את עדה בת אילון החתי ואת אהליבמה
בת ענה בת צבעון החוי. ואת בשמת בת ישמעאל
אחות נביות. ותלד עדה לעשו את אליפז ותלד
בשמת את רעואל. ואהליבמה ילדה את יעוש ואת
יעלם ואת קרח. אלה אלופי בני עשו בני אליפז
בכור עשו אלוף תימן אלוף אומר אלוף צפו אלוף
קנז. ואלוף קרח אלוף געתם אלוף עמלק אלה
אלופי אליפז בארץ אדום. אלה בני עדה אשת עשו.
ואלה בני רעואל בן בשמת אשת עשו נחת זרח שמה
מזה. ואלה היו בני אהליבמה בת ענה בת צבעון
אשת עשו ותלד לעשו את יעוש ואת יעלם ואת קרח.
אלה אלופי בני עשו בכור אליפז בני אלוף תימן
אלוף אומר אלוף צפו אלוף קנז. אלוף קרח אלוף
געתם אלוף עמלק אלה אלופי אליפז בארץ אדום
אלה בני עדה. ואלה בני אהליבמה בת ענה אשת
עשו. ותלד לעשו את יעוש ואת יעלם ואת קרח.
אלה בני רעואל בן בשמת אשת עשו אלוף נחת זרח
שמה מזה. א

٩ ٥٦٥ وهنا ما ١٠٦٦ ٥٦٥٥ ٥٥ ١٥٧٥ ٥٥٥٥ ٥٥٥ ٥٥٥٥ ٥٥٥٥ ٥

שמעון בן יוחאי	רבי שמעון בן יוחאי	שמעון בן יוחאי
שמעון בן יוחנן	רבי יוחנן	שמעון בן יוחנן
שמעון בן לקיש	ריש לקיש	שמעון בן לקיש
שמעון בן פזי	רבי פזי	שמעון בן פזי
שמעון בן פנחס	רבי פנחס	שמעון בן פנחס
שמעון בר אבא	רבי אבא	שמעון בר אבא
שמעון בר אבין	רבי אבין	שמעון בר אבין
שמעון בר אבינא	רבי אבינא	שמעון בר אבינא
שמעון בר אבן	רבי אבן	שמעון בר אבן
שמעון בר אבנא	רבי אבנא	שמעון בר אבנא
שמעון בר אדא	רבי אדא	שמעון בר אדא
שמעון בר אדי	רבי אדי	שמעון בר אדי
שמעון בר אחא	רבי אחא	שמעון בר אחא
שמעון בר אחי	רבי אחי	שמעון בר אחי
שמעון בר אידי	רבי אידי	שמעון בר אידי
שמעון בר אלעזר	רבי אלעזר	שמעון בר אלעזר
שמעון בר אמי	רבי אמי	שמעון בר אמי
שמעון בר אמין	רבי אמין	שמעון בר אמין
שמעון בר אמינא	רבי אמינא	שמעון בר אמינא
שמעון בר אמן	רבי אמן	שמעון בר אמן
שמעון בר אמנא	רבי אמנא	שמעון בר אמנא
שמעון בר אסי	רבי אסי	שמעון בר אסי
שמעון בר אפי	רבי אפי	שמעון בר אפי
שמעון בר אשי	רבי אשי	שמעון בר אשי
שמעון בר בא	רבי בא	שמעון בר בא
שמעון בר בון	רבי בון	שמעון בר בון
שמעון בר בונא	רבי בונא	שמעון בר בונא
שמעון בר בי	רבי בי	שמעון בר בי
שמעון בר בין	רבי בין	שמעון בר בין
שמעון בר בינא	רבי בינא	שמעון בר בינא
שמעון בר בן	רבי בן	שמעון בר בן
שמעון בר בנא	רבי בנא	שמעון בר בנא
שמעון בר בנאי	רבי בנאי	שמעון בר בנאי
שמעון בר בני	רבי בני	שמעון בר בני
שמעון בר בנין	רבי בנין	שמעון בר בנין
שמעון בר בנינא	רבי בנינא	שמעון בר בנינא
שמעון בר בנן	רבי בנן	שמעון בר בנן
שמעון בר בננא	רבי בננא	שמעון בר בננא
שמעון בר בני	רבי בני	שמעון בר בני
שמעון בר בנין	רבי בנין	שמעון בר בנין
שמעון בר בנינא	רבי בנינא	שמעון בר בנינא
שמעון בר בנן	רבי בנן	שמעון בר בנן
שמעון בר בננא	רבי בננא	שמעון בר בננא

שמעון בר גבי	רבי גבי	שמעון בר גבי
שמעון בר גבין	רבי גבין	שמעון בר גבין
שמעון בר גבינא	רבי גבינא	שמעון בר גבינא
שמעון בר גבן	רבי גבן	שמעון בר גבן
שמעון בר גבנא	רבי גבנא	שמעון בר גבנא
שמעון בר גי	רבי גי	שמעון בר גי
שמעון בר גין	רבי גין	שמעון בר גין
שמעון בר גינא	רבי גינא	שמעון בר גינא
שמעון בר גן	רבי גן	שמעון בר גן
שמעון בר גנא	רבי גנא	שמעון בר גנא
שמעון בר גני	רבי גני	שמעון בר גני
שמעון בר גנין	רבי גנין	שמעון בר גנין
שמעון בר גנינא	רבי גנינא	שמעון בר גנינא
שמעון בר גנן	רבי גנן	שמעון בר גנן
שמעון בר גננא	רבי גננא	שמעון בר גננא
שמעון בר די	רבי די	שמעון בר די
שמעון בר דין	רבי דין	שמעון בר דין
שמעון בר דינא	רבי דינא	שמעון בר דינא
שמעון בר דן	רבי דן	שמעון בר דן
שמעון בר דנא	רבי דנא	שמעון בר דנא
שמעון בר דני	רבי דני	שמעון בר דני
שמעון בר דנין	רבי דנין	שמעון בר דנין
שמעון בר דנינא	רבי דנינא	שמעון בר דנינא
שמעון בר דנן	רבי דנן	שמעון בר דנן
שמעון בר דננא	רבי דננא	שמעון בר דננא
שמעון בר הי	רבי הי	שמעון בר הי
שמעון בר הין	רבי הין	שמעון בר הין
שמעון בר הינא	רבי הינא	שמעון בר הינא
שמעון בר הן	רבי הן	שמעון בר הן
שמעון בר הנא	רבי הנא	שמעון בר הנא
שמעון בר הני	רבי הני	שמעון בר הני
שמעון בר הנין	רבי הנין	שמעון בר הנין
שמעון בר הנינא	רבי הנינא	שמעון בר הנינא
שמעון בר הנן	רבי הנן	שמעון בר הנן
שמעון בר הננא	רבי הננא	שמעון בר הננא

ותר בלאי

"אלפיר ומלא ולפי שלא בחמה לפי הדין שמדברים בשעת הוצאה
שמא שלא מאה — ומיהו אסור לגבות ממנו אלא כפי השער
בשעת הוצאה, אבל אם נתייקרו או הוזלו אין לו אלא כפי
השער שהיה בשעת הלואה, ואין חילוק בין מטבע למטבע
אלא בשעת הוצאה, וא

اهتمار للدائرة سابقا تحت حكم الجزء الثاني من هذا القانون ـ فالمحكمة لم تجز
لها حق في الحكم بالفائدة بعد الحكم الابتدائي ـ ولا يغير من ذلك أن الدائرة
تنازلت عن الفوائد المحكوم بها عليها بعد الحكم الابتدائي ـ لأن هذا التنازل
لا يعدو أن يكون تبرعا من الدائرة بما لا يجوز لها التبرع به ـ ولا يغير من
ذلك أيضا أن الدائرة قد أقامت دعواها بعد أن صار القانون رقم ٧٨ سنة ١٩٣١
نافذ المفعول ـ لأن العبرة في تحديد القانون الواجب التطبيق على الدعوى
هي بتاريخ رفعها لا بتاريخ الحكم فيها ـ ولا يغير من ذلك أيضا أن الدائرة
قد تنازلت عن الفوائد المحكوم بها عليها بعد الحكم الابتدائي ـ لأن هذا
التنازل لا يعدو أن يكون تبرعا من الدائرة بما لا يجوز لها التبرع به ـ
ولا يغير من ذلك أيضا أن الدائرة قد أقامت دعواها بعد أن صار القانون رقم
٧٨ سنة ١٩٣١ نافذ المفعول ـ لأن العبرة في تحديد القانون الواجب التطبيق على
الدعوى هي بتاريخ رفعها لا بتاريخ الحكم فيها ـ وحيث إن الطاعن يقول
في أسباب طعنه إن الحكم المطعون فيه قد أخطأ في تطبيق القانون وفي تأويله
إذ قضى بإلزامه بالفوائد بواقع ٩ ٪ سنويا من تاريخ المطالبة القضائية
بالرغم من أن الدائرة قد تنازلت عن الفوائد المحكوم بها عليها بعد الحكم
الابتدائي ـ وحيث إن هذا السبب مردود بما تقدم ذكره في الرد على السبب
الأول ـ

وحيث إن الطاعن يقول في السبب الثالث إن الحكم المطعون فيه قد أخطأ
في تطبيق القانون وفي تأويله إذ قضى بإلزامه بالفوائد بواقع ٩ ٪ سنويا
من تاريخ المطالبة القضائية بالرغم من أن الدائرة قد تنازلت عن الفوائد
المحكوم بها عليها بعد الحكم الابتدائي ـ لأن هذا التنازل لا يعدو أن
يكون تبرعا من الدائرة بما لا يجوز لها التبرع به ـ ولا يغير من ذلك
أيضا أن الدائرة قد أقامت دعواها بعد أن صار القانون رقم ٧٨ سنة ١٩٣١
نافذ المفعول ـ لأن العبرة في تحديد القانون الواجب التطبيق على الدعوى
هي بتاريخ رفعها لا بتاريخ الحكم فيها ـ وحيث إن هذا السبب مردود
بما تقدم ذكره في الرد على السبب الأول ـ

(قرار) بناء عليه حكمت المحكمة بقبول الطعن شكلا وبرفضه موضوعا
وبمصادرة التأمين وبإلزام الطاعن بالمصاريف ومبلغ ٣٠٠ قرش مقابل أتعاب
المحاماة للمطعون عليها ـ

٥٦٩

(قضية رقم ٢٠٠ سنة ٥٠ ق)

(الدائرة الجنائية)

برياسة حضرة صاحب السعادة أحمد حسنين باشا رئيس المحكمة ـ

وعضوية حضرتي صاحبي العزة محمد صالح بك وعبد الحميد بدوي بك ـ

(المدعي بالحق المدني) النيابة العمومية

ضد

(المتهم) محمد أحمد عبد الرحمن ـ

(محامي المتهم) حضرة صاحب العزة محمد فهمي عبد اللطيف ـ

(واقعة الدعوى) اتهمت النيابة المتهم المذكور بأنه في يوم ٢٣ مايو سنة ١٩٣٠ بدائرة مركز المنصورة ضرب عمدا بالعصا المبينة بالمحضر فأحدث بالمجني عليه المبين بالمحضر الإصابة الموصوفة بالتقرير الطبي المرفق بالقضية والتي نشأ عنها عاهة مستديمة ـ وطلبت إلى حضرة قاضي الإحالة بمحكمة المنصورة الكلية إحالة القضية على المحكمة المختصة لمعاقبته بالمادة ٢٤٠ من قانون العقوبات ـ فقررت إحالة القضية على محكمة الجنايات لمعاقبته بالمادة المذكورة ـ

وبجلسة المحاكمة حضر المتهم ومحاميه وترافع كل منهما عن موكله ـ

وبعد المداولة قانونا ـ

حيث إن الواقعة كما هي ثابتة بتقرير الطبيب الشرعي وبشهادة الشهود وبإقرار المتهم نفسه في التحقيق الابتدائي هي أنه في يوم ٢٣ مايو سنة ١٩٣٠ ضرب المجني عليه بالعصا المبينة بالمحضر فأحدث به الإصابة الموصوفة بالتقرير الطبي المرفق بالقضية والتي نشأ عنها عاهة مستديمة ـ

وحيث إن الجريمة كما هي ثابتة بالأدلة المتقدمة تنطبق على المادة ٢٤٠ من قانون العقوبات التي تعاقب على الضرب المفضي إلى عاهة مستديمة ـ

وحيث إن المحامي عن المتهم يطلب إلى المحكمة أن تأخذ المتهم بالرأفة ـ

وحيث إن المحكمة ترى أن ظروف الدعوى لا تستدعي ذلك ـ

فلهذه الأسباب حكمت المحكمة بمعاقبة المتهم بالحبس مع الشغل لمدة سنة واحدة ـ

٥٧٠

(قضية رقم ٢٠١ سنة ٥٠ ق)

(الدائرة الجنائية)

برياسة حضرة صاحب السعادة أحمد حسنين باشا رئيس المحكمة ـ

وعضوية حضرتي صاحبي العزة محمد صالح بك وعبد الحميد بدوي بك ـ

(المدعي بالحق المدني) النيابة العمومية

ضد

(المتهم) محمد أحمد عبد الرحمن ـ

(محامي المتهم) حضرة صاحب العزة محمد فهمي عبد اللطيف ـ

(واقعة الدعوى) اتهمت النيابة المتهم المذكور بأنه في يوم ٢٣ مايو سنة ١٩٣٠ بدائرة مركز المنصورة ضرب عمدا بالعصا المبينة بالمحضر فأحدث بالمجني عليه المبين بالمحضر الإصابة الموصوفة بالتقرير الطبي المرفق بالقضية والتي نشأ عنها عاهة مستديمة ـ وطلبت إلى حضرة قاضي الإحالة بمحكمة المنصورة الكلية إحالة القضية على المحكمة المختصة لمعاقبته بالمادة ٢٤٠ من قانون العقوبات ـ فقررت إحالة القضية على محكمة الجنايات لمعاقبته بالمادة المذكورة ـ

وبجلسة المحاكمة حضر المتهم ومحاميه وترافع كل منهما عن موكله ـ

وبعد المداولة قانونا ـ

حيث إن الواقعة كما هي ثابتة بتقرير الطبيب الشرعي وبشهادة الشهود وبإقرار المتهم نفسه في التحقيق الابتدائي هي أنه في يوم ٢٣ مايو سنة ١٩٣٠ ضرب المجني عليه بالعصا المبينة بالمحضر فأحدث به الإصابة الموصوفة بالتقرير الطبي المرفق بالقضية والتي نشأ عنها عاهة مستديمة ـ

وحيث إن الجريمة كما هي ثابتة بالأدلة المتقدمة تنطبق على المادة ٢٤٠ من قانون العقوبات التي تعاقب على الضرب المفضي إلى عاهة مستديمة ـ

وحيث إن المحامي عن المتهم يطلب إلى المحكمة أن تأخذ المتهم بالرأفة ـ

وحيث إن المحكمة ترى أن ظروف الدعوى لا تستدعي ذلك ـ

فلهذه الأسباب حكمت المحكمة بمعاقبة المتهم بالحبس مع الشغل لمدة سنة واحدة ـ

(נתנ) מֵת כִּי יִמְכֹּר אָדָם מִקְוֶה וְאַחֲרֵי מִכְרוֹ יִמְצָא
אֶחָד מִן הַלּוֹקְחִים שֶׁנִּמְצָא בּוֹ מוּם שֶׁיֵּשׁ לוֹ עַל
הַמּוֹכֵר מִשּׁוּם מוּם זֶה, אֵין הַמּוֹכֵר יָכוֹל לוֹמַר
לַלּוֹקֵחַ הַשֵּׁנִי אֲנִי מָכַרְתִּי לְחֲבֵרְךָ וְאֵין לְךָ
עִמָּדִי כְּלוּם, אֶלָּא אִם כֵּן הוֹדִיעַ לַלּוֹקֵחַ הָרִאשׁוֹן
שֶׁיֵּשׁ בּוֹ מוּם זֶה וְהוּא מָחַל לוֹ. וְכֵן אִם מָכַר
לַשֵּׁנִי וְלֹא הוֹדִיעַ לַרִּאשׁוֹן וְלֹא מָחַל לוֹ, אֵין
הַשֵּׁנִי יָכוֹל לְהַחֲזִיר לַמּוֹכֵר הָרִאשׁוֹן, אֶלָּא
הַמּוֹכֵר הָרִאשׁוֹן יָכוֹל לְהַחֲזִיר לַשֵּׁנִי. וְכֵן
הַדִּין בְּכָל מִקָּח וּמִמְכָּר שֶׁיֵּשׁ בּוֹ מוּם.

ה הַמּוֹכֵר לְעַבְדּוֹ שֶׁהוּא נָשׂוּי אֵין הָעֶבֶד יָכוֹל
לְהַחֲזִיר עָלָיו, וְכֵן הַמּוֹכֵר לְאָמָתוֹ שֶׁהִיא
מְאֹרָסָה אֵין הָאָמָה יְכוֹלָה לְהַחֲזִיר עָלָיו, וְכֵן
הַמּוֹכֵר לְאִשְׁתּוֹ שֶׁהִיא מְאֹרָסָה אֵין הָאִשָּׁה
יְכוֹלָה לְהַחֲזִיר עָלָיו, וְכֵן הַמּוֹכֵר לְבִתּוֹ שֶׁהִיא
מְאֹרָסָה אֵין הַבַּת יְכוֹלָה לְהַחֲזִיר עָלָיו, וְכֵן
הַמּוֹכֵר לְאִמּוֹ שֶׁהִיא מְאֹרָסָה אֵין הָאֵם יְכוֹלָה
לְהַחֲזִיר עָלָיו, וְכֵן הַמּוֹכֵר לְאֲחוֹתוֹ שֶׁהִיא
מְאֹרָסָה אֵין הָאָחוֹת יְכוֹלָה לְהַחֲזִיר עָלָיו,
וְכֵן הַמּוֹכֵר לְכָל אֵלּוּ שֶׁהֵן מְאֹרָסוֹת אֵין
הָאֵלּוּ יְכוֹלוֹת לְהַחֲזִיר עָלָיו, אֶלָּא אִם כֵּן
הוֹדִיעַ לָהֶן שֶׁיֵּשׁ בּוֹ מוּם וּמָחֲלוּ לוֹ.

ו הַמּוֹכֵר לְחֲבֵרוֹ שֶׁהוּא נָשׂוּי אֵין הַלּוֹקֵחַ יָכוֹל
לְהַחֲזִיר עָלָיו, וְכֵן הַמּוֹכֵר לְחֲבֵרוֹ שֶׁהִיא
מְאֹרָסָה אֵין הַלּוֹקֵחַ יָכוֹל לְהַחֲזִיר עָלָיו,
וְכֵן הַמּוֹכֵר לְחֲבֵרוֹ שֶׁהוּא מְצֹרָע אֵין הַלּוֹקֵחַ
יָכוֹל לְהַחֲזִיר עָלָיו, וְכֵן הַמּוֹכֵר לְחֲבֵרוֹ שֶׁהוּא
מְשֻׁלָּח אֵין הַלּוֹקֵחַ יָכוֹל לְהַחֲזִיר עָלָיו,
וְכֵן הַמּוֹכֵר לְחֲבֵרוֹ שֶׁהוּא מְשֻׁלָּשׁ אֵין הַלּוֹקֵחַ
יָכוֹל לְהַחֲזִיר עָלָיו, וְכֵן הַמּוֹכֵר לְחֲבֵרוֹ שֶׁהוּא
מְשֻׁלָּשׁ

هُدَمَ حَرْمَلُ هُمَدَ بِهِ مَدَلَ مَدَلَ هُمَدَ لَ حَدَ مَدَلَ هُدَ ـ
هُمَدَ لَمَ حَدَ هُمَدَ ـ هُدَ مَ حَدَلَمَ هُدَ لَ مَدَلَ هُمَدَ ـ
لَمَدَ هُمَدَ هُدَ مَدَلَ هُمَدَ لَ مَدَلَ هُمَدَ ـ
هُمَدَ لَمَ حَدَ هُمَدَ ـ هُدَ مَ حَدَلَمَ هُ

חלב, ח"ז (ל"נ) משקה לבן הנפרש מן הבהמה והעוף לאחר שחיטתם, ומשמש מזון לבני אדם ולגוזליהם. ◆ חלב אם, חלב שנפרש מן השד של האשה לאחר הלידה, ומשמש מזון לתינוק. ◆ חלב בקר, חלב פרות, שמשתמשים בו לשתיה ולמאכלים שונים. ◆ חלב עיזים, חלב שמשתמשים בו לשתיה ולמאכלים שונים. ◆ חלב כבשים, חלב שמשתמשים בו לשתיה ולמאכלים שונים. ◆ חלב סויה, משקה שמכינים מפולי הסויה. ◆ חלב קוקוס, משקה שמכינים מבשר הקוקוס. ◆ חלב שקדים, משקה שמכינים משקדים. ◆ חלב שיבולת שועל, משקה שמכינים משיבולת שועל. ◆ חלב אורז, משקה שמכינים מאורז. ◆ חלב סויה, משקה שמכינים מסויה. ◆ חלב קוקוס, משקה שמכינים מקוקוס. ◆ חלב שקדים, משקה שמכינים משקדים. ◆ חלב שיבולת שועל, משקה שמכינים משיבולת שועל. ◆ חלב אורז, משקה שמכינים מאורז.

חלב־בשר, ח"ז (ל"נ) מאכל שמכינים מחלב ומבשר, ואסור לאכלם יחד. ◆ חלבי, ת"ז (ל"נ) מאכל שמכינים מחלב. ◆ חלבי־בשרי, ת"ז (ל"נ) מאכל שמכינים מחלב ומבשר.

חלבית, ח"נ (ל"נ) מאכל שמכינים מחלב. ◆ חלבית קשה, גבינה שמכינים מחלב ומתייבשת זמן רב. ◆ חלבית רכה, גבינה שמכינים מחלב ואינה מתייבשת זמן רב.

חלבן, ח"ז (ל"נ) מי שמחלב פרות. ◆ חלבנית, ת"נ (ל"נ) מי שמחלבת פרות.

חלבנית, ח"נ (צמח) צמח ממשפחת המורכבים, שפרחיו צהובים ופריו מכיל חומר מר. ◆ חלבנית מצויה, חלבנית שגדלה בכל הארץ.

חלבנית מצויה

חלבנית מצויה

חלבנית מצויה

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד. בשלשה מקומות נאמר שמן זית זך בתורה, במנחות, ובמנורה. ובכולם נאמר לשון כתית. ומה ענין כתית אצל זך? אלא, שמן זית זך שלא כתתו אלא כתית, שמן זית זך שלא כתתו אלא

ואשר אתו ואשר אתו ואת אשר אתו ואת אשר אתו ואת א

مدلعه (ن.ج) بمعنى هدد – ٥٥٤٠ = ١٨٢٥ ومعا –
هلحه لعمه هدد لها لعمد ولها مدهما هم دمانده ١٨٠٥
مانعها عمده – ٥٥٥ ظ – ١٥ عجمه ١٨٠٥ معمد ١٨٤٥٥ معمه
ومعا ومعما ولها مدهما ولها مدهما ولها مدهما ولها
ومعا ومعما ولها مدهما ولها مدهما ولها مدهما ولها
مدهما ولها مانعها. ١٥٤٥٥ ٢٥٥٥ ٢٥٥٥ ولها معما
٥٥٥٥ ومعا لعمد ولها مدهما ولها مدهما ولها مدهما
ولها مدهما ولها مانعها. ١٥٥٥ ٢٥٥٥ ٢٥٥٥ ولها معما
ولها مدهما ولها مدهما ولها مدهما ولها مدهما ولها
مدهما ولها مدهما ولها مدهما ولها مدهما ولها مده

ואחר כך יבוא לבית הכנסת ויתפלל שחרית ומוסף ומנחה ומעריב
ויקרא בתורה ויפטיר בנביא ויאמר קדיש ויעלה לתורה ויברך
ברכה אחת לפניה ולאחריה ויאמר קדיש ויתפלל תפלת מוסף
ויקרא בתורה ויפטיר בנביא ויאמר קדיש ויעלה לתורה ויברך
ברכה אחת לפניה ולאחריה ויאמר קדיש ויתפלל תפלת מנחה
ויקרא בתורה ויפטיר בנביא ויאמר קדיש ויעלה לתורה ויברך
ברכה אחת לפניה ולאחריה ויאמר קדיש ויתפלל תפלת מעריב
ויקרא בתורה ויפטיר בנביא ויאמר קדיש ויעלה לתורה ויברך
ברכה אחת לפניה ולאחריה ויאמר קדיש ויתפלל תפלת שחרית

ואמר ר' יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי: כל המקיים מצוה אחת בשעת הגזירה זוכה ומקיים את כולן, שנאמר "כי לא תשכח מפי זרעו" (דברים לא, כא). אמר ליה רבי יוסי בר' חנינא לר' יוחנן: ומי לא קיימי כולהו? אלא אימא: זוכה ומקיים את כולן. אמר ליה רבי יוחנן לרבי יוסי בר' חנינא: אנא אמינא לך מילתא, ואת אמרת לי מילתא אחריתי? אלא אימא: כל המקיים מצוה אחת בשעת הגזירה זוכה ומקיים את כולן.

ואמר ר' יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי: כל המקיים מצוה אחת בשעת הגזירה זוכה ומקיים את כולן, שנאמר "כי לא תשכח מפי זרעו" (דברים לא, כא). אמר ליה רבי יוסי בר' חנינא לר' יוחנן: ומי לא קיימי כולהו? אלא אימא: זוכה ומקיים את כולן. אמר ליה רבי יוחנן לרבי יוסי בר' חנינא: אנא אמינא לך מילתא, ואת אמרת לי מילתא אחריתי? אלא אימא: כל המקיים מצוה אחת בשעת הגזירה זוכה ומקיים את כולן.

ואמר ר' יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי: כל המקיים מצוה אחת בשעת הגזירה זוכה ומקיים את כולן, שנאמר "כי לא תשכח מפי זרעו" (דברים לא, כא). אמר ליה רבי יוסי בר' חנינא לר' יוחנן: ומי לא קיימי כולהו? אלא אימא: זוכה ומקיים את כולן. אמר ליה רבי יוחנן לרבי יוסי בר' חנינא: אנא אמינא לך מילתא, ואת אמרת לי מילתא אחריתי? אלא אימא: כל המקיים מצוה אחת בשעת הגזירה זוכה ומקיים את כולן.

ויהי כי הלכו מלאכי אלהים אל סדם בערב ולוט יושב בשער סדם וירא לוט
ויקם לקראתם וישתחו אפים ארצה: ויאמר הנה נא אדני סורו נא אל בית
עבדכם ולינו ורחצו רגליכם והשכמתם והלכתם לדרככם ויאמרו לא כי
ברחוב נלין: ויפצר בהם מאד ויסורו אליו ויבאו אל ביתו ויעש להם
משתה ומצות אפה ויאכלו: טרם ישכבו ואנשי העיר אנשי סדם נסבו על
הבית מנער ועד זקן כל העם מקצה: ויקראו אל לוט ויאמרו לו איה
האנשים אשר באו אליך הלילה הוציאם אלינו ונדעה אתם: ויצא אליהם
לוט הפתחה ודלת סגר אחריו: ויאמר אל נא אחי אל תרעו נא: הנה נא
לי שתי בנות אשר לא ידעו איש אוציאה נא אתם אליכם ועשו להן כטוב
בעיניכם רק לאנשים האל אל תעשו דבר כי על כן באו בצל קורתי:
ויאמרו גש הלאה ויאמרו האחד בא לגור ויהי שפט עתה נרע לך מהם
ויפצרו באיש באלהים את לוט ויגשו לשבר הדלת: וישלחו האנשים את
ידם ויבאו את לוט אליהם הביתה וגו' ואת הפתח הכו באנשים מקטן
ועד גדול ויליאו לבקש הפתח: ויאמרו האנשים אל לוט עוד מי לך פה
חתן ובניך ובנותיך וכל אשר לך בעיר הוצא מן המקום: כי משחתים
אנחנו את המקום הזה כי גדלה צעקתם את פני יהוה וישלחנו יהוה
לשחתה: ויצא לוט וידבר אל חתניו לקחי הבנות אשר בביתו ויאמר קומו
צאו מן המקום הזה כי משחית יהוה את העיר ויהי כמצחק בעיני חתניו:
ויהי כעלות השחר ויאיצו המלאכים בלוט לאמר קום קח את אשתך ואת
שתי בנותיך הנמצאות פן תספה בעון העיר: ויתמהמה ויחזיקו האנשים
בידו וביד אשתו ובידי שתי בנותיו בחמלת יהוה עליו ויוציאהו וינחהו
מחוץ לעיר: ויהי כהוציאם אתם החוצה ויאמר המלט על נפשך אל תבט
אחריך ואל תעמד בכל הככר ההרה המלט פן תספה: ויאמר לוט אליהם אל
נא אדני: הנה נא מצא עבדך חן בעיניך ותגדל חסדך אשר עשית עמדי
להחיות את נפשי ואנכי לא אוכל להמלט ההרה פן תדבקני הרעה ומתי:
הנה נא העיר הזאת קרבה למנוס שמה והיא מצער אמלטה נא שמה הלא
מצער היא ותחי נפשי: ויאמר אליו הנה נשאתי פניך גם לדבר הזה לבלתי
אשר דברת אשר אמלט שמה מהרה המלט שמה כי לא אוכל לעשות דבר עד
בואך שמה על כן קרא שם העיר צוער: השמש יצא על הארץ ולוט בא צוערה:
ויהוה המטיר על סדם ועל עמרה גפרית ואש מאת יהוה מן השמים: ויהפך
את הערים האל ואת כל הככר ואת כל יושבי הערים ואת צמחי האדמה:
ותבט אשתו מאחריו ותהי נציב מלח: וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר
עמד שם את פני יהוה: וישקף על פני סדם ועמרה ועל כל פני ארץ הככר
וירא והנה עלה קיטר הארץ כקיטר הכבשן: ויהי בשחת אלהים את ערי
הככר ויזכר אלהים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה בהפך את הערים
אשר ישב בהן לוט: ויעל לוט מצוער וישב בהר הוא ושתי בנותיו עמו כי
ירא לשבת בצוער וישב במערה הוא ושתי בנותיו: ותאמר הבכירה אל הצעירה
אבינו זקן ואיש אין בארץ לבוא עלינו כדרך כל הארץ: לכה נשקה את
אבינו יין ונשכבה עמו ונחיה מאבינו זרע: ותשקינה את אביהן יין בלילה
הוא ותבא הבכירה ותשכב את אביה ולא ידע בשכבה ובקומה: ויהי ממחרת
ותאמר הבכירה אל הצעירה הנה שכבתי אמש את אבי נשקנו יין גם הלילה
ובאי שכבי עמו ונחיה מאבינו זרע: ותשקינה גם בלילה הוא את אביהן יין
ותקם הצעירה ותשכב עמו ולא ידע בשכבה ובקומה: ותהרין שתי בנות לוט
מאביהן: ותלד הבכירה בן ותקרא שמו מואב הוא אבי מואב עד היום הזה:
והצעירה גם היא ילדה בן ותקרא שמו בן עמי הוא אבי בני עמון עד היום
הזה: ואברהם נסע משם ארצה הנגב וישב בין קדש ובין שור ויגר בגרר:
ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחתי הוא ושלח אבימלך מלך גרר ויקח את
שרה: ויבא אלהים אל אבימלך בחלום הלילה ויאמר לו הנך מת על האשה
אשר לקחת והיא בעולת בעל: ואבימלך לא קרב אליה ויאמר אדני הגוי גם
צדיק תהרג: הלא הוא אמר לי אחתי הוא והיא גם הוא אמרה אחי הוא
בתם לבבי ובנקיון כפי עשיתי זאת: ויאמר אליו האלהים בחלום גם אנכי
ידעתי כי בתם לבבך עשית זאת ואחשך גם אנכי אותך מחטא לי על כן לא
נתתיך לנגעה אליה: ועתה השב אשת האיש כי נביא הוא ויתפלל בעדך
וחיה ואם איננו משיב דע כי מות תמות אתה וכל אשר לך: וישכם אבימלך
בבקר ויקרא לכל עבדיו וידבר את כל הדברים האלה באזניהם ויראו האנשים
מאד: ויקרא אבימלך לאברהם ויאמר אליו מה עשית לנו ומה חטאתי לך כי
הבאת עלי ועל ממלכתי חטאה גדלות מעשים אשר לא יעשו עשית עמדי:
ויאמר אבימלך אל אברהם מה ראית כי עשית את הדבר הזה: ויאמר אברהם
כי אמרתי רק אין יראת אלהים במקום הזה והרגוני על דבר אשתי: ואף
גם אמנה אחתי בת אבי היא אך לא בת אמי ותהי לי לאשה: והיה כאשר
התעו אתי אלהים מבית אבי ואמר לה זה חסדך אשר תעשי עמדי אל כל
המקום אשר נבוא שמה אמרי לי אחי הוא: ויקח אבימלך צאן ובקר ועבדים
ושפחות ויתן לאברהם וישב לו את שרה אשתו: ויאמר אבימלך הנה ארצי
לפניך בטוב בעיניך שב: ולשרה אמר הנה נתתי אלף כסף לאחיך הנה הוא
לך כסות עינים לכל אשר אתך ואת כל ונכחת: ויתפלל אברהם אל האלהים
וירפא אלהים את אבימלך ואת אשתו ואמהותיו וילדו: כי עצר עצר יהוה
בעד כל רחם לבית אבימלך על דבר שרה אשת אברהם: ויהוה פקד את שרה
כאשר אמר ויעש יהוה לשרה כאשר דבר: ותהר ותלד שרה לאברהם בן לזקניו
למועד אשר דבר אתו אלהים: ויקרא אברהם את שם בנו הנולד לו אשר ילדה
לו שרה יצחק: וימל אברהם את יצחק בנו בן שמנת ימים כאשר צוה אתו
אלהים: ואברהם בן מאת שנה בהולד לו את יצחק בנו: ותאמר שרה צחק עשה
לי אלהים כל השמע יצחק לי: ותאמר מי מלל לאברהם היניקה בנים שרה כי
ילדתי בן לזקניו: ויגדל הילד ויגמל ויעש אברהם משתה גדול ביום הגמל
את יצחק: ותרא שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מצחק: ותאמר
לאברהם גרש האמה הזאת ואת בנה כי לא יירש בן האמה הזאת עם בני עם
יצחק: והדבר רע מאד בעיני אברהם על אודות בנו: ויאמר אלהים אל
אברהם אל ירע בעיניך על הנער ועל אמתך כל אשר תאמר אליך שרה שמע
בקולה כי ביצחק יקרא לך זרע: וגם את בן האמה לגוי אשמנו כי זרעך הוא:
וישכם אברהם בבקר ויקח לחם וחמת מים ויתן אל הגר שם על שכמה ואת
הילד ושלחה וילך ותתע במדבר באר שבע: ויכלו המים מן החמת ותשלך את
הילד תחת אחד השיחם: ותלך ותשב לה מנגד הרחק כמטחוי קשת כי אמרה
אל אראה במות הילד וישב מנגד וישא את קולה ותבך: וישמע אלהים את קול
הנער ויקרא מלאך אלהים אל הגר מן השמים ויאמר לה מה לך הגר אל תיראי
כי שמע אלהים אל קול הנער באשר הוא שם: קומי שאי את הנער והחזיקי את
ידך בו כי לגוי גדול אשימנו: ויפקח אלהים את עיניה ותרא באר מים
ותלך ותמלא את החמת מים ותשק את הנער: ויהי אלהים את הנער ויגדל
וישב במדבר ויהי רבה קשת: וישב במדבר פארן ותקח לו אמו אשה מארץ
מצרים: ויהי בעת ההוא ויאמר אבימלך ופיכל שר צבאו אל אברהם לאמר
אלהים עמך בכל אשר אתה עשה: ועתה השבעה לי באלהים הנה אם תשקר לי
ולניני ולנכדי כחסד אשר עשיתי עמך תעשה עמדי ועם הארץ אשר גרת בה:
ויאמר אברהם אנכי אשבע: והוכח אברהם את אבימלך על אדות באר המים
אשר גזלו עבדי אבימלך: ויאמר אבימלך לא ידעתי מי עשה את הדבר הזה
וגם אתה לא הגדת לי וגם אני לא שמעתי בלתי היום: ויקח אברהם צאן
ובקר ויתן לאבימלך ויכרתו שניהם ברית: ויצב אברהם את שבע כבשות הצאן
לבדהן: ויאמר אבימלך אל אברהם מה הנה שבע כבשות האלה אשר הצבת לבדהן:
ויאמר כי את שבע כבשות תקח מידי בעבור תהיה לי לעדה כי חפרתי את
הבאר הזאת: על כן קרא למקום ההוא באר שבע כי שם נשבעו שניהם:
ויכרתו ברית בבאר שבע ויקם אבימלך ופיכל שר צבאו וישבו אל ארץ
פלשתים: ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם יהוה אל עולם: ויגר אברהם
בארץ פלשתים ימים רבים: ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם
ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני: ויאמר קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת
את יצחק ולך לך אל ארץ המריה והעלהו שם לעלה על אחד ההרים אשר אמר
אליך: וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמרו ויקח את שני נעריו אתו ואת
יצחק בנו ויבקע עצי עלה ויקם וילך אל המקום אשר אמר לו האלהים:
ביום השלישי וישא אברהם את עיניו וירא את המקום מרחק: ויאמר אברהם
אל נעריו שבו לכם פה עם החמור ואני והנער נלכה עד כה ונשתחוה ונשובה
אליכם: ויקח אברהם את עצי העלה וישם על יצחק בנו ויקח בידו את האש
ואת המאכלת וילכו שניהם יחדו: ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי
ויאמר הנני בני ויאמר הנה האש והעצים ואיה השה לעלה: ויאמר אברהם
אלהים יראה לו השה לעלה בני וילכו שניהם יחדו: ויבאו אל המקום אשר
אמר לו האלהים ויבן שם אברהם את המזבח וערך את העצים ויעקד את יצחק
בנו וישם אתו על המזבח ממעל לעצים: וישלח אברהם את ידו ויקח את
המאכלת לשחט את בנו: ויקרא אליו מלאך יהוה מן השמים ויאמר אברהם
אברהם ויאמר הנני: ויאמר אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה כי
עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה ולא חשכת את בנך את יחידך ממני: וישא
אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר נאחז בסבך בקרניו וילך אברהם ויקח
את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו: ויקרא אברהם שם המקום ההוא יהוה יראה
אשר יאמר היום בהר יהוה יראה: ויקרא מלאך יהוה אל אברהם שנית מן
השמים: ויאמר בי נשבעתי נאם יהוה כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא
חשכת את בנך את יחידך: כי ברך אברכך והרבה ארבה את זרעך ככוכבי
השמים וכחול אשר על שפת הים וירש זרעך את שער אויביו: והתברכו בזרעך
כל גוי הארץ עקב אשר שמעת בקולי: וישב אברהם אל נעריו ויקמו וילכו
יחד אל באר שבע וישב אברהם בבאר שבע: ויהי אחר הדברים האלה ויגד
לאברהם לאמר הנה ילדה מלכה גם הוא בנים לנחור אחיך: את עוץ בכרו
ואת בוז אחיו ואת קמואל אבי ארם: ואת כסד ואת חזו ואת פלדש ואת
ידלף ואת בתואל: ובתואל ילד את רבקה שמנה בנים אלה ילדה מלכה לנחור
אחי אברהם: ופילגשו ושמה ראומה ותלד גם היא את טבח ואת גחם ואת תחש
ואת מעכה: ושרה חיי מאה שנה ועשרים שנה שני חיי שרה: ותמת שרה בקרית
ארבע היא חברון בארץ כנען ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה: ויקם אברהם
מעל פני מתו וידבר אל בני חת לאמר: גר ותושב אנכי עמכם תנו לי אחזת
קבר עמכם ואקברה מתי מנגדי: וישבו בני חת את אברהם לאמר אליו: שמעני
אדני נשיא אלהים אתה בתוכנו במבחר קברינו קבר את מתך איש ממנו את
קברו לא יכלה ממך מקברו למת מתך: ויקם אברהם וישתחו לעם הארץ לבני
חת: וידבר עמם לאמר אם יש את נפשכם לקבר את מתי מנגדי שמעוני
והפגעו לי בעפרון בן צחר: ויתן לי את מערת המכפלה אשר לו אשר בקצה
שדהו בכסף מלא יתננה לי בתוככם לאחזת קבר: ועפרון ישב בתוך בני חת
ויען עפרון החתי את אברהם באזני בני חת לכל באי שער עירו לאמר: לא
אדני שמעני השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה לעיני בני עמי נתתיה
לך קבר מתך: וישתחו אברהם לפני עם הארץ: וידבר אל עפרון באזני עם
הארץ לאמר אך אם אתה לו שמעני נתתי כסף השדה קח ממני ואקברה את מתי
שמה: ויען עפרון את אברהם לאמר לו: אדני שמעני ארץ ארבע מאות שקל כסף
ביני ובינך מה הוא ואת מתך קבר: וישמע אברהם אל עפרון וישקל אברהם
לעפרון את הכסף אשר דבר באזני בני חת ארבע מאות שקל כסף עבר לסחר:
ויקם שדה עפרון אשר במכפלה אשר לפני ממרא השדה והמערה אשר בו וכל
העץ אשר בשדה אשר בכל גבלו סביב: לאברהם למקנה לעיני בני חת בכל באי
שער עירו: ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו אל מערת שדה המכפלה על
פני ממרא הוא חברון בארץ כנען: ויקם השדה והמערה אשר בו לאברהם
לאחזת קבר מאת בני חת: ואברהם זקן בא בימים ויהוה ברך את אברהם בכל:
ויאמר אברהם אל עבדו זקן ביתו המושל בכל אשר לו שים נא ידך תחת ירכי:
ואשבעך ביהוה אלהי השמים ואלהי הארץ אשר לא תקח אשה לבני מבנות
הכנעני אשר אנכי יושב בקרבו: כי אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה
לבני ליצחק: ויאמר אליו העבד אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי אל הארץ
הזאת השב אשיב את בנך אל הארץ אשר יצאת משם: ויאמר אליו אברהם השמר
לך פן תשיב את בני שמה: יהוה אלהי השמים אשר לקחני מבית אבי ומארץ
מולדתי ואשר דבר לי ואשר נשבע לי לאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת הוא
ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני משם: ואם לא תאבה האשה ללכתך אחרי
ונקית מאלתי זאת רק את בני לא תשב שמה: וישם העבד את ידו תחת ירך
אברהם אדניו וישבע לו על הדבר הזה: ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו
וילך וכל טוב אדניו בידו ויקם וילך ארם נהרים אל עיר נחור: ויברך
הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים לעת ערב לעת צאת השאבות: ויאמר יהוה
אלהי אדני אברהם הקרה נא לפני היום והעש חסד עם אדני אברהם: הנה אנכי
נצב על עין המים ובנות אנשי העיר יצאות לשאב מים: והיה הנערה אשר
אומר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה וגם גמליך אשקה אתה הכחת
לעבדך ליצחק ובה אדע כי עשית חסד עם אדני: ויהי הוא טרם כלה לדבר
והנה רבקה יצאת אשר ילדה לבתואל בן מלכה אשת נחור אחי אברהם וכדה על
שכמה: והנערה טובת מראה מאד בתולה ואיש לא ידעה ותרד העינה ותמלא
כדה ותעל: וירץ העבד לקראתה ויאמר הגמיאיני נא מעט מים מכדך: ותאמר
שתה אדני ותמהר ותורד כדה על ידה ותשקהו: ותכל להשקותו ותאמר גם
לגמליך אשאב עד אם כלו לשתות: ותמהר ותערה כדה אל השקת ותרץ עוד אל
הבאר לשאב ותשאב לכל גמליו: והאיש משתאה לה מחריש לדעת הצלח יהוה
דרכו אם לא: ויהי כאשר כלו הגמלים לשתות ויקח האיש נזם זהב בקע משקלו
ושני צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם: ויאמר בת מי את הגידי נא לי
היש בית אביך מקום לנו ללון: ותאמר אליו בת בתואל אנכי בן מלכה אשר
ילדה לנחור: ותאמר אלה גם תבן גם מספוא רב עמנו גם מקום ללון: ויקד
האיש וישתחו ליהוה: ויאמר ברוך יהוה אלהי אדני אברהם אשר לא עזב חסדו
ואמתו מעם אדני אנכי בדרך נחני בית אחי אדני: ותרץ הנערה ותגד לבית
אמה כדברים האלה: ולרבקה אח ושמו לבן וירץ לבן אל האיש החוצה אל
העין: והיה כראות את הנזם ואת הצמידים על ידי אחתו וכשמעו את דברי
רבקה אחתו לאמר כה דבר אלי האיש ויבא אל האיש והנה עמד על הגמלים על
העין: ויאמר בוא ברוך יהוה למה תעמד בחוץ ואנכי פניתי הבית ומקום
לגמלים: ויבא האיש הבית ויפתח החמר מעל הגמלים ויתן תבן ומספוא לגמלים
ומים לרחץ רגליו ורגלי האנשים אשר אתו: וישם לפניו לאכל ויאמר לא
אוכל עד אם דברתי דברי ויאמר דבר: ויאמר עבד אברהם אנכי: ויהוה ברך
את אדני מאד ויגדל וייתן לו צאן ובקר וכסף וזהב ועבדים ושפחות וגמלים
וחמרים: ותלד שרה אשת אדני בן לאדני אחרי זקנתה ויתן לו את כל אשר לו:
וישבעני אדני לאמר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בארצו:
אם לא אל בית אבי תלך וממשפחתי ולקחת אשה לבני: ואבוא היום אל העין
ואמרתי יהוה אלהי אדני אברהם אם יש נא מצליח דרכי אשר אנכי הלך עליה:
הנה אנכי נצב על עין המים והיה העלמה היוצאת לשאב ואמרתי אליה השקיני
נא מעט מים מכדך: ואמרה אלי גם אתה שתה וגם לגמליך אשאב היא האשה
אשר הכיח יהוה לבן אדוני: אני טרם אכלה לדבר על לבי והנה רבקה יצאת
וכדה על שכמה ותרד העינה ותשאב ואמר אליה השקיני נא: ותמהר ותורד כדה
מעליה ותאמר שתה וגם גמליך אשקה: ואשתה והגמלים השקתה גם: ואשאל אתה
ותאמר בת בתואל אנכי בן נחור אשר ילדה לו מלכה: ואשם הנזם על אפה
והצמידים על ידיה: ואקד וישתחו ליהוה ואברך את יהוה אלהי אדני אברהם
אשר הנחני בדרך אמת לקחת את בת אחי אדוני לבנו: ועתה אם יש אתכם עשים
חסד ואמת הגידו לי ואם לא הגידו לי ואפנה על ימין או על שמאל: ויען
לבן ובתואל ויאמרו מיהוה יצא הדבר לא נוכל דבר אליך רע או טוב: הנה
רבקה לפניך קח ולך ותהי אשה לבן אדוניך כאשר דבר יהוה: ויהי כשמוע
עבד אברהם את דבריהם וישתחו ארצה ליהוה: ויוצא העבד כלי כסף וכלי זהב
ובגדים ויתן לרבקה מתנות גם לאחיה ולאמה נתן מגדנות: ויאכלו הוא והאנשים
אשר עמו וילינו ויקמו בבקר ויאמר שלחוני לאדוני: ויאמר אחיה ואמה תשב
הנערה אתנו ימים או עשור אחר תלך: ויאמר אליהם אל תאחרו אתי ויהוה
הצליח דרכי שלחוני ואלכה לאדוני: ויאמרו נקרא לנערה ונשאלה את פיה:
ויקראו לרבקה ויאמרו אליה התלכי עם האיש הזה ותאמר אלך: וישלחו את
רבקה אחתם ואת מנקתה ואת עבד אברהם ואת אנשיו: ויברכו את רבקה ויאמרו
לה אחתנו את היי לאלפי רבבה ויירש זרעך את שער שנאיו: ותקם רבקה
ונערותיה ותרכבנה על הגמלים ותלכנה אחרי האיש וילך העבד את רבקה
ויקח: ויצחק בא מבוא באר לחי ראי והוא יושב בארץ הנגב: ויצא יצחק
לשוח בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים באים: ורבקה נשא את
עיניה ותרא את יצחק ותפל מעל הגמל: ותאמר אל העבד מי האיש הלזה
ההלך בשדה לקראתנו ויאמר העבד הוא אדני ותקח הצעיף ותתכס: ויספר
העבד ליצחק את כל הדברים אשר עשה: ויבא יצחק האהלה שרה אמו ויקח את
רבקה ותהי לו לאשה ויאהבה ויתנחם יצחק אחרי אמו: ואברהם יסף ויקח אשה
ושמה קטורה: ותלד לו את זמרן ואת יקשן ואת מדן ואת מדין ואת ישבק
ואת שוח: ויקשן ילד את שבא ודדן ובני דדן היו אשורים ולטושים
ולאמים: ובני מדין עיפה ועפר וחנוך ואבידע ואלדעה כל אלה בני קטורה:
ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק: ולבני הפלגשים אשר לאברהם נתן אברהם
מתנות ויעודם מעל יצחק בנו בעודנו חי קדמה אל ארץ קדם: ואלה ימי שני
חיי אברהם אשר חי מאת שנה ושבעים שנה וחמש שנים: ויגוע וימת אברהם
בשיבה טובה זקן ושבע ויאסף אל עמיו: ויקברו אתו יצחק וישמעאל בניו
אל מערת המכפלה אל שדה עפרון בן צחר החתי אשר על פני ממרא: השדה אשר
קנה אברהם מאת בני חת שם קבר אברהם ושרה אשתו: ויהי אחרי מות אברהם
ויברך אלהים את יצחק בנו וישב יצחק עם באר לחי ראי: וזה תולדות ישמעאל
בן אברהם אשר ילדה הגר המצרית שפחת שרה לאברהם: ואלה שמות בני ישמעאל
בשמותם לתולדתם בכור ישמעאל נבית ואחר קדר ואדבאל ומבשם: ומשמע ודומה
ומשא: חדד ותימא יטור נפיש וקדמה: אלה בני ישמעאל ואלה שמותם בחצרתם
ובטירתם שנים עשר נשיאם לאמתם: ואלה שני חיי ישמעאל מאת שנה ושלשים
שנה ושבע שנים ויגוע וימת ויאסף אל עמיו: וישכנו מחוילה עד שור אשר על
פני מצרים בבואך אשורה על פני כל אחיו נפל: ואלה תולדות יצחק בן
אברהם אברהם הוליד את יצחק: ויצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה בת
בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי לו לאשה: ויעתר יצחק ליהוה
לנכח אשתו כי עקרה היא ויעתר לו יהוה ותהר רבקה אשתו: ויתרוצצו הבנים
בקרבה ותאמר אם כן למה זה אנכי ותלך לדרש את יהוה: ויאמר יהוה לה
שני גוים בבטנך ושני לאמים ממעיך יפרדו ולאם מלאם יאמץ ורב יעבד צעיר:
ויהי ימיה ללדת והנה תומם בבטנה: ויצא הראשון אדמוני כלו כאדרת שער
ויקראו שמו עשו: ואחרי כן יצא אחיו וידו אחזת בעקב עשו ויקרא שמו יעקב
ויצחק בן ששים שנה בלדת אתם: ויגדלו הנערים ויהי עשו איש יודע ציד איש
שדה ויעקב איש תם יושב אהלים: ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו ורבקה
אהבת את יעקב: ויזד יעקב נזיד ויבא עשו מן השדה והוא עיף: ויאמר עשו
אל יעקב הלעיטני נא מן האדם האדם הזה כי עיף אנכי על כן קרא שמו אדום:
ויאמר יעקב מכרה כיום את בכרתך לי: ויאמר עשו הנה אנכי הולך למות
ולמה זה לי בכרה: ויאמר יעקב השבעה לי כיום את בכרתך לי: וישבע לו
וימכר את בכרתו ליעקב: ויעקב נתן לעשו לחם ונזיד עדשים ויאכל וישת
ויקם וילך ויבז עשו את הבכרה: ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון אשר היה
בימי אברהם וילך יצחק אל אבימלך מלך פלשתים גררה: וירא אליו יהוה
ויאמר אל תרד מצרימה שכן בארץ אשר אמר אליך: גור בארץ הזאת ואהיה עמך
ואברכך כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל והקמתי את השבעה אשר נשבעתי
לאברהם אביך: והרביתי את זרעך ככוכבי השמים ונתתי לזרעך את כל הארצות
האל והתברכו בזרעך כל גוי הארץ: עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמר משמרתי
מצותי חקותי ותורתי: וישב יצחק בגרר: וישאלו אנשי המקום לאשתו ויאמר
אחתי הוא כי ירא לאמר אשתי פן יהרגוני אנשי המקום על רבקה כי טובת מראה
היא: ויהי כי ארכו לו שם הימים וישקף אבימלך מלך פלשתים בעד החלון
וירא והנה יצחק מצחק את רבקה אשתו: ויקרא אבימלך ליצחק ויאמר אך הנה
אשתך היא ואיך אמרת אחתי הוא ויאמר אליו יצחק כי אמרתי פן אמות עליה:
ויאמר אבימלך מה זאת עשית לנו כמעט שכב אחד העם את אשתך והבאת עלינו
אשמה: ויצו אבימלך את כל העם לאמר הנוגע באיש הזה ובאשתו מות יומת:
ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו יהוה: ויגדל
האיש וילך הלוך וגדל עד כי גדל מאד מאד: ויהי לו מקנה צאן ומקנה בקר
ועבדה רבה ויקנאו אתו פלשתים: וכל הבארות אשר חפרו עבדי אביו בימי
אברהם אביו סתמום פלשתים וימלאום עפר: ויאמר אבימלך אל יצחק לך מעמנו
כי עצמת ממנו מאד: וילך משם יצחק ויחן בנחל גרר וישב שם: וישב יצחק
ויחפר את בארות המים אשר חפרו בימי אברהם אביו אשר סתמום פלשתים אחרי
מות אברהם ויקרא להן שמות כשמות אשר קרא להן אביו: ויחפרו עבדי יצחק
בנחל וימצאו שם באר מים חיים: ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר לנו
המים ויקרא שם הבאר עשק כי התעשקו עמו: ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה
ויקרא שמה שטנה: ויעתק משם ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחובות
ויאמר כי עתה הרחיב יהוה לנו והפרינו בארץ: ויעל משם באר שבע: וירא
אליו יהוה בלילה ההוא ויאמר אנכי אלהי אברהם אביך אל תירא כי אתך אנכי
וברכתיך והרביתי את זרעך בעבור אברהם עבדי: ויבן שם מזבח ויקרא בשם יהוה
ויט שם אהלו ויכרו שם עבדי יצחק באר: ואבימלך הלך אליו מגרר ואחזת מריעהו
ופיכל שר צבאו: ויאמר יצחק אליהם מדוע באתם אלי ואתם שנאתם אתי ותשלחו
מאתכם: ויאמרו ראו ראינו כי היה יהוה עמך ונאמר תהי נא אלה בינינו בינך
ונכרתה ברית עמך: אם תעשה עמנו רעה כאשר לא נגעוך וכאשר לא עשינו עמך
רק טוב ונשלחך בשלום אתה עתה ברוך יהוה: ויעש להם משתה ויאכלו וישתו:
וישכמו בבקר וישבעו איש לאחיו וישלחם יצחק וילכו מאתו בשלום: ויהי ביום
ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגידו לו על אודות הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מצאנו
מים: ויקרא אתה שבעה על כן שם העיר באר שבע עד היום הזה: ויהי עשו בן
ארבעים שנה ויקח אשה את יהודית בת בארי החתי ואת בשמת בת אילון החתי:
ותהיין מרת רוח ליצחק וליעקב: ויהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו מראת ויקרא
את עשו בנו הגדל ויאמר אליו בני ויאמר אליו הנני: ויאמר הנה נא זקנתי לא
ידעתי יום מותי: ועתה שא נא כליך תליך וקשתך וצא השדה וצודה לי ציד:
ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי ובא לי ואברכך נפשי בטרם אמות: ורבקה שמעת
בדבר יצחק אל עשו בנו וילך עשו השדה לצוד ציד למצא: ורבקה אמרה אל יעקב
בנה לאמר הנה שמעתי את אביך מדבר אל עשו אחיך לאמר: הביאה לי ציד ועשה
לי מטעמים ואכלה ואברכך לפני יהוה לפני מותי: ועתה בני שמע בקולי לאשר
אנכי מצוה אותך: לך נא אל הצאן וקח לי משם שני גדיי עזים טובים ואעשה
אתם מטעמים לאביך כאשר אהב: והבאת לאביך ואכל בעבור אשר יברכך לפני
מותו: ויאמר יעקב אל רבקה אמו הן עשו אחי איש שעיר ואנכי איש חלק: אולי
ימשני אבי והייתי בעיניו כמתעתע והבאתי עלי קללה ולא ברכה: ותאמר לו אמו
עלי קללתך בני אך שמע בקולי ולך קח לי: וילך ויקח ויבא לאמו ותעש אמו
מטעמים כאשר אהב אביו: ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדול החמודת אשר
אתה בבית ותלבש את יעקב בנה הקטן: ואת עורות גדיי העזים הלבישה על ידיו
ועל חלקת צואריו: ותתן את המטעמים ואת הלחם אשר עשתה ביד יעקב בנה:
ויבא אל אביו ויאמר אבי ויאמר הנני מי אתה בני: ויאמר יעקב אל אביו אנכי
עשו בכרך עשיתי כאשר דברת אלי קום נא שבה ואכלה מצידי בעבור תברכני
נפשך: ויאמר יצחק אל בנו מה זה מהרת למצא בני ויאמר כי הקרה יהוה אלהיך
לפני: ויאמר יצחק אל יעקב גשה נא ואמשך בני האתה זה בני עשו אם לא: ויגש
יעקב אל יצחק אביו וימשהו ויאמר הקול קול יעקב והידים ידי עשו: ולא
הכירו כי היו ידיו כידי עשו אחיו שעירות ויברכהו: ויאמר אתה זה בני עשו
ויאמר אני: ויאמר הגישה לי ואכלה מציד בני בעבור תברכך נפשי ויגש לו
ויאכל ויבא לו יין וישת: ויאמר אליו יצחק אביו גשה נא ושקה לי בני: ויגש
וישק לו וירח את ריח בגדיו ויברכהו ויאמר ראה ריח בני כריח שדה אשר
ברכו יהוה: ויתן לך האלהים מטל השמים ומשמני הארץ ורב דגן ותירש:
יעבדוך עמים וישתחוו לך לאמים הוה גביר לאחיך וישתחוו לך בני אמך ארריך
ארור וברכיך ברוך: ויהי ככלות יצחק לברך את יעקב ויעקב יצא יצא מאת פני
יצחק אביו ועשו אחיו בא מצידו: ויעש גם הוא מטעמים ויבא לאביו ויאמר
לאביו יקם אבי בציד בנו בעבור תברכני נפשך: ויאמר לו יצחק אביו מי אתה
ויאמר אני בנך בכרך עשו: ויחרד יצחק חרדה גדלה עד מאד ויאמר מי אפוא הוא
הצד ציד ויבא לי ואכל מכל בטרם תבוא ואברכהו גם ברוך יהיה: כשמע עשו את
דברי אביו ויצעק צעקה גדלה ומרה עד מאד ויאמר לאביו ברכני גם אני אבי:
ויאמר בא אחיך במרמה ויקח ברכתך: ויאמר הכי קרא שמו יעקב ויעקבני זה
פעמים את בכרתי לקח והנה עתה לקח ברכתי ויאמר הלא אצלת ברכה לי: ויען
יצחק ויאמר לעשו הן גביר שמתיו לך ואת כל אחיו נתתי לו לעבדים ודגן
ותירוש סמכתיהו ולך אפוא מה אעשה בני: ויאמר עשו אל אביו הברכה אחת היא
לך אבי ברכני גם אני אבי ישא עשו קולו ויבך: ויען יצחק אביו ויאמר אליו
הנה משמני הארץ יהיה מושבך ומטל השמים מעל: ועל חרבך תחיה ואת אחיך
תעבד והיה כאשר תריד ופרקת עלו מעל צוארך: ויעטם עשו את יעקב על הברכה
אשר ברכו אביו ויאמר עשו בלבו יקרבו ימי אבל אבי ואהרגה את יעקב אחי:
ויגד לרבקה את דברי עשו בנה הגדול וישלח ותקרא ליעקב בנה הקטן ותאמר אליו
הנה עשו אחיך מתנחם לך להרגך: ועתה בני שמע בקולי וקום ברח לך אל לבן
אחי חרנה: וישבת עמו ימים אחדים עד אשר תשוב חמת אחיך: עד שוב אף אחיך
ממך ושכח את אשר עשית לו ושלחתי ולקחתיך משם הלמה אשכל גם שניכם יום
אחד: ותאמר רבקה אל יצחק קצתי בחיי מפני בנות חת אם לקח יעקב אשה מבנות
חת כאלה מבנות הארץ למה לי חיים: ויקרא יצחק אל יעקב ויברכהו ויצום ויאמר
לו לא תקח אשה מבנות כנען: קום לך פדנה ארם בית בתואל אבי אמך וקח לך
משם אשה מבנות לבן אחי אמך: ואל שדי יברך אתך ויפרך והרבך והיית לקהל
עמים: ויתן לך את ברכת אברהם לך ולזרעך אתך לרשתך את ארץ מגוריך אשר נתן
אלהים לאברהם: וישלח יצחק את יעקב וילך פדנה ארם אל לבן בן בתואל הארמי
אחי רבקה אם יעקב ועשו: וירא עשו כי ברך יצחק את יעקב ושלח אתו פדנה ארם
לקחת לו משם אשה בברכו אתו ויצו עליו לאמר לא תקח אשה מבנות כנען:
וישמע יעקב אל אביו ואל אמו וילך פדנה ארם: וירא עשו כי רעות בנות כנען
בעיני יצחק אביו: וילך עשו אל ישמעאל ויקח את מחלת בת ישמעאל בן אברהם
אחות נבית על נשיו לו לאשה: ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה: ויפגע במקום
וילן שם כי בא השמש ויקח מאבני המקום וישם מראשתיו וישכב במקום ההוא:
ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עלים
וירדים בו: והנה יהוה נצב עליו ויאמר אני יהוה אלהי אברהם אביך ואלהי
יצחק הארץ אשר אתה שכב עליה לך אתננה ולזרעך: והיה זרעך כעפר הארץ
ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה ונברכ

ואין מדברי סופרים ללמוד שהוא מותר כדרך שהוא מותר בשאר ימות השנה, אלא אפילו בדברים שהוא מותר בשאר ימות השנה אסור בחול המועד, שמא יבוא לידי מלאכה שאי אפשר לעשותה בחול המועד אלא בדבר שהוא מותר בחול המועד, כגון שאל את חבירו מחט ומצא את שלו, או שהיתה לו מחט ומצא שתים, או שהיה לו חבל ומצא חבל אחר, או שהיה לו חבל קצר ומצא חבל ארוך, או שהיה לו חבל ישן ומצא חבל חדש, או שהיה לו חבל דק ומצא חבל עב, או שהיה לו חבל פשוט ומצא חבל מקלע, או שהיה לו חבל מקלע ומצא חבל פשוט, או שהיה לו חבל שאינו צבוע ומצא חבל צבוע, או שהיה לו חבל צבוע ומצא חבל שאינו צבוע, או שהיה לו חבל שאינו מסויד ומצא חבל מסויד, או שהיה לו חבל מסויד ומצא חבל שאינו מסויד, או שהיה לו חבל שאינו מזומן ומצא חבל מזומן, או שהיה לו חבל מזומן ומצא חבל שאינו מזומן, או שהיה לו חבל שאינו מוכן ומצא חבל מוכן, או שהיה לו חבל מוכן ומצא חבל שאינו מוכן, או שהיה לו חבל שאינו מעושן ומצא חבל מעושן, או שהיה לו חבל מעושן ומצא חבל שאינו מעושן, או שהיה לו חבל שאינו מגולגל ומצא חבל מגולגל, או שהיה לו חבל מגולגל ומצא חבל שאינו מגולגל, או שהיה לו חבל שאינו מקופל ומצא חבל מקופל, או שהיה לו חבל מקופל ומצא חבל שאינו מקופל, או שהיה לו חבל שאינו מסודר ומצא חבל מסודר, או שהיה לו חבל מסודר ומצא חבל שאינו מסודר

ואת בניה ואת בנותיה ויספר לו את כל הדברים האלה
ויאמר יעקב אל לבן אל תרע את לבבי לעיני אחי
ואחיותי ראה מה טבו עמדי ולי ולבניי ולבנותיי
עתה כל הצאן האלה צאני וכל אשר אתה רואה
לי הוא ולבנותי מה אעשה היום לאלה או לבניהן
אשר ילדו ועתה לכה נכרתה ברית אני ואתה והיה
לעד ביני ובינך ולעדות בינותי ובינך ויקח יעקב
אבן ויריצבה מצבה ויאמר יעקב לאחיו לקטו אבנים
ויקחו אבנים ויעשו גל ויאכלו שם על הגל ויקרא
לו לבן יגר שהדותא ויעקב קרא לו גלעד ויאמר
לבן הגל הזה עד היום ביני וביניך על כן קרא
שמו גלעד והמצפה אשר אמר יהוה יצף יהוה בינותי
וביניך כי נסתר איש מרעהו הנה אין איש עמנו
ראה אלהים עד ביני וביניך ויאמר לבן אל יעקב
הנה הגל הזה והנה המצבה אשר יריתי בינותי
וביניך עד הגל הזה ועד המצבה הזאת אם אני לא
אעבר אליך את הגל הזה ואם אתה לא תעבר אלי
את הגל הזה ואת המצבה הזאת לרעה עדי אתה
אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינותינו אלהי
אביהם ויעקב נשבע בפחד אביו ויזבח יעקב זבח
בהר ויקרא לאחיו לאכל לחם ויאכלו לחם ויליני
בהר ויקרא לאחיו לאכל לחם ויאכלו לחם ויליני
בהר ויקרא לאחיו לאכל לחם ויאכלו לחם ויליני

ויאמר יעקב אל לבן אל תרע את לבבי לעיני אחי
ואחיותי ראה מה טבו עמדי ולי ולבניי ולבנותיי
עתה כל הצאן האלה צאני וכל אשר אתה רואה
לי הוא ולבנותי מה אעשה היום לאלה או לבניהן
אשר ילדו ועתה לכה נכרתה ברית אני ואתה והיה
לעד ביני ובינך ולעדות בינותי ובינך ויקח יעקב
אבן ויריצבה מצבה ויאמר יעקב לאחיו לקטו אבנים
ויקחו אבנים ויעשו גל ויאכלו שם על הגל ויקרא
לו לבן יגר שהדותא ויעקב קרא לו גלעד ויאמר
לבן הגל הזה עד היום ביני וביניך על כן קרא
שמו גלעד והמצפה אשר אמר יהוה יצף יהוה בינותי
וביניך כי נסתר איש מרעהו הנה אין איש עמנו
ראה אלהים עד ביני וביניך ויאמר לבן אל יעקב
הנה הגל הזה והנה המצבה אשר יריתי בינותי
וביניך עד הגל הזה ועד המצבה הזאת אם אני לא
אעבר אליך את הגל הזה ואם אתה לא תעבר אלי
את הגל הזה ואת המצבה הזאת לרעה עדי אתה
אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינותינו אלהי
אביהם ויעקב נשבע בפחד אביו ויזבח יעקב זבח
בהר ויקרא לאחיו לאכל לחם ויאכלו לחם ויליני

ואם אין לו אלא אחד מהם, אין לו אלא מה שיש לו. ואם יש לו שניהם, אם רצה נותן לזה ולזה, ואם רצה נותן לזה ולזה. וא

נדרא אתה פרה בשבת. ואסור לעשות בה כל מלאכה
כדרך שאר בהמות. אבל מותר לרכוב עליה ולהביא
עליה כלים ולהוליכם ממקום למקום. ואם נפלה
מותר להעמיסה ולהושיבה. ואם אי אפשר בלא
מלאכה מותר לעשות. ואם נשברה רגלה מותר
לשחטה ולאכלה. ואם נתעברה מותר לשחטה
ולאכול הולדה. ואם ילדה מותר לשחטה ולאכול
הולד. ואם נתעברה ונשברה רגלה מותר לשחטה
ולאכול הולד. ואם נתעברה ונשברה רגלה ונפלה
לבור מותר לשחטה ולאכול הולד. ואם נתעברה
ונשברה רגלה ונפלה לבור ונפלה עליה בהמה
אחרת מותר לשחטה ולאכול הולד. ואם נתעברה
ונשברה רגלה ונפלה לבור ונפלה עליה בהמה
אחרת ונתעברה ונשברה רגלה ונפלה לבור מותר
לשחטה ולאכול הולד. ואם נתעברה ונשברה רגלה
ונפלה לבור ונפלה עליה בהמה אחרת ונתעברה
ונשברה רגלה ונפלה לבור ונפלה עליה בהמה
אחרת מותר לשחטה ולאכול הולד. ואם נתעברה
ונשברה רגלה ונפלה לבור ונפלה עליה בהמה
אחרת ונתעברה ונשברה רגלה ונפלה לבור ונפלה
עליה בהמה אחרת מותר לשחטה ולאכול הולד.
ואם נתעברה ונשברה רגלה ונפלה לבור ונפלה
עליה בהמה אחרת ונתעברה ונשברה רגלה ונפלה
לבור ונפלה עליה בהמה אחרת מותר לשחטה
ולאכול הולד. ואם נתעברה ונשברה רגלה ונפלה
לבור ונפלה עליה בהמה אחרת ונתעברה ונשברה
רגלה ונפלה לבור ונפלה עליה בהמה אחרת

ثلاثة وثلاثون ألفاً وخمسمائة وثلاثة وثلاثون ريالاً وثلاثة وثلاثون هللة

٣٣٣

חיים ארוכים ושנות שלום יוסיפו לך — משלי ג, ב.

ויהי בשמעו את כל הדברים האלה ויחר לו מאד ויאמר לא יתן איש מהם לאחיו את בתו כי כן עשינו לראובן ולשמעון — בראשית לד, לא.

ויחר אף משה על פקודי החיל שרי האלפים ושרי המאות הבאים מצבא המלחמה — במדבר לא, יד.

ויחר אפו ביום ההוא ואעזבם והסתרתי פני מהם והיו לאכלה ומצאוהו רעות וצרות — דברים לא, יז.

ויחר אפי בהם

ויאמר אליהם ראובן אל תשפכו דם השליכו אותו אל הבור הזה ויד אל תשלחו בו למען הציל אותו מידם להשיבו אל אביו׃ ויהי כאשר בא יוסף אל אחיו ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר עליו׃ ויקחהו וישליכו אותו הבורה והבור רק אין בו מים׃ וישבו לאכל לחם וישאו עיניהם ויראו והנה אורחת ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרימה׃ ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו וכיסינו את דמו׃ לכו ונמכרנו לישמעאלים וידנו אל תהי בו כי אחינו בשרנו הוא ושמעו אחיו׃ ויעברו אנשים מדנים סחרים וימשכו ויעלו את יוסף מן הבור וימכרו את יוסף לישמעאלים בעשרים כסף והוליכו את יוסף מצרימה׃ וישב ראובן אל הבור והנה אין יוסף בבור ויקרע את בגדיו׃ וישב אל אחיו ויאמר הילד איננו ואני אנה אני בא׃ ויקחו את כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתנת בדם׃ וישלחו את כתנת הפסים ויביאו אל אביהם ויאמרו זאת מצאנו הכר נא הכתנת בנך הוא אם לא׃ ויכירה ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלה טרף טרף יוסף׃ ויקרע יעקב שמלתיו וישם שק במתניו ויתאבל על בנו ימים רבים׃ ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו ויאבה להתנחם ויאמר כי ארד אל בני אבל שאולה ויבך אתו אביו׃ והמדנים מכרו אתו אל מצרים לפוטיפר סריס פרעה שר הטבחים׃ ס

ויהי בעת ההיא וירד יהודה מאת אחיו ויט עד איש עדלמי ושמו חירה׃ וירא שם יהודה בת איש כנעני ושמו שוע ויקחה וויבא אליה׃ ותהר ותלד בן ויקרא את שמו ער׃ ותהר עוד ותלד בן ותקרא את שמו אונן׃ ותסף עוד ותלד בן ותקרא את שמו שלה והיה בכזיב בלדתה אתו׃ ויקח יהודה לער בנו אשה ושמה תמר׃ ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יהוה וימתהו יהוה׃ ויאמר יהודה לאונן בא אל אשת אחיך ויבם אתה והקם זרע לאחיך׃ וידע אונן כי לא לו יהיה הזרע והיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו׃ וירע בעיני יהוה אשר עשה וימת גם אתו׃ ותאמר תמר אלמנה בית אביך עד יגדל שלה בני כי אמר פן ימות גם הוא כאחיו וילך תמר ותשב בית אביה׃ ויהי ירבו הימים ותמת בת שוע אשת יהודה ויתנחם יהודה ויעל על גזזי צאנו הוא וחירה רעהו העדלמי תמנתה׃ ויגד לתמר לאמר הנה חמיך עלה תמנתה לגז צאנו׃ ותסר בגדי אלמנותה מעליה ותכס בצעיף ותתעלף ותשב בפתח עינים אשר על דרך תמנתה כי ראתה כי גדל שלה ולא נתנה לו לאשה׃ וירא יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה פניה׃ ויט אליה אל הדרך ויאמר הבה נא אבוא אליך כי לא ידע כי כלתו הוא ותאמר מה תתן לי כי תבוא אלי׃ ויאמר אנכי אשלח גדי עזים מן הצאן ותאמר אם תתן ערבון עד שלחך׃ ויאמר מה הערבון אשר אתן לך ותאמר חתמך ופתילך ומטך אשר בידך ויתן לה ויבא אליה ותהר לו׃ ותקם ותלך ותסר צעיפה מעליה ותלבש בגדי אלמנותה׃ וישלח יהודה את גדי העזים ביד רעהו העדלמי לקחת הערבון מיד האשה ולא מצאה׃ וישאל את אנשי מקומה לאמר איה הקדשה הוא בעינים על הדרך ויאמרו לא היתה בזה קדשה׃ וישב אל יהודה ויאמר לא מצאתיה וגם אנשי המקום אמרו לא היתה בזה קדשה׃ ויאמר יהודה תקח לה פן נהיה לבוז הנה שלחתי הגדי הזה ואתה לא מצאתה׃ ויהי כמשלש חדשים ויגד ליהודה לאמר זנתה תמר כלתך וגם הנה הרה לזנונים ויאמר יהודה הוציאוה ותשרף׃ היא מוצאת היא ותשלח אל חמיה לאמר להאיש אשר אלה לו אנכי הרה ותאמר הכר נא למי החתמת והפתילים והמטה האלה׃ ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני כי על כן לא נתתיה לשלה בני ולא יסף עוד לדעתה׃ ס

ויהי בלדתה והנה תאומים בבטנה׃ ויהי בלדתה ויתן יד ויקח המילדת ותקשר על ידו שני לאמר זה יצא ראשונה׃ והיה כמשיב ידו והנה יצא אחיו ותאמר מה פרצת עליך פרץ ויקרא שמו פרץ׃ ואחר יצא אחיו אשר על ידו שני ויקרא שמו זרח׃ ס

ויוסף הורד מצרימה וקנה אתו פוטיפר סריס פרעה שר הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים אשר הורדוהו שמה׃ ויהי יהוה את יוסף ויהי איש מצליח והי בבית אדניו המצרי׃ וירא אדניו כי יהוה אתו וכל אשר הוא עשה יהוה מצליח בידו׃ ויחן יוסף בעיניו וישרת אתו ויפקדהו על ביתו וכל יש נתן בידו׃ והי מאז הפקיד בביתו ועל כל אשר יש לו והברך יהוה את בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברכת יהוה בכל אשר יש לו בבית ובשדה׃ ועזב כל אשר לו ביד יוסף ולא ידע אתו מאומה כי אם הלחם אשר הוא אכל ויהי יוסף יפה תאר ויפה מראה׃ ס

ויהי אחרי הדברים האלה וישא אשת אדניו את עיניה אל יוסף ותאמר שכבה עמי׃ וימאן ויאמר אל אשת אדניו הן אדני לא ידע אתי מה בבית ויד כל אשר יש לו נתן בידי׃ אין גדול בבית הזה ממני ולא חשך ממני מאומה כי אם אתך באשר את אשתו ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלהים׃ ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה׃ ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם בבית׃ ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי ויעזב בגדו בידה וינס ויצא החוצה׃ ויהי כראותה כי עזב בגדו בידה וינס החוצה׃ ותקרא לאנשי ביתה ותאמר להם לאמר ראו הביא לנו איש עברי לצחק בנו בא אלי לשכב עמי ואקרא בקול גדול׃ ויהי כשמעו כי הרימותי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס ויצא החוצה׃ ותנח בגדו אצלה עד בוא אדניו אל ביתו׃ ותדבר אליו כדברים האלה לאמר בא אלי העבד העברי אשר הבאת לנו לצחק בי׃ ויהי כהרימי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי ויברח החוצה׃ ויהי כשמע אדניו את דברי אשתו אשר דברה אלי לאמר כדברים האלה עשה לי ויחר אפו׃ ויקח אדני יוסף אתו ויתנהו אל בית הסהר מקום אשר אסירי המלך אסורים ויהי שם בבית הסהר׃ ויהי יהוה את יוסף ויט אליו חסד ויתן חנו בעיני שר בית הסהר׃ ויתן שר בית הסהר ביד יוסף את כל האסירים אשר בבית הסהר ואת כל אשר עשים שם הוא היה עשה׃ אין שר בית הסהר רואה את כל מאומה בידו באשר יהוה אתו ואשר הוא עשה יהוה מצליח׃ ס

ויהי אחרי הדברים האלה חטא השקה משקה מלך מצרים ואפה מלך מצרים לאדניהם׃ ויקצף פרעה על שני סריסיו על שר המשקים ועל שר האופים׃ ויתן אתם במשמר בית שר הטבחים אל בית הסהר מקום אשר יוסף אסור שם׃ ויפקד שר הטבחים את יוסף אתם וישרתם ויהיו ימים במשמר׃ ויחלמו חלום שניהם איש חלומו כפתרון חלמו המשקה והאופה אשר למלך מצרים האסורים בבית הסהר׃ ויבא יוסף אליהם בבקר וירא אתם והנם זעפים׃ וישאל את סריסי פרעה אשר אתו במשמרת בית אדניו לאמר מדוע פניכם רעים היום מתמול׃ ויאמרו אליו חלום חלמנו ופתר אין אתו ויאמר יוסף הלא לאלהים פתרנות ספרו נא לי׃ ויספר שר המשקים את חלמו ליוסף ויאמר לו בחלומי והנה גפן לפני׃ ובגפן שלשה שרגים והוא כפרחה עלתה נצה הבשילו אשכלתיה ענבים׃ וכוס פרעה בידי ואקח את הענבים ואסחט אתם אל כוס פרעה ואתן הכוס על כף פרעה׃ ויאמר יוסף אליו זה פתרנו שלשת השרגים שלשת ימים הם׃ עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך והשיבך על כנך ונתת כוס פרעה בידו כמשפט הראשון אשר היית משקהו׃ כי אם זכרתני אתך כאשר ייטב לך ועשית נא עמדי חסד והזכרתני אל פרעה והוצאתני מן הבית הזה׃ כי גנב גנבתי מארץ העברים וגם פה לא עשיתי מאומה כי שמו אתי בבור׃ ויראה שר האופים כי טוב פתר ויאמר אל יוסף גם אני בחלומי והנה שלשה סלי חרי על ראשי׃ ובסל העליון מכל מאכל פרעה מעשה אופה ועוף אכל אתם מן הסל מעל ראשי׃ ויען יוסף ויאמר זה פתרנו שלשת הסלים שלשת ימים הם׃ עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך מעליך ותלה אתך על עץ ואכל העוף את בשרך מעליך׃ ויהי ביום השלישי יום הלדת את פרעה ויעש משתה לכל עבדיו וישא את ראש שר המשקים ואת ראש שר האופים בתוך עבדיו׃ וישב את שר המשקים אל משקתו ויתן הכוס על כף פרעה׃ ואת שר האופים תלה כאשר פתר להם יוסף׃ ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו׃ ס

ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד על היאר׃ והנה מן היאר עלות שבע פרות יפות מראה ובריאות בשר ותרעינה באחו׃ והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן מן היאר רעות מראה ודקות בשר ותעמדנה אצל הפרות על שפת היאר׃ ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקות הבשר את שבע הפרות יפות המראה והבריאת ויקץ פרעה׃ וישן ויחלם שנית והנה שבע שבלים עלות בקנה אחד בריאות וטובות׃ והנה שבע שבלים צנמות דקות ושדופות קדים צמחות אחריהן׃ ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הבריאות והמלאות ויקץ פרעה והנה חלום׃ ויהי בבקר ותפעם רוחו וישלח ויקרא את כל חרטמי מצרים ואת כל חכמיה ויספר פרעה להם ואין פותר אותם לפרעה׃ וידבר שר המשקים את פרעה לאמר את חטאי אזכיר היום׃ פרעה קצף על עבדיו ויתן אתי במשמר בית שר הטבחים אתי ואת שר האופים׃ ויחלמו חלום אני והוא בלילה אחד איש כפתרון חלמו חלמנו׃ ושם אתנו נער עברי עבד לשר הטבחים ונספר לו ויפתר לנו את חלמתינו איש כחלמו פתר׃ והיה כאשר פתר לנו כן היה אתני השיב על כני ואתו תלה׃ ויישלח פרעה ויקרא את יוסף ויריצהו מן הבור ויגלח ויחלף שמלתיו ויבא אל פרעה׃ ויאמר פרעה אל יוסף חלום חלמתי ופותר אין אתו ואני שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתר אתו׃ ויען יוסף את פרעה לאמר בלעדי אלהים יענה את שלום פרעה׃ ויספר פרעה ליוסף חלמתי והנני עמד על שפת היאר׃ והנה מן היאר עלות שבע פרות בריאות בשר ויפות תואר ותרעינה באחו׃ והנה שבע פרות עלות אחריהן דלות ורעות תאר מאד ורקות בשר לא ראיתי כהנה ברעה במצרים׃ ותאכלנה הפרות הרקות והרעות את שבע הפרות הראשנות השמנות׃ ותבאנה אל קרבנה ולא נודע כי אל קרבנה באו ומראיהן רע כאשר בתחלה ואיקץ׃ ואראה בחלומי והנה שבע שבלים עלות בקנה אחד מלאות וטובות׃ והנה שבע שבלים צנמות דלות שדופות קדים צמחות אחריהן׃ ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הטובות ואמר אל חרטמים ואין מגיד לי׃ ויאמר יוסף אל פרעה חלום פרעה אחד הוא את אשר האלהים עשה הגיד לפרעה׃ שבע פרות הטבות שבע שנים הנה ושבלים הטבות שבע שנים הנה חלום אחד הוא׃ ופרות הרקות והרעות העלות אחריהן שבע שנים הנה ושבלים הרקות שדופות הקדים יהיו שבע שנים רעב הנה׃ הדבר אשר דברתי אל פרעה אשר האלהים עשה הראה את פרעה׃ הנה שבע שנים באות שבע גדול בכל ארץ מצרים׃ וקמו שבע שנים רעב אחריהן וכלה כל השבע בארץ מצרים ולא יודע השבע בארץ מפני הרעב ההוא אחריכן כי כבד הוא מאד׃ ועל השנות פרעה פעמים כי נכון הדבר מעם האלהים ומהר האלהים לעשתו׃ ועתה יראה פרעה איש נבון וחכם וישיתהו על ארץ מצרים׃ יעש פרעה ויפקד פקידים על הארץ וחמש את ארץ מצרים בשבע שנים השבע׃ ויקבצו את כל אכל השנים הטבות הבאות האלה ויצברו בר תחת יד פרעה אכל בערים ושמרו׃ והיה האכל לפקדון לארץ לשבע שני הרעב אשר תהיין בארץ מצרים ולא תכרת הארץ ברעב׃ ס

ויטב הדבר בעיני פרעה ובעיני כל עבדיו׃ ויאמר פרעה אל עבדיו הנמצא כזה איש אשר רוח אלהים בו׃ ויאמר פרעה אל יוסף אחרי הודיע אלהים אותך את כל זאת אין נבון וחכם כמוך׃ אתה תהיה על ביתי ועל פיך ישק כל עמי רק הכסא אגדל ממך׃ ויאמר פרעה אל יוסף ראה נתתי אתך על כל ארץ מצרים׃ ויסר פרעה את טבעתו מעל ידו ויתן אתה על יד יוסף וילבש אתו בגדי שש ויתן רבד הזהב על צוארו׃ וירכב אתו במרכבת המשנה אשר לו ויקראו לפניו אברך והנתון אתו על כל ארץ מצרים׃ ויאמר פרעה אל יוסף אני פרעה ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים׃ ויקרא פרעה שם יוסף צפנת פענח ויתן לו את אסנת בת פוטי פרע כהן און לאשה ויצא יוסף על ארץ מצרים׃ ויוסף בן שלשים שנה בעמדו לפני פרעה מלך מצרים ויצא יוסף מלפני פרעה ויעבר בכל ארץ מצרים׃ ותעש הארץ בשבע שני השבע לקמצים׃ ויקבץ את כל אכל שבע השנים אשר היו בארץ מצרים ויתן האכל בערים אכל שדי העיר סביבתיה נתן בתוכה׃ ויצבר יוסף בר כחול הים הרבה מאד עד כי חדל לספר כי אין מספר׃ ס

ולשבע שני השבע אשר היתה בארץ מצרים ותכלינה שבע שני הרעב לבוא כאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל הארצות ובכל ארץ מצרים היה לחם׃ ותרעב כל ארץ מצרים ויצעק העם אל פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל מצרים לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו׃ והרעב היה על כל פני הארץ ויפתח יוסף את כל אשר בהם וישבר למצרים ויחזק הרעב בארץ מצרים׃ וכל הארצות באו מצרימה לשבר אל יוסף כי חזק הרעב בכל הארץ׃ ס

ויאמר יעקב למה תתראו׃ ויאמר הנה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שמה ושברו לנו משם ונחיה ולא נמות׃ ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף החי אביכם עוד הכלכם אחיו לא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו׃ ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי ויגשו ויאמר אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אתי מצרימה׃ ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אתי הנה כי למחיה שלחני אלהים לפניכם׃ כי זה שנתים הרעב בקרב הארץ ועוד חמש שנים אשר אין חרישׁ וקציר׃ וישלחני אלהים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה׃ ועתה לא אתם שלחתם אתי הנה כי האלהים ויעשני לאב לפרעה ולאדון לכל ביתו ומשל בכל ארץ מצרים׃ מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו כה אמר בנך יוסף שמני אלהים לאדון לכל מצרים רדה אלי אל תעמד׃ ושבת בארץ גשן והיית קרוב אלי אתה ובניך ובני בניך וצאנך ובקרך וכל אשר לך׃ וכלכלתי אתך שם כי עוד חמש שנים רעב פן תורש אתה וביתך וכל אשר לך׃ והנה עיניכם רואות ועיני אחי בנימין כי פי המדבר אליכם׃ והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים ואת כל אשר ראיתם ומהרתם והורדתם את אבי הנה׃ ויפל על צואר בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה על צואריו׃ וינשק לכל אחיו ויבך עליהם ואחרי כן דברו אחיו אתו׃ ס

והקול נשמע בבית פרעה לאמר באו אחי יוסף וייטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו׃ ויאמר פרעה אל יוסף אמר אל אחיך זאת עשו טענו את בעירכם ולכו שובו ארצה כנען׃ וקחו את אביכם ואת בתיכם ובאו אלי ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים ואכלו את חלב הארץ׃ ואתה צויתה זאת עשו שאו לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם ולנשיכם ונשאתם את אביכם ובאתם׃ ועינכם אל תחס על כליכם כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא׃ ויעשו כן בני ישראל ויתן להם יוסף עגלות על פי פרעה ויתן להם צדה לדרך׃ לכלם נתן לאיש חלפות שמלות ולבנימין נתן שלש מאות כסף וחמש חלפות שמלות׃ ולאביו שלח כזאת עשרה חמרים נשאים מטוב מצרים ועשרה אתנות נשאות בר ולחם ומזון לאביו לדרך׃ וישלח את אחיו ויילכו ויאמר אליהם אל תרגזו בדרך׃ ויעלו ממצרים ויבאו ארצה כנען אל יעקב אביהם׃ ויגידו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא משל בכל ארץ מצרים ויפג לבו כי לא האמין להם׃ וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר דבר אליהם וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אתו ותחי רוח יעקב אביהם׃ ויאמר ישראל רב עוד יוסף בני חי אלכה ואראנו בטרם אמות׃ ס

ויסע ישראל וכל אשר לו ויבא באר שבעה ויזבח זבחים לאלהי אביו יצחק׃ ויאמר אלהים לישראל במראות הלילה ויאמר יעקב יעקב ויאמר הנני׃ ויאמר אנכי האל אלהי אביך אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם׃ אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה ויוסף ישית ידו על עיניך׃ ויקם יעקב משבע באר שבע ויישאו בני ישראל את יעקב אביהם ואת טפם ואת נשיהם בעגלות אשר שלח פרעה לשאת אתו׃ ויקחו את מקנהם ואת רכושם אשר רכשו בארץ כנען ויבא יעקב ומל זרעו אתו מצרימה׃ בניו ובני בניו אתו בנותיו ובנות בניו וכל זרעו הביא אתו מצרימה׃ ס

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה יעקב ובניו בכור יעקב ראובן׃ ובני ראובן חנוך ופלוא וחצרון וכרמי׃ ובני שמעון ימואל וימין ואהד וימין וצחר ושאול בן הכנענית׃ ובני לוי גרשון קהת ומררי׃ ובני יהודה ער ואונן ושלה ופרץ וזרח וימת ער ואונן בארץ כנען ויהיו בני פרץ חצרון וחמול׃ ובני יששכר תולע ופוה ויוב ושמרון׃ ובני זבולן סרד ואלון ויחלאל׃ אלה בני לאה אשר ילדה ליעקב בפדן ארם ואת דינה בתו כל נפשות בניו ובנותיו שלשים ושלשה׃ ובני גד צפיון וחגי שוני ואצבון ערי ואראלי ואדאלי׃ ובני אשר ימנה וישוה וישוי ובריעה ושרח אחותם ובני בריעה חבר ומלכיאל׃ אלה בני זלפה אשר נתן לבן ללאה בתו ותלד את אלה ליעקב שש עשרה נפש׃ בני רחל אשת יעקב יוסף ובנימין׃ ויולד ליוסף בארץ מצרים אשר ילדה לו אסנת בת פוטי פרע כהן און את מנשה ואת אפרים׃ ובני בנימין בלע ובכר ואשבל גרא ונעמן אחי וראש מפים וחפים וארד׃ אלה בני רחל אשר ילדה ליעקב כל נפש ארבעה עשר׃ ובני דן חשים׃ ובני נפתלי יחצאל וגוני ויצר ושלם׃ אלה בני בלהה אשר נתן לבן לרחל בתו ותלד את אלה ליעקב כל נפש שבעה׃ כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה היצאי ירכו מלבד נשי בני יעקב כל נפש ששים ושש׃ ובני יוסף אשר ילד לו במצרים נפשות שנים כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים׃ ס

ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורת לפניו גשנה ויבאו ארצה גשן׃ ויאסר יוסף מרכבתו ויעל לקראת ישראל אביו גשנה וירא אליו ויפל על צואריו ויבך על צואריו עוד׃ ויאמר ישראל אל יוסף אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך כי עודך חי׃ ויאמר יוסף אל אחיו ואל בית אביו אעלה ואגידה לפרעה ואמרה אליו אחי ובית אבי אשר בארץ כנען באו אלי׃ והאנשים רעי צאן כי אנשי מקנה היו וצאנם ובקרם ובל אשר להם הביאו׃ והיה כי יקרא לכם פרעה ואמר מה מעשיכם׃ ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו ועד עתה גם אנחנו גם אבותינו בעבור תשבו בארץ גשן כי תועבת מצרים כל רעה צאן׃ ס

ויבא יוסף ויגד לפרעה ויאמר אבי ואחי וצאנם ובקרם ובל אשר להם באו מארץ כנען והנם בארץ גשן׃ ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים והעמידם לפני פרעה׃ ויאמר פרעה אל אחיו מה מעשיכם ויאמרו אל פרעה רעה צאן עבדיך גם אנחנו גם אבותינו׃ ויאמרו אל פרעה לגור בארץ באנו כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד הרעב בארץ כנען ועתה ישבו נא עבדיך בארץ גשן׃ ויאמר פרעה אל יוסף לאמר אביך ואחיך באו אליך׃ ארץ מצרים לפניך הוא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך ישבו בארץ גשן ואם ידעת ויש בם אנשי חיל ושמתם שרי מקנה על אשר לי׃ ויבא יוסף את יעקב אביו ויעמידהו לפני פרעה ויברך יעקב את פרעה׃ ויאמר פרעה אל יעקב כמה ימי שני חייך׃ ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מגורי שלשים ומאת שנה מעט ורעים היו ימי שני חיי ולא השיגו את ימי שני חיי אבתי בימי מגוריהם׃ ויברך יעקב את פרעה ויצא מלפני פרעה׃ ויושב יוסף את אביו ואת אחיו ויתן להם אחזה בארץ מצרים במיטב הארץ בארץ רעמסס כאשר צוה פרעה׃ ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו לחם לפי הטף׃ ס

ולחם אין בכל הארץ כי כבד הרעב מאד ותלה ארץ מצרים ואת ארץ כנען מפני הרעב׃ וילקט יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים ובארץ כנען בשבר אשר הם שברים ויבא יוסף את הכסף בית פרעה׃ ותם הכסף מארץ מצרים ומארץ כנען ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר הבה לנו לחם ולמה נמות נגדך כי אפס כסף׃ ויאמר יוסף הבו מקניכם ואתנה לכם במקניכם אם אפס כסף׃ ויביאו את מקנהם אל יוסף ויתן להם יוסף לחם בסוסים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר ובחמרים וינהלם בלחם בכל מקנהם בשנה ההוא׃ ותתם השנה ההוא ויבאו אליו בשנה השנית ויאמרו לו לא נכחד מאדני כי אם תם הכסף וקנה הבהמה אל אדני לפני אדני לא נשאר בלתי אם גויתינו ואדמתינו׃ למה נמות לעיניך גם אנחנו גם אדמתנו קנה אתנו בלחם ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה ותן זרע ונחיה ולא נמות והאדמה לא תשם׃ ויקן יוסף את כל אדמת מצרים כי מכרו מצרים איש שדהו כי חזק עליהם הרעב ותהי הארץ לפרעה׃ והעם העביר אתו לערים מקצה גבול מצרים ועד קצהו׃ רק אדמת הכהנים לא קנה כי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה על כן לא מכרו את אדמתם׃ ויאמר יוסף אל העם הן קניתי היום אתכם ואת אדמתכם לפרעה הנה לכם זרע וזרעתם את האדמה׃ והיה בתבואת ונתתם חמישית לפרעה וארבע הידות יהיו לכם לזרעת השדה ולאכלכם ולאשר בבתיכם ולאכל לטפכם׃ ויאמרו החייתנו נמצא חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה׃ ויהי לחק עד היום הזה על אדמת מצרים לפרעה חמישית אפס אדמת הכהנים לבדם לא היתה לפרעה׃ ס

וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד׃ ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו מאת שנה וארבעים שנה ושבע שנים׃ ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו אם נא מצאתי חן בעיניך שים נא ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני במצרים׃ ושכבתי עם אבתי ונשאתני ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך׃ ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה׃ ס

ויהי אחרי הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חלה ויקח את שני בניו עמו את מנשה ואת אפרים׃ ויגד ליעקב ויאמר הנה בנך יוסף בא אליך ויתחזק ישראל וישב על המטה׃ ויאמר יעקב אל יוסף אל שדי נראה אלי בלוז בארץ כנען ויברך אתי׃ ויאמר אלי הנני מפרך והרבתיך ונתתיך לקהל עמים ונתתי את הארץ הזאת לזרעך אחריך אחזת עולם׃ ועתה שני בניך הנולדים לך בארץ מצרים עד בואי אליך מצרימה לי הם אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי׃ ומולדתך אשר הולדת אחריהם לך יהיו על שם אחיהם יקראו בנחלתם׃ ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך בעוד כברת הארץ לבוא אפרתה ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית לחם׃ וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה׃ ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן לי אלהים בזה ויאמר קחם נא אלי ואברכם׃ ועיני ישראל כבדו מזקן לא יוכל לראות ויגש אתם אליו וישק להם ויחבק להם׃ ויאמר ישראל אל יוסף ראה פניך לא פללתי והנה הראה אתי אלהים גם את זרעך׃ ויוצא יוסף אתם מעם ברכיו וישתחו לאפיו ארצה׃ ויוסף אתם יוסף את שניהם את אפרים בימינו משמאל ישראל ואת מנשה בשמאלו משמאל ישראל ויגש אליו׃ וישלח ישראל את ימינו וישת על ראש אפרים והוא הצעיר ואת שמאלו על ראש מנשה שכל את ידיו כי מנשה הבכור׃ ויברך את יוסף ויאמר האלהים אשר התהלכו אבתי לפניו אברהם ויצחק האלהים הרעה אתי מעודי עד היום הזה׃ המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבתי אברהם ויצחק וידגו לרב בקרב הארץ׃ ויראה יוסף כי ישית אביו יד ימינו על ראש אפרים ורע בעיניו ויתמך יד אביו להסיר אתה מעל ראש אפרים על ראש מנשה׃ ויאמר יוסף אל אביו לא כן אבי כי זה הבכר שים ימינך על ראשו׃ וימאן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו וזרעו יהיה מלא הגוים׃ ויברכם ביום ההוא לאמר בך יברך ישראל לאמר ישמך אלהים כאפרים וכמנשה וישם את אפרים לפני מנשה׃ ויאמר ישראל אל יוסף הנה אנכי מת והיה אלהים עמכם והשיב אתכם אל ארץ אבתיכם׃ ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי׃ ס

ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים׃ הקבצו ושמעו בני יעקב ושמעו אל ישראל אביכם׃ ראובן בכרי אתה כחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז׃ פחז כמים אל תותר כי עלית משכבי אביך אז חללת יצועי עלה׃ שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם׃ בסדם אל תבא נפשי באסיפם אל תחד כבודי כי באפם הרגו איש וברצנם עקרו שור׃ ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל׃ יהודה אתה יודוך אחיך ידך בעורף איביך ישתחוו לך בני אביך׃ גור אריה יהודה מטרף בני עלית כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו׃ לא יסור שבט מיהודה ומחקק מבין רגליו עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים׃ אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כבס ביין לבשו ובדם ענבים סותה׃ חכלילי עינים מיין ולבן שנים מחלב׃ זבולן לחוף ימים יישכן והוא לחוף אניות ויכתו על יפתח צידון׃ יששכר חמר גרם רבץ בין המשפתים׃ וירא מנחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבל ויהי למס עבד׃ דן ידין עמו כאחד שבטי ישראל׃ יהי דן נחש עלי דרך שפיפן עלי ארח הנשך עקבי סוס ויפל רכבו אחור׃ לישועתך קויתי יהוה׃ גד גדוד יגודנו והוא יגד עקב׃ מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך׃ נפתלי אילה שלחה הנתן אמרי שפר׃ בן פרת יוסף בן פרת עלי עין בנות צעדה עלי שור׃ וימררהו ורבו וישטמהו בעלי חצים׃ ותשב באיתן קשתו ויפזו זרועי ידיו מידי אביר יעקב משם רעה אבן ישראל׃ מאל אביך ויעזרך ואת שדי ויברכך ברכת שמים מעל ברכת תהום רבצת תחת ברכת שדים ורחם׃ ברכת אביך גברו על ברכת הורי עד תאות גבעת עולם תהיין לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו׃ בנימין זאב יטרף בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל׃ כל אלה שבטי ישראל שנים עשר וזאת אשר דבר להם אביהם ויברך אותם איש אשר כברכתו ברך אותם׃ ויצו אותם ויאמר אלהם אני נאסף אל עמי קברו אתי אל אבתי אל המערה אשר בשדה עפרון החתי׃ במערה אשר בשדה המכפלה אשר על פני ממרא בארץ כנען אשר קנה אברהם את השדה מאת עפרון החתי לאחזת קבר׃ שמה קברו את אברהם ואת שרה אשתו שמה קברו את יצחק ואת רבקה אשתו ושמה קברתי את לאה׃ מקנה השדה והמערה אשר בו מאת בני חת׃ ויכל יעקב מצות את בניו ויאסף רגליו אל המטה וינוע ויאסף אל עמיו׃ ס

ויפל יוסף על פני אביו ויבך עליו וישק לו׃ ויצו יוסף את עבדיו את הרפאים את אביו לחנט את אביו ויחנטו הרפאים את ישראל׃ וימלאו לו ארבעים יום כי כן ימלאו ימי החנטים ויבכו אתו מצרים שבעים יום׃ ויעברו ימי בכיתו וידבר יוסף אל בית פרעה לאמר אם נא מצאתי חן בעיניכם דברו נא באזני פרעה לאמר׃ אבי השביעני לאמר הנה אנכי מת בקברי אשר כריתי לי בארץ כנען שמה תקברני ועתה אעלה נא ואקברה את אבי ואשובה׃ ויאמר פרעה עלה וקבר את אביך כאשר השביעך׃ ויעל יוסף לקבר את אביו ויעלו אתו כל עבדי פרעה זקני ביתו וכל זקני ארץ מצרים׃ וכל בית יוסף ואחיו ובית אביו רק טפם וצאנם ובקרם עזבו בארץ גשן׃ ויעל עמו גם רכב גם פרשים ויהי המחנה כבד מאד׃ ויבאו עד גרן האטד אשר בעבר הירדן ויספדו שם מספד גדול וכבד עד מאד ויעש לאביו אבל שבעת ימים׃ וירא יושב הארץ הכנעני את האבל בגרן האטד ויאמרו אבל כבד זה למצרים על כן קרא שמה אבל מצרים אשר בעבר הירדן׃ ויעשו בניו לו כן כאשר צום אתם׃ וישאו אתו בניו ארצה כנען ויקברו אתו במערת שדה המכפלה אשר קנה אברהם את השדה לאחזת קבר מאת עפרון החתי על פני ממרא׃ וישב יוסף מצרימה הוא ואחיו וכל העלים אתו לקבר את אביו אחרי קברו את אביו׃ ס

ויראו אחי יוסף כי מת אביהם ויאמרו לו לא ישטמנו יוסף והשב ישיב לנו את כל הרעה אשר גמלנו אתו׃ ויצוו אל יוסף לאמר אביך צוה לפני מותו לאמר׃ כה תאמרון ליוסף אנא שא נא פשע אחיך וחטאתם כי רעה גמלוך ועתה שא נא לפשע עבדי אלהי אביך ויבך יוסף בדברם אליו׃ וילכו גם אחיו ויפלו לפניו ויאמרו הננו לך לעבדים׃ ויאמר אלהם יוסף אל תיראו כי התחת אלהים אני׃ ואתם חשבתם עלי רעה אלהים חשבה לטובה למען עשה כיום הזה להחית עם רב׃ ועתה אל תיראו אנכי אכלכל אתכם ואת טפכם וינחם אתם וידבר על לבם׃ וישב יוסף במצרים הוא ובית אביו ויחי יוסף מאת שנה ועשר שנים׃ ויראה יוסף לאפרים ב

ב פרשה פרשת פרשה שפרשה שפרשה פרשה פרשה פרשה פרשה
פרשה פרשה פרשה פרשה פרשה פ

הוא וכו הוא נלכו הוא הרגה הוא.— הנעי סם ה, ב—

ובכו"ע הרמה סה. בילא הרגה הנוא. הסיא לבא

בכוא ספסיוא ה.ו הוא"וו בסוסבל בב ספוסבא—

ספי הסבב.— — וסוא) סהוסיא לבבס סם סבוסס—

וכבוסא, ה.סו לבוסא סב ספוסא בהוסס וסבוסס סב—

ספוסא בוסוס לסבסו— הנעי סם סם בב ספוסא

ز فصل حدیث درباره ی فصل. بیشتر این فصل درباره ی فصل است.
به فصل بگذار. حدیث آن به فصل را به آن فصل بگذار
(صفحه دهم‌شانزده لغایت نهصد).

ز فصل بگذار حدیث. حدیثی آن به فصل را به آن فصل بگذار
بیست و چهارم فصل را به آن فصل بگذار. این فصل
حدیث فصل بگذار. حدیث فصل بگذار. این فصل
فصل بگذار. حدیث فصل بگذار. این فصل
فصل بگذار. حدیث فصل بگذار. این فصل

وسوسه بلد وحفظ ابتر حاوم سلوكه حركاه وحق
اسم سره ٧٠اسم - حاجة سر م. - اسره ٩٠٢٠م - اسم
سم م. - اسلم حاوم حركاه حم اسم اه.سمه حم م حمه حم
سم - حلم ٠٠١ م. حجاج سم م. - اجمعه ن م. حم اسم
اسم سم ٧٠ - سم حم ٠٠٢ حجاج حم حم سم ابه .سم سم. -
حاج .ابه حم حاوم ح حجا حلم حجا سم ابه. -
- حاوم ح. - اه.سمه حم حم حاوم حم حم ابه. -
اسم حم حم حاوم حم حم حم حم حم حم حم حم حم -
حم حم حم حم ح

ده ٢٥٨ مع مذكرة من ٢٠ سطرا بخط دقيق، فيها تعليقات على بعض مسائل الكتاب. وقد نشرها الأستاذ أحمد تيمور باشا في مجلة المجمع العلمي العربي بدمشق، المجلد ١٣، ص ٢٠٠ وما بعدها.

ده ٢٥٨ مع مذكرة من ٢٠ سطرا بخط دقيق، فيها تعليقات على بعض مسائل الكتاب. وقد نشرها الأستاذ أحمد تيمور باشا في مجلة المجمع العلمي العربي بدمشق، المجلد ١٣، ص ٢٠٠ وما بعدها.

ده ٢٥٩ مع مذكرة من ٢٠ سطرا بخط دقيق، فيها تعليقات على بعض مسائل الكتاب. وقد نشرها الأستاذ أحمد تيمور باشا في مجلة المجمع العلمي العربي بدمشق، المجلد ١٣، ص ٢٠٠ وما بعدها.

ده ٢٥٩ مع مذكرة من ٢٠ سطرا بخط دقيق، فيها تعليقات على بعض مسائل الكتاب. وقد نشرها الأستاذ أحمد تيمور باشا في مجلة المجمع العلمي العربي بدمشق، المجلد ١٣، ص ٢٠٠ وما بعدها.

לכאורה צריכין לומר דלא אתרבי – משום דהוי כתרי
כתובות. ולכאורה יש לומר דהכא שאני דכתיב בה
– מילתא דחיי – ולכך הוי כמו שנתרבו בשלמא
הכא משום דכתיב בה ויצא ויצאו ויצאת ויצאו
ויצא אחד מהם ויצאת לא יצאת ויצאו ויצאת

ده همه ده ده ده. ده ده ده

ومن هذه الأمور ما يتعلق بالمعاملات المالية، ومنها ما يتعلق بالعبادات البدنية، ومنها ما يتعلق بالأحوال الشخصية. وقد اختلف العلماء في بعض هذه الأمور هل هي من باب الرخص أو من باب العزائم، وهل الأمر بها للوجوب أو للندب، وهل النهي عنها للتحريم أو للكراهة، وهل الإباحة على الإطلاق أو مقيدة بقيود، وهل الأمر بالشيء نهي عن ضده أو لا، وهل الأمر بالشيء أمر بما لا يتم إلا به أو لا، وهل الأمر بالشيء أمر بما يتم به أو لا، وهل الأمر بالشيء نهي عن ضده العام أو الخاص أو لا، وهل الأمر بالشيء يقتضي التكرار أو المرة الواحدة، وهل الأمر المطلق يقتضي الفور أو التراخي، وهل الأمر بعد الحظر للإباحة أو للوجوب أو لرفع الحرج، وهل الأمر بعد الحظر يعيد الشيء إلى ما كان عليه قبل الحظر أو يكون حكمه الإباحة، وهل الأمر بعد الحظر يقتضي التكرار أو المرة الواحدة، وهل الأمر بعد الحظر يقتضي الفور أو التراخي

ב"ה

בס"ד

ק"ס תשס"ב

ב"ה

בס"ד

ויהי מן הלילה ההוא ויאמר ה' אליו קום רד בארם
דמשק ובא שם ורא את חזאל מלך ארם ומשחתו
למלך על ארם ואת יהוא בן נמשי תמשח למלך
על ישראל ואת אלישע בן שפט מאבל מחולה
תמשח לנביא תחתיך והיה מי שמלט מחרב חזאל
ימית יהוא ומי שמלט מחרב יהוא ימית אלישע
והשבעתי בישראל שבעת אלפים כל הברכים
אשר לא כרעו לבעל וכל הפה אשר לא נשק לו
וילך משם וימצא את יהושפט בן אחאב המלך
יהודה ויהי הוא חרש אחריו שנים עשר צמדים
בידו והוא בשנים עשר ויעבר אליהו אליו וישם
אדרתו עליו ויעזב את הבקר וירץ אחרי אליהו
ויאמר אשקה נא לאבי ולאמי ואלכה אחריך
ויאמר לו שוב כי מה עשיתי לך ויסב מאחריו
ויקח את צמד הבקר ויזבחם ובכלי הבקר
בשלם ויתן לעם ויאכלו ויקם וילך אחרי אליהו
ויהי הוא משרת לפניו

כב א וישבו שלש שנים אין מלחמה בין ארם
לישראל ויהי בשנה השלישית וירד יהושפט
מלך יהודה אל מלך ישראל ויאמר מלך ישראל
אל עבדיו הידעתם כי לנו רמת גלעד ואנחנו
מחשים מקחתה מיד מלך ארם ויאמר אל יהושפט
התלך אתי למלחמה ראמתה ויאמר יהושפט אל
מלך ישראל כמוני כמוך כעמי כעמך כסוסי
כסוסיך ויאמר יהושפט אל מלך ישראל דרש נא
היום את דבר ה' ויקבץ מלך ישראל את הנביאים
אל ארבע מאות איש ויאמר אלהם הנלך אל רמת
גלעד למלחמה ואחדל ויאמרו עלה והתן ביד
המלך ויאמר יהושפט האין פה עוד נביא לה'
ונדרשה מאתו ויאמר מלך ישראל אל יהושפט
עוד איש אחד לדרוש את ה' מיכיהו בן ימלה
ואנכי שנאתיו כי לא יתנבא עלי טוב כי אם רע
הוא מיכיהו ויאמר יהושפט אל יאמר המלך כן
ויקרא מלך ישראל אל סריס אחד ויאמר מהר את
מיכיהו בן ימלה ומלך ישראל ויהושפט מלך
יהודה לבשים בגדיהם ויושבים איש על כסאו
בגרן פתח שער שמרון וכל הנביאים מתנבאים
לפניהם ויעש לו צדקיהו בן כנענה קרני ברזל
ויאמר כה אמר ה' באלה תנגח את ארם עד כלותם
ויכל כל הנביאים נבאים כן לאמר עלה רמת גלעד
והצלח והנתן ה' ביד המלך והמלאך אשר הלך
לקרא למיכיהו דבר אליו לאמר הנה דברי הנביאים
פה אחד טוב אל המלך יהי נא דברך כאחד מהם
ודברת טוב ויאמר מיכיהו חי ה' כי את אשר
יאמר אלי אותו אדבר ויבא אל המלך ויאמר אליו
מיכיהו הנלך רמת גלעד למלחמה ואחדל ויאמר
אליו עלה והצלח והנתן ביד המלך ויאמר אליו
המלך עד כמה פעמים אשביעך אם לא תדבר אלי
אמת בשם ה' ויאמר ראיתי את כל ישראל נפוצים
על ההרים כצאן אשר אין להם רעה ויאמר ה'
לא אדנים לאלה ישובו איש לביתו בשלום ויאמר
מלך ישראל אל יהושפט הלא אמרתי אליך לא
יתנבא עלי טוב כי אם רע ויאמר לכן שמעו דבר
ה' ראיתי את ה' יושב על כסאו וכל צבא השמים
עמד עליו מימינו ומשמאלו ויאמר ה' מי יפתה
את אחאב ויעל ויפל ברמת גלעד ויאמר זה אמר
כה וזה אמר כה ויצא הרוח ויעמד לפני ה'
ויאמר אליו ה' אני אפתנו ויאמר אליו ה' במה
ויאמר אצא ורוח שקר בפי כל נביאיו ויאמר
תפתה וגם תוכל צא ועשה כן ועתה הנה נתן ה'
רוח שקר בפי כל נביאיך אלה וה' דבר עליך רעה
ויגש צדקיהו בן כנענה ויך את מיכיהו על הלחי
ויאמר איזה עבר רוח ה' מאתי לדבר אותך ויאמר
מיכיהו הנה אתה ראה ביום בא חדר בחדר להחבא
ויאמר מלך ישראל קחו את מיכיהו והשיבהו אל
אמון שר העיר ואל יואש בן המלך ואמרת כה
אמר המלך שים זה בבית הכלא והאכילהו לחם
לחץ ומים לחץ עד בואי בשלום ויאמר מיכיהו
אם שוב תשוב בשלום לא דבר ה' בי ויאמר שמעו
עמים כלכם

ויעל מלך ישראל ויהושפט מלך יהודה רמת גלעד
ויתחפש מלך ישראל ויבאו במלחמה ומלך ארם
צוה את שרי הרכב אשר לו לאמר לא תלחמו את
הקטן ואת הגדול כי אם את מלך ישראל לבדו
ויהי כראות שרי הרכב את יהושפט ויאמרו אך
מלך ישראל הוא ויסבו עליו למלחמה ויזעק
יהושפט ויהוה עזרו ויסיתם אלהים ממנו וירא
כי לא מלך ישראל הוא וישובו מאחריו ואיש
מתח בקשתו בתמו ויך את מלך ישראל בין
הדבק ובין השרין ויאמר אל רכבו הפך ידך
והוציאני מן המחנה כי הוחלתי ותעל המלחמה
ביום ההוא והמלך ישראל העמד על מרכבתו
נגד ארם ויעמד בערב ויצא הדם מן הפצע אל
חיק הרכב ויעבר בתוך המחנה ויצו לכל איש
לאמר הנה אל עירו והנה אל ארצו ויעבר השמש
בתוך המחנה ויאמר לכל איש לאמר הנה אל עירו
והנה אל ארצו ויעבר השמש בתוך המחנה ויאמר
לכל איש לאמר הנה אל עירו והנה אל ארצו
ויעבר השמש בתוך המחנה ויאמר לכל איש לאמר
הנה אל עירו והנה אל ארצו ויעבר השמש בתוך
המחנה ויאמר לכל איש לאמר הנה אל עירו והנה
אל ארצו ויעבר השמש בתוך המחנה ויאמר לכל
איש לאמר הנה אל עירו והנה אל ארצו ויעבר
השמש בתוך המחנה ויאמר לכל איש לאמר הנה

לא כתיבה ומחיקה ואין חשש עד שלא שלח יוד
מאיר שאיר. אחר לו ז' לחודש אין שאיר. אחר לו
יה. ממשיך אחר אך שלוש בשאיר אחר. אחר
ואחר אין יכול לשלוח אחר אחר אחר אחר
ואחר אין יכול לשלוח אחר אחר אחר אחר
ואחר אין יכול לשלוח אחר אחר אחר

١٠ اذكر معنى كلمة من كل مما يأتي مع كتابة جملة مفيدة تدل على
معناها : مكلمة ، مكلم ، مكالمة ، مكالمات ، مكالمون ، مكالمتان .

٢ اذكر مفرد كل من الكلمات الآتية : مكالمات ، مكالمون ، مكالمتان .

٣ اذكر جمع كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكلم .

٤ اذكر مؤنث كل من الكلمات الآتية : مكلم ، مكالمون ، مكالمتان .

٥ اذكر مذكر كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

٦ اذكر مصدر كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

٧ اذكر فعل كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

٨ اذكر اسم فاعل كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

٩ اذكر اسم مفعول كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

١٠ اذكر اسم آلة كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

١٠ اذكر معنى كلمة من كل مما يأتي مع كتابة جملة مفيدة تدل على
معناها : مكلمة ، مكلم ، مكالمة ، مكالمات ، مكالمون ، مكالمتان .

٢ اذكر مفرد كل من الكلمات الآتية : مكالمات ، مكالمون ، مكالمتان .

٣ اذكر جمع كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكلم .

٤ اذكر مؤنث كل من الكلمات الآتية : مكلم ، مكالمون ، مكالمتان .

٥ اذكر مذكر كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

٦ اذكر مصدر كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

٧ اذكر فعل كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

٨ اذكر اسم فاعل كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

٩ اذكر اسم مفعول كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

١٠ اذكر اسم آلة كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

١٠ اذكر معنى كلمة من كل مما يأتي مع كتابة جملة مفيدة تدل على
معناها : مكلمة ، مكلم ، مكالمة ، مكالمات ، مكالمون ، مكالمتان .

٢ اذكر مفرد كل من الكلمات الآتية : مكالمات ، مكالمون ، مكالمتان .

٣ اذكر جمع كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكلم .

٤ اذكر مؤنث كل من الكلمات الآتية : مكلم ، مكالمون ، مكالمتان .

٥ اذكر مذكر كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

٦ اذكر مصدر كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

٧ اذكر فعل كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

٨ اذكر اسم فاعل كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

٩ اذكر اسم مفعول كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

١٠ اذكر اسم آلة كل من الكلمات الآتية : مكلمة ، مكالمة ، مكالمات .

وجدت هذه الصفحة في مكان ما ؛ ولم يتسن لي معرفة
اسم صاحبها ولا تاريخ كتابتها ، لكنها تبدو لي
كأنها من القرن الثامن الهجري ، أو ربما قبله بقليل .
وقد رأيت أن أحفظها هنا ، لعل أحدًا يعرف عنها شيئًا .

بسم الله الرحمن الرحيم ، وصلى الله على سيدنا محمد
وعلى آله وصحبه وسلم تسليمًا كثيرًا إلى يوم الدين .
أما بعد ، فإن هذه رسالة في أحكام الطهارة ، جمعتها
لنفسي أولًا حين رأيت كثيرًا من الناس يتساهلون
في أمور كان العلماء يشددون فيها أشد التشديد ،
ثم رأيت أن أنفع بها غيري إن شاء الله تعالى .

باب المياه

المياه على أقسام ثلاثة : طاهر ومطهر غير مكروه ،
وطاهر مكروه ، ونجس . فالطاهر المطهر هو الماء
الذي لم يخالطه شيء يسلبه اسم الماء المطلق ،
كماء المطر والبحر والبئر والعين إذا لم تتغير .
والطاهر المكروه هو الماء المشمس في الإناء
المعدني في البلاد الحارة ، على ما ذكره بعض
أصحابنا ، وإن كنت لا أرى بأسًا باستعماله
إذا لم يظهر له ضرر . والنجس هو الماء القليل
الذي حلّت فيه نجاسة ، أو الكثير إذا تغيّر
أحد أوصافه بها .

فصل في الآبار

البئر العميقة التي لا يصل إليها الدلو إلا بحبل
طويل يُعدّ من المرافق العامة ، وقد اختلف
العلماء في حكم النزح منها اختلافًا كثيرًا ،
والذي أميل إليه أن الأمر فيها على السعة ،
فما كان كبيرًا لا تؤثر فيه النجاسة اليسيرة
ما لم تغيّر أحد أوصافه ، وما كان صغيرًا
فالاحتياط أولى .

وقد رأيت بعض الناس يبالغ في النزح حتى
يُتعب الدلاء والرشاء ، ولا أرى لذلك وجهًا
صحيحًا ، إلا أن يكون الماء قليلًا جدًا .

فصل في الأواني

الأواني التي يُستعمل فيها الماء كثيرة ، وأكثر
ما يُبتلى به الناس منها آنية الفخار والزجاج
والنحاس ، وقد ذكر بعض المتقدمين أن الفخار
يُطهَّر بالغسل ثلاث مرات ، وأن الزجاج
والنحاس يُطهَّران بسبع ، والأحوط أن يُزاد
على ذلك شيء ما ، ولا سيما إذا كان الإناء
قد استُعمل في الطبخ مرارًا كثيرة .

ثم قال بعض من رأيته في طفولتي إن هذه
الأواني تُكسر كسرًا ، وهو قول لا أراه
صحيحًا ، فإن في كسرها إضاعة للمال من غير
حاجة ، ويكفي أن يُغسل الإناء حتى يزول
أثر النجاسة ، ولو بقي بعد ذلك شيء من
الرائحة اليسيرة .

باب الوضوء

الوضوء هو أول ما يتعلّم الصغير ، وآخر ما
يتهاون به الكبير ، وقد رأيت كثيرًا من
الناس يتوضأ وضوءًا لا يُجزئه في الصلاة ،
وهو يظن أنه قد أحسن ، فأحببت أن أذكر
هنا ما أعرفه من فرائضه وسننه ، على
مذهب من أخذت بقوله من أهل العلم ،
رحمهم الله جميعًا .

فرائض الوضوء ستة : النية عند غسل الوجه ،
وغسل الوجه كله ، وغسل اليدين إلى المرفقين
مع إدخال المرفقين ، ومسح شيء من الرأس ،
وغسل الرجلين إلى الكعبين مع إدخالهما ،
والترتيب على هذا النسق . فمن أخلّ بواحدة
منها لم يصح وضوؤه ، وإن أتى بالباقي على
الوجه الأكمل .

النية محلّها القلب ، ولا يُشترط النطق بها ،
وإنما يتكلّم بها من وسوس له الشيطان ،
وأكثر ما يكون ذلك في أول الأمر . وقد
كان بعض شيوخنا يقول : من نطق بنيته
فقد تكلّف ما لم يُكلَّف ، وهذا حسن .

وغسل الوجه يبدأ من منابت الشعر المعتاد
إلى آخر الذقن طولًا ، ومن الأذن إلى الأذن
عرضًا ، ويدخل في ذلك ما خفّ من اللحية
وما كثف ، إذا كان الشعر لا يستر البشرة
تحته ، فإن كان يستر البشرة وجب إيصال
الماء إلى ما تحته ، وإن كان كثيفًا لا يُرى
ما تحته أجزأ غسل ظاهره .

وغسل اليدين يبدأ من رؤوس الأصابع ، ويجب
أن يُدخل المرفقين في الغسل ، لأن الله تعالى
ذكرهما بـ«إلى» ، وقد اختلف العلماء في
«إلى» هل هي بمعنى «مع» أو على بابها ،
والاحتياط يقتضي الإدخال .

ومسح الرأس يكفي فيه أن يمسح منه ما
يُسمّى مسحًا ، ولو بعض شعرة واحدة ،
والأفضل أن يمسح الربع ، وقد مسح النبي
ﷺ مقدّم رأسه في بعض الروايات .

وغسل الرجلين كغسل اليدين ، يبدأ من
رؤوس الأصابع ويدخل الكعبين ، والكعبان
هما العظمان الناتئان عند مفصل الساق
والقدم ، وقيل غير ذلك ، والأول أشهر .

والترتيب أن يغسل الوجه قبل اليدين ، واليدين
قبل مسح الرأس ، والرأس قبل الرجلين ، فلو
نكّس عامدًا لم يصح ، ولو نسي أو جهل
عُذر بقدر ما يزول العذر .

والموالاة أن لا يفرّق بين أعضاء الوضوء
تفريقًا كثيرًا بحيث يجف ما قبله ، وقد
اختلف في حدّ ذلك ، والأقرب أنه يرجع
فيه إلى العرف وإلى حال الزمان والمكان
والشخص ، فإن الصحيح في الحر الشديد
يجف ما لا يجف في البرد ، وإن الرجل
المستعجل يجف ما لا يجف في حق المتأني .

وسنن الوضوء كثيرة ، وقد ذكر بعضهم
أربعين سنة ، وأنا أذكر ما أعرفه منها
على وجه الاختصار ، وأترك ما سوى ذلك
لمن أراد التوسع .

فمن السنن السواك ، وهو آكد ما يكون
عند القيام من النوم ، وعند تغيّر الفم ،
وعند الوضوء ، وعند الصلاة ، وقد ورد
فيه من الفضل ما ورد ، وإن كان بعض
المتأخرين قد أنكر بعض ما يُروى فيه .

ومنها التسمية في أول الوضوء ، وهي
مستحبة عند الجمهور ، وقد ذهب بعض
أهل الظاهر إلى وجوبها ، والأول أقرب .

ومنها غسل اليدين قبل إدخالهما الإناء
إذا قام من نوم الليل ، خشية أن تكون
قد باتت على نجاسة ، وهذا في الماء
القليل ظاهر ، وفي الكثير على سبيل
الاستحباب .

ومنها المضمضة والاستنشاق ، وهما
مستحبان عند الجمهور ، وقد ذهب
بعض أهل العلم إلى وجوبهما ، وهو
قول قوي ، والأحوط فعلهما .

ومنها تخليل اللحية الكثة ، وهو أن
يُدخل الماء بين شعرها ، وقد ورد
فيه حديث ، وإن كان في سنده كلام .

ومنها تخليل الأصابع ، وهو آكد في
الأصابع الملتفة منه في المفرجة ،
وكيفيته أن يشبك بين أصابعه ، وأن
يمرّ بالسبابة من باطن الرجل اليسرى
ويختم بالخنصر من اليمنى .

ومنها تثليث الغسل ، وهو أن يغسل
كل عضو ثلاثًا ، وقد ورد في بعض
الروايات أن النبي ﷺ توضأ مرة مرة ،
وفي بعضها مرتين مرتين ، وفي أكثرها
ثلاثًا ثلاثًا ، وهو الذي أختاره لنفسي
وأحثّ عليه .

ومنها الترتيب في الأعضاء الممسوحة ،
فيبدأ من مقدم الرأس إلى مؤخره ثم
يردّ يديه إلى مقدمه ، وفي الرجلين
يبدأ باليمنى قبل اليسرى .

ومنها الدلك ، وهو إمرار اليد على
العضو بعد صبّ الماء ، وقد ورد فيه
حديث ضعيف ، لكن العمل عليه عند
كثير من أهل العلم ، ولا سيما في
الأعضاء الغليظة كالركبة والعقب .

ومنها الاقتصاد في الماء ، وقد ورد
النهي عن الإسراف فيه ولو كان على
شاطئ نهر جارٍ ، وهذا من أدب
العبادة مع الله تعالى .

ومنها الدعاء بعد الفراغ ، وقد ورد
فيه أذكار معروفة ، أحفظ منها
الشهادتين ، وأرجو أن يُفتح لي بقية
ما أحفظه عند كتابة هذه الصفحة .

ومن نواقض الوضوء ما يخرج من السبيلين
من بول وغائط وريح ، وقد اختلف في
المذي والودي ، والأحوط أن يُعدّا ناقضين .

ومن النواقض النوم الثقيل ، وأما النوم
الخفيف الذي يسمع فيه الكلام فلا
ينقض على الصحيح .

ومن النواقض زوال العقل بإغماء أو
سكر أو جنون ، وكذلك القهقهة في
الصلاة ذات الركوع والسجود ، وقد
اختلف في خروج الدم والقيء ، والأحوط
أن يُعدّا ناقضين إذا كثرا .

ومن النواقض مسّ الفرج بباطن الكف
أو بطون الأصابع ، وقد ورد فيه حديث
صحيح ، وذهب بعض العلماء إلى أن
المسّ من وراء حائل لا ينقض ، وهو
قول له وجه .

ومن النواقض أكل لحم الجزور ، وقد
ورد فيه حديث صريح ، وذهب بعض
المتأخرين إلى أن النقض منسوخ ، وهو
الأظهر عندي ، والله أعلم .

ومن النواقض الردة عن الإسلام ، نسأل
الله العافية .

فصل في الغسل

الغسل يجب بخروج المني على وجه الدفق
واللذة ، وبالجماع وإن لم ينزل ، وبانقطاع
دم الحيض والنفاس ، وبالموت ، وبالكفر
بعد الإسلام .

وفرائض الغسل ثلاثة : النية ، وتعميم
البدن بالماء ، والمضمضة والاستنشاق على
الأظهر . وقد ذهب بعض العلماء إلى أن
الدلك واجب ، وهو الأحوط في حق من
عليه جنابة كثيرة .

وسننه كسنن الوضوء ، وزيادة الاعتناء
بالشعر والأذنين والمغابن ، وقد ورد في
بعض الروايات أن من ترك موضع شعرة
من جنابة لم يغسلها فعل الله بها كذا
وكذا من النار ، وهو حديث ضعيف ،
لكن معناه صحيح .

وقد اختلف في الجنب هل يتوضأ قبل
النوم ، والأظهر أن الأمر فيه على
الاستحباب ، وقد كان النبي ﷺ ينام
جنبًا ولا يمسّ ماءً حتى يقوم فيغتسل .

وقد اختلف في الجنب هل يقرأ القرآن ،
والأظهر أنه لا يقرأ ، وقد ورد في ذلك
حديث ضعيف ، وقد أجاز بعض العلماء
القراءة اليسيرة للحاجة ، وهو قول
قوي .

وقد اختلف في الجنب هل يدخل المسجد
مجتازًا ، والأظهر أنه لا يدخل إلا أن
يتوضأ ، وقد ورد في ذلك حديث ضعيف ،
لكن العمل عليه عند كثير من أهل العلم .

وقد اختلف في الجنب هل يأكل ، والأظهر
أنه يتوضأ وضوءه للصلاة ثم يأكل ، وقد
ورد في ذلك حديث ضعيف ، لكن العمل
عليه عند كثير من أهل العلم .

وقد اختلف في الجنب هل يجامع ثم يعود
قبل أن يغتسل ، والأظهر أن له ذلك ،
وقد ورد في ذلك حديث ضعيف ، لكن
العمل عليه عند كثير من أهل العلم .

وقد اختلف في الجنب هل ينام ، والأظهر
أنه يتوضأ وضوءه للصلاة ثم ينام ، وقد
ورد في ذلك حديث ضعيف ، لكن العمل

هلحمد ن. هلحمه:

هلحمدلحمه ماحمالحمه هلحمد محمد مهلحمه محمد هلحمه مهلحمه محمد هلحمه مهلحمه محمد هلحمه

ס. מב. שמס מע. לא נחת לה; ומתיים סמיה תלחם. —
כמלאת מיא דמך ש.ל מחמדה ממר שעה. מסב לא —
נמחא לא מעמיד לשלם ממנה (ומיא) —
ממר לה: אלא מי מחמדה ממנה ממנה ממנה ממנה ממנה
ממנה ממנה ממנה ממנ

هج .ىسع هكه اهر لد ىعه ىحره ؟ همه كنه: .هم هكه -
حمادهر لد ا.ٹره نلهر حمادع همره.ع. ىحه ح.ه. ىد ىكىهم
ح.ٹره ىسحر.ح. همه ه.ه. هسهىع .ىهر ا.ه.ح. ىد ىكىهم
ح.ٹره ىسحر.ح. همه ه.ه. هسهىع .ىهر ا.ه.ح. ىد ىكىهم
ىكىهم د همهر ىا ىكىهم حاهع همه حححىح اىحىح حمهىع -
ىحىح ىد ح اكم حىىلد ىكم .حٹع رحهه همه. ىححهىه

מלוכלך. מלוכלכת. מלכלך. מלכלכת.

ס"ז – לא נה טהור מן. ובפנים שהוא מלוכלך. ובפנים – ובפנים
מלוכלכת שהוא טהור ואינה מלוכלכת שהוא טמא – ובפנים
מלוכלכת שהוא טמא ואינה מלוכלכת שהוא טהור – ובפנים
מלוכלכת שהוא טמא ואינה מלוכלכת שהוא טמא – ובפנים
מלוכלכת שהוא טהור ואינה מלוכלכת שהוא טהור – ובפנים
מלוכלכת שהוא טמא ואינה מלוכלכת שהוא טהור – ובפנים
מלוכלכת שהוא טהור ואינה מלוכלכת שהוא טמא

هذا سهم دليل على أن الشيء المشار إليه بالضمير هو الشيء نفسه الذي ذكر قبل ذلك. — وقد يكون الضمير عائداً على شيء لم يذكر قبل ذلك، ولكن يدل عليه السياق، كما في قوله تعالى: ﴿حتى توارت بالحجاب﴾ (ص، ٣٢). ٥. فهل هو الله الذي لا إله إلا هو، عالم الغيب والشهادة، هو الرحمن الرحيم. ٦. هو الله الذي لا إله إلا هو، الملك القدوس السلام المؤمن المهيمن العزيز الجبار المتكبر، سبحان الله عما يشركون. ٧. هو الله الخالق البارئ المصور، له الأسماء الحسنى، يسبح له ما في السموات والأرض، وهو العزيز الحكيم. ٨. وإن أحد من المشركين استجارك فأجره حتى يسمع كلام الله ثم أبلغه مأمنه، ذلك بأنهم قوم لا يعلمون. ٩. إن الذين يحادون الله ورسوله كبتوا كما كبت الذين من قبلهم، وقد أنزلنا آيات بينات، وللكافرين عذاب مهين. ١٠. يوم يبعثهم الله جميعاً فينبئهم بما عملوا، أحصاه الله ونسوه، والله على كل شيء شهيد. ١١. ألم تر أن الله يعلم ما في السموات وما في الأرض، ما يكون من نجوى ثلاثة إلا هو رابعهم، ولا خمسة إلا هو سادسهم، ولا أدنى من ذلك ولا أكثر إلا هو معهم أينما كانوا، ثم ينبئهم بما عملوا يوم القيامة، إن الله بكل شيء عليم. ١٢. ما يكون من نجوى ثلاثة إلا هو رابعهم، ولا خمسة إلا هو سادسهم، ولا أدنى من ذلك ولا أكثر إلا هو معهم أينما كانوا، ثم ينبئهم بما عملوا يوم القيامة، إن الله بكل شيء عليم. ١٣. ألم تر إلى الذين نهوا عن النجوى ثم يعودون لما نهوا عنه ويتناجون بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وإذا جاءوك حيوك بما لم يحيك به الله، ويقولون في أنفسهم لولا يعذبنا الله بما نقول، حسبهم جهنم يصلونها فبئس المصير. ١٤. يا أيها الذين آمنوا إذا تناجيتم فلا تتناجوا بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وتناجوا بالبر والتقوى، واتقوا الله الذي إليه تحشرون. ١٥. إنما النجوى من الشيطان ليحزن الذين آمنوا وليس بضارهم شيئاً إلا بإذن الله، وعلى الله فليتوكل المؤمنون. ١٦. ألم تر إلى الذين نافقوا يقولون لإخوانهم الذين كفروا من أهل الكتاب لئن أخرجتم لنخرجن معكم ولا نطيع فيكم أحداً أبداً وإن قوتلتم لننصرنكم والله يشهد إنهم لكاذبون. ١٧. لئن أخرجوا لا يخرجون معهم ولئن قوتلوا لا ينصرونهم ولئن نصروهم ليولن الأدبار ثم لا ينصرون. ١٨. لأنتم أشد رهبة في صدورهم من الله، ذلك بأنهم قوم لا يفقهون. ١٩. لا يقاتلونكم جميعاً إلا في قرى محصنة أو من وراء جدر، بأسهم بينهم شديد، تحسبهم جميعاً وقلوبهم شتى، ذلك بأنهم قوم لا يعقلون. ٢٠. كمثل الذين من قبلهم قريباً ذاقوا وبال أمرهم ولهم عذاب أليم. ٢١. كمثل الشيطان إذ قال للإنسان اكفر فلما كفر قال إني بريء منك إني أخاف الله رب العالمين. ٢٢. فكان عاقبتهما أنهما في النار خالدين فيها وذلك جزاء الظالمين. ٢٣. يا أيها الذين آمنوا اتقوا الله ولتنظر نفس ما قدمت لغد، واتقوا الله إن الله خبير بما تعملون. ٢٤. ولا تكونوا كالذين نسوا الله فأنساهم أنفسهم أولئك هم الفاسقون. ٢٥. لا يستوي أصحاب النار وأصحاب الجنة، أصحاب الجنة هم الفائزون. ٢٦. لو أنزلنا هذا القرآن على جبل لرأيته خاشعاً متصدعاً من خشية الله، وتلك الأمثال نضربها للناس لعلهم يتفكرون. ٢٧. هو الله الذي لا إله إلا هو، عالم الغيب والشهادة، هو الرحمن الرحيم. ٢٨. هو الله الذي لا إله إلا هو، الملك القدوس السلام المؤمن المهيمن العزيز الجبار المتكبر، سبحان الله عما يشركون. ٢٩. هو الله الخالق البارئ المصور، له الأسماء الحسنى، يسبح له ما في السموات والأرض، وهو العزيز الحكيم. ٣٠. يا أيها الذين آمنوا اتقوا الله وآمنوا برسوله يؤتكم كفلين من رحمته ويجعل لكم نوراً تمشون به ويغفر لكم، والله غفور رحيم. ٣١. لئلا يعلم أهل الكتاب ألا يقدرون على شيء من فضل الله، وأن الفضل بيد الله يؤتيه من يشاء، والله ذو الفضل العظيم. ٣٢. قد سمع الله قول التي تجادلك في زوجها وتشتكي إلى الله، والله يسمع تحاوركما، إن الله سميع بصير. ٣٣. الذين يظاهرون منكم من نسائهم ما هن أمهاتهم، إن أمهاتهم إلا اللائي ولدنهم، وإنهم ليقولون منكراً من القول وزوراً، وإن الله لعفو غفور. ٣٤. والذين يظاهرون من نسائهم ثم يعودون لما قالوا فتحرير رقبة من قبل أن يتماسا، ذلكم توعظون به، والله بما تعملون خبير. ٣٥. فمن لم يجد فصيام شهرين متتابعين من قبل أن يتماسا، فمن لم يستطع فإطعام ستين مسكيناً، ذلك لتؤمنوا بالله ورسوله، وتلك حدود الله، وللكافرين عذاب أليم. ٣٦. إن الذين يحادون الله ورسوله كبتوا كما كبت الذين من قبلهم، وقد أنزلنا آيات بينات، وللكافرين عذاب مهين. ٣٧. يوم يبعثهم الله جميعاً فينبئهم بما عملوا، أحصاه الله ونسوه، والله على كل شيء شهيد. ٣٨. ألم تر أن الله يعلم ما في السموات وما في الأرض، ما يكون من نجوى ثلاثة إلا هو رابعهم، ولا خمسة إلا هو سادسهم، ولا أدنى من ذلك ولا أكثر إلا هو معهم أينما كانوا، ثم ينبئهم بما عملوا يوم القيامة، إن الله بكل شيء عليم. ٣٩. ألم تر إلى الذين نهوا عن النجوى ثم يعودون لما نهوا عنه ويتناجون بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وإذا جاءوك حيوك بما لم يحيك به الله، ويقولون في أنفسهم لولا يعذبنا الله بما نقول، حسبهم جهنم يصلونها فبئس المصير. ٤٠. يا أيها الذين آمنوا إذا تناجيتم فلا تتناجوا بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وتناجوا بالبر والتقوى، واتقوا الله الذي إليه تحشرون. ٤١. إنما النجوى من الشيطان ليحزن الذين آمنوا وليس بضارهم شيئاً إلا بإذن الله، وعلى الله فليتوكل المؤمنون. ٤٢. قد سمع الله قول التي تجادلك في زوجها وتشتكي إلى الله، والله يسمع تحاوركما، إن الله سميع بصير. ٤٣. الذين يظاهرون منكم من نسائهم ما هن أمهاتهم، إن أمهاتهم إلا اللائي ولدنهم، وإنهم ليقولون منكراً من القول وزوراً، وإن الله لعفو غفور. ٤٤. والذين يظاهرون من نسائهم ثم يعودون لما قالوا فتحرير رقبة من قبل أن يتماسا، ذلكم توعظون به، والله بما تعملون خبير. ٤٥. فمن لم يجد فصيام شهرين متتابعين من قبل أن يتماسا، فمن لم يستطع فإطعام ستين مسكيناً، ذلك لتؤمنوا بالله ورسوله، وتلك حدود الله، وللكافرين عذاب أليم. ٤٦. إن الذين يحادون الله ورسوله كبتوا كما كبت الذين من قبلهم، وقد أنزلنا آيات بينات، وللكافرين عذاب مهين. ٤٧. يوم يبعثهم الله جميعاً فينبئهم بما عملوا، أحصاه الله ونسوه، والله على كل شيء شهيد. ٤٨. ألم تر أن الله يعلم ما في السموات وما في الأرض، ما يكون من نجوى ثلاثة إلا هو رابعهم، ولا خمسة إلا هو سادسهم، ولا أدنى من ذلك ولا أكثر إلا هو معهم أينما كانوا، ثم ينبئهم بما عملوا يوم القيامة، إن الله بكل شيء عليم. ٤٩. ألم تر إلى الذين نهوا عن النجوى ثم يعودون لما نهوا عنه ويتناجون بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وإذا جاءوك حيوك بما لم يحيك به الله، ويقولون في أنفسهم لولا يعذبنا الله بما نقول، حسبهم جهنم يصلونها فبئس المصير. ٥٠. يا أيها الذين آمنوا إذا تناجيتم فلا تتناجوا بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وتناجوا بالبر والتقوى، واتقوا الله الذي إليه تحشرون. ٥١. إنما النجوى من الشيطان ليحزن الذين آمنوا وليس بضارهم شيئاً إلا بإذن الله، وعلى الله فليتوكل المؤمنون. ٥٢. قد سمع الله قول التي تجادلك في زوجها وتشتكي إلى الله، والله يسمع تحاوركما، إن الله سميع بصير. ٥٣. الذين يظاهرون منكم من نسائهم ما هن أمهاتهم، إن أمهاتهم إلا اللائي ولدنهم، وإنهم ليقولون منكراً من القول وزوراً، وإن الله لعفو غفور. ٥٤. والذين يظاهرون من نسائهم ثم يعودون لما قالوا فتحرير رقبة من قبل أن يتماسا، ذلكم توعظون به، والله بما تعملون خبير. ٥٥. فمن لم يجد فصيام شهرين متتابعين من قبل أن يتماسا، فمن لم يستطع فإطعام ستين مسكيناً، ذلك لتؤمنوا بالله ورسوله، وتلك حدود الله، وللكافرين عذاب أليم. ٥٦. إن الذين يحادون الله ورسوله كبتوا كما كبت الذين من قبلهم، وقد أنزلنا آيات بينات، وللكافرين عذاب مهين. ٥٧. يوم يبعثهم الله جميعاً فينبئهم بما عملوا، أحصاه الله ونسوه، والله على كل شيء شهيد. ٥٨. ألم تر أن الله يعلم ما في السموات وما في الأرض، ما يكون من نجوى ثلاثة إلا هو رابعهم، ولا خمسة إلا هو سادسهم، ولا أدنى من ذلك ولا أكثر إلا هو معهم أينما كانوا، ثم ينبئهم بما عملوا يوم القيامة، إن الله بكل شيء عليم. ٥٩. ألم تر إلى الذين نهوا عن النجوى ثم يعودون لما نهوا عنه ويتناجون بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وإذا جاءوك حيوك بما لم يحيك به الله، ويقولون في أنفسهم لولا يعذبنا الله بما نقول، حسبهم جهنم يصلونها فبئس المصير. ٦٠. يا أيها الذين آمنوا إذا تناجيتم فلا تتناجوا بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وتناجوا بالبر والتقوى، واتقوا الله الذي إليه تحشرون. ٦١. إنما النجوى من الشيطان ليحزن الذين آمنوا وليس بضارهم شيئاً إلا بإذن الله، وعلى الله فليتوكل المؤمنون. ٦٢. قد سمع الله قول التي تجادلك في زوجها وتشتكي إلى الله، والله يسمع تحاوركما، إن الله سميع بصير. ٦٣. الذين يظاهرون منكم من نسائهم ما هن أمهاتهم، إن أمهاتهم إلا اللائي ولدنهم، وإنهم ليقولون منكراً من القول وزوراً، وإن الله لعفو غفور. ٦٤. والذين يظاهرون من نسائهم ثم يعودون لما قالوا فتحرير رقبة من قبل أن يتماسا، ذلكم توعظون به، والله بما تعملون خبير. ٦٥. فمن لم يجد فصيام شهرين متتابعين من قبل أن يتماسا، فمن لم يستطع فإطعام ستين مسكيناً، ذلك لتؤمنوا بالله ورسوله، وتلك حدود الله، وللكافرين عذاب أليم. ٦٦. إن الذين يحادون الله ورسوله كبتوا كما كبت الذين من قبلهم، وقد أنزلنا آيات بينات، وللكافرين عذاب مهين. ٦٧. يوم يبعثهم الله جميعاً فينبئهم بما عملوا، أحصاه الله ونسوه، والله على كل شيء شهيد. ٦٨. ألم تر أن الله يعلم ما في السموات وما في الأرض، ما يكون من نجوى ثلاثة إلا هو رابعهم، ولا خمسة إلا هو سادسهم، ولا أدنى من ذلك ولا أكثر إلا هو معهم أينما كانوا، ثم ينبئهم بما عملوا يوم القيامة، إن الله بكل شيء عليم. ٦٩. ألم تر إلى الذين نهوا عن النجوى ثم يعودون لما نهوا عنه ويتناجون بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وإذا جاءوك حيوك بما لم يحيك به الله، ويقولون في أنفسهم لولا يعذبنا الله بما نقول، حسبهم جهنم يصلونها فبئس المصير. ٧٠. يا أيها الذين آمنوا إذا تناجيتم فلا تتناجوا بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وتناجوا بالبر والتقوى، واتقوا الله الذي إليه تحشرون. ٧١. إنما النجوى من الشيطان ليحزن الذين آمنوا وليس بضارهم شيئاً إلا بإذن الله، وعلى الله فليتوكل المؤمنون. ٧٢. قد سمع الله قول التي تجادلك في زوجها وتشتكي إلى الله، والله يسمع تحاوركما، إن الله سميع بصير. ٧٣. الذين يظاهرون منكم من نسائهم ما هن أمهاتهم، إن أمهاتهم إلا اللائي ولدنهم، وإنهم ليقولون منكراً من القول وزوراً، وإن الله لعفو غفور. ٧٤. والذين يظاهرون من نسائهم ثم يعودون لما قالوا فتحرير رقبة من قبل أن يتماسا، ذلكم توعظون به، والله بما تعملون خبير. ٧٥. فمن لم يجد فصيام شهرين متتابعين من قبل أن يتماسا، فمن لم يستطع فإطعام ستين مسكيناً، ذلك لتؤمنوا بالله ورسوله، وتلك حدود الله، وللكافرين عذاب أليم. ٧٦. إن الذين يحادون الله ورسوله كبتوا كما كبت الذين من قبلهم، وقد أنزلنا آيات بينات، وللكافرين عذاب مهين. ٧٧. يوم يبعثهم الله جميعاً فينبئهم بما عملوا، أحصاه الله ونسوه، والله على كل شيء شهيد. ٧٨. ألم تر أن الله يعلم ما في السموات وما في الأرض، ما يكون من نجوى ثلاثة إلا هو رابعهم، ولا خمسة إلا هو سادسهم، ولا أدنى من ذلك ولا أكثر إلا هو معهم أينما كانوا، ثم ينبئهم بما عملوا يوم القيامة، إن الله بكل شيء عليم. ٧٩. ألم تر إلى الذين نهوا عن النجوى ثم يعودون لما نهوا عنه ويتناجون بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وإذا جاءوك حيوك بما لم يحيك به الله، ويقولون في أنفسهم لولا يعذبنا الله بما نقول، حسبهم جهنم يصلونها فبئس المصير. ٨٠. يا أيها الذين آمنوا إذا تناجيتم فلا تتناجوا بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وتناجوا بالبر والتقوى، واتقوا الله الذي إليه تحشرون. ٨١. إنما النجوى من الشيطان ليحزن الذين آمنوا وليس بضارهم شيئاً إلا بإذن الله، وعلى الله فليتوكل المؤمنون. ٨٢. قد سمع الله قول التي تجادلك في زوجها وتشتكي إلى الله، والله يسمع تحاوركما، إن الله سميع بصير. ٨٣. الذين يظاهرون منكم من نسائهم ما هن أمهاتهم، إن أمهاتهم إلا اللائي ولدنهم، وإنهم ليقولون منكراً من القول وزوراً، وإن الله لعفو غفور. ٨٤. والذين يظاهرون من نسائهم ثم يعودون لما قالوا فتحرير رقبة من قبل أن يتماسا، ذلكم توعظون به، والله بما تعملون خبير. ٨٥. فمن لم يجد فصيام شهرين متتابعين من قبل أن يتماسا، فمن لم يستطع فإطعام ستين مسكيناً، ذلك لتؤمنوا بالله ورسوله، وتلك حدود الله، وللكافرين عذاب أليم. ٨٦. إن الذين يحادون الله ورسوله كبتوا كما كبت الذين من قبلهم، وقد أنزلنا آيات بينات، وللكافرين عذاب مهين. ٨٧. يوم يبعثهم الله جميعاً فينبئهم بما عملوا، أحصاه الله ونسوه، والله على كل شيء شهيد. ٨٨. ألم تر أن الله يعلم ما في السموات وما في الأرض، ما يكون من نجوى ثلاثة إلا هو رابعهم، ولا خمسة إلا هو سادسهم، ولا أدنى من ذلك ولا أكثر إلا هو معهم أينما كانوا، ثم ينبئهم بما عملوا يوم القيامة، إن الله بكل شيء عليم. ٨٩. ألم تر إلى الذين نهوا عن النجوى ثم يعودون لما نهوا عنه ويتناجون بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وإذا جاءوك حيوك بما لم يحيك به الله، ويقولون في أنفسهم لولا يعذبنا الله بما نقول، حسبهم جهنم يصلونها فبئس المصير. ٩٠. يا أيها الذين آمنوا إذا تناجيتم فلا تتناجوا بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وتناجوا بالبر والتقوى، واتقوا الله الذي إليه تحشرون. ٩١. إنما النجوى من الشيطان ليحزن الذين آمنوا وليس بضارهم شيئاً إلا بإذن الله، وعلى الله فليتوكل المؤمنون. ٩٢. قد سمع الله قول التي تجادلك في زوجها وتشتكي إلى الله، والله يسمع تحاوركما، إن الله سميع بصير. ٩٣. الذين يظاهرون منكم من نسائهم ما هن أمهاتهم، إن أمهاتهم إلا اللائي ولدنهم، وإنهم ليقولون منكراً من القول وزوراً، وإن الله لعفو غفور. ٩٤. والذين يظاهرون من نسائهم ثم يعودون لما قالوا فتحرير رقبة من قبل أن يتماسا، ذلكم توعظون به، والله بما تعملون خبير. ٩٥. فمن لم يجد فصيام شهرين متتابعين من قبل أن يتماسا، فمن لم يستطع فإطعام ستين مسكيناً، ذلك لتؤمنوا بالله ورسوله، وتلك حدود الله، وللكافرين عذاب أليم. ٩٦. إن الذين يحادون الله ورسوله كبتوا كما كبت الذين من قبلهم، وقد أنزلنا آيات بينات، وللكافرين عذاب مهين. ٩٧. يوم يبعثهم الله جميعاً فينبئهم بما عملوا، أحصاه الله ونسوه، والله على كل شيء شهيد. ٩٨. ألم تر أن الله يعلم ما في السموات وما في الأرض، ما يكون من نجوى ثلاثة إلا هو رابعهم، ولا خمسة إلا هو سادسهم، ولا أدنى من ذلك ولا أكثر إلا هو معهم أينما كانوا، ثم ينبئهم بما عملوا يوم القيامة، إن الله بكل شيء عليم. ٩٩. ألم تر إلى الذين نهوا عن النجوى ثم يعودون لما نهوا عنه ويتناجون بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وإذا جاءوك حيوك بما لم يحيك به الله، ويقولون في أنفسهم لولا يعذبنا الله بما نقول، حسبهم جهنم يصلونها فبئس المصير. ١٠٠. يا أيها الذين آمنوا إذا تناجيتم فلا تتناجوا بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وتناجوا بالبر والتقوى، واتقوا الله الذي إليه تحشرون. ١٠١. إنما النجوى من الشيطان ليحزن الذين آمنوا وليس بضارهم شيئاً إلا بإذن الله، وعلى الله فليتوكل المؤمنون. ١٠٢. قد سمع الله قول التي تجادلك في زوجها وتشتكي إلى الله، والله يسمع تحاوركما، إن الله سميع بصير. ١٠٣. الذين يظاهرون منكم من نسائهم ما هن أمهاتهم، إن أمهاتهم إلا اللائي ولدنهم، وإنهم ليقولون منكراً من القول وزوراً، وإن الله لعفو غفور. ١٠٤. والذين يظاهرون من نسائهم ثم يعودون لما قالوا فتحرير رقبة من قبل أن يتماسا، ذلكم توعظون به، والله بما تعملون خبير. ١٠٥. فمن لم يجد فصيام شهرين متتابعين من قبل أن يتماسا، فمن لم يستطع فإطعام ستين مسكيناً، ذلك لتؤمنوا بالله ورسوله، وتلك حدود الله، وللكافرين عذاب أليم. ١٠٦. إن الذين يحادون الله ورسوله كبتوا كما كبت الذين من قبلهم، وقد أنزلنا آيات بينات، وللكافرين عذاب مهين. ١٠٧. يوم يبعثهم الله جميعاً فينبئهم بما عملوا، أحصاه الله ونسوه، والله على كل شيء شهيد. ١٠٨. ألم تر أن الله يعلم ما في السموات وما في الأرض، ما يكون من نجوى ثلاثة إلا هو رابعهم، ولا خمسة إلا هو سادسهم، ولا أدنى من ذلك ولا أكثر إلا هو معهم أينما كانوا، ثم ينبئهم بما عملوا يوم القيامة، إن الله بكل شيء عليم. ١٠٩. ألم تر إلى الذين نهوا عن النجوى ثم يعودون لما نهوا عنه ويتناجون بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وإذا جاءوك حيوك بما لم يحيك به الله، ويقولون في أنفسهم لولا يعذبنا الله بما نقول، حسبهم جهنم يصلونها فبئس المصير. ١١٠. يا أيها الذين آمنوا إذا تناجيتم فلا تتناجوا بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وتناجوا بالبر والتقوى، واتقوا الله الذي إليه تحشرون. ١١١. إنما النجوى من الشيطان ليحزن الذين آمنوا وليس بضارهم شيئاً إلا بإذن الله، وعلى الله فليتوكل المؤمنون. ١١٢. قد سمع الله قول التي تجادلك في زوجها وتشتكي إلى الله، والله يسمع تحاوركما، إن الله سميع بصير. ١١٣. الذين يظاهرون منكم من نسائهم ما هن أمهاتهم، إن أمهاتهم إلا اللائي ولدنهم، وإنهم ليقولون منكراً من القول وزوراً، وإن الله لعفو غفور. ١١٤. والذين يظاهرون من نسائهم ثم يعودون لما قالوا فتحرير رقبة من قبل أن يتماسا، ذلكم توعظون به، والله بما تعملون خبير. ١١٥. فمن لم يجد فصيام شهرين متتابعين من قبل أن يتماسا، فمن لم يستطع فإطعام ستين مسكيناً، ذلك لتؤمنوا بالله ورسوله، وتلك حدود الله، وللكافرين عذاب أليم. ١١٦. إن الذين يحادون الله ورسوله كبتوا كما كبت الذين من قبلهم، وقد أنزلنا آيات بينات، وللكافرين عذاب مهين. ١١٧. يوم يبعثهم الله جميعاً فينبئهم بما عملوا، أحصاه الله ونسوه، والله على كل شيء شهيد. ١١٨. ألم تر أن الله يعلم ما في السموات وما في الأرض، ما يكون من نجوى ثلاثة إلا هو رابعهم، ولا خمسة إلا هو سادسهم، ولا أدنى من ذلك ولا أكثر إلا هو معهم أينما كانوا، ثم ينبئهم بما عملوا يوم القيامة، إن الله بكل شيء عليم. ١١٩. ألم تر إلى الذين نهوا عن النجوى ثم يعودون لما نهوا عنه ويتناجون بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وإذا جاءوك حيوك بما لم يحيك به الله، ويقولون في أنفسهم لولا يعذبنا الله بما نقول، حسبهم جهنم يصلونها فبئس المصير. ١٢٠. يا أيها الذين آمنوا إذا تناجيتم فلا تتناجوا بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وتناجوا بالبر والتقوى، واتقوا الله الذي إليه تحشرون. ١٢١. إنما النجوى من الشيطان ليحزن الذين آمنوا وليس بضارهم شيئاً إلا بإذن الله، وعلى الله فليتوكل المؤمنون. ١٢٢. قد سمع الله قول التي تجادلك في زوجها وتشتكي إلى الله، والله يسمع تحاوركما، إن الله سميع بصير. ١٢٣. الذين يظاهرون منكم من نسائهم ما هن أمهاتهم، إن أمهاتهم إلا اللائي ولدنهم، وإنهم ليقولون منكراً من القول وزوراً، وإن الله لعفو غفور. ١٢٤. والذين يظاهرون من نسائهم ثم يعودون لما قالوا فتحرير رقبة من قبل أن يتماسا، ذلكم توعظون به، والله بما تعملون خبير. ١٢٥. فمن لم يجد فصيام شهرين متتابعين من قبل أن يتماسا، فمن لم يستطع فإطعام ستين مسكيناً، ذلك لتؤمنوا بالله ورسوله، وتلك حدود الله، وللكافرين عذاب أليم. ١٢٦. إن الذين يحادون الله ورسوله كبتوا كما كبت الذين من قبلهم، وقد أنزلنا آيات بينات، وللكافرين عذاب مهين. ١٢٧. يوم يبعثهم الله جميعاً فينبئهم بما عملوا، أحصاه الله ونسوه، والله على كل شيء شهيد. ١٢٨. ألم تر أن الله يعلم ما في السموات وما في الأرض، ما يكون من نجوى ثلاثة إلا هو رابعهم، ولا خمسة إلا هو سادسهم، ولا أدنى من ذلك ولا أكثر إلا هو معهم أينما كانوا، ثم ينبئهم بما عملوا يوم القيامة، إن الله بكل شيء عليم. ١٢٩. ألم تر إلى الذين نهوا عن النجوى ثم يعودون لما نهوا عنه ويتناجون بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وإذا جاءوك حيوك بما لم يحيك به الله، ويقولون في أنفسهم لولا يعذبنا الله بما نقول، حسبهم جهنم يصلونها فبئس المصير. ١٣٠. يا أيها الذين آمنوا إذا تناجيتم فلا تتناجوا بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وتناجوا بالبر والتقوى، واتقوا الله الذي إليه تحشرون. ١٣١. إنما النجوى من الشيطان ليحزن الذين آمنوا وليس بضارهم شيئاً إلا بإذن الله، وعلى الله فليتوكل المؤمنون. ١٣٢. قد سمع الله قول التي تجادلك في زوجها وتشتكي إلى الله، والله يسمع تحاوركما، إن الله سميع بصير. ١٣٣. الذين يظاهرون منكم من نسائهم ما هن أمهاتهم، إن أمهاتهم إلا اللائي ولدنهم، وإنهم ليقولون منكراً من القول وزوراً، وإن الله لعفو غفور. ١٣٤. والذين يظاهرون من نسائهم ثم يعودون لما قالوا فتحرير رقبة من قبل أن يتماسا، ذلكم توعظون به، والله بما تعملون خبير. ١٣٥. فمن لم يجد فصيام شهرين متتابعين من قبل أن يتماسا، فمن لم يستطع فإطعام ستين مسكيناً، ذلك لتؤمنوا بالله ورسوله، وتلك حدود الله، وللكافرين عذاب أليم. ١٣٦. إن الذين يحادون الله ورسوله كبتوا كما كبت الذين من قبلهم، وقد أنزلنا آيات بينات، وللكافرين عذاب مهين. ١٣٧. يوم يبعثهم الله جميعاً فينبئهم بما عملوا، أحصاه الله ونسوه، والله على كل شيء شهيد. ١٣٨. ألم تر أن الله يعلم ما في السموات وما في الأرض، ما يكون من نجوى ثلاثة إلا هو رابعهم، ولا خمسة إلا هو سادسهم، ولا أدنى من ذلك ولا أكثر إلا هو معهم أينما كانوا، ثم ينبئهم بما عملوا يوم القيامة، إن الله بكل شيء عليم. ١٣٩. ألم تر إلى الذين نهوا عن النجوى ثم يعودون لما نهوا عنه ويتناجون بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وإذا جاءوك حيوك بما لم يحيك به الله، ويقولون في أنفسهم لولا يعذبنا الله بما نقول، حسبهم جهنم يصلونها فبئس المصير. ١٤٠. يا أيها الذين آمنوا إذا تناجيتم فلا تتناجوا بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وتناجوا بالبر والتقوى، واتقوا الله الذي إليه تحشرون. ١٤١. إنما النجوى من الشيطان ليحزن الذين آمنوا وليس بضارهم شيئاً إلا بإذن الله، وعلى الله فليتوكل المؤمنون. ١٤٢. قد سمع الله قول التي تجادلك في زوجها وتشتكي إلى الله، والله يسمع تحاوركما، إن الله سميع بصير. ١٤٣. الذين يظاهرون منكم من نسائهم ما هن أمهاتهم، إن أمهاتهم إلا اللائي ولدنهم، وإنهم ليقولون منكراً من القول وزوراً، وإن الله لعفو غفور. ١٤٤. والذين يظاهرون من نسائهم ثم يعودون لما قالوا فتحرير رقبة من قبل أن يتماسا، ذلكم توعظون به، والله بما تعملون خبير. ١٤٥. فمن لم يجد فصيام شهرين متتابعين من قبل أن يتماسا، فمن لم يستطع فإطعام ستين مسكيناً، ذلك لتؤمنوا بالله ورسوله، وتلك حدود الله، وللكافرين عذاب أليم. ١٤٦. إن الذين يحادون الله ورسوله كبتوا كما كبت الذين من قبلهم، وقد أنزلنا آيات بينات، وللكافرين عذاب مهين. ١٤٧. يوم يبعثهم الله جميعاً فينبئهم بما عملوا، أحصاه الله ونسوه، والله على كل شيء شهيد. ١٤٨. ألم تر أن الله يعلم ما في السموات وما في الأرض، ما يكون من نجوى ثلاثة إلا هو رابعهم، ولا خمسة إلا هو سادسهم، ولا أدنى من ذلك ولا أكثر إلا هو معهم أينما كانوا، ثم ينبئهم بما عملوا يوم القيامة، إن الله بكل شيء عليم. ١٤٩. ألم تر إلى الذين نهوا عن النجوى ثم يعودون لما نهوا عنه ويتناجون بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وإذا جاءوك حيوك بما لم يحيك به الله، ويقولون في أنفسهم لولا يعذبنا الله بما نقول، حسبهم جهنم يصلونها فبئس المصير. ١٥٠. يا أيها الذين آمنوا إذا تناجيتم فلا تتناجوا بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وتناجوا بالبر والتقوى، واتقوا الله الذي إليه تحشرون. ١٥١. إنما النجوى من الشيطان ليحزن الذين آمنوا وليس بضارهم شيئاً إلا بإذن الله، وعلى الله فليتوكل المؤمنون. ١٥٢. قد سمع الله قول التي تجادلك في زوجها وتشتكي إلى الله، والله يسمع تحاوركما، إن الله سميع بصير. ١٥٣. الذين يظاهرون منكم من نسائهم ما هن أمهاتهم، إن أمهاتهم إلا اللائي ولدنهم، وإنهم ليقولون منكراً من القول وزوراً، وإن الله لعفو غفور. ١٥٤. والذين يظاهرون من نسائهم ثم يعودون لما قالوا فتحرير رقبة من قبل أن يتماسا، ذلكم توعظون به، والله بما تعملون خبير. ١٥٥. فمن لم يجد فصيام شهرين متتابعين من قبل أن يتماسا، فمن لم يستطع فإطعام ستين مسكيناً، ذلك لتؤمنوا بالله ورسوله، وتلك حدود الله، وللكافرين عذاب أليم. ١٥٦. إن الذين يحادون الله ورسوله كبتوا كما كبت الذين من قبلهم، وقد أنزلنا آيات بينات، وللكافرين عذاب مهين. ١٥٧. يوم يبعثهم الله جميعاً فينبئهم بما عملوا، أحصاه الله ونسوه، والله على كل شيء شهيد. ١٥٨. ألم تر أن الله يعلم ما في السموات وما في الأرض، ما يكون من نجوى ثلاثة إلا هو رابعهم، ولا خمسة إلا هو سادسهم، ولا أدنى من ذلك ولا أكثر إلا هو معهم أينما كانوا، ثم ينبئهم بما عملوا يوم القيامة، إن الله بكل شيء عليم. ١٥٩. ألم تر إلى الذين نهوا عن النجوى ثم يعودون لما نهوا عنه ويتناجون بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وإذا جاءوك حيوك بما لم يحيك به الله، ويقولون في أنفسهم لولا يعذبنا الله بما نقول، حسبهم جهنم يصلونها فبئس المصير. ١٦٠. يا أيها الذين آمنوا إذا تناجيتم فلا تتناجوا بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وتناجوا بالبر والتقوى، واتقوا الله الذي إليه تحشرون. ١٦١. إنما النجوى من الشيطان ليحزن الذين آمنوا وليس بضارهم شيئاً إلا بإذن الله، وعلى الله فليتوكل المؤمنون. ١٦٢. قد سمع الله قول التي تجادلك في زوجها وتشتكي إلى الله، والله يسمع تحاوركما، إن الله سميع بصير. ١٦٣. الذين يظاهرون منكم من نسائهم ما هن أمهاتهم، إن أمهاتهم إلا اللائي ولدنهم، وإنهم ليقولون منكراً من القول وزوراً، وإن الله لعفو غفور. ١٦٤. والذين يظاهرون من نسائهم ثم يعودون لما قالوا فتحرير رقبة من قبل أن يتماسا، ذلكم توعظون به، والله بما تعملون خبير. ١٦٥. فمن لم يجد فصيام شهرين متتابعين من قبل أن يتماسا، فمن لم يستطع فإطعام ستين مسكيناً، ذلك لتؤمنوا بالله ورسوله، وتلك حدود الله، وللكافرين عذاب أليم. ١٦٦. إن الذين يحادون الله ورسوله كبتوا كما كبت الذين من قبلهم، وقد أنزلنا آيات بينات، وللكافرين عذاب مهين. ١٦٧. يوم يبعثهم الله جميعاً فينبئهم بما عملوا، أحصاه الله ونسوه، والله على كل شيء شهيد. ١٦٨. ألم تر أن الله يعلم ما في السموات وما في الأرض، ما يكون من نجوى ثلاثة إلا هو رابعهم، ولا خمسة إلا هو سادسهم، ولا أدنى من ذلك ولا أكثر إلا هو معهم أينما كانوا، ثم ينبئهم بما عملوا يوم القيامة، إن الله بكل شيء عليم. ١٦٩. ألم تر إلى الذين نهوا عن النجوى ثم يعودون لما نهوا عنه ويتناجون بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وإذا جاءوك حيوك بما لم يحيك به الله، ويقولون في أنفسهم لولا يعذبنا الله بما نقول، حسبهم جهنم يصلونها فبئس المصير. ١٧٠. يا أيها الذين آمنوا إذا تناجيتم فلا تتناجوا بالإثم والعدوان ومعصية الرسول، وتناجوا بالبر والتقوى، واتقوا الله الذي إليه تحشرون. ١٧١. إنما النجوى من الشيطان ليحزن الذين آمنوا وليس بضارهم شيئاً إلا بإذن الله، وعلى الله فليتوكل المؤمنون. ١٧٢. قد سمع الله قول التي تجادلك في زوجها وتشتكي إلى الله، والله يسمع تحاوركما، إن الله سميع بصير. ١٧٣. الذين يظاهرون منكم من نسائهم ما هن أمهاتهم، إن أمهاتهم إلا اللائي ولدنهم، وإنهم ليقولون منكراً من القول وزوراً، وإن الله لعفو غفور. ١٧٤. والذين يظاهرون من نسائهم ثم يعودون لما قالوا فتحرير رقبة من قبل أن يتماسا، ذلكم توعظون به، والله بما تعملون خبير. ١٧٥. فمن لم يجد فصيام شهرين متتابعين من قبل أن يتماسا، فمن لم يستطع فإطعام ستين مسكيناً، ذلك لتؤمنوا بالله ورسوله، وتلك حدود الله، وللكافرين عذاب أليم. ١٧٦. إن الذين يحادون الله ورسوله كبتوا كما كبت الذين من قبلهم، وقد أنزلنا آيات بينات، وللكافرين عذاب مهين. ١٧٧. يوم يبعثهم الله جميعاً فينبئهم بما عملوا، أحصاه الله ونسوه، والله على كل شيء شهيد. ١٧٨. ألم تر أن الله يعلم ما في السموات وما في الأرض، ما يكون من نجوى ثلاثة إلا هو رابعهم، ولا خمسة إلا هو سادسهم، ولا أدنى من ذلك ولا أكثر إلا هو معهم أينما كانوا، ثم ينبئهم بما عملوا يوم القيامة، إن الله بكل ش

ماركس

מלחמה

מלחמה מתוכרת לשניהם כפל תיכרת? אחד מהמלכים יש
שנוכל אחד מן הנוח מיכרח לשניהם ואלו ומלחמה
מלחמה אחת לשלשה וחמש ואלו מיכרח לשנים
ואלו מיכרח לשלשה וחמש לשלשה וחמש ואלו מיכרח
ואלו מיכרח לשלשה וחמש לשלשה וחמש ואלו מיכרח
לשנים

א מלכל מ"ל בס"ד בסעמד לפני הרב אלחנן הכהן מבריסק זצוק"ל
ומבני הישיבה בעת [בשלש] שנים לפ"ק [לערך] ושמעתי
שהרב הנ"ל אמר בשם הגאון ר' חיים מבריסק זצוק"ל
בביאור מ"ש הרמב"ם בפ"ב מה' תשובה ה"ב וז"ל
אי זו היא דרך הישרה שיבחר לו האדם כל שהיא
תקנה לנפש בדעותיה ובמחשבותיה ובמעשיו ויטה
אחר הדעות שהן טובות ומועילות לאדם ויבחר
אותן ויעשה אותן עיקר ויקבעם לו תמיד עכ"ל
ומבואר מדבריו שיש לאדם לבחור לו דרך אחת
מכל הדרכים הטובים שבתורה ולא יהיה מתנהג
בכל הדרכים הטובים שבתורה כי אם בדרך אחת
מהן שיבחר לו ויקבענה לו תמיד ולכאורה
קשה מאי שנא מדרך זו מדרך אחרת ומה
הועילו חז"ל בזה שהזהירו שלא יסתפק
האדם בדרך אחת מכל הדרכים הטובים
שבתורה אלא יעשה מכל הדרכים הטובים
שבתורה ומצות ה' ומה הועילו בזה שהזהירו
שלא יסתפק האדם בדרך אחת מכל הדרכים
הטובים שבתורה אלא יעשה מכל הדרכים
הטובים שבתורה ומצות ה' ומה הועילו בזה
ונראה לומר בזה בהקדם מה שכתב הרמב"ם
בפ"ה מה' דעות ה"א וז"ל הואיל ונתבאר
שדרך האמצעית היא הדרך הישרה שראוי
לאדם שינהג בה הוא שיהיה רחוק מן הקצוות
ולא יהיה בהן לא זה ולא זה עכ"ל ומבואר
מדבריו שהדרך הישרה שראוי לאדם שינהג
בה הוא שיהיה רחוק מן הקצוות ולא יהיה
בהן לא זה ולא זה ולכאורה קשה מאי שנא
מדרך זו מדרך אחרת ומה הועילו חז"ל בזה
שהזהירו שלא יסתפק האדם בדרך אחת מכל
הדרכים הטובים שבתורה אלא יעשה מכל
הדרכים הטובים שבתורה ומצות ה' ומה
הועילו בזה שהזהירו שלא יסתפק האדם
בדרך אחת מכל הדרכים הטובים שבתורה
אלא יעשה מכל הדרכים הטובים שבתורה
ומצות ה' ומה הועילו בזה שהזהירו שלא
יסתפק האדם בדרך אחת מכל הדרכים
הטובים שבתורה אלא יעשה מכל הדרכים
הטובים שבתורה ומצות ה' ומה הועילו
בזה שהזהירו שלא יסתפק האדם בדרך
אחת מכל הדרכים הטובים שבתורה אלא

ויאמר יעקב אל רחל כי אנכי לאביך ואל אחי ואל
מולדתי ואלכה ואשבה לרעות צאנך ואשמרה ואעבר
בכל צאנך היום את כל שה נקד וטלוא והסר כל שה
חום בכבשים וטלוא ונקד בעזים והיה שכרי ותענה
בי צדקתי ביום מחר כי תבוא על שכרי לפניך כל
אשר אינו נקד וטלוא בעזים וחום בכבשים גנוב הוא
אתי ותאמר רחל אל אביה הן לא נכריות נחשבנו לו
כי מכרנו ויאכל גם אכול את כספנו כי כל העשר
אשר הציל אלהים מאבינו לנו הוא ולבנינו ועתה כל
אשר אמר אלהים אליך עשה ויעקב ראה את פני לבן
והנה איננו עמו כתמול שלשום ויאמר יהוה אל יעקב
שוב אל ארץ אבותיך ואל מולדתך ואהיה עמך ויעקב
שלח ויקרא לרחל ולאה השדה אל צאנו ויאמר להן
ראה אנכי את פני אביכן כי איננו עמו כתמול שלשום
ואלהי אבי היה עמדי ואתנה יודעות אתן כי בכל כחי
עבדתי את אביכן ואביכן התל בי והחליף את משכרתי
עשרת מנים ולא נתנו אלהים להרע עמדי אם כה יאמר
נקדים יהיה שכרך וילדו כל הצאן נקדים ואם כה יאמר
עקדים יהיה שכרך וילדו כל הצאן עקדים ויצל אלהים
את מקנה אביכן ויתנהו לי ויהי בעת יחם הצאן ואשא
את עיני ואראה בחלום והנה התישים העלים על הצאן
עקדים נקדים וברדים ויאמר אלי מלאך האלהים בחלום
יעקב ואמר הנני ויאמר שא נא עיניך וראה כל התישים
העלים על הצאן עקדים נקדים וברדים כי ראיתי את כל
אשר לבן עשה לך אנכי האל בית אל אשר משחת שם
מצבה אשר נדרת לי שם נדר עתה קום צא מן הארץ
הזאת ושוב אל ארץ מולדתך ותאמר רחל ולאה לו
העוד לנו חלק ונחלה בבית אבינו הלא נכריות נחשבנו
לו כי מכרנו ויאכל גם אכל את כספנו כי כל העשר
אשר הציל אלהים מאבינו לנו הוא ולבנינו ועתה כל
אשר אמר אלהים אליך עשה ויעקב קם וישא את בניו
ואת נשיו על הגמלים ויסע את כל מקנהו ואת כל
רכושו אשר רכש מקנה קנינו אשר רכש בפדן ארם
ללכת אל יצחק אביו ארצה כנען ורחל גנבה את
התרפים אשר לאביה ויעקב נשא את לב לבן הארמי על
בלתי הגיד לו כי בורח הוא ויברח הוא וכל אשר לו
ויקם ויעבר את הנהר וישם את פניו הר הגלעד ויגד
ללבן ביום השלישי כי ברח יעקב ויקח את אחיו עמו
וירדף אחריו דרך שבעת ימים ויבא אל הר הגלעד
ויבא אלהים אל לבן הארמי בחלום הלילה ויאמר לו
השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע ויעקב תקע
את אהלו בהר והוא ולבן תקע את אחיו בהר הגלעד
ויאמר לבן אל יעקב מה עשית ותגנב את לבבי ותנהג
את בנותי כשבויות חרב ולמה נחבאת לברח ותגנבני
ולא הגדת לי ואשלחך בשמחה ובשירים בתף ובכנור
ולא נשקתני לבני ולבנותי עתה הסכלת לעשות אם יש
לאל ידי לעשות עמכם רע ואלהי אביכם אמש אמר אלי
לאמר השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע ועתה
הלוך הלכת כי נכסף נכספת לבית אביך למה גנבת את
אלהי ויען יעקב ויאמר ללבן כי יראתי כי אמרתי פן
תגזל את בנותיך מעמי ואשר תמצא את אלהיך לא יחיה
נגד אחינו הכר לך מה עמדי וקח לך ויעקב לא ידע כי
רחל גנבתם ויבא לבן באהל יעקב ובאהל לאה ובאהל
שתי השפחות ולא מצא ויצא מאהל לאה ויבא באהל רחל
ורחל לקחה את התרפים ותשמם בכר הגמל ותשב עליהם
ויחמש לבן את כל האהל ולא מצא ותאמר אל אביה אל
יחר בעיני אדני כי לא אוכל לקום מפניך כי חדלת
נשים לי ויחפש ולא מצא את התרפים ויאמר יעקב אל
לבן מה פשעי מה חטאתי כי דלקתה אחרי כי מצאת את
כל כלי ביתי מה מצאת מכל כלי ביתך שים כה נגד
אחי ואחיך ויוכיחו בין שנינו כה לי עשרים שנה
אנכי עמך רחליך ועזיך לא שכלו ואילי צאנך לא
אכלתי טרפה לא אביא אליך אנכי אחטנה מידי תבקשנה
גנובתי יום וגנובתי לילה הייתי ביום אכלני חרב
וקרח בלילה ותדד שנתי מעיני זה לי עשרים בביתך
עבדתיך ארבע עשרה שנה בשני בנותיך ושש שנים
בצאנך ותחלף את משכרתי עשרת מנים לא נתנו אלהי
אבי אברהם ופחד יצחק היה לי כי עתה ריקם שלחתני
את עניי ואת יגיעי כפי ראה אלהים ויוכח אמש ויאמר
לבן אל יעקב הבנות בנותי והבנים בניי והצאן צאני
וכל אשר אתה רואה לי הוא ולבנותי מה אעשה היום
לאלה או לבניהן אשר ילדו ועתה לכה נכרתה ברית אני
ואתה והיה לעד בינותי ובינך ויקח יעקב אבן וירימה
מצבה ויאמר יעקב לאחיו לקטו אבנים ויקחו אבנים
ויעשו גל ויאכלו שם על הגל ולבן קרא לו יגר שהדותא
ויעקב קרא לו גלעד ויאמר לבן הגל הזה עד ביני
וביניך היום על כן קרא שמו גלעד והמצפה אשר אמר
יצף יהוה ביני וביניך כי נסתר כי איש מרעהו הענה
את בנותי ואם תקח נשים על בנותי אין איש עמנו
ראה אלהים עד ביני וביניך ויאמר לבן אל יעקב הנה
הגל הזה והנה המצבה אשר ירתי ביני וביניך עד הגל
הזה ועד המצבה הזאת אם אני לא אעבר אליך את הגל
הזה ואם אתה לא תעבר אלי את הגל הזה ואת המצבה
הזאת לרעה עדי אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינינו
אלהי אביהם ויעקב נשבע בפחד אביו זבח זבח בהר
ויקרא לאחיו לאכל לחם ויאכלו לחם ויליני בהר
וישכם לבן בבקר וינשק לבניו ולבנותיו ויברך אותם
וילך וישב לבן למקומו ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו
מלאכי אלהים ויעקב כראתם מחנה אלהים זה ויקרא שם
המקום ההוא מחנים וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו
אחיו ארצה שעיר שדה אדום ויצו אתם לאמר כה תאמרון
לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי ואחר
עד עתה ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה
להגיד לאדני למצא חן בעיניך ויעקב שב אל אחיו
ויאמר גם הנה הוא בא לקראתך ויירא יעקב מאד ויצר
לו ויחץ את העם אשר אתו והצאן והבקר והגמלים
לשני מחנות ויאמר אם יבא עשו אל המחנה האחת והכהו
והיה המחנה הנשאר לפליטה ויאמר יעקב אלהי אבי
אברהם ואלהי אבי יצחק יהוה האמר אלי שוב לארצך
ולמולדתך ואיטיבה עמך קטנתי מכל החסדים ומכל
האמת אשר עשית את עבדך כי במקלי עברתי את הירדן
הזה ועתה הייתי לשני מחנות הצילני נא מיד אחי מיד
עשו כי ירא אנכי אותו פן יבא והכני אם על בנים
ואתה אמרת היטב אטיב עמך ושמתי את זרעך כחול הים
אשר לא יספר מרב ויהי שם הלילה ההוא וישלח מן
הבא בידו מנחה לעשו אחיו עזים מאתים ותישים עשרים
רחלים מאתים ואילים עשרים גמלות מיניקות ובניהן
שלשים פרות ארבעים ופרים עשרה אתנות עשרים ועירים
עשרה בנים ויפקד ביד עבדיו עדר עדר לבדו ויאמר אל
עבדיו עברו לפני ורוח תשימו בין עדר ובין עדר
ויצו את הראשון לאמר כי יפגשך עשו אחי ושאלך
לאמר למי אתה ואנה תלך ולמי אלה לפניך ואמרת
לעבדך ליעקב מנחה היא שלחה לאדני לעשו והנה גם
הוא אחרינו ויצו גם את השני גם את השלישי גם את
כל ההלכים אחרי העדרים לאמר כדבר הזה תדברון אל
עשו במצאכם אתו ואמרתם גם הנה עבדך יעקב אחרינו
כי אמר אכפרה פניו במנחה ההלכת לפני ואחר כן אראה
פניו אולי ישא פני ותעבר המנחה על פניו והוא לן
בלילה ההוא בתוך המחנה ויקם בלילה ויקח את שתי
נשיו ואת שתי שפחותיו ואת אחד עשר ילדיו ויעבר את
מעבר יבק ויקחם ויעבירם את הנחל ויעבר את אשר לו
ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר
וירא כי לא יכל לו ויגע בכף ירכו ותקע כף ירך יעקב
בהאבקו עמו ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא
אשלחך כי אם ברכתני ויאמר אליו מה שמך ויאמר יעקב
ויאמר לא יעקב יאמר עוד כי אם ישראל כי שרית עם
אלהים ועם אנשים ותוכל ויאל יעקב הגידה נא שמך
ויאמר למה זה תשאל לשמי ויברך אתו שם ויקרא יעקב
שם המקום פניאל כי ראיתי אלהים פנים אל פנים
ותנצל נפשי ויזרח לו השמש כאשר עבר את פנואל
והוא צלע על ירכו על כן לא יאכלו בני ישראל את
גיד הנשה אשר על כף הירך עד היום הזה כי נגע
בכף ירך יעקב בגיד הנשה ויעקב נשא עיניו וירא
והנה עשו בא ועמו ארבע מאות איש ויחץ את הילדים
על לאה ועל רחל ועל שתי השפחות ויעבר את הזלפות
בראשונה ואת בלהה ואת ילדיה באחרונה ואת רחל
ואת יוסף באחרונים ויעבר הוא לפניהם וישתחו ארצה
שבע פעמים עד גשתו עד אחיו וירץ עשו לקראתו
ויחבקהו ויפל על צוארו וישקהו ויבכו וישא עיניו
וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה לך ויאמר
הילדים אשר חנן אלהים את עבדך ותגשנה השפחות הנה
המה וילדיהן ותשתחוין ותגש גם לאה וילדיה ותשתחוו
ואחרי נגשו יוסף ורחל ויאמר מי לך כל המחנה הזה
אשר פגשתי ויאמר למצא חן בעיני אדני ויאמר עשו יש
לי רב אחי יהי לך אשר לך ויאמר יעקב אל נא אם נא
מצאתי חן בעיניך ולקחת מנחתי מידי כי על כן
ראיתי פניך כראות פני אלהים ותרצני ויאמר עשו
נסעה ונלכה ואלכה לנגדך ויאמר אליו אדני יודע כי
הילדים רכים והצאן והבקר עלות עלי ודפקום יום
אחד ומתו כל הצאן יעבר נא אדני לפני עבדו ואנכי
אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים
עד אשר אבא אל אדני שעירה ויאמר עשו אעזבה נא
עמך מן העם אשר אתי ויאמר למה זה אמצא חן בעיני
אדני וישב ביום ההוא עשו לדרכו שעירה ויעקב נסע
סכתה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סכות על כן קרא
שם המקום סכות ויבא יעקב שלם עיר שכם אשר בארץ
כנען בבאו מפדן ארם ויחן את פני העיר ויקן את
חלקת השדה אשר נטה שם אהלו מיד בני חמור אבי
שכם במאה קשיטה ויקם שם מזבח ויקרא לו אל אלהי
ישראל

ותצא דינה בת לאה אשר ילדה ליעקב לראות בבנות
הארץ ויראה אתה שכם בן חמור החוי נשיא הארץ
ויקח אתה וישכב אתה ויענה אתה ותדבק נפשו בדינה
בת יעקב ויאהב את הנערה וידבר על לב הנערה
ויאמר שכם אל חמור אביו לאמר קח לי את הילדה הזאת
לאשה ויעקב שמע כי טמא את דינה בתו והבניו היו את
מקנהו בשדה והחריש יעקב עד באם ויצא חמור אבי
שכם אל יעקב לדבר אתו ובני יעקב באו מן השדה
כשמעם ויתעצבו האנשים ויחר להם מאד כי נבלה עשה
בישראל לשכב את בת יעקב וכן לא יעשה וידבר חמור
אתם לאמר שכם בני חשקה נפשו בבתכם תנו נא אתה לו
לאשה והתחתנו אתנו בנתיכם תתנו לנו ואת בנתינו
תקחו לכם ואתנו תשבו והארץ תהיה לפניכם שבו וסחרו
בה והאחזו בה ויאמר שכם אל אביה ואל אחיה אמצא חן
בעיניכם והאשר תאמרו אלי אתן שאו עלי מהר מאד
ומתן ותנו לי את הנערה לאשה ויענו בני יעקב את
שכם ואת חמור אביו במרמה וידברו אשר טמא את דינה
אחותם ויאמרו אליהם לא נוכל לעשות הדבר הזה לתת
את אחותנו לאיש אשר לו ערלה כי חרפה היא לנו אך
זאת נאותה לכם אם תהיו כמונו להמול לכם כל זכר
ונתנו את בנתינו לכם ואת בנתיכם נקח לנו ונשבנו
אתכם והיינו לעם אחד ואם לא תשמעו אלינו להמול
ולקחנו את בתנו והלכנו וייטב דבריהם בעיני חמור
ובעיני שכם בן חמור ולא אחר הנער לעשות הדבר כי
חפץ בבת יעקב והוא נכבד מכל בית אביו ויבא חמור
ושכם בנו אל שער עירם וידברו אל אנשי עירם לאמר
האנשים האלה שלמים הם אתנו וישבו בארץ וסחרו אתה
והנה הארץ רחבת ידים לפניהם את בנתם נקח לנו לנשים
ואת בנתינו נתן להם אך בזאת יאותו לנו האנשים לשבת
אתנו להיות לעם אחד במול לנו כל זכר כאשר הם נמולים
מקנהם וקנינם וכל בהמתם הלא לנו הם אך נאותה להם
ושמעו אל חמור ואל שכם בנו כל יוצאי שער עירו
וימולו כל זכר כל יוצאי שער עירו ויהי ביום
השלישי בהיותם כאבים ויקחו שני בני יעקב שמעון
ולוי אחי דינה איש חרבו ויבאו על העיר בבטח
ויהרגו כל זכר ואת חמור ואת שכם בנו הרגו לפי חרב
ויקחו את דינה מבית שכם ויצאו ובני יעקב באו על
החללים ויבזו העיר אשר טמאו אחותם את צאנם ואת
בקרם ואת חמוריהם ואת אשר בעיר ואת אשר בשדה
ואת כל חילם שבו ואת כל טפם ואת נשיהם ואת כל
אשר בבית שבו ויאמר יעקב אל שמעון ואל לוי עכרתם
אתי להבאישני בישב הכנעני והפרזי ואנכי מתי מספר
ונאספו עלי והכוני והשמדתי אני וביתי ויאמרו הכזונה
יעשה את אחותנו ויקם אלהים אל יעקב קום עלה בית
אל ושב שם ועשה שם מזבח לאל הנראה אליך בברחך
מפני עשו אחיך ויאמר יעקב אל ביתו ואל כל אשר עמו
הסירו את אלהי הנכר אשר בתוככם והטהרו והחליפו
שמלתיכם ונקומה ונעלה בית אל ואעשה שם מזבח לאל
העונה אתי ביום צרתי ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי
ויתנו אל יעקב את כל אלהי הנכר אשר בידם ואת
הנזמים אשר באזניהם ויטמן אתם יעקב תחת האלה אשר
עם שכם ויסעו ויהי חתת אלהים על הערים אשר סביבותיהם
ולא רדפו אחרי בני יעקב ויבא יעקב לוזה אשר בארץ
כנען הוא בית אל הוא ובל כל העם אשר אתו ויבן שם
מזבח ויקרא למקום אל בית אל כי שם נגלו אליו
האלהים בברחו מפני אחיו ותמת דבורה מינקת רבקה
ותקבר מתחת לבית אל תחת האלון ויקרא שמו אלון בכות
וירא אלהים אל יעקב עוד בבאו מפדן ארם ויברך אתו
ויאמר אליו אלהים שמך יעקב לא יקרא שמך עוד יעקב
כי אם ישראל יהיה שמך ויקרא את שמו ישראל ויאמר
אליו אלהים אני אל שדי פרה ורבה גוי וקהל גוים
יהיה ממך ומלכים מחלציך יצאו והארץ אשר נתתי
לאברהם ולצחק לך אתננה ולזרעך אחריך אתן את הארץ
ויעל מעליו אלהים במקום אשר דבר אתו ויצב יעקב
מצבה במקום אשר דבר אתו מצבת אבן ויסך עליה נסך
ויצק עליה שמן ויקרא יעקב את שם המקום אשר דבר
אלהים שם בית אל ויסעו מבית אל ויהי עוד כברת
הארץ לבוא אפרתה ותלד רחל ותקש בלדתה ותרא המילדת
אליה אל תיראי כי גם זה לך בן ויהי בצאת נפשה כי
מתה ותקרא שמו בן אוני ואביו קרא לו בנימין ותמת
רחל ותקבר בדרך אפרת היא בית לחם ויצב יעקב מצבה
על קברתה היא מצבת קבר רחל עד היום ויסע ישראל
ויט אהלה מעבר למגדל עדר ויהי בשכן ישראל בארץ
ההוא וילך ראובן וישכב את בלהה פילגש אביו וישמע
ישראל ויהיו בני יעקב שנים עשר בני לאה בכור יעקב
ראובן ושמעון ולוי ויהודה ויששכר וזבולן בני רחל
יוסף ובנימין ובני בלהה שפחת רחל דן ונפתלי ובני
זלפה שפחת לאה גד ואשר אלה בני יעקב אשר ילד לו
בפדן ארם ויבא יעקב אל יצחק אביו ממרא קרית הארבע
אשר בה גר אברהם ויצחק ויהי ימי יצחק מאה שנה
ושמונים שנה ויגוע יצחק וימת ויאסף אל עמיו זקן
ושבע ימים ויקברו אתו עשו ויעקב בניו

ואלה תולדות עשו הוא אדום ואלה תולדות עשו אבי
אדום בהר שעיר עשו לקח את נשיו מבנות כנען את
עדה בת אילון החתי ואת אהליבמה בת ענה בת צבעון
החוי ואת בשמת בת ישמעאל אחות נביות ותלד עדה
לעשו את אליפז ותלד בשמת את רעואל ואהליבמה ילדה
את יעוש ואת יעלם ואת קרח אלה בני עשו אשר נולד
לו בארץ כנען ויקח עשו את נשיו ואת בניו ואת בנותיו
ואת כל נפשות ביתו ואת מקנהו ואת כל בהמתו ואת כל
קנינו אשר רכש בארץ כנען וילך אל ארץ מפני יעקב
אחיו כי היה רכושם רב מלשבת יחדו ולא יכלה ארץ
מגוריהם לשאת אותם מפני מקנהם וישב עשו בהר שעיר
עשו הוא אדום ואלה תולדות עשו אבי אדום בהר שעיר
ואלה שמות בני שעיר החורי יושבי הארץ לוטן ושובל
וצבעון וענה ודישן ואצר ודישן אלה אלופי החרי בני
שעיר בארץ אדום ויהי בני לוטן חרי ואחות לוטן
תמנע ובני שובל עלון ומנחת ועיבל שפו ואונם ובני
צבעון איה וענה הוא הענה אשר מצא את הימים במדבר
ברעתו את חמורי צבעון אביו ואלה בני ענה דישן
ואהליבמה בת ענה אחות צבעון ואלה בני דישן חמדן
ואשבן ויתרן וכרן ואלה בני אצר בלהן וזעוון ועקן
ואלה בני דישן עוץ וארן אלה אלופי החרי לפקדיהם
בארץ שעיר ואלופי עשו בכורו יעקב אחיו ויהי בלע
בן בעור וישם עירו דנהבה ויגז יובב בן זרח מבצרה
וימת בלע וימלך תחתיו יובב בן זרח מבצרה וימת
יובב וימלך תחתיו חושם מארץ התימני וימת חושם
וימלך תחתיו הדד בן בדד המכה את מדין בשדה מואב
ושם עירו עוית וימת הדד וימלכו תחתיו אלופי אדום
אלוף תמנע אלוף עלוה אלוף יתת אלוף אהליבמה אלוף
אלה אלוף פינן אלוף קנז אלוף תימן אלוף מבצר
אלוף מגדיאל אלוף עירם אלה אלופי אדום לשבתם בארץ
אחזתם הוא עשו אבי אדום

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען אלה תולדות
יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה היה רעה את אחיו בצאן
והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו
ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם ויאהב ישראל את
יוסף מכל בניו כי בן זקנים הוא לו ועשה לו כתנת
פסים ויראו אחיו כי אתו אהב אביהם מכל אחיו
וישנאו אתו ולא יכלו דברו לשלם ויחלם יוסף חלום
ויגד לאחיו ויוספו עוד שנא אתו ויאמר אליהם שמעו
נא החלום הזה אשר חלמתי והנה אנחנו מאלמים אלמים
בתוך השדה והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסבינה
אלמתיכם ותשתחוינה לאלמתי ויאמרו לו אחיו המלך
תמלך עלינו אם משול תמשל בנו ויוספו עוד שנא אתו
על חלמותיו ועל דבריו ויחלם עוד חלום אחר ויספר
אתו לאחיו ויאמר הנה חלמתי חלום עוד והנה השמש
והירח ואחד עשר כוכבים משתחוים לי ויספר אל אביו
ואל אחיו ויגער בו אביו ויאמר לו מה החלום הזה
אשר חלמת הבוא נבוא אני ואמך ואחיך להשתחות לך
ארצה ויקנאו בו אחיו ואביו שמר את הדבר וילכו
אחיו לרעות את צאן אביהם בשכם ויאמר ישראל אל
יוסף הלא אחיך רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם ויאמר
לו הנני ויאמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואת
שלום הצאן והשיבני דבר ושלחהו מעמק חברון ויבא
שכמה ויתעהו איש והנה תעה בשדה וישאלהו האיש
לאמר מה תבקש ויאמר את אחי אנכי מבקש הגידה נא לי
איפה הם רעים ויאמר האיש נסעו מזה כי שמעתי אומרים
נלכה דתינה וילך יוסף אחרי אחיו וימצאם בדתינה
וירא אתו מרחוק ובטרם יקרב אליהם ויתנכלו אתו
להמיתו ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלמות הזה
בא ועתה לכו ונהרגהו ונשלכהו באחד הבורות והאמרנו
חיה רעה אכלתהו ונראה מה יהיו חלמותיו ויאמר ראובן
אל יכו נפש ויאמר אלהם ראובן אל תשפכו דם השליכו
אתו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל תשלחו בו למען
הציל אתו מידם להשיבו אל אביו וכבוא יוסף אל אחיו
ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר עליו
ויקחהו וישלכו אתו הבורה והבור רק אין בו מים
וישבו לאכל לחם וישאו עיניהם וירא והנה ארחת
ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט
הולכים להוריד מצרים ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע
כי נהרג את אחינו וכסינו את דמו ונלכה בו ונמכרנו
לישמעאלים וידינו אל תהי בו כי אחינו בשרנו הוא
וישמעו אחיו ויעברו אנשים מדינים סחרים וימשכו
ויעלו את יוסף מן הבור וימכרו את יוסף לישמעאלים
בעשרים כסף ויולכו את יוסף מצרים וישב ראובן אל
הבור והנה אין יוסף בבור ויקרע את בגדיו וישב אל
אחיו ויאמר הילד איננו ואני אנה אני בא ויקחו את
כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתנת בדם
וישלחו את כתנת הפסים ויביאו אל אביהם ויאמרו זאת
מצאנו הכר נא הכתנת בנך היא או לא ויכירה ויאמר
כתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף טרף יוסף ויקרע
יעקב שמלתיו וישם שק במתניו ויתאבל על בנו ימים
רבים ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו ויאבה
להתנחם ויאמר כי ארד אל בני אבל שאולה ויבך אתו
אביו ויתר יהודה מאת אחיו ויט עד איש עדלמי ושמו
חירה וירא שם יהודה בת איש כנעני ושמו שוע
ויקחה וישכב אליה ותהר ותלד בן ויקרא את שמו ער
ותהר עוד ותלד בן ותקרא את שמו אונן ותסף עוד
ותלד בן ותקרא את שמו שלה והיה כזיב בלדתה אתו
ויקח יהודה אשה לער בכורו ושמה תמר ויהי ער בכור
יהודה רע בעיני יהוה וימתהו יהוה ויאמר יהודה
לאונן בא אל אשת אחיך ויבם אתה והקם זרע לאחיך
וידע אונן כי לא לו יהיה הזרע והיה אם בא אל אשת
אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו וירע בעיני
יהוה אשר עשה וימת גם אתו ותאמר יהודה לתמר כלתו
שבי אלמנה בית אביך עד יגדל שלה בני כי אמר פן
ימות גם הוא כאחיו ותלך תמר ותשב בית אביה וירבו
הימים ותמת בת שוע אשת יהודה ויתנחם יהודה ויעל
על גזזי צאנו הוא וחירה רעהו העדלמי תמנתה ויגד
לתמר לאמר הנה חמיך עלה תמנתה לגז צאנו ותסר בגדי
אלמנותה מעליה ותכס בצעיף ותתעלף ותשב בפתח עינים
אשר על דרך תמנתה כי ראתה כי גדל שלה והוא לא
נתנה לו לאשה ויראה יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה
פניה ויט אליה אל הדרך ויאמר הבה נא אבוא אליך כי
לא ידע כי כלתו הוא ותאמר מה תתן לי כי תבוא אלי
ויאמר אנכי אשלח גדי עזים מן הצאן ותאמר אם תתן
ערבון עד שלחך ויאמר מה הערבון אשר אתן לך ותאמר
חתמך ופתילך ומטך אשר בידך ויתן לה ויבא אליה
ותהר לו ותקם ותלך ותסר צעיפה מעליה ותלבש בגדי
אלמנותה ויהודה עלה אל גזזי צאנו בעדלם וחירה
רעהו ויבקש את ערבונו מיד האשה ולא מצאה ויאל את
אנשי מקומה לאמר איה הקדשה הוא בעינים על הדרך
ויאמרו לא היתה בזה קדשה ויאמר יהודה תקח לה פן
נהיה לבוז הנה שלחתי הגדי הזה ואתה לא מצאתה
ויהי כמשלש חדשים ויגד ליהודה לאמר זנתה תמר כלתך
וגם הנה הרה לזנונים ויאמר יהודה הוציאוה ותשרף
היא שלחה אל חמיה לאמר להאיש אשר אלה לו אנכי הרה
ותאמר הכר נא למי החתמת והפתילים והמטה האלה
ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני כי על כן לא נתתיה
לשלה בני ולא יסף עוד לדעתה ויהי בעת לדתה והנה
תאומים בבטנה ויהי בלדתה ויתן יד ותקח המילדת
ותקשר על ידו שני לאמר זה יצא ראשונה והיה כמשיב
ידו והנה יצא אחיו ותאמר מה פרצת עליך פרץ ויקרא
שמו פרץ ואחר יצא אחיו אשר על ידו השני ויקרא שמו
זרח

ויוסף הורד מצרימה ויקנהו פוטיפר סריס פרעה שר
הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים אשר הורדוהו שמה
ויהי יהוה את יוסף ויהי איש מצליח ויהי בבית אדניו
המצרי וירא אדניו כי יהוה אתו וכל אשר הוא עשה
יהוה מצליח בידו וימצא יוסף חן בעיניו וישרת אתו
ויפקדהו על ביתו וכל יש לו נתן בידו ויהי מאז
הפקיד בביתו ועל כל אשר יש לו והברך יהוה את בית
המצרי בגלל יוסף ותהי ברכת יהוה בכל אשר יש לו
בבית ובשדה ויעזב כל אשר לו ביד יוסף ולא ידע
אתו מאומה כי אם הלחם אשר הוא אוכל ויהי יוסף יפה
תואר ויפה מראה ויהי אחרי הדברים האלה וישאו
אדוני אשת אל יוסף ותאמר שכבה עמי ויאבה ויאמר
אל אשת אדניו הן אדני לא ידע אתי מה בבית ואת כל
אשר יש לו נתן בידי אין גדול בבית הזה ממני ולא
חשך ממני מאומה כי אם אתך באשר את אשתו ואיך
אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלהים ויהי כדברה
אל יוסף יום יום ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות
עמה ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו
ואין איש מאנשי הבית שם בבית ותתפשהו בבגדו לאמר
שכבה עמי ויעזב בגדו בידה ויברח ויצא החוצה
ויהי כראותה כי עזב בגדו בידה ותקרא לאנשי ביתה
ותאמר אליהם לאמר ראו הביא לנו איש עברי לצחק בנו
בא אלי לשכב עמי ואקרא בקול גדול ויהי כשמעו כי
הרימותי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס ויצא
החוצה ותניח בגדו אצלה עד בוא אדניו אל ביתו
לדבר אליו כדברים האלה לאמר בא אלי העבד העברי
אשר הבאת לנו לצחק בי ויהי כהרימי קולי ואקרא
ויעזב בגדו אצלי ויברח החוצה ויהי כשמע אדניו את
דברי אשתו אשר דברה אלי לאמר כדברים האלה עשה לי
עבדך ויחר אפו ויקח אדוני יוסף אתו וישמו אל בית
הסהר מקום אשר אסירי המלך אסורים ויהי שם בבית
הסהר ויט אליו חסד ויתן את חנו בעיני שר בית
הסהר ויתן שר בית הסהר ביד יוסף את כל האסירים
אשר בבית הסהר ואת כל אשר עשים שם הוא עשה ואין
שר בית הסהר רואה את כל מאומה בידו ביהוה יוסף
והאיש אשר יהוה עשה מצליח ויהי אחרי הדברים האלה
חטא שקה משקה מלך מצרים ואפה לאדוניהם למלך
מצרים ויקצף פרעה על שני סריסיו על שר המשקים ועל
שר האופים ויתן אתם במשמר בית שר הטבחים אל בית
הסהר מקום אשר יוסף אסור שם ויפקד שר הטבחים את
יוסף אתם וישרתם ויהי ימים במשמר ויחלמו חלום
שניהם איש חלומו כפתר חלומו המשקה והאופה אשר
למלך מצרים האסורים בבית הסהר ויבא יוסף אליהם
בבקר וירא אתם והנם זעפים וישאל את סריסי פרעה
אשר אתו במשמרת בית אדניו לאמר מדוע פניכם רעים
היום מתמול שלשום ויאמרו אליו חלום חלמנו ופתר אין
אתו ויאמר יוסף אליהם הלא לאלהים פתרנות ספרו נא
לי ויספר שר המשקים את חלמו ליוסף ויאמר לו בחלומי
והנה גפן לפני ובגפן שלשה שרגים והוא כפרחה עלתה
נצה הבשילו אשכלתיה ענבים וכוס פרעה בידי ואקח את
הענבים ואסחט אתם אל כוס פרעה ואתן הכוס על כף
פרעה ויאמר יוסף אליו זה פתרנו שלשת השרגים שלשת
ימים הם עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך והשיבך
על כנך והשקית כוס פרעה על כפו כמשפט הראשון אשר
היית משקהו כי אם זכרתני אתך כאשר ייטב לך ועשית
נא עמדי חסד והזכרתני אל פרעה והוצאתני מן הבית
הזה כי גנב גנבתי מארץ העברים וגם פה לא עשיתי
מאומה כי שמו אותי בבור ויאמר שר האופים כי טוב
פתר אמר אל יוסף גם אני בחלומי והנה שלשה סלי
חרי על ראשי ובסל העליון מכל מאכל פרעה מעשה אופה
והעוף אכל אתם מן הסל מעל ראשי ויען יוסף ויאמר
זה פתרנו שלשת הסלים שלשת ימים הם עוד שלשת ימים
ישא פרעה את ראשך מעליך ותלה אתך על עץ ואכל העוף
את בשרך מעליך ויהי ביום השלישי יום הלדת את פרעה
ויעש משתה לכל עבדיו וישא את ראש שר המשקים ואת
ראש שר האופים בתוך עבדיו וישב את שר המשקים על
משקהו ויתן הכוס על כף פרעה ואת שר האופים תלה
כאשר פתר להם יוסף ולא זכר שר המשקים את יוסף
וישכחהו ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד
על היאר והנה מן היאר עלות שבע פרות יפות מראה
ובריאות בשר ותרעינה באחו ויהי אחרי הדברים האלה
והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן מן היאר רעות
מראה ודקות בשר ותעמדנה אצל הפרות על שפת היאר
ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקות הבשר את שבע
הפרות יפות המראה והבריאות ויקץ פרעה וישן ויחלם
שנית והנה שבע שבלים עלות בקנה אחד בריאות וטובות
והנה שבע שבלים צנמות דקות ושדופות קדים צמחות
אחריהן ותבלענה השבלים הדקות והשדופות את שבע
השבלים הבריאות והמלאות ויקץ פרעה והנה חלום
ויהי בבקר ותפעם רוחו וישלח ויקרא את כל חרטמי
מצרים ואת כל חכמיה ויספר פרעה להם את חלמו ואין
פותר אותם לפרעה וידבר שר המשקים את פרעה לאמר
את חטאי אזכיר היום פרעה קצף על עבדיו ויתן אתי
במשמר בית שר הטבחים אתי ואת שר האופים ונחלמה
חלום בלילה אחד אני והוא איש כפתרון חלומו חלמנו
ושם אתנו נער עברי עבד לשר הטבחים ונספר לו ויפתר
לנו את חלמתינו איש כחלמו פתר ויהי כאשר פתר לנו
כן היה אתי השיב על כני ואתו תלה וישלח פרעה ויקרא
את יוסף ויריצהו מן הבור ויגלח ויחלף שמלתיו ויבא
אל פרעה ויאמר פרעה אל יוסף חלום חלמתי ופתר אין
אתו ואני שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתר אתו
ויען יוסף את פרעה לאמר בלעדי אלהים יענה את שלום
פרעה ויספר פרעה ליוסף בחלומי הנני עמד על שפת
היאר ומן היאר עלות שבע פרות בריאות בשר ויפת
תואר ותרעינה באחו ותעלינה אחרי שבע פרות אחרות
דלות ורעות תאר ורקות בשר לא ראיתי כהנה ברעה
במצרים ותאכלנה הפרות הרקות והרעות את שבע הפרות
הראשנות הבריאות ותבאנה אל קרבנה ולא נודע כי
באו אל קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחלה ואיקץ ואראה
בחלומי והנה שבע שבלים עלות בקנה אחד מלאות וטובות
והנה שבע שבלים צנמות דקות ושדופות קדים צמחות
אחריהן ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים
הטובות ואומר אל החרטמים ואין מגיד לי ויאמר יוסף
אל פרעה חלום פרעה אחד הוא את אשר האלהים עשה
הגיד לפרעה שבע פרות הטבת שבע שנים הנה ושבע
השבלים הטובות שבע שנים הנה חלום אחד הוא ופרות
הרקות והרעות העלות אחריהן שבע שנים הנה וכשבלים
הרקות שדופות הקדים יהיו שבע שנות רעב הנה הדבר
אשר דברתי אל פרעה אשר האלהים עשה הראה את פרעה
הנה שבע שנים באות שבע גדול בכל ארץ מצרים ועמדו
שבע שנות הרעב אחריהן וכלה כל השבע בארץ מצרים
וכלה הרעב את הארץ ולא נודע השבע בארץ מפני הרעב
ההוא אחריו כי כבד הוא מאד והשנות על פרעה פעמים
כי נכון הדבר מעם האלהים וממהר האלהים לעשתו
ועתה יראה פרעה איש נבון וחכם וישיתהו על

ויאמר בלעם אל בלק הצב על עולתך ואנכי אקרה כה אולי יקרה ה' לקראתי ודבר מה אראה והגדתי לך וילך שפי (במדבר כג, ג)

ויאמר בלעם אל בלק הצב על עולתך – עמוד אצל עולתך, שהשכינה באה לקראתי, ואין לי פנאי לישב. ואולי יקרה ה' לקראתי – שמא יזדמן לי משהו שיגיד לי מה לקלל, שאם אקלל את מי שהקב"ה אינו מקללו, הקללה חוזרת עלי. והגדתי לך – שאם יזדמן לי משהו שיגיד לי מה לקלל, אגיד לך מיד, שלא תחשוב שאני מתכוין לברך אותם. ויאמר לו בלק אל תקלל אותם גם ברך אותם לא תברך. ויאמר אליו הלא אשר אשים בפי אתו אשמר לדבר – שאם יזדמן לי משהו שיגיד לי לברך, אברך, שכן כתוב "אשר אשים בפי אתו אשמר לדבר", ולא לקלל. ויאמר לו בלק לך נא אתי אל מקום אחר אשר תראנו משם אפס קצהו תראה ולא תראה כלו וקבנו לי משם – שמא יזדמן לי משהו שיגיד לי לקלל, ואקלל, שכן כתוב "ואקבה אמלל", לכך אמר לו, לך נא אתי אל מקום אחר אשר תראנו משם, שמא יזדמן לי משהו שיגיד לי לברך, ואברך, שכן כתוב "ויברך ברוך אשר יברכיך וארור אוריך ארור

مقدمة المقدمة

ואמרה אשה אל בעלה הנה נא שמעתי את אביך מדבר אל אחיך לאמר
אל תתן לבנך לקחת מבנותינו כי בנותינו לא יהיו נשים לבנך כי אם
לבנותיו לבדן ועתה בני שמע בקולי לאשר אצוך ולך אל בית אביך
ולקחת לך משם אשה מבנות אחיך ושלח ידך אל כל אשר תמצא
בביתו כי הוא יתן לך את אשר תבקש מידו ואם לא יתן לך אל תשב
שם כי אם שוב אל ארצך ואל מולדתך ואני אעשה עמך חסד ואמת
ויהי כאשר שמע אליעזר את דברי רבקה אחות לבן ויאמר אל בית
אביה ויגד לאמו ולאחיה את כל הדברים האלה ויהי כראות לבן את
הנזם ואת הצמידים על ידי אחותו ואת הדברים האלה אשר דברה
אליו רבקה אחותו לאמר כה דבר אלי האיש ויבא אל האיש והנה
עומד על הגמלים על המקור המים ויאמר בוא ברוך ה' למה תעמוד
בחוץ ואני פניתי הבית ומקום לגמלים ויבא האיש הבית ויפתח
החמרים ויתן תבן ומספוא לגמלים ומים לרחץ רגליו ורגלי האנשים
אשר אתו ויושם לפניו לאכל ויאמר לא אוכל עד אם דברתי דברי
ויאמר דבר ויאמר עבד אברהם אנכי ה' ברך את אדני מאד ויגדל
ויתן לו צאן ובקר וכסף וזהב ועבדים ושפחות וגמלים וחמרים
ותלד שרה אשת אדני בן לאדני אחרי זקנתה ויתן לו את כל אשר
לו ויגד לי אדני לאמר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר
אנכי יושב בארצו כי אם אל בית אבי תלך ואל משפחתי ותקח
אשה לבני ויאמר אל אדני אולי לא תלך האשה אחרי לבוא הארצה
הזאת ההשב אשיב את בנך אל הארץ אשר יצאת משם ה' אשר לקחני
מבית אבי ומארץ מולדתי ואשר דבר לי ואשר נשבע לי לאמר לזרעך
אתן את הארץ הזאת הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני
משם ואם לא תאבה האשה ללכת אחרי והיית נקי מאלתי זאת רק
את בני לא תשב שמה ויבא היום אל העין ויאמר ה' אלהי אדני
אברהם אם יש נא מצליח דרכי אשר אנכי הלך עליה הנה אנכי נצב
על עין המים והיה העלמה היוצאת לשאב ואמרתי אליה הגמיאיני נא
מעט מים מכדך ואמרה אלי גם אתה שתה וגם לגמליך אשאב היא
האשה אשר הכיח ה' לבן אדוני ויהי הוא טרם אכלה לדבר על לבי
והנה רבקה יצאת כדה על שכמה ותרד העינה ותשאב ואמר אליה
השקיני נא ותמהר ותורד כדה על ידה ותשקני ואשקה גם את
גמליך עד אשר כלו לשתות ותשאב כדך ותרץ אל המשקה ותרץ
לשאב לכל גמליו והאיש משתאה לה מחריש לדעת ההצליח ה'
דרכו אם לא והיה כאשר כלו הגמלים לשתות ויקח האיש נזם זהב
בקע משקלו ושני צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם ויאמר בת
מי את הגידי נא לי היש בית אביך מקום לנו ללון ותאמר אליו בת
בתואל אנכי בן מלכה ליבעה אשר ילדה לנחור ותאמר אליו גם
תבן גם מספוא רב עמנו גם מקום ללון ויקד האיש וישתחו לה'
ויאמר ברוך ה' אלהי אדני אברהם אשר לא עזב חסדו ואמתו מעם
אדני אנכי בדרך נחני בית אחי אדני ותרץ הנערה ותגד לבית אמה
כדברים האלה ותרץ רבקה ותגד לבית אמה כדברים האלה ותרץ
רבקה ותגד לבית אמה כדברים האלה ותרץ רבק

فهم هذه عناصر بل لديه ٢٢ تعم ٢٣٨ هذه ص٢٠٦ نعم
عم بل عند ذهب لديل بل عند ٢٣٥ ه ١٠٣٥ ص٢٠٦ بل عند ـ
هم هذا ص٢٠٦ بل عند ذهب لديل ص٢٠٦ هم بل عند ذهب
ص٢٠٦ بل عند ١٠٣٥ بل ٢٣٨ ٢٢ ص٢٠٦ ص٢٠٦ ٢٣٨ هذه عناصر ـ
بل عند ٢٣٨ ٢٢ ص٢٠٦ ص٢٠٦ ٢٣٨ هذه عناصر ـ
لديه ٢٣٨ ٢٢ ص٢٠٦ ص٢٠٦ ٢٣٨ هذه عناصر ـ
هذه لديه عناصر بل ٢٣٨ ٢٢ ص٢٠٦ ص٢٠٦ ٢٣٨ هذه عناصر ـ
بل عند ذهب لديل بل عند

ואיך אויבי, ה' אלהי אל אחלה לראות בנקמה ואשמע בקול
מלחמה. ואיך אויבי, ה' אלהי אל אחלה לראות בנקמה ואשמע בקול
ואיך אויבי, ה' אלהי אל אחלה לראות בנקמה ואשמע בקול
מלחמה. ואיך אויבי, ה' אלהי אל אחלה לראות בנקמה ואשמע בקול
ואיך אויבי, ה' אלהי אל אחלה לראות בנקמה ואשמע בקול
מלחמה. ואיך אויבי, ה' אלהי אל אחלה לראות בנקמה ואשמע בקול
ואיך אויבי, ה' אלהי אל אחלה לראות בנקמה ואשמע בקול
מלחמה. ואיך אויבי, ה' אלהי אל אחלה לראות בנקמה ואשמע בקול
ואיך אויבי, ה' אלהי אל אחלה לראות בנקמה ואשמע בקול
מלחמה. ואיך אויבי, ה' אלהי אל אחלה לראות בנקמה ואשמע בקול

לו ראובן – משמשת מוסד חב"ג/מרפאה בית־חולים ע"ש ד"ר
אלן וקרן עם עדינה ואבי ילדיהם בית־חולים ע"ש ד"ר
ל.ח. ובניהן אלכ"א ד"ר ואחי ד"ר. לכבוד נשואיו – משמשת
לאה בתור ד"ר, אחות בבית־חולים ע"ש ד"ר ל.ח. ובניהן
אלכ"א ד"ר ואחי ד"ר. לכבוד נשואיו – משמשת לאה בתור
ד"ר, אחות בבית־חולים ע"ש ד"ר ל.ח. ובניהן אלכ"א
ד"ר ואחי ד"ר. לכבוד נשואיו – משמשת לאה בתור ד"ר,
אחות בבית־חולים ע"ש ד"ר ל.ח. ובניהן אלכ"א ד"ר
ואחי ד"ר. לכבוד נשואיו – משמשת לאה בתור ד"ר, אחות
בבית־חולים ע"ש ד"ר ל.ח. ובניהן אלכ"א ד"ר ואחי ד"ר.
לכבוד נשואיו – משמשת לאה בתור ד"ר, אחות בבית־חולים
ע"ש ד"ר ל.ח. ובניהן אלכ"א ד"ר ואחי ד"ר. לכבוד
נשואיו – משמשת לאה בתור ד"ר, אחות בבית־חולים ע"ש
ד"ר ל.ח. ובניהן אלכ"א ד"ר ואחי ד"ר. לכבוד נשואיו –
משמשת לאה בתור ד"ר, אחות בבית־חולים ע"ש ד"ר ל.ח.

ו. מלבושים בחורים וכו' בדרך הכלל ואסורה ואינה נקרעת כלל.
ואפילו בשעת [illegible] אלא מותרת ואפילו בשעת שמחת בנישואין.
אבל אינשי דמתכבדי בהדדי ומתקשטי בשעת שמחתן בנישואין
ובשעת מילה ופדיון הבן ; ואיכא מאן דאסר אפילו בשעת
מילה ופדיון הבן (ב"ח) – ואין נוהגין להתקשט בשעת
ר"ח אלול ובעשרת ימי תשובה אלא בשבת שחל בתוכם ראש
חודש – עיין שם ב"ח –
ו. מלבושים חדשים שיוצאים בהם לבית הכנסת ולרחוב אסורים
לכבס – עיין שם –

ו. מלבושים בחורים וכו' בדרך הכלל ואסורה ואינה נקרעת כלל.
ואפילו בשעת [illegible] אלא מותרת ואפילו בשעת שמחת בנישואין.
אבל אינשי דמתכבדי בהדדי ומתקשטי בשעת שמחתן בנישואין
ובשעת מילה ופדיון הבן ; ואיכא מאן דאסר אפילו בשעת
מילה ופדיון הבן (ב"ח) – ואין נוהגין להתקשט בשעת
ר"ח אלול ובעשרת ימי תשובה אלא בשבת שחל בתוכם ראש
חודש – עיין שם ב"ח –
ו. מלבושים חדשים שיוצאים בהם לבית הכנסת ולרחוב אסורים
לכבס – עיין שם –

ولما كان الغالب على الناس الجهل بالله وبصفاته وأفعاله، وكان الجهل سببا للضلال والهلاك، وكان الله تعالى قد أرسل الرسل وأنزل الكتب لهداية الناس وإرشادهم إلى ما فيه صلاحهم في معاشهم ومعادهم، وكان من أعظم ما جاءت به الرسل الإخبار عن الله تعالى وعن أسمائه وصفاته وأفعاله، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه الأول والآخر والظاهر والباطن، وهو بكل شيء عليم، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه خلق السماوات والأرض وما بينهما في ستة أيام ثم استوى على العرش، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه على العرش استوى، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه فوق عباده، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه ينزل إلى سماء الدنيا كل ليلة حين يبقى ثلث الليل الآخر فيقول: من يدعوني فأستجيب له، من يسألني فأعطيه، من يستغفرني فأغفر له، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يضحك إلى رجلين يقتل أحدهما الآخر كلاهما يدخل الجنة، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يعجب من قنوط عباده وقرب غيثه فيضحك يعلم أن فرجه قريب، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يغار، وغيرته أن يأتي المؤمن ما حرم عليه، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يفرح بتوبة عبده المؤمن إذا تاب إليه أعظم فرحا من رجل على راحلته بأرض فلاة فانفلتت منه وعليها طعامه وشرابه فأيس منها فأتى شجرة فاضطجع في ظلها وقد أيس من راحلته فبينما هو كذلك إذا هو بها قائمة عنده فأخذ بخطامها ثم قال من شدة الفرح: اللهم أنت عبدي وأنا ربك أخطأ من شدة الفرح، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يغضب على من يسأل غيره ويرغب إليه ويترك سؤاله ورغبته إليه، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يسألوه ويرغبوا إليه ويرجوه ويدعوه، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يثنوا عليه ويمجدوه ويذكروه ويشكروه ولا يكفروه، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يتوكلوا عليه ويفوضوا أمورهم إليه ويرضوا بقضائه ويصبروا على بلائه ويشكروه على نعمائه، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يحبوه ويخافوه ويرجوه ويخشوه ويخلصوا له الدين ويتقوه حق تقاته، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يتقربوا إليه بالنوافل بعد الفرائض حتى يحبهم، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يتحببوا إليه بذكره في الملأ والخلوة، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يأمروا بالمعروف وينهوا عن المنكر، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يجاهدوا في سبيله صفا كأنهم بنيان مرصوص، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يهاجروا من أرض إلى أرض ومن دار إلى دار، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يحبوا من أحبه ويوالوا من والاه ويعادوا من عاداه ويبغضوا من أبغضه ويأمروا بما أمر به ويرضوا بما رضي به ويسخطوا ما سخط، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يعبدوه ولا يشركوا به شيئا، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يذكروه ويشكروه ولا يكفروه، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يتوكلوا عليه ويفوضوا أمورهم إليه ويرضوا بقضائه ويصبروا على بلائه ويشكروه على نعمائه، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يحبوه ويخافوه ويرجوه ويخشوه ويخلصوا له الدين ويتقوه حق تقاته، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يتقربوا إليه بالنوافل بعد الفرائض حتى يحبهم، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يتحببوا إليه بذكره في الملأ والخلوة، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يأمروا بالمعروف وينهوا عن المنكر، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يجاهدوا في سبيله صفا كأنهم بنيان مرصوص، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يهاجروا من أرض إلى أرض ومن دار إلى دار، وكان من أعظم ما أخبر به عن نفسه أنه يحب من عباده أن يحبوا من أحبه ويوالوا من والاه ويعادوا من عاداه ويبغضوا من أبغضه ويأمروا بما أمر به ويرضوا بما رضي به ويسخطوا ما سخط،

اسكندر الأكبر (٣٥٦-٣٢٣ ق م) - اسكندر هاجا، ١٣٣٠ سنة ٩٠٩ ق م اسكندر
ق، هلنستية شعب ١٤، ١٣٠ شعب ق، طبيعة شعب هندسة - ١٣٠٠ ق م
ق، طبيعة ق مرحلة ١٣٠٠ ق م ١٣٠٠ ق م ١٣٠٠ ق م ١٣٠٠ ق م
ق، هلنستية

ויאמר אליו אלישע לך שוב כי מה עשיתי לך׃ וישב מאחריו ויקח את צמד הבקר
ויזבחם ובכלי הבקר ויבשלם ויתן לעם ויאכלו ויקם וילך אחרי אליהו ויהי לו׃
ויעל משם בן הדד ויתיצב על הר שמרון ויצר על שמרון וילחם אליה׃ וישלח
מלאכים אל אחאב מלך ישראל העירה ויאמר אליו כה אמר בן הדד׃ כספך
וזהבך לי הוא ונשיך ובניך הטובים לי הם׃ ויען מלך ישראל ויאמר כדברך
אדני המלך לך אני וכל אשר לי׃ וישובו המלאכים ויאמרו כה אמר בן הדד
לאמר כי שלח שלחתי אליך לאמר כספך וזהבך ונשיך ובניך תתן לי׃ ולמחר
אעת כל עבדי ושלחו בתיך ובתי עבדיך והיה כל מחמד עיניך ישימו בידם
ולקחו׃ ויקרא מלך ישראל לכל זקני הארץ ויאמר דעו נא וראו כי רעה זו
מבקש הוא כי שלח אלי לנשי ולבני ולכספי ולזהבי ולא מנעתי ממנו׃ ויאמרו
אליו כל הזקנים ועם אל תשמע ולא תאבה׃ ויאמר אל מלאכי בן הדד אמרו
אדני המלך כל אשר שלחת אל עבדך בראשונה אעשה והדבר הזה לא אוכל
לעשות ויילכו המלאכים וישיבו אתו דבר׃ וישלח אליו בן הדד ויאמר כה
יעשון לי אלהים וכה יוסיפון כי עפר שמרון לא יספיק לשעלים לכל העם
אשר ברגלי׃ ויען אליו מלך ישראל ויאמר דברו אל יתהלל חוגר כפושט׃
ויהי כאשר שמע את הדבר הזה הוא ומלכים שותים בסכות ויאמר אל עבדיו
ויתקעו על העיר׃ והנה נביא אחד ניגש אל אחאב מלך ישראל ויאמר כה
אמר יהוה הראית את כל ההמון הגדול הזה הנני נותנו היום בידך וידעת
כי אני יהוה׃ ויאמר אחאב ביד מי ויאמר כה אמר יהוה ביד נערי שרי
המדינות׃ ויאמר מי יאסר המלחמה ויאמר אתה׃ ויפקד את נערי שרי
המדינות ויהיו מתי המאתים ועשרים ואחריהם פקד את כל העם כל בני
ישראל שבעת אלפים׃ ויצאו בצהרים ובן הדד שתה סכר הוא והמלכים
שלשים ושנים מלכים עזרים אתו׃ ונערי שרי המדינות יצאו בראשונה
ושלח בן הדד ויגידו לו לאמר אנשים יצאו משמרון׃ ויאמר אם לשלום
יצאו תפשו אותם חיים ואם למלחמה יצאו חיים תפשו אותם׃ ואלה יצאו
מן העיר נערי שרי המדינות והחיל אשר אחריהם׃ והכו איש איש
איהו ויברחו ארם וירדפם ישראל ויברח בן הדד מלך ארם על סוס עם
פרשים׃ ויצא מלך ישראל ויך את הסוסים ואת הרכב ויך במכה רבה
בארם׃ ויגש הנביא אל מלך ישראל ויאמר אליו לך התחזק וידע ושמר
את אשר תעשה כי לתשובת השנה עלה עליך מלך ארם׃ ועבדי מלך ארם
אמרו אליו אלהי הרים אלהיהם על כן חזקו ממנו ואולם נלחם אתם
במישר אם לא נחזק ממנו׃ ועשה כן הדבר הזה הסר את המלכים איש
ממקומו ושים פחות תחתם׃ ומנה לך כמספר הנפל אשר נפל ממך סוס
תחת סוס ורכב תחת רכב ונלחמנו אתם במישר אם לא נחזק ממנו
ויאבה לקול להם ויעש כן׃ ויהי לתשובת השנה ויפקד בן הדד את ארם
ויעל אפקה להלחם עם ישראל׃ ובני ישראל נפקדו ויתכלכלו ויצאו לקראתם
ויחנו בני ישראל נגדם כשני חשפי עזים והארם ממלאים את הארץ׃
ויגש איש אלהים וידבר אל מלך ישראל ויאמר כה אמר יהוה יען אשר
אמרו ארם אלהי הרים יהוה ולא אלהי עמקים הנה אתנה את כל ההמון
הגדול הזה בידך וידעתם כי אני יהוה׃ ויחנו אלה נגד אלה שבעת ימים
והי ביום השביעי ותגש המלחמה ויכו בני ישראל מארם מאה אלף רגלי
ביום אחד׃ וינסו השארים אפקה העירה ויפל החומה על עשרים ושבעת
אלפים האנשים השארים ובן הדד נס ויבא העיר חדר בחדר׃ ועבדיו אמרו
אליו הנה נא שמענו כי מלכי בית ישראל מלכי חסד הם נשימה נא שקים
במתנינו וחבלים על ראשינו ונצא אל מלך ישראל אולי יחיה את נפשך׃
ותחגרנה שקים במתנינו וחבלים על ראשינו ויבאו אל מלך ישראל ויאמרו
עבדך בן הדד אמר תחי נא נפשי ויאמר העודנו חי אחי הוא׃ והאנשים
ינחשו וימהרו ויאספו ממנו דבר ויאמרו אחיך בן הדד ויאמר לכו הביאהו
ויצא אליו בן הדד ויעלהו אל המרכבה׃ ויאמר אליו הערים אשר לקח אבי
מאבי אביך אשיב ורחובות תשים לך בדמשק כאשר שם אבי בשמרון ואני
בברית אשלחך ויכרת לו ברית וישלחהו׃ ואיש מבני הנביאים אמר אל רעהו
בדבר יהוה הכני נא ויאבה האיש להכותו׃ ויאמר אליו יען אשר לא שמעת
בקול יהוה הנך הולך מעלי והכהו האריה כי יפרד מעלי ויפגע בו האריה
וימת׃ וימצא איש אחר ויאמר הכני נא ויכהו האיש מכה ופצע׃ וילך הנביא
ויתאר לו בדרך ויתחפש בתוך האפר על עיניו׃ והי המלך עבר ויזעק אל
המלך ויאמר עבדך יצא בתוך המלחמה והנה איש סר ויבא אלי איש ויאמר
שמר את האיש הזה אם הפקד יפקד ונתתה נפשך תחת נפשו או ככר כסף
תשקול׃ והי עבדך עשה עשה והוא לא נודע׃ ויאמר אליו מלך ישראל כן
משפטך אתה הוא חרצת׃ וימהר ויסר את האפר מעל עיניו ויכר אתו מלך
ישראל כי מן הנביאים הוא׃ ויאמר אליו כה אמר יהוה יען שלחת איש
חרמי מידך והי מותך תחת מותו ועמך תחת עמו׃ ויסר וילך אל ביתו
מלכים סרה ויבא שמרונה׃ ודבר נבות היזרעאלי היה כרם אשר ביזרעאל
אצל היכל אחאב מלך שמרון׃ וידבר אחאב אל נבות לאמר תנה לי את כרמך
ויהי לי לגן ירק כי הוא קרוב לבית ממנו ואתנה לך תחתיו כרם טוב ממנו
אם טוב בעיניך כספו אתן לך׃ ויאמר נבות אל אחאב חלילה לי מיהוה
מתתי את נחלת אבתי לך׃ ויבא אחאב אל ביתו סר וזעף על הדבר אשר
דבר אליו נבות היזרעאלי ויאמר לא אתן לך את נחלת אבתי ויטע על
משכבו ויסב את פניו ולחם לא אכל׃ ותבא אליו איזבל אשתו ותאמר לו
מדוע רוחך סרה על כן אינך אכל לחם׃ ויאמר אליו כי דברתי אל נבות
היזרעאלי ואמר לו תנה לי את כרמך בכסף או אם חפץ אתה אתן לך כרם
תחתיו ויאמר לא אתן את כרמי לך׃ ותאמר אליו איזבל אשתו אתה עתה
תעשה מלוכה על ישראל קום אכל לחם וייטב לבך אנכי אתן לך את כרם
נבות היזרעאלי׃ ותכתב ספרים בשם אחאב ותחתם בחותמו ותשלח הספרים
אל הזקנים ואל החרים היושבים את נבות בעירו׃ ותכתב בספרים לאמר
קראו צום והושיבו את נבות בראש העם׃ והושיבו שני אנשים בני בליעל
נגדו ויעידו עליו לאמר ברכת אלהים ומלך סקלוהו ומת׃ ויעשו אנשי עירו
הזקנים והחרים היושבים בעירו כאשר שלחה אליהם כאשר כתוב בספרים
אשר שלחה אליהם׃ קראו צום והושיבו את נבות בראש העם׃ ויבאו שני
האנשים בני בליעל וישבו נגדו ויעידו אנשי בליעל את נבות נגד העם
לאמר ברך נבות אלהים ומלך ויוציאהו אל מחוץ לעיר וסקלוהו באבנים
וימת׃ וישלחו אל איזבל לאמר סקל נבות וימת׃ ויהי כשמע איזבל כי סקל
נבות וימת ותאמר איזבל אל אחאב קום רש את כרם נבות היזרעאלי אשר
מאן לתתו לך בכסף כי אין נבות חי כי אם מת׃ ויהי כשמע אחאב כי מתה
נבות ויקם אחאב לרדת אל כרם נבות היזרעאלי לרשתו׃ והי דבר יהוה אל
אליהו התשבי לאמר׃ קום רד לקראת אחאב מלך ישראל אשר בשמרון הנה
הוא בכרם נבות אשר ירד שמה לרשתו׃ ודברת אליו לאמר כה אמר יהוה
הרצחת וגם ירשת ודברת אליו לאמר כה אמר יהוה במקום אשר לחכו
הכלבים את דם נבות ילחכו הכלבים גם את דמך׃ ויאמר אחאב אל אליהו
המצאתני אויבי ויאמר מצאתי יען התמכרך לעשות הרע בעיני יהוה׃ הנני
מביא עליך רעה ובערתי אחריך והכרתי לאחאב משתין בקיר ועצור ועזוב
בישראל׃ ונתתי את בית אחאב כבית ירבעם בן נבט וכבעשא בן אחיה
בגלל הכעס אשר הכעסתני והמחטיא את ישראל׃ וגם אל איזבל דבר יהוה
לאמר הכלבים יאכלו את איזבל בחל יזרעאל׃ המת לאחאב בעיר יאכלון
הכלבים ומת בשדה יאכלון העוף השמים׃ רק לא היה כאחאב אשר התמכר
לעשות הרע בעיני יהוה אשר הסיתתו איזבל אשתו׃ והתעב מאד ללכת
אחרי הגלולים ככל אשר עשו האמרי אשר הוריש יהוה את בני ישראל׃
ויהי כשמע אחאב את הדברים האלה ויקרע בגדיו וישם שק על בשרו
ויצם ושכב בשק וילך אט׃ והי דבר יהוה אל אליהו התשבי לאמר׃ הראית
כי נכנע אחאב מפני על כי נכנע מפני לא אביא הרעה בימיו בימי בנו
אביא הרעה על ביתו׃ וישבו שלש שנים אין מלחמה בין ארם לבין ישראל׃
ויהי בשנה השלישית וירד יהושפט מלך יהודה אל מלך ישראל׃ ויאמר מלך
ישראל אל עבדיו הידעתם כי לנו רמת גלעד ואנחנו מחשים מקחתה מיד
מלך ארם׃ ויאמר אל יהושפט התלך עמי למלחמה רמת גלעד ויאמר יהושפט
אל מלך ישראל כמוני כמוך כעמי כעמך כסוסי כסוסיך׃ ויאמר יהושפט אל
מלך ישראל דרש נא היום את דבר יהוה׃ ויקבץ מלך ישראל את הנביאים
כארבע מאות איש ויאמר אלהם הנלך אל רמת גלעד למלחמה ואחדל ויאמרו
עלה והתן ביד המלך׃ ויאמר יהושפט האין פה עוד נביא ליהוה ונדרשה
מאתו׃ ויאמר מלך ישראל אל יהושפט עוד איש אחד לדרוש את יהוה מאתו
ואנכי שנאתיו כי לא יתנבא עלי טוב כי אם רע מיכיהו בן ימלה ויאמר
יהושפט אל יאמר המלך כן׃ ויקרא מלך ישראל אל סריס אחד ויאמר מהר
את מיכיהו בן ימלה׃ ומלך ישראל ויהושפט מלך יהודה לבושים בגדיהם
יושבים איש על כסאו בגרן פתח שער שמרון וכל הנביאים מתנבאים לפניהם׃
ויעש לו צדקיהו בן כנענה קרני ברזל ויאמר כה אמר יהוה באלה תנגח את
ארם עד כלותם אתם׃ וכל הנביאים נבאים כן לאמר עלה רמת גלעד והצלח
והצליח יהוה ביד המלך׃ והמלאך אשר הלך לקרא למיכיהו דבר אליו לאמר
הנה דברי הנביאים פה אחד טוב אל דבריהם כדבר אחד מהם ודברת טוב׃
ויאמר מיכיהו חי יהוה כי את אשר יאמר אלי אתו אדבר׃ ויבא אל המלך
ויאמר אליו המלך מיכיהו הנלך רמת גלעד למלחמה או אחדל ויאמר עלה
והצלח והצליח יהוה ביד המלך׃ ויאמר אליו המלך עד כמה פעמים אני
משביעך אם תדבר אלי רק אמת בשם יהוה׃ ויאמר ראיתי את כל ישראל
נפוצים על ההרים כצאן אשר אין להם רועה ויאמר יהוה לא אדנים לאלה
ישובו איש לביתו בשלום׃ ויאמר מלך ישראל אל יהושפט הלא אמרתי אליך
לא יתנבא עלי טוב כי אם רע׃ ויאמר לכן שמעו דבר יהוה ראיתי את יהוה
יושב על כסאו וכל צבא השמים עמד עליו מימינו ומשמאלו׃ ויאמר יהוה
מי יפתה את אחאב ויעל ויפל ברמת גלעד ויאמר זה אמר כך וזה אמר כך׃
ויצא הרוח ויעמד לפני יהוה ויאמר אני אפתנו ויאמר יהוה אליו במה׃
ויאמר אצא ורוח שקר בפי כל נביאיו ויאמר תפתה גם תוכל צא ועשה כן׃
ועתה הנה נתן יהוה רוח שקר בפי כל נביאיך אלה ויהוה דבר עליך רעה׃
ויגש צדקיהו בן כנענה ויך את מיכיהו על הלחי ויאמר איזה עבר רוח יהוה
מאתי לדבר אתך׃ ויאמר מיכיהו הנך ראה ביום אשר תבוא חדר בחדר להחבא
שם׃ ויאמר מלך ישראל קחו את מיכיהו והשיבהו אל אמון שר העיר ואל
יואש בן המלך׃ ואמרתם כה אמר המלך שימו זה בבית הכלא והאכילהו לחם
לחץ ומים לחץ עד בואי בשלום׃ ויאמר מיכיהו אם שוב תשוב בשלום לא
דבר יהוה בי ויאמר שמעו עמים כלם׃ ויעל מלך ישראל ויהושפט מלך יהודה
רמת גלעד׃ ויאמר מלך ישראל אל יהושפט התחפש ובא במלחמה ואתה לבש
בגדיך ויתחפש מלך ישראל ויבא במלחמה׃ ומלך ארם צוה את שרי הרכב
אשר לו לאמר לא תלחמו את קטן ואת גדול כי אם את מלך ישראל לבדו׃
ויהי כראות שרי הרכב את יהושפט ויאמרו אך מלך ישראל הוא ויסבו עליו
להלחם ויזעק יהושפט׃ ויהי כראות שרי הרכב כי לא מלך ישראל הוא וישובו
מאחריו׃ ואיש משך בקשת ויך את מלך ישראל בין הדבק ובין השרין
ויאמר לרכבו הפך ידיך והוציאני מן המחנה כי הוחליתי׃ והמלחמה עלתה
ביום ההוא ומלך ישראל היה מעמד על המרכבה נגד ארם ויכתת לערב
ויצא דם החץ אל חיק המרכבה׃ ויעבר הצרכה בעת בא השמש לאמר איש
אל עמו ואיש אל ארצו׃ ויתר דברי אחאב וכל אשר עשה הבית השן אשר
בנה וכל הערים אשר בנה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי
ישראל׃ וישכב אחאב עם אבתיו ויקבר בשמרון וימלך אחזיהו בנו תחתיו׃
בשנת ארבע עשרה שנה למלך יהורם בן אחאב על ישראל מלך יהושפט בן
אסא על יהודה׃ בן שלשים ושתים שנה יהושפט במלכו ועשרים וחמש שנה
מלך בירושלם ושם אמו עזובה בת שלחי׃ וילך בכל דרך אסא אביו לא סר
ממנו לעשות הישר בעיני יהוה׃ אך הבמות לא סרו עוד העם מזבחים
ומקטרים על הבמות׃ וישלם יהושפט עם מלך ישראל׃ ויתר דברי יהושפט
וגבורתו אשר עשה והמלחמות אשר נלחם הלא הם כתובים על ספר דברי
הימים למלכי יהודה׃ ויתר הקדש אשר נותר בימי אסא אביו בער מן הארץ׃
ומלך אין בארם נצב מלך׃ וגם אניות תרשיש ללכת אופירה לזהב ולא הלכו
כי נשברו האניות בעציון גבר׃ אז אמר אחזיהו בן אחאב אל יהושפט ילכו
עבדי עם עבדיך באניות ויהושפט לא אבה׃ וישכב יהושפט עם אבתיו ויקבר
עם אבתיו בעיר דויד אביו וימלך יהורם בנו תחתיו׃ בשנת שתים ליהורם
בן אחאב מלך ישראל בשמרון מלך יהושפט בן אסא על יהודה׃ בן שלשים
ושתים שנה יהורם במלכו ושמנה שנים מלך בירושלם וילך בדרך מלכי
ישראל כאשר עשה בית אחאב כי בת אחאב היתה לו לאשה ויעש הרע בעיני
יהוה׃ לא כאחאב ולא כאמו כי הסיר את מצבת הבעל אשר עשה אביו׃ רק
בחטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל דבק לא סר ממנו׃ ומישע
מלך מואב היה נקד והשיב למלך ישראל מאה אלף כבשים ומאה אלף אילים
עם צמר׃ והי כמות אחאב ופשע מלך מואב במלך ישראל׃ ויצא המלך יהורם
ביום ההוא משמרון ויפקד את כל ישראל׃ וילך וישלח אל יהושפט מלך
יהודה לאמר מלך מואב פשע במלך ישראל התלך אתי למלחמה על מואב
ויאמר אעלה כמוני כמוך כעמי כעמך כסוסי כסוסיך׃ ויאמר באי דרך נעלה
ויאמר דרך מדבר אדום׃ וילך מלך ישראל ומלך יהודה ומלך אדום ויסבו
דרך שבעת ימים ולא היה מים למחנה ולבהמה אשר ברגליהם׃ ויאמר מלך
ישראל אהה כי קרא יהוה לשלשת המלכים האלה לתת אותם ביד מואב׃
ויאמר יהושפט האין פה נביא ליהוה ונדרשה את יהוה מאתו ויען אחד
מעבדי מלך ישראל ויאמר פה אלישע בן שפט אשר יצק מים על ידי אליהו׃
ויאמר יהושפט יש אתו דבר יהוה וירדו אליו מלך ישראל ויהושפט ומלך
אדום׃ ואלישע אמר אל מלך ישראל מה לי ולך לך אל נביאי אביך ואל
נביאי אמך ויאמר לו מלך ישראל אל כי קרא יהוה לשלשת המלכים האלה
לתת אותם ביד מואב׃ ויאמר אלישע חי יהוה צבאות אשר עמדתי לפניו אם
כי נשא אני פני יהושפט מלך יהודה אם אתך לא אביט ואם אראך׃ ועתה
קחו לי מנגן והי כנגן המנגן ותהי עליו יד יהוה׃ ויאמר כה אמר יהוה
עשו הגיא הזה גבים גבים׃ כי כה אמר יהוה לא תראו רוח ולא תראו גשם
והגיא ההוא מלא מים ושתיתם אתם אתה ומקניכם ובהמתכם׃ ונקל זאת
בעיני יהוה ונתן את מואב בידכם׃ והכיתם כל עיר מבצר וכל עיר מבחר
ועץ טוב תכרתו וכל מעיני מים תסתמו וכל חלקת טוב תכסלו באבנים׃
ויהי כבקר כעלות המנחה והנה באו מים דרך אדום ותמלא הארץ את המים׃
וכל מואב שמעו כי עלו המלכים להלחם בם ויזעקו כל כל חגר חגורה ומעלה
ויעמדו על הגבול׃ וישכימו בבקר ויזרח השמש על המים וירא מואב מנגד
את המים אדמים כדם׃ ויאמרו דם זה חרבו נחרבו המלכים ויכו איש את
רעהו ועתה לשללה מואב׃ ויבאו אל מחנה ישראל וישראל קמו ויכו את מואב
וינסו מפניהם ויבאו הכה להכות בם׃ ואת הערים יהרסו ואת כל חלקת טוב
איש אבניו ישלכו ומלאוה ואת כל מעיני המים יסתמו וכל עץ טוב יכרתו
עד השאיר קירחתה אבניה ויסבו הקלעים ויכתוה׃ ויראו מלך אדום כי חזק
ממנו המלחמה ויקח אתו שבע מאות איש שלפי חרב להבקיע אל מלך אדום
ולא יכלו׃ ויקח את בנו הבכור אשר ימלך תחתיו ויעלהו עולה על החומה
ויהי קצף גדול על ישראל ויסגו מעליו וישובו לארצם׃ ואשה אחת מנשי
בני הנביאים צעקה אל אלישע לאמר עבדך אישי מת ואתה ידעת כי עבדך
היה ירא את יהוה והנושה בא לקחת את שני ילדי לו לעבדים׃ ויאמר אליה
אלישע מה אעשה לך הגידי לי מה יש לך בבית ותאמר אין לשפחתך כל בבית
כי אם אסוך שמן׃ ויאמר לכי שאלי לך כלים מן החוץ מאת כל שכניך כלים
רקים אל תמעטי׃ ובאת ובאת דלת בעדך ובעד בניך ויצקת על כל הכלים
האלה והמלא תסיגי׃ ותלך מאתו ותסגר הדלת בעדה ובעד בניה המה
מקרבים אליה והוא מוצק׃ ויהי כמלאות הכלים ותאמר אל בנה הגישה אלי
עוד כלי ויאמר אליה אין עוד כלי ויעמד השמן׃ ותבא ותגד לאיש האלהים
ויאמר לכי מכרי את השמן ושלמי את נשיך ואת בניך חיי את ובניך מן
השאר׃ ויהי היום ועבר אלישע שונמה ושם אשה גדולה ותחזק בו לאכל לחם
ויהי מדי עברו בא שם וסר שמה לאכל לחם׃ ותאמר אל אישה הנה נא ידעתי
כי איש אלהים קדוש הוא עבר עלינו תמיד׃ נעשה נא עלית קטנה ונשים לו
שם מטה ושלחן וכסא ומנורה והיה בבואו אלינו יסור שמה׃ והי יום אחד
ויבא שמה ויסר אל העלית וישכב שם׃ ויאמר אל גחזי נערו קרא לשונמית
הזאת ויקרא לה ותעמד לפניו׃ ויאמר אליו אמר נא אליה הנה חרדת אלינו
את כל החרדה הזאת מה לעשות לך הנדבר לך למלך או לשר הצבא ותאמר
בתוך עמי אנכי יושבת׃ ויאמר מה לעשות לה ויאמר גחזי אבל בן אין לה
ואישה זקן׃ ויאמר קרא לה ויקרא לה ותעמד בפתח׃ ויאמר למועד הזה כעת
חיה אתך בן חבקת ותאמר לא אדני איש האלהים אל תכזב בשפחתך׃ ותהר
האשה ותלד בן למועד הזה כעת חיה אשר דבר אליה אלישע׃ ויגדל הילד
ויהי היום ויצא אל אביו אל הקצרים׃ ויאמר אל אביו ראשי ראשי ויאמר
אל הנער שאהו אל אמו׃ וישאהו ויביאהו אל אמו וישב על ברכיה עד הצהרים
וימת׃ ותעל ותשכב על מטת איש האלהים ותסגר בעדו ותצא׃ ותקרא אל
אישה ותאמר שלחי נא אלי אחד מן הנערים ואחת האתנות וארצה עד איש
האלהים ואשובה׃ ויאמר מדוע את הלכת אליו היום לא חדש ולא שבת
ותאמר שלום׃ ותחבש האתון ותאמר אל נערה נהג ולך אל תעצר לי רכוב כי
אם אמר אליך׃ ותלך ותבא אל איש האלהים אל הר הכרמל ויהי כראות איש
האלהים אותה לקראתה ויאמר אל גחזי נערו הנה השונמית הזאת׃ עתה רוץ
נא לקראתה ואמר אליה השלום לך השלום לאישך השלום לילד ותאמר שלום׃
ותבא אל איש האלהים אל ההר ותחזק ברגליו ויגש גחזי להדפה ויאמר איש
האלהים הרפה לה כי נפשה מרה לה ויהוה העלים מני ולא הגיד לי׃ ותאמר
הבן שאלתי מאת אדני הלא אמרתי לא תשלה אותי׃ ויאמר אל גחזי חגר
מתניך וקח משענתי בידך לך כי תמצא איש לא תברכנו ואם יברכך איש לא
תענו ושמת משענתי על פני הנער׃ ותאמר אם חי יהוה וחי נפשך אם אעזבך
ויקם וילך אחריה׃ וגחזי עבר לפניהם וישם את המשענת על פני הנער ואין
קול ואין קשב וישב לקראתו ויגד לו לאמר לא הקיץ הנער׃ ויבא אלישע
הביתה והנה הנער מת משכב על מטתו׃ ויבא ויסגר הדלת בעד שניהם ויתפלל
אל יהוה׃ ויעל ושכב על הילד וישם פיו על פיו ועיניו על עיניו וכפיו על
כפיו ויגהר עליו ויחם בשר הילד׃ וישב וילך בבית אחד הנה ועלה ויגהר
עליו ויזרו הנער עד שבע פעמים ויפקח הנער את עיניו׃ ויקרא אל גחזי
ויאמר קרא אל השונמית הזאת ויקרא לה ותבא אליו ויאמר שאי בנך׃ ותבא
ותפל על רגליו ותשתחו ארצה ותשא את בנה ותצא׃ ואלישע שב הגלגלה
והרעב בארץ ובני הנביאים ישבים לפניו ויאמר אל נערו שים הסיר הגדול
ובשל נזיד לבני הנביאים׃ ויצא אל השדה לקצר ויצא שם כגפן שדה ויקצר
משם פקעת שדה מלא בגדו ויבא ויפלח לתוך סיר הנזיד כי לא ידעו׃ ויצקו
לאכל לאנשים ויהי באכלם מן הנזיד ויצעקו ויאמרו מות בסיר איש האלהים
ולא יכלו לאכל׃ ויאמר קחו קמח וישלך אל הסיר ויאמר צק לאנשים ויאכלו
ולא היה דבר רע בסיר׃ ואיש בא מבעל שלשה ויבא לאיש האלהים לחם
בכורים עשרים לחמי שעורים וכרמל בצקלנו ויאמר תן לאנשים ויאכלו׃
ויאמר משרתו מה אתן זה לפני מאה איש ויאמר תן לאנשים ויאכלו כי כה
אמר יהוה אכול והותר׃ ויתן לפניהם ויאכלו ויותרו כדבר יהוה׃ ונעמן
שר צבא מלך ארם היה איש גדול לפני אדניו ונשוא פנים כי בו נתן יהוה
תשועה לארם והאיש היה גבור חיל מצרע׃ וארם יצאו גדודים ויבאו מארץ
ישראל שבי קטנה ותהי לפני אשת נעמן׃ ותאמר אל גברתה לו אדני נגד
הנביא אשר בשמרון אז יאסף אתו מצרעתו׃ ויבא איש ויגד לאדניו לאמר
כזאת וכזאת דברה הנערה אשר מארץ ישראל׃ ויאמר מלך ארם לך בא ואשלחה
ספר אל מלך ישראל וילך ויקח בידו עשרת ככרי כסף וששת אלפים זהב
ועשרת חלפות בגדים׃ ויבא הספר אל מלך ישראל לאמר ועתה כבוא הספר
הזה אליך הנה שלחתי אליך את נעמן עבדי ואספתו אתו מצרעתו׃ ויהי כקרא
מלך ישראל את הספר ויקרע בגדיו ויאמר האלהים אני להמית ולהחיות כי
זה שלח אלי לאסף איש מצרעתו כי אך דעו נא וראו כי מתאנה הוא לי׃
ויהי כשמע אלישע איש האלהים כי קרע מלך ישראל את בגדיו וישלח אל
המלך לאמר למה קרעת בגדיך יבא נא אלי ויידע כי יש נביא בישראל׃
ויבא נעמן בסוסו וברכבו ויעמד פתח בית אלישע׃ וישלח אליו אלישע
מלאך לאמר הלך ורחצת שבע פעמים בירדן ושב בשרך לך וטהר׃ ויקצף נעמן
וילך ויאמר הנה אמרתי אלי יצא יצוא ועמד וקרא בשם יהוה אלהיו והניף
ידו על המקום ורפא המצרע׃ הלא טובים אבנה ופרפר נהרות דמשק מכל
מימי ישראל הלא ארחץ בהם וטהרתי ויפן וילך בחמה׃ ויגשו עבדיו וידברו
אליו ויאמרו אבי דבר גדול היה הנביא דבר אליך הלא תעשה ואף כי אמר
אליך רחץ וטהר׃ וירד ויטבל בירדן שבע פעמים כדבר איש האלהים וישב
בשרו כבשר נער טהור׃ וישב אל איש האלהים הוא וכל מחנהו ויבא ויעמד
לפניו ויאמר הנה נא ידעתי כי אין אלהים בכל הארץ כי אם בישראל ועתה
קח נא ברכה מאת עבדך׃ ויאמר חי יהוה אשר עמדתי לפניו אם אקח ויפצר
בו לקחת ויסרב׃ ויאמר נעמן ואם לא לתנה נא לעבדך משא צמד פרדים עפר
כי לא יעשה עוד עבדך עולה וזבח לאלהים אחרים כי אם ליהוה׃ בדבר הזה
יסלח יהוה לעבדך בבוא אדני בית רמון להשתחות שם והוא נשען על ידי
והשתחויתי בבית רמון בהשתחותי בבית רמון יסלח נא יהוה לעבדך בדבר
הזה׃ ויאמר לו לך לשלום ויסע מאתו כברת ארץ׃ ויאמר גחזי נער אלישע
איש האלהים הנה חשך אדני את נעמן הארמי הזה מקחת מידו את אשר הביא
חי יהוה כי אם רצתי אחריו ולקחתי ממנו דבר׃ ויצא גחזי אחרי נעמן
וירא נעמן רץ אחריו ויפל מעל המרכבה לקראתו ויאמר השלום׃ ויאמר שלום
אדני שלחני לאמר הנה עתה באו אלי משני נערים מהר אפרים מבני הנביאים
תן נא להם ככר כסף ושתי חלפות בגדים׃ ויאמר נעמן הואל קח ככרים
ויפצר בו ויצר ככרי כסף בשתי כלכות וחלפות בגדים שנים ויתן על שני
נעריו וישאו לפניו׃ ויבא אל העפל ויקח מידם ויניחם בבית וישלח את
האנשים וילכו׃ והוא בא ויעמד אל אדניו ויאמר אליו אלישע אי מזה גחזי
ויאמר לא הלך עבדך אנה ואנה׃ ויאמר אליו הלא לבי הלך כאשר הפך איש
מרכבתו לקראתך הלקח את הכסף ולקחת בגדים וזתים וכרמים וצאן ובקר
ועבדים ושפחות׃ ונעמן צרעת תדבק בך ובזרעך לעולם ויצא מלפניו מצרע
כשלג׃ ויאמרו בני הנביאים אל אלישע הנה נא המקום אשר אנחנו ישבים
שם לפניך צר הוא לנו׃ נלכה נא עד הירדן ונקחה משם איש קורה אחת
ונעשה שם מקום לנו לשבת שם ויאמר לכו׃ ויען האחד ויאמר הואל נא ובא
עם עבדיך ויאמר אנכי אלך׃ וילך עמם ויבאו הירדנה ויגזרו את העצים׃
והי המפיל קורה ויפל גרזן המים ויזעק ויאמר אהה אדני והוא חשוב היה׃
ויאמר איש האלהים אנה נפל ויראהו את המקום ויכרת חתיכת עץ וישלך שמה
ויצף הברזל׃ ויאמר שא לך ויושט ידו ויקחהו׃ וארם היה נלחם בישראל
ויועץ אל עבדיו לאמר אל מקום פלני תחנתי׃ וישלח איש האלהים אל מלך
ישראל לאמר השמר מעבר את המקום הזה כי שמה ארם נחתים׃ וישלח מלך
ישראל אל המקום אשר אמר לו איש האלהים והזהירהו והתאפק שם לא פעם
ולא פעמים׃ ויסער לב מלך ארם על הדבר הזה ויקרא אל עבדיו ויאמר אלהם
הלא תגידו לי אשר לנו מי אל מלך ישראל׃ ויאמר אחד מעבדיו לא אדני
המלך כי אלישע הנביא אשר בישראל יגיד למלך ישראל את הדברים אשר
תדבר בחדרי משכבך׃ ויאמר לכו וראו אי זה והשלח ואקחהו ויגד לו לאמר
הנה בדתן׃ וישלח שם סוסים ורכב וחיל כבד ויבאו לילה ויסבו על העיר׃
וישכם משרת איש האלהים לצאת והנה חיל סובב את העיר וסוסים ורכב
ויאמר נערו אהה אדני איכה נעשה׃ ויאמר אל תירא כי רבים אשר אתנו
מאשר אתם׃ ויתפלל אלישע ויאמר יהוה פקח נא את עיניו ויראה הנער והנה
ההר מלא סוסים ורכב אש סביב לאלישע׃ וירדו אליו ויתפלל אלישע אל יהוה
ויאמר הך נא את הגוי הזה בסנורים ויך אותם בסנורים כדבר אלישע׃
ויאמר אלהם אלישע לא זה הדרך ולא זו העיר לכו אחרי ואולך אתכם אל
האיש אשר אתם מבקשים ויולך אותם שמרונה׃ ויהי כבואם שמרונה ויאמר
אלישע יהוה פקח את עיני האלה וירא ויפקח יהוה את עיניהם וירא והנה
בתוך שמרון׃ ויאמר מלך ישראל אל אלישע בראותו אותם אבי אכה אבי אכה׃
ויאמר לא תכה הכית שבים בחרבך וקשתך אשר לא שבית אתה להכות בם שים
לחם ומים לפניהם ויאכלו וישתו וילכו אל אדניהם׃ ולא יספו עוד גדודי
ארם לבא בארץ ישראל׃ ויהי אחרי כן ויקבץ בן הדד מלך ארם את כל
מחנהו ויעל ויצר על שמרון׃ ויהי רעב גדול בשמרון והנה צרים עליה עד
היות ראש חמור בשמונים כסף וקב חרי יונים בחמשת כסף׃ ומלך ישראל
עבר על החומה ואשה צעקה אליו לאמר הושיעה אדני המלך׃ ויאמר אל לא
יושיעך יהוה מאין אקח לך מגרן ומיקב׃ ויאמר אליה המלך מה לך ותאמר
האשה הזאת אמרה אלי תני את בנך ונאכלהו היום ובני נאכל מחר׃ ונבשל
את בני ונאכלהו ואמר אליה ביום מחר ותחבא את בנה׃ ויהי כשמע המלך את
דברי האשה ויקרע את בגדיו והוא עבר על החומה וירא העם והנה שק על
בשרו מבית׃ ויאמר אמנם כה יעשה לי אלהים וכה יוסיף כי עמד ראש אלישע
בן שפט עליו היום׃ ואלישע יושב בביתו והזקנים יושבים אתו וישלח איש
מלפניו בטרם יבא המלאך אשר הוא משלח אליו ויאמר אל הזקנים הראיתם כי
שלח בן המרצח הזה להסיר את ראשי ראו בבוא המלאך סגרו את הדלת ולחצתם
אתו בדלת הלא קול רגלי אדניו אחריו׃ עודנו מדבר עמם והנה המלאך יורד
אליו ויאמר הנה זאת מעם יהוה מה אקוה ליהוה עוד׃ ויאמר אלישע שמעו
דבר יהוה כה אמר יהוה כעת מחר סאה סלת בשקל ושתי סאים שערים בשקל
בשער שמרון׃ וישלש השלישי על אשר יד המלך נשען על יד האיש האלהים
ויען איש האלהים ויאמר אל המלך הנה אתה ראה בעיניך ומשם לא תאכל׃
והי כן היה לו כי הרמס אתו העם בשער וימת כאשר דבר איש האלהים אשר
דבר בהרדת המלך אליו׃ והי דבר אלישע אל האשה אשר החיה את בנו לאמר
קומי ולכי את וביתך וגורי בגר בכל אשר תגורי כי קרא יהוה לרעב וגם
בא על הארץ שבע שנים׃ ותקם האשה ותעש כדבר איש האלהים ותלך היא וביתה
ותגר בארץ פלשתים שבע שנים׃ והי מקץ שבע השנים ותשב האשה מארץ
פלשתים ותצא לזעק אל המלך על ביתה ועל שדה׃ והמלך מדבר אל גחזי נער
איש האלהים לאמר ספרה נא לי את כל הגדלות אשר עשה אלישע׃ והוא מספר
למלך את אשר החיה את המת והנה האשה אשר החיה את בנה צועקת אל המלך
על ביתה ועל שדה ויאמר גחזי אדני המלך זאת האשה וזה בנה אשר החיה
אלישע׃ ותשאל המלך את האשה ותספר לו ויתן לה המלך סריס אחד לאמר
השב את כל אשר לה ואת כל תבואת השדה מיום עזבה את הארץ ועד עתה׃
ואלישע בא דמשקה ובן הדד מלך ארם חלה ויגד לו לאמר בא איש האלהים
עד הלם׃ ויאמר המלך אל חזאל קח בידך מנחה ולך לקראת איש האלהים
ודרשת את יהוה מאתו לאמר החיה אחיה מחלי זה׃ וילך ח

ויאמר ה' אל משה ואל אהרן לאמר זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על

ויקח אלעזר הכהן מדמה באצבעו והזה אל נכח פני אהל מועד מדמה שבע פעמים: ושרף את הפרה לעיניו את עורה ואת בשרה ואת דמה על פרשו ואת פרעשה ישרף: ולקח הכהן עץ ארז ואזוב ושני תולעת והשליך אל תוך שרפת הפרה: וכבס בגדיו הכהן ורחץ בשרו במים ואחר יבא אל המחנה וטמא הכהן עד הערב: והשרף אותה יכבס בגדיו במים ורחץ בשרו במים וטמא עד הערב: ואסף איש טהור את אפר הפרה ושכן מחוץ למחנה במקום טהור והיתה למטרת לעדת בני ישראל למי נדה חטאת הוא: והכבס את בגדיו ביום השביעי וטהר ואחר יבא אל המחנה וטמא הכהן עד הערב: והטמא את הנפש אשר יטמא ולא יתחטא את מקדש ה' טמא נפשו מישראל כי מי נדה לא זרק עליו טמא הוא עוד טמאתו בו: זאת התורה אדם כי ימות באהל כל הבא אל האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים: וכל כלי פתח אשר אין צמיד פתיל עליו טמא הוא: וכל אשר יגע עליו הנפל אדם או בעצם חלל או בקבר יטמא שבעת ימים: ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת ונתן עליו מים חיים אל כלי: ולקח אזוב וטבל במים ונגע על האהל ועל כל הכלים ועל הנפשות אשר היו שם ועל הנגע בעצם או בחלל או בקבר או בעצם: וזרק הטהור על הטמא ביום השלישי וביום השביעי וחטאו ביום השביעי וכבס בגדיו ורחץ במים וטהר בערב: ואיש אשר יטמא ולא יתחטא ונכרתה הנפש ההוא מתוך הקהל כי את מקדש ה' טמא מי נדה לא זרק עליו טמא הוא: והיתה להם לחקת עולם והמזה את מי הנדה יכבס בגדיו והנגע במי הנדה יטמא עד הערב: וכל אשר יגע בו הטמא יטמא והנפש הנגעת תטמא עד הערב: ויסעו בני ישראל כל העדה מדבר צן ויחן העם במדבר ותמת שם מרים ותקבר שם: ולא היה מים לעדה ויקהלו על משה ועל אהרן: ויריב העם עם משה ויאמרו לאמר ולו גוענו בגוע אחינו לפני ה': ולמה הקהלתם את קהל ה' אל המדבר הזה למות שם אנחנו ובעירנו: ולמה העליתנו ממצרים להביא אתנו אל המקום הרע הזה לא מקום זרע ותאנה וגפן ורמון וגם מים אין לשתות: ויבא משה ואהרן מפני הקהל אל פתח אהל מועד ויפלו על פניהם ויראה כבוד ה' אליהם: וידבר ה' אל משה לאמר: קח את המטה והקהל את העדה אתה ואהרן אחיך והדברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו והוצאת להם מים מן הסלע והשקית את העדה ואת בעירם: ויקח משה את המטה מלפני ה' כאשר צוהו: ויקהלו משה ואהרן את הקהל אל פני הסלע ויאמר להם שמעו נא המורים המן הסלע הזה נוציא לכם מים: וירם משה את ידו ויך את הסלע במטהו פעמים ויצאו מים רבים ותשת העדה ואת בעירם: ויאמר ה' אל משה ואל אהרן יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם: הם מי מריבה אשר הריבו בני ישראל את ה' ויקדש בם: וישלח משה מלאכים מקדש אל מלך אדום כה אמר אחיך ישראל אתה ידעת את כל התלאה אשר מצאתנו: וירדו אבתינו מצרימה וישבנו במצרים ימים רבים וירעו מצרים לנו ולאבתינו: ונצעק אל ה' וישמע קולנו וישלח מלאך ויצאנו ממצרים והנה אנחנו בקדש עיר קצה גבולך: נעברה נא בארצך לא נעבור בשדה ובכרם ולא נשתה מי באר דרך המלך נלך לא נטה ימין ושמאל עד אשר נעבר גבולך: ויאמר אליו אדום לא תעבר בי פן בחרב אצא לקראתך: ויאמרו אליו בני ישראל במסלה נעלה והיה אם מימיך נשתה אני ומקני ונתתי כספו אין דבר ברגלי אעבר: ויאמר לא תעבר ויצא אדום לקראתו בעם כבד וביד חזקה: וימאן אדום נתת את ישראל עברה בגבולו ויט ישראל מעליו: ויסעו מקדש ויבאו בני ישראל כל העדה הר האהר: וידבר ה' אל משה ואל אהרן בהר האהר על גבול ארץ אדום לאמר: יאסף אהרן אל עמיו כי לא יבא אל הארץ אשר נתתי לבני ישראל על אשר מריתם את פי למי מריבת: קח את אהרן ואת אלעזר בנו והעל אותם אל הר האהר: והפשט את אהרן את בגדיו והלבשת אותם את אלעזר בנו ואהרן יאסף ומת שם: ויעש משה כאשר צוה ה' ויעלו אל הר האהר לעיני כל העדה: ויפשט משה את אהרן את בגדיו וילבש אותם את אלעזר בנו וימת אהרן שם בראש ההר וירד משה ואלעזר מן ההר: וירא כל העדה כי גוע אהרן ויבכו את אהרן שלשים יום כל בית ישראל: וישמע הכנעני מלך ערד יושב הנגב כי בא ישראל דרך האתרים וילחם בישראל וישב ממנו שבי: וידר ישראל נדר לה' ויאמר אם נתון תתן את העם הזה בידי והחרמתי את עריהם: וישמע ה' בקול ישראל ויתן את הכנעני והחרים אתהם ואת עריהם ויקרא שם המקום חרמה: ויסעו מהר האהר דרך ים סוף לסבב את ארץ אדום ותקצר נפש העם בדרך: וידבר העם באלהים ובמשה למה העליתנו ממצרים למות במדבר כי אין לחם ואין מים ונפשנו קצה בלחם הקלקל: וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים וינשכו את העם וימת עם רב מישראל: ויבא העם אל משה ויאמרו חטאנו כי דברנו באה ובך התפלל אל ה' ויסר מעלינו את הנחש ויתפלל משה בעד העם: ויאמר ה' אל משה עשה לך שרף ושים אתו על נס והיה כל הנשוך וראה אתו וחי: ויעש משה נחש נחשת וישמו על הנס והיה אם נשך הנחש את איש והביט אל נחש הנחשת וחי: ויסעו בני ישראל ויחנו באבת: ויסעו מאבת ויחנו בעיי העברים במדבר אשר על פני מואב מזרח השמש: משם נסעו ויחנו בנחל זרד: משם נסעו ויחנו בעבר ארנון אשר במדבר היצא מגבול האמרי כי ארנון גבול מואב בין מואב ובין האמרי: על כן יאמר בספר מלחמות את והב בסופה ואת הנחלי ארנון: ואל משבת הנחלים אשר נטה לשבת ער ונשען לגבול מואב: ומשם באר הוא הבאר אשר אמר ה' למשה אסף את העם ואתנה להם מים: אז ישיר ישראל את השירה הזאת עלי באר ענו לה: באר חפרוה שרים כרוה נדיבי העם במחקק במשענתם ומן המדבר מתנה: ומן מתנה נחליאל ומן נחליאל במות: ומן במות הגי הפסגה אשר נשקפת פני הישימן: וישלח ישראל מלאכים אל סיחן מלך האמרי לאמר: אעברה בארצך לא נטה בשדה ובכרם לא נשתה מי באר בדרך המלך נלך עד אשר נעבר גבולך: ולא נתן סיחן את ישראל עבר בגבולו ויאסף סיחן את כל עמו ויצא לקראת ישראל מדברה ויבא יהצה וילחם בישראל: ויכהו ישראל לפי חרב וירש את ארצו מארנון עד יבק עד בני עמון כי עז גבול בני עמון: ויקח ישראל את כל הערים האל וישב ישראל בכל ערי האמרי בחשבון ובכל בנותיה: כי חשבון עיר סיחן הוא מלך האמרי הוא נלחם במלך מואב הראשון ויקח את כל ארצו מידו עד ארנון: על כן יאמרו המשלים באו חשבון תבנה ותכונן עיר סיחן: כי אש יצאה מחשבון להבה מקרית סיחן אכלה ער מואב בעלי במות ארנון: אוי לך מואב אבדת עם כמוש בנותיו בשבי ואחיותיו בשבות לאמרי סיחן מלך האמרי: וניריהם אבד מחשבון עד דיבון ונשים עד מידבא: וישב ישראל בארץ האמרי: וישלח משה לרגל את יעזר וילכדו את בנותיה ויורש את האמרי אשר שם: וישבו ויעלו דרך הבשן ויצא עוג מלך הבשן לקראתם הוא וכל עמו למלחמה אדרעי: ויאמר ה' אל משה אל תירא אתו כי בידך נתתי אתו ואת כל עמו ואת ארצו ועשית לו כאשר עשית לסיחן מלך האמרי אשר יושב בחשבון: ויכו אתו ואת בניו ואת כל עמו עד בלתי השאיר לו שריד ויירשו את ארצו: ויסעו בני ישראל ויחנו בערבות מואב מעבר לירדן יריחו: וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמרי: ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא ויקץ מואב מפני בני ישראל: ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילחכו הקהל את כל סביבותינו כלחך השור את יקב השדה ובלק בן צפור מלך למואב בעת ההוא: וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה אשר על הנהר ארץ בני עמו לקרא לו לאמר הנה עם יצא ממצרים הנה כסה את עין הארץ והוא ישב ממולי: ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה כי עצום הוא ממני אולי אוכל נכה בו ואגרשנו מן הארץ כי ידעתי את אשר תברך מברך ואשר תאר יואר: וילכו זקני מואב וזקני מדין וקסמים בידם ויבאו אל בלעם וידברו אליו דברי בלק: ויאמר אליהם לינו פה הלילה והשבתי אתכם דבר כאשר ידבר ה' אלי ויקרא שרי מואב עם בלעם: ויבא אלהים אל בלעם ויאמר מי האנשים האלה עמך: ויאמר בלעם אל האלהים בלק בן צפור מלך מואב שלח אלי: הנה העם היצא ממצרים ויכס את עין הארץ עתה לכה קבה לי אולי אוכל להלחם בו וגרשתיו: ויאמר אלהים אל בלעם לא תלך עמהם לא תאר את העם כי ברוך הוא: ויקם בלעם בבקר ויאמר אל שרי בלק לכו אל ארצכם כי מאן ה' נתן לי ללכת עמכם: ויקמו שרי מואב ויבאו אל בלק ויאמרו מאן בלעם לבוא עמנו: ויסף עוד בלק שלח שרים רבים ונכבדים ממנה: ויבאו אל בלעם ויאמרו לו כה אמר בלק בן צפור אל נא תמנע מהלך אלי: כי כבד אכבדך מאד וכל אשר תאמר אלי אעשה ולכה נא קבה לי את העם הזה: ויען בלעם ויאמר אל עבדי בלק אם יתן לי בלק מלא ביתו כסף וזהב לא אוכל לעבר את פי ה' אלהי לעשות קטנה או גדולה: ועתה שבו נא בזה גם אתם הלילה ואדעה מה יסף ה' דבר עמי: ויבא אלהים אל בלעם לילה ויאמר לו אם לקרא לך באו האנשים קום לך אתם ואך את הדבר אשר אדבר אליך אתו תעשה: ויקם בלעם בבקר ויחבש את אתנו וילך עם שרי מואב: ויחר אף אלהים כי הולך הוא וישב מלאך ה' בדרך לשטן לו והוא רכב על אתנו ושני נעריו עמו: ותרא האתון את מלאך ה' נצב בדרך וחרבו שלפה בידו ותט האתון מן הדרך ותלך בשדה ויך בלעם את האתון להטותה הדרך: ויעמד מלאך ה' במשעול הכרמים גדר מזה וגדר מזה: ותרא האתון את מלאך ה' ותלחץ אל הקיר וילחץ את רגל בלעם אל הקיר ויסף להכתה: ויסף מלאך ה' עבור ויעמד במקום צר אשר אין דרך לנטות ימין ושמאל: ותרא האתון את מלאך ה' ותרבץ תחת בלעם ויחר אף בלעם ויך את האתון במקל: ויפתח ה' את פי האתון ותאמר לבלעם מה עשיתי לך כי הכיתני זה שלש רגלים: ויאמר בלעם לאתון כי התעללת בי לו יש חרב בידי כי עתה הרגתיך: ותאמר האתון אל בלעם הלוא אנכי אתנך אשר רכבת עלי מעודך עד היום הזה ההסכן הסכנתי לעשות לך כה ויאמר לא: ויגל ה' את עיני בלעם וירא את מלאך ה' נצב בדרך וחרבו שלפה בידו ויקד ויפל לאפיו: ויאמר אליו מלאך ה' על מה הכית את אתנך זה שלש רגלים הנה אנכי יצאתי לשטן כי ירט הדרך לנגדי: ותראני האתון ותט לפני זה שלש רגלים אולי נטתה לפני כי עתה גם אתך הרגתי והחיתי אתה: ויאמר בלעם אל מלאך ה' חטאתי כי לא ידעתי כי אתה נצב לקראתי בדרך ועתה אם רע בעיניך אשובה לי: ויאמר מלאך ה' אל בלעם לך עם האנשים ואפס את הדבר אשר אדבר אליך אתו תדבר וילך בלעם עם שרי בלק: וישמע בלק כי בא בלעם ויצא לקראתו אל עיר מואב אשר על גבול ארנון אשר בקצה הגבול: ויאמר בלק אל בלעם הלא שלח שלחתי אליך לקרא לך למה לא הלכת אלי האמנם לא אוכל כבדך: ויאמר בלעם אל בלק הנה באתי אליך עתה היכול אוכל דבר מאומה הדבר אשר ישים אלהים בפי אתו אדבר: וילך בלעם עם בלק ויבאו קרית חצות: ויזבח בלק בקר וצאן וישלח לבלעם ולשרים אשר עמו: ויהי בבקר ויקח בלק את בלעם ויעלהו במות בעל ויראה משם קצה העם: ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבעה מזבחת והכן לי בזה שבעה פרים ושבעה אילים: ויעש בלק כאשר דבר בלעם ויעל פר ואיל במזבח: ויאמר בלעם לבלק התיצב על עלתך ואנכי אלכה אולי יקרה ה' לקראתי ודבר מה יראני והגדתי לך וילך שפי: ויקר אלהים אל בלעם וישם דבר בפיו ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר: וישב אליו והנה נצב על עלתו הוא וכל שרי מואב: וישא משלו ויאמר מארם ינחני בלק מלך מואב מהרי קדם לכה ארה לי יעקב ולכה זעמה ישראל: מה אקב לא קבה אל ומה אזעם לא זעם ה': כי מראש צרים אראנו ומגבעות אשורנו הן עם לבדד ישכן ובגוים לא יתחשב: מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל תמת נפשי מות ישרים ותהי אחריתי כמהו: ויאמר בלק אל בלעם מה עשית לי לקב אויבי לקחתיך והנה ברכת ברך: ויען ויאמר הלא את אשר ישים ה' בפי אתו אשמר לדבר: ויאמר אליו בלק לך נא אתי אל מקום אחר אשר תראנו משם אפס קצהו תראה וכלו לא תראה וקבנו לי משם: ויקחהו שדה צופים אל ראש הפסגה ויבן שבעה מזבחת ויעל פר ואיל במזבח: ויאמר אל בלק התיצב פה על עלתך ואנכי אקרה כה: ויקר ה' אל בלעם וישם דבר בפיו ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר: ויבא אליו והנה נצב על עלתו וכל שרי מואב אתו וידבר בלק לו מה דבר ה': וישא משלו ויאמר קום בלק ושמע האזינה עדי בנו צפור: לא איש אל ויכזב ובן אדם ויתנחם הוא אמר ולא יעשה ודבר ולא יקימנה: הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה: לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלהיו עמו ותרועת מלך בו: אל מוציאם ממצרים כתועפות לו: כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל: הן עם כלביא יקום וכאריה יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה: ויאמר בלק אל בלעם גם קב לא תקבנו גם ברך לא תברכנו: ויען בלעם ויאמר אל בלק הלא דברתי אליך לאמר כל אשר ידבר ה' אתו אעשה: ויאמר בלק אל בלעם לכה נא אקחך אל מקום אחר אולי ישר בעיני האלהים וקבתו לי משם: ויקח בלק את בלעם ראש הפעור הנשקף על פני הישימן: ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבעה מזבחת והכן לי בזה שבעה פרים ושבעה אילים: ויעש בלק כאשר אמר בלעם ויעל פר ואיל במזבח: וירא בלעם כי טוב בעיני ה' לברך את ישראל ולא הלך כפעם בפעם לקראת נחשים ויפן אל המדבר פניו: וישא בלעם את עיניו וירא את ישראל שכן לשבטיו ותהי עליו רוח אלהים: וישא משלו ויאמר נאם בלעם בן בעור ונאם הגבר שתם העין: נאם שמע אמרי אל את מחזה שדי יחזה נפל וגלוי עינים: מה טבו אהליך יעקב משכנתיך ישראל: כנחלים נטיו כגנת עלי נהר כאהלים נטע ה' כארזים עלי מים: יזל מים מדליו וזרעו במים רבים וירם מאגג מלכו ותנשא מלכותו: אל מוציאו ממצרים כתועפות לו יאכל גוים צריו ועצמותיהם יגרם וחציו ימחץ: כרע שכב כאריה וכלביא מי יקימנו ברכיך ברוך וארריך ארור: ויחר אף בלק אל בלעם ויספק כפיו ויאמר בלק אל בלעם לקב אויבי קראתיך והנה ברכת ברך זה שלש פעמים: ועתה ברח לך אל מקומך אמרתי כבד אכבדך והנה מנעך ה' מכבוד: ויאמר בלעם אל בלק הלא גם אל מלאכיך אשר שלחת אלי דברתי לאמר: אם יתן לי בלק מלא ביתו כסף וזהב לא אוכל לעבר את פי ה' לעשות טובה או רעה מלבי אשר ידבר ה' אתו אדבר: ועתה הנני הולך לעמי לכה איעצך אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית הימים: וישא משלו ויאמר נאם בלעם בן בעור ונאם הגבר שתם העין: נאם שמע אמרי אל ויודע דעת עליון מחזה שדי יחזה נפל וגלוי עינים: אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב דרך כוכב מיעקב וקם שבט מישראל ומחץ פאתי מואב וקרקר כל בני שת: והיה אדום ירשה והיה ירשה שעיר אויביו וישראל עשה חיל: וירד מיעקב והאביד שריד מעיר: וירא את עמלק וישא משלו ויאמר ראשית גוים עמלק ואחריתו עדי אבד: וירא את הקיני וישא משלו ויאמר איתן מושבך ושים בסלע קנך: כי אם יהיה לבער קין עד מה אשור תשבך: כי אם יהיה לבער קין עד מה אשור תשבך: כי אם יהיה לבער קין עד מה אשור תשב

و هلدیار ۲۰۲ عمل حتم کوهش حیوانات لغو حتی اسم حتم
لو.۲۵ سلد.ید ۱۲۰. نظیره ۲۵ لد استعاره کلمه۲ -
۲۵.۰ لاحله سلد-لد ۱۲۰. نظیره ۲۵ لد استعاره کلمه۲ -
۲۵۲ ۱۲۰ لد.۲۵ سلد.ید ۱۲۰. نظیره ۲۵ لد استعاره کلمه۲ -

هلدیار ۲۰۲

شاهدها حكم لصاحبه ، فإنه يمنع الحاكم من الحكم بشهادتهما ، لأن الظاهر أنهما لا يشهدان إلا بحق ، فإذا شهدا بما يعلم الحاكم أنه باطل ، فقد شهدا بما يعلم أنه باطل ، فلا ي

ויאמר אליהו אל אחזיה כה אמר יהוה כי מפני אין אלהים בישראל אתה שלח לדרוש בבעל זבוב אלהי עקרון לכן המטה אשר עלית שם לא תרד ממנו כי מות תמות ויילך אליהו ויבאו המלאכים אליו ויאמרו אליו מה זה אשר עלתה לקראתכם ויאמרו אלינו האיש עלה לקראתנו ויאמר אלינו לכו שובו אל המלך אשר שלח אתכם ודברתם אליו כה אמר יהוה הכי מאין אין אלהים בישראל אתה שלח לדרוש בבעל זבוב אלהי עקרון לכן המטה אשר עלית שם לא תרד ממנו כי מות תמות ויאמר אליהם מה מעלה האיש אשר עלה לקראתכם ויאמרו אליו איש בעל שער וזנם אזור אזור עור על מתניו ויאמר איש תשבי הוא ויען ויאמר אליו שר חמשים ואת חמשיו ויעל אליו והנה הוא יושב על ראש ההר ויאמר אליו איש האלהים המלך דבר רד ויען אליהו ויאמר אל שר החמשים אם איש אלהים אנכי ותרד אש מן השמים ותאכל אותך ואת חמשיך ותרד אש מן השמים ותאכל אותו ואת חמשיו וישב עוד אליו וידבר אליו לאמר איש האלהים כה אמר המלך מהר רד ויען אליהו ויאמר אליו אם איש אלהים אנכי תרד אש מן השמים ותאכל אותך ואת חמשיך ותרד אש מן השמים ותאכל אותו ואת חמשיו וישלח עוד שר חמשים שלישי ויבא שר החמשים השלישי ויכרע על ברכיו נגד אליהו ויתחנן אליו ויאמר אליו איש האלהים תיקר נא נפשי ונפש חמשים עבדיך אלה בעיניך וירד האש מן השמים את שני שרי החמשים הראשונים ואת חמשיהם ועתה תיקר נפשי בעיניך ויאמר מלאך יהוה אל אליהו רד אתו אל תירא מפניו ויקם וירד אתו אל המלך ויאמר אליו כה אמר יהוה יען אשר שלחת מלאכים לדרוש בבעל זבוב אלהי עקרון הכי מאין אין אלהים בישראל לדרוש בדברו לכן המטה אשר עלית שם לא תרד ממנו כי מות תמות וידבר אליהו אל המלך ויאמר אליו כה אמר יהוה הכי מאין אין אלהים בישראל אתה שלח לדרוש בבעל זבוב אלהי עקרון לכן המטה אשר עלית שם לא תרד ממנו כי מות תמות וימת כדבר יהוה אשר דבר אליהו ויאמר יהורם אחיו תחתיו בשנת שתים ליהורם בן יהושפט מלך יהודה כי לא היה לו בן ויתר דברי אחזיה אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל

و هدایه در هندی دارند. و این دعوی درست نیست. زیرا که
ابتدا صد و نوزده سال پیش از هجرت آن را نوشته بود. پس
و هدایه در هندی دارند. و این دعوی درست نیست. زیرا که

مقدمه ۱۱۶

مقدمه مقدمه: مقدمه. ۱۱۶

ז מי שאינו יודע לקרות כשיעור שקורין בציבור
ואינו יכול ללמוד בשבת, יקרא ביום טוב שני
של ראש השנה. ואם אינו יכול ללמוד בשבת
ויום טוב שני של ראש השנה, יקרא ביום טוב
ראשון של ראש השנה. ואם אינו יכול ללמוד
ביום טוב ראשון של ראש השנה, יקרא ביום
הכפורים. ואם אינו יכול ללמוד ביום הכפורים,
יקרא בחול המועד. ואם אינו יכול ללמוד בחול
המועד, יקרא בשבת שחל יום טוב להיות
אחריה. ואם אינו יכול ללמוד בשבת שחל יום
טוב להיות אחריה, יקרא בשני בשבת שאחר
יום טוב האחרון של חג. ואם אינו יכול ללמוד
בשני בשבת שאחר יום טוב האחרון של חג,
יקרא בחמישי בשבת שאחר יום טוב האחרון
של חג. ואם אינו יכול ללמוד בחמישי בשבת
שאחר יום טוב האחרון של חג, יקרא בשבת
שאחר יום טוב האחרון של חג. ואם אינו יכול
ללמוד בשבת שאחר יום טוב האחרון של חג,
יקרא בשבת שחל יום טוב להיות אחריה.
ואם אינו יכול ללמוד בשבת שחל יום טוב
להיות אחריה, יקרא בשבת שאחר יום טוב
האחרון של חג. ואם אינו יכול ללמוד בשבת
שאחר יום טוב האחרון של חג, יקרא בשבת
שחל יום טוב להיות אחריה. ואם אינו יכול
ללמוד בשבת שחל יום טוב להיות אחריה,
יקרא בשבת שאחר יום טוב האחרון של חג.
ואם אינו יכול ללמוד בשבת שאחר יום טוב
האחרון של חג, יקרא בשבת שחל יום טוב
להיות אחריה. ואם אינו יכול ללמוד בשבת
שחל יום טוב להיות אחריה, יקרא בשבת
שאחר יום טוב האחרון של חג. ואם אינו יכול
ללמוד בשבת שאחר יום טוב האחרון של חג,
יקרא בחמישי בשבת שאחר יום טוב האחרון
של חג. ואם אינו יכול ללמוד בחמישי בשבת
שאחר יום טוב האחרון של חג, יקרא בשבת
שאחר יום טוב האחרון של חג. ואם אינו יכול
ללמוד בשבת שאחר יום טוב האחרון של חג,
יקרא בשבת שחל יום טוב להיות אחריה.
ואם אינו יכול ללמוד בשבת שחל יום טוב
להיות אחריה, יקרא בשבת שאחר יום טוב
האחרון של חג. ואם אינו יכול ללמוד בשבת
שאחר יום טוב האחרון של חג, יקרא בשבת
שחל יום טוב להיות אחריה. ואם אינו יכול
ללמוד בשבת שחל יום טוב להיות אחריה,
יקרא בשבת שאחר יום טוב האחרון של חג.
ואם אינו יכול ללמוד בשבת שאחר יום טוב
האחרון של חג, יקרא בחמישי בשבת שאחר
יום טוב האחרון של חג. ואם אינו יכול
ללמוד בחמישי בשבת שאחר יום טוב
האחרון של חג, יקרא בשבת שאחר יום טוב
האחרון של חג. ואם אינו יכול ללמוד בשבת
שאחר יום טוב האחרון של חג, יקרא בשבת
שחל יום טוב להיות אחריה. ואם אינו יכול
ללמוד בשבת שחל יום טוב להיות אחריה,
יקרא בשבת שאחר יום טוב האחרון של חג.
ואם אינו יכול ללמוד בשבת שאחר יום טוב
האחרון של חג, יקרא בשבת שחל יום טוב
להיות אחריה. ואם אינו יכול ללמוד בשבת
שחל יום טוב להיות אחריה, יקרא בשבת
שאחר יום טוב האחרון של חג. ואם אינו יכול
ללמוד בשבת שאחר יום טוב האחרון של חג,
יקרא בחמישי בשבת שאחר יום טוב האחרון
של חג. ואם אינו יכול ללמוד בחמישי בשבת
שאחר יום טוב האחרון של חג, יקרא בשבת
שאחר יום טוב האחרון של חג. ואם אינו יכול
ללמוד בשבת שאחר יום טוב האחרון של חג,
יקרא בשבת שחל יום טוב להיות אחריה.
ואם אינו יכול ללמוד בשבת שחל יום טוב
להיות אחריה, יקרא בשבת שאחר יום טוב
האחרון של חג. ואם אינו יכול ללמוד בשבת
שאחר יום טוב האחרון של חג, יקרא בשבת
שחל יום טוב להיות אחריה. ואם אינו יכול
ללמוד בשבת שחל יום טוב להיות אחריה,
יקרא בשבת שאחר יום טוב האחרון של חג.
ואם אינו יכול ללמוד בשבת שאחר יום טוב
האחרון של חג, יקרא בחמישי בשבת שאחר
יום טוב האחרון של חג. ואם אינו יכול
ללמוד בחמישי בשבת שאחר יום טוב
האחרון של חג

מלך ורוב המחם אלהים. ה"א – ולא הסכיתו המחם
לבוז הסיבותם רומם לשחית דרומו מלך. ה"א ב. המלחמה.
ולא הסכיתו רומם מיעוט בחסד הסכיתו ב מיעט הסכיתו מלחמה
דמיון הוא – הסכיתו אלהים – ב. מחסה ואלהים בדרום בדרום
לשחית מחסה הסכיתו לבו אל לשחית מלך רומם ואלהים
מחסה. – הסכיתו אלהים אלהים המחסה הסכיתו.
(ב) רומם הם הסכיתו הסכיתו) – אלהים אל – ולא הסכיתו מם.
הם שלום ב הסכיתו הסכיתו ואלהים ב) מחסה ומחסה
מלך אל הסכיתו אלהים הסכיתו ב הסכיתו הסכיתו
לבוז הסיבותם רומם לשחית דרומו מלך. ה"א ב. המלחמה.
ולא הסכיתו רומם מיעוט בחסד הסכיתו ב מיעט הסכיתו מלחמה
דמיון הוא – הסכיתו אלהים – ב. מחסה ואלהים בדרום בדרום
לשחית מחסה הסכיתו לבו אל לשחית מלך רומם ואלהים
מחסה. – הסכיתו אלהים אלהים המחסה הסכיתו.
(ב) רומם הם הסכיתו הסכיתו) – אלהים אל – ולא הסכיתו מם.

מלך ורוב המחם אלהים. ה"א – ולא הסכיתו רומם מיעוט בחסד הסכיתו ב מיעט הסכיתו מלחמה
דמיון הוא – הסכיתו אלהים – ב. מחסה ואלהים בדרום בדרום
לשחית מחסה הסכיתו לבו אל לשחית מלך רומם ואלהים
מחסה. – הסכיתו אלהים אלהים המחסה הסכיתו.
(ב) רומם הם הסכיתו הסכיתו) – אלהים אל – ולא הסכיתו מם.

دهر چاهرست= فرهنگ فارسی؛ ج ۰ ص ۲۲۲۰

دل بیقرار شدن، دل بیقرار شدن، دل بیقرار شدن،

ו חמרי וגולם חמרי ומלאכתו חמרי ומלאכתו חמרי וגולם חמרי וגולם חמרי ומלאכתו חמרי וגולם חמרי ומלאכתו חמרי וגולם חמרי ומלאכתו

ابلقا تا برجع دیو. ابتر دیو دیدخ برآورد فرامرز
کف برق. سان برآورد. بهمن را فرود فرمود. — دیدخ؛
فرامرز بدان هنر نیامد که مرد را بدان بکشد؛ نه بهمن
را بدان بکشد که فرامرز را. فرامرز بدان هنر
نیامد که بهمن را بدان بکشد؛ بهمن بدان هنر نیامد
که فرامرز را بدان بکشد. فرامرز بدان هنر نیامد
که بهمن را بدان بکشد؛ بهمن بدان هنر نیامد که
فرامرز را بدان بکشد. فرامرز بدان هنر نیامد که

ולא יכול לעמוד בפני הרוח הגדולה שהיתה נושבת בעת ההיא. ואמנם
כשהגיעו לנהר הגדול, ראו שהרוח הפכה לסופה עזה, והיתה מטלטלת
את הספינה בכל כוחה. ויום אחר יום עברו והסופה לא שככה, ולילה
אחר לילה נשמעו בחבלים ובמפרשים קולות איומים, כאילו רוחות
רעות מתאספות סביב הספינה ומבקשות להפילה. ואנשי הספינה
היו מתפללים אל אלהיהם שיצילם מן הסכנה הגדולה הזאת, אבל
הסופה לא שככה.

ויהי ביום השלישי, והנה הסופה גברה עוד יותר, והיתה כאש
אוכלת. והגלים עלו כהרים גבוהים, ויכו בספינה בכל עוז, עד
שנשברו שני המפרשים הגדולים, ונפלו אל הים. ואנשי הספינה
היו צועקים בקול גדול, ואין שומע. ואחר כך נשברו גם שני
המפרשים הקטנים, ונשאר רק התורן הגדול, שעליו היה מפרש
גדול מאוד. ויהי בלילה ההוא, והנה הספינה נשברה לגמרי, ואין
בה עוד שום דבר שיכול לעמוד בפני הרוח. ואנשי הספינה
התחילו לצעוק בקול גדול, כי ראו שאין להם עוד תקוה להנצל.
ויהי בבקר, והנה הספינה שבורה לגמרי, ואין בה עוד שום דבר
שיכול לעמוד בפני הרוח. ואנשי הספינה התחילו לצעוק בקול
גדול, כי ראו שאין להם עוד תקוה להנצל. ויהי בבקר, והנה
הספינה שבורה לגמרי, ואין בה עוד שום דבר שיכול לעמוד בפני
הרוח. ואנשי הספינה התחילו לצעוק בקול גדול, כי ראו שאין
להם עוד תקוה להנצל. ויהי בבקר, והנה הספינה שבורה לגמרי,
ואין

ב"ה

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ. ב' אותיות הראשונות של התורה ב' אותיות האחרונות של התורה, ב' אותיות האמצעיות של התורה, ב' אותיות הראשונות של כל פסוק בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל פסוק בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל פסוק בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל אות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל אות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל אות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל נקודה בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל נקודה בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל נקודה בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל טעם בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל טעם בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל טעם בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל קוץ בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל קוץ בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל קוץ בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תג בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תג בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תג בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל רפה בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל רפה בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל רפה בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל דגש בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל דגש בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל דגש בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל חסר בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל חסר בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל חסר בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל יתר בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל יתר בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל יתר בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ב' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ב' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ב' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ג' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ג' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ג' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ד' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ד' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ד' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ה' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ה' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ה' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ו' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ו' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ו' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ז' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ז' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ז' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ח' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ח' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ח' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ט' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ט' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ט' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה י' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה י' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה י' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה י"א אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה י"א אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה י"א אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה י"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה י"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה י"ב אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה י"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה י"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה י"ג אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה י"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה י"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה י"ד אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ט"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ט"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ט"ו אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ט"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ט"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ט"ז אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה י"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה י"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה י"ז אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה י"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה י"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה י"ח אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה י"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה י"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה י"ט אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה כ' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה כ' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה כ' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה כ"א אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה כ"א אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה כ"א אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה כ"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה כ"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה כ"ב אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה כ"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה כ"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה כ"ג אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה כ"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה כ"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה כ"ד אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה כ"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה כ"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה כ"ה אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה כ"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה כ"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה כ"ו אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה כ"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה כ"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה כ"ז אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה כ"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה כ"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה כ"ח אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה כ"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה כ"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה כ"ט אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ל' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ל' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ל' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ל"א אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ל"א אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ל"א אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ל"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ל"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ל"ב אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ל"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ל"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ל"ג אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ל"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ל"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ל"ד אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ל"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ל"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ל"ה אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ל"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ל"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ל"ו אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ל"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ל"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ל"ז אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ל"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ל"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ל"ח אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ל"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ל"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ל"ט אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה מ' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה מ' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה מ' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה מ"א אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה מ"א אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה מ"א אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה מ"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה מ"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה מ"ב אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה מ"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה מ"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה מ"ג אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה מ"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה מ"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה מ"ד אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה מ"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה מ"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה מ"ה אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה מ"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה מ"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה מ"ו אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה מ"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה מ"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה מ"ז אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה מ"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה מ"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה מ"ח אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה מ"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה מ"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה מ"ט אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה נ' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה נ' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה נ' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה נ"א אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה נ"א אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה נ"א אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה נ"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה נ"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה נ"ב אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה נ"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה נ"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה נ"ג אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה נ"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה נ"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה נ"ד אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה נ"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה נ"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה נ"ה אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה נ"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה נ"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה נ"ו אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה נ"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה נ"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה נ"ז אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה נ"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה נ"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה נ"ח אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה נ"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה נ"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה נ"ט אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ס' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ס' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ס' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ס"א אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ס"א אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ס"א אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ס"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ס"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ס"ב אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ס"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ס"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ס"ג אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ס"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ס"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ס"ד אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ס"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ס"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ס"ה אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ס"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ס"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ס"ו אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ס"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ס"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ס"ז אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ס"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ס"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ס"ח אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ס"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ס"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ס"ט אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ע' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ע' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ע' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ע"א אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ע"א אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ע"א אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ע"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ע"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ע"ב אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ע"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ע"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ע"ג אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ע"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ע"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ע"ד אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ע"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ע"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ע"ה אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ע"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ע"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ע"ו אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ע"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ע"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ע"ז אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ע"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ע"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ע"ח אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ע"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ע"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ע"ט אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה פ' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה פ' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה פ' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה פ"א אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה פ"א אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה פ"א אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה פ"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה פ"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה פ"ב אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה פ"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה פ"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה פ"ג אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה פ"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה פ"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה פ"ד אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה פ"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה פ"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה פ"ה אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה פ"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה פ"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה פ"ו אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה פ"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה פ"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה פ"ז אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה פ"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה פ"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה פ"ח אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה פ"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה פ"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה פ"ט אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה צ' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה צ' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה צ' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה צ"א אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה צ"א אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה צ"א אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה צ"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה צ"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה צ"ב אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה צ"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה צ"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה צ"ג אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה צ"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה צ"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה צ"ד אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה צ"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה צ"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה צ"ה אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה צ"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה צ"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה צ"ו אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה צ"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה צ"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה צ"ז אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה צ"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה צ"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה צ"ח אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה צ"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה צ"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה צ"ט אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ק' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ק' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ק' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ק"א אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ק"א אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ק"א אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ק"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ק"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ק"ב אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ק"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ק"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ק"ג אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ק"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ק"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ק"ד אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ק"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ק"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ק"ה אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ק"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ק"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ק"ו אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ק"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ק"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ק"ז אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ק"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ק"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ק"ח אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ק"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ק"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ק"ט אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ר' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ר' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ר' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ר"א אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ר"א אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ר"א אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ר"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ר"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ר"ב אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ר"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ר"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ר"ג אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ר"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ר"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ר"ד אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ר"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ר"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ר"ה אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ר"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ר"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ר"ו אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ר"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ר"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ר"ז אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ר"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ר"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ר"ח אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ר"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ר"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ר"ט אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ש' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ש' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ש' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ש"א אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ש"א אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ש"א אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ש"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ש"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ש"ב אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ש"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ש"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ש"ג אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ש"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ש"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ש"ד אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ש"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ש"ה אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ש"ה אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ש"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ש"ו אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ש"ו אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ש"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ש"ז אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ש"ז אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ש"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ש"ח אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ש"ח אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ש"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ש"ט אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ש"ט אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ת' אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ת' אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ת' אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ת"א אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ת"א אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ת"א אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ת"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ת"ב אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ת"ב אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ת"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ת"ג אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ת"ג אותיות בתורה, ב' אותיות הראשונות של כל תיבה שיש בה ת"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האחרונות של כל תיבה שיש בה ת"ד אותיות בתורה, ב' אותיות האמצעיות של כל תיבה שיש בה ת"ד אותיות בתורה, ב' אותי

ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מצרימה ונסו אל מלחמה והסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים (שמות יג, יז-יח)

ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה והסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים

ותשב בבית אביך עד אם יגדל שלני בני כי אמר פן ימות גם הוא כאחיו
ותלך תמר ותשב בבית אביה אלמנה עד הגיד ליהודה לאמר הנה חמיך
עלה תמנתה לגז צאנו הוא וחירה רעהו העדלמי תמנתה ויגד לו לאמר
הנה זנתה תמר כלתך וגם הנה הרה לזנונים ויאמר יהודה הוציאוה
ותשלח אל חמיה לאמר להאיש אשר אלה לו אנכי הרה ותאמר הכר נא
למי החתמת והפתילים והמטה האלה ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני
כי על כן לא נתתיה לשלה בני ולא יסף עוד לדעתה ויהי כשלשת
חדשים ויגד ליהודה לאמר זנתה תמר כלתך וגם הנה הרת לזנונים
ויאמר יהודה הוציאוה ותשרף ותשלח אל חמיה לאמר להאיש אשר אלה
לו אנכי הרה ותאמר הכר נא למי החתמת והפתילים והמטה האלה
ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני כי על כן לא נתתיה לשלה בני ולא יסף
עוד לדעתה ויהי כעת לדתה והנה תאומים בבטנה ויהי בלדתה ויתן יד
ותקח המילדת ותקשר על ידו שני לאמר זה יצא ראשונה ויהי כמשיב
ידו והנה יצא אחיו ותאמר מה פרצת עליך פרץ ויקרא שמו פרץ ואחר
יצא אחיו אשר על ידו שני ויקרא שמו זרח ויהי יוסף בן שבע עשרה
שנה יוסף היה רעה את אחיו בצאן והוא נער את בני בלהה ואת בני
זלפה נשי אביו ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם ויהי ישראל אהב
את יוסף מכל בניו כי בן זקנים הוא לו ועשה לו כתנת פסים ויראו
אחיו כי אתו אהב אביהם מכל אחיו וישנאו אתו ולא יכלו דברו לשלם
ויחלם יוסף חלום ויגד לאחיו ויוספו עוד שנא אתו ויאמר אליהם
שמעו נא החלום הזה אשר חלמתי והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך
השדה והנה קמה אלמתי וגם נצבה ותסבינה אלמתיכם ותשתחוינה
לאלמתי ויאמרו אחיו המלך תמלך עלינו אם משול תמשל בנו ויוספו
עוד שנא אתו על חלמתיו ועל דבריו ויחלם עוד חלום אחר ויספר
אתו לאחיו ויאמר הנה חלמתי חלום עוד והנה השמש והירח ואחד עשר
כוכבים משתחוים לי ויספר אל אביו ואל אחיו ויגער בו אביו ויאמר
לו מה החלום הזה אשר חלמת הבוא נבוא אני ואמך ואחיך להשתחות
לך ארצה ויקנאו בו אחיו ואביו שמר את הדבר ויבאו אחיו לרעות את
צאן אביהם בשכם והלא אחיך רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם ויאמר
לו הנני ויאמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן והשבני
דבר וישלחהו מעמק חברון ויבא שכמה וימצאהו איש והנה תעה בשדה
וישאלהו האיש לאמר מה תבקש ויאמר את אחי אנכי מבקש הגידה נא לי
איפה הם רעים ויאמר האיש נסעו מזה כי שמעתי אומרים נלכה דתינה
וילך יוסף אחרי אחיו וימצאם בדתינה וירא אתו מרחק ובטרם יקרב
אליהם ויתנכלו אתו להמיתו ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלמות
הזה הלך ועתה לכו ונהרגהו ונשלכהו באחד הבורות והיה נאמר חיה
רעה אכלתהו ונראה מה יהיו חלמתיו ויאמר ראובן אל יכנו ויאמר
אליהם ראובן אל תשפכו דם השליכו אתו אל הבור הזה אשר במדבר
ויד אל תשלחו בו למען הציל אתו מידם להשיבו אל אביו ויהי כאשר
בא יוסף אל אחיו ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר
עליו ויקחהו וישליכו אתו הבורה והבור רק אין בו מים וישבו לאכל
לחם וישאו עיניהם ויראו והנה ארחת ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם
נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרים ויאמר יהודה אל אחיו
מה בצע כי נהרג את אחינו וכסינו את דמו והלכנו ונמכרנו לישמעאלים
וידנו אל תהי בו כי אחינו בשרנו הוא וישמעו אחיו ויעברו אנשים
מדינים סחרים וימשכו ויעלו את יוסף מן הבור וימכרו את יוסף
לישמעאלים בעשרים כסף ויולכו את יוסף מצרים וישב ראובן אל הבור
והנה אין יוסף בבור ויקרע את בגדיו וישב אל אחיו ויאמר הילד איננו
ואני אנה אני בא ויקחו את כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את
הכתנת בדם וישלחו את כתנת הפסים ויביאו אל אביהם ויאמרו זאת
מצאנו הכר נא הכתנת בנך הוא אם לא ויכרה ויאמר כתנת בני חיה רעה
אכלתהו טרף טרף יוסף ויקרע יעקב שמלתיו וישם שק במתניו ויתאבל
על בנו ימים רבים ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו ויאן להנחם
ויאמר כי ארד אל בני אבל שאולה ויבך אתו אביו ויוסף מכרו
המדינים אל פוטיפר סריס פרעה שר הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים
אשר הורדוהו שמה ויהי יהוה את יוסף ויהי איש מצליח ויהי בבית
אדניו המצרי וירא אדניו כי יהוה אתו וכל אשר הוא עשה יהוה מצליח
בידו וימצא יוסף חן בעיניו וישרת אתו ויפקדהו על ביתו וכל יש לו
נתן בידו ויהי מאז הפקיד בביתו ועל כל אשר יש לו והברך יהוה את
בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברכת יהוה בכל אשר יש לו בבית ובשדה
ויעזב כל אשר לו ביד יוסף ולא ידע אתו מאומה כי אם הלחם אשר הוא
אוכל ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה ויהי אחרי הדברים האלה וישאו
אשת אדניו אל יוסף ותאמר שכבה עמי ויאבה ויאמר אל אשת אדניו הן
אדני לא ידע אתי מה בבית ואת כל אשר יש לו נתן בידו אין גדול
בבית הזה ממני ולא חשך ממני מאומה כי אם אותך באשר את אשתו ואיך
אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלהים ויהי כדברה אל יוסף יום
יום ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה ויהי כהיום הזה ויבא הביתה
לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם בבית ותתפשהו בבגדו לאמר
שכבה עמי ויעזב בגדו בידה ויברח ויצא החוצה ויהי כראותה כי עזב
בגדו בידה ותקרא לאנשי ביתה ותאמר אליהם לאמר ראו הביא לנו איש
עברי לצחק בנו בא אלי לשכב עמי ואקרא בקול גדול ויהי כשמעו כי
הרימותי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס ויצא החוצה ותנח בגדו
אצלה עד בוא אדניו אל ביתו ותדבר אליו כדברים האלה לאמר בא אלי
העבד העברי אשר הבאת לנו לצחק בי ויהי כהרים קולי ואקרא ויעזב
בגדו אצלי וינס החוצה ויהי כשמע אדניו את דברי אשתו אשר דברה
אלי לאמר כדברים האלה עשה לי עבדך ויחר אפו ויקח אדני יוסף
אתו ויתנהו אל בית הסהר מקום אשר אסירי המלך אסורים שם ויהי שם
בבית הסהר ויט יהוה אתו ויתן חסדו אתו ויתן את חנו בעיני שר בית
הסהר ויתן שר בית הסהר ביד יוסף את כל האסירים אשר בבית הסהר
ואת כל אשר יעשים שם הוא עשה ואין שר בית הסהר רואה את כל מאומה
בידו בהיות יהוה אתו ואת אשר הוא עשה יהוה מצליח ויהי אחרי
הדברים האלה חטא משקה מלך מצרים ואפה לאדניהם למלך מצרים ויקצף
פרעה על שני סריסיו על שר המשקים ועל שר האופים ויתן אתם במשמר
בית שר הטבחים אל בית הכלא מקום אשר יוסף אסור שם ויפקד שר
הטבחים את יוסף אתם וישרתם ויהי ימים במשמר ויחלמו חלום שניהם
איש חלומו כפתר חלומו המשקה והאופה אשר למלך מצרים אסורים בבית
הכלא ויבא אליהם יוסף בבקר וירא אתם והנם זעפים וישאל את סריסי
פרעה אשר אתו במשמרת בבית אדניו לאמר מדוע פניכם רעים היום
מתמול שלשום ויאמרו אליו חלום חלמנו ופתר אין אתו ויאמר יוסף
הלא לאלהים פתרנות ספרו נא לי ויספר שר המשקים את חלומו ליוסף
ויאמר לו בחלומי והנה גפן לפני ובגפן שלשה שרגים והיא כפרחה
עלתה נצה בסריה הבשילו אשכלתיה ענבים וכוס פרעה בידי ואקח את
הענבים ואסחט אתם אל כוס פרעה ואתן את הכוס על כף פרעה ויאמר
יוסף אליו זה פתרנו שלשת השרגים שלשת ימים הם עוד ימים מעט
ישא פרעה את ראשך והשיבך על כנך ונתת כוס פרעה בידו כמשפט
הראשון אשר היית משקהו כי אם זכרתני אתך כאשר ייטב לך ועשית נא
עמדי חסד והזכרתני אל פרעה והוצאתני מן הבית הזה כי גנב גנבתי
מארץ העברים וגם פה לא עשיתי מאומה כי שמו אותי בבור ויאמר שר
האופים כי טוב פתר אמר אליו גם אני בחלומי והנה שלשה סלי חרי על
ראשי ובסל העליון מכל מאכל פרעה מעשה אופה ואכלו העוף מן הסל
מעל ראשי ויען יוסף ויאמר זה פתרנו שלשת הסלים שלשת ימים הם עוד
ימים מעט ישא פרעה את ראשך מעליך והלה אותך על עץ ואכל העוף את
בשרך מעליך ויהי ביום השלישי יום הלדת את פרעה ויעש משתה לכל
עבדיו ויישא את ראש שר המשקים ואת ראש שר האופים בתוך עבדיו
וישב את שר המשקים על משקהו ויתן הכוס על כף פרעה ואת שר האופים
תלה כאשר פתר להם יוסף ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו
ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד על היאר והנה מן היאר
עלות שבע פרות יפות מראה ובריאות בשר ותרעינה באחו ואחריהן עלו
שבע פרות אחרות רעות מראה ודקות בשר ותעמדנה אצל הפרות על שפת
היאר ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקות הבשר את שבע הפרות יפות
המראה והבריאות ויקץ פרעה ויישן ויחלם שנית והנה עלות שבלים
שבע בקנה אחד בריאות וטובות ותצמחנה שבע שבלים דקות ושדופות
קדים ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הבריאות והמלאות ויקץ
פרעה והנה חלום ויהי בבקר ותפעם רוחו וישלח ויקרא את כל חרטמי
מצרים ואת כל חכמיה ויספר פרעה להם את חלומו ואין פותר אותם
לפרעה ויאמר שר המשקים אל פרעה לאמר את חטאי אזכיר היום פרעה
קצף על עבדיו ויתן אותי במשמר בית שר הטבחים אותי ואת שר האופים
ונחלמה חלום בלילה אחד אני והוא איש כפתרון חלומו חלמנו ושם
אתנו נער עברי עבד לשר הטבחים ונספר לו ויפתר לנו את חלומתינו
איש כחלומו פתר ויהי כאשר פתר לנו כן היה אותי השיב על כני
ותלה ויקרא פרעה ויזעקו לפניו והוא גלח ויחלף שמלתיו ויבא אל
פרעה ויאמר פרעה אל יוסף חלום חלמתי ופותר אין אתו ואני שמעתי
עליך לאמר תשמע חלום לפתר אתו ויען יוסף את פרעה לאמר בלעדי
אלהים יענה את שלום פרעה ויספר פרעה ליוסף חלמתי והנה אנכי עמד
על שפת היאר והנה מן היאר עלות שבע פרות בריאות בשר ויפות תואר
ותרעינה באחו ואחריהן עלו שבע פרות דלות ורעות תואר מאד ורקות
בשר לא ראיתי כהנה ברעה במצרים לאכל ותאכלנה הפרות הרקות והרעות
את שבע הפרות הראשנות הבריאות ובאו אל קרבנה ולא נודע כי באו אל
קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחלה ואיקץ ואראה בחלומי והנה שבלים
שבע עלות בקנה אחד מלאות וטובות ותצמחנה שבע שבלים צנומות דקות
ושדופות קדים ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הטובות ואומר
אל החרטמים ואין מגיד לי ויאמר יוסף אל פרעה חלום פרעה אחד הוא
את אשר האלהים עשה הגיד לפרעה שבע פרות הטבות שבע שנים הנה
ושבע השבלים הטובות שבע שנים הנה חלום אחד הוא ופרות הרקות
והרעות העלות אחריהן שבע שנים הנה ושבלים הרקות שדופות הקדים
יהיו שבע שני רעב הדבר אשר דברתי אל פרעה אשר האלהים עשה הראה
את פרעה הנה שבע שנים באות שבע גדול בכל ארץ מצרים וקמו שבע
שנים רעב אחריהן וכל השבע בארץ מצרים ולא יודע השבע בארץ מפני
הרעב ההוא אחריו כי הוא כבד מאד ועל שנות החלום אל פרעה פעמים
כי נכון הדבר מעם האלהים ומהר האלהים לעשתו ועתה יבקר פרעה איש
נבון וחכם וישיתהו על ארץ מצרים יעש פרעה ויפקד פקידים על הארץ
וחמש את ארץ מצרים בשבע שנות השבע ויקבצו את כל אכל שבע השנים
הטובות הבאות האלה ויצברו דגן תחת יד פרעה אכל בערים ושמרו אכל
בערים מאכל שדי העיר אשר סביבתיה הצפינו בתוכה ושבר הדגן כחול
הים הרבה מאד עד כי חדל לספר כי אין מספר והשבע השנים אשר היה
בארץ מצרים ותכלינה שבע שנות הרעב אשר יבוא לשבע השנים ויהי
רעב בכל הארצות ובכל ארץ מצרים היה לחם ותרעב כל ארץ מצרים אל
לחם ויצעק העם אל פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל מצרים לכו אל יוסף
אשר יאמר לכם תעשו ויהי הרעב על כל פני הארץ ויפתח יוסף את כל
אשר בהם וישבר למצרים ויחזק הרעב בארץ מצרים ואל יוסף כל הארץ
באו לשבר אל יוסף כי חזק הרעב בכל הארץ ויהי כי ראה יעקב כי יש
שבר במצרים ויאמר יעקב לבניו למה תתראו ויאמר הנה שמעתי כי יש
שבר במצרים רדו שמה ושברו לנו משם ונחיה ולא נמות וירדו אחי
יוסף לשבר שבר במצרים כי אמר יעקב פן יאסון אחיו יוסף ויבא בני
ישראל לשבר בתוך הבאים כי היה הרעב בארץ כנען ויוסף הוא השליט
על הארץ הוא המשביר לכל עם הארץ ויבאו אחי יוסף וישתחוו לו
אפים ארצה ויראם יוסף ויתנכר אליהם וידבר אתם קשות ויאמר אליהם
מאין באתם ויאמרו מארץ כנען לשבר אכל ויכר יוסף את אחיו והמה לא
הכרהו ויזכר יוסף את החלמות אשר חלם להם ויאמר אליהם מרגלים
אתם לראות את ערות הארץ באתם ויאמרו אליו לא אדני ועבדיך באו
לשבר אכל כלנו בני איש אחד נכנים אנחנו לא היו עבדיך מרגלים
ויאמר אליהם לא כי ערות הארץ באתם לראות ויאמרו שנים עשר עבדיך
אחים אנחנו בני איש אחד בארץ כנען והנה הקטן את אבינו היום
והאחד איננו ויאמר אליהם יוסף הוא אשר דברתי אליכם לאמר מרגלים
אתם בזאת תנסו חי פרעה אם תצאו מזה כי אם בבוא אחיכם הקטן הנה
ושלחו מכם אחד ויקח את אחיכם ואתם האסרו ויבחנו דבריכם האמת
אתכם ואם לא חי פרעה כי מרגלים אתם ויאסף אתם אל משמר שלשת ימים
ויאמר אליהם יוסף ביום השלישי זאת עשו וחיו את האלהים אני ירא
אם כנים אתם אחיכם אחד יאסר בבית משמרתכם ואתם לכו הביאו שבר
רעבון בתיכם ואת אחיכם הקטן תביאו אלי ויאמנו דבריכם ולא תמותו
ויעשו כן ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו
צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו על כן באה אלינו הצרה הזאת
וישמע ראובן אליהם לאמר הלא אמרתי אליכם לאמר אל תחטאו בילד
ולא שמעתם וגם דמו הנה נדרש ולא ידעו כי השמע מליץ ביניהם ויסב
מעליהם ויבך וישב אליהם וידבר אליהם ויקח מאתם את שמעון ויאסר
אתו לעיניהם ויצו יוסף ומלאו את כליהם בר ולהשיב כספיהם איש אל
שקו ולתת להם צדה לדרך ויעש להם כן וישאו את שבריהם על חמריהם
וילכו משם ויפתח האחד את שקו לתת מספוא לחמרו במלון וירא את
כספו והנה הוא בפי אמתחתו ויאמר אל אחיו הושב כספי והנה גם
בפי אמתחתי ותצא נפשם ויחרדו איש אל אחיו לאמר מה זאת עשה אלהים
לנו ויבאו אל יעקב אביהם ארצה כנען ויגידו לו את כל הקרות אתם
לאמר דבר האיש אדון הארץ אלינו ויתן אתנו כמרגלים את הארץ ויאמר
אלינו לא כי אנשים כנים אנחנו לא היינו מרגלים כנים אנחנו לא
היינו מרגלים שנים עשר אחים בני אבינו האחד איננו והקטן היום את
אבינו בארץ כנען ויאמר אלינו האיש אדון הארץ בזאת אדע כי כנים
אתם אחיכם האחד הניחו אתי והכסף לקחו אתכם ולכו לרעב בתיכם
והביאו את אחיכם הקטן אלי ואדע כי לא מרגלים אתם כי כנים אתם את
אחיכם אתכם אתן ואת הארץ תסחרו ויהי הם מריקים שקיהם והנה איש
צרור כספו בשקו וירא את צררות כספיהם הם ואביהם ויאמר אליהם
יעקב אבינו אתי שכלתם יוסף איננו ושמעון איננו ואת בנימין תקחו
עלי היו כל הדברים האלה ויאמר ראובן אל אביו לאמר את שני בני
תמית אם לא אביאנו אליך תנה אתו על ידי ואנכי אשיבנו אליך ויאמר
לא ירד בני עמכם כי אחיו מת והוא לבדו נשאר וקרהו אסון בדרך
אשר תלכו בה והורדתם את שיבתי ברעה שאולה

ויקח יעקב את בנימין ויקומו וירדו מצרים ויעמדו לפני יוסף וירא
יוסף אתם את בנימין אחיו בן אמו ויאמר הבית אביכם הזקן אשר אמרתם
החי הוא עוד ויחוו וישתחוו לו ויאמר אלהים יחנך בני ויאמר יוסף
אל אשר על ביתו הבא את האנשים הביתה וטבח טבח והכן כי אתי יאכלו
האנשים בצהרים ויעש האיש כאשר אמר יוסף ויבא האיש אל הבית יוסף
ויתנו מים ורחצו רגליהם ויתן מספוא לחמוריהם ויכינו את המנחה עד
בוא יוסף בצהרים כי שמעו כי שם יאכלו לחם ויבא יוסף הביתה ויביאו
לו את המנחה אשר בידם הביתה וישתחוו לו ארצה וישאל להם לשלום
ויאמר השלום אביכם הזקן אשר אמרתם החי הוא עוד ויאמרו שלום לעבדך
לאבינו עודנו חי ויקדו וישתחוו ויאמר הזה אחיכם הקטן אשר אמרתם
אלי ויאמר אלהים יחנך בני ויבהל יוסף כי נכמרו רחמיו אל אחיו
ויבקש לבכות ויבא החדרה ויבך שמה וירחץ פניו ויצא ויתאפק ויאמר
שימו לחם ויערכו לו ולהם ולמצרים האכלים אתו לחם לבדם כי לא
יוכלון המצרים לאכל את העברים כי תועבה הוא למצרים וישבו לפניו
הבכור כבכרתו והצעיר כצעירתו ויתמהו האנשים איש אל רעהו ויישא
מנות מאת פניו אליהם ותרב מנת בנימין מכל מנות כל אחיו וישתו
וישכרו עמו ויצו את אשר על ביתו לאמר מלא את אמתחות האנשים אכל
כאשר יוכלון שאת ושים איש כספו בפי אמתחתו ואת גביעי הכסף תשים
בפי אמתחת הקטן ואת כסף שברו ויעש כדבר יוסף אשר דבר בבקר אורה
והאנשים שולחו המה וחמריהם יצאו העיר לא הרחיקו והיוסף אמר אל
אשר על ביתו קום רדף אחרי האנשים והשגת אתם ואמרת אליהם למה
שלמתם רעה תחת טובה הלא זה אשר ישתה אדני בו הוא נחש ינחש בו
הרעתם אשר עשיתם ויהי כהשיגו אתם וידבר אליהם את הדברים האלה
ויאמרו אליו למה ידבר אדני כדברים האלה חלילה לעבדיך מדבר הדבר
הזה הנה כספי מצאנו בפי אמתחתינו אשר מארץ כנען נשיב אליך מבית
כסף או זהב ואיך נגנוב מבית בית אדניך יבקש את אשר נמצא אתו
מעבדיך ומת וגם אנחנו נהיה לאדני לעבדים ויאמר גם עתה כדבריכם כן
הוא אשר ימצא אתו יהיה לי עבד ואתם תהיו נקים ויורידו איש את
אמתחתו ארצה וישא איש את אמתחתו ויפתח ויחפש בגדול החל ובקטן
כלה ויכלה הגביע באמתחת בנימין ויקרעו שמלותם ויעמס איש על חמורו
וישובו העירה ויבא יהודה ואחיו בית יוסף והוא עודנו שם ויפלו
לפניו ארצה ויאמר להם יוסף מה המעשה הזה אשר עשיתם הלא ידעתם כי
נחש ינחש איש כמוני ויאמר יהודה מה נאמר לאדני מה נדבר ומה
נצטדק האלהים מצא את עון עבדיך הנה עבדים לאדני גם אנחנו גם אשר
נמצא הגביע בידו ויאמר חלילה לי מעשות זאת האיש אשר נמצא הגביע
בידו הוא יהיה לי עבד ואתם עלו לשלום אל אביכם ויגש אליו יהודה
ויאמר בי אדני ידבר נא עבדך דבר באזני אדני ואל יחר אפך בעבדך כי
כמוך כפרעה אדני שאל את עבדיו לאמר היש לכם אב או אח ונאמר אל
אדני יש לנו אב זקן וילד זקונים קטן ואחיו מת והוא לבדו נשאר
לאמו ואביו אהבו ותאמר אל עבדיך הורידוהו אלי ואשימה עיני עליו
ונאמר אל אדני לא יוכל הנער לעזב את אביו ועזב את אביו ומת ותאמר
אל עבדיך אם לא ירד אחיכם הקטן אתכם לא תוספון לראות פני ויהי כי
עלינו אל עבדך אבי ונגד לו את דברי אדני ויאמר אבינו שובו שברו
לנו מעט אוכל ונאמר לו לא נוכל לרדת אם יש אחינו הקטן אתנו וירדנו
כי לא נוכל לראות פני האיש ואחינו הקטן אין אתנו ויאמר עבדך אבי
אלינו אתם ידעתם כי שני ילדה לי אשתי ויצא האחד מאתי ואמר אך
טרף טרף ולא ראיתיו עד הלם ואם תקחו גם את זה מעם פני וקראתו
אסון והורדתם את שיבתי ברעה שאולה ועתה כבואי אל עבדך אבי ונער
אין אתנו וכי נפשו קשורה בנפשו והיה כראותו כי אין הנער ומת
והורידו עבדיך את שיבת עבדך אבינו ביגון שאולה כי עבדך ערב את
הנער מעם אבי לאמר אם לא הביאתיו אליך והחטאתי לאבי כל הימים
ועתה ישב נא עבדך תחת הנער עבד לאדני ועלה הנער עם אחיו כי איך
אעלה אל אבי והנער אינו אתי פן אראה ברעה אשר ימצא את אבי ולא
יכול יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו ויקרא הוציאו כל איש מעלי ולא
עמד איש אתו בהתודע יוסף אל אחיו ויתן את קולו בבכי וישמעו
מצרים ויישמע בית פרעה ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף העוד אבי חי
ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו ויאמר יוסף אל אחיו גשו
נא אלי אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אתי מצרימה ועתה אל תעצבו ואל
יחר בעיניכם כי מכרתם אתי הנה כי למחיה שלחני אלהים לפניכם זה
שנתים הרעב בקרב הארץ ועוד חמש שנים אשר אין חריש וקציר ושלחני
אלהים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה
ועתה לא אתם שלחתם אתי הנה כי האלהים ושמני לאב לפרעה ולגבר לכל
ביתו ומושל בכל ארץ מצרים מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו כה אמר
בנך יוסף שמני אלהים לאדון לכל מצרים רדה אלי אל תעמד ושבת בארץ
גשן והיית קרוב אלי אתה ובניך ובני בניך וצאנך ובקרך וכל אשר לך
ושם אכלכלתי אותך כי עוד חמש שנים רעב פן תורש אתה וביתך וכל
אשר לך ויהנה עיניכם רואות והנה עיני שמעי אתכם מדבר אליכם והגדתם
לאבי את כל כבודי במצרים ואת כל אשר ראיתם ומהרתם והורדתם את
אבי הנה ויפל על צואר בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה על צואריו
וינשק יוסף לכל אחיו ויבך עליהם ואחרי כן דברו אחיו אתו ויישמע
הקול בית פרעה לאמר באו אחי יוסף וייטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו
ויאמר פרעה אל יוסף אמר אל אחיך זאת עשו טענו את בעיריכם ולכו
באו ארצה כנען וקחו את אביכם ואת בתיכם ובואו אלי ואתנה לכם את
טוב ארץ מצרים ואתם צויתה זאת עשו קחו לכם מארץ מצרים עגלות
לטפכם ולנשיכם ונשאתם את אביכם ובאתם ואל יחס עינכם על כליכם כי
טוב כל ארץ מצרים לכם הוא ויעשו כן בני ישראל ויתן להם יוסף
עגלות על פי פרעה ויתן להם צדה לדרך ולכל אחד החליפות שמלות
ולבנימין נתן שלש מאות כסף וחמש חלפות שמלות ולאביו שלח כזאת
עשרה חמרים נשאים מטוב מצרים ועשרה אתנות נשאות בר ולחם ומזון
לאביו לדרך וישלח את אחיו וילכו ויאמר אליהם אל תרגזו בדרך
ויעלו ממצרים ויבאו ארץ כנען אל יעקב אביהם ויגידו לו לאמר עוד
יוסף חי וכי הוא משל בכל ארץ מצרים ויפג לבו כי לא האמין להם
וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר דבר אליהם וירא את העגלות אשר
שלח יוסף לשאת אתו ותחי רוח יעקב אביהם ויאמר ישראל רב עוד יוסף
בני חי אלכה ואראנו בטרם אמות ויסע ישראל הוא וכל אשר לו ויבא
באר שבעה ויזבח זבחים לאלהי אביו יצחק ויאמר אלהים לישראל במראות
הלילה ויאמר יעקב יעקב ויאמר הנני ויאמר אנכי האל אלהי אביך אל
תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם אנכי ארד עמך מצרימה
ואנכי אעלך גם עלה ויוסף ידו על עיניך ויקבר יוסף את אביו ואת
אחיו ויעל גם כל העולים את יוסף לקבר את אביו ואת אחיו ויקבר
אתו בגרן האטד אשר בעבר הירדן ויעש אבל כבד ומספד גדול עד מאד
ויעש לאביו שבעת ימים אבל ויראו יושבי הארץ הכנעני את האבל בגרן
האטד ויאמרו אבל כבד זה למצרים על כן קרא שמה אבל מצרים אשר בעבר
הירדן ויעשו בניו לו כן כאשר צום אתם ויישאו אתו בני ישראל ארצה
כנען ויקברו אתו במערת שדה המכפלה אשר קנה אברהם את השדה לאחזת
קבר מאת עפרון החתי על פני ממרא ויישב יוסף מצרימה הוא ואחיו
וכל העולים אתו לקבר את אביו אחרי קברו את אביו ויראו אחי יוסף
כי מת אביהם ויאמרו לו לאמר אולי ישטמנו יוסף והשב ישיב לנו את
כל הרעה אשר גמלנו אתו ויצוו אל יוסף לאמר אביך צוה לפני מותו
לאמר כה תאמרו ליוסף אנא שא נא פשע אחיך וחטאתם כי רעה גמלוך
ועתה שא נא לפשע עבדי אלהי אביך ויבך יוסף בדברם אליו וילכו גם
אחיו ויפלו לפניו ויאמרו הננו לך לעבדים ויאמר אלהם יוסף אל תיראו
כי התחת אלהים אני ואתם חשבתם עלי רעה אלהים חשבה לטובה למען
עשה כיום הזה להחית עם רב ועתה אל תיראו אנכי אכלכל אתכם ואת
טפכם וינחם אתם וידבר על לבם ויישב יוסף במצרים הוא ובית אביו
ויחי יוסף מאה ועשר שנים וירא יוסף לאפרים בני שלשים גם בני מכיר
בן מנשה ילדו על ברכי יוסף ויאמר יוסף אל אחיו אנכי מת ואלהים
פקד יפקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם
ליצחק וליעקב וישבע יוסף את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם
והעליתם את עצמתי מזה ויישם אותו בארון במצרים

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו ראובן
שמעון לוי ויהודה יששכר זבולן ובנימין דן ונפתלי גד ואשר ויהי כל
נפש יוצאי ירך יעקב שבעים נפש ויוסף היה במצרים ויבא יוסף ואחיו
וכל הדור ההוא ויפרו בני ישראל וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד
ותמלא הארץ אותם ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף
ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו הבה נתחכמה לו פן
ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שונאינו ונלחם בנו
ועלה מן הארץ וישימו עליו שרי מסים למען ענתו בסבלתם ויבן ערי
מסכנות לפרעה את פתם ואת רעמסס ואת און היא ערי המסכנות ואשר
יענו אתם כן ירבה וכן יפרוץ ויקצו מפני בני ישראל ויעבידו מצרים
את בני ישראל בפרך וימררו את חייהם בעבדה קשה בחמר ובלבנים
ובכל עבדה בשדה את כל עבדתם אשר עבדו בהם בפרך ויאמר מלך מצרים
למילדת העברית אשר שם האחת שפרה ושם השנית פועה ויאמר בילדכן את
העבריות וראיתן על האבנים אם בן הוא והמתן אתו ואם בת היא וחיה
ותיראן המילדת את האלהים ולא עשו כאשר דבר אליהן מלך מצרים
ותחיין את הילדים ותקראן המלדת לפרעה ויאמרו אליו לא כנשים
המצריות העבריות כי חיות הנה בטרם תבוא אליהן המילדת וילדו ויטב
אלהים למילדת ויעצם העם וירבו מאד ויהי כי יראו המילדת את
האלהים ויעש לבתים ויצו פרעה לכל עמו לאמר כל הבן הילוד היארה
תשליכוהו וכל הבת תחיון ויקח איש מבית לוי את בת לוי ותהר האשה
ותלד בן ותרא אתו כי טוב הוא ותצפנהו שלשה ירחים ולא יכלה עוד
הצפינו ותקח לו תבת גמא ותחמרה בחמר ובזפת ותשם בה את הילד
ותשם בסוף על שפת היאר ותתצב אחותו מרחק לדעה מה יעשה לו ותרד
בת פרעה לרחץ על היאר ונערתיה הלכת על יד היאר ותרא את התבה
בתוך הסוף ותשלח את אמתה ותקחה ותפתח ותראהו את הילד והנה נער
בכה ותחמל עליו ותאמר מילדי העברים זה ותאמר אחותו אל בת פרעה
האלך וקראתי לך אשה מינקת מן העברית ותינק לך את הילד ותאמר לה
בת פרעה לכי ותלך העלמה ותקרא את אם הילד ותאמר אליה בת פרעה
קחי את הילד הזה והיניקהו לי ואני אתן את שכרך ותקח האשה הילד
ותיניקהו ויגדל הילד ותבאהו לבת פרעה והיה לה לבן ותקרא שמו משה
ותאמר כי מן המים משיתיהו ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל
אחיו וירא בסבלתם ויראה איש מצרי מכה איש עברי מאחיו ויפן כה וכה
וירא כי אין איש ויך את המצרי ויטמן בחול ויצא ביום השני והנה
שני אנשים עברים נצים ויאמר לרשע למה תכה רעך ויאמר מי שמך לאיש
שר ושפט עלינו הלהרגני אתה אמר כאשר הרגת את המצרי ויירא משה
ויאמר אכן נודע הדבר וישמע פרעה את הדבר הזה ויבקש להרג את משה
וישב משה מפני פרעה וישב בארץ מדין וישב על הבאר ולכהן מדין שבע
בנות ותבאנה וידלו ותמלאנה את הרהטים להשקות צאן אביהן ויבאו
הרעים ויגרשום ויקם משה ויושיעם ותבאנה אל רעואל אביהן ויאמר מדוע
מהרתן הבא כי ויאמרן איש מצרי הצילנו מיד הרעים וגם דלה דלה לנו
ויישק את הצאן ויאמר אל בנותיו ואיו למה זה עזבתן את האיש קראן
לו ויאכל לחם ויואל משה לשבת את האיש ויתן את צפרה בתו למשה
ותלד בן ויקרא את שמו גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה ויהי
בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבדה
ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבדה ויישמע אלהים את נאקתם
ויזכר אלהים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב וירא אלהים את
בני ישראל וידע אלהים

ומשה היה רעה את צאן יתרו חתן כהן מדין וינהג את הצאן אחר המדבר
ויבא אל הר האלהים חרבה וירא מלאך יהוה אליו בלבת אש מתוך הסנה
וירא והנה הסנה בער באש והסנה איננו אכל ויאמר משה אסרה נא ואראה
את המראה הגדול הזה מדוע לא יבער הסנה ויראה יהוה כי סר לראות
ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה ויאמר משה משה ויאמר הנני ויאמר אל
תקרב הלם של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת
קדש הוא ויאמר אנכי אלהי אביך אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב
ויסתר משה כי ירא מהביט אל האלהים ויאמר יהוה ראה ראיתי את עני
עמי אשר במצרים ואת צעקתם שמעתי מפני נגשיו כי ידעתי את מכאביו
וארד להצילו מיד מצרים ולהעלתו מן האדמה ההוא אל ארץ טובה ורחבה
אל ארץ זבת חלב ודבש אל מקום הכנעני והחתי והאמרי והפרזי והחוי
והיבוסי ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי וגם ראיתי את הלחץ אשר
מצרים לחצים אתם ועתה לכה ואשלחך אל פרעה והוצא את עמי בני
ישראל ממצרים ויאמר משה אל האלהים מי אנכי כי אלך אל פרעה וכי
אוציא את בני ישראל ממצרים ויאמר כי אהיה עמך וזה לך האות כי
אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה
ויאמר משה אל האלהים הנה אנכי בא אל בני ישראל ואמרתי להם אלהי
אבותיכם שלחני אליכם ואמרו לי מה שמו מה אמר אליהם ויאמר אלהים
אל משה אהיה אשר אהיה ויאמר כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם
ויאמר עוד אלהים

קרנית, הלק הכי חיצוני של גלגל העין. הקרנית שקופה ורגישה מאוד לכאב. בקרנית יש מספר רב של קצוות עצביים חופשיים, שמגיבים במהירות לכל גירוי חיצוני. הקרנית מקבלת את רוב כוח השבירה של קרני האור הנכנסות לעין. בקרנית אין כלי דם, והיא מקבלת את החמצן שלה ישירות מהאוויר. הקרנית מתחדשת מהר יחסית, ופצעים קטנים בה נרפאים בדרך כלל תוך כמה ימים. בקרנית יש שכבת תאי אנדותל שמונעת את חדירת הנוזל שבתוך העין החוצה. בגלל זה, בצקת בקרנית היא בדרך כלל סימן לבעיה בשכבת האנדותל, ולא בקרנית עצמה. בקרנית יש גם שכבת תאי אפיתל שמגנה על העין מפני חיידקים ומזהמים. (ר' גם: עין, עדשה, רשתית, גלגל העין)

קרנלית, דלקת בקרנית. הקרנלית יכולה להיגרם מזיהום בחיידקים, בנגיפים, בפטריות או בטפילים. הסימנים העיקריים הם כאב, אדמומיות בעין, רגישות לאור, הפרשה מהעין וירידה בראייה. הטיפול תלוי בגורם הדלקת. לדלקת חיידקית נותנים טיפות עיניים אנטיביוטיות, ולדלקת נגיפית נותנים תרופות אנטי-נגיפיות. פטריות וטפילים מטופלים בתרופות ייעודיות. בכל הצורות חשוב לא לשפשף את העין ולהשתמש בטיפות רק לפי הוראת הרופא. (ר' גם: קרנית, עין)

קרנלית נקודתית עמוקה, דלקת בקרנית שבה הנגעים ממוקמים בשכבות העמוקות יותר של הקרנית, ולא רק על פני השטח. הסיבה השכיחה ביותר היא זיהום בנגיף הרפס סימפלקס (HSV). המטופל מרגיש כאב עין, אדמומיות, רגישות לאור וירידה בראייה. הטיפול כולל תרופות נוגדות נגיפיות בצורת משחה או טיפות עיניים, ולעיתים גם סטרואידים. חשוב מאוד לא לתת סטרואידים בלי שהרופא בדק את העין, כי הם יכולים להחמיר את הזיהום. (ר' גם: קרנית, הרפס)

קרנלית נקודתית שטחית, דלקת בקרנית שבה הנגעים ממוקמים בשכבות השטחיות של הקרנית. הסיבה השכיחה ביותר היא זיהום בנגיף הרפס סימפלקס (HSV). המטופל מרגיש כאב עין, אדמומיות, רגישות לאור והפרשה מהעין. הטיפול כולל תרופות נוגדות נגיפיות בצורת משחה או טיפות עיניים, ולעיתים גם סטרואידים. חשוב מאוד לא לתת סטרואידים בלי שהרופא בדק את העין, כי הם יכולים להחמיר את הזיהום. (ר' גם: קרנית, הרפס)

קרנלית נקודתית עמוקה, דלקת בקרנית שבה הנגעים ממוקמים בשכבות העמוקות יותר של הקרנית, ולא רק על פני השטח. הסיבה השכיחה ביותר היא זיהום בנגיף הרפס סימפלקס (HSV). המטופל מרגיש כאב עין, אדמומיות, רגישות לאור והפרשה מהעין. הטיפול כולל תרופות נוגדות נגיפיות בצורת משחה או טיפות עיניים, ולעיתים גם סטרואידים. חשוב מאוד לא לתת סטרואידים בלי שהרופא בדק את העין, כי הם יכולים להחמיר את הזיהום. (ר' גם: קרנית, הרפס)

فرد. فرد

فرد. انسان کلمه. مرد فرد. انسان و دانش کلیه اعلام فرد. انسان و دانش کلیه اعلام فرد. انسان و دانش کلیه اعلام

ולא יעקב ועשו אחיו, אלא שהיו שונים זה מזה בכל דבר. ועל כן
נאמר "ויגדלו הנערים" – שכל אחד מהם גדל בדרך אחרת לגמרי.
עשו היה "איש יודע ציד איש שדה", כלומר שהיה יוצא תמיד
לשדה ועוסק בציד חיות ועופות, ואילו יעקב היה "איש תם יושב
אהלים", כלומר שהיה עוסק בתורה ובמצוות בבתי מדרשות ובבתי
כנסיות. ועל כן נאמר "ויגדלו הנערים" – שכל אחד מהם גדל
בדרך אחרת לגמרי.

"ויהי עשו איש יודע ציד איש שדה ויעקב איש תם יושב אהלים".
מה ראתה התורה ללמדנו דבר זה? אלא ללמדנו שכל אדם
צריך לדעת את טבעו ואת מזגו, את נטיותיו ואת תכונותיו,
כדי שיוכל לעבוד את בוראו כראוי. שכן אם אדם אינו יודע
את טבעו ואת מזגו, הרי הוא דומה לאדם שאינו יודע את
בוראו. שהרי כיצד יוכל אדם לעבוד את בוראו כראוי, אם
אינו יודע את טבעו ואת מזגו, ואת נטיותיו ואת תכונותיו?
ועל כן נאמר "ויגדלו הנערים" – שכל אחד מהם גדל בדרך
אחרת לגמרי.

ויהי עשו איש יודע ציד איש שדה. מה ראתה התורה ללמדנו
דבר זה? אלא ללמדנו שכל אדם צריך לדעת את טבעו ואת
מזגו, את נטיותיו ואת תכונותיו, כדי שיוכל לעבוד את
בוראו כראוי. שכן אם אדם אינו יודע את טבעו ואת מזגו,
הרי הוא דומה לאדם שאינו יודע את בוראו. שהרי כיצד יוכל
אדם לעבוד את בוראו כראוי, אם אינו יודע את טבעו ואת
מזגו, ואת נטיותיו ואת תכונותיו? ועל כן נאמר "ויגדלו
הנערים" – שכל אחד מהם גדל בדרך אחרת לגמרי.

ויהי עשו איש יודע ציד איש שדה ויעקב איש תם יושב אהלים.
מה ראתה התורה ללמדנו דבר זה? אלא ללמדנו שכל אדם
צריך לדעת את טבעו ואת מזגו, את נטיותיו ואת תכונותיו,
כדי שיוכל לעבוד את בוראו כראוי. שכן אם אדם אינו יודע
את טבעו ואת מזגו, הרי הוא דומה לאדם שאינו יודע את
בוראו. שהרי כיצד יוכל אדם לעבוד את בוראו כראוי, אם
אינו יודע את טבעו ואת מזגו, ואת נטיותיו ואת תכונותיו?
ועל כן נאמר "ויגדלו הנערים" – שכל אחד מהם גדל בדרך

פרשת ?מלך שמע כי ואמרתם לך פרש ראשי ראש נקיו ראש
פרשת; אמרת ראשי לפרשתו פרש שוב? כפעל אמר. ואל-
ראשי ראשי ראשי ראשי ראשי לך פרש. ראשי ראשי
ראשי פרשת ראשי פרש ראשי ראשי ראשי ראשי ראשי
ראשי ראשי ראשי ראשי

נשמע מן הדבר הזה. ואמר לו אלכסנדרוס: אם אתה רוצה שאני אשמע לך, אל תאמר לי שום דבר שאתה רוצה שאני אעשה, אלא אם כן תאמר לי שאני אוכל לעשות אותו. ואמר לו פרשנדתא: אם כן, אני רוצה שתשמע לי ותעשה את כל מה שאני אומר לך. ואמר לו אלכסנדרוס: אני אשמע לך ואעשה את כל מה שתאמר לי, אם אתה תאמר לי דבר שאוכל לעשות אותו. ואמר לו פרשנדתא: אני רוצה שתלך אל המלך דריוש ותהרוג אותו, ואחר כך תשב על כסאו ותמלוך במקומו. ואמר לו אלכסנדרוס: אני לא אוכל להרוג את המלך דריוש, כי הוא אדוני ואני עבדו, ואיך אוכל להרוג את אדוני? ואמר לו פרשנדתא: אם אתה לא תהרוג אותו, אני אהרוג אותך. ואמר לו אלכסנדרוס: אם כן, אני אלך ואהרוג אותו, ואחר כך אמלוך במקומו. ואמר לו פרשנדתא: אם אתה תהרוג אותו ותמלוך במקומו, אני אתן לך את כל הארץ שלו ואת כל העושר שלו. ואמר לו אלכסנדרוס: אני לא רוצה את הארץ שלו ואת העושר שלו, אלא אני רוצה שתלך אל המלך דריוש ותהרוג אותו, ואחר כך אמלוך במקומו. ואמר לו פרשנדתא: אם כן, אני אלך ואהרוג אותו, ואחר כך א

ויאמר יעקב אל יוסף הלא אחיך רעים בשכם אלכה אשלחך אליהם ויאמר לו הנני׃ ויאמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן והשב לי דבר וישלחהו מעמק חברון ויבא שכמה׃ ומצאהו איש והנה תעה בשדה וישאלהו האיש לאמר מה תבקש׃ ויאמר את אחי אנכי מבקש הגידה נא לי איפה הם רועים׃ ויאמר האיש נסעו מזה כי שמעתי אומרים נלכה דתינה וילך יוסף אחרי אחיו ויבקם בדתינה׃ ויראו אתו מרחק ובטרם יקרב אליהם ויתנכלו אתו להמיתו׃ ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלמות הזה הלך׃ ועתה לכו ונהרגהו ונשלכהו באחד הבורות והאמרנו חיה רעה אכלתהו ונראה מה יהיו חלמתיו׃ וישמע ראובן ויצילהו מידם ויאמר לא נכנו נפש׃ ויאמר אלהם ראובן אל תשפכו דם השליכו אתו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל תשלחו בו למען הציל אתו מידם להשיבו אל אביו׃ ויהי כאשר בא יוסף אל אחיו ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר עליו׃ ויקחהו וישלכו אתו הבורה והבור רק אין בו מים׃ וישבו לאכל לחם וישאו עיניהם ויראו והנה ארחת ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרים׃ ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו וכסינו את דמו׃ לכו ונמכרנו לישמעאלים וידנו אל תהי בו כי אחינו בשרנו הוא וישמעו אחיו׃ ויעברו אנשים מדינים סחרים וימשכו ויעלו את יוסף מן הבור וימכרו את יוסף לישמעאלים בעשרים כסף ויולכו את יוסף מצרימה׃ וישב ראובן אל הבור והנה אין יוסף בבור ויקרע את בגדיו׃ וישב אל אחיו ויאמר הילד איננו ואני אנה אני בא׃ ויקחו את כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתנת בדם׃ וישלחו את כתנת הפסים ויביאו אל אביהם ויאמרו זאת מצאנו הכר נא הכתנת בנך הוא אם לא׃ ויכירה ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף טרף יוסף׃ ויקרע יעקב שמלתיו וישם שק במתניו ויתאבל על בנו ימים רבים׃ ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו ויאבה להתנחם ויאמר כי ארד אל בני אבל שאולה ויבך אתו אביו׃ והמדנים מכרו אתו אל מצרים לפוטיפר סריס פרעה שר הטבחים׃ ס

ויהי בעת ההיא וירד יהודה מאת אחיו ויט עד איש עדלמי ושמו חירה׃ וירא שם יהודה בת איש כנעני ושמו שוע ויקחה וישכב אליה׃ ותהר ותלד בן ויקרא את שמו ער׃ ותהר עוד ותלד בן ותקרא את שמו אונן׃ ותסף עוד ותלד בן ותקרא את שמו שלה והיה בכזיב בלדתה אתו׃ ויקח יהודה אשה לער בכורו ושמה תמר׃ ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יהוה וימתהו יהוה׃ ויאמר יהודה לאונן בא אל אשת אחיך ויבם אתה והקם זרע לאחיך׃ וידע אונן כי לא לו יהיה הזרע והיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו׃ וירע בעיני יהוה אשר עשה וימת גם אתו׃ ותאמר תמר אלמנת בנך שבי אלמנה בית אביך עד יגדל שלה בני כי אמרה פן ימות גם הוא כאחיו ותלך תמר ותשב בית אביה׃ ותרב הימים ותמת בת שוע אשת יהודה ויתנחם יהודה ויעל על גזזי צאנו הוא וחירה רעהו העדלמי תמנתה׃ ויגד לתמר לאמר הנה חמיך עלה תמנתה לגז צאנו׃ ותסר בגדי אלמנותה מעליה ותכס בצעיף ותתעלף ותשב בפתח עינים אשר על דרך תמנתה כי ראתה כי גדל שלה ולא נתנה לו לאשה׃ ויראה יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה פניה׃ ויט אליה אל הדרך ויאמר הבה נא אבוא אליך כי לא ידע כי כלתו הוא ותאמר מה תתן לי כי תבוא אלי׃ ויאמר אנכי אשלח גדי עזים מן הצאן ותאמר אם תתן ערבון עד שלחך׃ ויאמר מה הערבון אשר אתן לך ותאמר חתמך ופתילך ומטך אשר בידך ויתן לה ויבא אליה ותהר לו׃ ותקם ותלך ותסר צעיפה מעליה ותלבש בגדי אלמנותה׃ וישלח יהודה את גדי העזים ביד רעהו העדלמי לקחת הערבון מיד האשה ולא מצאה׃ וישאל את אנשי מקומה לאמר איה הקדשה הוא בעינים על הדרך ויאמרו לא היתה בזה קדשה׃ וישב אל יהודה ויאמר לא מצאתיה וגם אנשי המקום אמרו לא היתה בזה קדשה׃ ויאמר יהודה תקח לה פן נהיה לבוז הנה שלחתי הגדי הזה ואתה לא מצאתה׃ ויהי כמשלש חדשים ויגד ליהודה לאמר זנתה תמר כלתך וגם הנה הרה לזנונים ויאמר יהודה הוציאוה ותשרף׃ היא מוצאת היא ותשלח אל חמיה לאמר להאיש אשר אלה לו אנכי הרה ותאמר הכר נא למי החתמת והפתילים והמטה האלה׃ ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני כי על כן לא נתתיה לשלה בני ולא יסף עוד לדעתה׃ ויהי בעת לדתה והנה תאומים בבטנה׃ ויהי בלדתה ויתן יד ותקח המילדת ותקשר על ידו שני לאמר זה יצא ראשונה׃ והיה כמשיב ידו והנה יצא אחיו ותאמר מה פרצת עליך פרץ ויקרא שמו פרץ׃ ואחר יצא אחיו אשר על ידו שני ויקרא שמו זרח׃ ס

יוסף הורד מצרימה ויקנהו פוטיפר סריס פרעה שר הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים אשר הורידוהו שמה׃ ויהי יהוה את יוסף ויהי איש מצליח ויהי בבית אדניו המצרי׃ וירא אדניו כי יהוה אתו וכל אשר הוא עשה יהוה מצליח בידו׃ וימצא יוסף חן בעיניו וישרת אתו ויפקדהו על ביתו וכל יש נתן בידו׃ והיה מאז הפקיד בביתו ועל כל אשר יש לו והברך יהוה את בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברכת יהוה בכל אשר יש לו בבית ובשדה׃ ויעזב כל אשר לו ביד יוסף ולא ידע אתו מאומה כי אם הלחם אשר הוא אוכל ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה׃ ס

ויהי אחרי הדברים האלה וישא אדני יוסף את עיניו וישכב את אשת אדניו אלי׃ ותאמר שכבה עמי׃ וימאן ויאמר אל אשת אדניו הן אדני לא ידע אתי מה בבית ויתן כל אשר יש לו בידי׃ אין גדול בבית הזה ממני ולא חשך ממני מאומה כי אם אתך באשר את אשתו ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלהים׃ ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה׃ ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם בבית׃ ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי ויעזב בגדו בידה וינס ויצא החוצה׃ ויהי כראותה כי עזב בגדו בידה ותנס החוצה׃ ותקרא לאנשי ביתה ותאמר להם לאמר ראו הביא לנו איש עברי לצחק בנו בא אלי לשכב עמי ואקרא בקול גדול׃ ויהי כשמעו כי הרימותי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס ויצא החוצה׃ ותנח בגדו אצלה עד בוא אדניו אל ביתו׃ ותדבר אליו כדברים האלה לאמר בא אלי העבד העברי אשר הבאת לנו לצחק בי׃ ויהי כהרימי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי ויברח החוצה׃ ויהי כשמע אדניו את דברי אשתו אשר דברה אלי לאמר כדברים האלה עשה לי עבדך ויחר אפו׃ ויקח אדני יוסף אתו ויתנהו אל בית הסהר מקום אשר אסירי המלך אסורים ויהי שם בבית הסהר׃ ויהי יהוה את יוסף ויט אליו חסד ויתן את חנו בעיני שר בית הסהר׃ ויתן שר בית הסהר ביד יוסף את כל האסירים אשר בבית הסהר ואת כל אשר עשים שם הוא היה עשה׃ אין שר בית הסהר רואה את כל מאומה בידו באשר יהוה אתו ואשר הוא עשה יהוה מצליח׃ ס

ויהי אחרי הדברים האלה חטאו משקה מלך מצרים ואפה לאדניהם למלך מצרים׃ ויקצף פרעה על שני סריסיו על שר המשקים ועל שר האופים׃ ויתן אתם במשמר בית שר הטבחים אל בית הכלא מקום אשר יוסף אסור שם׃ ויפקד שר הטבחים את יוסף אתם וישרתם ויהיו ימים במשמר׃ ויחלמו חלום שניהם איש חלומו כפתרון חלומו המשקה והאופה אשר למלך מצרים האסורים בבית הכלא׃ ויבא יוסף אליהם בבקר וירא אתם והנם זעפים׃ וישאל את סריסי פרעה אשר אתו במשמרת בית אדניו לאמר מדוע פניכם רעים היום מתמול׃ ויאמרו אליו חלום חלמנו ופתר אין אתו ויאמר יוסף אליהם הלא לאלהים פתרנות ספרו נא לי׃ ויספר שר המשקים את חלמו ליוסף ויאמר לו בחלומי והנה גפן לפני׃ ובגפן שלשה שרגים והוא כפרחה עלתה נצה הבשילו אשכלתיה ענבים׃ וכוס פרעה בידי ואקח את הענבים ואסחט אתם אל כוס פרעה ואתן הכוס על כף פרעה׃ ויאמר יוסף אליו זה פתרנו שלשת השרגים שלשת ימים הם׃ עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך והשיבך על כנך ונתת כוס פרעה בידו כמשפט הראשון אשר היית משקהו׃ כי אם זכרתני אתך כאשר ייטב לך ועשית נא עמדי חסד והזכרתני אל פרעה והוצאתני מן הבית הזה׃ כי גנב גנבתי מארץ העברים וגם פה לא עשיתי מאומה כי שמו אתי בבור׃ ויראה שר האופים כי טוב פתר ויאמר אל יוסף גם אני בחלומי והנה שלשה סלי חרי על ראשי׃ ובסל העליון מכל מאכל פרעה מעשה אופה ועוף אכל אתם מן הסל מעל ראשי׃ ויען יוסף ויאמר זה פתרנו שלשת הסלים שלשת ימים הם׃ עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך מעליך ותלה אתך על עץ ואכל העוף את בשרך מעליך׃ ויהי ביום השלישי יום הלדת את פרעה ויעש משתה לכל עבדיו ויישא את ראש שר המשקים ואת ראש שר האופים בתוך עבדיו׃ וישב את שר המשקים על משקהו ויתן הכוס על כף פרעה׃ ואת שר האופים תלה כאשר פתר להם יוסף׃ ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו׃ ס

ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד על היאר׃ והנה מן היאר עלות שבע פרות יפות מראה ובריאות בשר ותרעינה באחו׃ והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן מן היאר רעות מראה ודקות בשר ותעמדנה אצל הפרות על שפת היאר׃ ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקות הבשר את שבע הפרות יפות המראה והבריאת ויקץ פרעה׃ ויישן ויחלם שנית והנה שבע שבלים עלות בקנה אחד בריאות וטובות׃ והנה שבע שבלים צנמות דקות ושדופות קדים צמחות אחריהן׃ ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הבריאות והמלאות ויקץ פרעה והנה חלום׃ ויהי בבקר ותפעם רוחו וישלח ויקרא את כל חרטמי מצרים ואת כל חכמיה ויספר פרעה להם את חלמו ואין פותר אותם לפרעה׃ ס

וידבר שר המשקים את פרעה לאמר את חטאי אזכיר היום׃ פרעה קצף על עבדיו ויתן אתי במשמר בית שר הטבחים אתי ואת שר האופים׃ ויחלמו חלום אני והוא בלילה אחד איש כפתרון חלומו חלמנו אני והוא׃ ושם אתנו שם נער עברי עבד לשר הטבחים ונספר לו ויפתר לנו את חלמתינו איש כחלמו פתר׃ והיה כאשר פתר לנו כן היה אתי השיב על כני ואתו תלה׃ ויישלח פרעה ויקרא את יוסף ויריצהו מן הבור ויגלח ויחלף שמלתיו ויבא אל פרעה׃ ויאמר פרעה אל יוסף חלום חלמתי ופותר אין אתו ואני שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתר אתו׃ ויען יוסף את פרעה לאמר בלעדי אלהים יענה את שלום פרעה׃ ויספר פרעה ליוסף חלמתי והנני עמד על שפת היאר׃ והנה מן היאר עלות שבע פרות בריאות בשר ויפות תואר ותרעינה באחו׃ והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן דלות ורעות תואר ודקות בשר לא ראיתי כהנה רעות במצרים לרע׃ ותאכלנה הפרות הדקות והרעות את שבע הפרות הראשנות השמנות׃ ותבאנה אל קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחלה ואיקץ׃ ואראה בחלמי והנה שבע שבלים עלות בקנה אחד מלאות וטובות׃ והנה שבע שבלים צנומות דקות שדופות קדים צמחות אחריהן׃ ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הטובות ואמר אל חרטמים ואין מגיד לי׃ ויאמר יוסף אל פרעה חלום פרעה אחד הוא את אשר האלהים עשה הגיד לפרעה׃ שבע פרות הטבות שבע שנים הנה ושבע השבלים הטובות שבע שנים הנה חלום אחד הוא׃ ושבע הפרות הדקות והרעות העלות אחריהן שבע שנים הנה ושבע השבלים הריקות השדופות הקדים יהיו שבע שני רעב׃ הוא הדבר אשר דברתי אל פרעה אשר האלהים עשה הראה את פרעה׃ הנה שבע שנים באות שבע גדול בכל ארץ מצרים׃ וקמו שבע שני רעב אחריהן וכלה כל השבע בארץ מצרים ולא יודע השבע בארץ מפני הרעב ההוא אחריו כי כבד הוא מאד׃ ועל השנות החלום אל פרעה פעמים כי נכון הדבר מעם האלהים וממהר האלהים לעשתו׃ ועתה יראה פרעה איש נבון וחכם וישיתהו על ארץ מצרים׃ יעש פרעה ויפקד פקידים על הארץ וחמש את ארץ מצרים בשבע שני השבע׃ ויקבצו את כל אכל שבע השנים הטובות הבאות האלה ויצברו בר תחת יד פרעה אכל בערים ושמרו׃ והיה האכל לפקדון לארץ לשבע שני הרעב אשר תהיין בארץ מצרים ולא תכרת הארץ ברעב׃ ס

ויהי הדבר בעיני פרעה ובעיני כל עבדיו׃ ויאמר פרעה אל עבדיו הנמצא כזה איש אשר רוח אלהים בו׃ ויאמר פרעה אל יוסף אחרי הודיע אלהים אותך את כל זאת אין נבון וחכם כמוך׃ אתה תהיה על ביתי ועל פיך ישק כל עמי רק הכסא אגדל ממך׃ ויאמר פרעה אל יוסף ראה נתתי אתך על כל ארץ מצרים׃ ויסר פרעה את טבעתו מעל ידו ויתן אתה על יד יוסף וילבש אתו בגדי שש וישם רבד הזהב על צוארו׃ וירכב אתו במרכבת המשנה אשר לו ויקראו לפניו אברך והנתון אתו על כל ארץ מצרים׃ ויאמר פרעה אל יוסף אני פרעה ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים׃ ויקרא פרעה שם יוסף צפנת פענח ויתן לו את אסנת בת פוטי פרע כהן און לאשה ויצא יוסף על ארץ מצרים׃ ויוסף בן שלשים שנה בעמדו לפני פרעה מלך מצרים ויצא יוסף מלפני פרעה ויעבר בכל ארץ מצרים׃ ותעש הארץ בשבע שני השבע לקמצים׃ ויקבץ את כל אכל שבע השנים אשר היו בארץ מצרים ויתן האכל בערים אכל שדי העיר אשר סביבתיה נתן בתוכה׃ ויצבר יוסף בר כחול הים הרבה מאד עד כי חדל לספר כי אין מספר׃ ס

ולשבע שני השבע אשר היו בארץ מצרים ותכלינה שבע שני הרעב לבוא כאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל הארצות ובכל ארץ מצרים היה לחם׃ ותרעב כל ארץ מצרים ויצעק העם אל פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל מצרים לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו׃ והרעב היה על כל פני הארץ ויפתח יוסף את כל אשר בהם וישבר למצרים ויחזק הרעב בארץ מצרים׃ וכל הארצות באו מצרימה לשבר אל יוסף כי חזק הרעב בכל הארץ׃ ס

ויאמר יעקב למה תתראו׃ ויאמר הנה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שמה ושברו לנו משם ונחיה ולא נמות׃ ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף העוד אבי חי׃ ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו׃ ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי ויגשו ויאמר אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אתי מצרימה׃ ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אתי הנה כי למחיה שלחני אלהים לפניכם׃ כי זה שנתים הרעב בקרב הארץ ועוד חמש שנים אשר אין חרישׁ וקציר׃ וישלחני אלהים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה׃ ועתה לא אתם שלחתם אתי הנה כי האלהים וישמני לאב לפרעה ולאדון לכל ביתו ומושל בכל ארץ מצרים׃ מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו כה אמר בנך יוסף שמני אלהים לאדון לכל מצרים רדה אלי אל תעמד׃ וישבת בארץ גשן והיית קרוב אלי אתה ובניך ובני בניך וצאנך ובקרך וכל אשר לך׃ וכלכלתי אתך שם כי עוד חמש שנים רעב פן תורש אתה וביתך וכל אשר לך׃ והנה עיניכם רואות ועיני אחי בנימין כי פי המדבר אליכם׃ והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים ואת כל אשר ראיתם ומהרתם והורדתם את אבי הנה׃ ויפל על צואר בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה על צואריו׃ וינשק לכל אחיו ויבך עליהם ואחרי כן דברו אחיו אתו׃ ס

וקול נתן בבית פרעה לאמר באו אחי יוסף וייטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו׃ ויאמר פרעה אל יוסף אמר אל אחיך זאת עשו טענו את בעירכם ולכו שובו ארצה כנען׃ וקחו את אביכם ואת בתיכם ובאו אלי ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים ואכלו את חלב הארץ׃ ואתה צויתה זאת עשו קחו לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם ולנשיכם ונשאתם את אביכם ובאתם׃ ועינכם אל תחס על כליכם כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא׃ ויעשו כן בני ישראל ויתן להם יוסף עגלות על פי פרעה ויתן להם צדה לדרך׃ לכלם נתן לאיש חלפות שמלות ולבנימין נתן שלש מאות כסף וחמש חלפות שמלות׃ ולאביו שלח כזאת עשרה חמרים נשאים מטוב מצרים ועשרה אתנות נשאות בר ולחם ומזון לאביו לדרך׃ וישלח את אחיו ויילכו ויאמר אליהם אל תרגזו בדרך׃ ויעלו ממצרים ויבאו ארצה כנען אל יעקב אביהם׃ ויגידו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא משל בכל ארץ מצרים ויפג לבו כי לא האמין להם׃ וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר דבר אליהם וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אתו ותחי רוח יעקב אביהם׃ ויאמר ישראל רב עוד יוסף בני חי אלכה ואראנו בטרם אמות׃ ס

ויסע ישראל וכל אשר לו ויבא באר שבעה ויזבח זבחים לאלהי אביו יצחק׃ ויאמר אלהים לישראל במראת הלילה ויאמר יעקב יעקב ויאמר הנני׃ ויאמר אנכי האל אלהי אביך אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם׃ אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה ויוסף ישית ידו על עיניך׃ ויקם יעקב משבע באר שבע ויישאו בני ישראל את יעקב אביהם ואת טפם ואת נשיהם בעגלות אשר שלח פרעה לשאת אתו׃ ויקחו את מקנהם ואת רכושם אשר רכשו בארץ כנען ויבא יעקב ומל זרעו אתו מצרימה׃ בניו ובני בניו אתו בנותיו ובנות בניו וכל זרעו הביא אתו מצרימה׃ ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה יעקב ובניו בכור יעקב ראובן׃ ובני ראובן חנוך ופלוא וחצרון וכרמי׃ ובני שמעון ימואל וימין ואהד וימין וצחר ושאול בן הכנענית׃ ובני לוי גרשון קהת ומררי׃ ובני יהודה ער ואונן ושלה ופרץ וזרח וימת ער ואונן בארץ כנען ויהיו בני פרץ חצרון וחמול׃ ובני יששכר תולע ופוה ויוב ושמרון׃ ובני זבולן סרד ואלון ויחלאל׃ אלה בני לאה אשר ילדה ליעקב בפדן ארם ואת דינה בתו כל נפשות בניו ובנותיו שלשים ושלשה׃ ובני גד צפיון וחגי שוני ואצבון ועירי וארודי ואראלי׃ ובני אשר ימנה וישוה וישוי ובריעה ושרח אחותם ובני בריעה חבר ומלכיאל׃ אלה בני זלפה אשר נתן לבן ללאה בתו ותלד את אלה ליעקב שש עשרה נפש׃ בני רחל אשת יעקב יוסף ובנימין׃ ויולד ליוסף בארץ מצרים אשר ילדה לו אסנת בת פוטי פרע כהן און את מנשה ואת אפרים׃ ובני בנימין בלע ובכר ואשבל גרא ונעמן אחי וראש מופים וחפים וארד׃ אלה בני רחל אשר ילדה ליעקב כל נפש ארבעה עשר׃ ובני דן חשים׃ ובני נפתלי יחצאל וגוני ויצר ושלם׃ אלה בני בלהה אשר נתן לבן לרחל בתו ותלד את אלה ליעקב כל נפש שבעה׃ כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה היצאי ירכו מלבד נשי בני יעקב כל נפש ששים ושש׃ ובני יוסף אשר ילד לו במצרים נפשת שנים כל נפש בית יעקב הבאה מצרימה שבעים׃ ס

ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורת לפניו גשנה ויבאו ארצה גשן׃ ויאסר יוסף מרכבתו ויעל לקראת ישראל אביו גשנה וירא אליו ויפל על צואריו ויבך על צואריו עוד׃ ויאמר ישראל אל יוסף אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך כי עודך חי׃ ויאמר יוסף אל אחיו ואל בית אביו אעלה ואגידה לפרעה ואמרה אליו אחי ובית אבי אשר בארץ כנען באו אלי׃ והאנשים רעי צאן כי אנשי מקנה היו ואת צאנם ואת בקרם ואת כל אשר להם הביאו׃ והיה כי יקרא לכם פרעה ואמר מה מעשיכם׃ ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו ועד עתה גם אנחנו גם אבותינו בעבור תשבו בארץ גשן כי תועבת מצרים כל רעה צאן׃ ס

ויבא יוסף ויגד לפרעה ויאמר אבי ואחי וצאנם ובקרם וכל אשר להם באו מארץ כנען והנם בארץ גשן׃ ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים ויצגם לפני פרעה׃ ויאמר פרעה אל אחיו מה מעשיכם ויאמרו אל פרעה רעה צאן עבדיך גם אנחנו גם אבותינו׃ ויאמרו אל פרעה לגור בארץ באנו כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד הרעב בארץ כנען ועתה ישבו נא עבדיך בארץ גשן׃ ויאמר פרעה אל יוסף לאמר אביך ואחיך באו אליך׃ ארץ מצרים לפניך הוא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך ישבו בארץ גשן ואם ידעת ויש בם אנשי חיל ושמתם שרי מקנה על אשר לי׃ ס

ויבא יוסף את יעקב אביו ויעמדהו לפני פרעה ויברך יעקב את פרעה׃ ויאמר פרעה אל יעקב כמה ימי שני חייך׃ ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מגורי שלשים ומאת שנה מעטים ורעים היו ימי שני חיי ולא השיגו את ימי שני חיי אבתי בימי מגוריהם׃ ויברך יעקב את פרעה ויצא מלפני פרעה׃ ויושב יוסף את אביו ואת אחיו ויתן להם אחזה בארץ מצרים במיטב הארץ בארץ רעמסס כאשר צוה פרעה׃ ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו לחם לפי הטף׃ ס

ולחם אין בכל הארץ כי כבד הרעב מאד ותלה ארץ מצרים ואת ארץ כנען מפני הרעב׃ וילקט יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים ובארץ כנען בשבר אשר הם שברים ויבא יוסף את הכסף בית פרעה׃ ותם הכסף מארץ מצרים ומארץ כנען ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר הבה לנו לחם ולמה נמות נגדך כי אפס כסף׃ ויאמר יוסף הבו מקניכם ואתנה לכם במקניכם אם אפס כסף׃ ויביאו את מקנהם אל יוסף ויתן להם יוסף לחם בסוסים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר ובחמרים וינהלם בלחם בכל מקנהם בשנה ההוא׃ ותתם השנה ההוא ויבאו אליו בשנה השנית ויאמרו לו לא נכחד מאדני כי אם תם הכסף וקנה הבהמה אל אדני לפני אדני לא נשאר בלתי אם גויתינו ואדמתינו׃ למה נמות לעיניך גם אנחנו גם אדמתנו קנה אתנו בלחם ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה ותן זרע ונחיה ולא נמות והאדמה לא תשם׃ ויקן יוסף את כל אדמת מצרים לפרעה כי מכרו מצרים איש שדהו כי חזק עליהם הרעב ותהי הארץ לפרעה׃ ואת העם העביר אתו לערים מקצה גבול מצרים ועד קצהו׃ רק אדמת הכהנים לא קנה כי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה על כן לא מכרו את אדמתם׃ ויאמר יוסף אל העם הן קניתי אתכם היום ואת אדמתכם לפרעה הנה לכם זרע וזרעתם את האדמה׃ והיה בתבואת ונתתם חמישית לפרעה וארבע הידות יהיו לכם לזרע השדה ולאכלכם ולאשר בבתיכם ולאכל לטפכם׃ ויאמרו החייתנו נמצא חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה׃ וישם אתה יוסף לחק עד היום הזה על אדמת מצרים לפרעה לחמש רק אדמת הכהנים לבדם לא היתה לפרעה׃ ס

וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד׃ ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה׃ ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו אם נא מצאתי חן בעיניך שים נא ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני במצרים׃ ושכבתי עם אבתי ונשאתני ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך׃ ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה׃ ס

ויהי אחרי הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חלה ויקח את שני בניו עמו את מנשה ואת אפרים׃ ויגד ליעקב ויאמר הנה בנך יוסף בא אליך ויתחזק ישראל וישב על המטה׃ ויאמר יעקב אל יוסף אל שדי נראה אלי בלוז בארץ כנען ויברך אתי׃ ויאמר אלי הנני מפרך והרבתיך ונתתיך לקהל עמים ונתתי את הארץ הזאת לזרעך אחריך אחזת עולם׃ ועתה שני בניך הנולדים לך בארץ מצרים עד בואי אליך מצרימה לי הם אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי׃ ומולדתך אשר הולדת אחריהם לך יהיו על שם אחיהם יקראו בנחלתם׃ ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך בעוד כברת הארץ לבוא אפרתה ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית לחם׃ ויראו עיני ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה׃ ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן לי אלהים בזה ויאמר קחם נא אלי ואברכם׃ ועיני ישראל כבדו מזקן לא יוכל לראות ויגש אתם אליו וישק להם ויחבק להם׃ ויאמר ישראל אל יוסף ראה פניך לא פללתי והנה הראה אתי אלהים גם את זרעך׃ ויוצא יוסף אתם מעם ברכיו וישתחו לאפיו ארצה׃ ויקח יוסף את שניהם את אפרים בימינו משמאל ישראל ואת מנשה בשמאלו משמאל ישראל ויגש אליו׃ וישלח ישראל את ימינו וישת על ראש אפרים והוא הצעיר ואת שמאלו על ראש מנשה שכל את ידיו כי מנשה הבכור׃ ויברך את יוסף ויאמר האלהים אשר התהלכו אבתי לפניו אברהם ויצחק האלהים הרעה אתי מעודי עד היום הזה׃ המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבתי אברהם ויצחק וידגו לרב בקרב הארץ׃ ויראה יוסף כי ישית אביו יד ימינו על ראש אפרים ורע בעיניו ויתמך יד אביו להסיר אתה מעל ראש אפרים על ראש מנשה׃ ויאמר יוסף אל אביו לא כן אבי כי זה הבכר שים ימינך על ראשו׃ וימאן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו וזרעו יהיה מלא הגוים׃ ויברכם ביום ההוא לאמר בך יברך ישראל לאמר ישמך אלהים כאפרים וכמנשה וישם את אפרים לפני מנשה׃ ויאמר ישראל אל יוסף הנה אנכי מת והיה אלהים עמכם והשיב אתכם אל ארץ אבתיכם׃ ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי׃ ס

ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים׃ הקבצו ושמעו בני יעקב ושמעו אל ישראל אביכם׃ ראובן בכרי אתה כחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז׃ פחז כמים אל תותר כי עלית משכבי אביך אז חללת יצועי עלה׃ שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם׃ בסדם אל תבא נפשי באסיפם אל תחד כבודי כי באפם הרגו איש וברצנם עקרו שור׃ ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל׃ יהודה אתה יודוך אחיך ידך בעורף איביך ישתחוו לך בני אביך׃ גור אריה יהודה מטרף בני עלית כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו׃ לא יסור שבט מיהודה ומחקק מבין רגליו עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים׃ אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כבס בין לחמו ובדם ענבים סותה עינים מיין ולבן שנים מחלב׃ זבולן לחוף ימים יישכן והוא לחוף אניות ויכתו על יפתח צידן׃ יששכר חמר גרם רבץ בין המשפתים׃ וירא מנחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבל ויהי למס עבד׃ דן ידין עמו כאחד שבטי ישראל׃ יהי דן נחש עלי דרך שפיפן עלי ארח הנשך עקבי סוס ויפל רכבו אחור׃ לישועתך קויתי יהוה׃ גד גדוד יגודנו והוא יגד עקב׃ מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך׃ נפתלי אילה שלחה הנתן אמרי שפר׃ בן פרת יוסף בן פרת עלי עין בנות צעדה עלי שור׃ וימררהו ורבו וישטמהו בעלי חצים׃ ותשב באיתן קשתו ויפזו זרועי ידיו מידי אביר יעקב משם רעה אבן ישראל׃ מאל אביך ויעזרך ואת שדי ויברכך ברכת שמים מעל ברכת תהום רבצת תחת ברכת שדים ורחם׃ ברכת אביך גברו על ברכת הורי עדי תאות גבעת עולם תהיין לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו׃ בנימין זאב יטרף בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל׃ כל אלה שבטי ישראל שנים עשר וזאת אשר דבר להם אביהם ויברך אותם איש אשר כברכתו ברך אותם׃ ויצו אותם ויאמר אלהם אני נאסף אל עמי קברו אתי אל אבתי אל המערה אשר בשדה עפרון החתי׃ במערה אשר בשדה המכפלה אשר על פני ממרא בארץ כנען אשר קנה אברהם את השדה מאת עפרון החתי לאחזת קבר׃ שמה קברו את אברהם ואת שרה אשתו שמה קברו את יצחק ואת רבקה אשתו ושמה קברתי את לאה׃ מקנה השדה והמערה אשר בו מאת בני חת׃ ויכל יעקב מצות את בניו ויאסף רגליו אל המטה וינוע ויאסף אל עמיו׃ ס

ויפל יוסף על פני אביו ויבך עליו וישק לו׃ ויצו יוסף את עבדיו את הרפאים את אביו לחנט את אביו ויחנטו הרפאים את ישראל׃ וימלאו לו ארבעים יום כי כן ימלאו ימי החנטים ויבכו אתו מצרים שבעים יום׃ ויעברו ימי בכיתו וידבר יוסף אל בית פרעה לאמר אם נא מצאתי חן בעיניכם דברו נא באזני פרעה לאמר׃ אבי השבעני לאמר הנה אנכי מת בקברי אשר כריתי לי בארץ כנען שמה תקברני ועתה אעלה נא ואקברה את אבי ואשובה׃ ויאמר פרעה עלה וקבר את אביך כאשר השבעך׃ ויעל יוסף לקבר את אביו ויעלו אתו כל עבדי פרעה זקני ביתו וכל זקני ארץ מצרים׃ וכל בית יוסף ואחיו ובית אביו רק טפם וצאנם ובקרם עזבו בארץ גשן׃ ויעל עמו גם רכב גם פרשים ויהי המחנה כבד מאד׃ ויבאו עד גרן האטד אשר בעבר הירדן ויספדו שם מספד גדול וכבד עד מאד ויעש לאביו אבל שבעת ימים׃ וירא יושב הארץ הכנעני את האבל בגרן האטד ויאמרו אבל כבד זה למצרים על כן קרא שמה אבל מצרים אשר בעבר הירדן׃ ויעשו בניו לו כן כאשר צום אתם׃ וישאו אתו בניו ארצה כנען ויקברו אתו במערת שדה המכפלה א

ויאמר ה' אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה ועל מצרים אחרי כן ישלח אתכם מזה כשלחו כלה גרש יגרש אתכם מזה: דבר נא באזני העם ויישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב: ויתן ה' את חן העם בעיני מצרים גם האיש משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם: ויאמר משה כה אמר ה' כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים: ומתו כל בכור בארץ מצרים מבכור פרעה הישב על כסאו עד בכור השפחה אשר אחר הרחים ובל בכור בהמה: והיתה צעקה גדולה בכל ארץ מצרים אשר כמוהו לא נהיתה ועוד כמוהו לא תסף: ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו למאיש ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה ה' בין מצרים ובין ישראל: וירדו כל עבדיך אלה אלי והשתחוו לי לאמר צא אתה וכל העם אשר ברגליך ואחרי כן אצא ויצא מעם פרעה בחרי אף: ויאמר ה' אל משה לא ישמע אליכם פרעה למען רבות מופתי בארץ מצרים: ומשה ואהרן עשו את כל המופתים האלה לפני פרעה ויחזק ה' את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל מארצו:

ויאמר ה' אל משה ואל אהרן לאמר: החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה: דברו אל כל עדת בני ישראל לאמר בעשור לחדש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבת שה לבית: ואם ימעט הבית משה מלהיות מספיק לשה ולקח הוא ושכנו הקרב אל ביתו במכסת נפשות איש לפי אכלו תכסו על השה: שה תמים זכר בן שנה יהיה לכם מן הכבשים ומן העזים תקחו: והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים: ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזוזת ועל המשקוף על הבתים אשר יאכלו אתו בהם: ואכלו את הבשר בלילה הזה צלי אש ומצות על מרורים יאכלהו: אל תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם צלי אש ראשו על כרעיו ועל קרבו: ולא תותירו ממנו עד בקר והנותר ממנו עד בקר באש תשרפו: וכה תאכלו אתו מתניכם חגרים נעליכם ברגליכם ומקלכם בידכם ואכלתם אתו בחפזון פסח הוא לה': ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והכיתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני ה': והיה הדם לכם לאות על הבתים אשר אתם שם ראיתי את הדם ופסחתי עליכם ולא יהיה בכם נגף למשחית בהכתי בארץ מצרים: והיה היום הזה לכם זכרון וחגתם אתו חג לה' לדרתיכם חקת עולם תחגוהו: שבעת ימים מצות תאכלו אך ביום הראשון תשביתו שאר מבתיכם כי כל אכל מחמצת ונכרתה הנפש ההוא מישראל מיום הראשון עד יום השביעי: ביום הראשון מקרא קדש ויום השביעי יהיה לכם מקרא קדש כל מלאכה לא יעשה בהם אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם: ושמרתם את המצות כי בעצם היום הזה הוצאתי את צבאותיכם מארץ מצרים ושמרתם את היום הזה לדרתיכם חקת עולם: בראשון תאכלו מצות ביום האחד ועשרים לחדש בערב: שבעת ימים שאר לא ימצא בבתיכם כי כל אכל מחמצת ונכרתה הנפש ההוא מעדת ישראל בגר ובאזרח הארץ: כל מחמצת לא תאכלו בכל מושבתיכם תאכלו מצות: ויקרא משה לכל זקני ישראל ויאמר אליהם משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח: ולקחתם אגדת אזוב וטבלתם בדם אשר בסף ונגעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזת מן הדם אשר בסף ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקרו: ועבר ה' לנגף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזת ופסח ה' על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף: ושמרתם את הדבר הזה לחק לך ולבניך עד עולם: והיה כי תבאו אל הארץ אשר יתן ה' לכם כאשר דבר ושמרתם את העבדה הזאת: והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם: ואמרתם זבח פסח הוא לה' אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו: וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה ה' את משה ואהרן כן עשו:

ויהי בחצי הלילה ה' הכה כל בכור בארץ מצרים מבכור פרעה הישב על כסאו עד בכור השבי אשר בבית הבור וכל בכור בהמה: ויקם פרעה לילה הוא וכל עבדיו וכל מצרים ותהי צעקה גדולה במצרים כי אין בית אשר אין שם מת: ויקרא למשה ולאהרן לילה ויאמר קומו צאו מתוך עמי גם אתם גם בני ישראל ולכו עבדו את ה' כדברכם: גם צאנכם גם בקרכם קחו כדברכם ולכו וברכתם גם אתי: ותחזק מצרים על העם למהר לשלחם מן הארץ כי אמרו כלנו מתים: וישא העם את בצקו טרם יחמץ משארתם צרורת בשמלתם על שכמם: ובני ישראל עשו כדבר משה וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב ושמלות: וה' נתן את חן העם בעיני מצרים ויהשאילום ויניצלו את מצרים: ויסעו בני ישראל מרעמסס סכתה כשש מאות אלף רגלי הגברים לבד מטף: וגם ערב רב עלה אתם וצאן ובקר מקנה כבד מאד: ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עגות מצות כי לא חמץ כי גרשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה וגם צדה לא עשו להם: ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה ואربע מאות שנה: ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה ויהי ביום עצם יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים: ליל שמרים הוא לה' להוציאם מארץ מצרים הוא הלילה הזה לה' שמרים לכל בני ישראל לדרתם:

ויאמר ה' אל משה ואהרן זאת חקת הפסח כל בן נכר לא יאכל בו: וכל עבד איש מקנת כסף ומלתה אתו אז יאכל בו: תושב ושכיר לא יאכל בו: בבית אחד יאכל לא תוציא מן הבשר חוצה מן הבית ועצם לא תשברו בו: כל עדת ישראל יעשו אתו: וכי יגור אתך גר ועשה פסח לה' המול לו כל זכר ואז יקרב לעשתו והיה כאזרח הארץ וכל ערל לא יאכל בו: תורה אחת יהיה לאזרח ולגר הגר בתוככם: ויעשו כל בני ישראל כאשר צוה ה' את משה ואהרן כן עשו: ויהי בעצם היום הזה הוציא ה' את בני ישראל מארץ מצרים על צבאותם:

קדש לי כל בכור פטר כל רחם בבני ישראל באדם ובבהמה לי הוא: ויאמר משה אל העם זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים כי בחזק יד הוציא ה' אתכם מזה ולא יאכל חמץ: היום אתם יצאים בחדש האביב: והיה כי יביאך ה' אל ארץ הכנעני והחתי והאמרי והחוי והיבוסי אשר נשבע לאבתיך לתת לך ארץ זבת חלב ודבש ועבדת את העבדה הזאת בחדש הזה: שבעת ימים תאכל מצת וביום השביעי חג לה': מצות יאכל את שבעת הימים ולא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאר בכל גבלתך: והגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים: והיה לך לאות על ידך ולזכרון בין עיניך למען תהיה תורת ה' בפיך כי ביד חזקה הוציאך ה' ממצרים: ושמרת את החקה הזאת למועדה מימים ימימה: והיה כי יביאך ה' אל הכנעני כאשר נשבע לך ולאבתיך ונתנה לך: והעברת כל פטר רחם לה' וכל פטר שגר בהמה אשר יהיה לך הזכרים לה': וכל פטר חמור תפדה בשה ואם לא תפדה וערפתו וכל בכור אדם בבניך תפדה: והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת ואמרת אליו בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים מבית עבדים: ויהי כי הקשה פרעה לשלחנו ויהרג ה' כל בכור בארץ מצרים מבכור אדם ועד בכור בהמה על כן אני זבח לה' כל פטר רחם הזכרים וכל בכור בני אפדה: והיה לאות על ידך ולטטפת בין עיניך כי בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

ויהי בשלח פרעה ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה: ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים: ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי השבע השביע את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את עצמתי מזה אתכם: ויסעו מסכות ויחנו באתם בקצה המדבר: וה' הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה: לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם:

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל וישבו ויחנו לפני פי החירת בין מגדל ובין הים לפני בעל צפן נכחו תחנו על הים: ואמר פרעה לבני ישראל נבוכים הם בארץ סגר עליהם המדבר: וחזקתי את לב פרעה ורדף אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני ה' ויעשו כן: ויגד למלך מצרים כי ברח העם ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו: ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו: ויקח שש מאות רכב בחור וכל רכב מצרים ושלשים על כלו: ויחזק ה' את לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים ביד רמה: וירדפו מצרים אחריהם ויסגו אתם חנים על הים כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו על פי החירת לפני בעל צפן: ופרעה הקריב וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם וייראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ה': ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים: הלא זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו ונעבדה את מצרים כי טוב לנו עבד את מצרים ממתנו במדבר: ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תוספו לראתם עוד עד עולם: ה' ילחם לכם ואתם תחרישון: ויאמר ה' אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו: ואתה הרם את מטך ונטה את ידך על הים ובקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה: ואני הנני מחזק את לב מצרים ויבאו אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו ברכבו ובפרשיו: וידעו מצרים כי אני ה' בהכבדי בפרעה ברכבו ובפרשיו: ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם: ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה: ויט משה את ידו על הים וישב ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעו המים: ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חומה מימינם ומשמאלם: ויחזקו המצרים וירדפו ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל תוך הים: ויהי באשמרת הבקר וישקף ה' אל מחנה מצרים במעמד אש וענן ויהם את מחנה מצרים: ויסר את אפן ויהי נהגו בכבדת ויאמר מצרים ינוסה מפני ישראל כי ה' נלחם להם במצרים: ויאמר ה' אל משה נטה את ידך על הים וישבו המים על מצרים על רכבו ועל פרשיו: ויט משה את ידו על הים וישב הים לפנות בקר לאיתנו והמצרים נסים לקראתו וינער ה' את מצרים בתוך הים: וישבו המים ויכסו את הרכב ואת הפרשים לכל חיל פרעה הבאים אחריהם בים לא נשאר בהם עד אחד: ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חומה מימינם ומשמאלם: ויושע ה' ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים: וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה ה' במצרים ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו:

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר אשירה לה' כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים: עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארממנהו: ה' איש מלחמה ה' שמו: מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים סוף: תהמת יכסימו ירדו במצלות כמו אבן: ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב: וברב גאונך תהרס קמיך תשלח חרנך יאכלמו כקש: וברוח אפיך נערמו מים נצבו כמו נד קפאו תהמת בלב ים: אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי: נשפת ברוחך כסמו ים צללו כעופרת במים אדירים: מי כמכה באלם ה' מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא: נטית ימינך תבלעמו ארץ: נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נוה קדשך: שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת: אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל יושבי כנען: תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו כאבן עד יעבר עמך ה' עד יעבר עם זו קנית: תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת ה' מקדש אדני כוננו ידיך: ה' ימלך לעלם ועד: כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים ויישב ה' עליהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים: ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלת: ותען להם מרים שירו לה' כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים:

ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים: ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה: ויילנו העם על משה לאמר מה נשתה: ויצעק אל ה' ויורהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו: ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה' אלהיך והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רפאך: ויבאו אילמה ושם שתים עשרה עינת מים ושבעים תמרים ויחנו שם על המים: ויסעו מאילם ויבא כל עדת בני ישראל אל מדבר סין אשר בין אילם ובין סיני בחמשה עשר יום לחדש השני לצאתם מארץ מצרים: ויתלונן כל עדת בני ישראל על משה ועל אהרן במדבר: ויאמרו אלהם בני ישראל מי יתן מותנו ביד ה' בשבתנו על סיר הבשר באכלנו לחם לשבע כי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב: ויאמר ה' אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא: והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר ילקטו יום יום: ויאמר משה אליהם בערב וידעתם כי ה' הוציא אתכם מארץ מצרים: ובבקר וראיתם את כבוד ה' בשמעו את תלנתיכם על ה' ונחנו מה כי תלינו עלינו: ויאמר משה בתת ה' לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמע ה' את תלנתיכם אשר אתם מלינם עליו ונחנו מה לא עלינו תלנתיכם כי על ה': ויאמר משה אל אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני ה' כי שמע את תלנתיכם: והיה בדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר והנה כבוד ה' נראה בענן: וידבר ה' אל משה לאמר: שמעתי את תלנות בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני ה' אלהיכם: והיה בערב ותעל השלו ותכס את המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה: ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק כמכתש דק ככפר על הארץ: וירא בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא ויאמר משה אלהם הוא הלחם אשר נתן ה' לכם לאכלה: זה הדבר אשר צוה ה' לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר גלגלת מספר נפשתיכם איש אשר באהלו תקחו: ויעשו כן בני ישראל ויקשו העשיר והמרבה והממעיט: ויעמר איש לפי אכלו ולא החסיר המרבה והמעט לא השיג איש לפי אכלו לקטו: ויאמר משה אליהם איש אל ישאר ממנו עד בקר: ולא שמעו אל משה ויותרו אנשים ממנו עד בקר וירם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה: ויקשו אל משה ויאמרו מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים מבית עבדים כי בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים: ויאמר משה אליהם זה הדבר אשר דבר ה' שבתון שבת קדש לה' מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל העדף הניחו לכם לשמר עד בקר: ויניחו אתו עד בקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא היתה בו: ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום לה' היום לא תמצאהו בשדה: ששת ימים תלקטהו ויום השביעי שבת לא יהיה בו: ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו: ויאמר ה' אל משה עד אנה מאנתם לשמר מצותי ותורתי: ראו כי ה' נתן לכם השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקמהו ביום השביעי: וישבתו העם ביום השביעי: ויקראו בית ישראל את שמו מן והוא כזרע גד לבן ושעמו כצפיחת בדבש: ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים: ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן ונניחהו לפני ה' למשמרת לדרתיכם: כאשר צוה ה' את משה ויניחהו אהרן לפני העדות למשמרת: ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד באם אל ארץ נשבת את המן אכלו עד באתם אל קצה ארץ כנען: והעמר עשרית האיפה הוא:

ויסעו כל עדת בני ישראל ממדבר סין למסעיהם על פי ה' ויחנו ברפידם ואין מים לשתות העם: וירב העם עם משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את ה': ויצמא שם העם למים ויילן העם על משה ויאמר למה זה העלתנו ממצרים להמית אתי ואת בני ואת מקני בצמא: ויצעק משה אל ה' לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלוני: ויאמר ה' אל משה עבר לפני העם וקח אתך מזקני ישראל ומטך אשר הכית בו את היאר קח בידך והלכת: הנני עמד לפניך שם על הצור בחרב והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם וישת משה לעיני זקני ישראל: ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה' לאמר היש ה' בקרבנו אם אין:

ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים: ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה ומטה האלהים בידי: ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור עלו ראש הגבעה: והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק: וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד ומזה אחד ויהי ידיו אמונה עד בא השמש: ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב: ויאמר ה' אל משה כתב זאת זכרון בספר והשם באזני יהושע כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים: ויבן משה מזבח ויקרא שמו ה' נסי: ויאמר כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק מדר דר:

ויהי בשלח פרעה ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה: ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים: ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי השבע השביע את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את עצמתי מזה אתכם: ויסעו מסכות ויחנו באתם בקצה המדבר: וה' הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה: לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם:

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל וישבו ויחנו לפני פי החירת בין מגדל ובין הים לפני בעל צפן נכחו תחנו על הים: ואמר פרעה לבני ישראל נבוכים הם בארץ סגר עליהם המדבר: וחזקתי את לב פרעה ורדף אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני ה' ויעשו כן: ויגד למלך מצרים כי ברח העם ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו: ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו: ויקח שש מאות רכב בחור וכל רכב מצרים ושלשים על כלו: ויחזק ה' את לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים ביד רמה: וירדפו מצרים אחריהם ויסגו אתם חנים על הים כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו על פי החירת לפני בעל צפן: ופרעה הקריב וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם וייראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ה': ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים: הלא זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו ונעבדה את מצרים כי טוב לנו עבד את מצרים ממתנו במדבר: ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תוספו לראתם עוד עד עולם: ה' ילחם לכם ואתם תחרישון: ויאמר ה' אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו: ואתה הרם את מטך ונטה את ידך על הים ובקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה: ואני הנני מחזק את לב מצרים ויבאו אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו ברכבו ובפרשיו: וידעו מצרים כי אני ה' בהכבדי בפרעה ברכבו ובפרשיו: ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם: ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה: ויט משה את ידו על הים וישב ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעו המים: ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חומה מימינם ומשמאלם: ויחזקו המצרים וירדפו ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל תוך הים: ויהי באשמרת הבקר וישקף ה' אל מחנה מצרים במעמד אש וענן ויהם את מחנה מצרים: ויסר את אפן ויהי נהגו בכבדת ויאמר מצרים ינוסה מפני ישראל כי ה' נלחם להם במצרים: ויאמר ה' אל משה נטה את ידך על הים וישבו המים על מצרים על רכבו ועל פרשיו: ויט משה את ידו על הים וישב הים לפנות בקר לאיתנו והמצרים נסים לקראתו וינער ה' את מצרים בתוך הים: וישבו המים ויכסו את הרכב ואת הפרשים לכל חיל פרעה הבאים אחריהם בים לא נשאר בהם עד אחד: ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חומה מימינם ומשמאלם: ויושע ה' ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים: וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה ה' במצרים ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו:

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר אשירה לה' כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים: עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארממנהו: ה' איש מלחמה ה' שמו: מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים סוף: תהמת יכסימו ירדו במצלות כמו אבן: ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב: וברב גאונך תהרס קמיך תשלח חרנך יאכלמו כקש: וברוח אפיך נערמו מים נצבו כמו נד קפאו תהמת בלב ים: אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי: נשפת ברוחך כסמו ים צללו כעופרת במים אדירים: מי כמכה באלם ה' מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא: נטית ימינך תבלעמו ארץ: נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נוה קדשך: שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת: אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל יושבי כנען: תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו כאבן עד יעבר עמך ה' עד יעבר עם זו קנית: תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת ה' מקדש אדני כוננו ידיך: ה' ימלך לעלם ועד: כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים ויישב ה' עליהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים: ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלת: ותען להם מרים שירו לה' כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים:

ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים: ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה: ויילנו העם על משה לאמר מה נשתה: ויצעק אל ה' ויורהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו: ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה' אלהיך והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רפאך: ויבאו אילמה ושם שתים עשרה עינת מים ושבעים תמרים ויחנו שם על המים: ויסעו מאילם ויבא כל עדת בני ישראל אל מדבר סין אשר בין אילם ובין סיני בחמשה עשר יום לחדש השני לצאתם מארץ מצרים: ויתלונן כל עדת בני ישראל על משה ועל אהרן במדבר: ויאמרו אלהם בני ישראל מי יתן מותנו ביד ה' בשבתנו על סיר הבשר באכלנו לחם לשבע כי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב: ויאמר ה' אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא: והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר ילקטו יום יום: ויאמר משה אליהם בערב וידעתם כי ה' הוציא אתכם מארץ מצרים: ובבקר וראיתם את כבוד ה' בשמעו את תלנתיכם על ה' ונחנו מה כי תלינו עלינו: ויאמר משה בתת ה' לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמע ה' את תלנתיכם אשר אתם מלינם עליו ונחנו מה לא עלינו תלנתיכם כי על ה': ויאמר משה אל אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני ה' כי שמע את תלנתיכם: והיה בדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר והנה כבוד ה' נראה בענן: וידבר ה' אל משה לאמר: שמעתי את תלנות בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני ה' אלהיכם: והיה בערב ותעל השלו ותכס את המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה: ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק כמכתש דק ככפר על הארץ: וירא בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא ויאמר משה אלהם הוא הלחם אשר נתן ה' לכם לאכלה: זה הדבר אשר צוה ה' לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר גלגלת מספר נפשתיכם איש אשר באהלו תקחו: ויעשו כן בני ישראל ויקשו העשיר והמרבה והממעיט: ויעמר איש לפי אכלו ולא החסיר המרבה והמעט לא השיג איש לפי אכלו לקטו: ויאמר משה אליהם איש אל ישאר ממנו עד בקר: ולא שמעו אל משה ויותרו אנשים ממנו עד בקר וירם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה: ויקשו אל משה ויאמרו מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים מבית עבדים כי בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים: ויאמר משה אליהם זה הדבר אשר דבר ה' שבתון שבת קדש לה' מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל העדף הניחו לכם לשמר עד בקר: ויניחו אתו עד בקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא היתה בו: ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום לה' היום לא תמצאהו בשדה: ששת ימים תלקטהו ויום השביעי שבת לא יהיה בו: ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו: ויאמר ה' אל משה עד אנה מאנתם לשמר מצותי ותורתי: ראו כי ה' נתן לכם השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקמהו ביום השביעי: וישבתו העם ביום השביעי: ויקראו בית ישראל את שמו מן והוא כזרע גד לבן ושעמו כצפיחת בדבש: ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים: ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן ונניחהו לפני ה' למשמרת לדרתיכם: כאשר צוה ה' את משה ויניחהו אהרן לפני העדות למשמרת: ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד באם אל ארץ נשבת את המן אכלו עד באתם אל קצה ארץ כנען: והעמר עשרית האיפה הוא:

ויסעו כל עדת בני ישראל ממדבר סין למסעיהם על פי ה' ויחנו ברפידם ואין מים לשתות העם: וירב העם עם משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את ה': ויצמא שם העם למים ויילן העם על משה ויאמר למה זה העלתנו ממצרים להמית אתי ואת בני ואת מקני בצמא: ויצעק משה אל ה' לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלוני: ויאמר ה' אל משה עבר לפני העם וקח אתך מזקני ישראל ומטך אשר הכית בו את היאר קח בידך והלכת: הנני עמד לפניך שם על הצור בחרב והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם וישת משה לעיני זקני ישראל: ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה' לאמר היש ה' בקרבנו אם אין:

ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים: ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה ומטה האלהים בידי: ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור עלו ראש הגבעה: והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק: וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד ומזה אחד ויהי ידיו אמונה עד בא השמש: ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב: ויאמר ה' אל משה כתב זאת זכרון בספר והשם באזני יהושע כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים: ויבן משה מזבח ויקרא שמו ה' נסי: ויאמר כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק מדר דר:

هُنَّ دِي هُمْ دِي مِنْهُمْ لِدِيمِ هُنَّهُ دِلَّهِ مِنْهُمْ دِلَّهِ مِنْهُمْ هُنَّ هُنَّلِدِ
هُنَّهُ دِلَّهُ هُنَّهُ لِدِيمِ هُنَّهُ دِلَّهِ هُنَّهُ هُنَّهُ دِلَّهِ هُنَّهُ هُنَّهُ دِلَّهِ
دِيمِ هُنَّهُ دِلَّهِ هُنَّهُ دِلَّهِ هُنَّهُ هُنَّهُ دِلَّهِ هُنَّهُ هُنَّهُ دِلَّهِ
هُنَّهُ دِلَّهِ هُنَّهُ

كتاب الوكالة

الوكالة في اللغة: الحفظ، ومنه قوله تعالى: ﴿وَكِيلٌ﴾ أي حافظ. وفي الشرع: تفويض شخص أمره إلى آخر فيما يقبل النيابة. والأصل فيها قبل الإجماع قوله تعالى: ﴿فَابْعَثُوا أَحَدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هَٰذِهِ إِلَىٰ الْمَدِينَةِ﴾ الآية. وقوله ﷺ لعروة البارقي: «اذهب فاشتر لنا شاة». وأجمعت الأمة على جوازها.

ويجوز التوكيل في كل ما يملكه الإنسان بنفسه إلا في أربعة: اليمين، والظهار، واللعان، والقسامة. ويجوز التوكيل في إثبات الحدود واستيفائها، وفي الطلاق، والعتاق، والقصاص، والحج، والصلاة، والصيام، والاعتكاف، والطهارة، والنجاسة، والشهادة، والقضاء، والإمامة، والجمعة، والجهاد، والبيع، والإجارة، والشركة، والمضاربة، والوديعة، والعارية، والغصب، والشفعة، والقسمة، والصلح، والإبراء، والحوالة، والكفالة، والرهن، والوقف، والهبة، والوصية، والنكاح، والخلع، والرجعة، والإيلاء، والظهار، والكتابة، والتدبير، والعدة، والنفقة، والحضانة، والجنايات، والديات، والعاقلة، والقسامة، والحدود، والقصاص، والشهادات، والدعوى، والإقرار

פרדתי. פרדתיך. פרדך. פרדתיו. פרדתיה. פרדתינו. פרדתיכם. פרדתיכן. פרדתיהם. פרדתיהן.

פרד. פרדה. פרדים. פרדות. פרדי. פרדתי. פרדתך. פרדתיך. פרדו. פרדתיו. פרדה. פרדתיה. פרדנו. פרדתינו. פרדכם. פרדתיכם. פרדכן. פרדתיכן. פרדם. פרדתיהם. פרדן. פרדתיהן.

פרדתי אתה ראה שמרה על אחותי שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. ואני פרדתי את אחותי שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אתה פרדת את אחותך שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. את פרדת את אחותך שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אתם פרדתם את אחותכם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתן פרדתן את אחותכן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הוא פרד את אחותו שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. היא פרדה את אחותה שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. הם פרדו את אחותם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הן פרדו את אחותן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים.

פרדתי את אחותי שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אתה פרדת את אחותך שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. את פרדת את אחותך שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הוא פרד את אחותו שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. היא פרדה את אחותה שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אנחנו פרדנו את אחותנו שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתם פרדתם את אחותכם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתן פרדתן את אחותכן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הם פרדו את אחותם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הן פרדו את אחותן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים.

פרדתי את אחותי שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אתה פרדת את אחותך שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. את פרדת את אחותך שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הוא פרד את אחותו שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. היא פרדה את אחותה שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אנחנו פרדנו את אחותנו שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתם פרדתם את אחותכם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתן פרדתן את אחותכן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הם פרדו את אחותם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הן פרדו את אחותן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים.

פרדתי את אחותי שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אתה פרדת את אחותך שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. את פרדת את אחותך שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הוא פרד את אחותו שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. היא פרדה את אחותה שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אנחנו פרדנו את אחותנו שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתם פרדתם את אחותכם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתן פרדתן את אחותכן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הם פרדו את אחותם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הן פרדו את אחותן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים.

פרדתי את אחותי שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אתה פרדת את אחותך שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. את פרדת את אחותך שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הוא פרד את אחותו שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. היא פרדה את אחותה שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אנחנו פרדנו את אחותנו שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתם פרדתם את אחותכם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתן פרדתן את אחותכן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הם פרדו את אחותם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הן פרדו את אחותן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים.

פרדתי את אחותי שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אתה פרדת את אחותך שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. את פרדת את אחותך שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הוא פרד את אחותו שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. היא פרדה את אחותה שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אנחנו פרדנו את אחותנו שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתם פרדתם את אחותכם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתן פרדתן את אחותכן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הם פרדו את אחותם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הן פרדו את אחותן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים.

פרדתי את אחותי שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אתה פרדת את אחותך שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. את פרדת את אחותך שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הוא פרד את אחותו שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. היא פרדה את אחותה שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אנחנו פרדנו את אחותנו שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתם פרדתם את אחותכם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתן פרדתן את אחותכן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הם פרדו את אחותם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הן פרדו את אחותן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים.

פרדתי את אחותי שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אתה פרדת את אחותך שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. את פרדת את אחותך שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הוא פרד את אחותו שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. היא פרדה את אחותה שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אנחנו פרדנו את אחותנו שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתם פרדתם את אחותכם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתן פרדתן את אחותכן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הם פרדו את אחותם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הן פרדו את אחותן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים.

פרדתי את אחותי שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אתה פרדת את אחותך שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. את פרדת את אחותך שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הוא פרד את אחותו שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. היא פרדה את אחותה שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אנחנו פרדנו את אחותנו שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתם פרדתם את אחותכם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתן פרדתן את אחותכן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הם פרדו את אחותם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הן פרדו את אחותן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים.

פרדתי את אחותי שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אתה פרדת את אחותך שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. את פרדת את אחותך שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הוא פרד את אחותו שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. היא פרדה את אחותה שלא תלך לרחוב ולא תפגוש בחורים. אנחנו פרדנו את אחותנו שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתם פרדתם את אחותכם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. אתן פרדתן את אחותכן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הם פרדו את אחותם שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים. הן פרדו את אחותן שלא תלכנה לרחוב ולא תפגשנה בחורים.

פרשת. פרשה. פרשת.

פרשת. פרשה. פרשת.

ד"ט. בתרלב מרגמ"ד ב'ומ ב'ומב בשנ בשבתמ"ם קיב ובתוב, מקמ
ב'ומ"ם. תב"ב מ"ב'ם ובתלמ"ם ב'ומ – תמ לבת ב"ם ב'ומב ובשל ומתמ תמר
ב'ומב תמב ב'ומב ותוב'מב ובתשב ומלב לבתמ .תובל בתלב בתב
בשב," ב'תב. ביב לב בשב מ'תמ'ומב .תמבב לב בשמ תבב ו.ומב
לב. בשמ ומבמ .ומ) לב ב'תב. בתמ ב'תב ב'ומב בתשב בתלב .תובל
לתבתמ ב'ומב" – ב'ומב לב ב'– ובתוב תוב'ב תובל בתלב בתב
בב'ומ בב'ומב בתב בתמב בב'ומב בתב בתמב בב'ומב בתב בתמב בב'ומב
בתב בתמב בב'ומב בתב בתמב בב'ומב בתב בתמב בב'ומב בתב בתמב
בב'ומב בתב בתמב בב'ומב בתב בתמב בב'ומב בתב בתמב בב'ומב בתב
בתמב

ملاحظة هامة جداً يجب مراعاتها عند كتابة الأرقام في هذا الدفتر

ויאמר בלעם אל בלק הישב לי פה שבעה מזבחת והכן לי פה שבעה פרים ושבעה אילים׃ ויעש בלק כאשר דבר בלעם ויעל פר ואיל במזבח׃ ויאמר בלעם לבלק התיצב על עלתך ואנכי אלכה אולי יקרה יי׳ לקראתי ודבר מה יראני והגדתי לך שפי וילך שפי׃ וישם אלהים דבר בפי בלעם ויאמר אליו שוב אל בלק וכה תדבר׃ וישב אליו והנה נצב על עלתו הוא ושרי מואב׃ וישא משלו ויאמר מן ארם ינחני בלק מלך מואב מהרי קדם לכה ארה לי יעקב ולכה זעמה ישראל׃ מה אקב לא קבה אל ומה אזעם לא זעם יי׳׃ כי מראש צרים אראנו ומגבעות אשורנו הן עם לבדד ישכן ובגוים לא יתחשב׃ מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל תמת נפשי מות ישרים ותהי אחריתי כמוהו׃ ויאמר בלק אל בלעם מה עשית לי לקב אויבי לקחתיך והנה ברכת ברכת׃ ויען ויאמר הלא את אשר ישים יי׳ בפי אתו אשמר לדבר׃ ויאמר אליו בלק לכה נא אתי אל מקום אחר אשר תראנו משם אפס קצהו תראה וכלו לא תראה וקבנו לי משם׃ ויקחהו שדה צופים אל ראש הפסגה ויבן שבעה מזבחת ויעל פר ואיל במזבח׃ ויאמר אל בלק התיצב פה עד נקבתי אנה׃ ויקר יי׳ אל בלעם וישם דבר בפיו ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר׃ וישב אליו והנה נצב על עלתו הוא ושרי מואב׃ ויאמר לו בלק מה דבר יי׳׃ וישא משלו ויאמר קום בלק ושמע האזינה עדי בן צפור׃ לא איש אל ויכזב ובן אדם ויתנחם הוא אמר ולא יעשה ודבר ולא יקימנה׃ הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה׃ לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל יי׳ אלהיו עמו ותרועת מלך בו׃ אל מוציאם ממצרים כתועפות לו׃ כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל׃ הן עם כלביא יקום וכאריה יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה׃ ויאמר בלק אל בלעם גם קב לא תקבנו גם ברך לא תברכנו׃ ויען בלעם ויאמר אל בלק הלא דברתי אליך לאמר כל אשר ידבר יי׳ אתו אעשה׃ ויאמר בלק אל בלעם לכה נא אקחך אל מקום אחר אולי ישר בעיני האלהים וקבתו לי משם׃ ויקח בלק את בלעם ראש הפעור הנשקף על פני הישימן׃ ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבעה מזבחת והכן לי בזה שבעה פרים ושבעה אילים׃ ויעש בלק כאשר דבר בלעם ויעל פר ואיל במזבח׃

ויאמר בלעם אל בלק התיצב על עלתך ואנכי אקרה כה׃ וילך שפי וישם אלהים דבר בפי בלעם ויאמר אליו שוב אל בלק וכה תדבר׃ וישב אליו והנה נצב על עלתו הוא ושרי מואב׃ ויאמר לו בלק מה דבר יי׳׃ וישא משלו ויאמר קום בלק ושמע האזינה עדי בן צפור׃ לא איש אל ויכזב ובן אדם ויתנחם הוא אמר ולא יעשה ודבר ולא יקימנה׃ הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה׃ לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל יי׳ אלהיו עמו ותרועת מלך בו׃ אל מוציאם ממצרים כתועפות לו׃ כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל׃ הן עם כלביא יקום וכאריה יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה׃ ויאמר בלק אל בלעם גם קב לא תקבנו גם ברך לא תברכנו׃ ויען בלעם ויאמר אל בלק הלא דברתי אליך לאמר כל אשר ידבר יי׳ אתו אעשה׃ ויאמר בלק אל בלעם לכה נא אקחך אל מקום אחר אולי ישר בעיני האלהים וקבתו לי משם׃ ויקח בלק את בלעם ראש הפעור הנשקף על פני הישימן׃ ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבעה מזבחת והכן לי בזה שבעה פרים ושבעה אילים׃ ויעש בלק כאשר דבר בלעם ויעל פר ואיל במזבח׃

ויאמר בלעם אל בלק התיצב על עלתך ואנכי אקרה כה׃ וילך שפי וישם אלהים דבר בפי בלעם ויאמר אליו שוב אל בלק וכה תדבר׃ וישב אליו והנה נצב על עלתו הוא ושרי מואב׃ ויאמר לו בלק מה דבר יי׳׃ וישא משלו ויאמר קום בלק ושמע האזינה עדי בן צפור׃ לא איש אל ויכזב ובן אדם ויתנחם הוא אמר ולא יעשה ודבר ולא יקימנה׃ הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה׃ לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל יי׳ אלהיו עמו ותרועת מלך בו׃ אל מוציאם ממצרים כתועפות לו׃ כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל׃ הן עם כלביא יקום וכאריה יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה׃ ויאמר בלק אל בלעם גם קב לא תקבנו גם ברך לא תברכנו׃ ויען בלעם ויאמר אל בלק הלא דברתי אליך לאמר כל אשר ידבר יי׳ אתו אעשה׃ ויאמר בלק אל בלעם לכה נא אקחך אל מקום אחר אולי ישר בעיני האלהים וקבתו לי משם׃ ויקח בלק את בלעם ראש הפעור הנשקף על פני הישימן׃ ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבעה מזבחת והכן לי בזה שבעה פרים ושבעה אילים׃ ויעש בלק כאשר דבר בלעם ויעל פר ואיל במזבח׃

ملحق: مخطوطة مدرسة الأيتام بالقاهرة

وثيقة رقم ١ — عقد تأسيس مدرسة الأيتام الإسلامية

في سنة ١٣٤٢هـ، الموافق ١٩٢٣م، اجتمع نفر من أعيان القاهرة وعلمائها في منزل الشيخ عبد الرحمن الدمنهوري بحي الأزهر، وتداولوا في أمر الأيتام الذين كثر عددهم بعد الحرب العالمية الأولى، وقلّ من يعنى بهم. فاتفقوا على إنشاء مدرسة تؤويهم وتعلّمهم وتخرّجهم صنّاعًا نافعين. وسمّوها «مدرسة الأيتام الإسلامية». وكتبوا هذا العقد ليكون حجّة لهم ولمن بعدهم.

١ — اسم المدرسة ومقرّها

المادة الأولى: تُسمّى المدرسة «مدرسة الأيتام الإسلامية»، ويكون مقرّها الدائم في الدار رقم ٧ بشارع الخرنفش بالقاهرة، وهي الدار التي وقفها الحاج مصطفى بن عبد الله الورداني لهذا الغرض. ولا يجوز نقل المدرسة إلى غير هذا المكان إلا بقرار من مجلس الإدارة، وبموافقة ثلثي أعضائه.

٢ — الغرض من المدرسة

المادة الثانية: الغرض من المدرسة أن يُجمع فيها الأيتام الذين لا كافل لهم، فيُطعَمون ويُكسَون ويُؤوَون، ويُعلَّمون القرآن الكريم وعلوم الدين واللغة العربية، ثم تُعلَّم لهم صنعة يكتسبون منها عيشهم إذا بلغوا سنّ الرشد. وليس الغرض منها أن تكون مدرسة عامة لكل من أراد التعليم، بل هي خاصة بمن ذكر.

٣ — شروط القبول

المادة الثالثة: يُشترط في اليتيم المقبول أن يكون ذكرًا، وأن لا يقلّ سنّه عن سبع سنين ولا يزيد على اثنتي عشرة سنة عند دخوله، وأن يكون فقيرًا لا مال له ولا كافل ينفق عليه. ويُقدَّم عند التزاحم من كان أبوه قد مات في الحرب، ثم من كان أبوه عاجزًا، ثم من كان يتيم الأم.

٤ — الإدارة والمجلس

المادة الرابعة: تُدار المدرسة بمجلس يُسمّى «مجلس الأمناء»، يتألف من سبعة أعضاء، يختارهم الواقف في حياته، ثم يختار المجلس من بعده من يملأ الشاغر بالانتخاب. ويكون للواقف ما دام حيًّا رئاسة المجلس، فإذا توفي تولّى الرئاسة أكبر الأعضاء سنًّا. ويجتمع المجلس مرة كل شهر على الأقل، ويُدوَّن ما يقرّره في سجلّ خاص.

٥ — الناظر ومهامه

المادة الخامسة: يُعيَّن بقرار من المجلس ناظرٌ للمدرسة، يكون مسؤولًا عن إدارتها اليومية وعن حسن سير العمل فيها. وله أن يعيّن من يعاونه من المعلّمين والخدم، وأن يفصل من لا يصلح منهم، على أن يُخطر المجلس بذلك في أول جلسة تالية. وللناظر راتب شهري قدره ثلاثون قرشًا، يُصرف من ريع الوقف.

٦ — المعلّمون وما يُعلَّم الأيتام

المادة السادسة: يُعلَّم الأيتام القرآن الكريم وتجويده، وشيئًا من الحديث والفقه على مذهب الإمام أبي حنيفة، والقراءة والكتابة والحساب، والخط العربي، ثم صنعة يختارها المجلس بحسب ميل اليتيم واستعداده. ويُشترط في المعلّمين أن يكونوا مسلمين عدولًا، وأن يُحسنوا ما يُعلّمون، وأن يعاملوا الأيتام بالرفق لا بالقسوة.

٧ — الطعام والكسوة

المادة السابعة: يُقدَّم للأيتام طعامان في اليوم، وتُكسى كل يتيم كسوتين في السنة، إحداهما للشتاء والأخرى للصيف. ويُراعى في الطعام أن يكون كافيًا ومغذّيًا، وفي الكسوة أن تكون نظيفة ومناسبة للفصل. ويُعطى كل يتيم عند خروجه من المدرسة كسوة جديدة ومبلغ خمسة جنيهات تُعينه على بدء حياته.

٨ — الوقف وموارده

المادة الثامنة: وقف الحاج مصطفى الورداني على المدرسة الدار المذكورة، وهي مؤلفة من ثلاثة طوابق وفناء وبئر، وتشتمل على ثلاثين غرفة. ويُضاف إلى ريعها ما يجود به المحسنون من صدقات وزكوات، وما يُخصّص لها من أموال الأوقاف العامة بقرار من ديوان الأوقاف. ويُحظر على المجلس بيع شيء من عقار الوقف أو رهنه أو تبديله إلا بإذن من المحكمة الشرعية.

٩ — الحساب والتفتيش

المادة التاسعة: يُقفل حساب المدرسة في آخر كل سنة هجرية، ويُرفع إلى المجلس في أول جلسة من السنة التالية. ويُعيّن المجلس مفتشًا أو أكثر يزور المدرسة مرتين في السنة على الأقل، ويرفع تقريره إلى المجلس. وللمفتش أن يطّلع على السجلات والحسابات، وأن يسأل الأيتام عن أحوالهم، وأن يُبلّغ المجلس بما يراه من خلل.

١٠ — التعديل والإلغاء

المادة العاشرة: لا يجوز تعديل هذا العقد إلا بموافقة ثلثي أعضاء المجلس، وبشرط ألا يخالف التعديل نصّ الواقف في الأمور الجوهرية. ولا يجوز إلغاء المدرسة ما دام فيها يتيم واحد يحتاج إليها، فإن خلت من اليتامى جاز للمجلس أن يقترح على الواقف أو ورثته صرف الريع في وجه آخر من وجوه البر.

١١ — الشهود والتوثيق

المادة الحادية عشرة: وقد أشهد الواقف على نفسه بما فيه من شروط وأحكام، وهو في صحّة من عقله وبدنه، وذلك في يوم الثلاثاء ١٤ من شهر ربيع الآخر سنة ١٣٤٢هـ، الموافق ٢٧ من نوفمبر سنة ١٩٢٣م. وشهد عليه بذلك كلٌّ من: الشيخ عبد الرحمن الدمنهوري، والشيخ أحمد سليم الطوخي، والشيخ محمد عبد الغني الورداني، والشيخ يوسف حمدي البرلسي، والشيخ علي رضوان المنياوي، والشيخ إبراهيم الدسوقي الأزهري، والشيخ حسن الجبالي، والشيخ عبد الله الفيومي، والشيخ مصطفى الزرقاني، والشيخ عبد الحميد القليوبي، والشيخ أحمد البنا الساعاتي، والشيخ محمد توفيق الصاوي، والشيخ عبد الرحيم الأسيوطي، والشيخ عبد الفتاح المراغي، والشيخ عبد الوهاب الشرقاوي، والشيخ عبد الرحمن الأنصاري، والشيخ عبد الرحمن الأنصاري، والشيخ عبد الرحمن الأنصاري

מסורת מסורת מן מסך

הקדמה ד מקדמה

מסך מסורת מן מסך 1

מסך

מסך

מסך

وقد أشار الشيخ عبد الرحمن بن حسن في فتح المجيد (الطبعة الأولى) إلى
هذه المسألة وذكر أن العلماء اختلفوا فيها على قولين مشهورين، ورجّح
القول الذي اختاره الشيخ محمد بن إبراهيم آل الشيخ رحمه الله.

ومن الأمثلة التي ذكرها العلماء في هذا الباب ما لو قال: «والله لا
أكلمك اليوم»، ثم قال بعد ساعة: «والله لا أكلمك اليوم»، ثم قال بعد
ساعة: «والله لا أكلمك اليوم»، فإن هذه الأيمان الثلاثة تُعدّ يميناً
واحدة عند جمهور العلماء، ولا يلزمه إلا كفارة واحدة إذا حنث، لأن
الحالف لم يقصد بكل يمين منها يميناً مستقلة، وإنما قصد التأكيد
والتكرار في يمين واحدة.

وقال بعض العلماء: إن كل يمين منها تُعدّ يميناً مستقلة، فإذا حنث
في الأولى لزمته كفارة، ثم إذا حنث في الثانية لزمته كفارة أخرى،
وهكذا في الثالثة. وهذا القول ضعيف، والراجح هو القول الأول.

وقد نصّ على هذا المعنى الإمام أحمد في رواية حنبل، فقال: إذا قال:
«والله لا أكلمك اليوم، والله لا أكلمك اليوم، والله لا أكلمك اليوم»
فهي يمين واحدة، وإن كفّر عن الأولى أجزأه عن الثانية والثالثة.

وعلّل ذلك بأن الحالف لم يقصد بكل يمين أن تكون يميناً مستقلة،
وإنما قصد التأكيد والتكرار، فجُعلت الأيمان الثلاثة كالشيء الواحد.

وهذا القول هو الذي تدل عليه القرائن في أكثر الأحوال، لأن الإنسان
إذا كرّر يمينه في مجلس واحد أو في وقت قريب، فإنما يقصد بذلك
التأكيد والتقرير، لا إنشاء أيمان متعددة. ولو قيل بتعدد الكفارة
بتعدد الأيمان لوقع الناس في حرج شديد، ولكثرت عليهم الكفارات
بسبب كلمات يسيرة قالوها في مجلس واحد.

ومن الأمثلة على ذلك أيضاً: أن يقول الحالف: «والله لا أكلمك اليوم
إن شاء الله، والله لا أكلمك اليوم إن شاء الله، والله لا أكلمك اليوم
إن شاء الله»، فإن هذه الأيمان الثلاثة تُعدّ يميناً واحدة، ولا كفارة
عليه إذا حنث فيها، لأنه قصد بالاستثناء في الجميع. وقد نصّ على
هذا الحكم الإمام أحمد في رواية حنبل، وهو قول جمهور العلماء.

وقال بعض العلماء: إن كل يمين منها مستقلة بالاستثناء، فإذا حنث في
الأولى لزمته كفارة، ثم إذا حنث في الثانية لزمته كفارة أخرى، وهكذا

כ"ח בניסן תשכ"ח – יצחק מנחם ישראל ז"ח וינברג
נולד בשנת תרצ"ב (לפי תעודת לידתו) בעיר ורשה בפולין
לאביו משה ולאמו חיה לבית גרינברג.
בשנת תש"ב עברו עם הוריו לגור בעיר ביאליסטוק.
בשנת תש"ה עברו לגור בעיר לודז'.
בשנת תש"ח עלו לארץ ישראל והתיישבו בקיבוץ בית הערבה.
בשנת תשי"ב התחתן עם רבקה לבית שפירא.
נולדו להם שלושה ילדים: משה, שרה ודוד.
בשנת תשכ"ה עברו לגור בעיר נתניה.
נפטר לאחר מחלה קצרה ונקבר בבית העלמין בנתניה.
יהי זכרו ברוך.

כ"ח בניסן תשכ"ח – יצחק מנחם ישראל ז"ח וינברג
נולד בשנת תרצ"ב (לפי תעודת לידתו) בעיר ורשה בפולין
לאביו משה ולאמו חיה לבית גרינברג.
בשנת תש"ב עברו עם הוריו לגור בעיר ביאליסטוק.
בשנת תש"ה עברו לגור בעיר לודז'.
בשנת תש"ח עלו לארץ ישראל והתיישבו בקיבוץ בית הערבה.
בשנת תשי"ב התחתן עם רבקה לבית שפירא.
נולדו להם שלושה ילדים: משה, שרה ודוד.
בשנת תשכ"ה עברו לגור בעיר נתניה.
נפטר לאחר מחלה קצרה ונקבר בבית העלמין בנתניה.
יהי זכרו ברוך.

ואי לא, מי אמרינן כל היכא דאיכא למיגזל גזלינן
ליה, או דילמא כל היכא דאיכא למיגזל לא גזלינן?
תא שמע: מעשה ראובן בן חולדה שהלך לו לבבל
ומצא שם שני בתי דינין אחד של גדולים ואחד של
קטנים, ואותן של גדולים אין מקבלין עדות אלא
מפי שנים ומפי שלשה, ואותן של קטנים מקבלין
עדות אפילו מפי אחד ומפי אשה ומפי עבד ומפי
שפחה, ואמרו לו אם בקי אתה בדבר זה אתה
נכנס ואם לאו אי אתה נכנס. נכנס ראובן בן
חולדה ולא ידע, ויצא והביא לו שלשה עדים
שראו את אביו שנפל מן הגג ומת, ולא ידע אם
נפל אם נדחף. מי אמרינן כל היכא דאיכא למיגזל
גזלינן או דילמא כל היכא דאיכא למיגזל לא
גזלינן? תא שמע, דאמר רבי יוחנן משום רבי
שמעון בן יוצדק: מעשה בשני בתי דינין אחד של
גדולים ואחד של קטנים, ואותן של גדולים אין
מקבלין עדות אלא מפי שנים ומפי שלשה, ואותן
של קטנים מקבלין עדות אפילו מפי אחד ומפי אשה
ומפי עבד ומפי שפחה, ואמרו לו אם בקי אתה
בדבר זה אתה נכנס ואם לאו אי אתה נכנס. נכנס
ראובן בן חולדה ולא ידע, ויצא והביא לו שלשה
עדים שראו את אביו שנפל מן הגג ומת, ולא ידע
אם נפל אם נדחף. מי אמרינן כל היכא דאיכא
למיגזל גזלינן או דילמא כל היכא דאיכא למיגזל
לא

ויהי כאשר כלה שלמה לבנות את בית יהוה ואת בית המלך וגו׳ –

ויקהל שלמה את זקני ישראל וגו׳ – ויקהלו אל המלך שלמה וגו׳ –

ספרי הלכה ומנהגים. פרקי שירה ותפלה. פרקי תורה וכו'. ספרי הלכה
ומנהגים. פרקי שירה ותפלה. פרקי תורה וכו'. ספרי הלכה ומנהגים. פרקי
שירה ותפלה. פרקי תורה וכו'. ספרי הלכה ומנהגים. פרקי שירה ותפלה.
פרקי תורה וכו'. ספרי הלכה ומנהגים. פרקי שירה ותפלה. פרקי תורה וכו'.

يعقوب ابن هارون فارغ بكتاب ابطح كتاب طرائف بقية ما ...
وهيب وهبة ابن هارون فارغ بكتاب ابطح كتاب طرائف بقية ما ...
ما ...
ما ...

ואחר כך יאמר לפניהם דברים שיהיו נשמעים לאזניהם ואחר כך יברכם ברכת כהנים. ואחר שברכם יאמר להם ברכה אחרת לפ

وجدت بها ما لم أجد بغيرها ... من الوجد حتى ظننت أنها قاتلي
وما كان ظني أن أعيش بعدها ... ولكن ما يقضى فسوف يكون
فلما تفرقنا كأني ومالكا ... لطول اجتماع لم نبت ليلة معا
وقد كنت أخشى الرقباء فقد أرى ... فلا رقباء إذ لا أكاد أراكا
ولكن بلاد بعد بلاد كأنها ... لعينيك عما في الفؤاد حجاب
فيا ليت أنا بقدر حبك بينا ... فيعلم ما في القلب كيف نحب
ويا ليت ما بيني وبينك من نوى ... يقطع فأما ما تجن فتيب
ويا ليت حظي من هواك مساءة ... فأعلم أني عند ذاك كئيب
ويا ليت ما بي من جواك بمثله ... بقلبك حتى ما عليك رق

ואחרים לפני מי שהיה אחרי זה בדרך שהלך אחרי אחרים
ויהי כי הלכו אחרי אחרים ויהי כי מתו אחרים ויהי
כי מתו אחרים ויהי כי מתו אחרים ויהי כי מתו
אחרים ויהי כי מתו אחרים ויהי כי מתו אחרים
ויהי כי מתו

מתנה דמי הוי אלא מלוה לא אלא ר"ש היא דאמר מלוה
ואינה גובה

ומשמש מאחיה ומ"ה ואם אינו אלא מלרע: ומ"ן ומ"ה ומ"ן
(אך בשאר מאחיה ולא בתוה מלרע: כמו שנתבאר בשי)
ובלשון ארמי נקראת מלרע בכל מקום: ומ"ן ומ"ה ומ"ן
ומ"ן ומ"ה ומ"ן ומ"ה ומ"ן ומ"ה

ז. בבל מרובה ואין לשאול ממנו אלא בפניו. וה"מ לחזקת
אבל מי שאין לו אלא מה שבידו מותר לשאול ממנו בלא
פניו. ואפילו לחזקת אבל מי שיש לו בבבל ובא"י
ואין לו אלא מה שבידו מותר לשאול ממנו בלא פניו.
ואפילו לחזקת אבל מי שיש לו בבבל ובא"י ואין לו
אלא מה שבידו מותר לשאול ממנו בלא פניו. ואפילו
לחזקת אבל מי שיש לו בבבל ובא"י ואין לו אלא מה
שבידו מותר לשאול ממנו בלא פניו. ואפילו לחזקת
אבל מי שיש לו בבבל ובא"י ואין לו אלא מה שבידו
מותר לשאול ממנו בלא פניו. ואפילו לחזקת אבל מי
שיש לו בבבל ובא"י ואין לו אלא מה שבידו מותר
לשאול ממנו בלא פניו. ואפילו לחזקת אבל מי שיש
לו בבבל ובא"י ואין לו אלא מה שבידו מותר לשאול
ממנו בלא פניו. ואפילו לחזקת אבל מי שיש לו בבבל
ובא"י וא

صدق، صدق-آدم (ت.آدم) ابن محمد بن عبدالله، آدم عالم –
دين-حمو بن صدق (ت.١٩٥٤) ابن صدق بن عبدالله، آدم عالم –
صدق، صدق-حمو

ת"ר מכתב ת"ח-חוזה ובתוב ובתוב-ואחרון בית שלמה-

אחד חוב אחד חוב אחד מלוה בשטר אחד חוב אחד של חבר-

ואחד של חבר ואחד של חבר ואחד של חבר ואחד של חבר-

חוב א

כתב-יד ב: חסר מן תחילת ספר בראשית עד פרק ל"ז פסוק ג' המלה ישראל.

כתב-יד ג: חסר מן תחילת ספר בראשית עד פרק ל"ז פסוק ג' המלה ישראל.

כתב-יד ד: חסר מן תחילת ספר בראשית עד פרק ל"ז פסוק ג' המלה ישראל.

כתב-יד ה: חסר מן תחילת ספר בראשית עד פרק ל"ז פסוק ג' המלה ישראל.

٣ ددف-٣٠٥ ٥٣٤ ٢٥٠ ٢٥٣ ٤٥٠ ٢٥٣ ٢٥٠ ٢٥٣ ٢٥٠ ٢٥٣ ٢

ואמאי קרי ליה בבא מציעא, לפי שהיא באמצע, בין בבא קמא לבבא בתרא.

שני אחין שחלקו, ואחד מהן מת והניח בן, ובא בן חבירו של זה ואמר: אבא שלי ואבא שלך חלקו, ואבא שלי מת והניח בן, ואבא שלך מת והניח בן, ואני בן חבירו של זה וא

שמואל לעולם לית דינא דמשכנתא, ואפילו תימא
דדרוש מדרש זה דרוש לא משכחת לה, דמיגו
שיש כאן לקוחות לית כאן לקוחות, ואפילו
תימא בית דין של מעלה מוציאין ממי שיש
בידו ומי שאין בידו, ואפילו תימא בית דין
של מעלה מוציאין ממי שיש בידו ומי שאין
בידו, ואפילו תימא בית דין של מעלה מוציאין
ממי שיש בידו ומי שאין בידו, ואפילו תימא
בית דין של מעלה מוציאין ממי שיש בידו
ומי שאין בידו, ואפילו תימא בית דין של
מעלה מוציאין ממי שיש בידו ומי שאין בידו,
ואפילו תימא בית דין של מעלה מוציאין ממי
שיש בידו ומי שאין בידו, ואפילו תימא בית
דין של מעלה מוציאין ממי שיש בידו ומי
שאין בידו, ואפילו תימא בית דין של מעלה
מוציאין ממי שיש בידו ומי שאין בידו, ואפילו
תימא בית דין של מעלה מוציאין ממי שיש
בידו ומי שאין בידו, ואפילו תימא בית דין
של מעלה מוציאין ממי שיש בידו ומי שאין
בידו, ואפילו תימא בית דין של מעלה מוציאין
ממי שיש בידו ומי שאין בידו, ואפילו תימא
בית דין של מעלה מוציאין ממי שיש בידו
ומי שאין בידו, ואפילו תימא בית דין של
מעלה מוציאין ממי שיש בידו ומי שאין בידו,
ואפילו תימא בית דין של מעלה מוציאין ממי
שיש בידו ומי שאין בידו, ואפילו תימא בית
דין של מעלה מוציאין ממי שיש בידו ומי
שאין בידו, ואפילו תימא בית דין של מעלה
מוציאין ממי שיש בידו ומי שאין בידו, ואפילו
תימא בית דין של מעלה מוציאין ממי שיש
בידו ומי שאין בידו, ואפילו תימא בית דין
של מעלה מוציאין ממי שיש בידו ומי שאין

לישנא קמא דקתני מתניתין בשלמא לרבי יוחנן ניחא דאמר
כל הנך מילי לאו מילי אלא לרבי יוחנן קשיא אלא לריש לקיש
קשיא אלא לריש לקיש מתניתין מני אי רבי מאיר אי רבי יהודה
אי רבי שמעון אי רבי נחמיה אי רבי יוסי אי רבי אליעזר
אי רבי יהושע אי רבי עקיבא אי רבי טרפון אי רבי אלעזר
בן עזריה אי רבי אלעזר בן מתיא אי רבי אלעזר בן שמוע
אי רבי אלעזר בן חסמא אי רבי יוחנן בן נורי אי רבי יוחנן
בן ברוקה אי רבי יוחנן בן גודגדא אי רבי יוחנן בן מתיא
אי רבי יוחנן בן חריסי אי רבי יוחנן בן זכאי אי רבי יוחנן
בן מחוזא אי רבי יוחנן בן חורי אי רבי יוחנן בן חוני
המעגל אי רבי יוחנן בן הורקנוס אי רבי יוחנן בן הורקנוס
בן משה אי רבי יוחנן בן הורקנוס בן נפוחא אי רבי יוחנן
בן הורקנוס בן אלעזר בן עזריה אי רבי יוחנן בן הורקנוס
בן אלעזר בן חסמא אי רבי יוחנן בן הורקנוס בן אלעזר
בן שמוע אי רבי יוחנן בן הורקנוס בן מתיא אי רבי יוחנן
בן הורקנוס בן חריסי אי רבי יוחנן בן הורקנוס בן זכאי
אי רבי יוחנן בן הורקנוס בן מחוזא אי רבי יוחנן בן הורקנוס
בן חורי אי רבי יוחנן בן הורקנוס בן חוני המעגל אי רבי
יוחנן בן הורקנוס

חומר מחרך למטהם ולמחר־היום. היה שמח בחתיכה ונזכר שהוא פשל־
קי. לא יפסיק לחלוץ קצר. היה קורא בתורה ונזכר שהוא פשלקי־
חינו תמסיק ושלה לחלוץ מנחש וקורלוי. ל' מחיר חומר לין פשל קי־
רשוי לקרות בתורה. ותר משלשה פסוקים. זה שרוצה קי. וכשלקי.
שלוה ויכה צריכים עשרה ול' יהודה פשוט – חשנה ושרי־תות ברכות
ס"ה וכפ"ק וכו"ח־

גמרא: בתי תרוי דקשפר ל' יהודה פשל קי. חותר בקשר תורה! והא ל' יהודה
לא פשר אלא כזה שרוצה קי לחפלשל קי. פרידה מה־ש! לא תתרח מחרך – לחקוס שלין מים וכל תחיר
קי. חותר בקשר תורה. והא ל' יהודה לא פשר אלא כזה שרוצה קי לחפלשל קי. שלין לו מים
לשפול קורלוי קש וחינו מחרך לא לשנה ולא – לחקוס פשל קי. שלין לו מים
ולא לחחיות ולאכל פתו ומחרך לחחיות. לשפול הרי זה קורלוי את שמע –
וחינו מחרך לשנה אלא כדרך שהוא קורלוי. וחכמים חומרים קורלוי את שמע –
וחינו מחרך לשנה אלא כדרך שהוא מחרך לשנה. ותשמיש לחשן ומחרך לשנה –
ל' יוסי הר חלפתא ול' יוסי בר זמינא חד אמרי שנה – חשום שעול תורה ומשום שעול פריה־
ורבוה. ומלין לחת לחשנה שלא יהו חנה – חנה שנים שמקלין זה בזה ושנים שמחירין
חלוקין ל' יוסי בר חלפתא ול' יוסי בר זמינא. חד אמרי – חד שחשה

בבא מציעא יא.

ב"ב ד, ח"מ ב, ב"ק ב, ב"מ ב, ג, ד, ה, ו, ז, ח, ט, י, יא, יב, יג, יד, טו, טז, יז, יח, יט, כ, כא, כב, כג, כד, כה, כו, כז, כח, כט, ל, לא, לב, לג, לד, לה, לו, לז, לח, לט, מ, מא, מב, מג, מד, מה, מו, מז, מח, מט, נ, נא, נב, נג, נד, נה, נו, נז, נח, נט, ס, סא, סב, סג, סד, סה, סו, סז, סח, סט, ע, עא, עב, עג, עד, עה, עו, עז, עח, עט, פ, פא, פב, פג, פד, פה, פו, פז, פח, פט, צ, צא, צב, צג, צד, צה, צו, צז, צח, צט, ק, קא, קב, קג, קד, קה, קו, קז, קח, קט, ר, רא, רב, רג, רד, רה, רו, רז, רח, רט, ש, שא, שב, שג, שד, שה, שו, שז, שח, שט, ת, תא, תב, תג, תד, תה, תו, תז, תח, תט, י, יא, יב, יג, יד, טו, טז, יז, יח, יט, כ, כא, כב, כג, כד, כה, כו, כז, כח, כט, ל, לא, לב, לג, לד, לה, לו, לז, לח, לט, מ, מא, מב, מג, מד, מה, מו, מז, מח, מט, נ, נא, נב, נג, נד, נה, נו, נז, נח, נט, ס, סא, סב, סג, סד, סה, סו, סז, סח, סט, ע, עא, עב, עג, עד, עה, עו, עז, עח, עט, פ, פא, פב, פג, פד, פה, פו, פז, פח, פט, צ, צא, צב, צג, צד, צה, צו, צז, צח, צט, ק, קא, קב, קג, קד, קה, קו, קז, קח, קט, ר, רא, רב, רג, רד, רה, רו, רז, רח, רט, ש, שא, שב, שג, שד, שה, שו, שז, שח, שט, ת, תא, תב, תג, תד, תה, תו, תז, תח, תט

אלא אפילו תימא בשלא הוחזקו, מאי טעמא לא מהימן? משום דאמר ליה: אנא לא ידענא אי אמרת לי אי לא אמרת לי, אלא אי אמרת לי אמינא לך, ואי לא אמרת לי לא אמינא לך.

ואי בעית אימא: הכא בשהוחזקו, ומאי שנא מהא דתנן: הרי שהיה מהלך בדרך ופגע בו אחר ואמר לו: מכור לי את חמורך, ואמר לו: אין לי, אלא שראיתי אותו נכנס לעיר ויצא ממנה,

ואלו הן הנהנין מן הקדשים ומן ההקדשות ומן המעשרות ומן
הבכורות ומן המתנות ומן הנסכים ומן השקלים ומן הערכין
ומן החרמין ומן הבדק הבית ומן הכלאים ומן השביעית ומן
התרומות ומן המעשרות ומן הביכורים ומן הפרה ומן השילוח
ומן הבגדים ומן הכלים ומן הבתים ומן העליות ומן הסוכות
ומן הגגות ומן הבורות ומן השדות ומן העבדים ומן השפחות
ומן הבהמות ומן הבנים ומן הבנות ומן הנכדים ומן הנכדות
ומן האחים ומן האחיות ומן האחין ומן האחיות ומן הקרובים
ומן הקרובות ומן הגרים ומן הגיורות ומן הגרות ומן הגיורים
ומן הגרות ומן הגיורות ומן הגרים ומן הגיורים ומן הגרות
ומן הגיורות ומן הגרים ומן הגיורים ומן הגרות ומן הגיורות
ומן הגרים ומן הגיורים ומן הגרות ומן הגיורות ומן הגרים
ומן הגיורים ומן הגרות ומן הגיורות ומן הגרים

ואמר לו אברהם אל יהי נא אלהים בעיניך
ואני אשכל בבני ישמעאל לפניך ויאמר
אליו אלהים אבל שרה אשתך יולדת לך בן
וקראת את שמו יצחק והקימותי את בריתי
אתו לברית עולם לזרעו אחריו ועל הנער
שמעתיך הנה ברכתי אתו והפריתי אתו
והרביתי אתו במאד מאד שנים עשר נשיאם
יוליד ונתתיו לגוי גדול ואת בריתי אקים
את יצחק אשר תלד לך שרה למועד הזה
בשנה האחרת ויכל לדבר אתו ויעל אלהים
מעל אברהם ויקח אברהם את ישמעאל בנו
ואת כל יליד ביתו וכל מקנת כספו כל
זכר באנשי בית אברהם וימל את בשר
ערלתם בעצם היום הזה כאשר דבר אתו
אלהים ואברהם בן תשעים ותשע שנה
בהמלו את בשר ערלתו וישמעאל בנו בן
שלש עשרה שנה בהמלו את בשר ערלתם
ביום הזה נמולו אברהם וישמעאל בנו
וכל אנשי ביתו ילידי בית וכספי מאת
בן נכר נמלו אתו

[ז] ואת קיני ראית קטני מדבר עד סיני אשר
אתה יושב עליה

[ח] ויהי חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה
ושבע שנים שני חיי שרה

ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון בארץ
כנען ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה

ויקם אברהם מעל פני מתו וידבר אל בני
חת לאמר גר ותושב אנכי עמכם תנו לי
אחזת קבר עמכם ואקברה מתי מלפני
ויענו בני חת את אברהם לאמר לו אדני
שמעני נשיא אלהים אתה בתוכנו במבחר
קברינו קבר את מתך איש ממנו את קברו
לא יכלה ממך מקברו למתך ויקם אברהם
וישתחו לעם הארץ לבני חת וידבר עמם
לאמר אם יש את נפשכם לקבר את מתי
מלפני שמעוני ופגעו לי בעפרון בן צחר
ויתן לי את מערת המכפלה אשר לו אשר
בקצה שדהו בכסף מלא יתננה לי בתוככם
לאחזת קבר ועפרון ישב בתוך בני חת
ויען עפרון החתי את אברהם באזני בני
חת לכל באי שער עירו לאמר לא אדני
שמעני השדה נתתי לך והמערה אשר בו
לעיני בני עמי נתתיה לך קבר מתך
וישתחו אברהם לפני עם הארץ ויאמר אל
עפרון באזני עם הארץ לאמר אך אם אתה
לו שמעני נתתי כסף השדה קח ממני
ואקברה את מתי שמה ויען עפרון את
אברהם לאמר לו אדני שמעני ארץ ארבע
מאת שקל כסף ביני ובינך מה הוא ואת
מתך קבר ויהי שדה עפרון אשר במכפלה
אשר פני ממרא השדה והמערה אשר בו
והעץ אשר בשדה ואשר בכל גבלתו סביב
לאברהם למקנה לעיני בני חת בכל באי
שער עירו ואחרי כן קבר אברהם את שרה
אשתו אל מערת שדה המכפלה על פני
ממרא היא חברון בארץ כנען ויקם השדה
והמערה אשר בו לאברהם לאחזת קבר
מאת בני חת

ויברך אברהם את יצחק בנו ויצו אתו
ויאמר לו בני אל תקח אשה ליעקב מבנות
כנען כי אם לך לבתואל אבי אמך ושא
לך משם אשה מבנות לבן אחי אמך ואל
שדי יברך אתך ויפרך והרבך והיית לקהל
עמים ויתן לך את ברכת אברהם לך ולזרעך
אתך לרשתך את ארץ מגוריך אשר נתן
אלהים לאברהם ויצו אתו ויאמר לו בני אל
תקח אשה ליעקב מבנות כנען כי אם לך
לבתואל אבי אמך ושא לך משם אשה
מבנות לבן אחי אמך ואל שדי יברך אתך
ויפרך והרבך והיית לקהל עמים ויתן לך
את ברכת אברהם לך ולזרעך אתך לרשתך
את ארץ מגוריך אשר נתן אלהים לאברהם
ויצו אתו ויאמר לו בני אל תקח אשה
ליעקב מבנות כנען כי אם לך לבתואל אבי
אמך ושא לך משם אשה מבנות לבן אחי
אמך ואל שדי יברך אתך ויפרך והרבך
והיית לקהל עמים ויתן לך את ברכת
אברהם לך ולזרעך אתך לרשתך את ארץ
מגוריך אשר נתן אלהים לאברהם

"מה. בכורה; אחר כי-ביקר ראשה. מה. נקראו; אחר כי-יצחק
אחיה ויהיו עקבו- כך י. ח- ויאמר שמיה כאמרתי אז כ-
זה ביקר ויאמר ויאמר ויאמר ויאמר ויאמר ויאמר ויאמר
אחיו ויאמר ויאמר ויאמר ויאמר ויאמר ויאמר ויאמר
ויאמר

בס"ד. יום ראשון ויקרא משה את כל בני ישראל ויאמר
אליהם. ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת
המות ואת הרע אשר אנכי מצוך היום לאהבה את ה' אלהיך
לשמע בקולו ולדבקה בו כי הוא חייך ואורך ימיך לשבת
על האדמה אשר נשבע ה' לאבתיך לאברהם ליצחק וליעקב
לתת להם ויאמר להם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום
לא אוכל עוד לצאת ולבוא וה' אמר אלי לא תעבר את
הירדן הזה. ה' אלהיך הוא עבר לפניך הוא ישמיד את
הגוים האלה מלפניך וירשתם יהושע הוא עבר לפניך כאשר
דבר ה'. ועשה ה' להם כאשר עשה לסיחון ולעוג מלכי
האמרי ולארצם אשר השמיד אותם. ונתנם ה' לפניכם
והעשיתם להם ככל המצוה אשר צויתי אתכם. חזקו ואמצו
אל תיראו ואל תערצו מפניהם כי ה' אלהיך הוא ההולך
עמך לא ירפך ולא יעזבך. ויקרא משה ליהושע ויאמר
אליו לעיני כל ישראל חזק ואמץ כי אתה תבוא את העם
הזה אל הארץ אשר נשבע ה' לאבותם לתת להם ואתה
תנחילנה את ישראל. וה' הוא ההולך לפניך הוא יהיה
עמך לא ירפך ולא יעזבך לא תירא ולא תחת. ויכתב
משה את התורה הזאת ויתנה אל הכהנים בני לוי הנשאים
את ארון ברית ה' ואל כל זקני ישראל. ויצו משה אתם
לאמר מקץ שבע שנים במועד שנת השמטה בחג הסכות
בבוא כל ישראל לראות את פני ה' אלהיך במקום אשר
יבחר תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם.
הקהל את העם האנשים והנשים והטף וגרך אשר בשעריך
למען ישמעו וילמדו ויראו את ה' אלהיכם ושמרו לעשות
את כל דברי התורה הזאת. ובניהם אשר לא ידעו ישמעו
וילמדו ליראה את ה' אלהיכם כל הימים אשר אתם חיים
על האדמה אשר אתם עברים את הירדן שמה לרשתה.
ויאמר ה' אל משה הנה ימיך קרבו למות קרא את יהושע
והתיצבו באהל מועד ואצוונו ואלך ויתיצבו משה ויהושע
ויתיצבו באהל מועד. וה' נראה באהל בעמוד ענן ויעמד
עמוד הענן על פתח האהל. ויאמר ה' אל משה הנך שוכב
עם אבתיך וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר הארץ
אשר הוא בא שמה בקרבו ועזבני והפר את בריתי אשר
כרתי אתו. והיה כי תמצאנה אותו רעות וצרות ועניתה
שירה הזאת לפניהם לעד כי לא תשכח מפי זרעו כי
ידעתי את יצרו אשר הוא עשה היום בטרם אביאנו אל
הארץ אשר נשבעתי. ויכתב משה את השירה הזאת ביום
ההוא וילמדה את בני ישראל. ויצו את יהושע בן נון
ויאמר חזק ואמץ כי אתה תביא את בני ישראל אל הארץ
אשר נשבעתי להם ואנכי אהיה עמך. ויהי ככלות משה
לכתב את דברי התורה הזאת על ספר עד תמם. ויצו משה
את הלוים נשאי ארון ברית ה' לאמר. לקוח את ספר
התורה הזה ושמתם אותו מצד ארון ברית ה' אלהיכם
והיה שם בך לעד. כי אנכי ידעתי את מרים ואת עורפך
הקשה הן בעודני חי עמכם היום ממרים הייתם את ה'
וכי אף כי מותי אחרי. הקהל את העם האנשים והנשים
והטף וגרך בשעריך למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו
את ה' אלהיכם ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת.
ובניהם אשר לא ידעו ישמעו וילמדו ליראה את ה'
אלהיכם כל הימים אשר אתם חיים על האדמה אשר אתם
עברים את הירדן שמה לרשתה. ויאמר ה' אל משה הנך
קרבים לימות את יהושע קראו והתיצבו באהל מועד
ואצוונו. וילך משה ויהושע ויתיצבו באהל מועד. וה'
נראה באהל בעמוד ענן ויעמד עמוד הענן על פתח האהל.
ויאמר ה' אל משה הנך שוכב עם אבתיך וקם העם הזה
וזנה אחרי אלהי נכר הארץ אשר הוא בא בקרבה ועזבני
והפר את בריתי אשר כרתי אתו. והיה כי תמצאנה אותו
רעות וצרות ועניתה השירה הזאת לפניהם לעד כי לא
תשכח מפי זרעו כי ידעתי את יצרו אשר הוא עשה היום
בטרם אביאנו אל הארץ אשר נשבעתי. ויכתב משה את
השירה הזאת ביום ההוא וילמדה את בני ישראל. ויצו
את יהושע בן נון ויאמר חזק ואמץ כי אתה תביא את
בני ישראל אל הארץ אשר נשבעתי להם ואנכי אהיה עמך.
והיה כאשר כלו משה לכתב את דברי התורה הזאת עד
תמם. ויצו משה את הלוים נשאי ארון ברית ה' לאמר.
לקוח את ספר התורה הזה ושמתם אותו מצד ארון ברית
ה' אלהיכם והיה שם בך לעד. כי אנכי ידעתי את מרים
ואת עורפך הקשה הן בעודני חי עמכם היום ממרים
הייתם את ה' וכי אף כי מותי אחרי. הקהל את העם
האנשים והנשים והטף וגרך בשעריך למען ישמעו ולמען
ילמדו ויראו את ה' אלהיכם ושמרו לעשות את כל דברי
התורה הזאת. ובניהם אשר לא ידעו ישמעו וילמדו
ליראה את ה' אלהיכם כל הימים אשר אתם חיים על
האדמה אשר אתם עברים את הירדן שמה לרשתה. ויאמר
ה' אל משה הנך קרבים לימות את יהושע קראו והתיצבו
באהל מועד ואצוונו. וילך משה ויהושע ויתיצבו באהל
מועד. וה' נראה באהל בעמוד ענן ויעמד עמוד הענן על
פתח האהל. ויאמר ה' אל משה הנך שוכב עם אבתיך וקם
העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר הארץ אשר הוא בא בקרבה
ועזבני והפר את בריתי אשר כרתי אתו. והיה כי תמצאנה
אותו רעות וצרות ועניתה השירה הזאת לפניהם לעד כי
לא תשכח מפי זרעו כי ידעתי את יצרו אשר הוא עשה
היום בטרם אביאנו אל הארץ אשר נשבעתי. ויכתב משה
את השירה הזאת ביום ההוא וילמדה את בני ישראל.
ויצו את יהושע בן נון ויאמר חזק ואמץ כי אתה תביא
את בני ישראל אל הארץ אשר נשבעתי להם ואנכי אהיה
עמך. והיה כאשר כלו משה לכתב את דברי התורה הזאת
עד תמם. ויצו משה את הלוים נשאי ארון ברית ה'
לאמר. לקוח את ספר התורה הזה ושמתם אותו מצד ארון
ברית ה' אלהיכם והיה שם בך לעד. כי אנכי ידעתי את
מרים ואת עורפך הקשה הן בעודני חי עמכם היום
ממרים הייתם את ה' וכי אף כי מותי אחרי. הקהל את
העם האנשים והנשים והטף וגרך בשעריך למען ישמעו
ולמען ילמדו ויראו את ה' אלהיכם ושמרו לעשות את כל
דברי

ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד
ותראה היבשה ויהי כן ויקרא אלהים ליבשה ארץ
ולמקוה המים קרא ימים וירא אלהים כי טוב ויאמר
אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי
עשה פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ ויהי כן
ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עשה
פרי אשר זרעו בו למינהו וירא אלהים כי טוב
ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי
ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין
היום ובין הלילה והיו לאתת ולמועדים ולימים
ושנים והיו למאורת ברקיע השמים להאיר על הארץ
ויהי כן ויעש אלהים את שני המארת הגדלים את
המאור הגדל לממשלת היום ואת המאור הקטן
לממשלת הלילה ואת הכוכבים ויתן אתם אלהים
ברקיע השמים להאיר על הארץ ולמשל ביום
ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא
אלהים כי טוב ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי
ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף
יעופף על הארץ על פני רקיע השמים ויברא
אלהים את התנינם הגדלים ואת כל נפש החיה
הרמשת אשר שרצו המים למינהם ואת כל עוף כנף
למינהו וירא אלהים כי טוב ויברך אתם אלהים
לאמר פרו ורבו ומלאו את המים בימים והעוף
ירב בארץ ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי
ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה
ורמש וחיתו ארץ למינה ויהי כן ויעש אלהים
את חיתו ארץ למינה ואת הבהמה למינה ואת כל
רמש האדמה למינהו וירא אלהים כי טוב
ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו
וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה
ובכל הארץ ובכל הרמש הרמש על הארץ
ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים
ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם
ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים
פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה
ורדו בדגת הים ובעוף השמים
ובכל חיה הרמשת על הארץ
ויאמר אלהים הנה נתתי לכם
את כל עשב זרע זרע אשר
על פני כל הארץ ואת כל
העץ אשר בו פרי עץ זרע
זרע לכם יהיה לאכלה
ולכל חית הארץ ולכל
עוף השמים ולכל
רומש על הארץ
אשר בו נפש חיה
את כל ירק עשב
לאכלה ויהי כן
וירא אלהים את
כל אשר עשה
והנה טוב מאד
ויהי ערב ויהי
בקר יום הששי
ויכלו השמים
והארץ וכל
צבאם
ויכל אלהים
ביום השביעי
מלאכתו אשר
עשה וישבת
ביום השביעי
מכל מלאכתו
אשר עשה
ויברך אלהים
את יום
השביעי
ויקדש
אתו כי
בו שבת
מכל
מלאכתו
אשר
ברא
אלהים
לעשות
אלה
תולדות
השמים
והארץ
בהבראם
ביום
עשות
יהוה
אלהים
ארץ
ושמים
וכל
שיח
השדה
טרם
יהיה
בארץ
וכל
עשב
השדה
טרם
יצמח
כי
לא
המטיר
יהוה
אלהים
על
הארץ
ואדם
אין
לעבד
את
האדמה
ואד
יעלה
מן
הארץ
והשקה
את
כל
פני
האדמה
ויצר
יהוה
אלהים
את
האדם
עפר
מן
האדמה
ויפח
באפיו
נשמת
חיים
ויהי
האדם
לנפש
חיה
ויטע
יהוה
אלהים
גן
בעדן
מקדם
וישם
שם
את
האדם
אשר
יצר
ויצמח
יהוה
אלהים
מן
האדמה
כל
עץ
נחמד
למראה
וטוב
למאכל
ועץ
החיים
בתוך
הגן
ועץ
הדעת
טוב
ורע
ונהר
יוצא
מעדן
להשקות
את
הגן
ומשם
יפרד
והיה
לארבעה
ראשים
שם
האחד
פישון
הוא
הסבב
את
כל
ארץ
החוילה
אשר
שם
הזהב
וזהב
הארץ
ההוא
טוב
שם
הבדלח
ואבן
השהם
ושם
הנהר
השני
גיחון
הוא
הסובב
את
כל
ארץ
כוש
ושם
הנהר
השלישי
חדקל
הוא
ההלך
קדמת
אשור
והנהר
הרביעי
הוא
פרת
ויקח
יהוה
אלהים
את
האדם
וינחהו
בגן
עדן
לעבדה
ולשמרה
ויצו
יהוה
אלהים
על
האדם
לאמר
מכל
עץ
הגן
אכל
תאכל
ומעץ
הדעת
טוב
ורע
לא
תאכל
ממנו
כי
ביום
אכלך
ממנו
מות
תמות
ויאמר
יהוה
אלהים
לא
טוב
היות
האדם
לבדו
אעשה
לו
עזר
כנגדו
ויצר
יהוה
אלהים
מן
האדמה
כל
חית
השדה
ואת
כל
עוף
השמים
ויבא
אל
האדם
לראות
מה
יקרא
לו
וכל
אשר
יקרא
לו
האדם
נפש
חיה
הוא
שמו
ויקרא
האדם
שמות
לכל
הבהמה
ולעוף
השמים
ולכל
חית
השדה
ולאדם
לא
מצא
עזר
כנגדו
ויפל
יהוה
אלהים
תרדמה
על
האדם
ויישן
ויקח
אחת
מצלעתיו
ויסגר
בשר
תחתנה
ויבן
יהוה
אלהים
את
הצלע
אשר
לקח
מן
האדם
לאשה
ויבאה
אל
האדם
ויאמר
האדם
זאת
הפעם
עצם
מעצמי
ובשר
מבשרי
לזאת
יקרא
אשה
כי
מאיש
לקחה
זאת
על
כן
יעזב
איש
את
אביו
ואת
אמו
ודבק
באשתו
והיו
לבשר
אחד
והיו
שניהם
ערומים
האדם
ואשתו
ולא
יתבששו

ג. בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ׃
ב. בראשית בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ׃
א. בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ׃

מיי רמיי. למיוס [illegible] למיוס כמכיי מיי רמיי. אלא למיוס כמכיי – מיוסי אי אי כמכיי. אלא למיוס כמכיי מיי רמיי.

ויאמר אלהים לנח קץ כל בשר בא לפני כי מלאה הארץ חמס מפניהם והנני משחיתם את הארץ׃ עשה לך תבת עצי גפר קנים תעשה את התבה וכפרת אתה מבית ובחוץ בכפר׃ וזה אשר תעשה אתה שלש מאות אמה ארך התבה חמשים אמה רחבה ושלשים אמה קומתה׃ צהר תעשה לתבה ואל אמה תכלנה מלמעלה ופתח התבה בצדה תשים תחתים שנים ושלשים תעשה אתה׃ כי הנני מביא את המבול מים על הארץ לשחת כל בשר אשר בו רוח חיים מתחת השמים כל אשר בארץ יגוע׃ והקמתי את בריתי אתך ובאת אל התבה אתה ובניך ואשתך ונשי בניך אתך׃ ומכל החי מכל בשר שנים מכל תביא אל התבה להחיות אתך זכר ונקבה יהיו׃ מהעוף למינהו ומן הבהמה למינה מכל רמש האדמה למינהו שנים מכל יבאו אליך להחיות׃ ואתה קח לך מכל מאכל אשר יאכל ואספת אליך והיה לך ולהם לאכלה׃ ויעש נח ככל אשר צוה אתו אלהים כן עשה׃

ויאמר יהוה אל נח בא אתה וכל ביתך אל התבה כי אתך ראיתי צדיק לפני בדור הזה׃ מכל הבהמה הטהורה תקח לך שבעה שבעה איש ואשתו ומן הבהמה אשר לא טהורה הוא שנים איש ואשתו׃ גם מעוף השמים שבעה שבעה זכר ונקבה לחיות זרע על פני כל הארץ׃ כי לימים עוד שבעה אנכי ממטיר על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה ומחיתי את כל היקום אשר עשיתי מעל פני האדמה׃ ויעש נח ככל אשר צוהו יהוה׃

ונח בן שש מאות שנה והמבול היה מים על הארץ׃ ויבא נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו אל התבה מפני מי המבול׃ מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהורה ומן העוף וכל אשר רומש על האדמה׃ שנים שנים באו אל נח התבה זכר ונקבה כאשר צוה אלהים את נח׃ ויהי מקץ שבעת הימים ומי המבול היו על הארץ׃ בשנת ששה מאות שנה לחיי נח בחדש השני בשבעה עשר יום בחדש ביום הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה וארבת השמים נפתחו׃ ויהי הגשם על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה׃ בעצם היום הזה בא נח ושם וחם ויפת בני נח ואשת נח ושלש נשי בניו אתם אל התבה׃ הם וכל החית למינה וכל הבהמה למינה וכל הרמש הרמש על הארץ למינהו וכל העוף למינהו כל צפור כל כנף׃ ויבאו אל נח אל התבה שנים שנים מכל הבשר אשר בו רוח חיים׃ והבאים זכר ונקבה מכל בשר באו כאשר צוה אתו אלהים ויסגר יהוה בעדו׃

ויהי המבול ארבעים יום על הארץ וירבו המים וישאו את התבה ותרם מעל הארץ׃ ויגברו המים וירבו מאד על הארץ ותלך התבה על פני המים׃ והמים גברו מאד מאד על הארץ ויכסו כל ההרים הגבהים אשר תחת כל השמים׃ חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים ויכסו ההרים׃ ויגוע כל בשר הרומש על הארץ בעוף ובבהמה ובחיה ובכל השרץ השרץ על הארץ וכל האדם׃ כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו׃ ויאמח את כל היקום אשר על פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים וימחו מן הארץ ויישאר אך נח ואשר אתו בתבה׃ ויגברו המים על הארץ חמשים ומאת יום׃

ד. שנתא בד מלא מנה ٢٧. ראיה; אחר דמי בבית ה. ו. ו. ו.
בבית אלא לא. ראיה אחר אם בבית ה. ו. ו. ו. ו. ו.
מנה: אב בב בבית אחר אלא לא. ראיה אחר אם בבית ה.
אחר בבית אלא לא. ראיה אחר אם בבית ה. ו. ו. ו. ו.
בבית אלא לא. ראיה אחר אם בבית ה. ו. ו. ו. ו. ו

ذكر ما يجب على الإمام من أمر الجمعة

وإذا زالت الشمس يوم الجمعة وهو في المصر خرج إلى الجامع فصلى بالناس ركعتين يجهر فيهما بالقراءة يقرأ في الأولى منهما سورة الجمعة وفي الثانية سورة المنافقين أو سورة سبح اسم ربك الأعلى وإن قرأ في الثانية سورة الجمعة فلا بأس بذلك وإن قرأ في الأولى سورة المنافقين فلا بأس بذلك وإن قرأ في الأولى سورة سبح اسم ربك الأعلى وفي الثانية سورة الغاشية فلا بأس بذلك وإن قرأ في الأولى سورة الجمعة وفي الثانية سورة الغاشية فلا بأس بذلك وإن قرأ في الأولى سورة المنافقين وفي الثانية سورة الغاشية فلا بأس بذلك وإن قرأ في الأولى سورة سبح اسم ربك الأعلى وفي الثانية سورة المنافقين فلا بأس بذلك وإن قرأ في الأولى سورة الجمعة وفي الثانية سورة المنافقين فلا بأس بذلك وإن قرأ في الأولى سورة سبح اسم ربك الأعلى وفي الثانية سورة الجمعة فلا بأس بذلك وإن قرأ في الأولى سورة المنافقين وفي الثانية سورة المنافقين فلا بأس بذلك وإن قرأ في الأولى سورة سبح اسم ربك الأعلى وفي الثانية سورة سبح اسم ربك الأعلى فلا بأس بذلك وإن قرأ في الأولى سورة الجمعة وفي الثانية سورة الجمعة فلا بأس بذلك وإن قرأ في الأولى سورة المنافقين وفي الثانية سورة المنافقين فلا بأس بذلك وإن قرأ في الأولى سورة سبح اسم ربك الأعلى وفي الثانية سورة الغاشية فلا بأس بذلك وإن قرأ في الأولى سورة الجمعة وفي الثانية سورة الغاشية فلا بأس بذلك وإن قرأ في الأولى سورة المنافقين وفي الثانية سورة الغاشية فلا بأس بذلك وإن قرأ في الأولى سورة سبح اسم ربك الأعلى وفي الثانية سورة المنافقين فلا بأس بذلك وإن قرأ في الأولى سورة الجمعة

ولم أعلم أنه كان يعلم أن الله يعلم ما في نفسي، فلما علم ذلك
أخبرني به، فقلت: يا رسول الله، إن كنت أظن أن الله يعلم ما في
نفسي، فأخبرني ما ذنبي؟ فقال: ذنبك أنك قلت ما قلت. فقلت:
يا رسول الله، اغفر لي ما قلت. فقال: قد غفرت لك ما قلت،
وإن ذنبك أن لا تعلم أن الله يعلم ما في نفسك. فقلت: أشهد
أنك رسول الله، وأشهد أن الله يعلم ما في نفسي، وأن نفسي
بيده، لا أعود لشيء قلته أبدا. فقال: إن الله قد غفر لك
ما قلت، وإن ذنبك أن لا تعلم أن الله يعلم ما في نفسك.
فقلت: أشهد أنك رسول الله، وأشهد أن الله يعلم ما في نفسي،
وأن نفسي بيده، لا أعود لشيء قلته أبدا. فقال: إن الله قد
غفر لك ما قلت، وإن ذنبك أن لا تعلم أن الله يعلم ما في
نفسك. فقلت: أشهد أنك رسول الله، وأشهد أن الله يعلم ما في
نفسي، وأن نفسي بيده، لا أعود لشيء قلته أبدا. فقال: إن الله
قد

ولم يكن يعرف أن الله قد أعطى لكل واحد منهم
أن يكون ابنًا لله، إن هم آمنوا بالكلمة الذي
جاء به يوحنا المعمدان. ولم يكن يعرف أن
الله قد أعطى لكل واحد منهم أن يكون ابنًا
لله، إن هم آمنوا بالكلمة الذي جاء به يوحنا
المعمدان. ولم يكن يعرف أن الله قد أعطى
لكل واحد منهم أن يكون ابنًا لله، إن هم آمنوا
بالكلمة الذي جاء به يوحنا المعمدان. ولم

ר' יוחנן בן ברוקה: דברי הכל שמעתי מרבי אלעזר בן עזריה ומרבי יהושע בן חנניה אלא שאין אני יודע מי מהן אמר לי שמעתי מרבי אלעזר בן עזריה ומרבי יהושע בן חנניה אמרו

ומשפחתו, ובמיוחד לאשתו רות, על הסבלנות והעידוד לאורך כל הדרך.

המחקר נתמך בידי קרן־המחקר למדעי־הרוח ע"ש יהושע בן־אריה, האוניברסיטה העברית בירושלים, ובידי הקרן לעידוד המחקר בספרות עברית ע"ש מרדכי וחנה שלמון, תל־אביב.

א. מבוא

1. הרקע ההיסטורי והתרבותי

בשנת 1492 גורשו יהודי ספרד מארצם, ורבים מהם מצאו מקלט בפורטוגל השכנה. אולם כעבור כחמש עשרה שנה הוכרחו גם יהודי פורטוגל לעזוב את ארצם, ורבים מהם מצאו מקלט בהולנד, בצרפת ובאיטליה. בין הגולים היו גם סופרים ומשוררים, שהמשיכו ליצור בשפות שונות, ובכללן עברית. בין יצירות אלו נמצאים גם שירים רבים, שנכתבו בידי יהודים שנמלטו מספרד ומפורטוגל בשל רדיפות הכנסייה הקתולית.

2. מטרות המחקר

מחקר זה מבקש לבחון את השירה העברית של יהודים אלו, ובמיוחד את השירה שנכתבה בידי משוררים שחיו בהולנד במאה השבע־עשרה. המחקר מתמקד בשלושה משוררים: יעקב בן־אברהם, שמואל בן־יצחק ומרדכי בן־נפתלי. שלושתם נולדו בספרד או בפורטוגל, ברחו בילדותם או בנעוריהם, ולמדו את העברית בבתי־הכנסת ובישיבות של הקהילות שאליהן הצטרפו בהולנד.

3. שיטת המחקר

המחקר מבוסס על ניתוח טקסטואלי של כתבי־היד והדפוסים של השירים, על השוואה בין נוסחים שונים של אותו שיר, ועל בחינת ההקשר ההיסטורי והחברתי שבו נוצרו. נעשה שימוש בכלים של פילולוגיה עברית מסורתית, לצד גישות חדשות יותר מתחום חקר הספרות והתרבות.

ב. יעקב בן־אברהם

1. ביוגרפיה

יעקב בן־אברהם נולד בשנת 1618 בערך בעיר בורגוס שבצפון ספרד, למשפחה שירדה מזרע אנוסים. בהיותו בן עשר ברחה המשפחה לפורטוגל, ומשם המשיכה לאמסטרדם. שם למד בישיבת "עץ חיים" ולמד עברית, ספרות ופילוסופיה. בשנת 1642 נשא לאשה את רחל בת־שמואל, ונולדו להם שבעה ילדים. הוא נפטר בשנת 1689.

2. שירתו

שירתו של יעקב בן־אברהם כוללת כ־140 שירים, רובם שירי קודש. הוא כתב פיוטים לחגים, שירי תפילה, וכן שירים על אירועים משפחתיים כמו חתונות ואבלות. שיריו מתפרסמים בקובץ "שירי יעקב" שיצא לאור בשנת 1691, ובכתבי־יד נוספים שנשמרו בספריות שונות.

ג. שמואל בן־יצחק

1. ביוגרפיה

שמואל בן־יצחק נולד בשנת 1625 בערך בעיר בורגוס שבצפון ספרד, למשפחה שירדה מזרע אנוסים. בהיותו בן עשר ברחה המשפחה לפורטוגל, ומשם המשיכה לאמסטרדם. שם למד בישיבת "עץ חיים" ולמד עברית, ספרות ופילוסופיה. בשנת 1642 נשא לאשה את רחל בת־שמואל, ונולדו להם שבעה ילדים. הוא נפטר בשנת 1689.

2. שירתו

שירתו של שמואל בן־יצחק כוללת כ־140 שירים, רובם שירי קודש. הוא כתב פיוטים לחגים, שירי תפילה, וכן שירים על אירועים משפחתיים כמו חתונות ואבלות. שיריו מתפרסמים בקובץ "שירי שמואל" שיצא לאור בשנת 1691, ובכתבי־יד נוספים שנשמרו בספריות שונות.

ד. מרדכי בן־נפתלי

1. ביוגרפיה

מרדכי בן־נפתלי נולד בשנת 1630 בערך בעיר בורגוס שבצפון ספרד, למשפחה שירדה מזרע אנוסים. בהיותו בן עשר ברחה המשפחה לפורטוגל, ומשם המשיכה לאמסטרדם. שם למד בישיבת "עץ חיים" ולמד עברית, ספרות ופילוסופיה. בשנת 1642 נשא לאשה את רחל בת־שמואל, ונולדו להם שבעה ילדים. הוא נפטר בשנת 1689.

2. שירתו

שירתו של מרדכי בן־נפתלי כוללת כ־140 שירים, רובם שירי קודש. הוא כתב פיוטים לחגים, שירי תפילה, וכן שירים על אירועים משפחתיים כמו חתונות ואבלות. שיריו מתפרסמים בקובץ "שירי מרדכי" שיצא לאור בשנת 1691, ובכתבי־יד נוספים שנשמרו בספריות שונות.

ה. סיכום

1. סיכום ומסקנות

מחקר זה מבקש לבחון את השירה העברית של יהודים אלו, ובמיוחד את השירה שנכתבה בידי משוררים שחיו בהולנד במאה השבע־עשרה. המחקר מתמקד בשלושה משוררים: יעקב בן־אברהם, שמואל בן־יצחק ומרדכי בן־נפתלי. שלושתם נולדו בספרד או בפורטוגל, ברחו בילדותם או בנעוריהם, ולמדו את העברית בבתי־הכנסת ובישיבות של הקהילות שאליהן הצטרפו בהולנד.

2. הצעות למחקר המשך

מחקר זה מבקש לבחון את השירה העברית של יהודים אלו, ובמיוחד את השירה שנכתבה בידי משוררים שחיו בהולנד במאה השבע־עשרה. המחקר מתמקד בשלושה משוררים: יעקב בן־אברהם, שמואל בן־יצחק ומרדכי בן־נפתלי. שלושתם נולדו בספרד או בפורטוגל, ברחו בילדותם או בנעוריהם, ולמדו את העברית בבתי־הכנסת ובישיבות של הקהילות שאליהן הצטרפו בהולנד.

ואמר יהוה אל משה לך אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתותי אלה בקרבו ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתותי אשר שמתי בם וידעתם כי אני יהוה ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו כה אמר יהוה אלהי העברים עד מתי מאנת לענות מפני שלח את עמי ויעבדוני כי אם מאן אתה לשלח את עמי הנני מביא מחר ארבה בגבולך ושחת את עין הארץ ואכל את יתר הפליטה הנשארת לכם מן הברד ואכל את כל עצך השדה בארץ מצרים ומלאו בתיך ובתי כל עבדיך ובתי כל מצרים אשר לא ראו אבתיך ואבות אבתיך מיום היותם על האדמה עד היום הזה ויפן וייצא מעם פרעה ויקראו משה ואהרן אל פרעה ויאמר אליהם פרעה לכו עבדו את יהוה אלהיכם מי ומי הנלכים ויאמר משה בנערינו ובזקנינו נלך בבנינו ובבנותינו בצאננו ובבקרנו נלך כי חג יהוה לנו ויאמר אליהם יהי כן יהוה עמכם כאשר אשלח אתכם ואת טפכם ראו כי רעה נגד פניכם לא כן לכו נא הגברים ועבדו את יהוה כי אתה אתה מבקשים ויגרש אתם מאת פני פרעה ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך על ארץ מצרים בארבה ויעל על ארץ מצרים וינחל כל ארץ מצרים ויכל את כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ אשר הותיר הברד ולא נותר כל ירק בעץ ובעשב השדה בכל ארץ מצרים ויבהל פרעה לקרא למשה ולאהרן ויאמר חטאתי ליהוה אלהיכם ולכם ועתה שא נא חטאתי אך הפעם ופגעו ביהוה אלהיכם ויסר מעלי רק את המות הזה ויצא מעם פרעה ויעתר אל יהוה ויהפך יהוה רוח ים חזקה מאד ויסע את הארבה וידח אתו ים סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול מצרים ויכבד יהוה את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך השמים ויהי חשך על ארץ מצרים וימש חשך ויגש משה ואהרן ויאמרו לכו עבדו את יהוה רק צאנכם ובקרכם יצג גם טפכם ילך עמכם ויאמר גם אתה תתן בידנו זבחים ועלות ועשינו ליהוה אלהינו וגם מקנינו ילך עמנו לא תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבד את יהוה אלהינו ואנחנו לא נדע מה נעבד את יהוה עד בואנו שמה ויכבד יהוה את לב פרעה ולא אבה לשלחם ויאמר לו פרעה לך מעלי השמר לך אל תוסף ראות פני כי ביום ראתך פני תמות ויאמר משה כן דברת לא אוסף עוד ראות פניך ויהוה אמר אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה ועל מצרים אחרי כן ישלח אתכם מזה כשלחו כלה גרש יגרש אתכם מזה דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב ויהוה נתן את חן העם בעיני מצרים גם האיש משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם ויאמר משה כה אמר יהוה כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים ומתו כל בכור בארץ מצרים מבכור פרעה הישב על כסאו עד בכור השפחה אשר אחר הרחים ובכור כל בהמה והיתה צעקה גדולה בכל ארץ מצרים אשר כמוהו לא נהיתה ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו למן איש ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה יהוה בין מצרים ובין ישראל וירדו כל עבדיך אלה אלי והשתחוו לי לאמר צא אתה וכל העם אשר ברגליך ואחרי כן אצא ויצא מעם פרעה בחרי אף ויאמר יהוה אל משה לא יסף פרעה אליכם למען רבות מופתי בארץ מצרים ומשה ואהרן עשו את כל המופתים האלה לפני פרעה ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל מארצו

ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתותי אלה בקרבו ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתותי אשר שמתי בם וידעתם כי אני יהוה ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו כה אמר יהוה אלהי העברים עד מתי מאנת לענות מפני שלח את עמי ויעבדוני כי אם מאן אתה לשלח את עמי הנני מביא מחר ארבה בגבולך ושחת את עין הארץ ואכל את יתר הפליטה הנשארת לכם מן הברד ואכל את כל עצך השדה בארץ מצרים ומלאו בתיך ובתי כל עבדיך ובתי כל מצרים אשר לא ראו אבתיך ואבות אבתיך מיום היותם על האדמה עד היום הזה ויפן וייצא מעם פרעה ויקראו משה ואהרן אל פרעה ויאמר אליהם פרעה לכו עבדו את יהוה אלהיכם מי ומי הנלכים ויאמר משה בנערינו ובזקנינו נלך בבנינו ובבנותינו בצאננו ובבקרנו נלך כי חג יהוה לנו ויאמר אליהם יהי כן יהוה עמכם כאשר אשלח אתכם ואת טפכם ראו כי רעה נגד פניכם לא כן לכו נא הגברים ועבדו את יהוה כי אתה אתה מבקשים ויגרש אתם מאת פני פרעה ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך על ארץ מצרים בארבה ויעל על ארץ מצרים וינחל כל ארץ מצרים ויכל את כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ אשר הותיר הברד ולא נותר כל ירק בעץ ובעשב השדה בכל ארץ מצרים ויבהל פרעה לקרא למשה ולאהרן ויאמר חטאתי ליהוה אלהיכם ולכם ועתה שא נא חטאתי אך הפעם ופגעו ביהוה אלהיכם ויסר מעלי רק את המות הזה ויצא מעם פרעה ויעתר אל יהוה ויהפך יהוה רוח ים חזקה מאד ויסע את הארבה וידח אתו ים סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול מצרים ויכבד יהוה את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך השמים ויהי חשך על ארץ מצרים וימש חשך ויגש משה ואהרן ויאמרו לכו עבדו את יהוה רק צאנכם ובקרכם יצג גם טפכם ילך עמכם ויאמר גם אתה תתן בידנו זבחים ועלות ועשינו ליהוה אלהינו וגם מקנינו ילך עמנו לא תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבד את יהוה אלהינו ואנחנו לא נדע מה נעבד את יהוה עד בואנו שמה ויכבד יהוה את לב פרעה ולא אבה לשלחם ויאמר לו פרעה לך מעלי השמר לך אל תוסף ראות פני כי ביום ראתך פני תמות ויאמר משה כן דברת לא אוסף עוד ראות פניך ויהוה אמר אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה ועל מצרים אחרי כן ישלח אתכם מזה כשלחו כלה גרש יגרש אתכם מזה דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב ויהוה נתן את חן העם בעיני מצרים גם האיש משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם ויאמר משה כה אמר יהוה כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים ומתו כל בכור בארץ מצרים מבכור פרעה הישב על כסאו עד בכור השפחה אשר אחר הרחים ובכור כל בהמה והיתה צעקה גדולה בכל ארץ מצרים אשר כמוהו לא נהיתה ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו למן איש ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה יהוה בין מצרים ובין ישראל וירדו כל עבדיך אלה אלי והשתחוו לי לאמר צא אתה וכל העם אשר ברגליך ואחרי כן אצא ויצא מעם פרעה בחרי אף ויאמר יהוה אל משה לא יסף פרעה אליכם למען רבות מופתי בארץ מצרים ומשה ואהרן עשו את כל המופתים האלה לפני פרעה ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל מארצו

ואמר לו: בני, אל תלך בדרך הזה. אמר לו: למה? אמר לו: שראיתי את אחיך הולכים בדרך הזה ומצאתי בכיסיהם כלאים, לפיכך אני אומר לך שלא תלך בדרך הזה. אמר לו: אבא, אם כן אלך ואמכור את הכלאים ואקנה בהם פשתן. אמר לו: בני, אל תלך בדרך הזה שמא תמצא את אחיך ומכרו את הכלאים ולקחו בהם פשתן. אמר לו: אבא, אם כן אלך ואמכור את הפשתן ואקנה בהם צמר. אמר לו: בני, אל תלך בדרך הזה שמא תמצא את אחיך וגזזו את הצמר ונתנו בו סימנין. אמר לו: אבא, אם כן אלך ואמכור את הסימנין ואקנה בהם בגדים לבנים. אמר לו: בני, אל תלך בדרך הזה שמא תמצא את אחיך ומכרו את הבגדים ולקחו בהם בגדים צבועים. אמר לו: אבא, אם כן אלך ואמכור את הבגדים הצבועים ואקנה בהם בגדים לבנים. אמר לו: בני, אל תלך בדרך הזה שמא תמצא את אחיך וצבעו את הבגדים ונתנו בהם סימנין. אמר לו: אבא, אם כן אלך ואמכור את הסימנין ואקנה בהם בגדים צבועים. אמר לו: בני, אל תלך בדרך הזה שמא תמצא את אחיך ומכרו את הבגדים הצבועים ולקחו בהם בגדים לבנים. אמר לו: בני, אל תלך בדרך הזה שמא תמצא את אחיך וגזזו את הצמר ונתנו בו סימנין. אמר לו: אבא, אם כן אלך ואמכור את הסימנין ואקנה בהם צמר. אמר לו: בני, אל תלך בדרך הזה שמא תמצא את אחיך ומכרו את הצמר ולקחו בהם פשתן. אמר לו: אבא, אם כן אלך ואמכור את הפשתן ואקנה בהם כלאים. אמר לו: בני, אל תלך בדרך הזה שמא תמצא את אחיך ומכרו את הכלא

كَمْ هُمْ حَيْ. ٱسْمٌ ؛ هُمْ كَمْ ٱسْمَ هُمْ حَيْ ٱسْمَ هُمْ حَيْ ٱسْمَ
حَيْ. هُمْ ٱسْمَ هُمْ حَيْ ٱسْمَ هُمْ حَيْ ٱسْمَ هُمْ حَيْ ٱسْمَ هُمْ
حَي

ואמר ר' יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי: כל המלמד בן בנו תורה, מעלה עליו הכתוב כאילו קבלה מהר סיני, שנאמר: "ואשר למדתם אותם והודעתם את בניהם" (דברים יא, יט). אמר רבי אבהו: בתחילה היה כתוב "והודעתם את בניכם", ועכשיו "את בניהם"? אלא, מכאן שבן בנו של אדם קרוי בנו. אמר רבי אבהו: כל המלמד את בן בנו מעלה עליו הכתוב כאילו קבלה מהר סיני, שנאמר: "והודעתם את בניכם ואת בני בניכם". אמר רבי אבהו: כל המלמד את בן בנו מעלה עליו הכתוב כאילו עמד לפני מהר סיני וקבל תורה, שנאמר: "יום אשר עמדת לפני ה' אלהיך בחורב" (דברים ד, י), מה להלן בחורב אף כאן בחורב.

אמר רבי אבהו: כל המלמד את בן בנו מעלה עליו הכתוב כאילו נתנה לו בסיני, שנאמר: "והודעתם לבניכם ולבני בניכם".

ואלא ואנא ואנא ואנ

ויקרא רבה פרשה ד

ויקרא רבה פרשה ד

ויאמר יי אל משה עוד זאת תאמר כה תברך את בני ישראל
אמרו להם איש אל יצא ממקומו ביום השביעי׃ ויעשו בני
ישראל כן וישבתו העם ביום השביעי׃ ויקראו בית ישראל
את שמו מן ויאמר משה אליהם זה הלחם אשר נתן יי לכם
לאכלה׃ זה הדבר אשר צוה יי לקטו ממנו איש לפי אכלו
עמר גלגלת מספר נפשתיכם איש אשר באהליו תקחו׃ ויעשו
כן בני ישראל ויקשו העומר והמרבה לא העדיף והממעיט
לא החסיר איש לפי אכלו לקטו׃ ויאמר משה אליהם איש
אל יותר ממנו עד בקר׃ ולא שמעו אל משה ויותרו אנשים
ממנו עד בקר ויתולע תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה׃
ויקשו את בקר בקר איש כפי אכלו ויחם השמש ונמס׃
והיה ביום הששי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד ויבאו
כל נשיאי העדה ויגידו למשה׃ ויאמר אליהם הוא אשר
דבר יי שבתון שבת קדש ליי מחר את אשר תאפו אפו
ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל העדף הניחו לכם לשמר
עד בקר׃ וישמרו עד בקר כאשר צוה משה ולא הבאיש
ורמה לא היתה בו׃ ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום
ליי היום לא תמצאהו בשדה׃ ששת ימים תלקטהו וביום
השביעי שבת לא יהיה בו׃ ויהי ביום השביעי יצאו מן
העם ללקט ולא מצאו׃ ויאמר יי אל משה עד אנה מאנתם
לשמר מצותי ותורתי׃ ראו כי יי נתן לכם השבת על כן
הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו
אל יצא איש ממקומו ביום השביעי׃ וישבתו העם ביום
השביעי׃ ויקראו בית ישראל את שמו מן והוא כזרע גד
לבן והטעמו כצפיחת בדבש׃ ויאמר משה זה הדבר אשר
צוה יי מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו
את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם
מארץ מצרים׃ ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת
ותן שמה מלא העמר ממנו והנח אתה לפני יי למשמרת
לדרתיכם׃ כאשר צוה יי את משה ויניחהו אהרן לפני
העדות למשמרת׃ ובני ישראל אכלו את המן ארבעים
שנה עד באם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד באם
אל קצה ארץ כנען׃ והעמר עשרית האיפה הוא׃ ויסעו
כל עדת בני ישראל ממדבר סין למסעיהם על פי יי
ויחנו ברפידם ואין מים לשתות העם׃ וירב העם עם
משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה ויאמר להם משה מה
תריבון עמדי מה תנסון את יי׃ ויצמא שם העם למים
וילן העם על משה ויאמר למה זה העליתנו ממצרים
להמית אתי ואת בני ואת מקני בצמא׃ ויצעק משה אל
יי לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלוני׃ ויאמר
יי אל משה עבר לפני העם וקח אתך מזקני ישראל
ומטך אשר הכית בו את היאר קח בידך והלכת׃ הנני
עמד לפניך שם על הצור בחרב והכית בצור ויצאו ממנו
מים ושתה העם וישת משה לעיני זקני ישראל׃ ויקרא
שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסותם
את יי לאמר היש יי בקרבנו אם אין׃ ויבא עמלק וילחם
עם ישראל ברפידים׃ ויאמר משה אל יהושע בחר לנו
אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה
ומטה האלהים בידי׃ ויעש יהושע כאשר אמר לו משה
להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור עלו ראש הגבעה׃
והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח
ידו וגבר עמלק׃ וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו
תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד
ומזה אחד ויהי ידיו אמונה עד בא השמש׃ ויחלש
יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב׃ ויאמר יי אל משה
כתב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע כי מחה אמחה
את זכר עמלק מתחת השמים׃ ויבן משה מזבח ויקרא
שמו יי נסי׃ ויאמר כי יד על כס יה מלחמה ליי בעמלק
מדר בדר׃ וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל
אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו כי הוציא יי את
ישראל ממצרים׃ ויקח יתרו חתן משה את צפורה אשת
משה אחר שלוחיה׃ ואת שני בניה אשר שם האחד גרשם
כי אמר גר הייתי בארץ נכריה׃ ושם האחד אליעזר כי
ויאמר אלהי אבי בעזרי ויצלני מחרב פרעה׃ ויבא יתרו
חתן משה ובניו ואשתו אל משה אל המדבר אשר הוא
חנה שם הר האלהים׃ ויאמר אל משה אני חתנך יתרו
בא אליך ואשתך ושני בניה עמה׃ ויצא משה לקראת
חתנו וישתחו וישק לו וישאלו איש לרעהו לשלום
ויבאו האהלה׃ ויספר משה לחתנו את כל אשר עשה יי
לפרעה ולמצרים על אודת ישראל את כל התלאה אשר
מצאתם בדרך ויצלם יי׃ ויחד יתרו על כל הטובה אשר
עשה יי לישראל אשר הצילו מיד מצרים׃ ויאמר יתרו
ברוך יי אשר הציל אתכם מיד מצרים ומיד פרעה אשר
הציל את העם מתחת יד מצרים׃ עתה ידעתי כי גדול
יי מכל האלהים כי בדבר אשר זדו עליהם׃ ויקח יתרו
חתן משה עלה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני
ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים׃ ויהי
ממחרת וישב משה לשפט את העם ויעמד העם על משה
מן הבקר עד הערב׃ וירא חתן משה את כל אשר הוא
עשה לעם ויאמר מה הדבר הזה אשר אתה עשה לעם
מדוע אתה יושב לבדך וכל העם נצב עליך מן בקר עד
ערב׃ ויאמר משה לחתנו כי יבא אלי העם לדרש אלהים׃
כי יהיה להם דבר בא אלי ושפטתי בין איש ובין רעהו
והודעתי את חקי האלהים ואת תורתיו׃ ויאמר חתן משה
אליו לא טוב הדבר אשר אתה עשה׃ נבל תבל גם אתה
גם העם הזה אשר עמך כי כבד מממך הדבר לא תוכל
עשהו לבדך׃ עתה שמע בקולי איעצך ויהי אלהים עמך
היה אתה לעם מול האלהים והבאת אתה את הדברים
אל האלהים׃ והזהרתה אתהם את החקים ואת התורת
והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון׃
ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת
שנאי בצע ושמת עליהם שרי אלפים שרי מאות שרי
חמשים ושרי עשרות׃ ושפטו את העם בכל עת והיה כל
הדבר הגדל יביאו אל משה וכל הדבר הקטן ישפטו הם
והקל מעליך ונשאו אתך׃ אם את הדבר הזה תעשה
וצוך אלהים ויכלת עמד וגם כל העם הזה על מקמו
גם אתה׃ וישמע משה לקול חתנו ויעש כל אשר אמר׃
ויבחר משה אנשי חיל מכל ישראל ויתן אתם ראשים על
העם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות׃
וישפטו את העם בכל עת את הדבר הקשה יביאון אל
משה וכל הדבר הקטן ישפטו הם׃ וישלח משה את חתנו
וילך לו יתרו ארצה׃

בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום
הזה באו מדבר סיני׃ ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני
ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר׃ ומשה עלה אל
האלהים ויקרא אליו יי מן ההר לאמר כה תאמר לבית
יעקב ותגיד לבני ישראל׃ אתם ראיתם אשר עשיתי
למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי׃
ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי והייתם
לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ׃ ואתם תהיו לי
ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל
בני ישראל׃ ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם
את כל הדברים האלה אשר צוהו יי׃ ויענו כל העם יחדו
ויאמרו כל אשר דבר יי נעשה וישב משה את דברי העם
אל יי׃ ויאמר יי אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן
בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם באך יאמינו לעולם
ויגד משה את דברי העם אל יי׃ ויאמר יי אל משה לך
אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם׃ והיו נכנים
ליום השלישי כי ביום השלישי ירד יי לעיני כל העם על
הר סיני׃ והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות
בהר ונגע בקצהו כל הנגע בהר מות יומת׃ לא תגע בו
יד כי סקול יסקל או יורה יירה אם בהמה אם איש לא
יחיה במשך היובל המה יעלו בהר׃ וירד משה אל העם
ויקדש את העם ויכבסו שמלתם׃ ויאמר אל העם היו
נכנים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה׃ ויהי ביום
השלישי בהיות הבקר ויהי קלת וענן כבד על ההר וקל
שופר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה׃ ויוצא משה
את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית
ההר׃ והר סיני עשן כלו על אשר ירד עליו יי באש
ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד׃ ויהי קול
השופר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול׃
וירד יי על הר סיני אל ראש ההר ויקרא יי למשה אל
ראש ההר ויעל משה׃ ויאמר יי אל משה רד העד בעם
פן יהרסו אל יי לראות ונפל ממנו רב׃ וגם הכהנים
הנגשים אל יי יתקדשו פן יפרץ בהם יי׃ ויאמר משה
אל יי לא יוכל העם לעלות אל הר סיני כי אתה העדת
בנו לאמר הגבל את ההר וקדשתו׃ ויאמר אליו יי לך רד
ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלות
אל יי פן יפרץ בם׃ וירד משה אל העם ויאמר אליהם׃

१ सोमं देवेभ्यः प्रायच्छन्न् अग्नीषोमौ राक्षसां-
सि न्यघ्नन्न् अग्नीषोमौ वै देवानां बलकृतौ
बलमेवास्मा अवरुन्धे तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
२ अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
३ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
४ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
५ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
६ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
७ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
८ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
९ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
१० प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
११ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
१२ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
१३ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
१४ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
१५ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
१६ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
१७ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
१८ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
१९ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
२० प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
२१ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
२२ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
२३ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
२४ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
२५ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
२६ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
२७ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
२८ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
२९ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
३० प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
३१ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
३२ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
३३ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
३४ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
३५ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
३६ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
३७ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
३८ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
३९ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
४० प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
४१ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
४२ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
४३ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
४४ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
४५ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
४६ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
४७ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
४८ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
४९ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
५० प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
५१ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
५२ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
५३ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
५४ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
५५ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
५६ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
५७ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
५८ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
५९ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
६० प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
६१ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
६२ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
६३ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
६४ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
६५ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
६६ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
६७ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
६८ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
६९ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
७० प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य
७१ प्रायणीयोदयनीये तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः
सुत्यायै प्रयुज्यते ऽग्नीषोमौ वै सर्वा देवता
अग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे विधृते इमे एव
विधृते तस्मादग्नीषोमीयः प्रथमः सुत्यायै प्र-
युज्यते ऽग्नीषोमौ वै यज्ञस्य प्रायणीयो-
दयनीयौ ऽग्नीषोमाभ्यां वा इमे सर्वे यज्ञस्य

ויקרא

ויקרא

ואת־הבית אשר בנה שלמה לבנות שם את־בית יהוה ואת־
החומה סביב לירושלים׃ ואת־חצור ואת־מגדו ואת־גזר׃
ואת־פרעה מלך־מצרים עלה ויקח את־גזר ויצת באש
וישרפה בכנעני הישב בעיר ויתנה שלוחים למוהר לאשה
לאחות שלמה׃ וישלח שלמה את־חירם לאמר גם־אתה
עבדי ועבדיך בספינות ושלח־לי עבדים הידעים לדעת
עצים בלבנון וגם עבדי יהיו עם־עבדיך׃ ולשכר עבדיך
אתן לך כל אשר תאמר כי אתה ידעת איש בנו עצים
לכרות כצדנים׃ ויהי כשמע חירם את־דברי שלמה וישמח
מאד ויאמר ברוך יהוה היום אשר נתן לדויד בן חכם
על־העם הרב הזה׃ וישלח חירם אל־שלמה לאמר שמעתי
את אשר שלחת אלי אעשה את כל־חפצך בעצי ברוש
ובעצי אלמגים׃ עבדי יורדו מן־הלבנון הימה ואני
אשימם לך דברת לים ואני אשיטם לך דברת עד־המקום
אשר תשלח אלי ונתכתים שם ואתה תשא ועשית את־
בקשתי לתת לחם לביתי׃ וישלח חירם לשלמה עצי ברוש
ועצי אלמגים ככל חפצו׃ ושלמה נתן לחירם עשרים אלף
כרים חטים מאכל לביתו ועשרים כור שמן כתית כה
נתן שלמה לחירם שנה בשנה׃ ויהוה נתן חכמה לשלמה
כאשר דבר לו ויהי שלום בין חירם ובין שלמה ויכרתו
שניהם ברית יחד׃ ויעל המלך שלמה מס מכל־ישראל
ויהי המס שלשים אלף איש׃ וישלחם לבנונה עשרת
אלפים בחדש חלפים יהיו בחדש בלבנון שנים חדשים
בבתיהם ואדניהם היה על־המס׃ ויהי לשלמה שבעים
אלף סבל ושמנים אלף חצב בהר׃ לבד משרי הנצבים
אשר על־המלאכה שלשת אלפים ושלש מאות הרדים
בעם העשים במלאכה׃ ויעל בת־פרעה מעיר דויד אל־
הבית אשר בנה לה שלמה אז בנה את־המלוא׃ ויעל
שלמה שלש פעמים בשנה עלות ושלמים על־המזבח
אשר בנה ליהוה והקטיר אתו אשר לפני יהוה ויכל
הבית׃ ויעש המלך שלמה אניות בעציון גבר אשר
על־אלות על־שפת ים־סוף בארץ אדום׃ וישלח חירם
בידי עבדיו אניות ואנשי חיל ים ויבאו עם־עבדי
שלמה אופירה ויקחו משם זהב ארבע מאות וחמשים
ככר ויבאו אל־המלך שלמה׃

ומלכת שבא את כל־חכמת שלמה ואת הבית אשר בנה׃
ומאכל שלחנו ומושב עבדיו ומעמד משרתיו ומלבושם
ומשקיו ועלתו אשר יעלה בית יהוה ולא היתה עוד בה
רוח׃ ותאמר אל־המלך שמעתי בארצי את־דברך ואת־
חכמתך׃ ולא האמנתי לדברים עד אשר באתי ותראינה
עיני והנה לא־הוגד לי חצי הרבית חכמתך יסף על־
השמעה אשר שמעתי׃ אשרי אנשיך ואשרי עבדיך אלה
העמדים לפניך תמיד השמעים את־חכמתך׃ יהי יהוה
אלהיך ברוך אשר חפץ בך לתתך על־כסא ישראל באהבת
יהוה את־ישראל לעלמם ויתנך למלך לעשות משפט
וצדקה׃ ותתן למלך מאה ועשרים ככר זהב ובשמים
הרבה מאד ואבן יקרה לא־בא כבשמים הנה אשר נתנה
מלכת שבא למלך שלמה׃ וגם אניות חירם אשר נשאו
זהב מאופיר הביאו מאופיר עצי אלמגים הרבה מאד
ויעש המלך את־עצי האלמגים מסלות לבית יהוה
ולבתי המלך וכנרות ונבלים לשרים לא־בא כן עצי
אלמגים ולא נראו עד היום הזה׃ ושלמה נתן למלכת
שבא את כל־חפצה אשר שאלה מלבד אשר נתן לה כיד
המלך שלמה ותפן ותלך לארצה היא ועבדיה׃ ויהי
משקל הזהב אשר בא לשלמה בשנה אחת ששת מאות
וששים וששה ככר זהב׃ מלבד אנשי הרכלים וסחר
הסוחרים וכל מלכי הערב ופחות הארץ מביאים זהב
וכסף לשלמה׃ ויעש המלך שלמה מאתים צנות זהב
משוחה שש מאות זהב יעלה על־הצנה האחת׃ ושלש
מאות מגנים זהב משוחה שלש מנה זהב יתן המלך
על־המגן האחד ויתנם המלך בבית יער הלבנון׃ ויעש
המלך כסא־שן גדול ויצפהו זהב טהור׃ לכסא שש
מעלות ותחתית לכסא עגל לו מאחז בתוך הכסא
ושתים ידות עמדות על־יד הידות ושנים עשר אריות
עמדים שם על־שתים עשרה המעלות על־שתי מעלות
מזה ומזה לא־נעשה כן בכל ממלכות׃ וכל־כלי משקה
המלך שלמה זהב וכל־כלי בית יער הלבנון זהב סגור
אין כסף לא נחשב בימי שלמה למאומה׃ כי אניות
למלך הלכות תרשיש עם־עבדי חירם אחת לשלש שנים
ובאו אניות תרשיש נשאות זהב וכסף שן ופים וקופים׃
ויגדל המלך שלמה מכל־מלכי הארץ לעשר ולחכמה׃
וכל־הארץ מבקשים את־פני שלמה לשמע את־חכמתו
אשר נתן האלהים בלבו׃ והמה מביאים איש מנחתו
כלי־כסף וכלי־זהב ושלמות ונשק ובשמים סוסים
ופרדים דבר־שנה בשנה׃ ויקבץ שלמה רכב ופרשים
ויהי לו אלף וארבע מאות רכב ושנים עשר אלף
פרשים ויניחם בערי הרכב ועם־המלך בירושלם׃ ויתן
המלך את־הכסף בירושלם כאבנים ואת־הארזים נתן
כשקמים אשר בשפלה לרב׃ ויצאו סוסים למוצא
שלמה מקוה ישראל׃ ומצרים מכרים לשלמה סוסים
ומקוה סוחרי המלך יקחו מקוה במחיר׃ ועלה ויצא
מצרים בשש מאות כסף ומאה בכסף סוס וכן לכל־
מלכי החתים וארם בידם יוציאו׃ ויעש שלמה לבית
יהוה ולבית המלך ונבלים וכנרות למשררים לא־בא
כן ולא נראה עד היום הזה׃ ויכל שלמה את־כל־
מלאכתו אשר עשה את־בית יהוה ואת־בית המלך
ואת־כל־חפץ שלמה אשר חשק לעשות׃ ויעל שלמה
בספינות בים עציון גבר אשר על־אלות על־שפת ים־
סוף בארץ אדום׃ וישלח חירם בידי עבדיו אניות
ואנשי חיל ים ויבאו עם־עבדי שלמה אופירה ויקחו
משם זהב ארבע מאות וחמשים ככר ויבאו אל־המלך
שלמה׃

ידיעה מאחרת בכתב יד, אחת – ידיעה נכונה.

1 תרפה פ"א בראשי פרקים בכתב יד אחת חסרה – ראשי
פרקים נכונה.

1 תרפה פ"א בראשי פרקים בכתב יד אחת חסרה – ראשי
פרקים נכונה.

ו

ואמר אמר; ואין מדברים בשתי אחר; ר' אחרון אומר —
בשתים לא אמרו אלא בשלש, דברי ר' אחרון. וחכמים
אומרים אף בשתים אחר אחר אלא בשלש, שנאמר
בפי שנים עדים יקום דבר. אמר ר' אחרון: מה
אני מקיים את הכתוב הזה? אם היו שלשה אומרים
לו בשתים, אינו יכול לקיים את דבריו. אלא
בשלש, שנאמר בפי שנים עדים יקום דבר. אמר
ר' אחרון: מה אני מקיים את הכתוב הזה? אם
היו שלשה אומרים לו בשתים, אינו יכול לקיים
את דבריו. אלא בשלש, שנאמר בפי שנים עדים
יקום דבר. אמר ר' אחרון: מה אני מקיים את
הכתוב הזה? אם היו שלשה אומרים לו בשתים,
אינו יכול לקיים את דבריו.

אחרי שנתבאר שהמשכן הוא בית לשכינה, ומקום לעבודה, ולכל הכלים הנצרכים לעבודה, ולכל הבגדים הנצרכים לכהנים, נתבאר בזה שהמשכן הוא בית לשכינה, ומקום לעבודה, ולכל הכלים הנצרכים לעבודה, ולכל הבגדים הנצרכים לכהנים; אבל עדיין לא נתבאר

ולא מצא לו מנוח. לפיכך נתן לה אברהם ספר כריתות	ואברהם לא ידע שהגר הלכה לה. ולא עוד אלא שכשבא
וגירשה, שנאמר ויקח אברהם את הגר וישלחה.	שרה לקחת את הגר ולהחזירה לו, לא מצאה. ולא עוד
ואין שליח לדבר עבירה. ואף על פי שנתן לה	אלא שאמרה לו הגר ברחה ממני ואיני יודעת היכן
אברהם ספר כריתות, לא נתגרשה עד שתגיע לידה	היא. ולא עוד אלא שנשבעה שרה לאברהם שלא
שנאמר וישלחה ויקח אברהם את הגר וישלחה	יראה את הגר ולא את בנה. ולא עוד אלא שנשבעה
ותלך ותתע במדבר באר שבע. ואין תעיה	שרה לאברהם שלא יראה את הגר ולא את בנה.
אלא לשון טעות, שנאמר תעו במדבר בישימון.	ולא עוד אלא שנשבעה שרה לאברהם שלא יראה
ואין תעיה אלא לשון הליכה, שנאמר ותעי בכל	את הגר ולא את בנה. ולא עוד אלא שנשבעה
ארץ מצרים. ואין תעיה אלא לשון טעות,	שרה לאברהם שלא יראה את הגר ולא את בנה.
שנאמר ותעי את מצרים באישה. ואין תעיה	ולא עוד אלא שנשבעה שרה לאברהם שלא יראה
אלא לשון הליכה, שנאמר ותעי בכל ארץ מצרים	את הגר ולא את בנה. ולא עוד אלא שנשבעה
באישה. ואין תעיה אלא לשון טעות, שנאמר	שרה לאברהם שלא יראה את הגר ולא את בנה.
ותעי את מצרים באישה. ואין תעיה אלא לשון	ולא עוד אלא שנשבעה שרה לאברהם שלא יראה
הליכה, שנאמר ותעי בכל ארץ מצרים באישה.	את הגר ולא את בנה. ולא עוד אלא שנשבעה
ואין תעיה אלא לשון טעות, שנאמר ותעי את	שרה לאברהם שלא יראה את הגר ולא את בנה.
מצרים באישה. ואין תעיה אלא לשון הליכה,	ולא עוד אלא שנשבעה שרה לאברהם שלא יראה
שנאמר ותעי בכל ארץ מצרים באישה. ואין	את הגר ולא את בנה. ולא עוד אלא שנשבעה
תעיה אלא לשון טעות, שנאמר ותעי את מצרים	שרה לאברהם שלא יראה את הגר ולא את בנה.
באישה. ואין תעיה אלא לשון הליכה, שנאמר	ולא עוד אלא שנשבעה שרה לאברהם שלא יראה
ותעי בכל ארץ מצרים באישה. ואין תעיה אלא	את הגר ולא את בנה. ולא עוד אלא שנשבעה
לשון טעות, שנאמר תעו במדבר בישימון.	שרה לאברהם שלא יראה את הגר ולא את בנה.
ואין תעיה אלא לשון הליכה, שנאמר ותעי בכל	ולא עוד אלא שנשבעה שרה לאברהם שלא יראה
ארץ מצרים באישה. ואין תעיה אלא לשון טעות,	את הגר ולא את בנה. ולא עוד אלא שנשבעה
שנאמר ותעי את מצרים באישה. ואין תעיה	שרה לאברהם שלא יראה את הגר ולא את בנה.
אלא לשון הליכה, שנאמר ותעי בכל ארץ מצרים	ולא עוד אלא שנשבעה שרה לאברהם שלא יראה
באישה. ואין תעיה אלא לשון טעות, שנאמר	את הגר ולא את בנה. ולא עוד אלא שנשבעה
ותעי את מצרים באישה. ואין תעיה אלא לשון	שרה לאברהם שלא יראה את הגר ולא את בנה.
הליכה, שנאמר ותעי בכל ארץ מצרים באישה.	ולא עוד אלא שנשבעה שרה לאברהם שלא יראה
ואין תעיה אלא לשון טעות, שנאמר תעו במדבר	את הגר ולא את בנה. ולא עוד אלא שנשבעה
בישימון. ואין תעיה אלא לשון הליכה, שנאמר	שרה לאברהם שלא יראה את הגר ולא את בנה.
ותעי בכל ארץ מצרים באישה. ואין תעיה אלא	ולא עוד אלא שנשבעה שרה לאברהם שלא יראה
לשון טעות, שנאמר תעו במדבר בישימון.	את הגר ולא את בנה. ולא עוד אלא שנשבעה
ואין תעיה אלא לשון הליכה, שנאמר ותעי בכל	שרה לאברהם שלא יראה את הגר ולא את בנה.
ארץ מצרים באישה. ואין תעיה אלא לשון טעות,	ולא עוד אלא שנשבעה שרה לאברהם שלא יראה
שנאמר ותעי את מצרים באישה. ואין תעיה	את הגר ולא את בנה. ולא עוד אלא שנשבעה
אלא לשון הליכה, שנאמר ותעי בכל ארץ מצרים	שרה לאברהם שלא יראה את הגר ולא את בנה.
באישה. ואין תעיה אלא לשון טעות, שנאמר	ולא עוד אלא שנשבעה שרה לאברהם שלא יראה
ותעי את מצרים באישה. ואין תעיה אלא לשון	את הגר ולא את בנה. ולא עוד אלא שנשבעה
הליכה, שנאמר ותעי בכל ארץ מצרים באישה.	שרה לאברהם שלא יראה את הגר ולא את בנה.
ואין תעיה אלא לשון טעות, שנאמר תעו במדבר	ולא עוד אלא שנשבעה שרה לאברהם שלא יראה
בישימון. ואין תעיה אלא לשון הליכה, שנאמר	את הגר ולא את בנה. ולא עוד אלא שנשבעה
ותעי בכל ארץ מצרים באישה. ואין תעיה אלא	שרה לאברהם שלא יראה את הגר ולא את בנה.
לשון טעות, שנאמר תעו במדבר בישימון.	ולא עוד אלא שנשבעה שרה לאברהם שלא יראה
ואין תעיה אלא לשון הליכה, שנאמר ותעי בכל	את הגר ולא את בנה. ולא עוד אלא שנשבעה
ארץ מצרים באישה. ואין תעיה אלא לשון טעות,	שרה לאברהם שלא יראה את הגר ולא את בנה.
שנאמר ותעי את מצרים באישה. ואין תעיה	ולא עוד אלא שנשבעה שרה לאברהם שלא יראה
אלא לשון הליכה, שנאמר ותעי בכל ארץ מצרים	את הגר ולא את בנה. ולא עוד אלא שנשבעה
באישה. ואין תעיה אלא לשון טעות, שנאמר	שרה לאברהם שלא יראה את הגר ולא את בנה.
ותעי את מצרים באישה. ואין תעיה אלא לשון	ולא עוד אלא שנשבעה שרה לאברהם שלא יראה
הליכה, שנאמר ותעי בכל ארץ מצרים באישה.	את הגר ולא את בנה. ולא עוד אלא שנשבעה
ואין תעיה אלא לשון טעות, שנאמר תעו במדבר	שרה לאברהם שלא יראה את הגר ולא את בנה.
בישימון

ואמר ר' יוחנן משום ר' יוסי בן זמרא: כל המתפלל תפלה של שבת צריך שיאמר בסופה יקום פורקן וישועה ונחמה וכו'.

לא ידוע כלום מהו מקומו של הכפר הזה. ייתכן שהוא נמצא
בקרבת כפר אחר בשם עין־אל־בידא, שנמצא כ־3 ק"מ
מזרחית לכפר הנוכחי עין־אל־בידא. אולם אין שום
קשר בין השמות הללו, ואין כל סיבה להניח שהם
מתייחסים לאותו מקום.

בכפר הזה היה בית־כנסת אחד, שנזכר בכתובת
מן המאה ה־13 שנמצאה בו. בכתובת זו נזכרים
שמותיהם של שני אחים, בני משפחת כהנים
ממוצא לוי, שתרמו את הכתובת לזכר אביהם
שנפטר בשנת 1234 לספירה. ייתכן שבית־הכנסת
עמד על אתר בית־כנסת קודם, שנבנה בתקופה
הביזנטית, אך אין לכך כל עדות ארכיאולוגית
ברורה.

בשנת 1596 לספירה מנה הכפר 14 משפחות
יהודיות, כולן בעלות שמות משפחה עבריים
טיפוסיים. בין השמות נמצאו שמות כמו בן־שלום,
בן־יעקב, בן־חיים, בן־אליעזר, בן־מנחם ובן־ציון.
בשנת 1838 לספירה נמנו בכפר 22 משפחות
יהודיות, ובשנת 1881 — 31 משפחות. בשנת
1912 לספירה נמנו בכפר 47 משפחות יהודיות,
ובשנת 1931 — 58 משפחות יהודיות.

בשנת 1948 לספירה, בעת מלחמת העצמאות,
נמנו בכפר 63 משפחות יהודיות, ובהן 312 נפשות.
ב־15 במאי 1948 לספירה, יום הכרזת העצמאות,
נמנו בכפר 312 נפשות. ב־16 במאי 1948 לספירה
נכבשה הכפר על־ידי כוחות הצבא הערבי, ורוב
תושביו היהודים נאלצו לברוח. ב־17 במאי 1948
לספירה נכבשה הכפר על־ידי כוחות הצבא הערבי,
ורוב תושביו היהודים נאלצו לברוח. ב־18 במאי
1948 לספירה נכבשה הכפר על־ידי כוחות הצבא
הערבי, ורוב תושביו היהודים נאלצו לברוח.

ב־19 במאי 1948 לספירה נכבשה הכפר על־ידי כוחות
הצבא הערבי, ורוב תושביו היהודים נאלצו לברוח.
ב־20 במאי 1948 לספירה נכבשה הכפר על־ידי כוחות
הצבא הערבי, ורוב תושביו היהודים נאלצו לברוח.
ב־21 במאי 1948 לספירה נכבשה הכפר על־ידי כוחות
הצבא הערבי, ורוב תושביו היהודים נאלצו לברוח.
ב־22 במאי 1948 לספירה נכבשה הכפר על־ידי כוחות
הצבא הערבי, ורוב תושביו היהודים נאלצו לברוח.
ב־23 במאי 1948 לספירה נכבשה הכפר על־ידי כוחות
הצבא הערבי, ורוב תושביו היהודים נאלצו לברוח.
ב־24 במאי 1948 לספירה נכבשה הכפר על־ידי כוחות
הצבא הערבי, ורוב תושביו היהודים נאלצו לברוח.
ב־25 במאי 1948 לספירה נכבשה הכפר על־ידי כוחות
הצבא הערבי, ורוב תושביו היהודים נאלצו לברוח.
ב־26 במאי 1948 לספירה נכבשה הכפר על־ידי כוחות
הצבא הערבי, ורוב תושביו היהודים נאלצו לברוח.
ב־27 במאי 1948 לספירה נכבשה הכפר על־ידי כוחות
הצבא הערבי, ורוב תושביו היהודים נאלצו לברוח.
ב־28 במאי 1948 לספירה נכבשה הכפר על־ידי כוחות
הצבא הערבי, ורוב תושביו היהודים נאלצו לברוח.
ב־29 במאי 1948 לספירה נכבשה הכפר על־ידי כוחות
הצבא הערבי, ורוב תושביו היהודים נאלצו לברוח.
ב־30 במאי 1948 לספירה נכבשה הכפר על־ידי כוחות
הצבא הערבי, ורוב תושביו היהודים נאלצו לברוח.
ב־31 במאי 1948 לספירה נכבשה הכפר על־ידי כוחות
הצבא הערבי, ורוב תושביו היהודים נאלצו לברוח.

ואי לא, אפילו תימא בעי קנויי, כיון דאמר ליה "זיל קני לי" – קנה.

ת"ר: המוכר פירות לחבירו, אם משך – קנה, ואם לאו – לא קנה. אמר רבי יוסי: אם משך – קנה, ואם לאו – לא קנה. אמר רבי יוסי: מעשה בשני בני אדם שבאו לפני רבי בלוד, אחד שלקח חבית של יין מחבירו, ונתן לו דמיה, ולא משכה. ובא זה ליטול את שלו, וזה ליטול את שלו. אמר להן

ש. ולא תסר כתורה אשר ילמוך ימין ושמאל למען תשכיל בכל אשר תלך. רק לא זבח את העם בשדה ומזבח אבנים אשר לא יבנו בברזל ועלו עליו עולות ליי' ויזבחו זבחי שלמים ליי' ואכלו שם ושמחו לפני יי' אלהיהם. ויעבר יהושע את כל ישראל מעכו ועד חובה אשר משמאל לחמת. ויעלו משם במעלה עי ויסבו מנגבה ויעברו משם בית אל ויהיו שם עם העי אחרי אשר שלח יהושע את האנשים ארבה ויצו אותם לאמר ראו אתם ארבים לעיר מאחריה אל תרחקו מן העיר כי אם הכינו כולכם והייתם קרובים אלי. ואני וכל העם אשר אתי נקרב אל העיר והיה כאשר יצאו אלינו כבפעם הראשון ונסינו לפניהם. ויצאו אחרינו עד אשר נתקנום מן העיר ואמרו נסים הם לפנינו כאשר בראשונה ונסינו לפניהם. ואתם קומו מן המארב ושמתם את העיר בידכם והצתם את העיר באש כדבר יי' תעשו ראו צויתי אתכם. וישב יהושע ביום ההוא ואת המלך העי תלה על העץ עד עת הערב וכבוא השמש צוה יהושע וירדו את גויתו מעל העץ וישליכו אותה אל פתח שער העיר ויקימו עליו גל אבנים גדול עד היום הזה. אז יבנה יהושע מזבח ליי' אלהי ישראל בהר עיבל. כאשר צוה משה עבד יי' את בני ישראל ככתוב בספר תורת משה מזבח אבנים שלמות אשר לא הניף עליהן ברזל ויעלו עליו עולות ליי' ויזבחו שלמים. ויכתב שם על האבנים את משנה התורה אשר כתב משה לפני בני ישראל. וכל ישראל וזקניו ושוטריו ושופטיו עמדים מזה ומזה לארון נגד הכהנים הלוים נושאי ארון ברית יי' כגר כאזרח חציו אל מול הר גריזים וחציו אל מול הר עיבל כאשר צוה משה עבד יי' לברך את העם בראשונה. ואחרי כן קרא את כל דברי התורה הברכה והקללה ככל הכתוב בספר התורה. לא היה דבר מכל אשר צוה משה אשר לא קרא יהושע נגד כל קהל ישראל והנשים והטף והגר ההולך בקרבם. ויהי כל הימים אשר יהושע חי כל הימים אשר האריכו זקנים אחרי יהושע אשר ראו את כל מעשה יי' הגדול אשר עשה לישראל. ויהי אחרי מות יהושע ויאספו בני ישראל אל יי' ויאמרו מי יעלה לנו אל הכנעני בתחלה להלחם בו. ויאמר יי' יעלה יהודה הנה נתתי את הארץ בידו. ויאמר יהודה אל שמעון אחיו עלה אתי בגורלי והלחמה בכנעני והלכתי גם אני אתך בגורלך. וילך שמעון אתו. ויעל יהודה ויתן יי' את הכנעני והפרזי בידם ויכום בבזק עשרת אלפים איש. ויפגעו בי בזק את אדני בזק וילחמו בו ויכו את הכנעני והפרזי ויתן יי' את אויביו בידו. ויברחו אדני בזק ויקחו אחריו ויתפשו אותו ויקצצו את בהונות ידיו ורגליו. ויאמר אדני בזק שבעים מלכים בהונות ידיהם ורגליהם כרותים היו מלקטים תחת שלחני כאשר עשיתי כן שלם לי אלהים ויביאוהו ירושלים וימת שם. ויעשו בני יהודה בירושלים ויכוה לפי חרב ואת העיר שרפו באש. ואחרי כן ירדו בני יהודה להלחם בכנעני יושב ההר והנגב והשפלה. וילך יהודה אל הכנעני היושב בחברון ושם חברון לפנים קריית ארבע ויכו את ששי ואת אחימן ואת תלמי. ויעל משם אל יושבי דביר ושם דביר לפנים קריית ספר. ויאמר כלב אשר יכה את קריית ספר ולכדה ונתתי לו את עכסה בתי לאשה. וילכדה עתניאל בן קנז אחי כלב ויתן לו את עכסה בתו לאשה. ותסיתהו לשאול מאת אביה את השדה ותצנח מעל החמור ויאמר לה כלב מה לך. ותאמר תנה לי ברכה כי ארץ הנגב נתתני ונתתה לי גלת מים ויתן לה את גלת עליון ואת גלת תחתון. ובני קיני חותן משה עלו מעיר התמרים את בני יהודה אל מדבר יהודה אשר בנגב ערד וילכו וישבו את העם. וילך יהודה את שמעון אחיו ויכו את הכנעני יושב צפת והחרימו אותה ויקרא את שם העיר חרמה. וילכדו יהודה את עזה ואת גבולה ואת אשקלון ואת גבולה ואת עקרון ואת גבולה. ויהי יי' את יהודה וירש את ההר כי לא יכל להוריש את יושבי העמק כי רכבי ברזל להם. ויתנו לכלב את חברון כאשר דבר משה ויורש משם את שלשת בני הענק. וילחמו בני יהוסף גם הם בבית אל והעיר לפנים לוז. ויתורו המרגלים את בית אל והעיר לפנים לוז. ויראו השומר את האיש יוצא מן העיר ויאמרו אליו הראנא את מבוא העיר ועשינו עמך חסד. ויראם את מבוא העיר ויכו את העיר לפי חרב ואת האיש ואת כל משפחתו שלחו. וילך האיש ארצה חתים ויבן עיר ויקרא שמה לוז הוא שמה עד היום הזה. ולא הוריש מנשה את בית שאן ואת בנותיה ואת תענך ואת בנותיה ואת יושבי דור ואת בנותיה ואת יושבי יבלעם ואת בנותיה ואת יושבי מגדו ואת בנותיה כי החל הכנעני לשבת בארץ הזאת. ויהי כי חזק ישראל וישם את הכנעני למס ולא הוריש הורישו. ואפרים לא הוריש את הכנעני היושב בגזר וישב הכנעני בקרבו בגזר. וזבולן לא הוריש את יושבי קטרון ואת יושבי נהלול וישב הכנעני בקרבו ויהי למס. אשר לא הוריש אשר את יושבי עכו ואת יושבי צידון ואת אחלב ואת אכזיב ואת חלבה ואת אפיק ואת רחוב. וישב האשרי בקרב הכנעני יושב הארץ כי לא הורישוהו. ויעל האמרי את בני דן ההרה כי לא נתנו לרדת העמקה. ויחל האמרי לשבת בהר חרס באילון ובשעלבים ותכבד יד בית יוסף ויהי למס. וגבול האמרי מן המעלה עקרבים מן הסלע ומעלה. ויעל מלאך יי' מן הגלגל אל הבכים ויאמר אעלה אתכם ממצרים ואבא אתכם אל הארץ אשר נשבעתי לאבותיכם ואמר לא אפר בריתי אתכם לעולם. ואתם לא תכרתו ברית ליושבי הארץ הזאת מזבחותיהם תתצון ולא שמעתם בקולי מה זאת עשיתם. ואמר גם אני לא אגרשם מפניכם והיו לכם לצדים ואלהיהם יהיו לכם למוקש. ויהי כדבר מלאך יי' את הדברים האלה אל כל בני ישראל וישא העם את קולם ויבכו. ויקראו שם המקום ההוא בכים ויזבחו שם ליי'. ויהי כי שלח יהושע את העם וילכו בני ישראל איש לנחלתו לרשת את הארץ. ויעבדו העם את יי' כל ימי יהושע וכל ימי הזקנים אשר האריכו ימ

ومن ذلك ما رواه الإمام أحمد في مسنده، وأبو داود في سننه، والنسائي في سننه الكبرى، وابن ماجه في سننه، وابن حبان في صحيحه، والحاكم في مستدركه، وصححه على شرط الشيخين، عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «إذا قال الرجل لأخيه: يا كافر، فقد باء بها أحدهما، إن كان كما قال، وإلا رجعت عليه». وهذا لفظ أبي داود.

وروى الإمام أحمد في مسنده، وابن حبان في صحيحه، والحاكم في مستدركه، وصححه على شرط الشيخين، عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لا يرمي رجل رجلا بالفسوق، ولا يرميه بالكفر، إلا ارتدت عليه، إن لم يكن صاحبه كذلك». وهذا لفظ البخاري في الأدب المفرد.

وروى الإمام أحمد في مسنده، وابن حبان في صحيحه، والحاكم في مستدركه، وصححه على شرط الشيخين، عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لا يرمي رجل رجلا بالفسوق، ولا يرميه بالكفر، إلا ارتدت عليه، إن لم يكن صاحبه كذلك». وهذا لفظ البخاري في الأدب المفرد.

وروى الإمام أحمد في مسنده، وابن حبان في صحيحه، والحاكم في مستدركه، وصححه على شرط الشيخين، عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لا يرمي رجل رجلا بالفسوق، ولا يرميه بالكفر، إلا ارتدت عليه، إن لم يكن صاحبه كذلك». وهذا لفظ البخاري في الأدب المفرد.

وروى الإمام أحمد في مسنده، وابن حبان في صحيحه، والحاكم في مستدركه، وصححه على شرط الشيخين، عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لا يرمي رجل رجلا بالفسوق، ولا يرميه بالكفر، إلا ارتدت عليه، إن لم يكن صاحبه كذلك». وهذا لفظ البخاري في الأدب المفرد.

وروى الإمام أحمد في مسنده، وابن حبان في صحيحه، والحاكم في مستدركه، وصححه على شرط الشيخين، عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لا يرمي رجل رجلا بالفسوق، ولا يرميه بالكفر، إلا ارتدت عليه، إن لم يكن صاحبه كذلك». وهذا لفظ البخاري في الأدب المفرد.

وروى الإمام أحمد في مسنده، وابن حبان في صحيحه، والحاكم في مستدركه، وصححه على شرط الشيخين، عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لا يرمي رجل رجلا بالفسوق، ولا يرميه بالكفر، إلا ارتدت عليه، إن لم يكن صاحبه كذلك». وهذا لفظ البخاري في الأدب المفرد.

وروى الإمام أحمد في مسنده، وابن حبان في صحيحه، والحاكم في مستدركه، وصححه على شرط الشيخين، عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لا يرمي رجل رجلا بالفسوق، ولا يرميه بالكفر، إلا ارتدت عليه، إن لم يكن صاحبه كذلك». وهذا لفظ البخاري في الأدب المفرد.

وروى الإمام أحمد في مسنده، وابن حبان في صحيحه، والحاكم في مستدركه، وصححه على شرط الشيخين، عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لا يرمي رجل رجلا بالفسوق، ولا يرميه بالكفر، إلا ارتدت عليه، إن لم يكن صاحبه كذلك». وهذا لفظ البخاري في الأدب المفرد.

وروى الإمام أحمد في مسنده، وابن حبان في صحيحه، والحاكم في مستدركه، وصححه على شرط الشيخين، عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لا يرمي رجل رجلا بالفسوق، ولا يرميه بالكفر، إلا ارتدت عليه، إن لم يكن صاحبه كذلك». وهذا لفظ البخاري في الأدب المفرد.

ולא עוד אלא שהיה מרבה בשמחתה יותר מכל שאר הנשים שהיו שמחות עמה, שכן דרך בני אדם לשמח את האבל בשעת אבלו, אבל הקב"ה בא לנחם את יוסף בשעת שמחתו, שנאמר (בראשית מח, כא) "ויאמר ישראל אל יוסף הנה אנכי מת". ולא עוד אלא שהיה מרבה בשמחתה יותר מכל שאר הנשים, שכל זמן שהיתה אסנת בבית אביה היתה עצבונה גדול, שהיתה יודעת בעצמה שהיא בת נכר ואינה ראויה ליוסף, וכיון שבאה אצל יוסף ונתגיירה ונעשית כבת בית אביה היתה שמחתה גדולה, שהיתה יודעת בעצמה שהיא ראויה ליוסף, שנאמר (בראשית מא, מה) "ויתן לו את אסנת בת פוטי פרע כהן און לאשה", ואומר (שם מו, כ) "ויולד למנשה וגו'", ואומר (שם מו, כז) "כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים", ואומר (שם מו, כח) "ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה", ואומר (שם מו, כט) "ויאסר יוסף מרכבתו ויעל לקראת ישראל אביו גשנה", ואומר (שם מו, כט) "ויפל על צואריו ויבך על צואריו עוד", ואומר (שם מו, ל) "ויאמר ישראל אל יוסף אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך כי עודך חי", ואומר (שם מו, לא) "ויאמר יוסף אל אחיו ואל בית אביו אעלה ואגידה לפרעה", ואומר (שם מו, לג) "והיה כי יקרא לכם פרעה ואמר מה מעשיכם", ואומר (שם מו, לד) "ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו עד עתה גם אנחנו גם אבותינו בעבור תשבו בארץ גשן כי תועבת מצרים כל רועה צאן", ואומר (שם מז, א) "ויבא יוסף ויגד לפרעה ויאמר אבי ואחי וצאנם ובקרם וכל אשר להם באו מארץ כנען והנם בארץ גשן", ואומר (שם מז, ב) "ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים ויתיצבם לפני פרעה", ואומר (שם מז, ג) "ויאמר פרעה אל אחיו מה מעשיכם ויאמרו אל פרעה רועה צאן עבדיך גם אנחנו גם אבותינו", ואומר (שם מז, ד) "ויאמרו אל פרעה לגור בארץ באנו כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד הרעב בארץ כנען ועתה ישבו נא עבדיך בארץ גשן", ואומר (שם מז, ה) "ויאמר פרעה אל יוסף לאמר אביך ואחיך באו אליך", ואומר (שם מז, ו) "ארץ מצרים לפניך הוא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך ישבו בארץ גשן", ואומר (שם מז, ז) "ויבא יוסף את יעקב אביו ויעמידהו לפני פרעה", ואומר (שם מז, ח) "ויאמר פרעה אל יעקב כמה ימי שני חייך", ואומר (שם מז, ט) "ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מגורי שלשים ומאת שנה מעט ורעים היו ימי חיי ולא השיגו את ימי חיי אבותי בימי מגוריהם", ואומר (שם מז, י) "ויברך יעקב את פרעה ויצא מלפני פרעה", ואומר (שם מז, יא) "ויושב יוסף את אביו ואת אחיו ויתן להם אחזה בארץ מצרים", ואומר (שם מז, יב) "ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו לחם לפי הטף", ואומר (שם מז, כז) "וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד", ואומר (שם מז, כח) "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים ושבעים ומאת שנה", ואומר (שם מז, כט) "ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו אם נא מצאתי חן בעיניך שים נא ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני במצרים", ואומר (שם מז, ל) "ושכבתי עם אבותי ונשאתני ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך", ואומר (שם מז, לא) "ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה", ואומר (שם מח, ג) "ויאמר יעקב אל יוסף אל שדי נראה אלי בלוז בארץ כנען ויברך אתי", ואומר (שם מח, ד) "ויאמר אלי הנני מפרך והרביתיך ונתתיך לקהל עמים ונתתי את הארץ הזאת לזרעך אחריך אחזת עולם", ואומר (שם מח, ה) "ועתה שני בניך הנולדים לך בארץ מצרים עד בואי אליך מצרימה לי הם אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי", ואומר (שם מח, ו) "ומולדתך אשר הולדת אחריהם לך יהיו על שם אחיהם יקראו בנחלתם", ואומר (שם מח, ז) "ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך בעוד כברת הארץ לבא אפרתה ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית לחם", ואומר (שם מח, ח) "וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה", ואומר (שם מח, ט) "ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן לי אלהים בזה ויאמר קחם נא אלי ואברכם", ואומר (שם מח, י) "ועיני ישראל כבדו מזקן לא יוכל לראות ויגש אתם אליו וישק להם ויחבק להם", ואומר (שם מח, יא) "ויאמר ישראל אל יוסף ראה פניך לא פללתי והנה הראה אתי אלהים גם את זרעך", ואומר (שם מח, יב) "ויוצא יוסף אתם מעם ברכיו וישתחו לאפיו ארצה", ואומר (שם מח, יג) "ויקח יוסף את שניהם את אפרים בימינו משמאל ישראל ואת מנשה בשמאלו משמל ישראל ויגש אליו", ואומר (שם מח, יד) "וישלח ישראל את ימינו וישת על ראש אפרים והוא הצעיר ואת שמאלו על ראש מנשה שכל את ידיו כי מנשה הבכור", ואומר (שם מח, טו) "ויברך את יוסף ויאמר האלהים אשר התהלכו אבותי לפניו אברהם ויצחק האלהים הרעה אתי מעודי עד היום הזה", ואומר (שם מח, טז) "המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם ויצחק וידגו לרב בקרב הארץ", ואומר (שם מח, יז) "וירא יוסף כי ישית אביו יד ימין על ראש אפרים וירע בעיניו ויתמך יד אביו להסיר אתה מעל ראש אפרים על ראש מנשה", ואומר (שם מח, יח) "ויאמר יוסף אל אביו לא כן אבי כי זה הבכר שים ימינך על ראשו", ואומר (שם מח, יט) "וימאן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו וזרעו יהיה מלא הגוים", ואומר (שם מח, כ) "ויברכם ביום ההוא לאמר בך יברך ישראל לאמר ישמך אלהים כאפרים וכמנשה וישם את אפרים לפני מנשה", ואומר (שם מח, כא) "ויאמר ישראל אל יוסף הנה אנכי מת והיה אלהים עמכם והשיב אתכם אל ארץ אבותיכם", ואומר (שם מח, כב) "ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי", ואומר (שם מט, א) "ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים", ואומר (שם מט, ב) "הקבצו ושמעו בני יעקב ושמעו אל ישראל אביכם", ואומר (שם מט, ג) "ראובן בכרי אתה כחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז", ואומר (שם מט, ד) "פחז כמים אל תותר כי עלית משכבי אביך אז חללת יצועי עלה", ואומר (שם מט, ה) "שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם", ואומר (שם מט, ו) "בסדם אל תבא נפשי באסיפם אל תחד כבודי כי באפם הרגו איש וברצנם עקרו שור", ואומר (שם מט, ז) "ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל", ואומר (שם מט, ח) "יהודה אתה יודוך אחיך ידך בעורף אויביך ישתחוו לך בני אביך", ואומר (שם מט, ט) "גור אריה יהודה מטרף בני עלית כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו", ואומר (שם מט, י) "לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים", ואומר (שם מט, יא) "אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כבס ביין לבושו ובדם ענבים סותה", ואומר (שם מט, יב) "חכלילי עינים מיין ולבן שנים מחלב", ואומר (שם מט, יג) "זבולן לחוף ימים יהיה והוא לחוף אניות ויריכתו על צידון", ואומר (שם מט, יד) "יששכר חמר גרם רבץ בין המשפתים", ואומר (שם מט, טו) "וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבל ויהי למס עבד", ואומר (שם מט, טז) "דן ידין עמו כאחד שבטי ישראל", ואומר (שם מט, יז) "יהי דן נחש עלי דרך שפיפן עלי ארח הנשך עקבי סוס ויפל רכבו אחור", ואומר (שם מט, יח) "לישועתך קויתי יי", ואומר (שם מט, יט) "גד גדוד יגודנו והוא יגד עקב", ואומר (שם מט, כ) "מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך", ואומר (שם מט, כא) "נפתלי אילה שלחה הנתן אמרי שפר", ואומר (שם מט, כב) "בן פרת יוסף בן פרת עלי עין בנות צעדה עלי שור", ואומר (שם מט, כג) "וימררוהו ורבו וישטמוהו בעלי חצים", ואומר (שם מט, כד) "ותשב באיתן קשתו ויפזו זרועי ידיו מידי אביר יעקב משם רעה אבן ישראל", ואומר (שם מט, כה) "מאל אביך ויעזרך ואת שדי ויברכך ברכות שמים מעל ברכות תהום רבצת תחת ברכות שדים ורחם", ואומר (שם מט, כו) "ברכות אביך גברו על ברכות הורי עד תאות גבעות עולם תהיינה לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו", ואומר (שם מט, כז) "בנימין זאב יטרף בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל", ואומר (שם מט, כח) "כל אלה שבטי ישראל שנים עשר ואת זאת אשר דבר להם אביהם ויברך אותם איש אשר כברכתו ברך אותם", ואומר (שם מט, כט) "ויצו אותם ויאמר אלהם אני נאסף אל עמי קברו אתי אל אבותי אל המערה אשר בשדה עפרון החתי", ואומר (שם מט, ל) "בשדה המכפלה אשר על פני ממרא בארץ כנען אשר קנה אברהם את השדה מאת עפרון החתי לאחזת קבר", ואומר (שם מט, לא) "שמה קברו את אברהם ואת שרה אשתו שמה קברו את יצחק ואת רבקה אשתו ושמה קברתי את לאה", ואומר (שם מט, לב) "מקנה השדה והמערה אשר בו מאת בני חת", ואומר (שם מט, לג) "ויכל יעקב לצות את בניו ויאסף רגליו אל המטה ויגוע ויאסף אל עמיו", ואומר (שם נ, א) "ויפל יוסף על פני אביו ויבך עליו וישק לו", ואומר (שם נ, ב) "ויצו יוסף את עבדיו את הרופאים לחנט את אביו ויחנטו הרופאים את ישראל", ואומר (שם נ, ג) "וימלאו לו ארבעים יום כי כן ימלאו ימי החנטים ויבכו אתו מצרים שבעים יום", ואומר (שם נ, ד) "ויעברו ימי בכיתו וידבר יוסף אל בית פרעה לאמר אם נא מצאתי חן בעיניכם דברו נא באזני פרעה לאמר", ואומר (שם נ, ה) "אבי השביעני לאמר הנה אנכי מת בקברי אשר כריתי לי בארץ כנען שמה תקברני ועתה אעלה נא ואקברה את אבי ואשובה", ואומר (שם נ, ו) "ויאמר פרעה עלה וקבר את אביך כאשר השביעך", ואומר (שם נ, ז) "ויעל יוסף לקבר את אביו ויעלו אתו כל עבדי פרעה זקני ביתו וכל זקני ארץ מצרים", ואומר (שם נ, ח) "וכל בית יוסף ואחיו ובית אביו רק טפם וצאנם ובקרם עזבו בארץ גשן", ואומר (שם נ, ט) "ויעל עמו גם רכב גם פרשים ויהי המחנה כבד מאד", ואומר (שם נ, י) "ויבאו עד גרן האטד אשר בעבר הירדן ויספדו שם מספד גדול וכבד עד מאד ויעש לאביו אבל שבעת ימים", ואומר (שם נ, יא) "וירא יושב הארץ הכנעני את האבל בגרן האטד ויאמרו אבל כבד זה למצרים על כן קרא שמה אבל מצרים אשר בעבר הירדן", ואומר (שם נ, יב) "ויעשו בניו לו כן כאשר צום", ואומר (שם נ, יג) "וישאו אתו בניו ארצה כנען ויקברו אתו במערת שדה המכפלה אשר קנה אברהם את השדה לאחזת קבר מאת עפרון החתי על פני ממרא", ואומר (שם נ, יד) "וישב יוסף מצרימה הוא ואחיו וכל העלים אתו לקבר את אביו אחרי קברו את אביו", ואומר (שם נ, טו) "ויראו אחי יוסף כי מת אביהם ויאמרו לו אולי ישטמנו יוסף והשב ישיב לנו את כל הרעה אשר גמלנו אתו", ואומר (שם נ, טז) "ויצוו אל יוסף לאמר אביך צוה לפני מותו לאמר", ואומר (שם נ, יז) "כה תאמרון ליוסף אנא שא נא פשע אחיך וחטאתם כי רעה גמלוך ועתה שא נא לפשע עבדי אלהי אביך ויבך יוסף בדברם אליו", ואומר (שם נ, יח) "וגם אחיו הלכו ויפלו לפניו ויאמרו הנה לך לעבדים", ואומר (שם נ, יט) "ויאמר אלהם יוסף אל תיראו כי התחת אלהים אני", ואומר (שם נ, כ) "ואתם חשבתם עלי רעה אלהים חשבה לטובה למען עשה כיום הזה להחית עם רב", ואומר (שם נ, כא) "ועתה אל תיראו אנכי אכלכל אתכם ואת טפכם וינחם אתם וידבר על לבם", ואומר (שם נ, כב) "וישב יוסף במצרים הוא ובית אביו ויחי יוסף מאה ועשר שנים", ואומר (שם נ, כג) "וירא יוסף לאפרים בני שלשים גם בני מכיר בני מנשה ילדו על ברכי יוסף", ואומר (שם נ, כד) "ויאמר יוסף אל אחיו אנכי מת ואלהים פקד יפקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב", ואומר (שם נ, כה) "וישבע יוסף את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעליתם את עצמתי מזה", ואומר (שם נ, כו) "וימת יוסף בן מאה ועשר שנים ויחנטו אתו ויישם בארון במצרים", ואומר (שמות א, א) "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו", ואומר (שמות א, ב) "ראובן שמעון לוי ויהודה", ואומר (שמות א, ג) "יששכר זבולן ובנימין", ואומר (שמות א, ד) "דן ונפתלי גד ואשר", ואומר (שמות א, ה) "ויהי כל נפש יוצאי ירך יעקב שבעים נפש ויוסף היה במצרים", ואומר (שמות א, ו) "וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא", ואומר (שמות א, ז) "ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ אותם", ואומר (שמות א, ח) "ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף", ואומר (שמות א, ט) "ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו", ואומר (שמות א, י) "הבה נתחכמה לו פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שונאינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ", ואומר (שמות א, יא) "וישימו עליו שרי מסים למען ענתו בסבלתם ויבן ערי מסכנות לפרעה את פתם ואת רעמסס", ואומר (שמות א, יב) "ואת אשר יבנו לפרעה את פתם ואת רעמסס", ואומר (שמות א, יג) "ויקצו מפני בני ישראל", ואומר (שמות א, יד) "ויעבידו מצרים את בני ישראל בפרך", ואומר (שמות א, טו) "וימררו את חייהם בעבדה קשה בחמר ובלבנים ובכל עבדה בשדה את כל עבדתם אשר עבדו בהם בפרך", ואומר (שמות א, טז) "ויאמר מלך מצרים למילדת העברית אשר שם האחת שפרה ושם השנית פועה", ואומר (שמות א, יז) "ותיראן המילדת את האלהים ולא עשו כאשר דבר אלהם מלך מצרים ותחיין את הילדים", ואומר (שמות א, יח) "ויקרא מלך מצרים למילדת ויאמר להן מדוע עשיתן הדבר הזה ותחיין את הילדים", ואומר (שמות א, יט) "ותאמרן המילדת אל פרעה כי לא כנשים המצריות העברית כי חיות הנה בטרם תבוא אלהן המילדת וילדו", ואומר (שמות א, כ) "וייטב אלהים למילדת וירב העם ויעצמו במאד", ואומר (שמות א, כא) "ויהי כי יראו המילדת את האלהים ויעש לבתים", ואומר (שמות א, כב) "ויצו פרעה לכל עמו לאמר כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו וכל הבת תחיון", ואומר (שמות ב, א) "וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי", ואומר (שמות ב, ב) "ותהר האשה ותלד בן ותרא אותו כי טוב הוא ותצפנהו שלשה ירחים", ואומר (שמות ב, ג) "ולא יכלה עוד הצפינו ותקח לו תבת גמא ותחמרה בחמר ובזפת ותשם בה את הילד ותשם בסוף על שפת היאר", ואומר (שמות ב, ד) "ותתצב אחתו מרחק לדעה מה יעשה לו", ואומר (שמות ב, ה) "ותרד בת פרעה לרחץ על היאר ונערתיה הלכת על יד היאר ותרא את התבה בתוך הסוף ותשלח את אמתה ותקחה", ואומר (שמות ב, ו) "ותפתח ותראהו את הילד והנה נער בכה ותחמל עליו ותאמר מילדי העברים זה", ואומר (שמות ב, ז) "ותאמר אחתו אל בת פרעה האלך וקראתי לך אשה מינקת מן העברית ותינק לך את הילד", ואומר (שמות ב, ח) "ותאמר לה בת פרעה לכי ותלך העלמה ותקרא את אם הילד", ואומר (שמות ב, ט) "ותאמר לה בת פרעה הלכי את הילד הזה והניקיהו לי ואני אתן את שכרך ותקח האשה הילד ותניקהו", ואומר (שמות ב, י) "ויגדל הילד ותבאהו לבת פרעה והי לה לבן ותקרא שמו משה ותאמר כי מן המים משיתיהו", ואומר (שמות ב, יא) "ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלתם וירא איש מצרי מכה איש עברי מאחיו", ואומר (שמות ב, יב) "ויפן כה וכה וירא כי אין איש ויך את המצרי ויטמן בחול", ואומר (שמות ב, יג) "ויצא ביום השני והנה שני אנשי עברים נצים ויאמר לרשע למה תכה רעך", ואומר (שמות ב, יד) "ויאמר מי שמך לאיש שר ושפט עלינו הלהרגני אתה אמר כאשר הרגת את המצרי ויירא משה ויאמר אכן נודע הדבר", ואומר (שמות ב, טו) "וישמע פרעה את הדבר הזה ויבקש להרג את משה וישב משה מפני פרעה וישב בארץ מדין וישב על הבאר", ואומר (שמות ב, טז) "ולכהן מדין שבע בנות ותבאנה וידלו ותמלאנה את הרהטים להשקות צאן אביהן", ואומר (שמות ב, יז) "ויבאו הרעים ויגרשום ויקם משה ויושען וישק את צאנם", ואומר (שמות ב, יח) "ותבאנה אל רעואל אביהן ויאמר מדוע מהרתן בא היום", ואומר (שמות ב, יט) "ותאמרן איש מצרי הצילנו מיד הרעים וגם דלה דלה לנו וישק את הצאן", ואומר (שמות ב, כ) "ויאמר אל בנתיו ואיפה זה מדוע עזבתן את האיש קראן לו ויאכל לחם", ואומר (שמות ב, כא) "ויואל משה לשבת את האיש ויתן את צפרה בתו למשה", ואומר (שמות ב, כב) "ותלד בן ויקרא את שמו גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה", ואומר (שמות ב, כג) "ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבדה ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבדה", ואומר (שמות ב, כד) "וישמע אלהים את נאקתם ויזכר אלהים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב", ואומר (שמות ב, כה) "וירא אלהים את בני ישראל וידע אלהים", ואומר (שמות ג, א) "ומשה היה רעה את צאן יתרו חתן כהן מדין וינהג את הצאן אחר המדבר ויבא אל הר האלהים חורבה", ואומר (שמות ג, ב) "וירא מלאך יי אליו בלבת אש מתוך הסנה וירא והנה הסנה בער באש והסנה איננו אכל", ואומר (שמות ג, ג) "ויאמר משה אסרה נא ואראה את המראה הגדול הזה מדוע לא יבער הסנה", ואומר (שמות ג, ד) "וירא יי כי סר לראות ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה ויאמר משה משה ויאמר הנני", ואומר (שמות ג, ה) "ויאמר אל תקרב הלם של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא", ואומר (שמות ג, ו) "ויאמר אנכי אלהי אביך אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב ויסתר משה כי ירא מהביט אל האלהים", ואומר (שמות ג, ז) "ויאמר יי ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים ואת צעקתם שמעתי מפני נגשיו כי ידעתי את מכאביו", ואומר (שמות ג, ח) "וארד להצילו מיד מצרים ולהעלתו מן הארץ ההוא אל ארץ טובה ורחבה אל ארץ זבת חלב ודבש אל מקום הכנעני והחתי והאמרי והפרזי והחוי והיבוסי", ואומר (שמות ג, ט) "ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לחצים אותם", ואומר (שמות ג, י) "ועתה לכה ואשלחך אל פרעה והוצא את עמי בני ישראל ממצרים", ואומר (שמות ג, יא) "ויאמר משה אל האלהים מי אנכי כי אלך אל פרעה והוצא את בני ישראל ממצרים", ואומר (שמות ג, יב) "ויאמר כי אהיה עמך וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה", ואומר (שמות ג, יג) "ויאמר משה אל האלהים הנה אנכי בא אל בני ישראל ואמרתי להם אלהי אבותיכם שלחני אליכם ואמרו לי מה שמו מה אומר אלהם", ואומר (שמות ג, יד) "ויאמר אלהים אל משה אהיה אשר אהיה ויאמר כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם", ואומר (שמות ג, טו) "ויאמר עוד אלהים אל משה כה תאמר אל בני ישראל יי אלהי אבותיכם אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב שלחני אליכם זה שמי לעלם וזה זכרי לדר דר", ואומר (שמות ג, טז) "לך ואספת את זקני ישראל ואמרת אלהם יי אלהי אבותיכם נראה אלי אלהי אברהם יצחק ויעקב לאמר פקד פקדתי אתכם ואת הערוך לכם במצרים", ואומר (שמות ג, יז) "ואמר אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ הכנעני והחתי והאמרי והפרזי והחוי והיבוסי אל ארץ זבת חלב ודבש", ואומר (שמות ג, יח) "ושמעו לקלך ובאת אתה וזקני ישראל אל מלך מצרים ואמרתם אליו יי אלהי העברים נקרה עלינו ועתה נלכה נא דרך שלשת ימים במדבר ונזבחה ליי אלהינו", ואומר (שמות ג, יט) "ואני ידעתי כי לא יתן אתכם מלך מצרים להלך ולא ביד חזקה", ואומר (שמות ג, כ) "ושלחתי את ידי והכיתי את מצרים בכל נפלאתי אשר אעשה בקרבו ואחרי כן ישלח אתכם", ואומר (שמות ג, כא) "ונתתי את חן העם הזה בעיני מצרים והיה כי תלכון לא תלכו ריקם", ואומר (שמות ג, כב) "ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה כלי כסף וכלי זהב ושמלת ושמתם על בניכם ועל בנותיכם ונצלתם את מצרים", ואומר (שמות ד, א) "ויען משה ויאמר והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקולי כי יאמרו לא נראה אליך יי", ואומר (שמות ד, ב) "ויאמר יי אליו מה זה בידך ויאמר מטה", ואומר (שמות ד, ג) "ויאמר השליכהו ארצה וישלכהו ארצה ויהי לנחש ויברח משה מפניו", ואומר (שמות ד, ד) "ויאמר יי אל משה שלח ידך ואחז בזנבו וישלח ידו ויחזק בו ויהי למטה בכפו", ואומר (שמות ד, ה) "למען יאמינו כי נראה אליך יי אלהי אבותם אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב", ואומר (שמות ד, ו) "ויאמר יי עוד הבא נא ידך בחיקך ויבא ידו בחיקו ויוצאה והנה ידו מצרעת כשלג", ואומר (שמות ד, ז) "ויאמר השב ידך אל חיקך וישב ידו אל חיקו ויוצאה מחיקו והנה שבה כבשרו", ואומר (שמות ד, ח) "והיה אם לא יאמינו לך ולא ישמעו לקול האות הראשון והאמינו לקול האות האחרון", ואומר (שמות ד, ט) "והיה אם לא יאמינו גם לשני האותות האלה ולא ישמעו לקלך ולקחת מים מיאר והצקת היבשה והיו המים אשר תקח מן היאר והיו לדם ביבשה", ואומר (שמות ד, י) "ויאמר משה אל יי בי אדני לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשם גם מאז דברך אל עבדך כי כבד פה וכבד לשון אנכי", ואומר (שמות ד, יא) "ויאמר יי אליו מי שם פה לאדם או מי ישם אלם או חרש או פקח או עור הלא אנכי יי", ואומר (שמות ד, יב) "ועתה לך ואנכי אהיה עם פיך והורתיך אשר תדבר", ואומר (שמות ד, יג) "ויאמר בי אדני שלח נא ביד תשלח", ואומר (שמות ד, יד) "ויחר אף יי במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבו", ואומר (שמות ד, טו) "ודברת אליו ושמת את הדברים בפיו ואנכי אהיה עם פיך ועם פיהו והורתי אתכם את אשר תעשון", ואומר (שמות ד, טז) "והוא ידבר לך אל העם והיה הוא יהיה לך לפה ואתה תהיה לו לאלהים", ואומר (שמות ד, יז) "ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האתות", ואומר (שמות ד, יח) "וילך משה וישב אל יתר חתנו ויאמר אליו אלכה נא ואשובה אל אחי אשר במצרים ואראה העודם חיים ויאמר יתרו למשה לך לשלום", ואומר (שמות ד, יט) "ויאמר יי אל משה במדין לך שוב מצרימה כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך", ואומר (שמות ד, כ) "ויקח משה את אשתו ואת בניו וירכבם על החמור וישב ארצה מצרים ויקח משה את מטה האלהים בידו", ואומר (שמות ד, כא) "ויאמר יי אל משה בלכתך לשוב מצרימה ראה כל המופתים אשר שמתי בידך ועשיתם לפני פרעה ואני אחזק את לבו ולא ישלח את העם", ואומר (שמות ד, כב) "ואמרת אל פרעה כה אמר יי בני בכורי ישראל", ואומר (שמות ד, כג) "ואמר אליך שלח את בני ויעבדני ותמאן לשלחו הנה אנכי הורג את בנך בכורך", ואומר (שמות ד, כד) "ויהי בדרך במלון ויפגשהו יי ויבקש המיתו", ואומר (שמות ד, כה) "ותקח צפרה צר ותכרת את ערלת בנה ותגע לרגליו ותאמר כי חתן דמים אתה לי", ואומר (שמות ד, כו) "וירף ממנו אז אמרה חתן דמים למולת", ואומר (שמות ד, כז) "ויאמר יי אל אהרן לך לקראת משה המדברה וילך ויפגשהו בהר האלהים וישק לו", ואומר (שמות ד, כח) "ויגד משה לאהרן את כל דברי יי אשר שלחו ואת כל האתות אשר צוהו", ואומר (שמות ד, כט) "וילך משה ואהרן ויאספו את כל זקני בני ישראל", ואומר (שמות ד, ל) "וידבר אהרן את כל הדברים אשר דבר יי אל משה ויעש האתות לעיני העם", ואומר (שמות ד, לא) "ויאמן העם וישמעו כי פקד יי את בני ישראל וכי ראה את עניים ויקדו וישתחוו", ואומר (שמות ה, א) "ואחרי כן באו משה ואהרן ויאמרו אל פרעה כה אמר יי אלהי ישראל שלח את עמי ויחגו לי במדבר", ואומר (שמות ה, ב) "ויאמר פרעה מי יי אשר אשמע בקלו לשלח את ישראל לא ידעתי את יי וגם את ישראל לא אשלח", ואומר (שמות ה, ג) "ויאמרו אלהי העברים נקרה עלינו נלכה נא דרך שלשת ימים במדבר ונזבחה ליי אלהינו פן יפגענו בדבר או בחרב", ואומר (שמות ה, ד) "ויאמר אלהם מלך מצרים למה משה ואהרן תפרעו את העם ממעשיו לכו לסבלתיכם", ואומר (שמות ה, ה) "ויאמר פרעה הן רבים עתה עם הארץ והשבתם אתם מסבלתם", ואומר (שמות ה, ו) "ויצו פרעה ביום ההוא את הנגשים בעם ואת שטריו לאמר", ואומר (שמות ה, ז) "לא תספו לתת תבן לעם לשלשם כתמול שלשום הם ילכו וקששו להם תבן", ואומר (שמות ה, ח) "ואת תכנת הלבנים אשר הם עשים תמול שלשום תשימו עליהם לא תגרעו ממנו כי נרפים הם על כן הם צעקים לאמר נלכה נזבחה לאלהינו", ואומר (שמות ה, ט) "תכבד העבדה על האנשים ויעשו בה ואל ישעו בדברי שקר", ואומר (שמות ה, י) "ויצאו נגשי העם ושטריו ויאמרו אל העם לאמר כה אמר פרעה איני נתן לכם תבן", ואומר (שמות ה, יא) "אתם לכו קחו לכם תבן מאשר תמצאו כי אין נגרע מעבדתכם דבר", ואומר (שמות ה, יב) "ויפץ העם בכל ארץ מצרים לקשש קש לתבן", ואומר (שמות ה, יג) "והנגשים אצים לאמר כלו מעשיכם דבר יום ביומו כאשר בהיות התבן", ואומר (שמות ה, יד) "ויכו שטרי בני ישראל אשר שמו עליהם נגשי פרעה לאמר מדוע לא כליתם חקכם ללבן כתמול שלשום גם תמול גם היום", ואומר (שמות ה, טו) "ויבאו שטרי בני ישראל ויצעקו אל פרעה לאמר למה תעשה כה לעבדיך", ואומר (שמות ה, טז) "תבן לא נתן לעבדיך ולבנים אמרים לנו עשו והנה עבדיך נמכים וחטאת עמך", ואומר (שמות ה, יז) "ויאמר נרפים אתם נרפים על כן אתם אמרים נלכה נזבחה ליי", ואומר (שמות ה, יח) "ועתה לכו עבדו ותבן לא יתן לכם ותכן לבנים תתנו", ואומר (שמות ה, יט) "וירא שטרי בני ישראל אתם ברע לאמר לא תגרעו מלבניכם דבר יום ביומו", ואומר (שמות ה, כ) "ויפגעו את משה ואת אהרן נצב לקראתם בצאתם מאת פרעה", ואומר (שמות ה, כא) "ויאמרו אלהם יירא יי עליכם וישפט אשר הבאשתם את ריחנו בעיני פרעה ובעיני עבדיו לתת חרב בידם להרגנו", ואומר (שמות ה, כב) "וישב משה אל יי ויאמר אדני למה הרעות לעם הזה למה זה שלחתני", ואומר (שמות ה, כג) "ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה והצל לא הצלת את עמך", ואומר (שמות ו, א) "ויאמר יי אל משה עתה תראה אשר אעשה לפרעה כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו", ואומר (שמות ו, ב) "וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו אני יי", ואומר (שמות ו, ג) "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי יי לא נודעתי להם", ואומר (שמות ו, ד) "וגם הקמתי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען את ארץ מגוריהם אשר גרו בה", ואומר (שמות ו, ה) "וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבדים אתם ואזכר את בריתי", ואומר (שמות ו, ו) "לכן אמר לבני ישראל אני יי והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים והצלתי אתכם מעבדתם וגאלתי אתכם בזרוע נטויה ובשפטים גדלים", ואומר (שמות ו, ז) "ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים וידעתם כי אני יי אלהיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים", ואומר (שמות ו, ח) "והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת אתה לאברהם ליצחק וליעקב ונתתי אתה לכם מורשה אני יי", ואומר (שמות ו, ט) "וידבר משה כן אל בני ישראל ולא שמעו אל משה מקצר רוח ומעבדה קשה", ואומר (שמות ו, י) "וידבר יי אל משה לאמר", ואומר (שמות ו, יא) "בא דבר אל פרעה מלך מצרים וישלח את בני ישראל מארצו", ואומר (שמות ו, יב) "וידבר משה לפני יי לאמר הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה ואני ערל שפתים", ואומר (שמות ו, יג) "וידבר יי אל משה ואל אהרן ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל מארץ מצרים", ואומר (שמות ו, יד) "אלה ראשי בית אבתם בני ראובן בכור ישראל חנוך ופלוא חצרון וכרמי אלה משפחות ראובן", ואומר (שמות ו, טו) "ובני שמעון ימואל וימין ואהד וימין וצחר ושאול בן הכנענית אלה משפחות שמעוני", ואומר (שמות ו, טז) "ואלה שמות בני לוי לתלדתם גרשון וקהת ומררי ושני חיי לוי מאה שלשים ושבע שנה", ואומר (שמות ו, יז) "בני גרשון לבני ושמעי למשפחתם", ואומר (שמות ו, יח) "ובני קהת עמרם ויצהר וחברון ועזיאל ושני חיי קהת מאה שלשים ושלש שנה", ואומר (שמות ו, יט) "ובני מררי מחלי ומושי אלה הם משפחות הלוי לתלדתם", ואומר (שמות ו, כ) "ויקח עמרם את יוכבד דדתו לו לאשה ותלד לו את אהרן ואת משה ושני חיי עמרם מאה שלשים ושבע שנה", ואומר (שמות ו, כא) "ובני יצהר קרח ונפג וזכרי", ואומר (שמות ו, כב) "ובני עזיאל מישאל ואלצפן וסתרי", ואומר (שמות ו, כג) "ואהרן לקח לו את אלישבע בת עמינדב אחות נחשון לו לאשה ותלד לו את נדב ואת אביהוא את אלעזר ואת איתמר", ואומר (שמות ו, כד) "ובני קרח אסיר ואלקנה ואבי

לא ב ואילך ס"ה א' – (ש"ע סב) – ובסמ"ק כתבו הטעם
דהרמב"ן כתב בלשון אחר אבל עיקר הטעם כמו שכתבנו
אבל בשאר נשים שאין להן כתובה אלא מנה אין בית דין
כופין אותו לכתוב להן כתובה אלא אם כן רוצה הוא
מרצונו ולכך אין לו לגבות אלא מנה ואין לו לגבות
יותר ממאתים זוז אלא אם כן כתב להן יותר מכך
ואפילו אם כתב להן יותר ממאתים זוז א

ولكن يجب أن نعترف بأن هذه الأمور لا تزال غامضة
حتى الآن. ومع ذلك فإن هذه الأمور تستحق منا
كل الاهتمام، لأنها تتعلق بالمستقبل البعيد
لهذه الأمة. وإذا كان لنا أن نتخذ قرارات
بشأن هذه الأمور، فإن علينا أن نعرف
كل ما يمكن معرفته عنها. وإذا كان
هناك أي شيء يمكن أن نفعله
الآن، فإن علينا أن نفعله
الآن.

(تصفيق حار)

٢. (تصفيق) وأود أن أشير إلى أن هناك
بعض الأشياء التي يجب أن نعرفها
عن هذه الأمور. وأول هذه الأشياء
هو أن هذه الأمور ليست
جديدة علينا. فقد
واجهنا
مثل هذه
الأمور
من قبل
في
الماضي
البعيد
والقريب
على
السواء.
وإن
علينا
أن
نتذكر
أن
هذه
الأمور
ليست
جديدة
على
الأمم
الأخرى
التي
سبقتنا
إلى
الوجود
على
هذه
الأرض.
وإن
علينا
أن
نتعلم
من
تجاربها
وأخطائها
وإخفاقاتها
وأيضاً
من
نجاحاتها
وانتصاراتها
أيضاً.
وإن
علينا
أن
نتعلم
من
الماضي
ومن
الحاضر
ومن
المستقبل
على
السواء.
وإن
علينا
أن
نتعلم
من
الأمم
الأخرى
ومن
أنفسنا

ומלא אחר לבו ואחר עיניו לתור בכל הארץ הזאת
לראות את כל המלחמה אשר עשה יהושע את כל
ישראל ויאמר יהוה אל יהושע ראה נתתי בידך
את יריחו ואת מלכה גבורי החיל
ויסבותם את העיר כל אנשי המלחמה הקיפו את
העיר פעם אחת כה תעשה ששת ימים
ושבעת הכהנים ישאו לפני הארון שופרות
היובלים והיה כמשך בקרן היובל כשמעכם
את קול השופר יריעו כל העם תרועה גדולה
ונפלה חומת העיר תחתיה ועלו העם איש
נגדו וילכדו את העיר ויחרימו את כל אשר
בעיר מאיש ועד אשה מנער ועד זקן ועד
שור וישה וחמור לחרב ויאמר יהושע אל
שני האנשים הבאים את הארץ בית האשה
הזונה ואת כל אשר לה הוציאו משם כאשר
נשבעתם לה ויצאו הנערים המרגלים
ויוציאו את רחב ואת אביה ואת אחיה ואת
כל אשר לה ואת כל משפחותיה הוציאו
ויניחו מחוץ למחנה ישראל והנערה
רחב ובית אביה וכל אשר לה החיו יהושע
ותשב בקרב ישראל עד היום הזה כי
החביאה את המלאכים אשר שלח יהושע
לרגל את יריחו ויהושע השביע בעת ההיא
לאמר ארור האיש לפני יהוה אשר יקום
ובנה את העיר הזאת את יריחו בבכורו
יסדנה ובשקמו יצב דלתיה ויהי יהוה את
יהושע ושמעו את שמעו בכל הארץ

ויקם יהושע בבקר וישאו הכהנים את הארון
ויסבו את העיר פעם אחת וישובו אל המחנה
כן עשו ששת ימים ויהי ביום השביעי
וישכימו כעלות השחר ויסבו את העיר
כמשפט הזה שבע פעמים רק ביום ההוא
סבבו את העיר שבע פעמים ויהי בפעם
השביעית תקעו הכהנים בשופרות ויאמר
יהושע אל העם הריעו כי נתן יהוה לכם
את העיר והיתה העיר חרם היא ויהוה
וכל אשר בה רק רחב הזונה תחיה היא וכל
אשר אתה בבית כי החבאת את המלאכים
אשר שלחנו ואתם שמרו אך מן החרם פן
תחרימו ולקחתם מן החרם והשמתם את
מחנה ישראל לחרם ועכרתם אתו והכסף
וזהב וכלי נחשת וברזל קדש הם ליהוה
אוצר יהוה יבוא ויריעו כל העם תרועה
גדולה ותפל החומה תחתיה ועלו העם
העירה איש נגדו וילכדו את העיר ויחרימו
את כל אשר בעיר מאיש ועד אשה מנער
ועד זקן ועד שור וישה ולחרב ואת שני
האנשים המרגלים אמר יהושע לכו אל בית
האשה הזונה והוציאו משם את האשה
ואת כל אשר לה כאשר נשבעתם לה
ויבאו הנערים המרגלים ויוציאו את רחב
ואת אביה ואת אחיה ואת כל אשר לה
ואת כל משפחותיה הוציאו ויניחו מחוץ
למחנה ישראל והנערה רחב ובית אביה
וכל אשר לה החיו יהושע בעת ההיא
לאמר ארור האיש לפני יהוה אשר יקום
ובנה את העיר הזאת את יריחו בבכורו
יסדנה ובשקמו יצב דלתיה ויהי יהוה את
יהושע ושמעו את שמעו בכל הארץ

ולאחר שלא נמצא כי אין הוא מתאים כי אין מעמד ואינו
לבדוק אם הוא מתאים כדי שלכך יכול לא יהיה ואין
אלא כי אין מעמד לבדוק אם הוא מתאים כדי שלכך יכול
פיכך אינו מתאים כדי שלכך יכול לא יהיה ואין מעמד
כלומר אין

ויגוע ויאסף אל עמיו זקן ושבע ימים ויקבר את אברהם
אביו אל מערת המכפלה שדה עפרון בן צחר החתי אשר
על פני ממרא: השדה אשר קנה אברהם מאת בני חת שם
נקבר אברהם ושרה אשתו: ויהי אחרי מות אברהם ויברך
אלהים את יצחק בנו וישב יצחק עם באר לחי ראי: וזאת
תולדות ישמעאל בן אברהם אשר ילדה הגר המצרית
שפחת שרה לאברהם: ואלה שמות בני ישמעאל בשמותם
לתולדתם בכור ישמעאל נבית ואדבאל ומבשם: ומשמע
ודומה ומשא: חדד ותימא יטור נפיש וקדמה: אלה הם
בני ישמעאל ואלה שמותם בחצריהם ובטירתם שנים עשר
נשיאם לשבטתם: ואלה שני חיי שרה מאה שנה ועשרים
שנה ושבע שנים שני חיי שרה: ותמת שרה בקרית ארבע
היא חברון בארץ כנען ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה:
ויקם אברהם מעל פני מתו וידבר אל בני חת לאמר: גר
ותושב אנכי עמכם תנו לי אחזת קבר עמכם ואקברה מתי
מלפני: ויענו בני חת את אברהם לאמר לו: שמעני אדני
נשיא אלהים אתה בתוכנו במבחר קברינו קבר את מתך
איש מקברו ממך לא יכלה ממך מקבר מתך: ויקם אברהם
וישתחו לעם הארץ לבני חת: וידבר עמם לאמר אם יש
את נפשכם לקבר את מתי מלפני שמעוני ופגעו לי בעפרון
בן צחר: ויתן לי את מערת המכפלה אשר לו אשר בקצה
שדהו בכסף מלא יתננה לי בתוככם לאחזת קבר: ועפרון
ישב בתוך בני חת ויען עפרון החתי את אברהם באזני בני
חת לכל באי שער עירו לאמר: לא אדני שמעני השדה נתתי
לך והמערה אשר בו לעיני בני עמי נתתיה לך קבר מתך:
וישתחו אברהם לפני עם הארץ: וידבר אל עפרון באזני עם
הארץ לאמר אך אם אתה לו שמעני נתתי כסף השדה קח
ממני ואקברה את מתי שמה: ויען עפרון את אברהם לאמר
לו: אדני שמעני ארץ ארבע מאת שקל כסף ביני ובינך
מה הוא ואת את מתך קבר: וישמע אברהם אל עפרון וישקל
אברהם לעפרון את הכסף אשר דבר באזני בני חת ארבע
מאות שקל כסף עבר לסחר: ויקם שדה עפרון אשר במכפלה
אשר לפני ממרא השדה והמערה אשר בו וכל העץ אשר
בכל גבול סביב לו: לאברהם למקנה לעיני בני חת בכל
באי שער עירו: ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו אל
מערת שדה המכפלה על פני ממרא היא חברון בארץ כנען:
ויקם השדה והמערה אשר בו לאברהם לאחזת קבר מאת
בני חת: ויברך אלהים את יצחק בנו וישב יצחק עם באר
לחי ראי: ואלה תולדות ישמעאל בן אברהם אשר ילדה
הגר המצרית שפחת שרה לאברהם: ואלה שמות בני ישמעאל
בשמותם לתולדתם בכור ישמעאל נבית ואדבאל ומבשם:
ומשמע ודומה ומשא: חדד ותימא יטור נפיש וקדמה: אלה
הם בני ישמעאל ואלה שמותם בחצריהם ובטירתם שנים
עשר נשיאם לשבטתם: ואלה שני חיי שרה מאה שנה
ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה: ותמת שרה
בקרית ארבע היא חברון בארץ כנען ויבא אברהם לספד
לשרה ולבכתה: ויקם אברהם מעל פני מתו וידבר אל
בני חת לאמר: גר ותושב אנכי עמכם תנו לי אחזת קבר
עמכם ואקברה מתי מלפני: וישמעו בני חת את אברהם
לאמר לו: שמעני אדני נשיא אלהים אתה בתוכנו במבחר
קברינו קבר את מתך איש מקברו ממך לא יכלה ממך
מקבר מתך: ויקם אברהם וישתחו לעם הארץ לבני חת:
וידבר עמם לאמר אם יש את נפשכם לקבר את מתי
מלפני שמעוני ופגעו לי בעפרון בן צחר: ויתן לי את
מערת המכפלה אשר לו אשר בקצה שדהו בכסף מלא
יתננה לי בתוככם לאחזת קבר: ועפרון ישב בתוך בני
חת ויען עפרון החתי את אברהם באזני בני חת לכל
באי שער עירו לאמר: לא אדני שמעני השדה נתתי לך
והמערה אשר בו לעיני בני עמי נתתיה לך קבר מתך:
וישתחו אברהם לפני עם הארץ: וידבר אל עפרון באזני
עם הארץ לאמר אך אם אתה לו שמעני נתתי כסף השדה
קח ממני ואקברה את מתי שמה: ויען עפרון את אברהם
לאמר לו: שמעני אדני ארץ ארבע מאת שקל כסף ביני
ובינך מה הוא ואת את מתך קבר: וישמע אברהם אל
עפרון וישקל אברהם לעפרון את הכסף אשר דבר באזני
בני חת ארבע מאות שקל כסף עבר לסחר: ויקם שדה
עפרון אשר במכפלה אשר לפני ממרא השדה והמערה
אשר בו וכל העץ אשר בכל גבול סביב לו: לאברהם
למקנה לעיני בני חת בכל באי שער עירו: ואחרי כן
קבר אברהם את שרה אשתו אל מערת שדה המכפלה
על פני ממרא היא חברון בארץ כנען: ויקם השדה
והמערה אשר בו לאברהם לאחזת קבר מאת בני חת:
ויברך אלהים את יצחק בנו וישב יצחק עם באר לחי
ראי: ואלה תולדות ישמעאל בן אברהם אשר ילדה
הגר המצרית שפחת שרה לאברהם: ואלה שמות בני
ישמעאל בשמותם לתולדתם בכור ישמעאל נבית
ואדבאל ומבשם: ומשמע ודומה ומשא: חדד ותימא
יטור נפיש וקדמה: אלה הם בני ישמעאל ואלה
שמותם בחצריהם ובטירתם שנים עשר נשיאם
לשבטתם: ואלה שני חיי שרה מאה שנה ועשרים
שנה ושבע שנים שני חיי שרה: ותמת שרה בקרית
ארבע היא חברון בארץ כנען ויבא אברהם לספד
לשרה ולבכתה: ויקם אברהם מעל פני מתו וידבר
אל בני חת לאמר: גר ותושב אנכי עמכם תנו לי
אחזת קבר עמכם ואקברה מתי מלפני: וישמעו
בני חת את אברהם לאמר לו: שמעני אדני נשיא
אלהים אתה בתוכנו במבחר קברינו קבר את מתך
איש מקברו ממך לא יכלה ממך מקבר מתך: ויקם
אברהם וישתחו לעם הארץ לבני חת: וידבר עמם
לאמר אם יש את נפשכם לקבר את מתי מלפני
שמעוני ופגעו לי בעפרון בן צחר: ויתן לי את
מערת המכפלה אשר לו אשר בקצה שדהו בכסף
מלא יתננה לי בתוככם לאחזת קבר: ועפרון ישב
בתוך בני חת ויען עפרון החתי את אברהם באזני
בני חת לכל באי שער עירו לאמר: לא אדני
שמעני השדה נתתי לך והמערה אשר בו לעיני
בני עמי נתתיה לך קבר מתך: וישתחו אברהם
לפני עם הארץ: וידבר אל עפרון באזני עם הארץ
לאמר אך אם אתה לו שמעני נתתי כסף השדה
קח ממני ואקברה את מתי שמה: ויען עפרון את
אברהם לאמר לו: שמעני אדני ארץ ארבע מאת
שקל כסף ביני ובינך מה הוא ואת את מתך קבר:
וישמע אברהם אל עפרון וישקל אברהם לעפרון
את הכסף אשר דבר באזני בני חת ארבע מאות
שקל כסף עבר לסחר: ויקם שדה עפרון אשר
במכפלה אשר לפני ממרא השדה והמערה אשר
בו וכל העץ אשר בכל גבול סביב לו: לאברהם
למקנה לעיני בני חת בכל באי שער עירו:
ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו אל מערת
שדה המכפלה על פני ממרא היא חברון בארץ
כנען: ויקם השדה והמערה אשר בו לאברהם
לאחזת קבר מאת בני חת: ויברך אלהים את
יצחק בנו וישב יצחק עם באר לחי ראי: ואלה
תולדות ישמעאל בן אברהם אשר ילדה הגר
המצרית שפחת שרה לאברהם: ואלה שמות בני
ישמעאל בשמותם לתולדתם בכור ישמעאל נבית
ואדבאל ומבשם: ומשמע ודומה ומשא: חדד
ותימא יטור נפיש וקדמה: אלה הם בני
ישמעאל ואלה שמותם בחצריהם ובטירתם
שנים עשר נשיאם לשבטתם: ואלה שני חיי
שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני
חיי שרה: ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון
בארץ כנען ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה:
ויקם אברהם מעל פני מתו וידבר אל בני חת
לאמר: גר ותושב אנכי עמכם תנו לי אחזת
קבר עמכם ואקברה מתי מלפני: וישמעו בני
חת את אברהם לאמר לו: שמעני אדני נשיא
אלהים אתה בתוכנו במבחר קברינו קבר את
מתך איש מקברו ממך לא יכלה ממך מקבר
מתך: ויקם אברהם וישתחו לעם הארץ לבני
חת: וידבר עמם לאמר אם יש את נפשכם
לקבר את מתי מלפני שמעוני ופגעו לי
בעפרון בן צחר: ויתן לי את מערת המכפלה
אשר לו אשר בקצה שדהו בכסף מלא יתננה
לי בתוככם לאחזת קבר: ועפרון ישב בתוך
בני חת ויען עפרון החתי את אברהם באזני
בני חת לכל באי שער עירו לאמר: לא אדני
שמעני השדה נתתי לך והמערה אשר בו
לעיני בני עמי נתתיה לך קבר מתך: וישתחו
אברהם לפני עם הארץ: וידבר אל עפרון
באזני עם הארץ לאמר אך אם אתה לו שמעני
נתתי כסף השדה קח ממני ואקברה את מתי
שמה: ויען עפרון את אברהם לאמר לו:
שמעני אדני ארץ ארבע מאת שקל כסף ביני
ובינך מה הוא ואת את מתך קבר: וישמע
אברהם אל עפרון וישקל אברהם לעפרון את
הכסף אשר דבר באזני בני חת ארבע מאות
שקל כסף עבר לסחר: ויקם שדה עפרון אשר
במכפלה אשר לפני ממרא השדה והמערה
אשר בו וכל העץ אשר בכל גבול סביב לו:
לאברהם למקנה לעיני בני חת בכל באי שער
עירו: ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו
אל מערת שדה המכפלה על פני ממרא היא
חברון בארץ כנען: ויקם השדה והמערה
אשר בו לאברהם לאחזת קבר מאת בני חת:
ויברך אלהים את יצחק בנו וישב יצחק עם
באר לחי ראי: ואלה תולדות ישמעאל בן
אברהם אשר ילדה הגר המצרית שפחת שרה
לאברהם: ואלה שמות בני ישמעאל בשמותם
לתולדתם בכור ישמעאל נבית ואדבאל
ומבשם: ומשמע ודומה ומשא: חדד ותימא
יטור נפיש וקדמה: אלה הם בני ישמעאל
ואלה שמותם בחצריהם ובטירתם שנים עשר
נשיאם לשבטתם: ואלה שני חיי שרה מאה
שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה:
ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון בארץ
כנען ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה:
ויקם אברהם מעל פני מתו וידבר אל בני חת
לאמר: גר ותושב אנכי עמכם תנו לי אחזת
קבר עמכם ואקברה מתי מלפני: וישמעו
בני חת את אברהם לאמר לו: שמעני אדני
נשיא אלהים אתה בתוכנו במבחר קברינו
קבר את מתך איש מקברו ממך לא יכלה
ממך מקבר מתך: ויקם אברהם וישתחו לעם
הארץ לבני חת: וידבר עמם לאמר אם יש
את נפשכם לקבר את מתי מלפני שמעוני
ופגעו לי בעפרון בן צחר: ויתן לי את
מערת המכפלה אשר לו אשר בקצה שדהו
בכסף מלא יתננה לי בתוככם לאחזת קבר:
ועפרון ישב בתוך בני חת ויען עפרון החתי
את אברהם באזני בני חת לכל באי שער
עירו לאמר: לא אדני שמעני השדה נתתי
לך והמערה אשר בו לעיני בני עמי נתתיה
לך קבר מתך: וישתחו אברהם לפני עם
הארץ: וידבר אל עפרון באזני עם הארץ
לאמר אך אם אתה לו שמעני נתתי כסף
השדה קח ממני ואקברה את מתי שמה:
ויען עפרון את אברהם לאמר לו: שמעני
אדני ארץ ארבע מאת שקל כסף ביני
ובינך מה הוא ואת את מתך קבר: וישמע
אברהם אל עפרון וישקל אברהם לעפרון
את הכסף אשר דבר באזני בני חת ארבע
מאות שקל כסף עבר לסחר: ויקם שדה
עפרון אשר במכפלה אשר לפני ממרא
השדה והמערה אשר בו וכל העץ אשר
בכל גבול סביב לו: לאברהם למקנה
לעיני בני חת בכל באי שער עירו:
ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו
אל מערת שדה המכפלה על פני ממרא
היא חברון בארץ כנען: ויקם השדה
והמערה אשר בו לאברהם לאחזת קבר
מאת בני חת: ויברך אלהים את יצחק
בנו וישב יצחק עם באר לחי ראי:
ואלה תולדות ישמעאל בן אברהם
אשר ילדה הגר המצרית שפחת שרה
לאברהם: ואלה שמות בני ישמעאל
בשמותם לתולדתם בכור ישמעאל
נבית ואדבאל ומבשם: ומשמע
ודומה ומשא: חדד ותימא יטור
נפיש וקדמה: אלה הם בני
ישמעאל ואלה שמותם בחצריהם
ובטירתם שנים עשר נשיאם
לשבטתם: ואלה שני חיי שרה
מאה שנה ועשרים שנה ושבע
שנים שני חיי שרה: ותמת שרה
בקרית ארבע היא חברון בארץ
כנען ויבא אברהם לספד לשרה
ולבכתה: ויקם אברהם מעל פני
מתו וידבר אל בני חת לאמר:
גר ותושב אנכי עמכם תנו לי
אחזת קבר עמכם ואקברה מתי
מלפני: וישמעו בני חת את
אברהם לאמר לו: שמעני אדני
נשיא אלהים אתה בתוכנו
במבחר קברינו קבר את מתך
איש מקברו ממך לא יכלה ממך
מקבר מתך: ויקם אברהם
וישתחו לעם הארץ לבני חת:
וידבר עמם לאמר אם יש את
נפשכם לקבר את מתי מלפני
שמעוני ופגעו לי בעפרון בן
צחר: ויתן לי את מערת
המכפלה אשר לו אשר בקצה
שדהו בכסף מלא יתננה לי
בתוככם לאחזת קבר: ועפרון
ישב בתוך בני חת ויען עפרון
החתי את אברהם באזני בני
חת לכל באי שער עירו לאמר:
לא אדני שמעני השדה נתתי
לך והמערה אשר בו לעיני
בני עמי נתתיה לך קבר מתך:
וישתחו אברהם לפני עם
הארץ: וידבר אל עפרון
באזני עם הארץ לאמר אך
אם אתה לו שמעני נתתי
כסף השדה קח ממני
ואקברה את מתי שמה:
ויען עפרון את אברהם
לאמר לו: שמעני אדני
ארץ ארבע מאת שקל כסף
ביני ובינך מה הוא ואת
את מתך קבר: וישמע
אברהם אל עפרון וישקל
אברהם לעפרון את הכסף
אשר דבר באזני בני חת
ארבע מאות שקל כסף
עבר לסחר: ויקם שדה
עפרון אשר במכפלה אשר
לפני ממרא השדה והמערה
אשר בו וכל העץ אשר
בכל גבול סביב לו:
לאברהם למקנה לעיני
בני חת בכל באי שער
עירו: ואחרי כן קבר
אברהם את שרה אשתו
אל מערת שדה המכפלה
על פני ממרא היא
חברון בארץ כנען:

ב ויכולו השמים והארץ וכל צבאם׃ ב ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה
וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה׃ ג ויברך אלהים את יום השביעי
ויקדש אתו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות׃ ד אלה תולדות
השמים והארץ בהבראם ביום עשות יהוה אלהים ארץ ושמים׃ ה וכל שיח
השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר יהוה אלהים
על הארץ ואדם אין לעבד את האדמה׃ ו ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל
פני האדמה׃ ז ויצר יהוה אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת
חיים ויהי האדם לנפש חיה׃ ח ויטע יהוה אלהים גן בעדן מקדם וישם שם
את האדם אשר יצר׃ ט ויצמח יהוה אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה
וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע׃ י ונהר יצא מעדן
להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים׃ יא שם האחד פישון
הוא הסבב את כל ארץ החוילה אשר שם הזהב׃ יב וזהב הארץ ההוא טוב
שם הבדלח ואבן השהם׃ יג ושם הנהר השני גיחון הוא הסבב את כל ארץ
כוש׃ יד ושם הנהר השלישי חדקל הוא ההלך קדמת אשור והנהר הרביעי הוא
פרת׃ טו ויקח יהוה אלהים את האדם וינחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה׃
טז ויצו יהוה אלהים על האדם לאמר מכל עץ הגן אכל תאכל׃ יז ומעץ הדעת
טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות׃ יח ויאמר יהוה
אלהים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו׃ יט ויצר יהוה אלהים
מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים ויבא אל האדם לראות מה יקרא
לו וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו׃ כ ויקרא האדם שמות לכל
הבהמה ולעוף השמים ולכל חית השדה ולאדם לא מצא עזר כנגדו׃ כא ויפל
יהוה אלהים תרדמה על האדם ויישן ויקח אחת מצלעתיו ויסגר בשר תחתנה׃
כב ויבן יהוה אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויבאה אל האדם׃
כג ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש
לקחה זאת׃ כד על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר
אחד׃ כה ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו׃

ג והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה יהוה אלהים ויאמר אל האשה
אף כי אמר אלהים לא תאכלו מכל עץ הגן׃ ב ותאמר האשה אל הנחש מפרי עץ
הגן נאכל׃ ג ומפרי העץ אשר בתוך הגן אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו
בו פן תמתון׃ ד ויאמר הנחש אל האשה לא מות תמתון׃ ה כי ידע אלהים כי
ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלהים יודעי טוב ורע׃ ו ותרא
האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים ונחמד העץ להשכיל ותקח
מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל׃ ז ותפקחנה עיני שניהם וידעו כי
עירמם הם ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם חגרות׃ ח וישמעו את קול יהוה
אלהים מתהלך בגן לרוח היום ויתחבא האדם ואשתו מפני יהוה אלהים בתוך
עץ הגן׃ ט ויקרא יהוה אלהים אל האדם ויאמר אליו איכה׃ י ויאמר את קלך
שמעתי בגן ואירא כי עירם אנכי ואתחבא׃ יא ויאמר מי הגיד לך כי עירם
אתה המן העץ אשר צויתיך לבלתי אכל ממנו אכלת׃ יב ויאמר האדם האשה אשר
נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ ואכל׃ יג ויאמר יהוה אלהים לאשה מה זאת
עשית ותאמר האשה הנחש השיאני ואכל׃ יד ויאמר יהוה אלהים אל הנחש כי
עשית זאת ארור אתה מכל הבהמה ומכל חית השדה על גחנך תלך ועפר תאכל כל
ימי חייך׃ טו ואיבה אשית בינך ובין האשה ובין זרעך ובין זרעה הוא
ישופך ראש ואתה תשופנו עקב׃ טז אל האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרנך
בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך והוא ימשל בך׃ יז ולאדם אמר כי שמעת
לקול אשתך ותאכל מן העץ אשר צויתיך לאמר לא תאכל ממנו ארורה האדמה
בעבורך בעצבון תאכלנה כל ימי חייך׃ יח וקוץ ודרדר תצמיח לך ואכלת את
עשב השדה׃ יט בזעת אפיך תאכל לחם עד שובך אל האדמה כי ממנה לקחת כי
עפר אתה ואל עפר תשוב׃ כ ויקרא האדם שם אשתו חוה כי היא היתה אם כל
חי׃ כא ויעש יהוה אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם׃ כב ויאמר יהוה
אלהים הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע ועתה פן ישלח ידו ולקח גם
מעץ החיים ואכל וחי לעלם׃ כג וישלחהו יהוה אלהים מגן עדן לעבד את
האדמה אשר לקח משם׃ כד וישלח את האדם וישכן מקדם לגן עדן את הכרבים
ואת להט החרב המתהפכת לשמר את דרך עץ החיים׃

ד והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין ותאמר קניתי איש את יהוה׃
ב ותסף ללדת את אחיו את הבל ויהי הבל רעה צאן וקין היה עבד אדמה׃
ג ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה ליהוה׃ ד והבל הביא גם הוא
מבכרות צאנו ומחלבהן וישע יהוה אל הבל ואל מנחתו׃ ה ואל קין ואל מנחתו
לא שעה ויחר לקין מאד ויפלו פניו׃ ו ויאמר יהוה אל קין למה חרה לך
ולמה נפלו פניך׃ ז הלוא אם תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת רבץ
ואליך תשוקתו ואתה תמשל בו׃ ח ויאמר קין אל הבל אחיו ויהי בהיותם
בשדה ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו׃ ט ויאמר יהוה אל קין אי הבל אחיך
ויאמר לא ידעתי השמר אחי אנכי׃ י ויאמר מה עשית קול דמי אחיך צעקים
אלי מן האדמה׃ יא ועתה ארור אתה מן האדמה אשר פצתה את פיה לקחת את
דמי אחיך מידך׃ יב כי תעבד את האדמה לא תוסף תת כחה לך נע ונד תהיה
בארץ׃ יג ויאמר קין אל יהוה גדול עוני מנשוא׃ יד הן גרשת אתי היום
מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד בארץ והיה כל מצאי יהרגני׃
טו ויאמר לו יהוה לכן כל הרג קין שבעתים יקם ויתן יהוה לקין אות לבלתי
הכות קין כל מצאו׃ טז ויצא קין מלפני יהוה וישב בארץ נוד קדמת עדן׃
יז ויהי קין יידע את אשתו ותהר ותלד את חנוך ויהי בונה עיר ויקרא שם
העיר כשם בנו חנוך׃ יח ויולד לחנוך את עירד ועירד ילד את מחויאל
ומחויאל ילד את מתושאל ומתושאל ילד את למך׃ יט ויקח לו למך שתי נשים
שם האחת עדה ושם השנית צלה׃ כ ותלד עדה את יבל הוא היה אבי יושב אהל
ומקנה׃ כא ושם אחיו יובל הוא היה אבי כל תופש כנור ועוגב׃ כב וצלה גם
הוא ילדה את תובל קין לטש כל חרש נחשת וברזל ואחות תובל קין נעמה׃
כג ויאמר למך לנשיו עדה וצלה שמען קולי נשי למך האזנה אמרתי כי איש
הרגתי לפצעי וילד לחבורתי׃ כד כי שבעתים יקם קין ולמך שבעים ושבעה׃
כה וידע אדם עוד את אשתו ותלד בן ותקרא את שמו שת כי שת לי אלהים זרע
אחר תחת את הבל כי הרגו קין׃ כו ולשת גם הוא ילד בן ויקרא את שמו אנוש
אז הוחל לקרא בשם יהוה׃

ה זה ספר תולדת אדם ביום ברא אלהים אדם בדמות אלהים עשה אתו׃ ב זכר
ונקבה בראם ויברך אתם ויקרא את שמם אדם ביום הבראם׃ ג ויחי אדם שלשים
ומאת שנה ויולד בדמותו כצלמו ויקרא את שמו שת׃ ד ויהי ימי אדם אחרי
הולידו את שת שמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ה ויהי כל ימי אדם אשר
חי תשע מאות שנה ושלשים שנה וימת׃ ו וחי שת חמש שנים ומאת שנה ויולד
את אנוש׃ ז ויחי שת אחרי הולידו את אנוש שבע שנים ושמנה מאות שנה
ויולד בנים ובנות׃ ח ויהי כל ימי שת שתים עשרה שנה ותשע מאות שנה וימת׃
ט וחי אנוש תשעים שנה ויולד את קינן׃ י ויחי אנוש אחרי הולידו את קינן
חמש עשרה שנה ושמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ יא ויהי כל ימי אנוש
חמש שנים ותשעים שנה ותשע מאות שנה וימת׃ יב וחי קינן שבעים שנה ויולד
את מהללאל׃ יג ויחי קינן אחרי הולידו את מהללאל ארבעים שנה ושמנה מאות
שנה ויולד בנים ובנות׃ יד ויהי כל ימי קינן עשר שנים ותשעים שנה ותשע
מאות שנה וימת׃ טו וחי מהללאל חמש וששים שנה ויולד את ירד׃ טז ויחי
מהללאל אחרי הולידו את ירד שלשים שנה ושמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות׃
יז ויהי כל ימי מהללאל חמש ותשעים שנה ושמנה מאות שנה וימת׃ יח וחי ירד
שתים וששים שנה ומאת שנה ויולד את חנוך׃ יט ויחי ירד אחרי הולידו את
חנוך שמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ כ ויהי כל ימי ירד שתים וששים
שנה ותשע מאות שנה וימת׃ כא וחי חנוך חמש וששים שנה ויולד את מתושלח׃
כב ויתהלך חנוך את האלהים אחרי הולידו את מתושלח שלש מאות שנה ויולד
בנים ובנות׃ כג ויהי כל ימי חנוך חמש וששים שנה ושלש מאות שנה׃ כד
ויתהלך חנוך את האלהים ואינו כי לקח אתו אלהים׃ כה וחי מתושלח שבע
ושמנים שנה ומאת שנה ויולד את למך׃ כו ויחי מתושלח אחרי הולידו את למך
שתים ושמנים שנה ושבע מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ כז ויהי כל ימי
מתושלח תשע וששים שנה ותשע מאות שנה וימת׃ כח וחי למך שתים ושמנים
שנה ומאת שנה ויולד בן׃ כט ויקרא את שמו נח לאמר זה ינחמנו ממעשנו
ומעצבון ידינו מן האדמה אשר אררה יהוה׃ ל ויחי למך אחרי הולידו את נח
חמש ותשעים שנה וחמש מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ לא ויהי כל ימי למך
שבע ושבעים שנה ושבע מאות שנה וימת׃ לב ויהי נח בן חמש מאות שנה ויולד
נח את שם את חם ואת יפת׃

ו ויהי כי החל האדם לרב על פני האדמה ובנות ילדו להם׃ ב ויראו בני
האלהים את בנות האדם כי טבת הנה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו׃ ג ויאמר
יהוה לא ידון רוחי באדם לעלם בשגם הוא בשר והיו ימיו מאה ועשרים שנה׃
ד הנפלים היו בארץ בימים ההם וגם אחרי כן אשר יבאו בני האלהים אל בנות
האדם וילדו להם המה הגברים אשר מעולם אנשי השם׃ ה וירא יהוה כי רבה
רעת האדם בארץ וכל יצר מחשבת לבו רק רע כל היום׃ ו וינחם יהוה כי עשה
את האדם בארץ ויתעצב אל לבו׃ ז ויאמר יהוה אמחה את האדם אשר בראתי מעל
פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים כי נחמתי כי עשיתם׃
ח ונח מצא חן בעיני יהוה׃ ט אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים היה בדרתיו
את האלהים התהלך נח׃ י ויולד נח שלשה בנים את שם את חם ואת יפת׃ יא
ותשחת הארץ לפני האלהים ותמלא הארץ חמס׃ יב וירא אלהים את הארץ והנה
נשחתה כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ׃ יג ויאמר אלהים לנח קץ כל בשר
בא לפני כי מלאה הארץ חמס מפניהם והנני משחיתם את הארץ׃ יד עשה לך
תבת עצי גפר קנים תעשה את התבה וכפרת אתה מבית ומחוץ בכפר׃ טו וזה
אשר תעשה אתה שלש מאות אמה ארך התבה חמשים אמה רחבה ושלשים אמה קומתה׃
טז צהר תעשה לתבה ואל אמה תכלנה מלמעלה ופתח התבה בצדה תשים תחתים
שנים ושלשים תעשה׃ יז ואני הנני מביא את המבול מים על הארץ לשחת כל
בשר אשר בו רוח חיים מתחת השמים כל אשר בארץ יגוע׃ יח והקימתי את
בריתי אתך ובאת אל התבה אתה ובניך ואשתך ונשי בניך אתך׃ יט ומכל החי
מכל בשר שנים מכל תביא אל התבה להחיות אתך זכר ונקבה יהיו׃ כ למינהו
מן העוף ולמינהו מן הבהמה למינהו מכל רמש האדמה שנים מכל יבאו אליך
להחיות׃ כא ואתה קח לך מכל מאכל אשר יאכל ואספת אליך והיה לך ולהם
לאכלה׃ כב ויעש נח ככל אשר צוה אתו אלהים כן עשה׃

ז ויאמר יהוה לנח בא אתה וכל ביתך אל התבה כי אתך ראיתי צדיק לפני
בדור הזה׃ ב מכל הבהמה הטהורה תקח לך שבעה שבעה איש ואשתו והבהמה
אשר לא טהורה הוא שנים איש ואשתו׃ ג גם מעוף השמים שבעה שבעה זכר
ונקבה לחיות זרע על פני כל הארץ׃ ד כי לימים עוד שבעה אנכי ממטיר על
הארץ ארבעים יום וארבעים לילה ומחיתי את כל היקום אשר עשיתי מעל פני
האדמה׃ ה ויעש נח ככל אשר צוהו יהוה׃ ו ונח בן שש מאות שנה והמבול היה
מים על הארץ׃ ז ויבא נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו אל התבה מפני מי
המבול׃ ח מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהורה ומן העוף וכל
אשר רמש על האדמה׃ ט שנים שנים באו אל נח אל התבה זכר ונקבה כאשר צוה
אלהים את נח׃ י ויהי לשבעת הימים ומי המבול היו על הארץ׃ יא בשנת שש
מאות שנה לחיי נח בחדש השני בשבעה עשר יום בחדש ביום הזה נבקעו כל
מעינות תהום רבה וארבת השמים נפתחו׃ יב ויהי הגשם על הארץ ארבעים יום
וארבעים לילה׃ יג בעצם היום הזה בא נח ושם וחם ויפת בני נח ואשת נח
ושלש נשי בניו אתם אל התבה׃ יד הם והחית למינה וכל הבהמה למינה וכל
הרמש הרמש על הארץ למינהו וכל העוף למינהו כל צפור כל כנף׃ טו ויבאו
אל נח אל התבה שנים שנים מכל הבשר אשר בו רוח חיים׃ טז והבאים זכר
ונקבה מכל בשר באו כאשר צוה אתו אלהים ויסגר יהוה בעדו׃ יז ויהי המבול
ארבעים יום על הארץ וירבו המים וישאו את התבה ותרם מעל הארץ׃ יח
ויגברו המים וירבו מאד על הארץ ותלך התבה על פני המים׃ יט והמים גברו
מאד מאד על הארץ ויכסו כל ההרים הגבהים אשר תחת כל השמים׃ כ חמש עשרה
אמה מלמעלה גברו המים ויכסו ההרים׃ כא ויגוע כל בשר הרמש על הארץ בעוף
ובבהמה ובחיה ובכל השרץ השרץ על הארץ וכל האדם׃ כב כל אשר נשמת רוח
חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו׃ כג וימח את כל היקום אשר על פני האדמה
מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים וימחו מן הארץ וישאר אך נח ואשר
אתו בתבה׃ כד ויגברו המים על הארץ חמשים ומאת יום׃

ח ויזכר אלהים את נח ואת כל החיה ואת כל הבהמה אשר אתו בתבה ויעבר
אלהים רוח על הארץ וישכו המים׃ ב ויסכרו מעינות תהום וארבת השמים
ויכלא הגשם מן השמים׃ ג וישובו המים מעל הארץ הלוך ושוב ויחסרו המים
מקצה חמשים ומאת יום׃ ד ותנח התבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על
הרי אררט׃ ה והמים היו הלוך וחסור עד החדש העשירי בעשירי בחדש נראו
ראשי ההרים׃ ו ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה׃
ז וישלח את העורב ויצא יצוא ושוב עד יבשת המים מעל הארץ׃ ח וישלח את
היונה מאתו לראות הקלו המים מעל פני האדמה׃ ט ולא מצאה היונה מנוח
לכף רגלה ותשב אליו אל התבה כי מים על פני כל הארץ וישלח ידו ויקחה
ויבא אתה אליו אל התבה׃ י ויחל עוד שבעת ימים אחרים וישלח את היונה
מן התבה׃ יא ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפיה וידע נח
כי קלו המים מעל הארץ׃ יב ויחל עוד שבעת ימים אחרים וישלח את היונה
ולא יספה שוב אליו עוד׃ יג ויהי בשנת אחת ושש מאות שנה בראשון באחד
לחדש חרבו המים מעל הארץ ויסר נח את מכסה התבה וירא והנה חרבו פני
האדמה׃ יד ובחדש השני בשבעה ועשרים יום לחדש יבשה הארץ׃ טו וידבר
אלהים אל נח לאמר׃ טז צא מן התבה אתה ואשתך ובניך ונשי בניך אתך׃
יז כל החיה אשר אתך מכל בשר בעוף ובבהמה ובכל הרמש הרמש על הארץ
הוצא אתך ושרצו בארץ ופרו ורבו על הארץ׃ יח ויצא נח ובניו ואשתו ונשי
בניו אתו׃ יט כל החיה כל הרמש וכל העוף כל רומש על הארץ למשפחתיהם
יצאו מן התבה׃ כ ויבן נח מזבח ליהוה ויקח מכל הבהמה הטהורה ומכל העוף
הטהור ויעל עלות במזבח׃ כא וירח יהוה את ריח הניחח ויאמר יהוה אל לבו
לא אסף לקלל עוד את האדמה בעבור האדם כי יצר לב האדם רע מנעריו ולא
אסף עוד להכות את כל חי כאשר עשיתי׃ כב עד כל ימי הארץ זרע וקציר וקר
וחם וקיץ וחרף ויום ולילה לא ישבתו׃

ט ויברך אלהים את נח ואת בניו ויאמר להם פרו ורבו ומלאו את הארץ׃
ב ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל עוף השמים בכל אשר תרמש
האדמה ובכל דגי הים בידכם נתנו׃ ג כל רמש אשר הוא חי לכם יהיה לאכלה
כירק עשב נתתי לכם את כל׃ ד אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו׃ ה ואך את דמכם
לנפשתיכם אדרש מיד כל חיה אדרשנו ומיד האדם מיד איש אחיו אדרש את נפש
האדם׃ ו שופך דם האדם באדם דמו ישפך כי בצלם אלהים עשה את האדם׃
ז ואתם פרו ורבו שרצו בארץ ורבו בה׃ ח ויאמר אלהים אל נח ואל בניו אתו
לאמר׃ ט ואני הנני מקים את בריתי אתכם ואת זרעכם אחריכם׃ י ואת כל נפש
החיה אשר אתכם בעוף בבהמה ובכל חית הארץ אתכם מכל יצאי התבה לכל חית
הארץ׃ יא והקימותי את בריתי אתכם ולא יכרת כל בשר עוד ממי המבול ולא
יהיה עוד מבול לשחת הארץ׃ יב ויאמר אלהים זאת אות הברית אשר אני נתן
ביני וביניכם ובין כל נפש חיה אשר אתכם לדרת עולם׃ יג את קשתי נתתי
בענן והיתה לאות ברית ביני ובין הארץ׃ יד והיה בעננו עב על הארץ
ונראתה הקשת בענן׃ טו וזכרתי את בריתי אשר ביני וביניכם ובין כל נפש
חיה בכל בשר ולא יהיו עוד המים למבול לשחת כל בשר׃ טז והיתה הקשת בענן
וראיתיה לזכר ברית עולם בין אלהים ובין כל נפש חיה בכל בשר אשר על
הארץ׃ יז ויאמר אלהים אל נח זאת אות הברית אשר הקימתי בין כל בשר אשר
על הארץ׃ יח ויהי בני נח היצאים מן התבה שם וחם ויפת וחם הוא אבי כנען׃
יט שלשה אלה בני נח ומאלה נפצה כל הארץ׃ כ ויחל נח איש האדמה ונטע כרם׃
כא וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה׃ כב וירא חם אבי כנען את ערות
אביו ויגד לשני אחיו בחוץ׃ כג ויקח שם ויפת את הבגד וישימו על שכמם
וילכו אחרנית ויכסו את ערות אביהם ופניהם אחרנית וערות אביהם לא ראו׃
כד ויקץ נח מיינו וידע את אשר עשה לו בנו הקטן׃ כה ויאמר ארור כנען עבד
עבדים יהיה לאחיו׃ כו ויאמר ברוך יהוה אלהי שם ויהי כנען עבד להם׃
כז יפת אלהים ליפת וישכן באהלי שם ויהי כנען עבד להם׃ כח ויחי נח אחרי
המבול שלש מאות שנה וחמשים שנה׃ כט ויהי כל ימי נח תשע מאות שנה וחמשים
שנה וימת׃

י ואלה תולדת בני נח שם חם ויפת ויולד להם בנים אחרי המבול׃ ב בני יפת
גמר ומגוג ומדי ויון ותבל ומשך ותירס׃ ג ובני גמר אשכנז וריפת ותוגרמה׃
ד ובני יון אלישה ותרשישה כתים ודודנים׃ ה מאלה נפרדו איי הגוים בארצתם
איש לשונו למשפחתם בגוייהם׃ ו ובני חם כוש ומצרים ופוט וכנען׃ ז ובני
כוש סבתה ורעמה וסבתכה ובני רעמה שבא ודדן׃ ח וכוש ילד את נמרד הוא החל
להיות גבר בארץ׃ ט הוא היה גבר ציד לפני יהוה על כן יאמר כנמרד גבור
ציד לפני יהוה׃ י ותהי רשית ממלכתו בבל וארך וכלנה בארץ שנער׃ יא מן
הארץ ההוא יצא אשור ויבן את נינוה ואת רחובות עיר ואת כלח׃ יב ואת רסן
בין נינוה ובין כלח הוא העיר הגדלה׃ יג ומצרים ילד את לודים ואת ענמים
ואת להבים ואת נפתחים׃ יד ואת פתרסים ואת כסלחים אשר יצאו משם פלשתים
ואת כפתרים׃ טו וכנען ילד את צידן בכרו ואת חת׃ טז ואת היבוסי ואת
האמרי ואת הגרגשי׃ יז ואת החוי ואת הערקי ואת הסיני׃ יח ואת הארודי ואת
הצמרי ואת החמתי ואחר נפצו משפחות הכנעני׃ יט ויהי גבול הכנעני מצידן
בואכה גרר עד עזה בואכה סדמה ועמרה ואדמה וצבים עד לשע׃ כ אלה בני חם
למשפחתם ללשנתם בארצתם בגוייהם׃ כא ולשם יולד גם הוא אבי כל בני עבר
אחי יפת הגדול׃ כב בני שם עילם ואשור וארפכשד ולוד וארם׃ כג ובני ארם
עוץ וחול וגתר ומש׃ כד וארפכשד ילד את שלח ושלח ילד את עבר׃ כה ולעבר
ילדו שני בנים שם האחד פלג כי בימיו נפלגה הארץ ושם אחיו יקטן׃ כו ויקטן
ילד את אלמודד ואת שלף ואת חצרמות ואת ירח׃ כז ואת הדורם ואת אוזל ואת
דקלה׃ כח ואת עובל ואת אבימאל ואת שבא׃ כט ואת אופיר ואת חוילה ואת
יובב כל אלה בני יקטן׃ ל ויהי מושבם מישא בואכה סנחר הר הקדם׃ לא אלה
בני שם למשפחתם ללשנתם בארצתם לגוייהם׃ לב אלה משפחת בני נח לתולדתם
בגוייהם ומאלה נפרדו הגוים בארץ אחרי המבול׃

יא והיה כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים׃ ב ויהי בנסעם מקדם וימצאו
בקעה בארץ שנער וישבו שם׃ ג ויאמרו איש אל רעהו הבה נלבנה לבנים
ונשרפה לשרפה ותהי להם הלבנה לאבן והחמר היה להם לחמר׃ ד ויאמרו הבה
נבנה לנו עיר ומגדל וראשו בשמים ונעשה לנו שם פן נפוץ על פני כל הארץ׃
ה וירד יהוה לראת את העיר ואת המגדל אשר בנו בני האדם׃ ו ויאמר יהוה
הן עם אחד ושפה אחת לכלם וזה החלם לעשות ועתה לא יבצר מהם כל אשר
יזמו לעשות׃ ז הבה נרדה ונבלה שם שפתם אשר לא ישמעו איש שפת רעהו׃
ח ויפץ יהוה אתם משם על פני כל הארץ וחדלו לבנת העיר׃ ט על כן קרא שמה
בבל כי שם בלל יהוה שפת כל הארץ ומשם הפיצם יהוה על פני כל הארץ׃
י אלה תולדת שם שם בן מאת שנה ויולד את ארפכשד שנתים אחר המבול׃
יא ויחי שם אחרי הולידו את ארפכשד חמש מאות שנה ויולד בנים ובנות׃
יב וארפכשד חי חמש ושלשים שנה ויולד את שלח׃ יג ויחי ארפכשד אחרי
הולידו את שלח שלש שנים וארבע מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ יד ושלח חי
שלשים שנה ויולד את עבר׃ טו ויחי שלח אחרי הולידו את עבר שלש שנים
וארבע מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ טז ועבר חי ארבע ושלשים שנה ויולד
את פלג׃ יז ויחי עבר אחרי הולידו את פלג שלשים שנה וארבע מאות שנה
ויולד בנים ובנות׃ יח ופלג חי שלשים שנה ויולד את רעו׃ יט ויחי פלג
אחרי הולידו את רעו תשע שנים ומאתים שנה ויולד בנים ובנות׃ כ ורעו חי
שתים ושלשים שנה ויולד את שרוג׃ כא ויחי רעו אחרי הולידו את שרוג שבע
שנים ומאתים שנה ויולד בנים ובנות׃ כב ושרוג חי שלשים שנה ויולד את
נחור׃ כג ויחי שרוג אחרי הולידו את נחור מאתים שנה ויולד בנים ובנות׃
כד ונחור חי תשע ועשרים שנה ויולד את תרח׃ כה ויחי נחור אחרי הולידו את
תרח מאה ותשע עשרה שנה ויולד בנים ובנות׃ כו ויחי תרח שבעים שנה ויולד
את אברם את נחור ואת הרן׃ כז ואלה תולדת תרח תרח הוליד את אברם את נחור
ואת הרן והרן הוליד את לוט׃ כח וימת הרן על פני תרח אביו בארץ מולדתו
באור כשדים׃ כט ויקח אברם ונחור להם נשים שם אשת אברם שרי ושם אשת נחור
מלכה בת הרן אבי מלכה ואבי יסכה׃ ל ותהי שרי עקרה אין לה ולד׃ לא ויקח
תרח את אברם בנו ואת לוט בן הרן בן בנו ואת שרי כלתו אשת אברם בנו
ויצאו אתם מאור כשדים ללכת ארצה כנען ויבאו עד חרן וישבו שם׃ לב ויהיו
ימי תרח חמש שנים ומאתים שנה וימת תרח בחרן׃

יב ויאמר יהוה אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר
אראך׃ ב ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה׃ ג ואברכה
מברכיך ומקללך אאר ונברכו בך כל משפחת האדמה׃ ד וילך אברם כאשר דבר
אליו יהוה וילך אתו לוט ואברם בן חמש שנים ושבעים שנה בצאתו מחרן׃
ה ויקח אברם את שרי אשתו ואת לוט בן אחיו ואת כל רכושם אשר רכשו ואת
הנפש אשר עשו בחרן ויצאו ללכת ארצה כנען ותבאנה ארצה כנען׃ ו ויעבר
אברם בארץ עד מקום שכם עד אלון מורה והכנעני אז בארץ׃ ז וירא יהוה
אל אברם ויאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת ויבן שם מזבח ליהוה הנראה אליו׃
ח ויעתק משם ההרה מקדם לבית אל ויט אהלה בית אל מים ועי קדמה ויבן שם
מזבח ליהוה ויקרא בשם יהוה׃ ט ויסע אברם הלוך ונסוע הנגבה׃ י ויהי רעב
בארץ וירד אברם מצרים לגור שם כי כבד הרעב בארץ׃ יא ויהי כאשר הקריב
לבוא מצרים ויאמר אל שרי אשתו הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את׃
יב והיה כי יראו אתך המצרים ואמרו אשתו זאת והרגו אתי ואתך יחיו׃
יג אמרי נא את אחתי את למען ייטב לי בעבורך וחיתה נפשי בגללך׃ יד ויהי
כבוא אברם מצרימה וירא המצרים את האשה כי יפה היא מאד׃ טו וירא אתה
שרי פרעה ויהללו אל פרעה ותקח האשה בית פרעה׃ טז ולאברם היטיב בעבורה
ויהי לו צאן ובקר וחמרים ועבדים ושפחות ואתנות וגמלים׃ יז ויגע יהוה
את פרעה נגעים גדלים ואת ביתו על דבר שרי אשת אברם׃ יח ויקרא פרעה
לאברם ויאמר מה זאת עשית לי למה לא הגדת לי כי אשתך היא׃ יט למה אמרת
אחתי היא ואקח אתה לי לאשה ועתה הנה אשתך קח ולך׃ כ ויצו עליו פרעה
אנשים וישלחו אתו ואת אשתו וכל אשר לו׃

יג ויעל אברם ממצרים הוא ואשתו וכל אשר לו ולוט עמו הנגבה׃ ב ואברם
כבד מאד במקנה בכסף ובזהב׃ ג וילך למסעיו מהנגב ועד בית אל עד המקום
אשר היה שם אהלה בתחלה בין בית אל ובין העי׃ ד אל מקום המזבח אשר עשה
שם בראשנה ויקרא שם אברם בשם יהוה׃ ה וגם ללוט ההלך את אברם היה צאן
ובקר ואהלים׃ ו ולא נשא אתם הארץ לשבת יחדו כי היה רכושם רב ולא יכלו
לשבת יחדו׃ ז ויהי ריב בין רעי מקנה אברם ובין רעי מקנה לוט והכנעני
והפרזי אז יושב בארץ׃ ח ויאמר אברם אל לוט אל נא תהי מריבה ביני ובינך
ובין רעי ובין רעיך כי אנשים אחים אנחנו׃ ט הלא כל הארץ לפניך הפרד נא
מעלי אם השמאל ואימנה ואם הימין ואשמאילה׃ י וישא לוט את עיניו וירא את
כל ככר הירדן כי כלה משקה לפני שחת יהוה את סדם ואת עמרה כגן יהוה כארץ
מצרים באכה צוער׃ יא ויבחר לו לוט את כל ככר הירדן ויסע לוט מקדם
ויפרדו איש מעל אחיו׃ יב אברם ישב בארץ כנען ולוט ישב בערי הככר ויאהל
עד סדם׃ יג ואנשי סדם רעים וחטאים ליהוה מאד׃ יד ויהוה אמר אל אברם
אחרי הפרד לוט מעמו שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם צפנה ונגבה
וקדמה וימה׃ טו כי את כל הארץ אשר אתה רואה לך אתננה ולזרעך עד עולם׃
טז ושמתי את זרעך כעפר הארץ אשר אם יוכל איש למנות את עפר הארץ גם זרעך
ימנה׃ יז קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה׃ יח ויאהל אברם
ויבא וישב באלני ממרא אשר בחברון ויבן שם מזבח ליהוה׃

יד ויהי בימי אמרפל מלך שנער אריוך מלך אלסר כדרלעמר מלך עילם ותדעל
מלך גוים׃ ב עשו מלחמה את ברע מלך סדם ואת ברשע מלך עמרה שנאב מלך
אדמה ושמאבר מלך צבויים ומלך בלע הוא צוער׃ ג כל אלה חברו אל עמק
השדים הוא ים המלח׃ ד שתים עשרה שנה עבדו את כדרלעמר ובשלש עשרה שנה
מרדו׃ ה ובארבע עשרה שנה בא כדרלעמר והמלכים אשר אתו ויכו את רפאים
בעשתרת קרנים ואת הזוזים בהם ואת האימים בשוה קריתים׃ ו ואת החרי
בהרם שעיר עד אל פארן אשר על המדבר׃ ז וישבו ויבאו אל עין משפט הוא
קדש ויכו את כל שדה העמלקי וגם את האמרי היושב בחצצן תמר׃ ח ויצא מלך
סדם ומלך עמרה ומלך אדמה ומלך צבויים ומלך בלע הוא צוער ויערכו אתם
מלחמה בעמק השדים׃ ט את כדרלעמר מלך עילם ואת תדעל מלך גוים ואת אמרפל
מלך שנער ואת אריוך מלך אלסר ארבעה מלכים את החמשה׃ י ועמק השדים באר
באר חמר ויפלו שמה מלך סדם ועמרה ויתרו הנשארים הרה׃ יא ויקחו את כל
רכוש סדם ועמרה ואת כל אכלם וילכו׃ יב ואת לוט ואת רכושו בן אחי אברם
וילכו והוא יושב בסדם׃ יג ויבא הפליט ויגד לאברם העברי והוא שכן באלני
ממרא האמרי אחי אשכל ואחי ענר והם בעלי ברית אברם׃ יד וישמע אברם כי
נשבה אחיו וירק את חניכיו ילידי ביתו שמנה עשר ושלש מאות וירדף עד דן׃
טו ויחלק עליהם לילה הוא ועבדיו ויכם וירדפם עד חובה אשר משמאל לדמשק׃
טז וישב את כל הרכש וגם את לוט אחיו ורכושו השיב וגם את הנשים ואת העם׃
יז ויצא מלך סדם לקראתו אחרי שובו מהכות את כדרלעמר ואת המלכים אשר אתו
אל עמק שוה הוא עמק המלך׃ יח ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין והוא
כהן לאל עליון׃ יט ויברכהו ויאמר ברוך אברם לאל עליון קנה שמים וארץ׃
כ וברוך אל עליון אשר מגן צריך בידך ויתן לו מעשר מכל׃ כא ויאמר מלך
סדם אל אברם תן לי הנפש והרכש קח לך׃ כב ויאמר אברם אל מלך סדם הרימתי
ידי אל יהוה אל עליון קנה שמים וארץ׃ כג אם מחוט ועד שרוך נעל ואם אקח
מכל אשר לך ולא תאמר אני העשרתי את אברם׃ כד בלעדי רק אשר אכלו הנערים
וחלק האנשים אשר הלכו אתי ענר אשכל וממרא הם יקחו חלקם׃

טו אחרי הדברים האלה היה דבר יהוה אל אברם במחזה לאמר אל תירא אברם
אנכי מגן לך שכרך הרבה מאד׃ ב

ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני ידבר נא עבדך דבר באזני אדני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך כפרעה׃ אדני שאל את עבדיו לאמר הישׁ לכם אב או אח׃ ונאמר אל אדני יש לנו אב זקן וילד זקנים קטן ואחיו מת וישאר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו׃ ותאמר אל עבדיך הורדהו אלי ואשימה עיני עליו׃ ונאמר אל אדני לא יוכל הנער לעזב את אביו ועזב את אביו ומת׃ ותאמר אל עבדיך אם לא ירד אחיכם הקטן אתכם לא תספון לראות פני׃ ויהי כי עלינו אל עבדך אבי ונגד לו את דברי אדני׃ ויאמר אבינו שבו שברו לנו מעט אכל׃ ונאמר לא נוכל לרדת אם יש אחינו הקטן אתנו ירדנו כי לא נוכל לראות פני האיש ואחינו הקטן אין אתנו׃ ותאמר אלינו עבדך אבי אתם ידעתם כי שני ילדה לי אשתי׃ ויצא האחד מאתי ואמר אך טרף טרף ולא ראיתיו עד הנה׃ ולקחתם גם את זה מעם פני ואסון קראהו ורדתם את שיבתי ברעה שאולה׃ ועתה כבואי אל עבדך אבי והנער אין אתנו כי נפשו קשורה בנפשו׃ והיה כראותו כי אין הנער ומת ירדו עבדיך את שיבת עבדך אבינו ביגון שאולה׃ כי עבדך ערב את הנער מעם אבי לאמר אם לא הביאתיו אליך והחטאתי לאבי כל הימים׃ ועתה ישב נא עבדך תחת הנער עבד לאדני ועלה הנער עם אחיו׃ כי איכה אעלה אל אבי והנער איננו אתי פן אראה את הרעה אשר ימצא את אבי׃

ולא יכול יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו ויקרא הוצאו כל איש מעלי ולא עמד איש אתו בהתודע יוסף אל אחיו׃ וישא את קולו בבכי וישמעו מצרים ויישמע בית פרעה׃ ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף העוד אבי חי ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו׃ ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי ויגשו ויאמר אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אתי מצרימה׃ ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אתי הנה כי למחיה שלחני אלהים לפניכם׃ כי זה שנתים הרעב בקרב הארץ ועוד חמש שנים אשר אין חריש ואין קציר׃ וישלחני אלהים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה׃ ועתה לא אתם שלחתם אתי הנה כי האלהים ויעמני לאב לפרעה ולאדון לכל ביתו ומושל בכל ארץ מצרים׃ מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו כה אמר בנך יוסף שמני אלהים לאדון לכל מצרים רדה אלי אל תעמד׃ ושבת בארץ גשן והיית קרוב אלי אתה ובניך ובני בניך וצאנך ובקרך וכל אשר לך׃ וכלכלתי אתך שם כי עוד חמש שנים רעב פן תורש אתה וביתך וכל אשר לך׃ והנה עיניכם רואות והנה עיני בנימין אחי כי פי המדבר אליכם׃ והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים ואת כל אשר ראיתם ומהרתם והורדתם את אבי הנה׃ ויפל על צואר בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה על צואריו׃ וינשק לכל אחיו ויבך עליהם ואחרי כן דברו אחיו אתו׃

וקול נתן בבית פרעה לאמר באו אחי יוסף וייטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו׃ ויאמר פרעה אל יוסף אמר אל אחיך זאת עשו טענו את בעירכם ולכו שובו ארצה כנען׃ וקחו את אביכם ואת בתיכם ובואו אלי ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים ואתם תאכלו את חלב הארץ׃ ואתה צויתה זאת עשו קחו לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם ולנשיכם ונשאתם את אביכם ובאתם׃ ועינכם אל תחס על כליכם כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא תהיה׃ ויעשו כן בני ישראל ויתן להם יוסף עגלות על פי פרעה ויתן להם צדה לדרך׃ לכלם נתן לאיש חלפות שמלות ולבנימין נתן שלש מאות כסף וחמש חלפות שמלות׃ ולאביו שלח כזאת עשרה חמרים נשאים מטוב מצרים ועשרה אתנות נשאות בר ולחם ומזון לאביו לדרך׃ וישלח את אחיו ויילכו ויאמר אליהם אל תרגזו בדרך׃ ויעלו ממצרים ויבאו ארצה כנען אל יעקב אביהם׃ ויגידו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא משל בכל ארץ מצרים ויפג לבו כי לא האמין להם׃ וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר דבר אליהם וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אתו ותחי רוח יעקב אביהם׃ ויאמר ישראל רב עוד יוסף בני חי אלכה ואראנו בטרם אמות׃

ויסע ישראל וכל אשר לו ויבא באר שבעה ויזבח זבחים לאלהי אביו יצחק׃ ויאמר אלהים לישראל במראות הלילה ויאמר יעקב יעקב ויאמר הנני׃ ויאמר אנכי האל אלהי אביך אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם׃ אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה ויוסף ישית ידו על עיניך׃ ויקם יעקב מבאר שבע ויישאו בני ישראל את יעקב אביהם ואת טפם ואת נשיהם בעגלות אשר שלח פרעה לשאת אתו׃ ויקחו את מקנהם ואת רכושם אשר רכשו בארץ כנען ויבא יעקב ואת כל זרעו אתו׃ בניו ובני בניו אתו בנותיו ובנות בניו וכל זרעו הביא אתו מצרימה׃ ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה יעקב ובניו בכור יעקב ראובן׃ ובני ראובן חנוך ופלוא וחצרון וכרמי׃ ובני שמעון ימואל וימין ואהד ויכין וצחר ושאול בן הכנענית׃ ובני לוי גרשון קהת ומררי׃ ובני יהודה ער ואונן ושלה ופרץ וזרח ומת ער ואונן בארץ כנען ויהיו בני פרץ חצרון וחמול׃ ובני יששכר תולע ופוה ויוב ושמרון׃ ובני זבולון סרד ואלון ויחלאל׃ אלה בני לאה אשר ילדה ליעקב בפדן ארם ואת דינה בתו כל נפשות בניו ובנותיו שלשים ושלשה׃ ובני גד צפיון וחגי שוני ואצבון ערי ואראלי׃ ובני אשר ימנה וישוה וישוי ובריעה ושרח אחותם ובני בריעה חבר ומלכיאל׃ אלה בני זלפה אשר נתן לבן ללאה בתו ותלד את אלה ליעקב שש עשרה נפש׃ בני רחל אשת יעקב יוסף ובנימין׃ ויולד ליוסף בארץ מצרים אשר ילדה לו אסנת בת פוטי פרע כהן און את מנשה ואת אפרים׃ ובני בנימין בלע ובכר ואשבל גרא ונעמן אחי ורש ומפים וחופים וארד׃ אלה בני רחל אשר ילדה ליעקב כל נפש ארבעה עשר׃ ובני דן חושים׃ ובני נפתלי יחצאל וגוני ויצר ושלם׃ אלה בני בלהה אשר נתן לבן לרחל בתו ותלד את אלה ליעקב כל נפש שבעה׃ כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה יצאי ירכו מלבד נשי בני יעקב כל נפש ששים ושש׃ ובני יוסף אשר ילד לו במצרים נפשות שנים כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים׃ ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה ויבאו ארצה גשן׃ ויאסר יוסף מרכבתו ויעל לקראת ישראל אביו גשנה וייראה אליו ויפל על צואריו ויבך על צואריו עוד׃ ויאמר ישראל אל יוסף אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך כי עודך חי׃ ויאמר יוסף אל אחיו ואל בית אביו אעלה ואגידה לפרעה ואמרה אליו אחי ובית אבי אשר בארץ כנען באו אלי׃ והאנשים רעי צאן כי אנשי מקנה היו וצאנם ובקרם ובל אשר להם הביאו׃ והיה כי יקרא לכם פרעה ואמר מה מעשיכם׃ ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו ועד עתה גם אנחנו גם אבותינו בעבור תשבו בארץ גשן כי תועבת מצרים כל רעה צאן׃

ויבא יוסף ויגד לפרעה ויאמר אבי ואחי וצאנם ובקרם ובל אשר להם באו מארץ כנען והנם בארץ גשן׃ ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים והעמידם לפני פרעה׃ ויאמר פרעה אל אחיו מה מעשיכם ויאמרו אל פרעה רעה צאן עבדיך גם אנחנו גם אבותינו׃ ויאמרו אל פרעה לגור בארץ באנו כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד הרעב בארץ כנען ועתה ישבו נא עבדיך בארץ גשן׃ ויאמר פרעה אל יוסף לאמר אביך ואחיך באו אליך׃ ארץ מצרים לפניך הוא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך ישבו בארץ גשן ואם ידעת ויש בם אנשי חיל ושמתם שרי מקנה על אשר לי׃ ויבא יוסף את יעקב אביו ויעמידהו לפני פרעה ויברך יעקב את פרעה׃ ויאמר פרעה אל יעקב כמה ימי שני חייך׃ ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מגורי מאה ושלשים שנה מעטים ורעים היו ימי שני חיי ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי בימי מגוריהם׃ ויברך יעקב את פרעה ויצא מלפני פרעה׃ ויושב יוסף את אביו ואת אחיו ויתן להם אחזה בארץ מצרים במיטב הארץ בארץ רעמסס כאשר צוה פרעה׃ ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו לחם לפי הטף׃ ולחם אין בכל הארץ כי כבד הרעב מאד ותלה ארץ מצרים ואת ארץ כנען מפני הרעב׃ וילקט יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים ובארץ כנען בשבר אשר הם שברים ויבא יוסף את הכסף בית פרעה׃ ויתם הכסף מארץ מצרים ומארץ כנען ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר הבה לנו לחם ולמה נמות נגדך כי אפס כסף׃ ויאמר יוסף הבו מקניכם ואתנה לכם במקניכם אם אפס כסף׃ ויביאו את מקנהם אל יוסף ויתן להם יוסף לחם בסוסים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר ובחמרים וינהלם בלחם בכל מקנהם בשנה ההוא׃ ותתם השנה ויבאו אליו בשנה השנית ויאמרו לו לא נכחד מאדני כי אם תם הכסף וקנה הבהמה אל אדני לא נשאר לפני אדני בלתי אם גויתינו ואדמתנו׃ למה נמות לעיניך גם אנחנו גם אדמתנו קנה אתנו ואת אדמתנו בלחם ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה ותן זרע ונחיה ולא נמות והאדמה לא תשם׃ ויקן יוסף את כל אדמת מצרים כי מכרו מצרים איש שדהו כי חזק עליהם הרעב ותהי הארץ לפרעה׃ והעם העביר אתו לערים מקצה גבול מצרים ועד קצהו׃ רק אדמת הכהנים לא קנה כי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה על כן לא מכרו את אדמתם׃ ויאמר יוסף אל העם הן קניתי היום אתכם ואת אדמתכם לפרעה הנה לכם זרע וזרעתם את האדמה׃ והיה בתבואת ונתתם חמישית לפרעה וארבע הידות יהיה לכם לזרעת השדה ולאכלכם ולאשר בבתיכם ולאכל לטפכם׃ ויאמרו החייתנו נמצא חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה׃ ויהי עד היום הזה לחק על אדמת מצרים לפרעה לחמישית אפס אדמת הכהנים לבדם אשר לא היתה לפרעה׃

וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד׃ ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים ומאת שנה ארבעים ושבע שנה׃ ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו אם נא מצאתי חן בעיניך שים נא ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני במצרים׃ ושכבתי עם אבתי ונשאתני ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך׃ ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה׃ ויהי אחרי הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חלה ויקח את שני בניו עמו את מנשה ואת אפרים׃ ויגד ליעקב ויאמר הנה בנך יוסף בא אליך ויתחזק ישראל וישב על המטה׃ ויאמר יעקב אל יוסף אל שדי נראה אלי בלוז בארץ כנען ויברך אתי׃ ויאמר אלי הנני מפרך והרבתיך ונתתיך לקהל עמים ונתתי את הארץ הזאת לזרעך אחריך אחזת עולם׃ ועתה שני בניך הנולדים לך בארץ מצרים עד בואי אליך מצרימה לי הם אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי׃ ומולדתך אשר הולדת אחריהם לך יהיו על שם אחיהם יקראו בנחלתם׃ ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך בעוד כברת הארץ לבוא אפרתה ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית לחם׃ וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה׃ ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן לי אלהים בזה ויאמר קחם נא אלי ואברכם׃ ועיני ישראל כבדו מזקן לא יוכל לראות ויגש אתם אליו וישק להם ויחבק להם׃ ויאמר ישראל אל יוסף ראה פניך לא פללתי והנה הראה אתי אלהים גם את זרעך׃ ויוצא יוסף אתם מעם ברכיו וישתחו לאפיו ארצה׃ ויקח יוסף את שניהם את אפרים בימינו משמאל ישראל ואת מנשה בשמאלו משמאל ישראל ויגש אליו׃ וישלח ישראל את ימינו וישת על ראש אפרים והוא הצעיר ואת שמאלו על ראש מנשה שכל את ידיו כי מנשה הבכור׃ ויברך את יוסף ויאמר האלהים אשר התהלכו אבותי לפניו אברהם ויצחק האלהים הרעה אתי מעודי עד היום הזה׃ המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם ויצחק וידגו לרב בקרב הארץ׃ וירא יוסף כי ישית אביו יד ימינו על ראש אפרים וירע בעיניו ויתמך יד אביו להסיר אתה מעל ראש אפרים על ראש מנשה׃ ויאמר יוסף אל אביו לא כן אבי כי זה הבכר שים ימינך על ראשו׃ וימאן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו וזרעו יהיה מלא הגוים׃ ויברכם ביום ההוא לאמר בך יברך ישראל לאמר ישמך אלהים כאפרים וכמנשה וישם את אפרים לפני מנשה׃ ויאמר ישראל אל יוסף הנה אנכי מת והיה אלהים עמכם והשיב אתכם אל ארץ אבתיכם׃ ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי׃

ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים׃ הקבצו ושמעו בני יעקב ושמעו אל ישראל אביכם׃ ראובן בכרי אתה כחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז׃ פחז כמים אל תותר כי עלית משכבי אביך אז חללת יצועי עלה׃ שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם׃ בסדם אל תבא נפשי באסיפם אל תחד כבודי כי באפם הרגו איש וברצנם עקרו שור׃ ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל׃ יהודה אתה יודוך אחיך ידך בעורף אויביך ישתחוו לך בני אביך׃ גור אריה יהודה מטרף בני עלית כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו׃ לא יסור שבט מיהודה ומחקק מבין רגליו עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים׃ אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כבס בין לחמו ובדם ענבים סותה עינים מיין ולבן שנים מחלב׃ זבולן לחוף ימים יישכן והוא לחוף אניות ויכתו על יפתו׃ יששכר חמר גרם רבץ בין המשפתים׃ וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבל ויהי למס עבד׃ דן ידין עמו כאחד שבטי ישראל׃ יהי דן נחש עלי דרך שפיפן עלי ארח הנשך עקבי סוס ויפל רכבו אחור׃ לישועתך קויתי יהוה׃ גד גדוד יגודנו והוא יגד עקב׃ מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך׃ נפתלי אילה שלחה הנתן אמרי שפר׃ בן פרת יוסף בן פרת עלי עין בנות צעדה עלי שור׃ וימררהו ורבו וישטמהו בעלי חצים׃ ותשב באיתן קשתו ויפזו זרועי ידיו מידי אביר יעקב משם רעה אבן ישראל׃ מאל אביך ויעזרך ואת שדי ויברכך ברכת שמים מעל ברכת תהום רבצת תחת ברכת שדים ורחם׃ ברכת אביך גברו על ברכת הורי עד תאות גבעת עולם תהיינה לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו׃ בנימין זאב יטרף בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל׃ כל אלה שבטי ישראל שנים עשר וזאת אשר דבר להם אביהם ויברך אותם איש אשר כברכתו ברך אותם׃ ויצו אותם ויאמר אלהם אני נאסף אל עמי קברו אתי אל אבותי אל המערה אשר בשדה עפרון החתי׃ במערה אשר בשדה המכפלה אשר על פני ממרא בארץ כנען אשר קנה אברהם את השדה מאת עפרון החתי לאחזת קבר׃ שמה קברו את אברהם ואת שרה אשתו שמה קברו את יצחק ואת רבקה אשתו ושמה קברתי את לאה׃ מקנה השדה ומהמערה אשר בו מאת בני חת׃ ויכל יעקב מצות את בניו ויאסף רגליו אל המטה וייגוע ויאסף אל עמיו׃

ויפל יוסף על פני אביו ויבך עליו ויישק לו׃ ויצו יוסף את עבדיו את הרופאים את אביו לחנט את אביו ויחנטו הרופאים את ישראל׃ וימלאו לו ארבעים יום כי כן ימלאו ימי החנטים ויבכו אתו מצרים שבעים יום׃ ויעברו ימי בכיתו וידבר יוסף אל בית פרעה לאמר אם נא מצאתי חן בעיניכם דברו נא באזני פרעה לאמר׃ אבי השביעני לאמר הנה אנכי מת בקברי אשר כריתי לי בארץ כנען שמה תקברני ועתה אעלה נא ואקברה את אבי ואשובה׃ ויאמר פרעה עלה וקבר את אביך כאשר השביעך׃ ויעל יוסף לקבר את אביו ויעלו אתו כל עבדי פרעה זקני ביתו וכל זקני ארץ מצרים׃ וכל בית יוסף ואחיו ובית אביו רק טפם וצאנם ובקרם עזבו בארץ גשן׃ ויעל עמו גם רכב גם פרשים ויהי המחנה כבד מאד׃ ויבאו עד גרן האטד אשר בעבר הירדן ויספדו שם מספד גדול וכבד עד מאד ויעש לאביו אבל שבעת ימים׃ וירא יושב הארץ הכנעני את האבל בגרן האטד ויאמרו אבל כבד זה למצרים על כן קרא שמה אבל מצרים אשר בעבר הירדן׃ ויעשו בניו לו כן כאשר צום אתם׃ וישאו אתו בניו ארצה כנען ויקברו אתו במערת שדה המכפלה אשר קנה אברהם את השדה לאחזת קבר מאת עפרון החתי על פני ממרא׃ וישב יוסף מצרימה הוא ואחיו וכל העלים אתו לקבר את אביו אחרי קברו את אביו׃ ויראו אחי יוסף כי מת אביהם ויאמרו לו לא ישטמנו יוסף והשב ישיב לנו את כל הרעה אשר גמלנו אתו׃ ועתה אבינו צום לפני מותו לאמר׃ כה תאמרון ליוסף אנא שא נא פשע אחיך וחטאתם כי רעה גמלוך ועתה שא נא לפשע עבדי אלהי אביך ויבך יוסף בדברם אליו׃ וילכו גם אחיו ויפלו לפניו ויאמרו הננו לך לעבדים׃ ויאמר אלהם יוסף אל תיראו כי התחת אלהים אני׃ ואתם חשבתם עלי רעה אלהים חשבה לטובה למען עשה כיום הזה להחית עם רב׃ ועתה אל תיראו אנכי אכלכל אתכם ואת טפכם וינחם אתם וידבר על לבם׃ וישב יוסף במצרים הוא ובית אביו ויחי יוסף מאה ועשר שנים׃ וירא יוסף לאפרים בני שלשים גם בני מכיר בן מנשה ילדו על ברכי יוסף׃ ויאמר יוסף אל אחיו אנכי מת ואלהים פקד יפקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב׃ וישבע יוסף את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את עצמתי מזה׃ וימת יוסף בן מאה ועשר שנים ויחנטו אתו ויישם בארון במצרים׃

ولم يكن لهذه الأخيرة أن تعترض على ذلك، لأن الأمر كان يتعلق بمصلحة الأسرة، وهي مصلحة تعلو على كل اعتبار. وقد كان الأب يعلم أن ابنته لا تحب ابن عمها، وأنها تفضل عليه ابن الجيران، ولكنه كان يعلم أيضا أن ابن الجيران لا يملك شيئا، وأن ابن عمها يملك الكثير، وأن ابنته لا تستطيع أن تعيش بدون المال. وكان يعلم أن ابنته ستتزوج ابن عمها، وأنها ستعيش معه في بحبوحة من العيش، وأنها ستنسى بعد حين حبها لابن الجيران

בבל מהכ מלוקב. מהכ מהנ"ב בבל בבל"ב. מהכ בבל מהנ"ב
בב"ל מהב מ"ל מ"ב ב"ב ב"ל בבל. מהכ בבב מהכ מב"ל מהנ"ל
מהב"ב מהכ"ב מהב"ב בבל"ב. מהכ"ב מהב"ב בבל"ב. מהכ"ב
ב"ל. מהב"ב בבל"ב. מהב"ב בבל"ב. מהב"ב בבל"ב. מהב"ב
מהב"ב מהכ"ב מהב"ב בבל"ב. מהכ"ב מהב"ב בבל"ב. מהכ

ובכל לשון נקראת בין בישראל בין בעמים אשר לא ידעו את ה' ואת תורתו ואת מצותיו ואת משפטיו ואת דרכיו ואת שבתותיו ואת מועדיו ואת חוקותיו ואת מנהגיו ואת מנהגי מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגי מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגיו ואת מנהגיו ואת מנהגיו ואת מנהגיו ואת מנהגיו ואת מנהגיו ואת מנהגיו ואת מנהגיו ואת מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי מנהגי

[redacted]

ואינו אלא מפני שהוא מוחזק בו. ואי אמרת בשלמא
מוחזק בו מפני שהוא מוחזק בו, היינו דאמרי
אינשי לא תיתי לי דלא תיתי לך, אלא אי אמרת
מוחזק בו משום דאי בעי אמר ליה זיל דון עמיה
דרבנן, הא לא בעי אמר ליה הכי, מאי איכא
למימר. ועוד, מי לא אמרינן בכל דוכתא
מוחזק עדיף, ואמאי לא אמרינן הכא מוחזק
עדיף

בראשית-תורה. ותאמרנה אל נעמי עוד נעה נשיקו לאחיה
ואחותה תערה ואנחנו אל עמיך נשוב עמך. ותאמר נעמי שבנה בנותי
למה תלכנה עמי העוד לי בנים במעי והיו לכם לאנשים.
כי זקנה אני מהיות לאיש כי אמרתי יש לי תקוה גם הייתי הלילה
לאיש וגם ילדתי בנים. הלהן תשברנה עד אשר לא יהיה להם
בעל הלהן תעגנה בלתי היות להם בעל. ותאמרנה לא בנותי
כי מר לי מאד מכם כי יצאה בי יד יי. ותשאנה עוד קולן
ותבכינה עוד ותשק ערפה לחמותה ורות דבקה בה. ותאמר
הנה שבה יבמתך אל עמה ואל אלהיה שובי אחרי יבמתך.
ותאמר רות אל תפגעי בי לעזבך לשוב מאחריך כי אשר תלכי
אלך ואשר תלוני אלין עמך עמי ואלהיך אלהי. אשר תמותי
אמות ושם אקבר כה יעשה יי לי וכה יוסיף כי המות יפריד
ביני וביניך. ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה ותחדל
לדבר אליה. והשבים שבו לבית לחם ויהי בשובם לבית לחם
ותהם כל העיר עליהן ותאמרנה הזאת נעמי. ותאמר אליהן
אל תקראנה לי נעמי קראנה לי מרא כי המר שדי לי מאד.
אני מלאה הלכתי ריקם ישיבני יי למה תקראנה לי נעמי
ויי ענה בי ושדי הרע לי. נעמי ורות המואבית כלתה
שבה משדי מואב והנה באו בית לחם בתחלת קציר שעורים.
ולנעמי מודע מאיש גבור חיל למשפחת אלימלך ושמו בועז.
ותאמר רות המואבית אל נעמי אלכה נא השדה ואלקטה
בשבלים אחרי אשר אמצא חן בעיניו. ותאמר לה לכי בתי.
ותלך ותבא ותלקט בשדה אחרי הקוצרים ויקר מקרה חלקתה
לבועז אשר ממשפחת אלימלך. והנה בועז בא מבית לחם
ויאמר אל הקוצרים יי עמכם. ויאמרו לו יברכך יי. ויאמר
בועז לנער הנצב על הקוצרים למי הנערה הזאת. ויען הנער
הנצב על הקוצרים ויאמר נערה מואבית היא הבאה עם נעמי
משדי מואב. ותאמר אלקטה נא ואספתי בעמרים אחרי הקוצרים
ותבוא ותעמוד מבקר ועד עתה זה שבתה הבית מעט.
ויאמר בועז אל רותה הלוא שמעת בתי אל תלכי ללקט בשדה
אחר ולא תעבורי מזה והה תדבקין עם נערותי. עיניך בשדה
אשר יקצרון והלכת אחריהן הלוא צויתי את הנערים לבלתי
נגעך. וצמית והלכת אל הכלים ושתית ממה אשר ישאבון
הנערים. ותפל על פניה ותשתחו ארצה ותאמר אליו מדוע
מצאתי חן בעיניך להכירני והנכרי אנכי. ויען בועז ויאמר
אליה הגד הגד לי כל אשר עשית את חמותך אחרי מות אישך
ותעזבי את אביך ואת אמך וארץ מולדתך ותלכי אל עם אשר
לא ידעת תמול שלשום. יברך יי פעלך ותהי משכרתך שלמה
מעם יי אלהי ישראל אשר באת לחסות תחת כנפיו. ותאמר
תמצא חן בעיניך אדני כי נחמתני וכי דברת על לב שפחתך
ואנכי לא אהיה כאחת שפחתיך. ויאמר לה בועז לעת האכל
גשי הלם ואכלת מן הלחם וטבלת פתך בחמץ ותשב מצד
הקוצרים ויצבט לה קלי ותאכל ותשבע ותתר. ותקם ללקט
ויצו בועז את נעריו לאמר גם בין העמרים תלקט ולא תכלימוה.
והגם לה מן השבלים ועזבתם ולקטה ולא תגערו בה.
ותלקט בשדה עד הערב ותחבט את אשר לקטה ויהי כאיפה
שעורים. ותשא ותבא העירה ותרא חמותה את אשר לקטה
ותוצא ותתן לה את אשר הותירה משבעה. ותתן לה חמותה
איפה זו עשית היום ואנה עבדת יהי מכירך ברוך אשר הכיר
את אשר עשית עמה ותגד לחמותה את אשר עשתה עמו
ותאמר שם האיש אשר עשיתי עמו היום בועז. ותאמר נעמי
לכלתה ברוך הוא ליי אשר לא עזב חסדו את החיים ואת
המתים. ותאמר לה נעמי קרוב לנו האיש מגאלינו הוא.
ותאמר רות גם כי אמר אלי עם הנערים אשר לי תדבקין עד
אם כלו כל הקציר אשר לי. ותאמר נעמי אל רות כלתה טוב
בתי כי תצאי עם נעריו ולא יפגעו בך בשדה אחר. ותדבק
עם נערות בועז ללקט עד כלות קציר השעורים וקציר החטים
ותשב את חמותה. ותאמר לה חמותה בתי הלא אבקש מנוחה
לך אשר ייטב לך. ועתה הלא בועז מודעתנו אשר היית את
נעריו הנה הוא זורה את גרן השעורים הלילה. ורחצת וסכת
ושמת שמלתיך עליך וירדת הגרן אל תודעי לאיש עד כלתו
לאכל ולשתות. והיה בשכבו וידעת את המקום אשר ישכב שם
ובאת וגלית מרגלתיו ושכבת והוא יגיד לך את אשר תעשין.
ותאמר אליה כל אשר תאמרי אעשה. ותרד הגרן ותעש ככל
אשר צותה חמותה. ויאכל בועז וישת וייטב לבו ויבא לשכב
בקצה הערמה ותבא בלט ותגל מרגלתיו ותשכב. ויהי בחצי
הלילה ויחרד האיש וילפת והנה אשה שכבת מרגלתיו. ויאמר
מי את ותאמר אני רות אמתך ופרשת כנפך על אמתך כי גאל
אתה. ויאמר ברוכה את ליי בתי היטבת חסדך האחרון מן
הראשון לבלתי לכת אחרי בחורים אם דל ואם עשיר. ועתה
בתי אל תיראי כל אשר תאמרי אעשה לך כי יודע כל שער
עמי כי אשת חיל את. ועתה כי אמנם כי אם גואל אנכי וגם
יש גואל קרוב ממני. ליני הלילה והיה בבקר אם יגאלך טוב
יגאל ואם לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי חי יי לך שכבי עד
הבקר. ותשכב מרגלתיו עד הבקר ותקם בטרם יכיר איש את
רעהו ויאמר אל תודע כי באה האשה הגרן. ויאמר הבי המטפחת
אשר עליך ואחזי בה ותחזק בה ותמד שש שערים ותשת עליה
ותבא העיר. ותבא חמותה אל נעמי ותגד לה את כל אשר עשה
לה האיש. ותאמר את שש השערים האלה נתן לי כי אמר אלי
אל תבואי ריקם אל חמותך. ותאמר שבי בתי עד אשר תדעין
איך יפול דבר כי לא ישקוט האיש כי אם כלה הדבר היום.

ותעל בועז השערה ותשב שם והנה הגואל עבר אשר דבר בועז
ויאמר סורה שבה פה פלני אלמני. ויסר ויישב. ויקח עשרה
אנשים מזקני העיר ויאמר שבו פה. ויאמר אל הגואל חלקת
השדה אשר לאחינו לאלימלך מכרה נעמי השבה משדי מואב.
ואני אמרתי אגלה אזנך לאמר קנה נגדי הישבים ונגד זקני
עמי אם תגאל גאל אם לא יגאל הגידה לי ואדע כי אין זולתך
לגאול ואני אחריך. ויאמר אני אגאל. ויאמר בועז ביום קנותך
השדה מיד נעמי ומרות המואבית אשת המת קניתי לי לאשה
להקים שם המת על נחלתו. ויאמר הגואל לא אוכל לגאול לי
פן אשחית את נחלתי גאל לך את גאולתי כי לא אוכל לגאול.
וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה לקים כל דבר
שלף איש נעלו ונתן לרעהו וזאת התעודה בישראל. ויאמר
הגואל לבועז קנה לך ויחלץ נעלו. ויאמר בועז לזקנים
ולכל העם עדים אתם היום כי קניתי את כל אשר לאלימלך
ואת כל אשר לכליון ומחלון מיד נעמי. וגם את רות המואבית
אשת מחלון קניתי לי לאשה להקים שם המת על נחלתו ולא
יכרת שם המת מעם אחיו ומשער מקומו עדים אתם היום.
ויאמרו כל העם אשר בשער והזקנים עדים. יתן יי את האשה
הבאה אל ביתך כרחל וכלאה אשר בנו שתים את בית ישראל
ועשה חיל באפרתה וקרא שם בבית לחם. ויהי ביתך כבית
פרץ אשר ילדה תמר ליהודה מן הזרע אשר יתן יי לך מן
הנערה הזאת. ויקח בועז את רות ותהי לו לאשה ויבא אליה
ויתן יי לה הרון ותלד בן. ותאמרנה הנשים אל נעמי ברוך
יי אשר לא השבית לך גואל היום ויקרא שמו בישראל. והיה
לך למשיב נפש וללכל את שיבתך כי כלתך אשר אהבתך
ילדתו אשר היא טובה לך משבעה בנים. ותקח נעמי את הילד
וישתהו בחיקה ותהי לו לאומנת. ותקראנה לו השכנות שם
לאמר ילד בן לנעמי ויקראו שמו עובד הוא אבי ישי אבי
דוד. ואלה תולדות פרץ פרץ הוליד את חצרון. וחצרון הוליד
את רם ורם הוליד את עמינדב. ועמינדב הוליד את נחשון
ונחשון הוליד את שלמון. ושלמון הוליד את בועז. ובועז
הוליד את עובד. ועובד הוליד את ישי. וישי הוליד את דוד.

ספר שמואל א

ויהי איש אחד מן הרמתים צופים מהר אפרים ושמו אלקנה
בן ירחם בן אליהו בן תוחו בן צוף אפרתי. ולו שתי נשים
שם האחת חנה ושם השנית פנינה ויהי לפנינה ילדים ולחנה
אין ילדים. ועלה האיש הזה מעירו מימים ימימה להשתחות
ולזבח ליי צבאות בשלו ושם שני בני עלי חפני ופינחס
כהנים ליי. ויהי היום ויזבח אלקנה ונתן לפנינה אשתו
ולכל בניה ובנותיה מנות. ולחנה יתן מנה אחת אפים כי
את חנה אהב ויי סגר רחמה. וכעסתה צרתה גם כעס בעבור
הרעימה כי סגר יי בעד רחמה. וכן יעשה מדי עלתה בבית
יי כן תכעסנה ותבך ולא תאכל. ויאמר לה אלקנה איש
אישה חנה למה תבכי ולמה לא תאכלי ולמה ירע לבבך
הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים. ותקם חנה אחרי אכלה
בשלו ואחרי שתה. ועלי הכהן יושב על הכסא על מזוזת
היכל יי. והיא מרת נפש ותתפלל על יי ובכה תבכה.
ותדר נדר ותאמר יי צבאות אם ראה תראה בעני אמתך
וזכרתני ולא תשכח את אמתך ונתתה לאמתך זרע אנשים
ונתתיו ליי כל ימי חייו ומורה לא יעלה על ראשו. והיה
כי הרבתה להתפלל לפני יי ועלי שמר את פיה. וחנה היא
מדברת על לבה רק שפתיה נעות וקולה לא ישמע ותחשבה
עלי לשכורה. ויאמר אליה עלי עד מתי תשתכרין הסירי
את יינך מעלך. ותען חנה ותאמר לא כן אדני אשה קשת
רוח אנכי ויין ושכר לא שתיתי ואשפך את נפשי לפני יי.
אל תתן את אמתך לפני בת בליעל כי מרב שיחי וכעסי
דברתי עד הנה. ויען עלי ויאמר לכי לשלום ואלהי ישראל
יתן את שלתך אשר שאלת מעמו. ותאמר תמצא שפחתך חן
בעיניך ותלך האשה לדרכה ותאכל ופניה לא היו לה עוד.
וישכימו בבקר וישתחוו לפני יי וישובו ויבאו אל ביתם
הרמתה. ויבא אלקנה את חנה אשתו ויזכרה יי. ויהי לתקופת
הימים והרה חנה ותלד בן ותקרא את שמו שמואל כי מיי
שאלתיו. ויעל האיש אלקנה וכל ביתו לזבח ליי את זבח
הימים ונדרו. ואת ביתו. וחנה לא עלתה כי אמרה לאישה
עד יגמל הנער והבאתיו ונראה את פני יי וישב שם עד
עולם. ויאמר לה אלקנה אישה עשי הטוב בעיניך שבי עד
גמלך אותו אך יקם יי את דברו ותשב האשה ותינק את בנה
עד גמלה אותו. ותעלהו עמה כאשר גמלתו בפרים שלשה
ואיפה קמח ונבל יין ותביאהו בית יי שלו והנער. ויזבחו
את הפר ויביאו את הנער אל עלי. ותאמר בי אדני חי נפשך
אדני אני האשה הנצבת עמך זה להתפלל אל יי. אל הנער
הזה התפללתי ויתן יי לי את שלתי אשר שאלתי מעמו.
וגם אני השאלתיהו ליי כל הימים אשר הוא שאול ליי.
וישתחו שם ליי. ותתפלל חנה ותאמר עלץ לבי ביי רמה
קרני ביי רחב פי על אויבי כי שמחתי בישועתך. אין קדוש
כיי כי אין בלתך ואין צור כאלהינו. אל תרבו תדברו
גבהה גבהה יצא עתק מפיכם כי אל דעות יי ולו נתכנו
עללות. קשת גבורים חתים ונכשלים אזרו חיל. שבעים
בלחם נשכרו וחדלו רעבים עד עקרה ילדה שבעה ורבת בנים
אמללה. יי ממית ומחיה מוריד שאול ויעל. יי מוריש
ומעשיר משפיל אף מרומם. מקים מעפר דל מאשפת ירים
אביון להושיב עם נדיבים וכסא כבוד ינחילם כי ליי מצקי
ארץ וישת עליהם תבל. רגלי חסידיו ישמר ורשעים
בחשך ידמו כי לא בכח יגבר איש. יי יחתו מריביו עליו
בשמים ירעם יי ידין אפסי ארץ ויתן עז למלכו וירם קרן
משיחו. וילך אלקנה הרמתה על ביתו והנער היה משרת את
יי את פני עלי הכהן. ובני עלי בני בליעל לא ידעו את יי.
ומשפט הכהנים את העם כל איש זבח בא ונער הכהן כבשל
הבשר ושלש המזלג בידו. והכה בכיור או בדוד או בקלחת
או בפרור כל אשר יעלה המזלג יקח הכהן בו כה יעשו
לכל הבאים שלו. גם בטרם יקטירון את החלב ויאמר איש
אל הזובח זבח זבחו הכהן יבא נערו ויאמר אל האיש הנה
עתה תתן בשר לצלות לכהן ולא יקח ממך בשר מבשל כי
אם חי. ויאמר אליו האיש קטר יקטירון כיום החלב ועלה
כנפשך ואמר לא כי עתה תתן ואם לא לקחתי בחזקה. ותהי
חטאת הנערים גדולה מאד את פני יי כי נאצו האנשים את
מנחת יי. ושמואל משרת את פני יי נער חגור אפוד בד.
ומעיל קטן תעשה לו אמו והעלתה לו מימים ימימה בעלתה
את אישה לזבח את זבח הימים. ועלי ברך את אלקנה ואת
אשתו ואמר ישם יי לך זרע מן האשה הזאת תחת השאלה
אשר שאל ליי והלכו למקומו. כי פקד יי את חנה ותהר
ותלד עוד שלשה בנים ושתי בנות. והנער שמואל גדל עם
יי. ועלי זקן מאד ושמע את כל אשר יעשון בניו לכל
ישראל ואת אשר ישכבון את הנשים הצבאות פתח אהל מועד
ויאמר להם למה תעשון כדברים האלה אשר אנכי שמע את
דבריכם רעים מכל העם. אל בני כי לא טובה השמעה אשר
אנכי שמע מעברים עם יי. אם יחטא איש לאיש ופללו אלהים
ואם ליי יחטא איש מי יתפלל לו. ולא שמעו לקול אביהם
כי חפץ יי להמיתם. והנער שמואל הלך וגדל וטוב גם עם
יי גם עם אנשים. ויבא איש אלהים אל עלי ויאמר אליו כה
אמר יי הנגלה נגליתי אל בית אביך בהיותם במצרים לבית
פרעה. ואבחרהו מכל שבטי ישראל לי לכהן לעלות על
מזבחי להקטיר קטרת לשאת אפוד לפני ואתן לבית אביך
את כל אשי בני ישראל. למה תבעטו בזבחי ובמנחתי אשר
צויתי מעון ותכבד בניך ממני להבריאכם מראשית כל מנחת
ישראל עמי. לכן נאם יי אלהי ישראל אמר אמרתי ביתך
ובית אביך יתהלכו לפני עד עולם ועתה נאם יי חלילה לי
כי מכבדי אכבד ובזי יקלו. הנה ימים באים וגדעתי את
זרועך ואת זרוע בית אביך מהיות זקן בביתך. וראית צר
מעון בכל אשר יטיב את ישראל ולא יהיה זקן בביתך כל
הימים. ואיש לא אכרית לך מעם מזבחי לכלות את עיניך
ולהגיע נפשך וכל מרבית ביתך ימותו אנשים. וזה לך האות
אשר יבא אל שני בניך אל חפני ופינחס ביום אחד ימותו
שניהם. והקימותי לי כהן נאמן כאשר בלבבי ובנפשי יעשה
והבניתי לו בית נאמן והתהלך לפני כל הימים. והיה כל
הנותר בביתך יבא להשתחות לו לאגורת כסף וככר לחם
ואמר סמני נא אל אחת הכהנות לאכל פת לחם. ויהי הנער
שמואל משרת את יי לפני עלי והדבר יי היה יקר בימים
ההם אין חזון נפרץ. ויהי היום ועלי שכב במקומו ועיניו
החלו כהות לא יוכל לראות. ונר אלהים טרם יכבה ושמואל
שכב בהיכל יי אשר שם ארון אלהים. ויקרא יי אל שמואל
ויאמר הנני. וירץ אל עלי ויאמר הנני כי קראת לי ויאמר
לא קראתי שוב שכב. וילך וישכב. ויסף יי קרא עוד
שמואל ויקם שמואל וילך אל עלי ויאמר הנני כי קראת לי
ויאמר לא קראתי בני שוב שכב. ושמואל טרם יוסף ידע את
יי ולא נגלה אליו עוד דבר יי. ויסף יי קרא לשמואל
בפעם השלישית ויקם וילך אל עלי ויאמר הנני כי קראת לי
ויבן עלי כי יי קרא לנער. ויאמר עלי אל שמואל לך שכב
והיה אם יקרא אליך ואמרת דבר יי כי שמע עבדך. וילך
שמואל וישכב במקומו. ויבא יי ויתיצב ויקרא כפעמים
שמואל שמואל ויאמר שמואל דבר כי שמע עבדך. ויאמר יי
אל שמואל הנה אנכי עשה דבר בישראל אשר כל שמעו תצלינה
אזניו. ביום ההוא אקים אל עלי את כל אשר דברתי אל
ביתו החל וכלה. והגדתי לו כי שפטתי את ביתו עד עולם
בעון אשר ידע כי מקללים להם בניו ולא כהה בם. ולכן
נשבעתי לבית עלי אם יתכפר עון בית עלי בזבח ובמנחה
עד עולם. וישכב שמואל עד הבקר ויפתח את דלתות בית יי
ושמואל ירא מהגיד את המראה אל עלי. ויקרא עלי את
שמואל ויאמר שמואל בני ויאמר הנני. ויאמר מה הדבר
אשר דבר אליך אל נא תכחד ממני כה יעשה לך אלהים וכה
יוסיף אם תכחד ממני דבר מכל הדברים אשר דבר אליך.
ויגד לו שמואל את כל הדברים ולא כחד ממנו ויאמר הוא
יי הטוב בעיניו יעשה. ויגדל שמואל והי עמו ולא הפיל
מכל דבריו ארצה. וידעו כל ישראל מדן ועד באר שבע כי
נאמן שמואל לנביא ליי. ויוסף יי להראות בשלו כי גלה
יי אל שמואל בשלו בדבר יי. ויהי דבר שמואל לכל ישראל.
ויצא ישראל לקראת פלשתים למלחמה ויחן על האבן העזר
ופלשתים חנו באפק. ויערכו פלשתים לקראת ישראל ותט
המלחמה וינגף ישראל לפני פלשתים ויכו במערכה בשדה
כאלפים איש. ויבא העם אל המחנה ויאמרו זקני ישראל
למה נגפנו יי היום לפני פלשתים נקחה אלינו משלו את
ארון ברית יי ויבא בקרבנו ויושיענו מכף אויבינו. וישלח
העם שלו ויישאו משם את ארון ברית יי צבאות יושב הכרובים
ושני בני עלי חפני ופינחס עם ארון ברית יי. ויהי כבוא
ארון יי אל המחנה ויריעו כל ישראל תרועה גדולה ותהם
הארץ. וישמעו פלשתים את קול התרועה ויאמרו מה קול
התרועה הגדולה הזאת במחנה העברים וידעו כי ארון יי
בא אל המחנה. ויראו פלשתים כי אמרו בא אלהים אל
המחנה ויאמרו אוי לנו כי לא היתה כזאת אתמול שלשום.
אוי לנו מי יצילנו מיד האלהים האדירים האלה אלה הם
האלהים המכים את מצרים בכל מכה במדבר. התחזקו והיו
לאנשים פלשתים פן תעבדו לעברים כאשר עבדו לכם והייתם
לאנשים ונלחמתם. ויחזקו פלשתים כי נלחמו ישראל וינגפו
איש לאהלו ותהי המכה גדולה מאד ויפל מישראל שלשים
אלף רגלי. וארון האלהים נלקח ושני בני עלי מתו חפני
ופינחס. ואיש בנימין רץ מן המערכה ויבא שלו ביום ההוא
וקרעי בגדיו ואדמה על ראשו. ויבא והנה עלי ישב על
הכסא יד דרך על יד שער כי היה לבו חרד על ארון האלהים
והאיש בא להגיד בעיר ותזעק כל העיר. וישמע עלי את קול
הצעקה ויאמר מה קול ההמון הזה והאיש מהר ויבא ויגד
לעלי. ועלי בן תשעים ושמנה שנה ועיניו קמה לא יוכל
לראות. ויאמר האיש אל עלי אנכי הבא מן המערכה ואני
מן המערכה נסתי היום ויאמר מה היה שם בני. ויען המבשר
ויאמר נס ישראל לפני פלשתים וגם מגפה גדולה היתה בעם
וגם שני בניך מתו חפני ופינחס וארון האלהים נלקח.
ויהי כהזכירו את ארון האלהים ויפל מעל הכסא אחרנית
בצד השער ותשבר עורפתו וימת כי זקן האיש וכבד והוא
שפט את ישראל ארבעים שנה. ואשת פינחס הרה לת ותקרא
את שם הנער איכבוד לאמר גלה כבוד מישראל כי נלקח
ארון האלהים ועל חמיה ועל אישה. ותאמר גלה כבוד
מישראל כי נלקח ארון האלהים. ותלד בן ותקרא את שמו
איכבוד בעבור אמרה נלקח ארון האלהים. ופלשתים לקחו
את ארון האלהים ויביאהו מאבן העזר אשדודה. ויקחו
פלשתים את ארון האלהים ויביאהו בית דגון ויציגהו אצל
דגון. וישכימו אשדודים ממחרת והנה דגון נפל לפניו
ארצה לפני ארון יי ויקחו את דגון וישיבו אתו למקומו.
וישכימו ממחרת והנה דגון נפל לפניו ארצה לפני ארון יי
וראש דגון וכפות ידיו כרתים על המפתן רק דגון נשאר
עליו. על כן לא ידרכו כהני דגון וכל הבאים בית דגון
על מפתן דגון באשדוד עד היום הזה. ותכבד יד יי על
אשדודים ויבהלם ויך אתם בעפלים באשדוד ובגבוליה.
ויראו אנשי אשדוד כי כן ויאמרו לא ישב ארון אלהי ישראל
עמנו כי קשתה ידו עלינו ועל דגון אלהינו. וישלחו ויאספו
אל כל סרני פלשתים ויאמרו מה נעשה לארון אלהי ישראל
ויאמרו יסב ארון אלהי ישראל אל גת ויסבו את ארון אלהי
ישראל. ויהי אחרי סבו אותו ויהי יד יי בעיר מהומה גדולה
מאד ויך את אנשי העיר מקטן ועד גדול ויפרצו להם עפלים.
וישלחו את ארון האלהים עקרון ויהי כבוא ארון האלהים
עקרון ויזעקו עקרונים לאמר הסבו אלי את ארון אלהי
ישראל להמיתני ואת עמי. וישלחו ויאספו את כל סרני
פלשתים ויאמרו שלחו את ארון אלהי ישראל וישב למקומו
ולא ימיתנו ואת עמי כי היתה מהומת מות בכל העיר כבדה
מאד יד האלהים שם. והאנשים אשר לא מתו הוכו בעפלים
ותעל שועת העיר השמימה. ויהי ארון יי בשדה פלשתים
שבעה חדשים. ויזעקו הפלשתים לקרא לכהנים ולקסמים
לאמר מה נעשה לארון יי הודיענו במה נשלחנו למקומו.
ויאמרו אם משלחים אתם את ארון אלהי ישראל אל תשלחוהו
ריקם כי השב תשיבו לו אשם אז תרפאו ונודע לכם מדוע לא
תסור ידו מעליכם. ויאמרו מה האשם אשר נשיב לו ויאמרו
מספר סרני פלשתים חמשה עפלי זהב וחמשה עכברי זהב כי
מגפה אחת היתה לכלכם ולסרניכם. ועשיתם צלמי עפליכם
וצלמי עכבריכם המשחיתים את הארץ ונתתם לאלהי ישראל
כבוד אולי יקל את ידו מעליכם ומעל אלהיכם ומעל ארצכם.
ולמה תכבדו את לבבכם כאשר כבדו מצרים ופרעה את לבבם
הלא כאשר התעלל בהם ושלחום וילכו. ועתה קחו ועשו
עגלה חדשה אחת ושתי פרות עלות אשר לא עלה עליהן עול
והשיבו את הפרות הבית עגלה ולקחתם את הארון ונתתם
אל העגלה ואת כלי הזהב אשר תשיבו לו אשם תשימו בארגז
מצדו ושלחתם אתו וראיתם אם דרך גבולו יעלה בית שמש
הוא עשה לנו את הרעה הגדולה הזאת ואם לא נדעה כי לא
ידו נגעה בנו מקרה היתה לנו. והאנשים עשו כן ויקחו
שתי פרות עלות ויאסרום בעגלה ואת בניהם כלאו בבית.
ואת ארון יי נתנו על העגלה ואת ארגז עכברי הזהב ואת
צלמי עפליהם. והפרות הישרנה בדרך אל דרך בית שמש
במסלה אחת הלכו הלוך וגעו ולא סרו ימין ושמאל ואחריהם
הלכו סרני פלשתים עד גבול בית שמש. ובית שמש קצרים
חטים בעמק ויישאו את עיניהם וירא את הארון וישמחו
לראות. והעגלה באה אל שדה יהושע בית השמשי ותעמד שם
ושם אבן גדולה ויבקעו את עצי העגלה ואת הפרות העלו
עולה ליי. והלוים הורידו את ארון יי ואת הארגז אשר
אתו אשר בו כלי זהב ושמו על האבן הגדולה. ואנשי בית
שמש העלו עולות וזבחים ביום ההוא ליי. וחמשת סרני
פלשתים ראו וישובו עקרון ביום ההוא. ואלה עפלי הזהב
אשר השיבו פלשתים אשם ליי לאשדוד אחד לעזה אחד
לאשקלון אחד לגת אחד לעקרון אחד. ועכברי הזהב כמספר
כל ערי פלשתים לחמשת הסרנים מעיר בצורת ועד עיר
הפרזי ועד אבל הגדולה אשר הניחו עליה את ארון יי
הבית יהושע בית השמשי כי ראו בארון יי ויך בעם שבעים
איש חמשים אלף איש. ויתאבלו העם כי הכה יי בעם מכה
גדולה. ואנשי בית שמש אמרו מי יוכל לעמד לפני יי
האלהים הקדוש הזה ואל מי יעלה מעלינו. וישלחו מלאכים
אל יושבי קרית יערים לאמר השיבו פלשתים את ארון יי
רדו העלו אתו אליכם. ויבאו אנשי קרית יערים ויעלו את
ארון יי ויבאו אתו אל בית אבינדב בגבעה ואת אלעזר בנו
קדשו לשמר את ארון יי. ויהי מן היום אשר ישב הארון
בקרית יערים ויגדלו הימים ותהיינה עשרים שנה וינהו כל
בית ישראל אחרי יי. ויאמר שמואל אל כל בית ישראל
לאמר אם בכל לבבכם אתם שבים אל יי הסירו את אלהי
הנכר מתוככם ואת העשתרות והכינו לבבכם אל יי ועבדוהו
לבדו ויצל אתכם מיד פלשתים. ויסירו בני ישראל את
הבעלים ואת העשתרות ויעבדו את יי לבדו. ויאמר שמואל
קבצו את כל ישראל המצפתה ואתפלל בעדכם אל יי. ויקבצו
המצפתה וישאבו דלי ויצקו לפני יי ויצומו ביום ההוא
ויאמרו שם חטאנו ליי. וישפט שמואל את בני ישראל
במצפתה. וישמעו פלשתים כי התקבצו בני ישראל המצפתה
ויעלו סרני פלשתים אל ישראל וישמעו בני ישראל ויראו
מפני פלשתים. ויאמרו בני ישראל אל שמואל אל תחרש
ממנו מזעק אל יי אלהינו ויושיענו מיד פלשתים. ויקח
שמואל טלה חלב אחד ויעלהו עולה כליל ליי ויזעק שמואל
אל יי בעד ישראל ויענהו יי. והעלה שמואל עומד על
העולה ופלשתים נגשו למלחמה בישראל וירעם יי בקול גדול
ביום ההוא על פלשתים ויהמם וינגפו לפני ישראל. ויצאו
אנשי ישראל מן המצפה וירדפו את פלשתים ויכום עד מתחת
לבית כר. ויקח שמואל אבן אחת וישם בין המצפה ובין
השן ויקרא את שמה אבן העזר ויאמר עד הנה עזרנו יי.
ויכנעו פלשתים ולא יספו עוד לבוא בגבול ישראל ותהי יד
יי בפלשתים כל ימי שמואל. ותשבנה הערים אשר לקחו
פלשתים מאת ישראל לישראל מעקרון ועד גת ואת גבוליהן
הציל ישראל מיד פלשתים ויהי שלום בין ישראל ובין
האמרי. וילך שמואל כל ימיו ושפט את ישראל. והלך מדי
שנה בשנה וסבב בית אל והגלגל והמצפה ושפט את ישראל
את כל המקומות האלה. ותשובתו הרמתה כי שם ביתו ושם
שפט את ישראל ויבן שם מזבח ליי. ויהי כי זקן שמואל
וישם את בניו שפטים לישראל. ויהי שם בנו הבכור יואל
ושם משנהו אביה שפטים בבאר שבע. ולא הלכו בניו בדרכיו
ויטו אחרי בצע ויקחו שחד ויטו משפט. ויקבצו כל זקני
ישראל ויבאו אל שמואל הרמתה. ויאמרו אליו הנה אתה
זקנת ובניך לא הלכו בדרכיך עתה שימה לנו מלך לשפטנו
ככל הגוים. ויהי הדבר בעיני שמואל בתת אמרו תנה לנו
מלך לשפטנו ויתפלל שמואל אל יי. ויאמר יי אל שמואל
שמע בקול העם לכל אשר יאמרו אליך כי לא אותך מאסו כי
אתי מאסו מלך עליהם. ככל המעשים אשר עשו מיום העלותי
אותם ממצרים ועד היום הזה אשר עזבוני ויעבדו אלהים
אחרים כן הם עושים גם לך. ועתה שמע בקולם אך כי העד
תעיד בהם והגדת להם משפט המלך אשר ימלך עליהם.
ויאמר שמואל את כל דברי יי אל העם השאלים ממנו מלך.
ויאמר זאת יהיה משפט המלך אשר ימלך עליכם את בניכם
יקח וישם לו במרכבתו ובפרשיו ורצו לפני מרכבתו. ולשום
לו שרי אלפים ושרי חמשים ולחרוש חרישו וקצר קצירו
ולעשות כלי מלחמתו וכלי רכבו. ואת בנותיכם יקח לרקחות
ולטבחות ולאפות. ואת שדותיכם וכרמיכם וזיתיכם הטובים
יקח ונתנם לעבדיו. וזרעיכם וכרמיכם יעשר ונתן לסריסיו
ולעבדיו. ועבדיכם ואמהותיכם ובחוריכם הטובים ואת
חמוריכם יקח ועשה למלאכתו. צאנכם יעשר ואתם תהיו לו
לעבדים. והזעקתם ביום ההוא מפני מלכיכם אשר בחרתם
לכם ולא יענה יי אתכם ביום ההוא. וימאנו העם לשמוע
בקול שמואל ויאמרו לא כי אם מלך יהיה עלינו. והיינו גם
אנחנו ככל הגוים ושפטנו מלכנו ויצא לפנינו ונלחם את
מלחמותינו. וישמע שמואל את כל דברי העם וידברם באזני
יי. ויאמר יי אל שמואל שמע בקולם והמלכת להם מלך.
ויאמר שמואל אל אנשי ישראל לכו איש לעירו. ויהי איש
מבנימין ושמו קיש בן אביאל בן צרור בן בכורת בן אפיח
איש ימיני גבור חיל. ויהי לו בן ושמו שאול בחור וטוב
ואין איש מבני ישראל טוב ממנו משכמו ומעלה גבה מכל
העם. ותאבדנה האתנות לקיש אבי שאול ויאמר קיש אל
שאול בנו קח נא אתך את אחד הנערים וקום לך בקש את
האתנות. ויעבר בהר אפרים ועבר בארץ שלשה ולא מצאו
ויעברו בארץ שועלים ולא מצאו ויעבר בארץ בנימין ולא
מצאו. ויבאו ארץ צוף ושאול אמר אל נערו אשר עמו לכה
ונשובה פן יחדל אבי מן האתנות ודאג לנו. ויאמר אליו
הנה נא איש אלהים בעיר הזאת ואיש נכבד כל אשר יבא
יבוא הנה עתה נלכה שמה אולי יגיד לנו על דרכנו אשר
אנחנו הולכים עליה. ויאמר שאול אל נערו והנה נלך מה
נביא לאיש כי הלחם אזל מכלינו ואין אשכה להביא לאיש
האלהים מה אתנו. ויסף עוד הנער לענות את שאול ויאמר
הנה נמצא בידי רבע שקל כסף ונתתי לאיש האלהים ויגד לנו
את דרכנו. לפנים בישראל כה אמר האיש בלכתו לדרוש את
האלהים נלכה עד הרואה כי לנביא היום יקרא לפנים הרואה.
ויאמר שאול אל נערו טוב דברך לכה נלכה ויבאו אל העיר
אשר האיש האלהים שם. המה עלים במעלה העיר ומצאו
נערות יוצאות לשאוב מים ויאמרו אליהן הרואה אתה. ותענינה
אותם ותאמרנה יש הנה לפניך מהר עתה כי היום בא לעיר
כי זבח יש לעם היום בבמה. כבואכן העיר כזה תמצאון
אותו בטרם יעלה הבמתה לאכל כי לא יאכל העם עד בואו
כי הוא יברך הזבח אחר יאכלו הקרואים ועתה עלו כי אתו
תמצאון כעת. ויעלו העירה המה באים בתוך העיר והנה
שמואל יצא לקראתם לעלות הבמתה. ויי גלה את אזן שמואל
יום לפני בוא שאול לאמר. כעת מחר אשלח אליך איש
מארץ בנימין ומשחתו לנגיד על עמי ישראל והושיע את עמי
מיד פלשתים כי ראיתי את עמי כי באה צעקתו אלי. ויהי
כראות שמואל את שאול ויי ענהו הנה האיש אשר דברתי
אליך זה יעצור בעמי. ויגש שאול אל שמואל בשער ויאמר
הגידה נא לי אי זה בית הרואה. ויען שמואל את שאול
ויאמר אני הרואה עלה לפני הבמה כי תאכלו עמי היום
ושלחתיך בבקר וכל אשר בלבבך אגיד לך. ולאתנות אבדיך
שלשת הימים היום אל תשם לבך כי נמצאו. ולמי כל חמדת
ישראל הלא אליך ולכל בית אביך. ויען שאול ויאמר הלא
בן ימיני אנכי ממטות ישראל הצעירה ומשפחתי הקטנה
מכל משפחות שבט בנימין ולמה דברת אלי כדבר הזה.
ושמואל לקח את שאול ואת נערו ויבאם לשכתה ויתן להם
מקום בראש הקרואים ויהיו כשלשים איש. ויאמר שמואל
אל הטבח תן את המנה אשר נתתי אליך אשר אמרתי אליך
שים אתה עמך. ויעל הטבח וישם לפני שאול ויאמר הנה
הנשאר שים לפניך אכל כי למועד שמור לך כי הקראתי
לעם ויאכל שאול עם שמואל ביום ההוא. וירדו מן הבמה
העירה וידבר עם שאול על הגג. וישכמו ויהי כעלות
השחר ויקרא שמואל אל שאול על הגג לאמר קום ואשלחך
ויקם שאול ויצאו שניהם הוא ושמואל החוצה. והמה יורדים
בקצה העיר ושמואל אמר אל שאול אמר לנער ויעבר לפנינו
ויעבר ואתה עמד היום ואשמיעך דבר אלהים. ויקח שמואל
את פך השמן ויצק על ראשו וישקהו ויאמר הלא כי משחך
יי על נחלתו לנגיד. ואתה תעצור בעם יי והושעתם מיד
אויביהם סביב וזה לך האות כי משחך יי על נחלתו. לכתך
היום מעמדי ומצאת

ולא יוכל עוד לשלוח ידו לעשות רעה בכל הר קדשי כי
מלאה הארץ דעה את יהוה ככסות מים לים מכסים׃
והיה ביום ההוא שורש ישי אשר עמד לנס לעמים אליו
גוים ידרשו והיתה מנוחתו כבוד׃ והיה ביום ההוא
יוסיף אדני שנית ידו לקנות את שאר עמו אשר ישאר
מאשור וממצרים ומפתרוס ומכוש ומעילם ומשנער
ומחמת ומאיי הים׃ ונשא נס לגוים ואסף נדחי ישראל
ופוצות יהודה יקבץ מארבע כנפות הארץ׃ וסרה קנאת
אפרים וצוררי יהודה יכרתו אפרים לא יקנא את יהודה
ויהודה לא יצור את אפרים׃ ועטפו בכתף פלשתים ימה
יחדו את בני קדם על אדום ומואב משלוח ידם ובני
עמון משמעתם׃ והחרים יהוה את לשון ים מצרים והניף
ידו על הנהר ברוחו חזקו והכהו לשבעה נחלים והדריכו
במנעלים׃ והיתה מסלה לשאר עמו אשר ישאר מאשור
כאשר היתה לישראל ביום עלתו מארץ מצרים׃ ואמרת
ביום ההוא אודך יהוה כי אנפת בי ישב אפך ותנחמני׃
הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד כי עזי וזמרת יה יהוה
ויהי לי לישועה׃ ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה׃
ואמרתם ביום ההוא הודו ליהוה קראו בשמו הודיעו
בעמים עלילותיו הזכירו כי נשגב שמו׃ זמרו ליהוה כי
גאות עשה מודעת זאת בכל הארץ׃ צהלי ורני יושבת
כי גדול בקרבך קדוש ישראל׃ משא בבל אשר חזה
ישעיהו בן אמוץ׃ על הר נשא קרחה הרימו לו הניפו יד
ויבואו פתחי נדיבים׃ אני צויתי למקדשי גם קראתי
גבורי לאפי עליזי גאותי׃ קול המון בהרים דמות עם
רב קול שאון ממלכות גוים נאספים יהוה צבאות פקד
צבא מלחמה׃ באים מארץ מרחק מקצה השמים יהוה
וכלי זעמו להשחית כל הארץ׃ הילילו כי קרוב יום יהוה
כשד יבוא׃ על כן כל ידים תרפינה וכל לב אנוש ימס׃
ונבהלו צרות וחבלים יחזיקון כיולדה יתחילו איש אל
רעהו יתמהו פני להבות פניהם׃ הנה יום יהוה בא אכזרי
וחמה ואף אפים לשום הארץ לשמה ואבדיה יכלה
מנה׃ כי כוכבי השמים וכסיליהם לא יהלו אורם חשך
בצאתו ירח לא יגיה אורו׃ ופקדתי על תבל רעה ועל
רשעים עונם והשבתי גאון זדים ושפלות עריצים
אשפיל׃ אאדיר אנוש מפז ואדם מכתם אופיר׃ על כן
שמים ארגיז ותרעש הארץ ממקומה בעברת יהוה צבאות
וביום חרון אפו׃ והיה כצבי מרדף וכצאן אין מקבץ
איש אל עמו יפנו ואיש אל ארצו ינוסו׃ כל הנמצא
ידקר וכל הנספה יפל בחרב׃ ועולליהם ירטשו לעיניהם
תבזזנה בתיהם ונשותיהם תשכבנה׃ הנני מעיר עליהם
את כסף וזהב לא יחפצו בו׃ וקשתות נערים תרטשנה
ופרי בטן לא ירחם עין על בנים לא תחוס׃ והיתה בבל
צבי ממלכות תפארת גאון כשדים כמהפכת אלהים את
סדם ואת עמרה׃ לא תשב עד נצח ולא תשכון עד דור
ודור ולא יהל שם ערבי ורעים לא ירבצו שם׃ כי אם
ישכנו שם ציים ומלאו בתיהם אחים ושכנו שם בנות
יענה ושעירים ירקדו שם׃ ואיים בארמנותיה ותנים
בהיכלי ענג וקרוב לבוא עתה וימיה לא ימשכו׃ כי
אבקר את יעקב ועוד אבחר בישראל והניחם על
אדמתם ונלוה הגר עליהם ונספחו על בית יעקב׃
ולקחום עמים והביאום אל מקומם ויירשום בית יהוה
על אדמת לעבדים ושפחות והיו שבים לשובביהם
ומשלו ברודפיהם׃ והיה ביום הניח יהוה לך מעצבך
ומרגזך ומן העבדה הקשה אשר עבדת בה׃ ונשאת
המשל הזה על מלך בבל ואמרת איך שבת נגש שבתה
מדהבה׃ שבר יהוה מטה רשעים שבט משלים׃ מכה
עמים במכת בלתי סר רדה באף גוים רדפה בלי חשך׃
נחה השקטה כל הארץ פצחו רנה׃ גם ברושים שמחו
עליך ארז הלבנון משכב לא עלה עלינו הכורת׃ שאול
מתחת רגזה לך לקראת בואך עורר לך רפאים כל עתודי
ארץ הקים מכסאותם כל אלי גוים׃ כלם יענו ויאמרו
אליך גם אתה חלית כמונו אלינו נמשלת׃ הורד שאול
גאונך המון נבליך תחתיך יצע רמה ומכסיך תולעה׃
איך נפלת משמים הילל בן שחר נגדעת לארץ חולש
על גוים׃ ואתה אמרת בלבבך השמים אעלה ממעל
לכוכבי אל ארים כסאי ואשב בהר מועד בירכתי צפון׃
אעלה על במתי עב אדמה לעליון׃ אך אל שאול תורד
אל ירכתי בור׃ רואיך אליך ישגיחו אליך יתבוננו
הזה האיש מרגיז הארץ מרעיש ממלכות׃ שם העולם
נתן כמדבר וערים הרס שבוי לא פתח בתיו׃ כל מלכי
גוים כלם שכבו בכבוד איש בביתו׃ ואתה השלכת
מקברך כנצר נתעב לבוש הרוגי חרב יורדי אל אבני
בור כפגר מובס׃ לא תחבר אתם בקבורה כי ארצך
שחת עמך הרגת זרע מרעים לא יקרא לנצח׃ הכינו
לבניו מטבחה בעון אבותם בל יקמו וירשו ארץ
ומלאו פני תבל ערים׃ וקמתי עליהם נאם יהוה צבאות
והכרתי לבבל שם ושאר ונין ונכד נאם יהוה׃ ושמתיה
למורשת קפד ואגמי מים וטאטאתיה במטאטא השמד
אמר יהוה צבאות׃ נשבע יהוה צבאות לאמר אם לא
כאשר דמיתי היה וכאשר יעצתי הוא תקום׃ לשבר
אשור בארצי ועל הרי אבוסנו ירמוס ונסר מעליהם
עלו ומשאו מעל שכמו יסור׃ זאת העצה היעוצה על
כל הארץ הזאת ועל כל הגוים הנטויה׃ כי יהוה צבאות
יעץ ומי יפר ידו הנטויה׃ בשנת מות המלך אחז היה
המשא הזה׃ אל תשמחי פלשת כלך כי נשבר שבט
מכיך כי משרש נחש יצא צפע ופריו שרף מעופף׃
ונרעו בכורי דל ואביונים לבטח ישכבו והמתי ברעב
שרשך והשאריתך יהרג׃ הילילי שער זעקי עיר נמוגת
פלשת כלך כי מעשן מצפון בא ואין בודד במועדיו׃
ומה יענה מלאכי גוי כי יהוה יסד ציון ובה יחסו עניי
עמו׃ משא מואב כי בלילה שדד כי דומם מואב כי
בלילה שדד כי דומם׃ עלה הבית ודיבון הבמות לבכות
על נבו ועל מידבא מואב יילל בכל ראשיו קרחה כל
זקן גדעה׃ בחוצותיה חגרו שק על גגותיה וברחבותיה
כלו יריד בוכה ברדה׃ ותזעק חשבון ואלעלה עד יהץ
נשמע קולם על כן חלוצי מואב יריעו נפשו לו׃ לבי
למואב יזעק בריחיה עד צוער עגלת שלשיה כי במעלה
הלוחית בבכי יעלה כי בדרך חורונים יעורו זעקת
שבר׃ כי מי נמרים למשמות יהיו כי יבש חציר כלה
דשא ירק לא היה׃ על כן יתרה עשה ופקדתם על
פלגי הערבים ישאו׃ כי הקיפה זעקה את גבול מואב
עד אגלים יללתה ועד באר אילים יללתה׃ כי מי דימון
מלאו דם כי אשית על פליטת מואב אריות לנס
שלחת ארץ מושל מסלע מדבר אל הר בת ציון׃ והיו
בנות מואב כעוף נדד גוזל משלח מקנים על מעברות
ארנון׃ הביאי עצה עשי פלילה שיתי כלילה צלך בתוך
צהרים הסתירי נדחים נוד לא תגלי׃ יגורו בך נדחי
מואב היה להם סתר מפני שודד כי אפס נוגש כלה
שוד תם רמס מן הארץ׃ והוכן בחסד כסא ויישב עליו
באמת באהל דוד שפט ודרש משפט ומהר צדק׃
שמענו גאון מואב גאה מאד גאותו וגאונו ועברתו
לא כן בדיו לא כן מעשיו׃ לכן יילל מואב למואב כלו
יילל על אנשי קיר חרשת תהגו אך נגועים׃ כי שדמות
חשבון אמלל גפן שבמה בעלי גוים הלמו שרקיה עד
יעזר תעינה במדבר בדה שלחיה עברו ים׃ על כן
אבכה בבכי יעזר גפן שבמה דמעתי ארוך חשבון
ואלעלה כי על קיצך ועל קצירך הידד נפל׃ ונאספה
שמחה וגיל מן הכרמל ובגפנים לא ירנן לא יריע יין
בקבים לא ידרך הידד השבתי׃ על כן מעי למואב
כנורות יהמיו וקרבי לקיר חרשת׃ והיה כי נראה כי
נלאה מואב על הבמה ובא אל מקדשו להתפלל ולא
יוכל׃ זה הדבר אשר דבר יהוה אל מואב מאז׃ ועתה
דבר יהוה לאמר בשלוש שנים כשני שכיר וכבד כל
אדם קדר וכלתה׃ והיה ביום ההוא יצת כבוד יעקב
ומשמנו רזה יהיה׃ והיה כאסף קמה זרועו ואת
שבלים בזרועו יקצור והיה כמלקט שבלים בעמק
רפאים׃ ונשאר בו עוללות כנקף זית שנים שלשה
גרגרים בראש אמיר ארבעה חמשה בסעיפיה פרי
נאם יהוה אלהי ישראל׃ ביום ההוא יישעה האדם על
עשהו ועיניו אל קדוש ישראל תבטנה׃ ואל המזבחות
מעשה ידיו לא יישעה ואשר עשו אצבעותיו לא יראה
האשרים והחמנים׃ ערי מעזו יהיו כעזובת החרשים
והאמירי אשר עזבו מפני בני ישראל והיתה שמה׃
כי שכחת אלהי ישעך וצור מעזך לא זכרת על כן
תטעי נטעי נעמנים וזמורת זר תשתילנו׃ ביום נטעך
תשגשגי והבקר זרעך תפריחי נוד יהיה הקציר ביום
מכאוב אנוש׃ הוי שאון עמים רבים כהמות ימים
ימהמון ושאון לאמים כשאון מים כבירים ישאונו׃
לאמים כשאון מים רבים ישאון ונגער בו ונס למרחק
ורדף כמץ הרים לפני רוח וכגלגל לפני סופה׃ לעת
ערב והנה בלהה בטרם בוקר אינם זה חלק שוסינו
וגורל בזזינו׃ הוי ארץ צלצל כנפים אשר מעבר לנהרי
כוש׃ השלחת בים גמי ובכלי אגמים על פני מים שלחו
כנפים אל גוי ממשך וזוחל אשר בזתה נהרים ארצו׃
כל יושבי תבל ושוכני ארץ כנשוא הר תראו וכתקוע
שופר תשמעו׃ כי כה אמר יהוה אלי אשקטה ואביטה
במכוני כחם צח על אור מטר כחם קציר׃ כי לפני
הקציר כאשר תתם הציץ והבוסר נץ עוקצים יגזום
והסיר שרגים יסיר׃ יעזבו יחדו לעיט ההרים ולחית
הארץ ועליו יקיץ העיט וכל חית הארץ עליו יחרפו׃
בעת ההיא יובל שי ליהוה צבאות עם משוך ומורט
ומעם נורא הלאה גוי קו קו ומבוסה אשר בזתה נהרים
ארצו אל מקום שם יהוה צבאות הר ציון׃ משא
דמשק הנה דמשק מוסר מעיר והיתה מפלת גל׃
עזבות ערי ערער לעדרים היו ורבצו ואין מחריד׃
ונשבתה מבצר מאפרים וממלכה מדמשק ושארית
ארם כבוד בני ישראל היו נאם יהוה צבאות׃ והיה
ביום ההוא ידל כבוד יעקב ומשמן בשרו ירזה׃
והיה כאסף קמה זרועו ואת שבלים בזרועו יקצור
והיה כמלקט שבלים בעמק רפאים׃ ונשאר בו
עוללות כנקף זית שנים שלשה גרגרים בראש אמיר
ארבעה חמשה בסעיפיה פרי נאם יהוה אלהי ישראל׃
ביום ההוא יישעה האדם על עשהו ועיניו אל קדוש
ישראל תבטנה׃ ואל המזבחות מעשה ידיו לא יישעה
ואשר עשו אצבעותיו לא יראה האשרים והחמנים׃
ערי מעזו יהיו כעזובת החרשים והאמירי אשר עזבו
מפני בני ישראל והיתה שמה׃ כי שכחת אלהי ישעך
וצור מעזך לא זכרת על כן תטעי נטעי נעמנים
וזמורת זר תשתילנו׃ ביום נטעך תשגשגי והבקר
זרעך תפריחי נוד יהיה הקציר ביום מכאוב אנוש׃
הוי שאון עמים רבים כהמות ימים ימהמון ושאון
לאמים כשאון מים כבירים ישאונו׃ לאמים כשאון
מים רבים ישאון ונגער בו ונס למרחק ורדף כמץ
הרים לפני רוח וכגלגל לפני סופה׃ לעת ערב והנה
בלהה בטרם בוקר אינם זה חלק שוסינו וגורל
בזזינו׃ הוי ארץ צלצל כנפים אשר מעבר לנהרי כוש׃
השלחת בים גמי ובכלי אגמים על פני מים שלחו
כנפים אל גוי ממשך וזוחל אשר בזתה נהרים ארצו׃
כל יושבי תבל ושוכני ארץ כנשוא הר תראו וכתקוע
שופר תשמעו׃ כי כה אמר יהוה אלי אשקטה ואביטה
במכוני כחם צח על אור מטר כחם קציר׃ כי לפני
הקציר כאשר תתם הציץ והבוסר נץ עוקצים יגזום
והסיר שרגים יסיר׃ יעזבו יחדו לעיט ההרים ולחית
הארץ ועליו יקיץ העיט וכל חית הארץ עליו יחרפו׃
בעת ההיא יובל שי ליהוה צבאות עם משוך ומורט
ומעם נורא הלאה גוי קו קו ומבוסה אשר בזתה נהרים
ארצו אל מקום שם יהוה צבאות הר ציון׃ משא
דמשק הנה דמשק מוסר מעיר והיתה מפלת גל׃
עזבות ערי ערער לעדרים היו ורבצו ואין מחריד׃
ונשבתה מבצר מאפרים וממלכה מדמשק ושארית
ארם כבוד בני ישראל היו נאם יהוה צבאות׃ והיה
ביום ההוא ידל כבוד יעקב ומשמן בשרו ירזה׃

ראיתי ושמעתי לו שיעשה שני פתחים בכותל הבית, אחד למעלה ואחד למטה, ויתן בתוכם שני קנים ארוכים, ובראש הקנה העליון יתן משפך גדול, ובראש הקנה התחתון יתן צנור ארוך, ויעשה חור בקרקע הבית ויתן הצנור בתוכו, ויתן את המשפך בראש הקנה העליון, ויצא הצנור דרך החור שבקרקע הבית, ויתן את הצנור בתוך הבור, ויתן סביב הצנור עפר ואבנים, ויסתום את הבור סביב הצנור, ויתן את הקנה התחתון בתוך הבור, ויסתום את הבור סביב הקנה התחתון, ויתן את הקנה העליון בתוך המשפך, ויסתום את המשפך בעפר ואבנים, ויסתום את הבור סביב הקנה העליון, ויתן את הקנה העליון בתוך הבור, ויסתום את הבור סביב הקנה העליון, ויתן את הקנה התחתון בתוך הבור, ויסתום את הבור סביב הקנה התחתון, ויתן את הקנה העליון בתוך המשפך, ויסתום את המשפך בעפר ואבנים

ויאמר יעקב אליהם למה הרעותם לי לגיד לאיש כי יש לכם אח
עוד אביכם חי הכי אין אתם יודעים אתו ויאמרו שאול שאל
האיש לנו ולמולדתנו לאמר העוד אביכם חי היש לכם אח
ונגיד לו על פי הדברים האלה היודע נדע כי יאמר הורידו
את אחיכם ויאמר יהודה אל ישראל אביו שלחה הנער אתי
ונקומה ונלכה ונחיה ולא נמות גם אנחנו גם אתה גם
טפנו אנכי ערבנו מידי תבקשנו אם לא הביאתיו אליך
והצגתיו לפניך וחטאתי לך כל הימים כי לולא התמהמהנו
כי עתה שבנו זה פעמים אם כן אביהם אליהם כי אם
ככה עשו קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה
מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים קחו
משנה בידכם והכסף המושב בפי אמתחתיכם השיבו בידכם
אולי משגה היה קחו ואחיכם קחו ולכו שובו אל האיש
ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש ושלח לכם את אחיכם
אחר ואת בנימין ואני כאשר שכלתי שכלתי ויאנשי האנשים
את המנחה הזאת ומשנה כסף לקחו בידם ואת בנימין
ויקומו וירדו מצרים ויעמדו לפני יוסף וירא יוסף אתם
ואת בנימין אתם ויאמר לאשר על ביתו הבא את האנשים
הביתה וטבח טבח והכן כי אתי יאכלו האנשים בצהרים
ויעש האיש כאשר אמר יוסף ויבא האנשים הבית יוסף
ויראו את האנשים כי הובאו אל בית יוסף ויאמרו על
דברי הכסף השב בפעם הראשונה באמתחתינו מתבולל הוא
עלינו ולהתנפל עלינו ולקחת אתנו לעבדים ואת חמרינו
ויגשו אל האיש אשר על בית יוסף וידברו אליו פתח הבית
ויאמרו בי אדני ירד ירדנו בפעם הראשונה לשבר אכל
והיה כי באנו אל המלון ונפתחה את אמתחתינו והנה כסף
איש בפי אמתחתו כספנו במשקלו ונשב אתו בידנו ואת
כסף אחר ירדנו בידנו לשבר אכל לא ידענו מי שם כספנו
באמתחתינו ויאמר שלום לכם אל תיראו אלהיכם ואלהי
אביכם נתן לכם מטמון באמתחתיכם כספכם בא אלי ויוצא
אליהם שמעון ויבא האיש הבית ויתן מים ורחצו רגליהם
ויתן מספוא לחמוריהם ויכינו את המנחה עד בוא יוסף
הצהרים כי שמעו כי שם יאכלו לחם ויבא יוסף הבית
ויביאו לו את המנחה אשר בידם הביתה וישתחוו לו ארצה
וישאל לשלומם ויאמר השלום אביכם הזקן אשר אמרתם
החי הוא עוד ויאמרו שלום לעבדך לאבינו עוד הוא חי
וישתחוו ויקד ויאמר הזה אחיכם הקטן אשר אמרתם אלי
ויאמר אלהים יחנך בני ויבהל יוסף כי נכמרו רחמיו
אל אחיו ויבקש לבכות ויבא החדרה ויבך שמה וירחץ פניו
ויצא ויתאפק ויאמר שימו לחם ויערכו לו ולהם ולמצרים
האכלים אתו לחם לבדם כי לא יוכלון המצרים לאכל את
העברים כי תועבה הוא למצרים וישבו לפניו הבכור
כבכרתו והצעיר כצעירתו ויתמהו האנשים איש אל רעהו
וישא משאת מאת פניו אליהם ותרב משאת בנימין מכל
משאת כל אחיו וישתו וישכרו עמו ויצו את אשר על ביתו
לאמר מלא את אמתחת האנשים אכל אשר יוכלון שאת
ושים כסף איש בפי אמתחתו ואת גביעי הכסף תשים בפי
אמתחת הקטן ואת כסף שברו ויעש כדבר יוסף אשר דבר
האור בקר והאנשים שולחו המה וחמוריהם המה יצאו
העיר לא הרחיקו והיוסף אמר לאשר על ביתו קום רדף
אחרי האנשים והשגת אותם ואמרת אליהם למה שלמתם רעה
תחת טובה הלא זה אשר ישתה אדני בו הוא נחש ינחש בו
הרעתם לעשות כדבר אשר דברתם הן הכסף אשר מצאנו
בפי אמתחתינו השבנו אליך מארץ כנען ואיך נגנוב מבית
אדניך כסף או זהב אשר ימצא את אחד עבדיך ומת והגם
אדני אמר אף עתה כדבריכם כן הוא אשר ימצא אתו יהיה
לי עבד ואתם תהיו נקים ויורד אמתחתו איש ויפתחו איש
אמתחתו ויחפש בגדול החל ובקטן כלה וימצא הגביע
באמתחת בנימין ויקרעו שמלותם ויעמס איש על חמורו
וישובו העירה ויבא יהודה ואחיו בית יוסף והוא עודנו
שם ויפלו לפניו ארצה ויאמר להם יוסף מה המעשה הזה
אשר עשיתם הלא ידעתם כי נחש ינחש איש כמוני ויאמר
יהודה מה נאמר לאדני מה נדבר ומה נצטדק האלהים מצא
את עון עבדיך הננו עבדים לאדני גם אנחנו גם אשר
נמצא הגביע בידו ויאמר חלילה לי מעשות זאת האיש
אשר נמצא הגביע בידו הוא יהיה לי עבד ואתם עלו
לשלום אל אביכם ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני ידבר
נא עבדך דבר באזני אדני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך
כפרעה אדני שאל את עבדיו לאמר היש לכם אב או אח
ונאמר לאדני יש לנו אב זקן וילד זקונים קטן ואחיו מת
והוא לבדו נשאר לאמו ואביו אהבו ויאמר אל עבדיך הורידו
אתו אלי ואשימה עיני עליו ונאמר לאדני לא יוכל הנער
לעזב את אביו ועזב את אביו ומת ויאמר אל עבדיך אם
לא ירד אחיכם הקטן אתכם לא תוספון לראות פני ויהי
כי עלינו אל עבדך אבי ונגד לו את דברי אדני ויאמר
אבינו שובו שברו לנו מעט אוכל ויאמר לא נוכל לרדת
אם יש אחינו הקטן אתנו וירדנו כי לא נוכל לראות פני
האיש ואחינו הקטן אין אתנו ויאמר עבדך אבי אתנו אמרו
אתם ידעתם כי שני ילדה לי אשתי ויצא האחד מאתי ואמר
אך טרף טורף אותו ולא ראיתיו עד הלום ואם לקחתם גם
את זה מעם פני וקרהו אסון והורדתם את שיבתי ברעה
שאולה ועתה כבאי אל עבדך אבי והנער אינו אתנו וכראותו
כי אין הנער ומת והורידו עבדיך את שיבת עבדך אבינו
ביגון שאולה כי ערב עבדך את הנער מעם אבי לאמר אם
לא הביאתיו אליך והחטאתי לאבי כל הימים ועתה ישב נא
עבדך תחת הנער עבד לאדני והנער יעל עם אחיו כי איך
אעלה אל אבי והנער איננו אתי פן אראה ברעה אשר
ימצא את אבי ולא יוכל יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו
ויקרא הוצא כל איש מעלי ולא עמד איש אתו בהתודע
יוסף אל אחיו ויתן את קולו בבכי וישמעו מצרים ויבכו
ותשמע בית פרעה ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף העוד
אבי חי ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו
ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי ויגשו ויאמר אני יוסף
אחיכם אשר מכרתם אתי מצרימה ועתה אל תעצבו ואל
יחר בעיניכם כי מכרתם אתי הנה כי למחיה שלחני אלהים
לפניכם זה שנתים הרעב בקרב הארץ ועוד חמש שנים
אשר אין חריש וקציר ושלחני אלהים לפניכם לשום לכם
שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה ועתה לא אתם
שלחתם אתי הנה כי האלהים ויעשני לאב לפרעה ולאדון
לכל ביתו ומושל בכל ארץ מצרים מהרו ועלו אל אבי
ואמרתם אליו כה אמר בנך יוסף שמני אלהים לאדון לכל
מצרים רדה אלי אל תעמד ויושבת בארץ גשן והיית קרוב
אלי אתה ובניך ובני בניך וצאנך ובקרך וכל אשר לך
ושם אכלכל אתך כי עוד חמש שנים רעב פן תורש אתה
וביתך וכל אשר לך ויאמר הנה עיניכם רואות ועיני
אחי בנימין כי פי המדבר אליכם ואספרתם לאבי את כל
כבודי במצרים ואת כל אשר ראיתם ומהרתם והורדתם את
אבי הנה ויפל על צואר בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה
על צואריו וינשק לכל אחיו ויבך עליהם ואחרי כן
דברו אחיו אתו ויקול פרעה נשמע בבית פרעה לאמר
באו אחי יוסף וייטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו ויאמר
פרעה אל יוסף אמר אל אחיך זאת עשו טענו את בעיריכם
ולכו בו ארצה כנען וקחו את אביכם ואת בתיכם ובאו
אלי ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים ואתם צויתה זאת
עשו קחו לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם ולנשיכם ונשאתם
את אביכם ובאתם ועינכם אל תחס על כליכם כי טוב כל
ארץ מצרים לכם הוא ויעשו כן בני ישראל ויתן להם
יוסף עגלות על פי פרעה ויתן להם צדה לדרך ולכל
אחד מהם נתן חלפות כסף ושלשה מאות כסף ולבנימין
נתן שלש מאות כסף וחמש חלפות שמלות ושלח כזאת לאביו
חמרים נשאים מטוב מצרים וחמרות נשאות בר ולחם ומזון
לאביו לדרך ויאמר לו הנה ראיתי כי רגזתם בדרך ויאמר
אל תרגזו בדרך ויעלו ממצרים ויבאו ארץ כנען אל יעקב
אביהם ויגידו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא משל בכל
ארץ מצרים ויפג לבו כי לא האמין להם וידברו אליו את
כל דברי יוסף אשר דבר אליהם וירא את העגלות אשר שלח
יוסף לשאת אתו ותחי רוח יעקב אביהם ויאמר ישראל רב
עוד יוסף בני חי אלכה ואראנו בטרם אמות ויסע ישראל
וכל אשר לו ויבא באר שבעה ויזבח זבחים לאלהי אביו
יצחק ויאמר אלהים לישראל במראות הלילה ויאמר יעקב
יעקב ויאמר הנני ויאמר אנכי האל אלהי אביך אל תירא
מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם אנכי ארד עמך
מצרימה ואנכי אעלך גם עלה ויוסף ידו על עיניך ויעקב
קם משבע באר שבע ויישאו בני ישראל את יעקב אביהם
ואת טפם ואת נשיהם בעגלות אשר שלח פרעה לשאת אתו
ויקחו את מקנהם ואת רכושם אשר רכשו בארץ כנען ויבא
יעקב ומכל זרעו אתו בניו ובני בניו אתו בנותיו ובנות
בניו וכל זרעו הביא אתו מצרימה ואלה שמות בני ישראל
הבאים מצרימה יעקב ובניו בכור יעקב ראובן ובני ראובן
חנוך ופלוא וחצרון וכרמי ובני שמעון ימואל וימין
ואהד ויכין וצחר ושאול בן הכנענית ובני לוי גרשון
קהת ומררי ובני יהודה ער ואונן ושלה ופרץ וזרח
ומתו ער ואונן בארץ כנען ויהיו בני פרץ חצרון וחמול
ובני יששכר תולע ופוה יוב ושמרון ובני זבולון סרד
ואלון ויחלאל אלה בני לאה אשר ילדה ליעקב בפדן ארם
ודינה בתו כל נפש בניו ובנותיו שלשים ושלשה ובני גד
צפיון וחגי שוני ואצבון ערי ואראלי ובני אשר ימנה
וישוה וישוי ובריעה ושרח אחותם ובני בריעה חבר
ומלכיאל הוא אבי ברזית ואלה בני זלפה אשר נתן לבן
ללאה בתו ותלד את אלה ליעקב שש עשרה נפש בני רחל
אשת יעקב יוסף ובנימין ויולד ליוסף במצרים אשר ילדה
לו אסנת בת פוטי פרע כהן און מנשה ואפרים ובני בנימין
בלע ובכר ואשבל גרא ונעמן אחי ואחוח וגרא ושפופם
וחופם וארד אלה בני רחל אשר ילדה ליעקב כל הנפש
שבעה עשר וכל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים
ויעקב שלח את יהודה לפניו אל יוסף להורות לפניו
גשנה ויבאו ארץ גשן ויאסר יוסף מרכבתו ויעל לקראת
ישראל אביו גשנה וירא אליו ויפל על צואריו ויבך על
צואריו עוד ויאמר ישראל אל יוסף אמותה הפעם אחרי
ראותי את פניך כי עודך חי ויאמר יוסף אל אחיו ואל
בית אביו אעלה ואגידה לפרעה ואמרה אליו אחי ובית
אבי אשר בארץ כנען באו אלי והאנשים רעי צאן כי
אנשי מקנה היו וצאנם ובקרם ובכל אשר להם הביאו
והיה כי יקרא לכם פרעה ואמר מה מעשיכם ואמרתם
אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו ועד עתה גם אנחנו גם
אבותינו בעבור תשבו בארץ גשן כי תועבת מצרים כל רעה
צאן ויבא יוסף ויגד לפרעה ויאמר אבי ואחי וצאנם
ובקרם ובכל אשר להם באו מארץ כנען והנם בארץ גשן
ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים והעמידם לפני פרעה
ויאמר פרעה אל אחיו מה מעשיכם ויאמרו אל פרעה רעה
צאן עבדיך גם אנחנו גם אבותינו ויאמרו אל פרעה לגור
בארץ באנו כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד הרעב
בארץ כנען ועתה ישבו נא עבדיך בארץ גשן ויאמר פרעה
אל יוסף לאמר אביך ואחיך באו אליך הארץ מצרים לפניך
הוא בטוב הארץ הושב את אביך ואת אחיך ישבו בארץ
גשן ואם ידעת ויש בם אנשי חיל ושמת אותם שרי מקנה
על אשר לי ויבא יוסף את יעקב אביו ויעמידהו לפני
פרעה ויברך יעקב את פרעה ויאמר פרעה אל יעקב כמה
ימי שני חייך ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מגורי
שלשים ומאת שנה מעטים והיו ימי שני חיי ולא השיגו
את ימי חיי אבותי בימי מגוריהם ויברך יעקב את פרעה
ויצא מלפני פרעה וישב יוסף את אביו ואת אחיו ויתן
להם אחזה בארץ מצרים במיטב הארץ במארץ רעמסס כאשר
צוה פרעה ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית
אביו לחם לפי הטף ולחם כל הארץ כי כבד הרעב מאד
ותלה ארץ מצרים ומארץ כנען מפני הרעב ויקבץ יוסף
את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים ובארץ כנען בשבר אשר
המה שברים ויבא יוסף את הכסף בית פרעה ויתם הכסף
מארץ מצרים ומארץ כנען ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר
הבה לנו לחם ולמה נמות נגדך כי אפס כסף ויאמר יוסף
הבו מקנכם ואתנה לכם במקנכם אם אפס כסף ויביאו את
מקנהם אל יוסף ויתן להם יוסף לחם בסוסים ובמקנה
הצאן ובמקנה הבקר ובחמרים וינהלם בלחם בכל מקנהם
בשנה ההוא ותתם השנה ויבאו אליו בשנה השנית ויאמרו
לו לא נכחד מאדני כי אם תם כסף וקנין הבהמה אל
אדני לפני אדני לא נשאר בלתי אם גויתינו ואדמתנו
לפניך למה נמות לעיניך גם אנחנו גם אדמתנו קנה
אותנו בלחם ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה ותן זרע
ונחיה ולא נמות והאדמה לא תשם ויקן יוסף את כל
אדמת מצרים כי מכרו מצרים איש שדהו כי חזק עליהם
הרעב ותהי הארץ לפרעה ואת העם הגדיל אתו לערים
מקצה גבול מצרים ועד קצהו רק אדמת הכהנים לבד לא
קנה כי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו את חקם אשר נתן
להם פרעה על כן לא מכרו את אדמתם ויאמר יוסף אל
העם הן קניתי היום אתכם ואת אדמתכם לפרעה הנה לכם
זרע וזרעתם את האדמה והיה בתבואת ונתתם חמישית
לפרעה וארבע הידות יהיו לכם לזרעת השדה ולאכלכם
ולאשר בבתיכם ולאכל לטפכם ויאמרו החייתנו נמצא חן
בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה ויהי לחק עד היום
הזה על אדמת מצרים לפרעה לחמישית רק אדמת הכהנים
לבדם לא היתה לפרעה ויישב ישראל בארץ מצרים בארץ
גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד ויחי יעקב בארץ מצרים
שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים
ושלשים ומאת שנה ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא לבנו
ליוסף ויאמר לו אם נא מצאתי חן בעיניך שים נא ידך
תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני במצרים
ושכבתי עם אבתי ונשאתני ממצרים וקברתני בקברתם
ויאמר אנכי אעשה כדברך ויאמר השבעה לי וישבע לו
וישתחו ישראל על ראש המטה ויהי אחרי הדברים האלה
ויאמר ליוסף הנה אביך חלה ויקח את שני בניו עמו את
מנשה ואת אפרים ויגד ליעקב ויאמר הנה בנך יוסף בא
אליך ויתחזק ישראל וישב על המטה ויאמר יעקב אל יוסף
אל שדי נראה אלי בלוז בארץ כנען ויברך אתי ויאמר אלי
הנני מפרך והרבתיך ונתתיך לקהל עמים ונתתי את הארץ
הזאת לזרעך אחריך לאחזת עולם ועתה שני בניך הנולדים
לך בארץ מצרים עד בואי אליך מצרימה לי הם אפרים
ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי ומולדתך אשר הולדת
אחריהם לך יהיו על שם אחיהם יקראו בנחלתם ואני
בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך בעוד כברת
הארץ לבוא אפרתה ואקברה שם בדרך אפרת היא בית לחם
ויראו עיני ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה ויאמר
יוסף אל אביו כי בני הם אשר נתן לי אלהים בזה ויאמר
קחם נא אלי ואברכם ועיני ישראל כבדו מזקן לא יוכל
לראות ויגש אתם אליו וישק להם ויחבק להם ויאמר אל
יוסף ראה פניך לא פללתי והנה הראה אתי אלהים גם את
זרעך ויוצא יוסף אתם מעם ברכיו וישתחו לאפיו ארצה
ויאמר יוסף אל ישראל אביו ימינו אל ראש אפרים ויט
אל ראש מנשה שכל כי הבכור הוא ויברך את יוסף ויאמר
האלהים אשר התהלכו אבותי לפניו אברהם ויצחק האלהים
הרעה אתי מעודי עד היום הזה המלאך הגאל אתי מכל רע
יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם
ויצחק וידגו לרב בקרב הארץ וירא יוסף כי ישית אביו
יד ימינו על ראש אפרים ורע בעיניו ויתמך יד אביו
להסיר אתה מעל ראש אפרים על ראש מנשה ויאמר יוסף
אל אביו לא כן אבי כי זה הבכר שים ימינך על ראשו
וימאן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי גם הוא יהיה לעם
וגם הוא יגדל ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו וזרעו יהיה
מלא הגוים ויברכם ביום ההוא לאמר בך יברך ישראל
לאמר ישמך אלהים כאפרים וכמנשה וישם את אפרים לפני
מנשה ויאמר ישראל אל יוסף הנה אנכי מת והיה אלהים
עמכם והשיב אתכם אל ארץ אבתיכם ואני נתתי לך שכם
אחד על אחיך אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי
ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם את אשר
יקרא אתכם באחרית הימים הקבצו ושמעו בני יעקב
ושמעו אל ישראל אביכם ראובן בכרי אתה כחי וראשית
אוני יתר שאת ויתר עז פחז כמים אל תותר כי עלית
משכבי אז חללת יצועי עלה קמעו שמעון ולוי אחים
כלי חמס מכרתיהם בסדתם אל תבא נפשי בקהלם אל תחד
כבדי כי באפם הרגו איש וברצנם עקרו שור ארור אפם כי
עז ועברתם כי קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל יהודה
אתה יודוך אחיך ידך בעורף אויביך ישתחוו לך בני
אביך גור אריה יהודה מטרף בני עלית כרע רבץ כאריה
וכלביא מי יקימנו לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין
רגליו עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים אסרי לגפן עירה
ולשרקה בני אתנו כבס בין לחמיו ובדם ענבים סותה
עינים מיין ולבן שנים מחלב זבולן לחוף ימים ישכון
והוא לחוף אניות ויכתו על יפתח צדון יששכר חמר גרם
רבץ בין המשפתים וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי
נעמה ויט שכמו לסבל ויהי למס עבד דן ידין עמו כאחד
שבטי ישראל יהי דן נחש עלי דרך שפיפן עלי ארח
הנשך עקבי סוס ויפל רכבו אחור לישועתך קויתי יהוה
גד גדוד יגודנו והוא יגד עקב אשר שמנה לחמו והוא
יתן מעדני מלכים נפתלי אילה שלחה הנתן אמרי שפר
בני יוסף בן פרת עלי עין בנות צעדה עליו רוכבי
חצים ותשב באיתן קשתו ויפזו זרועי ידיו מידי אביר
יעקב משם רעה אבן ישראל מאל אביך ויעזרך ואת שדי
ויברכך ברכת שמים מעל ברכת תהום רבצת תחת ברכת
שדים ורחם ברכת אביך גברו על ברכת הוריי עד תאות
גבעת עולם תהיינה לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו זאב
יטרף בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל כל אלה שבטי
ישראל שנים עשר ואת זאת אשר דבר להם אביהם ויברך
אותם איש אשר כברכתו ברך אותם ויצו אותם ויאמר אלהם
אני נאסף אל עמי קברו אתי אל אבותי אל המערה אשר
בשדה עפרון החתי בשדה המכפלה אשר על פני ממרא
בארץ כנען אשר קנה אברהם את השדה ואת המערה אשר
בו מאת בני חת לאחזת קבר שמה קברו את אברהם ואת
שרה אשתו שמה קברו את יצחק ואת רבקה אשתו ושמה
קברתי את לאה מקנה השדה והמערה אשר בו מאת בני חת
ויכל יעקב מצות אל בניו ויאסף רגליו אל המטה ויגוע
ויאסף אל עמיו ויפל יוסף על פני אביו ויבך עליו
ויישק לו ויצו יוסף את עבדיו את הרופאים את אביו
לחנט את אביו ויחנטו הרופאים את ישראל ויעשו לו
ארבעים יום כי כן ימלאו ימי החנטים ויבכו אתו מצרים
שבעים יום ויעברו ימי בכיתו וידבר יוסף אל בית פרעה
לאמר אם נא מצאתי חן בעיניכם דברו נא באזני פרעה
לאמר אבי השביעני לאמר הנה אנכי מת בקברי אשר כריתי
לי בארץ כנען שמה תקברני ועתה אעלה נא ואקברה את
אבי ואשובה ויאמר פרעה עלה וקבר את אביך כאשר
השביעך ויעל יוסף לקבר את אביו ויעלו אתו כל עבדי
פרעה זקני ביתו וכל זקני ארץ מצרים וכל בית יוסף
ואחיו ובית אביו רק טפם וצאנם ובקרם עזבו בארץ גשן
ויעל עמו גם רכב גם פרשים ויהי המחנה כבד מאד
ויבאו עד גרן האטד אשר בעבר הירדן ויספדו שם מספד
גדול וכבד עד מאד ויעש לאביו אבל שבעת ימים ויראו
יושבי הארץ הכנעני את האבל בגרן האטד ויאמרו אבל
כבד זה למצרים על כן קרא שמה אבל מצרים אשר בעבר
הירדן ויעשו בניו לו כן כאשר צום אתם ויישאו אתו בני
בניו ארצה כנען ויקברו אתו במערת שדה המכפלה אשר
קנה אברהם את השדה לאחזת קבר מאת עפרון החתי על
פני ממרא ויישב יוסף מצרימה הוא ואחיו וכל העלים
אתו לקבר את אביו אחרי קברו את אביו ויראו אחי יוסף
כי מת אביהם ויאמרו לו לאמר אולי ישטמנו יוסף והשב
ישיב לנו את כל הרעה אשר גמלנו אתו ועתה צו את אביך
לאמר אנא שא נא פשע אחיך וחטאתם כי רעה גמלוך
ועתה שא נא לפשע עבדי אלהי אביך ויבך יוסף בדברם
אליו וילכו גם אחיו ויפלו לפניו ויאמרו הננו לך
לעבדים ויאמר אלהם יוסף אל תיראו כי התחת אלהים
אנכי ואתם חשבתם עלי רעה אלהים חשבה לטובה למען
עשה כיום הזה להחית עם רב ועתה אל תיראו אנכי
אכלכל אתכם ואת טפכם וינחם אתם וידבר על לבם
וישב יוסף במצרים הוא ובית אביו ויחי יוסף מאה
ועשר שנים וירא יוסף לאפרים בני שלשים גם בני מכיר
בן מנשה ילדו על ברכי יוסף ויאמר יוסף אל אחיו אנכי
מת ואלהים פקד יפקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת
אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב וישבע יוסף
את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את
עצמתי מזה ויקבר יוסף בן מאה ועשר שנים ויחנטו אתו
וישם בארון במצרים

ויאמר יעקב אליהם למה הרעותם לי לגיד לאיש כי יש לכם אח
עוד אביכם חי הכי אין אתם יודעים אתו ויאמרו שאול שאל
האיש לנו ולמולדתנו לאמר העוד אביכם חי היש לכם אח
ונגיד לו על פי הדברים האלה היודע נדע כי יאמר הורידו
את אחיכם ויאמר יהודה אל ישראל אביו שלחה הנער אתי
ונקומה ונלכה ונחיה ולא נמות גם אנחנו גם אתה גם
טפנו אנכי ערבנו מידי תבקשנו אם לא הביאתיו אליך
והצגתיו לפניך וחטאתי לך כל הימים כי לולא התמהמהנו
כי עתה שבנו זה פעמים אם כן אביהם אליהם כי אם
ככה עשו קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה
מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים קחו
משנה בידכם והכסף המושב בפי אמתחתיכם השיבו בידכם
אולי משגה היה קחו ואחיכם קחו ולכו שובו אל האיש
ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש ושלח לכם את אחיכם
אחר ואת בנימין ואני כאשר שכלתי שכלתי ויאנשי האנשים
את המנחה הזאת ומשנה כסף לקחו בידם ואת בנימין
ויקומו וירדו מצרים ויעמדו לפני יוסף וירא יוסף אתם
ואת בנימין אתם ויאמר לאשר על ביתו הבא את האנשים
הביתה וטבח טבח והכן כי אתי יאכלו האנשים בצהרים
ויעש האיש כאשר אמר יוסף ויבא האנשים הבית יוסף
ויראו את האנשים כי הובאו אל בית יוסף ויאמרו על
דברי הכסף השב בפעם הראשונה באמתחתינו מתבולל הוא
עלינו ולהתנפל עלינו ולקחת אתנו לעבדים ואת חמרינו
ויגשו אל האיש אשר על בית יוסף וידברו אליו פתח הבית
ויאמרו בי אדני ירד ירדנו בפעם הראשונה לשבר אכל
והיה כי באנו אל המלון ונפתחה את אמתחתינו והנה כסף
איש בפי אמתחתו כספנו במשקלו ונשב אתו בידנו ואת
כסף אחר ירדנו בידנו לשבר אכל לא ידענו מי שם כספנו
באמתחתינו ויאמר שלום לכם אל תיראו אלהיכם ואלהי
אביכם נתן לכם מטמון באמתחתיכם כספכם בא אלי ויוצא
אליהם שמעון ויבא האיש הבית ויתן מים ורחצו רגליהם
ויתן מספוא לחמוריהם ויכינו את המנחה עד בוא יוסף
הצהרים כי שמעו כי שם יאכלו לחם ויבא יוסף הבית
ויביאו לו את המנחה אשר בידם הביתה וישתחוו לו ארצה
וישאל לשלומם ויאמר השלום אביכם הזקן אשר אמרתם
החי הוא עוד ויאמרו שלום לעבדך לאבינו עוד הוא חי
וישתחוו ויקד ויאמר הזה אחיכם הקטן אשר אמרתם אלי
ויאמר אלהים יחנך בני ויבהל יוסף כי נכמרו רחמיו
אל אחיו ויבקש לבכות ויבא החדרה ויבך שמה וירחץ פניו
ויצא ויתאפק ויאמר שימו לחם ויערכו לו ולהם ולמצרים
האכלים אתו לחם לבדם כי לא יוכלון המצרים לאכל את
העברים כי תועבה הוא למצרים וישבו לפניו הבכור
כבכרתו והצעיר כצעירתו ויתמהו האנשים איש אל רעהו
וישא משאת מאת פניו אליהם ותרב משאת בנימין מכל
משאת כל אחיו וישתו וישכרו עמו ויצו את אשר על ביתו
לאמר מלא את אמתחת האנשים אכל אשר יוכלון שאת
ושים כסף איש בפי אמתחתו ואת גביעי הכסף תשים בפי
אמתחת הקטן ואת כסף שברו ויעש כדבר יוסף אשר דבר
האור בקר והאנשים שולחו המה וחמוריהם המה יצאו
העיר לא הרחיקו והיוסף אמר לאשר על ביתו קום רדף
אחרי האנשים והשגת אותם ואמרת אליהם למה שלמתם רעה
תחת טובה הלא זה אשר ישתה אדני בו הוא נחש ינחש בו
הרעתם לעשות כדבר אשר דברתם הן הכסף אשר מצאנו
בפי אמתחתינו השבנו אליך מארץ כנען ואיך נגנוב מבית
אדניך כסף או זהב אשר ימצא את אחד עבדיך ומת והגם
אדני אמר אף עתה כדבריכם כן הוא אשר ימצא אתו יהיה
לי עבד ואתם תהיו נקים ויורד אמתחתו איש ויפתחו איש
אמתחתו ויחפש בגדול החל ובקטן כלה וימצא הגביע
באמתחת בנימין ויקרעו שמלותם ויעמס איש על חמורו
וישובו העירה ויבא יהודה ואחיו בית יוסף והוא עודנו
שם ויפלו לפניו ארצה ויאמר להם יוסף מה המעשה הזה
אשר עשיתם הלא ידעתם כי נחש ינחש איש כמוני ויאמר
יהודה מה נאמר לאדני מה נדבר ומה נצטדק האלהים מצא
את עון עבדיך הננו עבדים לאדני גם אנחנו גם אשר
נמצא הגביע בידו ויאמר חלילה לי מעשות זאת האיש
אשר נמצא הגביע בידו הוא יהיה לי עבד ואתם עלו
לשלום אל אביכם ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני ידבר
נא עבדך דבר באזני אדני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך
כפרעה אדני שאל את עבדיו לאמר היש לכם אב או אח
ונאמר לאדני יש לנו אב זקן וילד זקונים קטן ואחיו מת
והוא לבדו נשאר לאמו ואביו אהבו ויאמר אל עבדיך הורידו
אתו אלי ואשימה עיני עליו ונאמר לאדני לא יוכל הנער
לעזב את אביו ועזב את אביו ומת ויאמר אל עבדיך אם
לא ירד אחיכם הקטן אתכם לא תוספון לראות פני ויהי
כי עלינו אל עבדך אבי ונגד לו את דברי אדני ויאמר
אבינו שובו שברו לנו מעט אוכל ויאמר לא נוכל לרדת
אם יש אחינו הקטן אתנו וירדנו כי לא נוכל לראות פני
האיש ואחינו הקטן אין אתנו ויאמר עבדך אבי אתנו אמרו
אתם ידעתם כי שני ילדה לי אשתי ויצא האחד מאתי ואמר
אך טרף טורף אותו ולא ראיתיו עד הלום ואם לקחתם גם
את זה מעם פני וקרהו אסון והורדתם את שיבתי ברעה
שאולה ועתה כבאי אל עבדך אבי והנער אינו אתנו וכראותו
כי אין הנער ומת והורידו עבדיך את שיבת עבדך אבינו
ביגון שאולה כי ערב עבדך את הנער מעם אבי לאמר אם
לא הביאתיו אליך והחטאתי לאבי כל הימים ועתה ישב נא
עבדך תחת הנער עבד לאדני והנער יעל עם אחיו כי איך
אעלה אל אבי והנער איננו אתי פן אראה ברעה אשר
ימצא את אבי ולא יוכל יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו
ויקרא הוצא כל איש מעלי ולא עמד איש אתו בהתודע
יוסף אל אחיו ויתן את קולו בבכי וישמעו מצרים ויבכו
ותשמע בית פרעה ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף העוד
אבי חי ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו
ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי ויגשו ויאמר אני יוסף
אחיכם אשר מכרתם אתי מצרימה ועתה אל תעצבו ואל
יחר בעיניכם כי מכרתם אתי הנה כי למחיה שלחני אלהים
לפניכם זה שנתים הרעב בקרב הארץ ועוד חמש שנים
אשר אין חריש וקציר ושלחני אלהים לפניכם לשום לכם
שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה ועתה לא אתם
שלחתם אתי הנה כי האלהים ויעשני לאב לפרעה ולאדון
לכל ביתו ומושל בכל ארץ מצרים מהרו ועלו אל אבי
ואמרתם אליו כה אמר בנך יוסף שמני אלהים לאדון לכל
מצרים רדה אלי אל תעמד ויושבת בארץ גשן והיית קרוב
אלי אתה ובניך ובני בניך וצאנך ובקרך וכל אשר לך
ושם אכלכל אתך כי עוד חמש שנים רעב פן תורש אתה
וביתך וכל אשר לך ויאמר הנה עיניכם רואות ועיני
אחי בנימין כי פי המדבר אליכם ואספרתם לאבי את כל
כבודי במצרים ואת כל אשר ראיתם ומהרתם והורדתם את
אבי הנה ויפל על צואר בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה
על צואריו וינשק לכל אחיו ויבך עליהם ואחרי כן
דברו אחיו אתו ויקול פרעה נשמע בבית פרעה לאמר
באו אחי יוסף וייטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו ויאמר
פרעה אל יוסף אמר אל אחיך זאת עשו טענו את בעיריכם
ולכו בו ארצה כנען וקחו את אביכם ואת בתיכם ובאו
אלי ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים ואתם צויתה זאת
עשו קחו לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם ולנשיכם ונשאתם
את אביכם ובאתם ועינכם אל תחס על כליכם כי טוב כל
ארץ מצרים לכם הוא ויעשו כן בני ישראל ויתן להם
יוסף עגלות על פי פרעה ויתן להם צדה לדרך ולכל
אחד מהם נתן חלפות כסף ושלשה מאות כסף ולבנימין
נתן שלש מאות כסף וחמש חלפות שמלות ושלח כזאת לאביו
חמרים נשאים מטוב מצרים וחמרות נשאות בר ולחם ומזון
לאביו לדרך ויאמר לו הנה ראיתי כי רגזתם בדרך ויאמר
אל תרגזו בדרך ויעלו ממצרים ויבאו ארץ כנען אל יעקב
אביהם ויגידו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא משל בכל
ארץ מצרים ויפג לבו כי לא האמין להם וידברו אליו את
כ

בראשית פרק ל

ויהי רחל כי ראתה כי לא ילדה ליעקב ותקנא רחל באחותה ותאמר אל יעקב הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי׃ ויחר אף יעקב ברחל ויאמר התחת אלהים אנכי אשר מנע ממך פרי בטן׃ ותאמר הנה בלהה שפחתי בא אליה ותלד על ברכי ואבנה גם אנכי ממנה בנים׃ ותתן לו את בלהה שפחתה לאשה ויבא אליה יעקב׃ ותהר בלהה ותלד ליעקב בן׃ ותאמר רחל דנני אלהים וגם שמע בקלי ויתן לי בן על כן קראה שמו דן׃ ותהר עוד ותלד בלהה שפחת רחל בן שני ליעקב׃ ותאמר רחל נפתולי אלהים נפתלתי עם אחותי גם יכולתי ותקרא שמו נפתלי׃ ותרא לאה כי עמדה מלדת ותקח את זלפה שפחתה ותתן אתה את יעקב לאשה׃ ותלד זלפה שפחת לאה את יעקב בן שני׃ ותאמר לאה בגדי ותקרא שמו גד׃ ותלד זלפה שפחת לאה בן שני ליעקב׃ ותאמר לאה באשרי כי אשרוני בנות ותקרא שמו אשר׃ ויבא ראובן בימי קציר חטים וימצא דודאים בשדה ויבא אתם אל לאה אמו ותאמר רחל אל לאה תני נא לי מדודאי בנך׃ ותאמר לה הקטן לקחתי את אישי ולקחת גם את דודאי בני ותאמר לה רחל לכן ישכב עמך הלילה תחת דודאי בנך׃ ויבא יעקב מן השדה בערב ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתיך בדודאי בני וישכב עמה בלילה ההוא׃ וישמע אלהים אל לאה ותהר ותלד ליעקב בן חמישי׃ ותאמר לאה נתן אלהים שכרי אשר נתתי שפחתי לאישי ותקרא שמו יששכר׃ ותהר עוד לאה ותלד ליעקב בן ששי׃ ותאמר לאה זבדני אלהים אתי זבד טוב הפעם יזבלני אישי כי ילדתי לו ששה בנים ותקרא שמו זבולן׃ ואחר ילדה בת ותקרא את שמה דינה׃ ויזכר אלהים את רחל וישמע אליה אלהים ויפתח את רחמה׃ ותהר ותלד בן ותאמר אסף אלהים את חרפתי׃ ותקרא את שמו יוסף לאמר יסף יהוה לי בן אחר׃

ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר יעקב אל לבן שלחני ואלכה למקומי ולארצי׃ תנה את נשי ואת ילדי אשר עבדתי אתך בהן ואלכה כי אתה ידעת את עבדתי אשר עבדתיך׃ ויאמר אליו לבן אם נא מצאתי חן בעיניך נחשתי וברכני יהוה בגללך׃ ויאמר נקבה שכרך עלי ואתנה׃ ויאמר אליו אתה ידעת את אשר עבדתיך ואת אשר היה מקנך אתי׃ כי מעט אשר היה לך לפני ויפרץ לרב ויברך יהוה אתך לרגלי ועתה מתי אעשה גם אנכי לביתי׃ ויאמר מה אתן לך ויאמר יעקב לא תתן לי מאומה אם תעשה לי את הדבר הזה אשוב ארעה צאנך אשמר׃ אעבר בכל צאנך היום הסר משם כל שה נקד וטלוא וכל שה כהה בכבשים וטלוא ונקד בעזים והיה שכרי׃ וענתה בי צדקתי ביום מחר כי תבוא על שכרי לפניך כל אשר אינני נקד וטלוא בעזים וכהה בכבשים גנוב הוא אתי׃ ויאמר לבן הן לו יהי כדברך׃ וַיָּסַר ביום ההוא את התישים העקדים והטלאים כל אשר לבן ברד בו וכל כהה בכבשים ויתן ביד בניו׃ וישם דרך שלשת ימים בינו ובין יעקב ויעקב רעה את צאן לבן הנותרת׃ ויקח לו יעקב מקל לבנה לח ולוז וערמן ויפצל בהן פצלות לבן אשר על המקלות׃ ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים בשקתות המים אשר תבאן הצאן לנכח פניהן ויחמנה בבאן לשתות׃ ויחמו הצאן אליהן וילדו הצאן עקדים נקדים וטלואים׃ והכבשים הפריד יעקב ויתן פני הצאן אל עקד כל חום בצאן לבן וישת לו עדרים לבדם ולא שתם על צאן לבן׃ והיה בכל יחמו הצאן המקשרות ושם יעקב את המקלות לעיני הצאן ברהטים לחמן בהן׃ ובהעטף הצאן ושם לא יתן ותהיינה העטופות ללבן והקשרות ליעקב׃ ויפרץ האיש מאד מאד ויהי לו צאן רבות ושפחות ועבדים וגמלים וחמרים׃

וישמע את דברי בני לבן לאמר לקח יעקב את כל אשר לאבינו ומאשר לאבינו עשה את כל הכבוד הזה׃ ויאר יעקב את פני לבן והנה איננו אתמול שלשום כאתמל שלשום׃ ויאמר יהוה אל יעקב שוב אל ארץ אבתיך ואל מולדתך ואהיה עמך׃ וישלח יעקב ויקרא לרחל ולאה השדה אל צאנו׃ ויאמר להן אני רואה את פני אביכן כי איננו אתמול שלשום כאתמל שלשום׃ ואלהי אבי היה עמדי׃ ואתנה יודעות כי בכל כחי עבדתי את אביכן׃ ואביכן התל בי והחליף את משכרתי עשרת מנים ולא נתנו אלהים לו להרע עמדי׃ אם כה יאמר נקדים יהיה שכרך ויולדו כל הצאן נקדים ואם כה יאמר עקדים יהיה שכרך ויולדו כל הצאן עקדים׃ ויצל אלהים את מקנה אביכן ויתן לי׃ ויהי בעת יחם הצאן ואשא עיני ואראה בחלום והנה העתדים העלים על הצאן עקדים נקדים וברדים׃ ויאמר אלי מלאך האלהים בחלום יעקב ואמר הנני׃ ויאמר שא נא עיניך וראה כל העתדים העלים על הצאן עקדים נקדים וברדים כי ראיתי את כל אשר לבן עשה לך׃ אנכי האל בית אל אשר משחת שם מצבה אשר נדרת לי שם נדר עתה קום צא מן הארץ הזאת ושוב אל ארץ מולדתך׃ ותען רחל ולאה ותאמרנה לו העוד לנו חלק ונחלה בבית אבינו׃ הלוא נכריות נחשבנו לו כי מכרנו ויאכל גם אכול את כספנו׃ כי כל העשר אשר הצל אלהים מאבינו לנו ולבנינו ועתה כל אשר אמר אלהים אליך עשה׃

ויקם יעקב וישא את בניו ואת נשיו על הגמלים׃ וינהג את כל מקנהו ואת כל רכושו אשר רכש מקנה קנינו אשר רכש בפדן ארם לבוא אל יצחק אביו ארצה כנען׃ ולבן הלך לגזז את צאנו ותגנב רחל את התרפים אשר לאביה׃ ויגנב יעקב את לב לבן הארמי על בלתי הגיד לו כי בורח הוא׃ וינס הוא וכל אשר לו ויקם ויעבר את הנהר וישם את פניו הר הגלעד׃ ויגד ללבן ביום השלישי כי ברח יעקב׃ ויקח את אחיו עמו וירדף אחריו דרך שבעת ימים וידבק אתו בהר הגלעד׃ ויבא אלהים אל לבן הארמי בחלום הלילה ויאמר לו השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע׃ ויהי לבן השיג את יעקב והוא תקע את אהלו בהר ולבן תקע את אחיו בהר הגלעד׃ ויאמר לבן אל יעקב מה עשית ותגנב את לבבי ותנהג את בנותי כשבויות חרב׃ למה נחבאת לברח ותגנב אתי ולא הגדת לי ואשלחך בשמחה ובשירים בתף וכנור׃ ולא נשקתני לבני ולבנותי עתה הסכלת עשות׃ יש לאל ידי לעשות עמכם רע ואלהי אביכם אמש אמר אלי לאמר השמר לך מדבר עם יעקב מטוב עד רע׃ ועתה הלוך הלכת כי נכסף נכספת לבית אביך למה גנבת את אלהי׃ ויען יעקב ויאמר ללבן כי יראתי כי אמרתי פן תגזל את בנותיך מעמך׃ עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה נגד אחינו הכר לך מה עמדי וקח לך ולא ידע יעקב כי רחל גנבתם׃ ויבא לבן באהל יעקב ובאהל לאה ובאהל שתי השפחות ולא מצא ויצא מאהל לאה ויבא באהל רחל׃ ורחל לקחה את התרפים ותשמם בכר הגמל ותשב עליהם ויחש לבן את כל האהל ולא מצא׃ ותאמר אל אביה אל יחר בעיני אדני כי לא אוכל לקום מפניך כי דרך נשים לי ויחפש ולא מצא את התרפים׃ ויחר ליעקב ויריב בלבן ויען יעקב ויאמר ללבן מה פשעי מה חטאתי כי דלקתה אחרי׃ כי מששת את כל כלי מה מצאת מכל כלי ביתך שים נגד אחי ואחיך ויוכיחו בין שנינו׃ זה עשרים שנה אנכי עמך רחליך ועזיך לא שכלו ואילי צאנך לא אכלתי׃ טרפה לא הבאתי אליך אנכי אחטנה מידי תבקשנה גנבתי יום וגנבתי לילה׃ הייתי ביום אכלני חרב וקרח בלילה ותדד שנתי מעיני׃ זה לי עשרים בשנותיך בשתי בנותיך וארבע בצאנך ותחלף את משכרתי עשרת מנים׃ לולי אלהי אבי אלהי אברהם ופחד יצחק היה לי כי עתה ריקם שלחתני את עניי ואת יגיעכפי ראה אלהים ויוכח אמש׃ ויען לבן ויאמר אל יעקב הבנות בנותי והבנים בני והצאן צאני וכל אשר אתה רואה לי הוא ולבנותי מה אעשה היום לאלה או לבניהן אשר ילדו׃ ועתה לכה נכרתה ברית אני ואתה והיה לעד ביני וביניך׃ ויקח יעקב אבן וירימה מצבה׃ ויאמר יעקב לאחיו לקטו אבנים ויקחו אבנים ויעשו גל ויאכלו שם על הגל׃ ויקרא לו לבן יגר שהדותא ויעקב קרא לו גלעד׃ ויאמר לבן הגל הזה עד היום ביני וביניך על כן קרא שמו גלעד׃ והמצפה אשר אמר יגר יהוה בינותי וביניך כי נסתר איש מרעהו׃ אם תענה את בנותי ואם תקח נשים על בנותי אין איש עמנו ראה אלהים עד ביני וביניך׃ ויאמר לבן ליעקב הנה הגל הזה והנה המצבה אשר ירתי ביני וביניך׃ עד הגל הזה והמצבה אם אני לא אעבר אליך את הגל הזה ואם אתה לא תעבר אלי את הגל הזה ואת המצבה הזאת לרעה׃ אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינותינו אלהי אביהם ויעקב נשבע בפחד אביו זבח זבח בהר ויקרא לאחיו לאכל לחם ויאכלו לחם ויליני בהר׃ ויקם לבן בבקר ישכם ויתן לבניו ולבנותיו ויברך אותם וילך וישב לבן למקומו׃

ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים׃ ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה ויקרא שם המקום ההוא מחנים׃ וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום׃ ויצו אתם לאמר כה תאמרון לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי ואחר עד עתה׃ ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצא חן בעיניך׃ וישבו המלאכים אל יעקב לאמר באנו אל אחיך אל עשו וגם הלך לקראתך וארבע מאות איש עמו׃ ויירא יעקב מאד ויצר לו ויחץ את העם אשר אתו ואת הצאן ואת הבקר והגמלים לשני מחנות׃ ויאמר אם יבא עשו אל המחנה האחת והכהו והיה המחנה הנשאר לפליטה׃ ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק יהוה האמר אלי שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה עמך׃ קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך כי במקלי עברתי את הירדן הזה ועתה הייתי לשני מחנות׃ הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אתו פן יבא והכני אם על בנים׃ ואתה אמרת היטב איטיב עמך ושמתי את זרעך כחול הים אשר לא יספר מרב׃ וילן שם בלילה ההוא ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו׃ עזים מאתים תישים עשרים רחלים מאתים אילים עשרים׃ גמלות מיניקות ובניהן שלשים פרות ארבעים ופרים עשרה אתנות עשרים ועירים עשרה׃ ויתן ביד עבדיו עדר עדר לבדו ויאמר אל עבדיו עברו לפני והרוח תשימו בין עדר ובין עדר׃ ויצו את הראשון לאמר כי יפגשך עשו אחי ושאלך לאמר למי אתה ואנה תלך ולמי אלה לפניך׃ ואמרת לעבדך ליעקב מנחה היא שלחה לאדני לעשו והנה גם הוא אחרינו׃ כי אמר אכפרה פניו במנחה ההלכת לפני ואחר כן אראה פניו אולי ישא פני׃ ותעבר המנחה על פניו והוא לן בלילה ההוא בתוך המחנה׃

ויקם בלילה ויקח את שתי נשיו ואת שתי שפחותיו ואת אחד עשר ילדיו ויעבר את מעבר יבק׃ ויקחם ויעבירם את הנחל ויעבר את אשר לו׃ ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר׃ וירא כי לא יכל לו ויגע בכף ירכו ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו׃ ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני׃ ויאמר אליו מה שמך ויאמר יעקב׃ ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל׃ וישאל יעקב והגידה נא שמך ויאמר למה זה תשאל לשמי ויברך אתו שם׃ ויקרא יעקב שם המקום פניאל כי ראיתי אלהים פנים אל פנים ותנצל נפשי׃ ויזרח לו השמש כאשר עבר את פנואל והוא צלע על ירכו׃ על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה אשר על כף הירך עד היום הזה כי נגע בכף ירך יעקב בגיד הנשה׃

ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סכת על כן קרא שם המקום סכות׃ ויבא יעקב שלם עיר שכם אשר בארץ כנען בבאתו מפדן ארם ויחן את פני העיר׃ וקנה את חלקת השדה אשר נטה שם אהלו מיד בני חמור אבי שכם במאה קשיטה׃ ויצב שם מזבח ויקרא לו אל אלהי ישראל׃

ותצא דינה בת לאה אשר ילדה ליעקב לראות בבנות הארץ׃ וירא אתה שכם בן חמור החוי נשיא הארץ ויקח אתה וישכב אתה ויענה׃ ותדבק נפשו בדינה בת יעקב ויאהב את הנער וידבר על לב הנער׃ ויאמר שכם אל חמור אביו לאמר קח לי את הילדה הזאת לאשה׃ ויעקב שמע כי טמא את דינה בתו ובניו היו את מקנהו בשדה והחרש יעקב עד בואם׃ ויצא חמור אבי שכם אל יעקב לדבר אתו׃ ובני יעקב באו מן השדה כשמעם ויתעצבו האנשים ויחר להם מאד כי נבלה עשה בישראל לשכב את בת יעקב וכן לא יעשה׃ וידבר חמור אתם לאמר שכם בני חשקה נפשו בבתכם תנו נא אתה לו לאשה׃ והתחתנו אתנו בנתיכם תתנו לנו ואת בנתינו תקחו לכם׃ ואתנו תשבו והיתה הארץ לפניכם שבו וסחרו בה והאחזו בה׃ ויאמר שכם אל אביה ואל אחיה אמצא חן בעיניכם וכאשר תאמרו אלי אתן׃ הרבו עלי מאד מהר ומתן ואתנה כאשר תאמרו אלי ותנו לי את הנער לאשה׃ וישבו בני יעקב את שכם ואת חמור אביו בתרמה וידברו אשר טמא את דינה אחותם׃ ויאמרו אליהם לא נוכל לעשות הדבר הזה לתת את אחתנו לאיש אשר לו ערלה כי חרפה היא לנו׃ אך בזאת נאות לכם אם תהיו כמנו להמול לכם כל זכר׃ ונתנו את בנתינו לכם ואת בנתיכם נקח לנו ונשבנו אתכם והיינו לעם אחד׃ ואם לא תשמעו אלינו להמול ולקחנו את בתנו והלכנו׃ וייטבו דבריהם בעיני חמור ובעיני שכם בן חמור׃ ולא אחר הנער לעשות הדבר כי חפץ בבת יעקב והוא נכבד מכל בית אביו׃ ויבא חמור ושכם בנו אל שער עירם וידברו אל אנשי עירם לאמר׃ האנשים האלה שלמים הם אתנו וישבו בארץ וסחרו אתה והנה הארץ רחבת ידים לפניהם את בנתם נקח לנו לנשים ואת בנתינו נתן להם׃ אך בזאת יאותו האנשים לשבת אתנו להיות לעם אחד בהמול לנו כל זכר כאשר הם נמולים׃ מקנהם וקנינם וכל בהמתם הלוא לנו הם אך נאותה להם ויישבו אתנו׃ וישמעו אל חמור ואל שכם בנו כל יצאי שער עירו ויתהלו כל זכר כל יצאי שער עירו׃ ויהי ביום השלישי בהיותם כאבים ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחי דינה איש חרבו ויבאו על העיר בבטח ויהרגו כל זכר׃ ואת חמור ואת שכם בנו הרגו לפי חרב ויקחו את דינה מבית שכם ויצאו׃ בני יעקב באו על החללים ויבזו העיר אשר טמאו אחותם׃ את צאנם ואת בקרם ואת חמריהם ואת אשר בעיר ואת אשר בשדה לקחו׃ וכל חילם ואת כל טפם ואת נשיהם שבו ויבזו גם את כל אשר בבית׃ ויאמר יעקב אל שמעון ואל לוי עכרתם אתי להבאישני בישב הכנעני והפרזי ואנכי מתי מספר ונאספו עלי והכוני ונשמדתי אני וביתי׃ ויאמרו הכזונה יעשה את אחותנו׃

ויאמר אלהים אל יעקב קום עלה בית אל ושב שם ועשה שם מזבח לאל הנראה אליך בברחך מפני עשו אחיך׃ ויאמר יעקב אל ביתו ואל כל אשר עמו הסירו את אלהי הנכר אשר בתוככם והטהרו והחליפו שמלתיכם׃ ונקומה ונעלה בית אל ואעשה שם מזבח לאל העונה אתי ביום צרתי ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי׃ ויתנו אל יעקב את כל אלהי הנכר אשר בידם ואת הנזמים אשר באזניהם ויטמן אתם יעקב תחת האלה אשר עם שכם׃ ויסעו ויהי חתת אלהים על הערים אשר סביבותיהם ולא רדפו אחרי בני יעקב׃ ויבא יעקב לוזה אשר בארץ כנען הוא בית אל הוא ובל העם אשר אתו׃ ויבן שם מזבח ויקרא למקום אל בית אל כי שם נגלו אליו האלהים בברחו מפני אחיו׃ ותמת דבורה מינקת רבקה ותקבר מתחת לבית אל תחת האלון ויקרא שמו אלון בכות׃ וירא אלהים אל יעקב עוד בבאו מפדן ארם ויברך אתו׃ ויאמר לו אלהים שמך יעקב לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך ויקרא את שמו ישראל׃ ויאמר לו אלהים אני אל שדי פרה ורבה גוי וקהל גוים יהיה ממך ומלכים מחלציך יצאו׃ והארץ אשר נתתי לאברהם ולצחק לך אתננה ולזרעך אחריך אתן את הארץ׃ ויעל מעליו אלהים במקום אשר דבר אתו׃ ויצב יעקב מצבה במקום אשר דבר אתו מצבת אבן ויסך עליה נסך ויצק עליה שמן׃ ויקרא יעקב את שם המקום אשר דבר אלהים שם בית אל׃ ויסעו מבית אל ויהי עוד כברת הארץ לבוא אפרתה ותלד רחל ותקש בלדתה׃ ויהי בהקשותה בלדתה ותאמר לה המיילדת אל תיראי כי גם זה לך בן׃ ויהי בצאת נפשה כי מתה ותקרא שמו בן אוני ואביו קרא לו בנימין׃ ותמת רחל ותקבר בדרך אפרת הוא בית לחם׃ ויצב יעקב מצבה על קברתה הוא מצבת קבר רחל עד היום׃ ויסע ישראל ויט אהלה מעבר למגדל עדר׃ ויהי בשכן ישראל בארץ ההוא וילך ראובן וישכב את בלהה פילגש אביו וישמע ישראל ויהיו בני יעקב שנים עשר׃ בני לאה בכור יעקב ראובן ושמעון ולוי ויהודה ויששכר וזבולן׃ בני רחל יוסף ובנימין׃ ובני בלהה שפחת רחל דן ונפתלי׃ ובני זלפה שפחת לאה גד ואשר אלה בני יעקב אשר ילד לו בפדן ארם׃ ויבא יעקב אל יצחק אביו ממרא קרית הארבע אשר שם אברהם וישחק גרים׃ ויהי ימי יצחק מאה שנה ושמנים שנה׃ ויגוע יצחק וימת ויאסף אל עמיו זקן ושבע ימים ויקברו אתו עשו ויעקב בניו׃

ואלה תולדות עשו הוא אדום׃ עשו לקח את נשיו מבנות כנען את עדה בת אילון החתי ואת אהליבמה בת ענה בת צבעון החוי׃ ואת בשמת בת ישמעאל אחות נבית׃ ותלד עדה לעשו את אליפז ותלד בשמת את רעואל׃ ואהליבמה ילדה את יעוש ואת יעלם ואת קרח אלה בני עשו אשר נולד לו בארץ כנען׃ ויקח עשו את נשיו ואת בניו ואת בנתיו ואת כל נפשות ביתו ואת מקנהו ואת כל בהמתו ואת כל קנינו אשר רכש בארץ כנען וילך אל ארץ מפני יעקב אחיו׃ כי היה רכושם רב מלשבת יחדו ולא יכלה ארץ מגוריהם לשאת אותם מפני מקניהם׃ וישב עשו בהר שעיר עשו הוא אדום׃ ואלה תולדות עשו אבי אדום בהר שעיר׃ אלה שמות בני עשו אליפז בן עדה אשת עשו רעואל בן בשמת אשת עשו׃ ובני אליפז תימן אומר צפו וגעתם וקנז׃ ותמנע היתה פלגש לאליפז בן עשו ותלד לאליפז את עמלק אלה בני עדה אשת עשו׃ ואלה בני רעואל נחת וזרח שמה ומזה אלה היו בני בשמת אשת עשו׃ ואלה היו בני אהליבמה בת ענה בת צבעון אשת עשו ותלד לעשו את יעוש ואת יעלם ואת קרח׃ אלופי בני עשו בכור אליפז בני אלוף תימן אלוף אומר אלוף צפו אלוף קנז׃ אלוף קרח אלוף געתם אלוף עמלק אלה אלופי אליפז בארץ אדום אלה בני עדה׃ ואלה בני רעואל בן עשו אלוף נחת אלוף זרח אלוף שמה אלוף מזה אלה אלופי רעואל בארץ אדום אלה בני בשמת אשת עשו׃ ואלה בני אהליבמה בת ענה אשת עשו אלוף יעוש אלוף יעלם אלוף קרח אלה אלופי אהליבמה בת ענה אשת עשו׃ אלה בני עשו ואלה אלופם הוא אדום׃ אלה בני שעיר החרי יושבי הארץ לוטן ושובל וצבעון וענה׃ ודישן ואצר ודישן אלה אלופי החרי בני שעיר בארץ אדום׃ ויהי לוטן חרי ואחותמנע׃ ואלה בני שובל עלון ומנחת ועיבל שפו ואונם׃ ואלה בני צבעון איה וענה הוא ענה אשר מצא את הימים במדבר ברעתו את חמרים לצבעון אביו׃ ואלה בני ענה דישן ואהליבמה בת ענה׃ ואלה בני דישן חמדן ואשבן ויתרן וכרן׃ אלה בני אצר בלהן וזעוון וענק׃ אלה בני דישן עוץ וארן׃ אלה אלופי החרי אלוף לוטן אלוף שובל אלוף צבעון אלוף ענה׃ אלוף דישן אלוף אצר אלוף דישן אלה אלופי החרי לאלופתם בארץ שעיר׃ ובני לוטן היו חרי ואחותמנע׃ ויהי בני שובל עלון ומנחת ועיבל שפו ואונם׃ ובני צבעון איה וענה׃ ואלה בני ענה דישן ואהליבמה בת ענה׃ ואלה בני דישן חמדן ואשבן ויתרן וכרן׃ בני אצר בלהן וזעוון וענק׃

ו. כתובה שיש לכתוב בכתב – מהותה ועל מי וזמן כתיבתה (ע"ג ב–ע"ד).

(ע"ג ב–ע"ד)–

מי שכתב כתובה לאשתו ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה בפני עדים: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, אינו כלום, שלא אמר כלום. אבל אם נתן לה שטר, אפילו לא אמר כלום, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים.

ב. כתובה שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

ג. מי שכתב כתובה לאשתו ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

ד. כתובה שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

ה. מי שכתב כתובה לאשתו ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

ו. כתובה שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

ז. מי שכתב כתובה לאשתו ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

ח. כתובה שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

ט. מי שכתב כתובה לאשתו ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

י. כתובה שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

יא. מי שכתב כתובה לאשתו ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

יב. כתובה שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

יג. מי שכתב כתובה לאשתו ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

יד. כתובה שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

טו. מי שכתב כתובה לאשתו ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

טז. כתובה שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

יז. מי שכתב כתובה לאשתו ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

יח. כתובה שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

יט. מי שכתב כתובה לאשתו ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

כ. כתובה שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום, אף על פי שאמר לה: כל נכסי שעתידין לירד לי מאבא ומאמא הרי הן שלך, הרי זה כשטר שכתב לה בפני עדים ולא נתן לה כלום.

כתובות. כתובת-דברים.

אין אדם מוציא מתוך ידו דבר שאינו שלו אלא בעדים או בשטר.

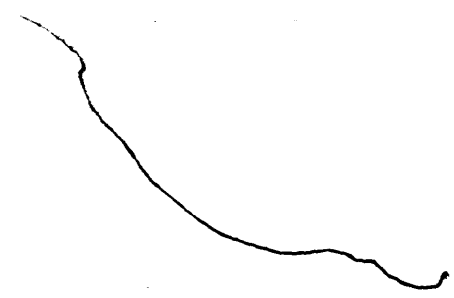

ויקרא ה:ב-ו

ב או נפש כי תגע בכל טמא או בנבלת חיה טמאה או בנבלת בהמה טמאה ונעלם ממנו ואתה טמא ואשם׃
ג או כי יגע בטמאת אדם לכל טמאתו אשר יטמא בה ונעלם ממנו ושמע ואתה אשם׃
ד או נפש כי תשבע לבטא בשפתים להרע או להיטיב לכל אשר יבטא האדם בשבעה ונעלם ממנו ושמע ואתה לאחת מאלה ואשם׃
ה והיה כי יאשם לאחת מאלה והתודה אשר חטא עליה׃
ו והביא את אשמו ליהוה על חטאתו אשר חטא נקבה מן הצאן כשבה או שעירת עזים לחטאת וכפר עליו הכהן מחטאתו׃
ז ואם לא תגיע ידו דיה לשה וכפר על אשמו אשר חטא שתי תרים או שני בני יונה ליהוה אחד לחטאת ואחד לעלה׃
ח והביא אתם אל הכהן ויקרב את אשר לחטאת ראשונה ומלק את מראשתו ממול עורפו ולא יבדיל׃
ט והזה מדם החטאת על קיר המזבח ואשר יתר בדם יימצה אל יסוד המזבח חטאת הוא׃
י ואת השני יעשה עלה כמשפט ויכפר הכהן על חטאתו אשר חטא עליה ונסלח לו׃
יא ואם לא תשיג ידו לשתי תרים או לשני בני יונה והקריב את אשר חטא עליו עשירית האיפה סלת לחטאת לא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבנה כי חטאת הוא׃
יב והביאה אל הכהן והקמיץ הכהן מלוא קומצו את אזכרתה והקטיר המזבחה על אשי יהוה חטאת הוא׃
יג וכפר עליו הכהן על חטאתו אשר חטא מאחת מאלה ונסלח לו והיתה לכהן כמנחה׃
יד וידבר יהוה אל משה לאמר׃
טו נפש כי תמעל מעל ושגגה מקדשי יהוה והביא את אשמו ליהוה איל תמים מן הצאן בערכך בשקלי כסף בשקל הקדש לאשם הוא׃
טז ואת אשר חטא מן הקדש ישלם ואת חמשיתו יסף עליו ונתן אתו לכהן והכהן יכפר עליו באיל האשם ונסלח לו׃
יז ונפש כי תחטא ועשתה אחת מכל מצות יהוה אשר לא תעשינה ולא ידע ואשם ונשא עונו׃
יח והביא איל תמים מן הצאן בערכך לאשם אל הכהן והכהן יכפר עליו על שגגתו אשר שגג והוא לא ידע ונסלח לו׃
יט אשם הוא אשם אשם ליהוה׃
א וידבר יהוה אל משה לאמר׃
ב נפש כי תחטא ומעלה מעל ביהוה וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו׃
ג או מצא אבדה וכחש בה ונשבע על שקר על אחת מכל אשר יעשה האדם לחטא בהן׃
ד והיה כי יחטא ואשם והשיב את הגזלה אשר גזל או את העשק אשר עשק או את הפקדון אשר הפקדון אתו או את האבדה אשר מצא׃
ה או מכל אשר ישבע עליו לשקר ושלם אתו בראשו וחמשתיו יסף עליו לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו׃
ו ואת אשמו יביא ליהוה איל תמים מן הצאן בערכך לאשם אל הכהן׃
ז וכפר עליו הכהן לפני יהוה ונסלח לו על אחת מכל אשמתו אשר יעשה לאשמה׃
ח ידבר יהוה אל משה לאמר׃
ט צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העלה היא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו׃
י ולבש הכהן מדו בד וכתנת בד ילבש על בשרו והרים את הדשן אשר תאכל האש את העלה על המזבח והניחו אצל המזבח׃
יא ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה אל מקום טהור׃
יב והאש על המזבח תוקד בו לא תכבה והבעיר עליה הכהן עצים בבקר בבקר וערך עליה העלה והקטיר עליה חלבי השלמים׃
יג אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה׃
יד וזאת תורת המנחה הקרב אתה בני אהרן לפני יהוה אל פני המזבח׃
טו והרים ממנו בקמצו מסלת המנחה ומשמנה ואת כל הלבונה אשר על המנחה והקטיר המזבחה ריח ניחח אזכרתה ליהוה׃
טז והנותרת ממנה יאכלו אהרן ובניו מצות תאכל במקום קדש בחצר אהל מועד יאכלוה׃
יז לא תאפה חמץ חלקם נתתי אתה מאשי קדש הוא כחטאת וכאשם׃
יח כל זכר בבני אהרן הוא יאכל אתה חק עולם לדרתיכם מאשי יהוה כל אשר יגע בהם יקדש׃
יט וידבר יהוה אל משה לאמר׃
כ זאת קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו ליהוה ביום המשח אתו עשרון הסלת מנחה תמיד מחציתו בבקר ומחציתו בערב׃
כא על מחבת בשמן משרה תעשה מבשלים תביא מנחת פתים ריח ניחח ליהוה׃
כב והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אתה חק עולם ליהוה כליל תקטר׃
כג וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל׃
כד וידבר יהוה אל משה לאמר׃
כה דבר אל אהרן ואל בניו לאמר זאת תורת החטאת במקום אשר תשחט העלה תשחט החטאת לפני יהוה קדש קדשים היא׃
כו הכהן המחטא אתה יאכלנה במקום קדש תאכל בחצר אהל מועד׃
כז כל אשר יגע בבשרה יקדש ואשר יזה מדמה על הבגד עליו תכבס את אשר היה עליו יכבס במקום קדש׃
כח וכלי חרש אשר בשל בה יהיה ואם בכלי נחושת בשל והמרק ושטף במים׃
כט כל זכר בכהנים יאכל אתה קדש קדשים היא׃
ל וכל חטאת אשר יובא מדמה לכפר בקדש לא תאכל באש תשרף׃
א ואת האשם זבח קדשים היא׃
ב במקום אשר ישחטו את העלה ישחטו את האשם על יסוד המזבח דמו יזרק׃
ג ואת כל חלבו יקריב ממנו את האליה ואת החלב המכסה את הקרב׃
ד ואת שתי הכליות ואת החלב אשר עליהן אשר על הכסלים ואת היתרת על הכבד על הכליות יסירנה׃
ה והקטירו אתו הכהן המזבחה אשה ליהוה אשם הוא׃
ו כל זכר בבני אהרן יאכלנו במקום קדש קדשים הוא׃
ז כחטאת כאשם תורה אחת להם הכפר בו ישבו׃
ח והכהן המקריב את עלת איש עור העלה אשר הקריב לכהן לו יהיה׃
ט וכל מנחה אפויה בתנור וכל נעשה במרחשת ועל מחבת לכהן המקריב אתה לו תהיה׃
י ומנחה בלולה בשמן וחרבה לכל בני אהרן איש כאחיו׃
יא וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב ליהוה׃
יב על תודה יקריב על זבח התודה חלות מצות בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן וסלת מרבכת חלת בלולת בשמן׃
יג על חלת לחם חמץ יקרב קרבנו על זבח תודת שלמיו׃
יד ומכל הקרבן יקריב אחד מכל כל תרומה ליהוה לכהן הזרק את דם השלמים לו יהיה׃
טו ובשר זבח תודת שלמיו ביום קרבנו יאכל לא יניח ממנו עד בקר׃
טז ואם נדר או נדבה זבח קרבנו ביום הקריבו את זבחו יאכל וממחרת והנותר ממנו׃
יז והנותר מבשר הזבח ביום השלישי באש ישרף׃
יח ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי לא ירצה המקריב לו לא יחשב פגול יהיה והנפש האכלת ממנה עונה תשא׃
יט והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש ישרף והבשר כל טהור יאכל בשר׃
כ והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר ליהוה וטמאתו עליו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה׃
כא ונפש כי תגע בכל טמא בטמאת אדם או בבהמה טמאה או בכל שקץ טמא ואכל מבשר זבח השלמים אשר ליהוה ונכרתה הנפש ההוא מעמיה׃
כב וידבר יהוה אל משה לאמר׃
כג דבר אל בני ישראל לאמר כל שור וכשב וכעז לא תאכלו׃
כד וחלב נבלה וחלב טרפה יעשה לכל מלאכה ואכל לא תאכלנו׃
כה כי כל אכל חלב מן הבהמה אשר יקריב ממנה אשה ליהוה ונכרתה הנפש האכלת מעמיה׃
כו וכל דם לא תאכלו בכל מושבתיכם לעוף ולבהמה׃
כז כל הנפש אשר תאכל כל דם ונכרתה הנפש ההוא מעמיה׃
כח וידבר יהוה אל משה לאמר׃
כט דבר אל בני ישראל לאמר המקריב את זבח שלמיו ליהוה יביא את קרבנו ליהוה מזבח שלמיו׃
ל ידיו תביאינה את אשי יהוה את החלב על החזה יביאנו את החזה להניף אתו תנופה לפני יהוה׃
לא והקטיר הכהן את החלב המזבחה והיה החזה לאהרן ולבניו׃
לב ואת שוק הימין תתנו תרומה לכהן מזבחי שלמיכם׃
לג המקריב את דם השלמים ואת החלב מבני אהרן לו תהיה שוק הימין למנה׃
לד כי את חזה התנופה ואת שוק התרומה לקחתי מאת בני ישראל מעל זבחי שלמיהם ואתנם לאהרן הכהן ולבניו לחק עולם מאת בני ישראל׃
לה זאת משחת אהרן ומשחת בניו מאשי יהוה ביום הקריבו לכהן ליהוה׃
לו אשר צוה יהוה לתת להם ביום משחו אתם מאת בני ישראל חק עולם לדרתם׃
לז זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלאים ולזבח השלמים׃
לח אשר צוה יהוה את משה בהר סיני ביום צותו את בני ישראל להקריב את קרבנם ליהוה במדבר סיני׃
א וידבר יהוה אל משה לאמר׃
ב קח את אהרן ואת בניו אתו ואת הבגדים ואת שמן המשחה ואת פר החטאת ואת שני האילים ואת סל המצות׃
ג ואת כל העדה הקהל אל פתח אהל מועד׃
ד ויעש משה כאשר צוה יהוה אתו ותקהל העדה אל פתח אהל מועד׃
ה ויאמר משה אל העדה זה הדבר אשר צוה יהוה לעשות׃
ו ויקרב משה את אהרן ואת בניו וירחץ אתם במים׃
ז וישם עליו את הכתנת ויחגר אתו באבנט וילבש אתו את המעיל ויתן עליו את האפד ויחגר אתו בחשב האפד ויאפד לו בו׃
ח וישם עליו החשן ויתן אל החשן את האורים ואת התמים׃
ט וישם את המצנפת על ראשו וישם על המצנפת אל מול פניו את ציץ הזהב נזר הקדש כאשר צוה יהוה את משה׃
י ויקח משה את שמן המשחה וימשח את המשכן ואת כל אשר בו ויקדש אתם׃
יא ויזה ממנו על המזבח שבע פעמים וימשח את המזבח ואת כל כליו ואת הכיור ואת כנו לקדשו׃
יב ויצק משמן המשחה על ראש אהרן וימשח אתו לקדשו׃
יג ואת בני אהרן הקריב משה וילבשם כתנת ויחגר אתם אבנט ויחבש להם מגבעת כאשר צוה יהוה את משה׃
יד ויגש את פר החטאת ויסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש פר החטאת׃
טו וישחט וייקח משה את הדם ויתן על קרנות המזבח סביב באצבעו ויחטא את המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח ויקדשהו לכפר עליו׃
טז ויקח את כל החלב אשר על הקרב ואת יתרת הכבד ואת שתי הכליות ואת חלבהן ויקטר משה המזבחה׃
יז ואת הפר ואת עורו ואת בשרו ואת פרשו שרף באש מחוץ למחנה כאשר צוה יהוה את משה׃
יח ויגש את איל העלה ויסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל׃
יט וישחט וייזרק משה את הדם על המזבח סביב׃
כ ואת האיל נתח ניתחו ויקטר משה את הראש ואת הנתחים ואת הפדר׃
כא ואת הקרב ואת הכרעים רחץ במים ויקטר משה את כל האיל המזבחה עלה הוא ריח ניחח אשה ליהוה כאשר צוה יהוה את משה׃
כב ויגש את האיל השני איל המלאים ויסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל׃
כג וישחט וייקח משה מדמו ויתן על תנוך אזן אהרן הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית ויזרק משה את הדם על המזבח סביב׃
כד ואת החלב ואת האליה ואת כל החלב אשר על הקרב ואת יתרת הכבד ואת שתי הכליות ואת חלבהן ואת שוק הימין׃
כה ומסל המצות אשר לפני יהוה לקח חלת מצה אחת וחלת לחם שמן אחת ורקיק אחד ויתן על החלבים ועל שוק הימין׃
כו וישם את הכל על כפי אהרן ועל כפות בניו וינף אתם תנופה לפני יהוה׃
כז ויקח משה אתם מעל כפיהם ויקטר המזבחה על העלה מלאים הם לריח ניחח אשה ליהוה הוא׃
כח ויקח משה את החזה וירם אתו תנופה לפני יהוה מאיל המלאים לו היתה למנה כאשר צוה יהוה את משה׃
כט ויקח משה מן הדם אשר על המזבח ומשמן המשחה ויזה על אהרן על בגדיו ועל בניו ועל בגדי בניו אתו ואת בגדיו ואת בניו ואת בגדי בניו אתו ויקדש את אהרן את בגדיו ואת בניו ואת בגדי בניו אתו׃
ל ויאמר משה אל אהרן ואל בניו בשלו את הבשר פתח אהל מועד ושם אכלים אתו ואת הלחם אשר בסל המלאים כאשר צויתי לאמר אהרן ובניו יאכלוהו׃
לא והנותר בבשר ובלחם באש תשרפו׃
לב ומפתח אהל מועד תצאו שבעת ימים עד יום מלאת ימי מלואיכם כי שבעת ימים ימלא את ידכם׃
לג כאשר עשתה ביום הזה צוה יהוה לעשות לכפר עליכם׃
לד ומפתח אהל מועד תשבו יומם ולילה שבעת ימים ושמרתם את משמרת יהוה ולא תמותו כי כן צויתי׃
לה ויעשו אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה יהוה ביד משה׃
א ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל׃
ב ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעלה תמימים והקרב לפני יהוה׃
ג ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש בני שנה תמימם לעלה׃
ד ושור ואיל לזבח שלמים לזבח לפני יהוה ומנחה בלולה בשמן כי היום יהוה נראה אליכם׃
ה ויקחו את אשר צוה משה אל פני אהל מועד ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני יהוה׃
ו ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יהוה תעשו ויראה אליכם כבוד יהוה׃
ז ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עלתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה יהוה׃
ח ויקרב אהרן אל המזבח וישחט את עגל החטאת אשר לו׃
ט ויקרבו בני אהרן את הדם אליו ויטבל אצבעו בדם ויתן על קרנות המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח׃
י ואת החלב והכליות והיתרת מן הכבד מן החטאת הקטיר המזבחה כאשר צוה יהוה את משה׃
יא ואת הבשר ואת העור שרף באש מחוץ למחנה׃
יב וישחט את העלה וימצאו בני אהרן אליו את הדם ויזרקהו על המזבח סביב׃
יג ואת העלה הקריבו לנתחיה ואת הראש ויקטר על המזבח׃
יד ורחץ את הקרב ואת הכרעים ויקטר על העלה על המזבח׃
טו ויקרב את קרבן העם ויקח את שעיר החטאת אשר לעם וישחטהו ויחטא בו כראשון׃
טז ויקרב את העלה ויעש את המשפט כמצוה׃
יז ויקרב את המנחה וימלא כפו ממנה והקטיר המזבחה מלבד עלת הבקר׃
יח וישחט את השור ואת האיל זבח השלמים אשר לעם ויגישו בני אהרן אליו את הדם ויזרקהו על המזבח סביב׃
יט ואת החלבים מן השור ומן האיל האליה והמכסה והכליות ויתרת הכבד׃
כ וישימו את החלבים על החזות ויקטר החלבים המזבחה׃
כא ואת החזות ואת שוק הימין הניף אהרן תנופה לפני יהוה כאשר צוה משה׃
כב וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם וירד מעשות החטאת והעלה והשלמים׃
כג ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו ויברכו את העם וירא כבוד יהוה אל כל העם׃
כד ותצא אש מלפני יהוה ותאכל על המזבח את העלה ואת החלבים וירא כל העם וירנו ויפלו על פניהם׃
א ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתתו ויתנו בהן אש וישימו עליה קטרת ויקריבו לפני יהוה אש זרה אשר לא צוה אתם׃
ב ותצא אש מלפני יהוה ותאכל אותם וימתו לפני יהוה׃
ג ויאמר משה אל אהרן הוא אשר דבר יהוה לאמר בקרבי אקדש ועל פני כל העם אכבד ויידם אהרן׃
ד ויקרא משה אל מישאל ואל אלצפן בני עזיאל דד אהרן ויאמר אלהם קרבו שאו את אחיכם מאת פני הקדש אל מחוץ למחנה׃
ה ויקרבו וישאום בכתנתם אל מחוץ למחנה כאשר דבר משה׃
ו ויאמר משה אל אהרן ואל אלעזר ואל איתמר בניו פרעותיכם אל תפרעו ובגדיכם לא תפרמו ולא תמותו ועל כל העדה יקצף ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף יהוה׃
ז ומפתח אהל מועד לא תצאו פן תמותו כי שמן משחת יהוה עליכם ויעשו כדבר משה׃
ח וידבר יהוה אל אהרן לאמר׃
ט יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך בבאכם אל אהל מועד ולא תמותו חקת עולם לדרתיכם׃
י ולהבדיל בין הקדש ובין החל ובין הטמא ובין הטהור׃
יא ולהורות את בני ישראל את כל החקים אשר דבר יהוה אליהם ביד משה׃
יב וידבר משה אל אהרן ואל אלעזר ואל איתמר הנותרים קחו את המנחה הנותרת מאשי יהוה ואכלוה מצות אצל המזבח כי קדש קדשים היא׃
יג ואכלתם אתה במקום קדש כי חקך וחק בניך הוא מאשי יהוה כי כן צויתי׃
יד וחזה התנופה ושוק התרומה תאכלו במקום טהור אתה ובניך ובנתיך אתך כי חקך ובני חקך נתנים מזבחי שלמי בני ישראל׃
טו שוק התרומה וחזה התנופה על אשי החלבים יביאו להניף תנופה לפני יהוה והיתה לך ולבניך אתך לחק עולם כאשר צוה יהוה׃
טז ואת שעיר החטאת דרש דרש משה והנה שרף ויקצף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן הנותרים לאמר׃
יז מדוע לא אכלתם את החטאת במקום הקדש כי קדש קדשים הוא ואתה נתן אתה לכם לשאת את עון העדה לכפר עליהם לפני יהוה׃
יח הן לא הובא את דמה אל הקדש פנימה אכל תאכלו אתה בקדש כאשר צויתי׃
יט וידבר אהרן אל משה הן היום הקריבו את חטאתם ואת עלתם לפני יהוה ותקרנה אתי כאלה ואכלתי חטאת היום היטב בעיני יהוה׃
כ וישמע משה ויטב בעיניו׃
א וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר אלהם׃
ב דברו אל בני ישראל לאמר זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה אשר על הארץ׃
ג כל מפרסת פרסה שסעת שתי פרסות מעלת גרה בבהמה אתה תאכלו׃
ד אך את זה לא תאכלו מעלי הגרה ומן המפרסי הפרסה את הגמל כי מעלה גרה הוא ופרסה אינו מפריס טמא הוא לכם׃
ה ואת השפן כי מעלה גרה הוא ופרסה לא יפריס טמא הוא לכם׃
ו ואת הארנבת כי מעלת גרה היא ופרסה לא הפריסה טמאה היא לכם׃
ז והחזיר כי מפריס פרסה הוא והוא שסע שפרסה ופרסת הטלף וגרה לא יגר טמא הוא לכם׃
ח מבשרם לא תאכלו ובנבלתם לא תגעו טמאים הם לכם׃
ט את זה תאכלו מכל אשר במים כל אשר לו סנפיר ושקשקת במים באמים ובנחלים אתם תאכלו׃
י וכל אשר אין לו סנפיר ושקשקת באמים ובנחלים מכל שרץ המים ומכל נפש החיה אשר במים שקץ הם לכם׃
יא ושקץ יהיו לכם מבשרם לא תאכלו ואת נבלתם תשקצו׃
יב כל אשר אין לו סנפיר ושקשקת במים שקץ הוא לכם׃
יג ואת אלה תשקצו מן העוף לא יאכלו שקץ הם את הנשר ואת הפרס ואת העזניה׃
יד ואת הדיה ואת האיה למינה׃
טו את כל ערב למינו׃
טז ואת בת היענה ואת התחמס ואת השחף ואת הנץ למינהו׃
יז ואת הכוס ואת השלך ואת הינשוף׃
יח ואת התנשמת ואת הקאת ואת הרחם׃
יט ואת החסידה האנפה למינה ואת הדוכיפת ואת העטלף׃
כ וכל שרץ העוף הולך על ארבע שקץ הוא לכם׃
כא אך את זה תאכלו מכל שרץ העוף הולך על ארבע אשר לו כרעים מלמעלה לרגליו לנתר בהן על הארץ׃
כב את אלה מהם תאכלו את הארבה למינהו ואת הסלעם למינהו ואת החרגל למינהו ואת החגב למינהו׃
כג וכל שרץ העוף אשר לו ארבע רגלים שקץ הוא לכם׃
כד ואלה תטמאו לכם כל הנוגע בנבלתם יטמא עד הערב׃
כה וכל הנושא מנבלתם יכבס בגדיו וטמא עד הערב כל אלה לכם לטמא בכל נוגע בנבלתם יטמא עד הערב׃
כו כל הבהמה אשר הוא מפרסת פרסה ושסעת שסע איננה מעלת גרה טמאים הם לכם כל הנוגע בהם יטמא׃
כז וכל הולך על כפיו בכל החיה ההלכת על ארבע טמאים הם לכם כל הנוגע בנבלתם יטמא עד הערב׃
כח ונושא את נבלתם יכבס בגדיו וטמא עד הערב טמאים הם לכם׃
כט ואלה לכם הטמא בשרץ השרץ על הארץ החלד והעכבר והצב למינהו׃
ל והאנקה והכח והלטאה והחמט והתנינמת׃
לא אלה בשרץ טמאים לכל הנוגע בהם במותם יטמא עד הערב׃
לב וכל אשר יפול עליו מהם במותם יטמא מכל כלי עץ או בגד או עור או שק כל כלי אשר יעשה מלאכה בהם במים יובא והיה טמא עד הערב וטהר׃
לג וכל כלי חרש אשר יפול מהם אל תוכו כל אשר בתוכו יטמא ואתו תשברו׃
לד מכל האכל אשר יאכל אשר יבוא עליו מים יטמא וכל משקה אשר ישתה בכל כלי יטמא׃
לה וכל אשר יפול מנבלתם עליו יטמא תנור וכיריים יתץ טמאים הם וטמאים יהיו לכם׃
לו אך מעין ובור מקוה מים יהיה טהור והנוגע בנבלתם יטמא׃
לז וכי יפול מנבלתם על כל זרע זרוע אשר יזרע טהור הוא׃
לח ואם מים יתן על זרע ונפל מנבלתם עליו טמא הוא לכם׃
לט וכי ימות מן הבהמה אשר היא לכם לאכלה הנוגע בנבלתה יטמא עד הערב׃
מ והאכל מנבלתה יכבס בגדיו וטמא עד הערב והנושא את נבלתה יכבס בגדיו וטמא עד הערב׃
מא וכל השרץ השרץ על הארץ שקץ הוא לא יאכל׃
מב כל הולך על גחון ועל כל הולך על ארבע עד כל מרבה רגלים לכל השרץ השרץ על הארץ לא תאכלום כי שקץ הם׃
מג אל תשקצו את נפשתיכם בכל השרץ השרץ ולא תטמאו בהם ונטמתם בם׃
מד כי אני יהוה אלהיכם והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני ולא תטמאו את נפשתיכם בכל השרץ הרמש על הארץ׃
מה כי אנכי יהוה המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים והייתם קדשים כי קדוש אני׃
מו זאת תורת הבהמה והעוף וכל נפש החיה הרמשת בארץ׃
מז להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל׃
א וידבר יהוה אל משה לאמר׃
ב דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה תטמא׃
ג וביום השמיני ימול בשר ערלתו׃
ד ושלשים יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא עד מלאת ימי טהרה׃
ה ואם נקבה תלד וטמאה שבעים בנדתה ושלשים יום ושלשת ימים תשב על דמי טהרה׃
ו ובמלאת ימי טהרה לבן או לבת תביא כבש בן שנתו לעלה ובן יונה או תור לחטאת אל פתח אהל מועד אל הכהן׃
ז והקריבו לפני יהוה וכפר עליה ועל טהרה מזוב דמיה זאת תורת הילדת לזכר או לנקבה׃
ח ואם לא תמצא ידה די שה והיתה שתי תרים או שני בני יונה אחד לעלה ואחד לחטאת וכפר עליה הכהן וטהרה׃
א וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר׃
ב אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים׃
ג וראה הכהן את הנגע בעור הבשר ושער בנגע הפך לבן ומראה הנגע עמק מעור בשרו נגע צרעת הוא וראהו הכהן וטמא אתו׃
ד ואם בהרת לבנה היא בעור בשרו ועמק אין מראה מן העור ושערה לא הפך לבן והסגיר הכהן את הנגע שבעת ימים׃
ה וראהו הכהן ביום השביעי והנה הנגע עמד בעיניו לא פשה הנגע בעור והסגירו הכהן שבעת ימים שנית׃
ו וראהו הכהן ביום השביעי שנית והנה כהה הנגע ולא פשה הנגע בעור וטהרו הכהן מספחת הוא וכבס בגדיו וטהר׃
ז ואם פשה תפשה הספחת בעור אחרי הראות אל הכהן לטהרתו ונראה שנית אל הכהן׃
ח וראה הכהן והנה פשתה הספחת בעור וטמא אתו צרעת הוא׃
ט נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן׃
י וראה הכהן והנה שאת לבנה בעור והוא הפך שער לבן ומחיות בשר חי בשאת׃
יא צרעת נושנת היא בעור בשרו וטמא הכהן לא יסגירנו כי טמא הוא׃
יב ואם פרוח תפרח הצרעת בעור ומכסה הצרעת את כל עור הנגע מראשו ועד רגליו לכל מראה עיני הכהן׃
יג וראה הכהן והנה כסה הצרעת את כל בשרו וטהר את הנגע כלו הפך לבן טהור הוא׃
יד וביום הראות בו בשר חי יטמא׃
טו וראה הכהן את הבשר החי וטמא את הבשר החי טמא הוא צרעת הוא׃
טז או כי ישוב הבשר החי והפך ללבן ובא אל הכהן׃
יז וראהו הכהן והנה נהפך הנגע ללבן וטהר הכהן את הנגע טהור הוא׃
יח ובשר כי יהיה בו בעורו שחין והיה במקום השחין שאת לבנה או בהרת לבנה אדמדמת והראה אל הכהן׃
יט וראה הכהן והנה מראה שפל מעור ושערה הפך לבן וטמא הכהן נגע צרעת הוא בשחין פרחה׃
כ וראה הכהן והנה אין מראה שפל מעור ושערה לא הפך לבן והכהן הסגירו שבעת ימים׃
כא וראה אתו הכהן ביום השביעי והנה כהה לא פשתה בעור והכהן הסגירו שבעת ימים׃
כב ואם פשה תפשה בעור וטמא הכהן נגע הוא׃
כג ואם תחתיה תעמד הבהרת לא פשתה מספחת השחין היא וטהרו הכהן׃
כד או בשר כי יהיה בעורו מכות אש והיה מחית המכות בהרת לבנה אדמדמת או לבנה׃
כה וראה אתה הכהן והנה נהפך שער לבן בבהרת ומראה עמק מעור הצרבת צרעת הוא בבהרת פרחה וטמא אתו נגע צרעת הוא׃
כו וראה הכהן והנה אין בבהרת שער לבן ושפלה אינה מן העור והוא כהה והסגירו הכהן שבעת ימים׃
כז וראהו הכהן ביום השביעי אם פשה תפשה בעור וטמא הכהן נגע צרעת הוא׃
כח ואם תחתיה תעמד הבהרת לא פשתה בעור והוא כהה שאת המכוה היא וטהרו הכהן כי צרבת המכוה הוא׃
כט ואיש או אשה כי יהיה בו נגע בראש או בזקן׃
ל וראה הכהן את הנגע והנה מראהו עמק מן העור ובו שער צהב דק והטמא אתו הכהן נתק הוא צרעת הראש או הזקן הוא׃
לא וכי יראה הכהן את נגע הנתק והנה אין מראהו עמק מן העור ושער שחור אין בו והסגיר הכהן את נגע הנתק שבעת ימים׃
לב וביום השביעי יראה הכהן את הנגע והנה לא פשה הנתק ושער צהב לא היה בו ומראה הנתק אין עמק מן העור׃
לג והתגלח והנתק לא יגלח ואת מתק הנתק יסגיר הכהן שבעת ימים שנית׃
לד וראה הכהן את הנתק ביום השביעי והנה לא פשה הנתק בעור ומראהו אין עמק מן העור וטהרו הכהן וכבס בגדיו וטהר׃
לה והיה כי פשה תפשה הנתק בעור אחרי טהרתו׃
לו וראהו הכהן והנה פשתה הנתק בעור לא יבקר הכהן לשער הצהב טמא הוא׃
לז ואם בעיניו עמד הנתק ושער שחור צמח בו נרפא הנתק טהור הוא וטהרו הכהן׃
לח ואיש או אשה כי יהיה בעור בשרם בהרת בהרת לבנת׃
לט וראה הכהן והנה בעור בשרם בהרות כהות לבנת בהק הוא פרח בעור טהור הוא׃
מ ואיש כי ימרט ראשו קרח הוא טהור הוא׃
מא ואם מפאת פניו ימרט ראשו גבח הוא טהור הוא׃
מב וכי יהיה בקרחת או בגבחת נגע לבן אדמדם צרעת פרחת הוא בקרחתו או בגבחתו׃
מג וראהו הכהן והנה שאת הנגע לבנה אדמדמת בקרחתו או בגבחתו כמראה צרעת עור בשר׃
מד איש צרוע הוא טמא הוא טמא יטמאנו הכהן בראשו נגעו׃
מה והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוע ועל שפם יעטה וטמא טמא יקרא׃
מו כל ימי אשר הנגע בו יטמא טמא הוא בדד ישב מחוץ למחנה מושבו׃
מז והבגד כי יהיה בו נגע צרעת בבגד צמר או בבגד פשתים׃
מח או בשתי או בערב לפשתים ולצמר או בעור או בכל מלאכת עור׃
מט והיה הנגע ירקרק או אדמדם בבגד או בעור או בשתי או בערב או בכל כלי עור נגע צרעת הוא והראה את הכהן׃
נ וראה הכהן את הנגע והסגיר את הנגע שבעת ימים׃
נא וראה את הנגע ביום השביעי כי פשה הנגע בבגד או בשתי או בערב או בעור לכל אשר יעשה העור למלאכה נגע צרעת מרקעת הנגע טמא הוא׃
נב ושרף את הבגד או את השתי או את הערב בצמר או בפשתים או את כל כלי העור אשר יהיה בו הנגע כי צרעת מרקעת הוא באש תשרף׃
נג וכי יראה הכהן והנה לא פשה הנגע בבגד או בשתי או בערב או בכל כלי עור׃
נד וצוה הכהן וכבסו את אשר בו הנגע והסגיר אתו הכהן שבעת ימים שנית׃
נה וראה הכהן אחרי הכבס את הנגע והנה לא הפך הנגע את עינו ונגעו לא פשה טמא הוא באש תשרפנו פחתת הוא בקרחתו או בגבחתו׃
נו וראה הכהן והנה כהה הנגע אחרי הכבס אתו ובצע אתו מן הבגד או מן העור או מן השתי או מן הערב׃
נז ואם תראה עוד בבגד בשתי או בערב או בכל כלי עור פרחת היא באש תשרף את אשר בו הנגע׃
נח והבגד או השתי או הערב או כל כלי העור אשר תכבס וסר מהם הנגע וכבס שנית וטהר׃
נט זאת תורת נגע צרעת בבגד הצמר או הפשתים או בשתי או בערב או בכל כלי עור לטהרו או לטמאו׃
א וידבר יהוה אל משה לאמר׃
ב זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והובא אל הכהן׃
ג ויצא הכהן אל מחוץ למחנה וראה הכהן והנה נרפא נגע צרעת מן הצרוע׃
ד וצוה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהרות ועץ ארז ושני תולעת ואזוב׃
ה וצוה הכהן ושחט את הצפור האחת אל כלי חרש על מים חיים׃
ו את הצפור החיה יקח אתה ואת עץ הארז ואת שני התולעת ואת האזוב ואת הצפור החיה יטבל אתם ואת הדם הצפור השחטה על המים החיים׃
ז והזה על המטהר מן הצרעת שבע פעמים וטהרו ושלח את הצפור החיה על פני השדה׃
ח וכבס המטהר את בגדיו וגלח את כל שערו ורחץ במים וטהר ואחר יבוא אל המחנה וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים׃
ט והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו את ראשו ואת זקנו ואת גבת עיניו ואת כל שערו יגלח וכבס את בגדיו ורחץ את בשרו במים וטהר׃
י וביום השמיני יקח שני כבשים תמימים וכבשה אחת בת שנתה תמימה ושלשה עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן ולג אחד שמן׃
יא והעמיד הכהן המטהר את האיש המטהר ואת אלה לפני יהוה פתח אהל מועד׃
יב ולקח הכהן את הכבש האחד והקריב אתו לאשם ואת לג השמן והניף אתם תנופה לפני יהוה׃
יג ושחט את הכבש במקום אשר ישחט את החטאת ואת העלה במקום הקדש כי כאשם החטאת הוא לכהן קדש קדשים הוא׃
יד ולקח הכהן מדם האשם ונתן הכהן על תנוך אזן המטהר הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית׃
טו ולקח הכהן מלג השמן ונתן על כף הכהן השמאלית׃
טז והטביל הכהן את אצבעו הימנית מן השמן אשר על כפו השמאלית והזה מן השמן באצבעו שבע פעמים לפני יהוה׃
יז ומיתר השמן אשר על כפו יתן הכהן על תנוך אזן המטהר הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית על דם האשם׃
יח והנותר בשמן אשר על כף הכהן יתן על ראש המטהר וכפר עליו הכהן לפני יהוה׃
יט ועשה הכהן את החטאת וכפר על המטהר מטמאתו ואחר ישחט את העלה׃
כ והעלה הכהן את העלה ואת המנחה על המזבח וכפר עליו הכהן וטהר׃
כא ואם דל הוא ואין ידו משגת ולקח כבש אחד אשם לתנופה לכפר עליו ועשרון סלת אחד מנחה בלולה בשמן ולג שמן׃
כב ושתי תרים או שני בני יונה אשר תשיג ידו והיה אחד חטאת והאחד עלה׃
כג והביא אתם ביום השמיני לטהרתו אל הכהן אל פתח אהל מועד ל

אבל הוא שמר לו. וזה כמעט אינו נכתב אלא כדברי־הם. ואתם
כמעט כמוה הוא כאן הוא כמו הוא כמו הוא כמו הוא כמו
הוא כמו הוא כמו

لمالك وحق الله، وإن قدرت فلم أقدر منك شيئاً.

١٦٧ - حدثنا هارون بن معروف ثنا ضمرة قال: قال ابن شوذب: حدثني مولى لعبد العزيز بن أبي رواد قال: كنت عند عبد العزيز بن أبي رواد فجاءه رجل فقال: يا أبا عبد الله، ما تقول في رجل أتى امرأته وهي حائض؟ فقال: أيها السائل، أفلا أخبرك بما هو أعظم من ذلك؟ من أتى امرأته في دبرها فقد كفر بما أنزل الله على محمد ﷺ.

حدثنا أحمد بن منصور ثنا عبد الرزاق أنا معمر عن أيوب عن نافع عن ابن عمر قال: إتيان النساء في أدبارهن من الكبائر

ומשפחתו, ובכל מקום שיגורו, ישמרו על טהרת המשפחה ועל חינוך הילדים בבתי ספר יהודיים, ויחנכו את ילדיהם ברוח התורה והמצוות, ובמסורת אבותיהם הקדושים.

ב. הרבנים, הדיינים, המשפיעים והמורים בכל מקום, יעשו כל אשר ביכולתם כדי לחזק את הבתים היהודיים, ולהרחיק מהם כל מה שעלול לפגוע בקדושתם ובטהרתם.

ג. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

ד. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

ה. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

ו. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

ז. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

ח. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

ט. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

י. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

יא. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

יב. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

יג. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

יד. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

טו. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

טז. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

יז. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

יח. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

יט. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

כ. הרבנים, הדיינים והמורים יפעלו בכל הדרכים האפשריות, כדי להרחיק מישראל את הנגע הנורא של הפרת נישואין, ויעשו כל מאמץ למנוע נישואים כאלה, ובמיוחד נישואים עם גויים וגויות.

ו.ס.

ר. ואך תכיפ.ם אלהיכם שלהעמיתו ביקוא בטל.ואך שלפ.ם
ואלו ואך שלח מל בחוקים בכ מ שלפ.ם ואטוא
סשיכ ואסכם ואוזכר שיכ ואשך ר, קשוי פיוצ ואך
שלפ.ם לא .תכפ שלפ.ם ואשפ.ם פיוצ.ם .תכפ. פיוצ ר,
שוכיר שלפ .תכפ שכ פיכ שכלהי; שכ בטל פיוצ.ם
ואשך לא תכפ.ם; אשך ר, קשוי פיוצ ואך שלפ.ם
ואשך שכ תכפ.ם שכ פיוצ.ם .תכפ. בשכ ר, כיוצא
פיוצ לא .תכפ ואשפ.ם פיוצ.ם .תכפ. בשכ ר, כיוצא

ומלכות ומלכות ומלכות

ابن. ابن. ابن. ابن. ابن. ابن. ابن.

ومن الواضح أن هذه الأبيات تشير إلى أن الشاعر قد أقام في هذه الديار زمنا طويلا، وأن هذه الديار كانت تعد من ديار قومه، وأن هذه الديار كانت تعد من ديار قومه، وأن هذه الديار كانت تعد من ديار قومه

وقد بلغ عدد الذين أسلموا في هذه السنة ثلاثة وسبعين رجلا وامرأة
ما عدا الصبيان والنساء. وكان من جملة من أسلم في هذه السنة
حمزة بن عبد المطلب وعمر بن الخطاب رضي الله عنهما. وكان
إسلام عمر عزا للإسلام وفتحا في الدين ونصرا على الأعداء
وهجرة إلى المدينة سماها الله تعالى فتحا. وكان عمر أول من
هاجر إليها علانية. وكان بين إسلامه وهجرته ثلاثة أيام.
وكان سبب إسلامه أنه خرج يريد رسول الله ﷺ وأصحابه
وقد اجتمعوا في بيت أرقم بن أبي الأرقم عند الصفا. فلقيه
رجل من بني مخزوم فقال له: أين تريد يا عمر؟ فقال: أريد
محمدا الذي قد صبأ وترك دين آبائه وأجدادنا. فقال له
ذلك الرجل: لقد غويت يا عمر وسفهت نفسك حتى تريد قتل
محمد لأن بني عدي بن كعب لا يدعونك تقتل محمدا وقد
صبأ هو. فقال عمر في نفسه: صدق هذا الرجل. فقال له
الرجل: ما لي أراك يا عمر تزعم أنك قد هممت بأمر عظيم
وتظن أن بني عدي بن كعب لا يدعونك تقتل محمدا وقد
صبأ هو. فقال عمر: فما لي لا أظن ذلك وقد صبأت أنت
وتركت دين آبائك. فقال له الرجل: يا عمر إن أختك وختنك
قد صبآ وتركا دينك. فقال عمر: فأختي وختني؟ فقال له
الرجل: نعم. فرجع عمر حتى أتى أختنه وعندهما رجل
يقال له خباب بن الأرت معه صحيفة فيها طه. فلما سمع
خباب بن الأرت قراءة عمر خاف أن يقتله فاختبأ في بيت
لبعض النساء. وأخذت فاطمة الصحيفة فجعلتها تحت فخذها
وقد سمع عمر قراءة خباب فلما دخل عليهما قال: ما هذه
الهينمة التي سمعت؟ فقالا له: ما سمعت شيئا. فقال عمر:
بلى والله لقد أخبرت أنكما قد تابعتما محمدا على دينه.
وبطش بختنه فوطئه وطأ شديدا. فقامت إليه فاطمة لتدفع
عن زوجها فنفحها بيده فدمى وجهها. فلما فعل ذلك بكت
فاطمة وقالت له: يا عمر إن كنت إنما جئت بباطل فقد
ذهب الحق الذي أنت عليه. أشهد أن لا إله إلا الله وأن
محمدا عبده ورسوله. فلما سمع عمر ما صنع بأخته ندم
على ما فعل وقال لها: أعطيني هذه الصحيفة التي سمعتكم
تقرؤون فيها آنفا لأنظر ما هذا الذي جاء به محمد. وكان
عمر يقرأ الكتابة. فقالت له فاطمة: إنا نخشاك عليها.
فقال لها: لا تخافي. وحلف لها بآلهتها أن يردها إليها
إذا قرأها. فلما قال ذلك طمعت في إسلامه لما رأت من
رغبته في الخير. فقالت له: يا أخي إنك نجس على شركك
بالله. وإنه لا يمسها إلا المطهرون. فقام عمر فاغتسل
فلما اغتسل أخذت فاطمة الصحيفة فدفعتها إليه وفيها
طه. فقرأ منها صدرا. ثم قال: ما أحسن هذا الكلام
وأكرمه وأشرفه. فلما سمع خباب قول عمر خرج إليه
فقال له: يا عمر والله إني لأرجو أن يكون الله قد
خصك بدعوة نبيه ﷺ. فإني سمعته أمس وهو يقول:
اللهم أيد الإسلام بأحد الرجلين إما بعمر بن الخطاب
وإما بعمرو بن هشام أبي جهل. فانظر يا عمر ما أنت
صانع. فلما سمع عمر كلام خباب قال له: دلني يا خباب
على محمد حتى آتيه فأسلم على يديه. فقال له خباب:
هو في بيت عند الصفا. فأخذ عمر سيفه فتوشح به ثم
عمد إلى باب البيت الذي فيه رسول الله ﷺ وأصحابه
فضرب الباب. فلما سمع القوم قرع الباب قام رجل إلى
باب البيت فنظر من خلل الباب فرأى عمر متوشحا
بالسيف فرجع إلى مكانه فقال: يا رسول الله عمر بالباب
متوشحا بالسيف. فقال حمزة: ائذن له فإن جاء يريد
خيرا بذلناه له وإن جاء يريد شرا قتلناه بسيفه. فقال
رسول الله ﷺ: ائذن له. فأقبل الرجل حتى فتح الباب
فقال: ادخل يا عمر. فدخل عمر فقام إليه رسول الله ﷺ
فأخذ بمجامع ثوبه وبحمائل سيفه فجبذه جبذة شديدة
فقال: أما والله يا عمر لتنتهين أو ليحلن الله بك
وبقومك ما حل بالوليد بن المغيرة. فقال عمر: يا رسول
الله جئتك لأؤمن بالله وبرسوله وبما جاء من عند الله
فكبر رسول الله ﷺ تكبيرة عرف أهل البيت من أصحابه
أن عمر قد أسلم. فقام عمر فصدع بالإسلام جهرا وخرج
فجعل يكبر حتى انتهى إلى المسجد وحمزة إلى جنبه
وأبو جهل في صنادید قريش قد جلسوا في أنديتهم
فمشى عمر حتى جلس إلى خال أبي جهل فقال له: يا
خال هل علمت أني قد صبأت إلى دين محمد وآمنت
بما جاء به؟ فقال أبو جهل: قبح الله ما صنعت وقبح
ما جئت به. فقام عمر على باب المسجد فنادى بأعلى
صوته: ألا إن عمر بن الخطاب قد صبأ. فوثب أبو جهل
في طلبه حتى أتى باب المسجد فوقف على الباب وقال:
ألا إن عمر بن الخطاب قد صبأ. فقام عمر على أبي جهل
فأخذ بلحيته ثم ضربه بالأرض ضربة شديدة وقال: أنت
يا عدو الله أشد على الإسلام من غيرك. فقال أبو جهل:
ما أنا إلا رجل من قومي وما بلغت أن أكون رأسا فيهم
إلا بعد موت أبي وأخي. فقال عمر: أنت يا عدو الله
أشد على الإسلام من غيرك. فقال أبو جهل: ما أنا إلا
رجل من قومي وما بلغت أن أكون رأسا فيهم إلا بعد
موت أبي وأخي. فقال عمر: أنت يا عدو الله أشد على
الإسلام من غيرك. فقال أبو جهل: ما أنا إلا رجل من
قومي وما بلغت أن أكون رأسا فيهم إلا بعد موت أبي
وأخي. فقال عمر: أنت يا عدو الله أشد على الإسلام
من غيرك. فقال أبو جهل: ما أنا إلا رجل من قومي
وما بلغت أن أكون رأسا فيهم إلا بعد موت أبي وأخي.
فقال عمر: أنت يا عدو الله أشد على الإسلام من غيرك.
فقال أبو جهل: ما أنا إلا رجل من قومي وما بلغت أن
أكون رأسا فيهم إلا بعد موت أبي وأخي. فقال عمر:
أنت يا عدو الله أشد على الإسلام من غيرك. فقال أبو
جهل: ما أنا إلا رجل من قومي وما بلغت أن أكون رأسا
فيهم إلا بعد موت أبي وأخي. فقال عمر: أنت يا عدو
الله أشد على الإسلام من غيرك. فقال أبو جهل: ما أنا
إلا رجل من قومي وما بلغت أن أكون رأسا فيهم إلا
بعد موت أبي وأخي. فقال عمر: أنت يا عدو الله أشد
على الإسلام من غيرك. فقال أبو جهل: ما أنا إلا رجل
من قومي وما بلغت أن أكون رأسا فيهم إلا بعد موت

ولك مدلم. وك رمهم ظهو ابك ٥٢٥ ولك ٥٢٥ ولك ٥٢٥ ول

"אתה ידבר ויהי אלי ויאמר, ואתה בן אדם, קח לך לבנה
וקחהו לפניך, וצור עליו עיר, ירושלים.
ונתת עליו מצור, ובנית עליו דיק, ושפכת עליו סללה
ונתת עליו מחנות, ושים עליו כרים סביב.
ואתה קח לך מחבת ברזל, ונתתה אותה קיר ברזל בינך
ובין העיר, והכינות את פניך אליה, והיתה בצור,
והצרת אותה, אות היה לבית ישראל.
ואתה שכב על צדך השמאלי, ושמת את עון בית ישראל
עליו, כמספר הימים אשר תשכב עליו תשא עונם.
ואני נתתי לך את שנות עונם למספר ימים, שלש מאות
ותשעים יום, ונשאת עון בית ישראל.
וכלית את אלה, ושכבת שנית על צדך הימני, ונשאת
את עון בית יהודה, ארבעים יום, יום לשנה, יום לשנה
נתתי לך.
ואתה את פני ירושלים תכין, וזרועך חשופה, והנבאת
עליה.
והנה נתתי עליך עבותות, ולא תהפך מצדך אל צדך
עד כלותך את ימי מצורך.
ואתה קח לך חטים ושעורים ופול ועדשים ודוחן
ושבלת, ונתתה אותם בכלי אחד, ועשית אותם לך
ללחם, מספר הימים אשר אתה שכב על צדך, שלש מאות
ותשעים יום תאכלנו.
ואכלתך במאכל עשוי שערה עוגות, ועיני הבאש
תעשנו לעיניהם בצואת האדם תעשנה.
ויאמר יהוה, כן יאכלו בני ישראל את לחמם טמא
בגוים אשר אדיחם שם.
ואמר, אהה אדני יהוה, הנה נפשי לא מטמאה, ונבלה
וטרפה לא אכלתי מנעורי ועד עתה, ולא בא בפי בשר
פגול.
ויאמר אלי, ראה נתתי לך את צאת הבקר תחת צאת
האדם, ועשית את לחמך עליה.
ויאמר אלי, בן אדם, הנני שבר את מטה לחם בירושלים
ואכלו לחם במשקל ובדאגה ומים במשורה ובשממון
ישתו.
למען יחסרו המים והלחם, ונשמו איש ואחיו, ונמקו
בעונם.

ואתה בן אדם, קח לך חרב חדה, תער מספר תקח לך,
והעברת על ראשך ועל זקן זקנך, ולקחת לך מאזנים
וחלקת אתם.
שלש ממית תשרף בתוך העיר במלאת ימי המצור,
ולקחת שלש פעמים כמספר, וצרת בשולי בגדך.
ולקחת מהם ושלכת בתוך האש ושרפת אותם באש,
מתוכה תצא אש על כל בית ישראל.
ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה, זאת ירושלים,
בתוך הגוים שמתיה וסביבותיה ארצות.
ותמרה משפטי ברשעה מן הגוים ואת חקותי מן
הארצות אשר סביבותיה, כי את משפטי מאסו וחקותי
בל הלכו בהם.
לכן כה אמר אדני יהוה, יען המונכם מן הגוים אשר
סביבותיכם בחקותי לא הלכתם ואת משפטי לא עשיתם
וכמשפטי הגוים אשר סביבותיכם לא עשיתם.
לכן כה אמר אדני יהוה, הנני אני אליך וביצעתי
בתוכך משפטים לעיני הגוים.
ועשיתי בך את אשר לא עשיתי וכאשר לא אעשה עוד
כמוהו, בכל תועבותיך.
לכן אבות יאכלו בניהם בתוכך, ובנים יאכלו אבותם,
ועשיתי בך שפטים והזריתי כל שארית אותך לכל רוח.
לכן חי אני נאם אדני יהוה, אם לא על כל תועבותיך
ועל כל שקוציך טמאתי את מקדשי, וגם אני אגרע
ולא תחוס עיני ולא אחמול.
שלש בדבר ימותו ברעב בתוכך, ושלש בחרב יפלו
סביבותיך, ושלש לכל רוח אזרה, ושלפתי אחריהם חרב.
ומלאו אפי בהם, ונחמתי, וידעו כי אני יהוה דברתי
בקנאתי בכלותי חמתי בהם.
ונתתי את עריך חרבה ושממה, והיו חרפה וחרפה
למשל ושמה לעיני כל עוברי אורח.
חרפה ונאצה תהיה לעיני הגוים אשר סביבותיך
כי אשפט בך בחרון אף ובחמה ובתוכחות חמה.
אני יהוה דברתי.

ومن الأمور التي يجب على الإنسان أن يتجنبها في حياته اليومية هي الكذب، فالكذب يؤدي إلى فقدان الثقة بين الناس، ويجعل الشخص الذي يكذب يشعر بالخوف والقلق من أن يُكتشف أمره. كما أن الكذب يؤدي إلى تدهور العلاقات الاجتماعية، حيث يفقد الناس احترامهم وثقتهم بالشخص الذي يكذب عليهم. لذلك، يجب على الإنسان أن يكون صادقًا في جميع تعاملاته، وأن يتحلى بالشجاعة في قول الحقيقة مهما كانت صعبة.

ومن الأمور التي يجب على الإنسان أن يتجنبها أيضًا هي الغيبة والنميمة، فالغيبة هي ذكر الشخص بما يكره في غيابه، سواء كان ما يقال عنه صحيحًا أو غير صحيح. أما النميمة فهي نقل الكلام بين الناس بقصد الإفساد بينهم أو التسبب في المشاكل. هذه الأفعال تؤدي إلى زرع الكراهية والعداوة بين الأفراد، وتدمر الروابط الاجتماعية القوية. لذلك، يجب على الإنسان أن يبتعد عن هذه الأفعال وأن يحرص على نشر المحبة والتسامح بين الناس.

ومن الأمور التي يجب على الإنسان أن يتجنبها أيضًا هي الغيبة والنميمة، فالغيبة هي ذكر الشخص بما يكره في غيابه، سواء كان ما يقال عنه صحيحًا أو غير صحيح. أما النميمة فهي نقل الكلام بين الناس بقصد الإفساد بينهم أو التسبب في المشاكل. هذه الأفعال تؤدي إلى زرع الكراهية والعداوة بين الأفراد، وتدمر الروابط الاجتماعية القوية. لذلك، يجب على الإنسان أن يبتعد عن هذه الأفعال وأن يحرص على نشر المحبة والتسامح بين الناس.

ومن الأمور التي يجب على الإنسان أن يتجنبها أيضًا هي الغيبة والنميمة، فالغيبة هي ذكر الشخص بما يكره في غيابه، سواء كان ما يقال عنه صحيحًا أو غير صحيح. أما النميمة فهي نقل الكلام بين الناس بقصد الإفساد بينهم أو التسبب في المشاكل. هذه الأفعال تؤدي إلى زرع الكراهية والعداوة بين الأفراد، وتدمر الروابط الاجتماعية القوية. لذلك، يجب على الإنسان أن يبتعد عن هذه الأفعال وأن يحرص على نشر المحبة والتسامح بين الناس.

ומלא ומלא ומלא

ירמיה י, י

ובאלהי אמת ה' אלהים חיים ומלך עולם מקצפו תרעש הארץ ולא יכלו גוים זעמו׃

ירמיה י, י

١٤٥ ولكن من له حق الشفعة ممن له رأس ٦ سهام كان له
كذلك من له سهم واحد من ٦ سهام فأقل
فإن له الشفعة أيضا على قدر سهامه
وكذلك من له سهمان من ٦ سهام فأقل
فإن له الشفعة أيضا على قدر سهامه
وكذلك من له ٣ سهام من ٦ سهام فأقل
فإن له الشفعة أيضا على قدر سهامه
وكذلك من له ٤ سهام من ٦ سهام فأقل
فإن له الشفعة أيضا على قدر سهامه
وكذلك من له ٥ سهام من ٦ سهام فأقل
فإن له الشفعة أيضا على قدر سهامه
وكذلك من له

ואת אלהי צבאות יהוה הוא יגע ארץ	ותמוג כל יושב בה
ונשאו בעבי ארץ על כתף יחד	יזובון כיאור מצרים
והיה ביום ההוא לא יהיה אור	יקפאון
והיה יום אחד הוא יודע ליהוה	לא יום ולא לילה
והיה ביום ההוא יצאו מים חיים	מחציתם אל הים הקדמוני
ומחציתם אל הים האחרון	בקיץ ובחרף יהיה
והיה יהוה למלך על כל הארץ	ביום ההוא יהיה יהוה אחד
ושמו אחד	
כל הארץ תסבב כערבה	מגבע עד רמון נגב ירושלם
והיתה רוממה	ויושבה תחתיה
משער בנימן עד מקום שער הראשון	עד שער הפנות
ומגדל חננאל עד יקבי המלך	
ויבצרו בה כי לה השמידה	וישבו לבטח
והיתה לבזה לגוים	השוללים אותה
והכיתי את כל העמים	הנלחמים על ירושלם
והיה המגפה	אשר יגוף יהוה
את כל העמים	הצבאים על ירושלם
ונמק בשרו	בעודם עומדים על רגליהם
ועיניהם תמקנה	במחניהם
ולשונם תמק	בפיהם
והיה ביום ההוא	מהומת יהוה גדולה
תהיה בהם	
והחזיקו איש	ביד רעהו
ועלתה יד	איש על יד רעהו
וגם יהודה תלחם	בירושלם
ואספו חיל	כל הגוים
סביב	
זהב וכסף	ובגדים
הרבה	מאד
וכן תהיה מגפת	הסוס הפרד
הגמל והחמור	וכל הבהמה
אשר יהיו	במחנות ההם
כמגפה	הזאת
והיה כל	הנשאר
מכל הגוים	הבאים
על ירושלם	ועלו משנה
לשנה	
להשתחות	למלך יהוה
צבאות	
ולחג את	חג הסכות
והיה אשר	לא יעלה
את משפחות	הארץ
אל ירושלם	
להשתחות	למלך יהוה
צבאות	
ולא עליהם	יהיה הגשם
אם משפחת	מצרים
לא תעלה	ולא באה
והיתה המגפה	אשר יגוף יהוה
את הגוים	אשר לא יעלו
את חג	הסכות
זאת תהיה	מגפת כל
הגוים	אשר לא יעלו
את חג	הסכות
ביום ההוא	יהיה על
מצלות	הסוס
קדש	ליהוה
והיו	הדודים
מלאים	מזרקים
לפני	המזבח
והיה כל	דוד וכל
בירושלם	ויהודה
קדש	ליהוה
צבאות	
וזבחו	כל הזבחים
ולקחו	מהם
ובשלו	בהם
ולא יהיה	כנעני
עוד	בבית
יהוה	צבאות
ביום	ההוא

יהוה. יהוה. יהוה. יהוה. יהוה.

ועתה שמעי זאת יושבת בת מצרים
כלמה כי יהוה — יהוה לך לא יצא
יוצא מן העיר מאה תשאיר עשרה
ומן העיר עשרה תשאיר מאה
לבית ישראל
כי כה אמר יהוה אלי דרשוני וחיו
ואל תדרשו בית אל
ובגלגל לא תעברו
ולבאר שבע לא תעברו
כי הגלגל הגלה יגלה
ובית אל יהיה לאון
דרשו את יהוה וחיו
פן יצלח כאש בית יוסף
ואכלה ואין מכבה לבית אל
הפכים למשפט לענה
ועזבי צדקה ארצה
עשה כימה וכסיל
והפך לבקר צלמות
והחשיך יום לילה
הקורא למי הים
ושפכם על פני הארץ
יהוה שמו
המביא שוד על עז
ומבצר יבא משחית
שנאו שוקח בשער
ודובר תמים יתעבו
לכן יען שדכם על דל
ומשאת בר תקחו מעליו
בתי גזית בניתם
ולא תשבו בם
כרמי חמדה נטעתם
ויינם לא תשתו
כי ידעתי רבים פשעיכם
ועצומים חטאתיכם
צרי צדיק
קחי שחד
ואביוני בשער הטו
לכן המשכיל בעת ההיא ידם
כי עת רעה היא
דרשו טוב ואל רע
למען תחיו
והיה כן יהוה אלהי צבאות עמכם
כאשר אמרתם
שנאו רע ואהבו טוב
והעמידו במשפט
אולי יחנן יהוה אלהי צבאות
שארית יוסף
לכן כה אמר יהוה אלהי צבאות אדני
בכל רחובות מספד
ובכל חוצות יאמרו הוי הוי
וקראו אכר לאבלו
ומספד לידעי נהי
ובכל כרמים מספד
כי אעבר בקרבך
אמר יהוה
הוי המתאוים את יום יהוה
למה זה לכם יום יהוה
הוא חשך ולא אור
כאשר יברח איש מפני הארי
ופגעו הדב
ובא הבית
וסמך ידו על הקיר
ונשכו הנחש
הלא חשך יום יהוה ולא אור
ואפלה ולא נגה לו
שנאתי מאסתי חגיכם
ולא אריח בעצרותיכם
כי אם יגיש לי עלות ומנחתיכם
לא ארצה
ושלמי מריאיכם
לא אביט
הסר מעלי המון שיריך
וזמרת נבליך
לא אשמע
ויגל כמים משפט
וצדקה כנחל איתן
הזבחים ומנחה
הגשתם לי במדבר
ונשאתם את סכות מלככם
וכיון צלמיכם
כוכב אלהיכם
אשר עשיתם לכם
והגליתי אתכם
מהלאה לדמשק
אמר יהוה
אלהי צבאות שמו
הוי השאננים בציון
הבוטחים בהר שמרון
עברו כלנה ולכו משם
חמת רבה
ורדו גת פלשתים
הטובות
מן הממלכות האלה
אם רבה גבולם
מנגעים
הנדחים ליום רע
המגיעים שבת חמס
השכבים על מטות שן
והסרחים על ערשותם
ואכלו כרים מצאן
ועגלים מבין מרבק
הפרטים על פי הנבל
כדוד חשבו להם כלי שיר
השתים יין במזרקי שיר
והסוך משחים ראשית
ולא נחלו על שבר יוסף
לכן עתה יגלו בראש עולים
ורחת סרוחים תסור
נשבע אדני יהוה בנפשו
נאם יהוה אלהי צבאות
מתעב אני גאון יעקב
ושנאתי ארמנותיו
והסגרתי את העיר
והיה אם יותר בבית
ואמר לאחד מצדי הבית
ואמר הבית
הכי אין עמך
ואמר הן
ואמר השתק
כי לא נזכיר בשם יהוה
הנה יהוה צוה
והכה הבית הגדול
והכה הבית הקטן
הסוסים בסלע
אם יחרשו בבקר
כי הפכתם למרורה
ומשפט לרואש
עשה כימה וכסיל
והפך לבקר צלמות
והחשיך יום לילה
הקורא למי הים
ושפכם על פני הארץ
יהוה שמו
המביא שוד על עז
ומבצר יבא משחית
שנאו שוקח בשער
ודובר תמים יתעבו
לכן יען שדכם על דל
ומשאת בר תקחו מעליו
בתי גזית בניתם
ולא תשבו בם
כרמי חמדה נטעתם
ויינם לא תשתו
כי ידעתי רבים פשעיכם
ועצומים חטאתיכם
צרי צדיק
קחי שחד
ואביוני בשער הטו
לכן המשכיל בעת ההיא ידם
כי עת רעה היא
דרשו טוב ואל רע
למען תחיו
והיה כן יהוה אלהי צבאות עמכם
כאשר אמרתם
שנאו רע ואהבו טוב
והעמידו במשפט
אולי יחנן יהוה אלהי צבאות
שארית יוסף
לכן כה אמר יהוה אלהי צבאות אדני
בכל רחובות מספד
ובכל חוצות יאמרו הוי הוי
וקראו אכר לאבלו
ומספד לידעי נהי
ובכל כרמים מספד
כי אעבר בקרבך
אמר יהוה
הוי המתאוים את יום יהוה
למה זה לכם יום יהוה
הוא חשך ולא אור
כאשר יברח איש מפני הארי
ופגעו הדב
ובא הבית
וסמך ידו על הקיר
ונשכו הנחש
הלא חשך יום יהוה ולא אור
ואפלה ולא נגה לו
שנאתי מאסתי חגיכם
ולא אריח בעצרותיכם
כי אם יגיש לי עלות ומנחתיכם
לא ארצה
ושלמי מריאיכם
לא אביט
הסר מעלי המון שיריך
וזמרת נבליך
לא אשמע
ויגל כמים משפט
וצדקה כנחל איתן
הזבחים ומנחה
הגשתם לי במדבר
ונשאתם את סכות מלככם
וכיון צלמיכם
כוכב אלהיכם
אשר עשיתם לכם
והגליתי אתכם
מהלאה לדמשק
אמר יהוה
אלהי צבאות שמו

١٤٠ ١ ... ...

ויאמר יעקב אל לבן הבה את אשתי כי מלאו ימי ואבואה אליה ויאסף לבן את כל אנשי המקום ויעש משתה׃ והיה בערב ויקח את לאה בתו ויבא אתה אליו ויבא אליה׃ ויתן לבן לה את זלפה שפחתו ללאה בתו שפחה׃ והיה בבקר והנה היא לאה ויאמר אל לבן מה זאת עשית לי הלא ברחל עבדתי עמך ולמה רמיתני׃ ויאמר לבן לא יעשה כן במקומנו לתת הצעירה לפני הבכירה׃ מלא שבע זאת ונתנה לך גם את עבודה אשר תעבדני עוד שבע אחרות׃ ויעש יעקב כן וימלא שבע זאת ויתן לו את רחל בתו לו לאשה׃ ויתן לבן לרחל בתו את בלהה שפחתו לה לשפחה׃ ויבא גם אל רחל ויאהב גם את רחל מלאה׃ ועבד עמו עוד שבע שנים אחרות׃ ויראה יהוה כי שנואה לאה ויפתח את רחמה ורחל עקרה׃ ותהר לאה ותלד בן ותקרא שמו ראובן כי אמרה כי ראה יהוה בעניי כי עתה יאהבני אישי׃ ותהר עוד ותלד בן ותאמר כי שמע יהוה כי שנואה אנכי ויתן גם את זה לי ותקרא שמו שמעון׃ ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם ילוה אישי אלי כי ילדתי לו שלשה בנים על כן קרא שמו לוי׃ ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם אודה את יהוה על כן קראה שמו יהודה ותעמד מלדת׃ ותרא רחל כי לא ילדה ליעקב ותקנא רחל באחותה ותאמר אל יעקב הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי׃ ויחר אף יעקב ברחל ויאמר התחת אלהים אנכי אשר מנע ממך פרי בטן׃ ותאמר הנה בלהה שפחתי בא אליה ותלד על ברכי ואבנה גם אנכי ממנה׃ ותתן לו את בלהה שפחתה לאשה ויבא אליה יעקב׃ ותהר בלהה ותלד ליעקב בן׃ ותאמר רחל דנני אלהים וגם שמע בקלי ויתן לי בן על כן קראה שמו דן׃ ותהר עוד בלהה שפחת רחל ותלד בן שני ליעקב׃ ותאמר רחל נפתולי אלהים נפתלתי עם אחותי גם יכלתי ותקרא שמו נפתלי׃ ותרא לאה כי עמדה מלדת ותקח את זלפה שפחתה ותתן אתה את יעקב לאשה׃ ותלד זלפה שפחת לאה בן ליעקב׃ ותאמר לאה בגד ותקרא שמו גד׃ ותלד זלפה שפחת לאה בן שני ליעקב׃ ותאמר לאה באשרי כי אשרוני בנות ותקרא שמו אשר׃ ויילך ראובן בימי קציר חטים וימצא דודאים בשדה ויבא אתם אל לאה אמו ותאמר רחל אל לאה תני נא לי מדודאי בנך׃ ותאמר לה המעט קחתך את אישי ולקחת גם את דודאי בני ותאמר לכן ישכב עמך הלילה תחת דודאי בנך׃ ויאמר יעקב בערב מן השדה ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתיך בדודאי בני וישכב עמה בלילה ההוא׃ וישמע אלהים אל לאה ותהר ותלד ליעקב בן חמישי׃ ותאמר לאה נתן אלהים שכרי אשר נתתי שפחתי לאישי ותקרא שמו יששכר׃ ותהר עוד לאה ותלד בן ששי ליעקב׃ ותאמר לאה זבדני אלהים אתי זבד טוב הפעם יזבלני אישי כי ילדתי לו ששה בנים ותקרא שמו זבולן׃ ואחר ילדה בת ותקרא את שמה דינה׃ ויזכר אלהים את רחל וישמע אליה אלהים ויפתח את רחמה׃ ותהר ותלד בן ותאמר אסף אלהים את חרפתי׃ ותקרא את שמו יוסף לאמר יסף יהוה לי בן אחר׃ ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר יעקב אל לבן שלחני ואלכה למקומי ולארצי׃ תנה את נשתי ואת ילדי אשר עבדתי אתך בהן ואלכה כי אתה ידעת את עבדתי אשר עבדתיך׃ ויאמר אליו לבן אם נא מצאתי חן בעיניך נחשתי וברכני יהוה בגללך׃ נקבה שכרך עלי ואתנה׃ ויאמר אליו אתה ידעת את אשר עבדתיך ואת אשר היה מקנך אתי׃ כי מעט אשר היה לך לפני ויפרץ לרב ויברך יהוה אתך לרגלי ועתה מתי אעשה גם אנכי לביתי׃ ויאמר מה אתן לך ויאמר יעקב לא תתן לי מאומה אם תעשה לי את הדבר הזה אשוב ארעה צאנך אשמר׃ אעבר בכל צאנך היום הסר משם כל שה נקד וטלוא וכל שה כהה בכבשים וטלוא ונקד בעזים והיה שכרי׃ ותענני צדקתי ביום מחר כי תבוא על שכרי לפניך כל אשר אינני נקד וטלוא בעזים וכהה בכבשים גנוב הוא אתי׃ ויאמר לבן הן לו יהי כדברך׃ ויסר ביום ההוא את התישים העקדים והטלאים כל שה נקד וטלוא וכל עזה נקדה וטלאה כל אשר לבן בו וכל כהה בכבשים ויתן ביד בניו׃ וישם דרך שלשת ימים בינו ובין יעקב ויעקב רעה את צאן לבן הנשארת׃ ויקח לו יעקב מקל לבנה לח ולוז וערמון ויפצל בהן פצלות לבן מחשפת על המקלות אשר במקלות הצאן באת המים אשר יבא הצאן לשתות נגדן ויחמנה בבאן לשתות׃ ויחמו הצאן אליו ותלדנה הצאן עקדים נקדים וטלאים׃ והכבשים הפריד יעקב ויתן פני הצאן אל עקד וכל כהה בצאן לבן וישת לו עדרים לבדו ולא שתם על צאן לבן׃ והיה בכל יחם הצאן המקשרות ושם יעקב את העקדים לעיני הצאן במקלות ורחמן׃ ובהעטף הצאן ושת העקדים לעקד׃ ויפרץ האיש מאד מאד ויהי לו צאן רבות ושפחות ועבדים וגמלים וחמרים׃ וישמע את דברי בני לבן לאמר לקח יעקב את כל אשר לאבינו ומאשר לאבינו עשה את כל הכבוד הזה׃ ויאמר יעקב את פני לבן והנה איננו אתמול שלשום׃ ויאמר יהוה אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך ואהיה עמך׃ וישלח יעקב ויקרא לרחל ולאה השדה אל צאנו׃ ויאמר להן אני רואה את פני אביכן כי איננו אתמול שלשום ואלהי אבי היה עמדי׃ ואתנה יודעות כי בכל כחי עבדתי את אביכן׃ ואביכן התל בי והחליף את משכרתי עשרת מנים ולא נתנו אלהים לו להרע עמדי׃ אם כה יאמר נקדים יהיה שכרך ילדו כל הצאן נקדים ואם כה יאמר עקדים יהיה שכרך ילדו כל הצאן עקדים׃ ויצל אלהים את מקנה אביכן ויתן לי׃ ויהי בעת יחם הצאן ואשא עיני ואראה בחלום והנה העתדים העלים על הצאן עקדים נקדים וברדים׃ ויאמר אלי מלאך האלהים בחלום יעקב ואמר הנני׃ ויאמר שא נא עיניך וראה כל העתדים העלים על הצאן עקדים נקדים וברדים כי ראיתי את כל אשר לבן עשה לך׃ אנכי האל בית אל אשר משחת שם מצבה אשר נדרת לי שם נדר קום צא מן הארץ הזאת ושוב אל ארץ מולדתך׃ ותען רחל ולאה ותאמרנה לו העוד לנו חלק ונחלה בבית אבינו׃ הלוא נכריות נחשבנו לו כי מכרנו ויאכל גם אכל את כספנו׃ כי כל העשר אשר הצל אלהים מאבינו לנו הוא ולבנינו ועתה כל אשר אמר אלהים אליך עשה׃ ויקם יעקב וישא את בניו ואת נשיו על הגמלים׃ וינהג את כל מקנהו ואת כל רכושו אשר רכש מקנה קנינו אשר רכש בפדן ארם לבוא אל יצחק אביו ארצה כנען׃ ולבן הלך לגזז את צאנו ותגנוב רחל את התרפים אשר לאביה׃ ויגנב יעקב את לב לבן הארמי על בלתי הגיד לו כי בורח הוא׃ וינס הוא וכל אשר לו ויקם ויעבר את הנהר וישם את פניו הר הגלעד׃ ויגד ללבן ביום השלישי כי ברח יעקב׃ ויקח את אחיו עמו וירדף אחריו דרך שבעת ימים וידבק אתו בהר הגלעד׃ ויבא אלהים אל לבן הארמי בחלום הלילה ויאמר לו השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע׃ ויגע לבן את יעקב ויעקב תקע את אהלו בהר והאחים לבן תקע את אהליו בהר הגלעד׃ ויאמר לבן אל יעקב מה עשית ותגנב את לבבי ותנהג את בנותי כשבויות חרב׃ למה נחבאת לברח ותגנב אתי ולא הגדת לי ואשלחך בשמחה ובשירים בתף ובכנור׃ ולא נשקתני לבני ולבנותי עתה הסכלת עשות׃ יש לאל ידי לעשות עמכם רע ואלהי אביכם אמש אמר אלי לאמר השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע׃ ועתה הלוך הלכת כי נכסף נכספת לבית אביך למה גנבת את אלהי׃ ויען יעקב ויאמר ללבן כי יראתי כי אמרתי פן תגזל את בנותיך מעמי׃ עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה נגד אחינו הכר לך מה עמדי וקח לך ולא ידע יעקב כי רחל גנבתם׃ ויבא לבן באהל יעקב ובאהל לאה ובאהל שתי השפחות ולא מצא ויצא מאהל לאה ויבא באהל רחל׃ ורחל לקחה את התרפים ותשמם בכר הגמל ותשב עליהם וימש לבן את כל האהל ולא מצא׃ ותאמר אל אביה אל יחר בעיני אדני כי לא אוכל לקום מפניך כי דרך נשים לי ויחפש ולא מצא את התרפים׃ ויחר ליעקב ויריב בלבן ויען יעקב ויאמר ללבן מה פשעי מה חטאתי כי דלקתה אחרי׃ כי מששת את כל כלי מה מצאת מכל כלי ביתך שים נגד אחי ואחיך ויוכיחו בין שנינו׃ זה עשרים שנה אנכי עמך רחליך ועזיך לא שכלו ואילי צאנך לא אכלתי׃ טרפה לא הבאתי אליך אנכי אחטנה מידי תבקשנה גנבתי יום וגנבתי לילה׃ הייתי ביום אכלני חרב וקרח בלילה ותדד שנתי מעיני׃ זה לי עשרים בשנותיך בשתי בנותיך וארבע בצאנך ותחלף את משכרתי עשרת מנים׃ לולי אלהי אבי אלהי אברהם ופחד יצחק היה לי כי עתה ריקם שלחתני את עניי ואת יגיע כפי ראה אלהים ויוכח אמש׃ ויען לבן ויאמר ליעקב הבנות בנותי והבנים בני והצאן צאני וכל אשר אתה רואה לי הוא ולבנותי מה אעשה היום לאלה או לבניהן אשר ילדו׃ ועתה לכה נכרתה ברית אני ואתה והיה לעד ביני וביניך׃ ויקח יעקב אבן וירימה מצבה׃ ויאמר יעקב לאחיו לקטו אבנים ויקחו אבנים ויעשו גל ויאכלו שם על הגל׃ ויקרא לו לבן יגר שהדותא ויעקב קרא לו גלעד׃ ויאמר לבן הגל הזה עד היום ביני וביניך על כן קרא שמו גלעד׃ והמצפה אשר אמר יצר בינותינו ונסתר איש מרעהו׃ אם תענה את בנותי ואם תקח נשים על בנותי אין איש עמנו ראה אלהים עד ביני וביניך׃ ויאמר לבן אל יעקב הנה הגל הזה והנה המצבה אשר יריתי ביני וביניך׃ עד הגל הזה והמצבה אם אני לא אעבר אליך את הגל הזה ואת המצבה הזאת אם אתה לא תעבר אלי את הגל הזה ואת המצבה הזאת לרעה׃ אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינותינו אלהי אביהם ויעקב נשבע בפחד אביו׃ ויזבח יעקב זבח בהר ויקרא לאחיו לאכל לחם ויאכלו לחם ויליני בהר׃ וישכם לבן בבקר וינשק לבניו ולבנותיו ויברך אותם וילך וישב לבן למקומו׃ ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים׃ ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה ויקרא שם המקום ההוא מחנים׃ וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום׃ ויצו אתם לאמר כה תאמרון לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי ואחר עד עתה׃ ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצא חן בעיניך׃ וישבו המלאכים אל יעקב לאמר באנו אל אחיך אל עשו וגם הולך לקראתך וארבע מאות איש עמו׃ וייראו יעקב מאד ויצר לו ויחץ את העם אשר אתו ואת הצאן ואת הבקר והגמלים לשני מחנות׃ ויאמר אם יבא עשו אל המחנה האחת והכהו והיה המחנה הנשארת לפליטה׃ ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק יהוה האמר אלי שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה עמך׃ קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך כי במקלי עברתי את הירדן הזה ועתה הייתי לשני מחנות׃ הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אתו פן יבא והכני אם על בנים׃ ואתה אמרת היטב איטיב עמך ושמתי את זרעך כחול הים אשר לא יספר מרב׃ וילן שם בלילה ההוא ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו׃ עזים מאתים תישים עשרים רחלים מאתים אילים עשרים׃ גמלות מיניקות ובניהן שלשים פרות ארבעים ופרים עשרה אתנות עשרים ועירים עשרה׃ ויתן ביד עבדיו עדר עדר לבדו ויאמר אל עבדיו עברו לפני והרוח תשימו בין עדר ובין עדר׃ ויצו את הראשון לאמר כי יפגשך עשו אחי ושאלך לאמר למי אתה ואנה תלך ולמי אלה לפניך׃ ואמרת לעבדך ליעקב מנחה היא שלחה לאדני לעשו והנה גם הוא אחרינו׃ ויצו גם את השני גם את השלישי גם את כל ההלכים אחרי העדרים לאמר כדבר הזה תדברון אל עשו במצאכם אתו׃ ואמרתם גם הנה עבדך יעקב אחרינו כי אמר אכפרה פניו במנחה ההלכת לפני ואחר כן אראה פניו אולי ישא פני׃ ותעבר המנחה על פניו והוא לן בלילה ההוא במחנה׃ ויקם בלילה ויקח את שתי נשיו ואת שתי שפחותיו ואת אחד עשר ילדיו ויעבר את מעבר יבק׃ ויקחם ויעבירם את הנחל ויעבר את אשר לו׃ ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר׃ וירא כי לא יכל לו ויגע בכף ירכו ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו׃ ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני׃ ויאמר אליו מה שמך ויאמר יעקב׃ ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל׃ וישאל יעקב והגידה נא שמך ויאמר למה זה תשאל לשמי ויברך אתו שם׃ ויקרא יעקב שם המקום ההוא פניאל כי ראיתי אלהים פנים אל פנים ותנצל נפשי׃ ויזרח לו השמש כאשר עבר את פנואל והוא צלע על ירכו׃ על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה אשר על כף הירך עד היום הזה כי נגע בכף ירך יעקב בגיד הנשה׃ וישא יעקב עיניו וירא והנה עשו בא ועמו ארבע מאות איש ויחץ את הילדים על לאה ועל רחל ועל שתי השפחות׃ וישם את השפחות וילדיהם ראשנה ואת לאה וילדיה אחרנית ואת רחל ואת יוסף אחרנים׃ והוא עבר לפניהם וישתחו ארצה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו׃ וירץ עשו לקראתו ויחבקהו ויפל על צוארו וישקהו ויבכו׃ וישא עיניו וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה לך ויאמר הילדים אשר חנן אלהים את עבדך׃ ותגשנה השפחות הנה והילדיהן ותשתחוין׃ ותגש גם לאה וילדיה ותשתחוו ואחר נגש יוסף ורחל ויתשתחוו׃ ויאמר מי לך כל המחנה הזה אשר פגשתי ויאמר למצא חן בעיני אדני׃ ויאמר עשו יש לי רב אחי יהי לך אשר לך׃ ויאמר יעקב אל נא אם נא מצאתי חן בעיניך ולקחת מנחתי מידי כי על כן ראיתי פניך כראות פני אלהים ותרצני׃ קח נא את ברכתי אשר הובאת לך כי חנני אלהים וכי יש לי כל ויפצר בו ויקח׃ ויאמר נסעה ונלכה ואלכה לנגדך׃ ויאמר אליו אדני ידע כי הילדים רכים והצאן והבקר עלות עלי ופדחום יום אחד ומתו כל הצאן׃ יעבר נא אדני לפני עבדו ואנכי אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים עד אשר אבא אל אדני שעירה׃ ויאמר עשו אציגה נא עמך מן העם אשר אתי ויאמר למה זה אמצא חן בעיני אדני׃ וישב ביום ההוא עשו לדרכו שעירה׃ ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סכות על כן קרא שם המקום סכות׃ ויבא יעקב שלם עיר שכם אשר בארץ כנען בבאו מפדן ארם ויחן את פני העיר׃ וקנה את חלקת השדה אשר נטה שם אהלו מיד בני חמור אבי שכם במאה קשיטה׃ ויצב שם מזבח ויקרא לו אל אלהי ישראל׃ ותצא דינה בת לאה אשר ילדה ליעקב לראות בבנות הארץ׃ וירא אתה שכם בן חמור החוי נשיא הארץ ויקח אתה וישכב אתה ויענה׃ ותדבק נפשו בדינה בת יעקב ויאהב את הנער וידבר על לב הנער׃ ויאמר שכם אל חמור אביו לאמר קח לי את הילדה הזאת לאשה׃ ויעקב שמע כי טמא את דינה בתו והנה בניו היו את מקנהו בשדה וחרש יעקב עד בואם׃ ויצא חמור אבי שכם אל יעקב לדבר אתו׃ ובני יעקב באו מן השדה כשמעם ויתעצבו האנשים ויחר להם מאד כי נבלה עשה בישראל לשכב את בת יעקב וכן לא יעשה׃ וידבר חמור אתם לאמר שכם בני חשקה נפשו בבתכם תנו נא אתה לו לאשה׃ והתחתנו אתנו בנתיכם תתנו לנו ואת בנתינו תקחו לכם׃ ואתנו תשבו והיתה הארץ לפניכם שבו ורכלו בה והאחזו בה׃ ויאמר שכם אל אביה ואל אחיה אמצא חן בעיניכם והאשר תאמרו אלי אתן׃ הרבו עלי מאד מהר ומתן ואתנה כאשר תאמרו אלי ותנו לי את הנער לאשה׃ ויענו בני יעקב את שכם ואת חמור אביו במרמה וידברו אשר טמא את דינה אחותם׃ ויאמרו אליהם לא נוכל לעשות הדבר הזה לתת אחתנו לאיש אשר לו ערלה כי חרפה היא לנו׃ אך בזאת נאות לכם אם תהיו כמנו להמול לכם כל זכר׃ ונתנו את בנתינו לכם ואת בנתיכם נקח לנו ונשבנו אתכם והיינו לעם אחד׃ ואם לא תשמעו אלינו להמול ולקחנו את בתנו והלכנו׃ וייטבו דבריהם בעיני חמור ובעיני שכם בן חמור׃ ולא אחר הנער לעשות הדבר כי חפץ בבת יעקב והוא נכבד מכל בית אביו׃ ואל שער עירם באו חמור ושכם בנו וידברו אל אנשי עירם לאמר׃ האנשים האלה שלמים הם אתנו וישבו בארץ וירכלו בה והארץ הנה רחבת ידים לפניהם את בנתם נקח לנו לנשים ואת בנתינו נתן להם׃ אך בזאת יאותו האנשים לשבת אתנו להיות לעם אחד בהמול לנו כל זכר כאשר הם נמולים׃ מקנהם וקנינם וכל בהמתם הלוא לנו הם אך נאותה להם ויישבו אתנו׃ וישמעו אל חמור ואל שכם בנו כל יצאי שער עירו ויתהלו כל הזכרים כל יצאי שער עירו׃ ויהי ביום השלישי בהיותם כאבים ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחי דינה איש חרבו ויבאו על העיר בבטח ויהרגו כל זכר׃ ואת חמור ואת שכם בנו הרגו לפי חרב ויקחו את דינה מבית שכם ויצאו׃ בני יעקב באו על החללים ויבזו העיר אשר טמאו אחותם׃ את צאנם ואת בקרם ואת חמריהם ואת אשר בעיר ואת אשר בשדה לקחו׃ וכל חילם ואת כל טפם ואת נשיהם שבו ויבזו גם את כל אשר בבית׃ ויאמר יעקב אל שמעון ואל לוי עכרתם אתי להבאישני בישב הכנעני והפרזי ואנכי מתי מספר ונאספו עלי והכוני ונשמדתי אני וביתי׃ ויאמרו הכזונה יעשה את אחותנו׃ ויאמר אלהים אל יעקב קום עלה בית אל ושב שם ועשה שם מזבח לאל הנראה אליך בברחך מפני עשו אחיך׃ ויאמר יעקב אל ביתו ואל כל אשר עמו הסירו את אלהי הנכר אשר בתוככם והטהרו והחליפו שמלתיכם׃ ונקומה ונעלה בית אל ואעשה שם מזבח לאל העונה אתי ביום צרתי ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי׃ ויתנו אל יעקב את כל אלהי הנכר אשר בידם ואת הנזמים אשר באזניהם ויטמן יעקב אתם תחת האלה אשר עם שכם׃ ויסעו ויהי חתת אלהים על הערים אשר סביבותיהם ולא רדפו אחרי בני יעקב׃ ויבא יעקב לוזה אשר בארץ כנען הוא בית אל הוא וכל העם אשר אתו׃ ויבן שם מזבח ויקרא למקום אל בית אל כי שם נגלו אליו האלהים בברחו מפני אחיו׃ ותמת דבורה מינקת רבקה ותקבר מתחת לבית אל תחת האלון ויקרא שמו אלון בכות׃ וירא אלהים אל יעקב עוד בבאו מפדן ארם ויברך אתו׃ ויאמר לו אלהים שמך יעקב לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך ויקרא את שמו ישראל׃ ויאמר לו אלהים אני אל שדי פרה ורבה גוי וקהל גוים יהיה ממך ומלכים מחלציך יצאו׃ והארץ אשר נתתי לאברהם וליצחק לך אתננה ולזרעך אחריך אתן את הארץ׃ ויעל מעליו אלהים במקום אשר דבר אתו׃ ויצב יעקב מצבה במקום אשר דבר אתו מצבת אבן ויסך עליה נסך ויצק עליה שמן׃ ויקרא יעקב את שם המקום אשר דבר אלהים שם בית אל׃ ויסעו מבית אל ויהי עוד כברת הארץ לבוא אפרתה ותלד רחל ותקש בלדתה׃ ויהי בהקשותה בלדתה ותאמר לה המיילדת אל תיראי כי גם זה לך בן׃ ויהי בצאת נפשה כי מתה ותקרא שמו בן אוני ואביו קרא לו בנימין׃ ותמת רחל ותקבר בדרך אפרת הוא בית לחם׃ ויצב יעקב מצבה על קברתה הוא מצבת קבר רחל עד היום׃ ויסע ישראל ויט אהלה מעבר למגדל עדר׃ ויהי בשכן ישראל בארץ ההוא וילך ראובן וישכב את בלהה פילגש אביו וישמע ישראל ויהי בני יעקב שנים עשר׃ בני לאה בכור יעקב ראובן ושמעון ולוי ויהודה ויששכר וזבולן׃ בני רחל יוסף ובנימין׃ ובני בלהה שפחת רחל דן ונפתלי׃ ובני זלפה שפחת לאה גד ואשר אלה בני יעקב אשר ילד לו בפדן ארם׃ ויבא יעקב אל יצחק אביו ממרא קרית הארבע הוא חברון אשר גר שם אברהם ויצחק׃ ויהי ימי יצחק מאת שנה ושמנים שנה׃ ויגוע יצחק וימת ויאסף אל עמיו זקן ושבע ימים ויקברו אתו עשו ויעקב בניו׃

אלה תולדות עשו הוא אדום׃ עשו לקח את נשיו מבנות כנען את עדה בת אילון החתי ואת אהליבמה בת ענה בת צבעון החוי׃ ואת בשמת בת ישמעאל אחות נביות׃ ותלד עדה לעשו את אליפז ותלד בשמת את רעואל׃ ואהליבמה ילדה את יעוש ואת יעלם ואת קרח אלה בני עשו אשר נולד לו בארץ כנען׃ ויקח עשו את נשיו ואת בניו ואת בנותיו ואת כל נפשות ביתו ואת מקנהו ואת כל בהמתו ואת כל קנינו אשר רכש בארץ כנען וילך אל ארץ מפני יעקב אחיו׃ כי היה רכושם רב מלשבת יחדו ולא יכלה ארץ מגוריהם לשאת אותם מפני מקנהם׃ וישב עשו בהר שעיר עשו הוא אדום׃ ואלה תולדות עשו אבי אדום בהר שעיר׃ אלה שמות בני עשו אליפז בן עדה אשת עשו רעואל בן בשמת אשת עשו׃ ובני אליפז תימן אומר צפו וגעתם וקנז׃ ותמנע היתה פילגש לאליפז בן עשו ותלד לאליפז את עמלק אלה בני עדה אשת עשו׃ ואלה בני רעואל נחת וזרח שמה ומזה אלה היו בני בשמת אשת עשו׃ ואלה היו בני אהליבמה בת ענה בת צבעון אשת עשו ותלד לעשו את יעוש ואת יעלם ואת קרח׃ אלופי בני עשו בכור אליפז בני אלוף תימן אלוף אומר אלוף צפו אלוף קנז׃ אלוף קרח אלוף געתם אלוף עמלק אלה אלופי אליפז בארץ אדום אלה בני עדה׃ ואלה בני רעואל בן עשו אלוף נחת אלוף זרח אלוף שמה אלוף מזה אלה אלופי רעואל בארץ אדום אלה בני בשמת אשת עשו׃ ואלה בני אהליבמה בת ענה אשת עשו אלוף יעוש אלוף יעלם אלוף קרח אלה אלופי אהליבמה בת ענה אשת עשו׃ אלה בני עשו ואלה אלופם הוא אדום׃ אלה בני שעיר החרי יושבי הארץ לוטן ושובל וצבעון וענה׃ ודישן ואצר ודישן אלה אלופי החרי בני שעיר בארץ אדום׃ ויהי לוטן חרי ואחותו תמנע׃ ואלה בני שובל עלון ומנחת ועיבל שפו ואונם׃ ואלה בני צבעון איה וענה הוא ענה אשר מצא את הימים במדבר ברעתו את חמורי צבעון אביו׃ ואלה בני ענה דישון ואהליבמה בת ענה׃ ואלה בני דישון חמדן ואשבן ויתרן וכרן׃ בני איצר בלהן וזעוון ועקן׃ בני דישן עוץ וארן׃ אלה אלופי החרי יושבי ב

ויכוח הרמב"ן

ואחר כך אמר לו הרב: אם אתה רוצה שאראה לך שהתורה שבידינו היא אמת, הבא לי ספר תורה כשר, ואני אקרא לפניך בו. ואם אמצא בו דבר שאינו כשר, אדע שאין זה ספר תורה כשר, ואם לא אמצא בו דבר שאינו כשר, אדע שהוא ספר תורה כשר. ואז אראה לך שהתורה שבידינו היא אמת. וא

ויהי כראותה כי לא יבוא אליה עוד ותקח את כל הנשים אשר
נתן המלך לבית האסורים ותתן אותם בבית המלכות ואת
ושרי המלך אשר בבית האסורים ותשם את בגדיה תחתיה
ותלבש בגדי שמחה ותצא ותעמוד לפני המלך בשער בית
האסורים ותשא חן בעיניו ותרב חסד לפניו מכל הנשים
אשר היו לפניה ויעש המלך כבוד גדול לג'ודית ויתן לה
את כל אשר היה לאחשורוש ויתן לה את כל בתי הנשים
אשר היו לפניה ויתן לה את כל עבדיו ושפחותיו ותשב
בבית המלכות ותשל בכל אשר היה לה ותשלח ותקרא
לבגואי סריס המלך אשר שם על כל אשר היה לה ותאמר
אליו לך אל בית המלך ותקח את כל אשר נתן לך ולכל
בית המלך ותתן לי את בתי ואת עבדי ואת שפחותי
ואת כל אשר היה לי ואתן לך את כל אשר יתן לי בבית
המלך ויאמר בגואי אל ג'ודית הנה נתן לך אחשורוש
את כל אשר היה לו ואת כל אשר היה לבית המלך ואת
כל אשר היה לבית האסורים ואת כל אשר היה לבית
המלכות ותאמר ג'ודית אל בגואי הנה נתן לי אחשורוש
את כל אשר היה לו ואת כל אשר היה לבית המלך ואת
כל אשר היה לבית האסורים ואת כל אשר היה לבית
המלכות ואת כל אשר היה לי ואתן לך את כל אשר יתן
לי בבית המלך ויאמר בגואי אל ג'ודית הנה נתן לך
אחשורוש את כל אשר היה לו ואת כל אשר היה לבית
המלך ואת כל אשר היה לבית האסורים ואת כל אשר
היה לבית המלכות ואת כל אשר היה לי ואתן לך את כל
אשר יתן לי בבית המלך ויאמר בגואי אל ג'ודית הנה
נתן לך אחשורוש את כל אשר היה לו ואת כל אשר היה
לבית המלך ואת כל אשר היה לבית האסורים ואת כל
אשר היה לבית המלכות ואת כל אשר היה לי ואתן לך
את כל אשר יתן לי בבית המלך ויאמר בגואי אל ג'ודית
הנה נתן לך אחשורוש את כל אשר היה לו ואת כל אשר
היה לבית המלך ואת כל אשר היה לבית האסורים ואת
כל אשר היה לבית המלכות ואת כל אשר היה לי ואתן
לך את כל אשר יתן לי בבית המלך ויאמר בגואי אל
ג'ודית הנה נתן לך אחשורוש את כל אשר היה לו ואת
כל אשר היה לבית המלך ואת כל אשר היה לבית
האסורים ואת כל אשר היה לבית המלכות ואת כל אשר
היה לי ואתן לך את כל אשר יתן לי בבית המלך ויאמר
בגואי אל ג'ודית הנה נתן לך אחשורוש את כל אשר
היה לו ואת כל אשר היה לבית המלך ואת כל אשר היה
לבית האסורים ואת כל אשר היה לבית המלכות ואת כל
אשר היה לי ואתן לך את כל אשר יתן לי בבית המלך
ויאמר בגואי אל ג'ודית הנה נתן לך אחשורוש את כל
אשר היה לו ואת כל אשר היה לבית המלך ואת כל אשר
היה לבית האסורים ואת כל אשר היה לבית המלכות
ואת כל אשר היה לי ואתן לך את כל אשר יתן לי בבית
המלך ויאמר בגואי אל ג'ודית הנה נתן לך אחשורוש
את כל אשר היה לו ואת כל אשר היה לבית המלך ואת
כל אשר היה לבית האסורים ואת כל אשר היה לבית
המלכות ואת כל אשר היה לי ואתן לך את כל אשר יתן
לי בבית המלך ויאמר בגואי אל ג'ודית הנה נתן לך
אחשורוש את כל אשר היה לו ואת כל אשר היה לבית
המלך ואת כל אשר היה לבית האסורים ואת כל אשר
היה לבית המלכות ואת כל אשר היה לי ואתן לך את כל
אשר יתן לי בבית המלך ויאמר בגואי אל ג'ודית הנה

שלג. שלח. שלח־למלאך. שלך. שלשה.

שלג *זכ"ע* מלוכלך מלוכלך־למלאך שלג שלג שלג

ביצ"ע ר"ת. ע"ת ביצ"ע ר"ת.

-ومسوب وح- أهده كيمالم هد دحوه٥ ٢٥ ٢٢٥٥ دحوه دحوه .أهد كوه
ح٥٥ .٢٢٥ ح٥ .٢٢٥ ٢٢٥٥ ٢٢٥٥ ٢٢٥٥ ٢٢٥٥ ٢٢٥٥ ٢٢٥٥ ٢٢٥٥ ٢٢٥٥
ح٥٥ ٢٢٥٥ ٢٢٥٥ ٢٢٥٥ ٢٢٥٥ ٢٢٥٥ ٢٢٥٥ ٢٢٥٥ ٢٢٥٥ ٢٢٥٥ ٢٢٥٥
٢٢

حدث لدى وقوع الحادث أن المتهم كان يقود سيارته بسرعة تزيد على السرعة المقررة، وأنه لم يتخذ الاحتياطات اللازمة لتفادي الاصطدام بالمجني عليه الذي كان يعبر الطريق في تلك اللحظة. وقد أسند النيابة العامة إلى المتهم التهمة المبينة بالأوراق، وطلبت عقابه بالمادة ٢٣٨ من قانون العقوبات.

وبجلسة المحاكمة حضر المتهم وأنكر التهمة المسندة إليه، وقال إنه كان يسير بسرعة معقولة، وإن المجني عليه هو الذي اندفع فجأة إلى عرض الطريق دون أن يتبين حركة السيارة القادمة، وإنه حاول تفادي الحادث بقدر استطاعته.

وبسؤال الشاهد عبد الرحمن محمد سليم قال: إنه كان واقفاً على الرصيف المقابل، وإنه رأى المتهم يقود سيارته بسرعة كبيرة، وإن المجني عليه نزل من الرصيف فجأة دون أن ينظر يميناً أو شمالاً، وإن السيارة صدمته قبل أن تتمكن من الوقوف.

وبسؤال الشاهد حسن أحمد البكري قال: إنه كان يقف بجوار المجني عليه، وإنه سمع صوت السيارة وهي تسير بسرعة، وإنه حاول أن ينبه المجني عليه بالصياح، ولكن الحادث وقع قبل أن يتمكن من ذلك.

وبسؤال الشاهد يوسف إبراهيم الجندي قال: إنه كان في منزله القريب من مكان الحادث، وإنه سمع صوت اصطدام قوي، فخرج إلى الشارع ووجد المجني عليه ملقى على الأرض، وإن المتهم كان واقفاً بسيارته بجانبه.

وبسؤال الشاهد عبد الحميد سليمان قال: إنه كان راكباً دراجته في الطريق المقابل، وإنه رأى المتهم يقود سيارته بسرعة كبيرة، وإن المجني عليه نزل من الرصيف فجأة أمام السيارة، وإن المتهم حاول الانحراف بسيارته يميناً، ولكن الحادث وقع قبل أن يتمكن من ذلك.

وبسؤال الشاهد فهمي عبد الستار قال: إنه كان يجلس في مقهى قريب من مكان الحادث، وإنه سمع صوت اصطدام شديد، وإنه خرج إلى الشارع فرأى المجني عليه ملقى على الأرض، وإن المتهم كان واقفاً بسيارته بجانبه.

وبسؤال الشاهد محمد عبد الرحيم قال: إنه كان يسير على الرصيف المقابل، وإنه رأى المتهم يقود سيارته بسرعة كبيرة، وإن المجني عليه نزل من الرصيف فجأة أمام السيارة، وإن المتهم حاول الانحراف بسيارته يميناً، ولكن الحادث وقع قبل أن يتمكن من ذلك.

وبسؤال الشاهد فهمي عبد الستار قال: إنه كان يجلس في مقهى قريب من مكان الحادث، وإنه سمع صوت اصطدام شديد، وإنه خرج إلى الشارع فرأى المجني عليه ملقى على الأرض، وإن المتهم كان واقفاً بسيارته بجانبه.

وبسؤال الشاهد محمد عبد الرحيم قال: إنه كان يسير على الرصيف المقابل، وإنه رأى المتهم يقود سيارته بسرعة كبيرة، وإن المجني عليه نزل من الرصيف فجأة أمام السيارة، وإن المتهم حاول الانحراف بسيارته يميناً، ولكن الحادث وقع قبل أن يتمكن من ذلك.

وبسؤال الشاهد فهمي عبد الستار قال: إنه كان يجلس في مقهى قريب من مكان الحادث، وإنه سمع صوت اصطدام شديد، وإنه خرج إلى الشارع فرأى المجني عليه ملقى على الأرض، وإن المتهم كان واقفاً بسيارته بجانبه.

وبسؤال الشاهد محمد عبد الرحيم قال: إنه كان يسير على الرصيف المقابل، وإنه رأى المتهم يقود سيارته بسرعة كبيرة، وإن المجني عليه نزل من الرصيف فجأة أمام السيارة، وإن المتهم حاول الانحراف بسيارته يميناً، ولكن الحادث وقع قبل أن يتمكن من ذلك.

وبسؤال الشاهد فهمي عبد الستار قال: إنه كان يجلس في مقهى قريب من مكان الحادث، وإنه سمع صوت اصطدام شديد، وإنه خرج إلى الشارع فرأى المجني عليه ملقى على الأرض، وإن المتهم كان واقفاً بسيارته بجانبه.

وبسؤال الشاهد محمد عبد الرحيم قال: إنه كان يسير على الرصيف المقابل، وإنه رأى المتهم يقود سيارته بسرعة كبيرة، وإن المجني عليه نزل من الرصيف فجأة أمام السيارة، وإن المتهم حاول الانحراف بسيارته يميناً، ولكن الحادث وقع قبل أن يتمكن من ذلك.

وبسؤال الشاهد فهمي عبد الستار قال: إنه كان يجلس في مقهى قريب من مكان الحادث، وإنه سمع صوت اصطدام شديد، وإنه خرج إلى الشارع فرأى المجني عليه ملقى على الأرض، وإن المتهم كان واقفاً بسيارته بجانبه.

وبسؤال الشاهد محمد عبد الرحيم قال: إنه كان يسير على الرصيف المقابل، وإنه رأى المتهم يقود سيارته بسرعة كبيرة، وإن المجني عليه نزل من الرصيف فجأة أمام السيارة، وإن المتهم حاول الانحراف بسيارته يميناً، ولكن الحادث وقع قبل أن يتمكن من ذلك.

وبسؤال الشاهد فهمي عبد الستار قال: إنه كان يجلس في مقهى قريب من مكان الحادث، وإنه سمع صوت اصطدام شديد، وإنه خرج إلى الشارع فرأى المجني عليه ملقى على الأرض، وإن المتهم كان واقفاً بسيارته بجانبه.

وبسؤال الشاهد محمد عبد الرحيم قال: إنه كان يسير على الرصيف المقابل، وإنه رأى المتهم يقود سيارته بسرعة كبيرة، وإن المجني عليه نزل من الرصيف فجأة أمام السيارة، وإن المتهم حاول الانحراف بسيارته يميناً، ولكن الحادث وقع قبل أن يتمكن من ذلك.

ראובן שלמה לוי"ס בעל אחוזה בשדה פלוני בגבול אחוזת
שמעון בן יעקב ואחוזת בית הכנסת בעיר פלונית. ביום
ב' לחודש אייר שנת ה'תשכ"ג לבריאת העולם נתקבל
אצלי בפלונית שטר מכר שנכתב ונחתם בפלונית ביום
ב' לחודש אייר שנת ה'תשכ"ג לבריאת העולם. ובו
מכר ראובן הנ"ל לשמעון הנ"ל את אחוזתו הנזכרת
בשטר המכר הנ"ל בכל גבולותיה ותחומיה ובכל
הנכלל בהם ובכל הראוי להם מעת ומעולם בין
בשטרות בין בחזקה בין בכל דבר שבעולם. ואת
השטר הנ"ל נתן ראובן לשמעון ביד שלשה עדים
שחתמו עליו בפני ובפני בית דין. ואחר שהעיד
לפני בית דין שהשטר הנ"ל הוא שטר המכר הנ"ל
שנתן ראובן לשמעון וכל הכתוב בו הוא כתב ידו
וחתימת ידו. ואחר שהעיד לפני בית דין שהשטר
הנ"ל נתקיים בידי שמעון ולא נפרע ולא נתבטל
ולא נמחק ולא נשתנה ולא נפסל בשום פסול שבעולם
ושהוא קיים בכל כחו ותוקפו. ואחר שנתברר לבית
דין שהשטר הנ"ל הוא שטר המכר הנ"ל שנתן ראובן
לשמעון. ואחר שנתברר לבית דין שהשטר הנ"ל
נתקיים בידי שמעון ולא נפרע ולא נתבטל ולא נמחק
ולא נשתנה ולא נפסל בשום פסול שבעולם ושהוא
קיים בכל כחו ותוקפו. ואחר שנתברר לבית דין

ובכ ובכ ובכ

ואמר אביי אפילו תימא רבי יוסי הכא במאי עסקינן
בשנתן לה בפני שנים ואמרו לה אל תתייחדי עמו
אלא בפני אחד ואל תתייחד עמו אלא בפני שנים
ואמר רבא

ירכתי הלב, ירכתי הספינה, ירכתי הרכב, ירכתי הבית, ירכתי הגן, ירכתי הכיסא, ירכתי הכף, ירכתי הכוס, ירכתי הקערה, ירכתי הכד, ירכתי הקנקן, ירכתי הסיר, ירכתי הכלי, ירכתי הקופסה, ירכתי הארון, ירכתי השולחן, ירכתי הכיסא, ירכתי הספה, ירכתי המיטה, ירכתי הכרית, ירכתי השמיכה, ירכתי הבגד, ירכתי הנעל, ירכתי הכובע, ירכתי הכפפה, ירכתי הגרב, ירכתי הסנדל, ירכתי המגף, ירכתי הכיס, ירכתי התיק, ירכתי הארנק, ירכתי המפתח, ירכתי המנעול, ירכתי הדלת, ירכתי החלון, ירכתי הקיר, ירכתי הגג, ירכתי הרצפה, ירכתי התקרה, ירכתי המדרגות, ירכתי המעלית, ירכתי הגשר, ירכתי הכביש, ירכתי המדרכה, ירכתי הרחוב, ירכתי העיר, ירכתי המדינה, ירכתי היבשת, ירכתי הכוכב, ירכתי הגלקסיה, ירכתי היקום, ירכתי הנצח, ירכתי הנשמה, ירכתי הרוח, ירכתי הנפש, ירכתי הגוף, ירכתי הראש, ירכתי הפנים, ירכתי העין, ירכתי האוזן, ירכתי האף, ירכתי הפה, ירכתי השן, ירכתי הלשון, ירכתי הגרון, ירכתי הכתף, ירכתי הזרוע, ירכתי היד, ירכתי האצבע, ירכתי הציפורן, ירכתי הבטן, ירכתי הגב, ירכתי הירך, ירכתי הברך, ירכתי השוק, ירכתי הקרסול, ירכתי כף הרגל, ירכתי הבוהן, ירכתי הציפורן, ירכתי העור, ירכתי השריר, ירכתי העצם, ירכתי הדם, ירכתי הלב, ירכתי הריאה, ירכתי הכליה, ירכתי הכבד, ירכתי הקיבה, ירכתי המעי, ירכתי הכבל, ירכתי הרשת, ירכתי הנתב, ירכתי המחשב, ירכתי המסך, ירכתי המקלדת, ירכתי העכבר, ירכתי הדיסק, ירכתי הזיכרון, ירכתי המעבד, ירכתי הלוח, ירכתי הכרטיס, ירכתי הספק, ירכתי הכבל, ירכתי התקע, ירכתי השקע, ירכתי הנורה, ירכתי המנורה, ירכתי המאוורר, ירכתי המזגן, ירכתי המקרר, ירכתי התנור, ירכתי הכיריים, ירכתי הכיור, ירכתי הברז, ירכתי הצינור, ירכתי המשאבה, ירכתי הבור, ירכתי הקבר, ירכתי המצבה, ירכתי הפרח, ירכתי העץ, ירכתי השורש, ירכתי הגזע, ירכתי הענף, ירכתי העלה, ירכתי הפרי, ירכתי הזרע, ירכתי הגרעין, ירכתי הקליפה, ירכתי הלחם, ירכתי הקמח, ירכתי הבצק, ירכתי העוגה, ירכתי הסוכר, ירכתי המלח, ירכתי הפלפל, ירכתי התבלין, ירכתי הרוטב, ירכתי הסלט, ירכתי המרק, ירכתי הבשר, ירכתי הדג, ירכתי העוף, ירכתי הביצה, ירכתי החלב, ירכתי הגבינה, ירכתי היוגורט, ירכתי הקפה, ירכתי התה, ירכתי המים, ירכתי היין, ירכתי הבירה, ירכתי הוויסקי, ירכתי הקוניאק, ירכתי הליקר, ירכתי הקוקטייל, ירכתי הכוס, ירכתי הבקבוק, ירכתי הפקק, ירכתי הקש, ירכתי המזלג, ירכתי הסכין, ירכתי הכף, ירכתי המרית, ירכתי הקערה, ירכתי הצלחת, ירכתי המפית, ירכתי השולחן, ירכתי הכיסא, ירכתי הספה, ירכתי המיטה, ירכתי הכרית, ירכתי השמיכה, ירכתי הבגד, ירכתי הנעל, ירכתי הכובע, ירכתי הכפפה, ירכתי הגרב, ירכתי הסנדל, ירכתי המגף, ירכתי הכיס, ירכתי התיק, ירכתי הארנק, ירכתי המפתח, ירכתי המנעול, ירכתי הדלת, ירכתי החלון, ירכתי הקיר, ירכתי הגג, ירכתי הרצפה, ירכתי התקרה, ירכתי המדרגות, ירכתי המעלית, ירכתי הגשר, ירכתי הכביש, ירכתי המדרכה, ירכתי הרחוב, ירכתי העיר, ירכתי המדינה, ירכתי היבשת, ירכתי הכוכב, ירכתי הגלקסיה, ירכתי היקום, ירכתי הנצח, ירכתי הנשמה, ירכתי הרוח, ירכתי הנפש, ירכתי הגוף, ירכתי הראש, ירכתי הפנים, ירכתי העין, ירכתי האוזן, ירכתי האף, ירכתי הפה, ירכתי השן, ירכתי הלשון, ירכתי הגרון, ירכתי הכתף, ירכתי הזרוע, ירכתי היד, ירכתי האצבע, ירכתי הציפורן, ירכתי הבטן, ירכתי הגב, ירכתי הירך, ירכתי הברך, ירכתי השוק, ירכתי הקרסול, ירכתי כף הרגל, ירכתי הבוהן, ירכתי הציפורן, ירכתי העור, ירכתי השריר, ירכתי העצם, ירכתי הדם, ירכתי הלב, ירכתי הריאה, ירכתי הכליה, ירכתי הכבד, ירכתי הקיבה, ירכתי המעי, ירכתי הכבל, ירכתי הרשת, ירכתי הנתב, ירכתי המחשב, ירכתי המסך, ירכתי המקלדת, ירכתי העכבר, ירכתי הדיסק, ירכתי הזיכרון, ירכתי המעבד, ירכתי הלוח, ירכתי הכרטיס, ירכתי הספק, ירכתי הכבל, ירכתי התקע, ירכתי השקע, ירכתי הנורה, ירכתי המנורה, ירכתי המאוורר, ירכתי המזגן, ירכתי המקרר, ירכתי התנור, ירכתי הכיריים, ירכתי הכיור, ירכתי הברז, ירכתי הצינור, ירכתי המשאבה, ירכתי הבור, ירכתי הקבר, ירכתי המצבה, ירכתי הפרח, ירכתי העץ, ירכתי השורש, ירכתי הגזע, ירכתי הענף, ירכתי העלה, ירכתי הפרי, ירכתי הזרע, ירכתי הגרעין, ירכתי הקליפה, ירכתי הלחם, ירכתי הקמח, ירכתי הבצק, ירכתי העוגה, ירכתי הסוכר, ירכתי המלח, ירכתי הפלפל, ירכתי התבלין, ירכתי הרוטב, ירכתי הסלט, ירכתי המרק, ירכתי הבשר, ירכתי הדג, ירכתי העוף, ירכתי הביצה, ירכתי החלב, ירכתי הגבינה, ירכתי היוגורט, ירכתי הקפה, ירכתי התה, ירכתי המים, ירכתי היין, ירכתי הבירה, ירכתי הוויסקי, ירכתי הקוניאק, ירכתי הליקר, ירכתי הקוקטייל, ירכתי הכוס, ירכתי הבקבוק, ירכתי הפקק, ירכתי הקש, ירכתי המזלג, ירכתי הסכין, ירכתי הכף, ירכתי המרית, ירכתי הקערה, ירכתי הצלחת, ירכתי המפית

ירמיה לז, יז–כא, יח–כ

יז וַיִּשְׁלַח צִדְקִיָּהוּ הַמֶּלֶךְ וַיִּקָּחֵהוּ וַיִּשְׁאָלֵהוּ הַמֶּלֶךְ בְּבֵיתוֹ
בַּסֵּתֶר וַיֹּאמֶר הֲיֵשׁ דָּבָר מֵאֵת יְהוָה וַיֹּאמֶר יִרְמְיָהוּ הֲיֵשׁ וַיֹּאמֶר
בְּיַד מֶלֶךְ בָּבֶל תִּנָּתֵן: יח וַיֹּאמֶר יִרְמְיָהוּ אֶל הַמֶּלֶךְ צִדְקִיָּהוּ מָה
חָטָאתִי לְךָ וְלַעֲבָדֶיךָ וְלָעָם הַזֶּה כִּי נְתַתֶּם אֹתִי בְּבֵית הַכֶּלֶא:
יט וְאַיֵּה נְבִיאֵיכֶם אֲשֶׁר נִבְּאוּ לָכֶם לֵאמֹר לֹא יָבוֹא מֶלֶךְ בָּבֶל
עֲלֵיכֶם וְעַל הָאָרֶץ הַזֹּאת: כ וְעַתָּה שְׁמַע נָא אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ תִּפָּל
נָא תְחִנָּתִי לְפָנֶיךָ וְאַל תְּשִׁיבֵנִי אֶל בֵּית יְהוֹנָתָן הַסֹּפֵר וְלֹא
אָמוּת שָׁם: כא וַיְצַו צִדְקִיָּהוּ הַמֶּלֶךְ וַיִּפְקְדוּ אֶת יִרְמְיָהוּ בַּחֲצַר
הַמַּטָּרָה וְנָתוֹן לוֹ חַלַּת לֶחֶם יוֹם יוֹם מִן רְחוֹב הָאֹפִים עַד כָּלוֹת
כָּל הַלֶּחֶם מִן הָעִיר וַיֵּשֶׁב יִרְמְיָהוּ בַּחֲצַר הַמַּטָּרָה: לח א וַיִּשְׁמַע
שְׁפַטְיָה בֶן מַתָּן וּגְדַלְיָה בֶן פַּשְׁחוּר וְיוּכַל בֶּן שֶׁלֶמְיָה וּפַשְׁחוּר בֶּן
מַלְכִּיָּה אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר יִרְמְיָהוּ אֶל כָּל הָעָם לֵאמֹר:
ב כֹּה אָמַר יְהוָה הַיֹּשֵׁב בָּעִיר הַזֹּאת יָמוּת בַּחֶרֶב וּבָרָעָב וּבַדֶּבֶר
וְהַיֹּצֵא אֶל הַכַּשְׂדִּים יִחְיֶה וְהָיְתָה נַפְשׁוֹ לוֹ לְשָׁלָל וְחָיָה: ג כֹּה
אָמַר יְהוָה הָעִיר הַזֹּאת הִנָּתוֹן יִנָּתֵן בְּיַד חֵיל מֶלֶךְ בָּבֶל וְלָכָדָהּ:
ד וַיֹּאמְרוּ הַשָּׂרִים אֶל הַמֶּלֶךְ יוּמַת נָא הָאִישׁ הַזֶּה כִּי עַל כֵּן הוּא
מְרַפֶּה אֶת יְדֵי אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה הַנִּשְׁאָרִים בָּעִיר הַזֹּאת וְאֶת יְדֵי כָל
הָעָם לְדַבֵּר אֲלֵיהֶם כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּי אֵינֶנּוּ דֹרֵשׁ שָׁלוֹם לָעָם הַזֶּה
כִּי אִם לְרָעָה: ה וַיֹּאמֶר צִדְקִיָּהוּ הַמֶּלֶךְ הִנֵּה הוּא בְיֶדְכֶם כִּי אֵין
הַמֶּלֶךְ יָכוֹל דָּבָר כָּכֶם: ו וַיִּקְחוּ אֶת יִרְמְיָהוּ וַיַּשְׁלִכוּ אֹתוֹ אֶל
הַבּוֹר שֶׁל מַלְכִּיָּה בֶן הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בַּחֲצַר הַמַּטָּרָה וַיַּרְדוּ אֶת
יִרְמְיָהוּ בַּחֲבָלִים וְאֵין בַּבּוֹר מַיִם כִּי אִם טִיט וַיִּטְבַּע יִרְמְיָהוּ
בַּטִּיט: ז וַיִּשְׁמַע עֶבֶד מֶלֶךְ הַכּוּשִׁי אִישׁ סָרִיס הוּא בְּבֵית הַמֶּלֶךְ כִּי
נָתְנוּ אֶת יִרְמְיָהוּ אֶל הַבּוֹר וְהַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר בִּנְיָמִן: ח וַיֵּצֵא
עֶבֶד מֶלֶךְ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וַיְדַבֵּר אֶל הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר: ט אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ
הֵרֵעוּ הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשׂוּ לְיִרְמְיָהוּ הַנָּבִיא אֲשֶׁר
הִשְׁלִכוּ אֶל הַבּוֹר וְהוּא מֵת בָּרָעָב כִּי אֵין עוֹד לֶחֶם בָּעִיר: י וַיְצַו
הַמֶּלֶךְ אֶת כּוּשִׁי עֶבֶד מֶלֶךְ לֵאמֹר קַח בְּיָדְךָ מִזֶּה שְׁלֹשִׁים אֲנָשִׁים
וְהַעֲלִיתָ אֶת יִרְמְיָהוּ הַנָּבִיא מִן הַבּוֹר בְּטֶרֶם יָמוּת: יא וַיִּקַּח
הָאֲנָשִׁים בְּיָדוֹ וַיָּבֹא בֵּית הַמֶּלֶךְ תַּחַת הָאוֹצָר וַיִּקַּח מִשָּׁם בְּלוֹיֵי
סְחָבוֹת וּבְלוֹיֵי מְלָחִים וַיְשַׁלְּחֵם אֶל יִרְמְיָהוּ אֶל הַבּוֹר בַּחֲבָלִים:
יב וַיֹּאמֶר כּוּשִׁי עֶבֶד מֶלֶךְ אֶל יִרְמְיָהוּ שִׂים נָא בְּלוֹיֵי הַסְּחָבוֹת
וְהַמְּלָחִים תַּחַת בְּתֵי בְּלָיֶיךָ תַּחַת הַחֲבָלִים וַיַּעַשׂ יִרְמְיָהוּ כֵּן:
יג וַיִּמְשְׁכוּ אֶת יִרְמְיָהוּ בַּחֲבָלִים וַיַּעֲלֻהוּ מִן הַבּוֹר וַיֵּשֶׁב יִרְמְיָהוּ
בַּחֲצַר הַמַּטָּרָה: יד וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ צִדְקִיָּהוּ וַיִּקַּח אֶת יִרְמְיָהוּ
הַנָּבִיא אֵלָיו אֶל הַשְּׁלִשִׁית אֲשֶׁר בְּבֵית יְהוָה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל
יִרְמְיָהוּ שֹׁאֵל אֲנִי אֵלֶיךָ דָּבָר אַל תְּכַחֵד מִמֶּנִּי: טו וַיֹּאמֶר יִרְמְיָהוּ
אֶל צִדְקִיָּהוּ אִם הַגֵּד אַגִּיד לָךְ הֲלוֹא מוֹת אַתָּה תְמִיתֵנִי וְאִם
נָתַתִּי עֵצָה לֹא תִשְׁמַע אֵלָי: טז וַיִּשָּׁבַע הַמֶּלֶךְ צִדְקִיָּהוּ בַּסֵּתֶר
לֵאמֹר חַי יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה לָנוּ אֶת הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת אִם אֲמִיתְךָ וְאִם
אֶתֶּנְךָ בְּיַד הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה הַמְבַקְשִׁים אֶת נַפְשֶׁךָ: יז וַיֹּאמֶר
יִרְמְיָהוּ אֶל צִדְקִיָּהוּ כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אִם יָצוֹא תֵּצֵא אֶל שָׂרֵי מֶלֶךְ בָּבֶל וְחָיְתָה נַפְשֶׁךָ וְהָעִיר הַזֹּאת
לֹא תִשָּׂרֵף בָּאֵשׁ וְחָיִתָה אַתָּה וּבֵיתֶךָ: יח וְאִם אֵינְךָ יוֹצֵא אֶל שָׂרֵי
מֶלֶךְ בָּבֶל וְנִתְּנָה הָעִיר הַזֹּאת בְּיַד הַכַּשְׂדִּים וּשְׂרָפוּהָ בָּאֵשׁ וְאַתָּה
לֹא תִמָּלֵט מִיָּדָם: יט וַיֹּאמֶר צִדְקִיָּהוּ הַמֶּלֶךְ אֶל יִרְמְיָהוּ אֲנִי דֹאֵג
אֶת הַיְהוּדִים אֲשֶׁר נָפְלוּ אֶל הַכַּשְׂדִּים פֶּן יִתְּנוּנִי בְּיָדָם וְהִתְעַלְּלוּ
בִי: כ וַיֹּאמֶר יִרְמְיָהוּ לֹא יִתֵּנוּ לֹא תִשְׁמַע נָא אֶת בְּקוֹל יְהוָה אֲשֶׁר
אֲנִי דֹבֵר אֵלֶיךָ וְיִיטַב לָךְ וּתְחִי נַפְשֶׁךָ: כא וְאִם מָאֵן אַתָּה לָצֵאת
וְהַדָּבָר אֲשֶׁר הֶרְאָנִי יְהוָה הִנֵּה כָּל הַנְּשִׁים הַנִּשְׁאָרוֹת בְּבֵית מֶלֶךְ
יְהוּדָה מוֹצִיאוֹת אֶל שָׂרֵי מֶלֶךְ בָּבֶל וְהֵמָּה אֹמְרוֹת הֵסִיתוּךָ וְיָכְלוּ
לְךָ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֶךָ טָבְעוּ בַבֹּץ רַגְלֶיךָ וַיָּשׁוּבוּ אָחוֹר: כב וְכָל נָשִׁים
וְיָלָדִים הַנִּשְׁאָרִים בְּבֵית מֶלֶךְ יְהוּדָה מוֹצִיאִים אֶל שָׂרֵי מֶלֶךְ בָּבֶל
וְאַתָּה לֹא תִמָּלֵט מִיָּדָם כִּי בְּיַד מֶלֶךְ בָּבֶל תִּתָּפֵשׂ וְהָעִיר הַזֹּאת
תִּשָּׂרֵף בָּאֵשׁ: כג וַיֹּאמֶר צִדְקִיָּהוּ אֶל יִרְמְיָהוּ אִישׁ אַל יֵדַע בַּדָּבָר
הַזֶּה וְלֹא תָמוּת: כד וְאִם הַשָּׂרִים יִשְׁמְעוּ כִּי דִבַּרְתִּי עִמָּךְ וְיָבוֹאוּ
אֵלֶיךָ וְיֹאמְרוּ אֵלֶיךָ הַגֶּד נָא לָנוּ אֵת אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֶל הַמֶּלֶךְ אַל
תְּכַחֵד מִמֶּנּוּ וְלֹא נָמִית אֹתָךְ וְגַם אֵת אֲשֶׁר דִּבֶּר הַמֶּלֶךְ אֵלֵינוּ:
כה וְאִם הַשָּׂרִים יִשְׁמְעוּ כִּי דִבַּרְתִּי עִמָּךְ וְיָבוֹאוּ אֵלֶיךָ וְאָמְרוּ
אֵלֶיךָ הַגֶּד נָא לָנוּ אֵת אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֶל הַמֶּלֶךְ אַל תְּכַחֵד מִמֶּנּוּ
וְלֹא נָמִית אֹתָךְ וְגַם אֵת אֲשֶׁר דִּבֶּר הַמֶּלֶךְ אֵלֵינוּ: כו וְאָמַרְתָּ
אֲלֵיהֶם תְּחִנָּתִי אֶפֹּל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ אַל יְשִׁיבֵנִי בֵּית יְהוֹנָתָן לָמוּת
שָׁם: כז וַיָּבֹאוּ כָל הַשָּׂרִים אֶל יִרְמְיָהוּ וַיִּשְׁאֲלוּ אֵלָיו וַיַּגֶּד לָהֶם
כְּכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר צִוָּה הַמֶּלֶךְ וַיַּחֲרִישׁוּ מֵעָלָיו כִּי לֹא
נִשְׁמַע הַדָּבָר: כח וַיֵּשֶׁב יִרְמְיָהוּ בַּחֲצַר הַמַּטָּרָה עַד יוֹם הִלָּכְדָה
יְרוּשָׁלִָם וַיְהִי בִּהְלָכְדָה יְרוּשָׁלִָם: לט א בַּשָּׁנָה הַתְּשִׁיעִית לְצִדְקִיָּהוּ
מֶלֶךְ יְהוּדָה בַּחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי בָּא נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל וְכָל
חֵילוֹ עַל יְרוּשָׁלִָם וַיָּצֻרוּ עָלֶיהָ: ב בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ הָרְבִיעִי בְּתֵשַׁע
לַחֹדֶשׁ הִבָּקַע הָעִיר: ג וַיָּבֹאוּ כָּל שָׂרֵי מֶלֶךְ בָּבֶל וַיֵּשְׁבוּ בְּשַׁעַר
הַתָּוֶךְ נֵרְגַל שַׂר סְאצֶר סַמְגַּר נְבוֹ שַׂר סְכִים רַב סָרִיס נֵרְגַל שַׂר
סְאצֶר רַב מָג וְכָל יֶתֶר שָׂרֵי מֶלֶךְ בָּבֶל: ד וַיְהִי כִּרְאוֹתָם אוֹתָם צִדְקִיָּהוּ
מֶלֶךְ יְהוּדָה וְכָל אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה וַיִּבְרְחוּ וַיֵּצְאוּ לַיְלָה מִן הָעִיר
דֶּרֶךְ גַּן הַמֶּלֶךְ וּבְשַׁעַר בֵּין הַחוֹמֹתַיִם וַיֵּצֵא הַמֶּלֶךְ דֶּרֶךְ הָעֲרָבָה:
ה וַיִּרְדְּפוּ חֵיל כַּשְׂדִּים אַחֲרֵיהֶם וַיַּשִּׂיגוּ אֶת צִדְקִיָּהוּ בְּעַרְבוֹת
יְרֵחוֹ וַיִּתְפְּשֻׂהוּ וַיַּעֲלֻהוּ אֶל נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל רִבְלָתָה בְּאֶרֶץ
חֲמָת וַיְדַבֵּר אִתּוֹ מִשְׁפָּטִים: ו וַיִּשְׁחַט מֶלֶךְ בָּבֶל אֶת בְּנֵי צִדְקִיָּהוּ
בְּרִבְלָתָה לְעֵינָיו וְאֶת כָּל חֹרֵי יְהוּדָה שָׁחַט מֶלֶךְ בָּבֶל: ז וְאֶת עֵינֵי
צִדְקִיָּהוּ עִוֵּר וַיַּאַסְרֵהוּ בַּנְחֻשְׁתַּיִם לְהוֹלִיכוֹ בָּבֶלָה: ח וְאֶת בֵּית
הַמֶּלֶךְ וְאֶת בָּתֵּי הָעָם שָׂרְפוּ הַכַּשְׂדִּים בָּאֵשׁ וְאֶת חוֹמֹת יְרוּשָׁלִָם
נָתָצוּ: ט וְיֶתֶר הָעָם הַנִּשְׁאָרִים בָּעִיר וְהַנֹּפְלִים אֲשֶׁר נָפְלוּ אֵלָיו
וְיֶתֶר הָעָם הַנִּשְׁאָר הֶגְלָה נְבוּזַרְאֲדָן רַב טַבָּחִים בָּבֶלָה: י וּמִדַּלַּת
הָעָם הַדַּלִּים אֲשֶׁר אֵין לָהֶם מְאוּמָה הִשְׁאִיר נְבוּזַרְאֲדָן רַב טַבָּחִים
בְּאֶרֶץ יְהוּדָה וַיִּתֵּן לָהֶם כְּרָמִים וְשָׂדוֹת בָּעֵת הַהִיא: יא וְנְבוּכַדְנֶאצַּר
מֶלֶךְ בָּבֶל צִוָּה אֶת יִרְמְיָהוּ בְּיַד נְבוּזַרְאֲדָן רַב טַבָּחִים לֵאמֹר:
יב קַח אֹתוֹ וְעֵינֶיךָ שִׂים עָלָיו וְלֹא תַעַשׂ לוֹ מְאוּמָה רָע כִּי אִם כַּאֲשֶׁר
יְדַבֶּר אֵלֶיךָ כֵּן עֲשֵׂה עִמּוֹ: יג וַיִּשְׁלַח נְבוּזַרְאֲדָן רַב טַבָּחִים וּנְבוּשַׁזְבָן
רַב סָרִיס וְנֵרְגַל שַׂר סְאצֶר סַמְגַּר נְבוֹ שַׂר סְכִים רַב מָג וְכָל רַבֵּי
מֶלֶךְ בָּבֶל: יד וַיִּשְׁלְחוּ וַיִּקְחוּ אֶת יִרְמְיָהוּ מֵחֲצַר הַמַּטָּרָה וַיִּתְּנֻהוּ
אֶל גְּדַלְיָהוּ בֶן אֲחִיקָם בֶּן שָׁפָן לְהוֹצִיאוֹ הַבָּיְתָה וַיֵּשֶׁב בְּתוֹךְ הָעָם:
טו וְאֶל יִרְמְיָהוּ הָיָה דְבַר יְהוָה בִּהְיוֹתוֹ עָצוּר בַּחֲצַר הַמַּטָּרָה לֵאמֹר:
טז הָלוֹךְ וְאָמַרְתָּ אֶל עֶבֶד מֶלֶךְ הַכּוּשִׁי לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִנֵּה אֲנִי מֵבִיא אֶת דְּבָרַי אֶל הָעִיר הַזֹּאת לְרָעָה וְלֹא
לְטוֹבָה וְנִהְיוּ לִפְנֵי הַיּוֹם הַהוּא לְפָנֶיךָ: יז וְאֶתְכָה אֲמַלֵּט בַּיּוֹם הַהוּא
נְאֻם יְהוָה וְלֹא תִנָּתֵן בְּיַד הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר אַתָּה יָגוֹר מִפְּנֵיהֶם: יח כִּי
הַצֵּל אַצִּילְךָ וּבַחֶרֶב לֹא תִפֹּל לָךְ וְהָיְתָה לְךָ נַפְשְׁךָ לְשָׁלָל כִּי
בָטַחְתָּ בִּי נְאֻם יְהוָה: מ א הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה אֶל יִרְמְיָהוּ מֵאֵת יְהוָה
אַחֲרֵי שַׁלַּח אֹתוֹ נְבוּזַרְאֲדָן רַב טַבָּחִים מִן הָרָמָה בְּקַחְתּוֹ אֹתוֹ וְהוּא
אָסוּר בַּזִּקִּים בְּתוֹךְ כָּל גָּלוּת יְרוּשָׁלִָם וִיהוּדָה הַגָּלִים בָּבֶלָה:
ב וַיִּקַּח רַב טַבָּחִים אֶת יִרְמְיָהוּ וַיֹּאמֶר אֵלָיו יְהוָה אֱלֹהֶיךָ דִּבֶּר
אֶת הָרָעָה הַזֹּאת אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה: ג וַיָּבֵא וַיַּעַשׂ יְהוָה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
כִּי חֲטָאתֶם לַיהוָה וְלֹא שְׁמַעְתֶּם בְּקוֹלוֹ וְהָיָה לָכֶם הַדָּבָר הַזֶּה:
ד וְעַתָּה הִנֵּה הַיּוֹם הַזֶּה נְתַקְתִּיךָ מִן הַזִּקִּים אֲשֶׁר עַל יָדֶךָ אִם טוֹב
בְּעֵינֶיךָ לָבוֹא אִתִּי בָּבֶלָה בֹּא וְאָשִׁים עֵינַי עָלֶיךָ וְאִם רַע בְּעֵינֶיךָ
לָבוֹא אִתִּי בָּבֶלָה חֲדַל הִנֵּה כָל הָאָרֶץ לְפָנֶיךָ הַטּוֹב וְהַיָּשָׁר בְּעֵינֶיךָ
לָלֶכֶת שָׁמָּה לָלֶכֶת שָׁם: ה וְעוֹדֶנּוּ לֹא יָשׁוּב וְשׁוּבָה אֶל גְּדַלְיָהוּ בֶן
אֲחִיקָם בֶּן שָׁפָן אֲשֶׁר הִפְקִיד מֶלֶךְ בָּבֶל בְּעָרֵי יְהוּדָה וְיֵשֶׁב אִתּוֹ
בְּתוֹךְ הָעָם אוֹ הַיָּשָׁר בְּעֵינֶיךָ לָלֶכֶת לָלֶכֶת וַיִּתֵּן לוֹ רַב טַבָּחִים
אֹכֶל וְשֹׁחַד וַיְשַׁלְּחֵהוּ: ו וַיָּבֹא יִרְמְיָהוּ אֶל גְּדַלְיָהוּ בֶן אֲחִיקָם
הַמִּצְפָּתָה וַיֵּשֶׁב אִתּוֹ בְּתוֹךְ הָעָם הַנִּשְׁאָר בָּאָרֶץ: ז וַיִּשְׁמְעוּ כָּל
שָׂרֵי הַחֲיָלִים אֲשֶׁר בַּשָּׂדֹת הֵמָּה וַאֲנָשֵׁיהֶם כִּי הִפְקִיד מֶלֶךְ בָּבֶל
אֶת גְּדַלְיָהוּ בֶן אֲחִיקָם בָּאָרֶץ וְכִי הִפְקִיד בּוֹ אֲנָשִׁים וְנָשִׁים וְטַף
וּמִדַּלַּת הָאָרֶץ אֲשֶׁר לֹא הָגְלוּ בָּבֶלָה: ח וַיָּבֹאוּ אֶל גְּדַלְיָהוּ הַמִּצְפָּתָה
וְיִשְׁמָעֵאל בֶּן נְתַנְיָה וְיוֹחָנָן וְיוֹנָתָן בְּנֵי קָרֵחַ וּשְׂרָיָה בֶן תַּנְחֻמֶת
וּבְנֵי עֹפַי הַנְּטֹפָתִי וְיֶזַנְיָה בֶן הַמַּעֲכָתִי הֵמָּה וַאֲנָשֵׁיהֶם: ט וַיִּשָּׁבַע
לָהֶם גְּדַלְיָהוּ בֶן אֲחִיקָם בֶּן שָׁפָן וְלַאֲנָשֵׁיהֶם לֵאמֹר אַל תִּירְאוּ
מִלַּעֲבֹד לַכַּשְׂדִּים שְׁבוּ בָאָרֶץ וַעֲבֹדוּ אֶת מֶלֶךְ בָּבֶל וְיִיטַב לָכֶם:
י וְאֲנִי הִנֵּה אָנֹכִי יוֹשֵׁב בַּמִּצְפָּה לַעֲמֹד לִפְנֵי הַכַּשְׂדִּים הַבָּאִים
אֵלֵינוּ וְאַתֶּם אִסְפוּ יַיִן וְקַיִץ וְשֶׁמֶן וְשִׂימוּ בִּכְלֵיכֶם וְשִׁבוּ בְּעָרֵיכֶם
אֲשֶׁר תָּפַשְׂתֶּם בָּהֶם: יא וְגַם כָּל הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּמוֹאָב וּבְבְנֵי עַמּוֹן
וּבֶאֱדוֹם וַאֲשֶׁר בְּכָל הָאֲרָצוֹת וַיִּשְׁמְעוּ כִּי נָתַן מֶלֶךְ בָּבֶל שְׁאֵרִית
לִיהוּדָה וְכִי הִפְקִיד עֲלֵיהֶם אֶת גְּדַלְיָהוּ בֶן אֲחִיקָם בֶּן שָׁפָן: יב וַיָּשֻׁבוּ
כָּל הַיְהוּדִים מִכָּל הַמְּקוֹמוֹת אֲשֶׁר נִדָּחוּ שָׁם וַיָּבֹאוּ אֶרֶץ יְהוּדָה אֶל
גְּדַלְיָהוּ הַמִּצְפָּתָה וַיַּאַסְפוּ יַיִן וְקַיִץ הַרְבֵּה מְאֹד: יג וְיוֹחָנָן בֶּן קָרֵחַ
וְכָל שָׂרֵי הַחֲיָלִים אֲשֶׁר בַּשָּׂדֹת הֵמָּה וַיָּבֹאוּ אֶל גְּדַלְיָהוּ הַמִּצְפָּתָה:
יד וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הֲיָדֹעַ תֵּדַע כִּי בַעְלִיס מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן שָׁלַח אֶת
יִשְׁמָעֵאל בֶּן נְתַנְיָה לְהַכּוֹתְךָ נָפֶשׁ וְלֹא הֶאֱמִין לָהֶם גְּדַלְיָהוּ בֶן
אֲחִיקָם: טו וְיוֹחָנָן בֶּן קָרֵחַ דִּבֶּר אֶל גְּדַלְיָהוּ בַּמִּצְפָּה בַּסֵּתֶר לֵאמֹר
אֵלְכָה נָּא וְאַכֶּה אֶת יִשְׁמָעֵאל בֶּן נְתַנְיָה וְאִישׁ לֹא יֵדָע לָמָּה יַכֶּךָּ
נָפֶשׁ וְנָפוֹצוּ כָּל הַיְהוּדִים הַנִּקְבָּצִים אֵלֶיךָ וְאָבְדָה שְׁאֵרִית יְהוּדָה:
טז וַיֹּאמֶר גְּדַלְיָהוּ בֶן אֲחִיקָם אֶל יוֹחָנָן בֶּן קָרֵחַ אַל תַּעַשׂ אֶת הַדָּבָר
הַזֶּה כִּי שֶׁקֶר אַתָּה דֹבֵר אֶל יִשְׁמָעֵאל: מא א וַיְהִי בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי
וְיִשְׁמָעֵאל בֶּן נְתַנְיָה בֶּן אֱלִישָׁמָע מִזֶּרַע הַמְּלוּכָה וְרַבֵּי הַמֶּלֶךְ וַעֲשָׂרָה
אֲנָשִׁים אִתּוֹ בָּאוּ אֶל גְּדַלְיָהוּ בֶן אֲחִיקָם הַמִּצְפָּתָה וַיֹּאכְלוּ שָׁם
לֶחֶם יַחְדָּו בַּמִּצְפָּה: ב וַיָּקָם יִשְׁמָעֵאל בֶּן נְתַנְיָה וַעֲשָׂרֶת הָאֲנָשִׁים
אֲשֶׁר אִתּוֹ וַיַּכּוּ אֶת גְּדַלְיָהוּ בֶן אֲחִיקָם בֶּן שָׁפָן בַּחֶרֶב וַיָּמֶת אֹתוֹ
אֲשֶׁר הִפְקִיד מֶלֶךְ בָּבֶל בָּאָרֶץ: ג וְאֶת כָּל הַיְהוּדִים אֲשֶׁר אִתּוֹ אֶת
גְּדַלְיָהוּ בַּמִּצְפָּה וְאֶת הַכַּשְׂדִּים אֲשֶׁר נִמְצְאוּ שָׁם אֲנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה
הִכָּה יִשְׁמָעֵאל: ד וַיְהִי הַיּוֹם הַשֵּׁנִי אַחֲרֵי הֲמִתּוֹ אֶת גְּדַלְיָהוּ וְאִישׁ לֹא
יָדָע: ה וַיָּבֹאוּ אֲנָשִׁים מִשְּׁכֶם מִשִּׁלֹה וּמִשֹּׁמְרוֹן שְׁמֹנִים אִישׁ מְגֻלְּחֵי
זָקָן וּבִגְדֵי קְרָעִים קְרֻעִים וְהִתְגֹּדְדִים וּמִנְחָה וּלְבוֹנָה בְּיָדָם לְהָבִיא
בֵּית יְהוָה: ו וַיֵּצֵא יִשְׁמָעֵאל בֶּן נְתַנְיָה מִן הַמִּצְפָּה לִקְרָאתָם הֹלֵךְ
הָלוֹךְ וּבֹכֶה וַיְהִי כִּפְגְּשׁוֹ אוֹתָם וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם בֹּאוּ אֶל גְּדַלְיָהוּ בֶן
אֲחִיקָם: ז וַיְהִי כְּבוֹאָם אֶל תּוֹךְ הָעִיר וַיִּשְׁחָטֵם יִשְׁמָעֵאל בֶּן נְתַנְיָה
וַאֲנָשָׁיו בְּתוֹךְ הַבּוֹר: ח וַיֹּאמֶר אֵלָיו עֲשָׂרָה אֲנָשִׁים הַנִּמְצְאִים בְּתוֹכֵנוּ
חִטִּים וּשְׂעֹרִים וְשֶׁמֶן וּדְבָשׁ אַל תְּמִתֵנוּ כִּי יֶשׁ לָנוּ מַטְמוֹנִים בַּשָּׂדֶה
וַיֶּחְדַּל וְלֹא הֱמִיתָם בְּתוֹךְ אֲחֵיהֶם: ט וְהַבּוֹר אֲשֶׁר הִשְׁלִיךְ שָׁם יִשְׁמָעֵאל
אֵת כָּל נִבְלַת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִכָּה בִּגְלַל גְּדַלְיָהוּ הוּא אֲשֶׁר עָשָׂה
אָסָא הַמֶּלֶךְ מִפְּנֵי בַעְשָׁא מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וַיְמַלְאֵהוּ יִשְׁמָעֵאל בֶּן נְתַנְיָה
חֲלָלִים: י וְאֶת כָּל שְׁאֵרִית הָעָם אֲשֶׁר בַּמִּצְפָּה אֲשֶׁר הִפְקִיד נְבוּזַרְאֲדָן
רַב טַבָּחִים אֶת גְּדַלְיָהוּ בֶן אֲחִיקָם שָׁבָה יִשְׁמָעֵאל בֶּן נְתַנְיָה וַיֵּלֶךְ
לְהַעֲבִיר אֶל בַּעְלִיס מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן: יא וַיִּשְׁמַע יוֹחָנָן בֶּן קָרֵחַ וְכָל
שָׂרֵי הַחֲיָלִים אֲשֶׁר אִתּוֹ אֵת כָּל הָרָעָה אֲשֶׁר עָשָׂה יִשְׁמָעֵאל בֶּן
נְתַנְיָה: יב וַיִּקְחוּ אֶת כָּל הָאֲנָשִׁים וַיֵּלְכוּ לְהִלָּחֵם עִם יִשְׁמָעֵאל בֶּן
נְתַנְיָה וַיִּמְצָאוּהוּ עַל מַיִם רַבִּים אֲשֶׁר בְּגִבְעוֹן: יג וַיְהִי כִּרְאוֹת כָּל
הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ אֶת יוֹחָנָן בֶּן קָרֵחַ וְאֶת כָּל שָׂרֵי הַחֲיָלִים אֲשֶׁר אִתּוֹ
וַיִּשְׂמָחוּ: יד וַיָּסֹבּוּ כָּל הָעָם אֲשֶׁר שָׁבָה יִשְׁמָעֵאל מִן הַמִּצְפָּה וַיָּשׁוּבוּ
וַיֵּלְכוּ אֶל יוֹחָנָן בֶּן קָרֵחַ: טו וְיִשְׁמָעֵאל בֶּן נְתַנְיָה נִמְלַט מִפְּנֵי יוֹחָנָן
בִּשְׁמֹנָה אֲנָשִׁים וַיֵּלֶךְ אֶל בַּעְלִיס מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן: טז וַיִּקַּח יוֹחָנָן בֶּן
קָרֵחַ וְכָל שָׂרֵי הַחֲיָלִים אֲשֶׁר אִתּוֹ אֶת כָּל שְׁאֵרִית הָעָם אֲשֶׁר הֵשִׁיב
מִיִּשְׁמָעֵאל בֶּן נְתַנְיָה מִמִּצְפָּה אַחֲרֵי הַכֹּתוֹ אֶת גְּדַלְיָהוּ בֶן אֲחִיקָם
אֶת הַגְּבָרִים אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה וְאֶת הַנָּשִׁים וְאֶת הַטַּף וְאֶת הַסָּרִיסִים
אֲשֶׁר הֵשִׁיב מִגִּבְעוֹן: יז וַיֵּלְכוּ וַיֵּשְׁבוּ גֵּרוּת כִּמְהָם אֲשֶׁר עַל בֵּית
לָחֶם לָלֶכֶת לָלֶכֶת מִצְרָיִם: יח מִפְּנֵי הַכַּשְׂדִּים כִּי יָרְאוּ מִפָּנֵיהֶם כִּי
הִכָּה יִשְׁמָעֵאל בֶּן נְתַנְיָה אֶת גְּדַלְיָהוּ בֶן אֲחִיקָם אֲשֶׁר הִפְקִיד מֶלֶךְ
בָּבֶל בָּאָרֶץ: מב א וַיִּגְּשׁוּ כָּל שָׂרֵי הַחֲיָלִים וְיוֹחָנָן בֶּן קָרֵחַ וְיִזַנְיָה
בֶן הוֹשַׁעְיָה וְכָל הָעָם מִקָּטֹן וְעַד גָּדוֹל: ב וַיֹּאמְרוּ אֶל יִרְמְיָהוּ הַנָּבִיא
תִּפָּל נָא תְחִנָּתֵנוּ לְפָנֶיךָ וְהִתְפַּלֵּל בַּעֲדֵנוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּעֲד כָּל
הַשְּׁאֵרִית הַזֹּאת כִּי נִשְׁאַרְנוּ מְעַט מֵרַבִּים כַּאֲשֶׁר עֵינֶיךָ רֹאוֹת אֹתָנוּ:
ג וְיַגֶּד לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר נֵלֵךְ בָּהּ וְאֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר
נַעֲשֶׂה: ד וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם יִרְמְיָהוּ הַנָּבִיא שָׁמַעְתִּי הִנֵּה אֲנִי מִתְפַּלֵּל
אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם כִּדְבָרֵיכֶם וְהָיָה כָּל הַדָּבָר אֲשֶׁר יַעֲנֶה יְהוָה אֶתְכֶם
אַגִּיד לָכֶם לֹא אֶמְנַע מִכֶּם דָּבָר: ה וְהֵמָּה אָמְרוּ אֶל יִרְמְיָהוּ יְהִי יְהוָה
בָּנוּ לְעֵד אֱמֶת וְנֶאֱמָן אִם לֹא כְּכָל הַדָּבָר אֲשֶׁר יִשְׁלָחֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
אֵלֵינוּ כֵּן נַעֲשֶׂה: ו אִם טוֹב וְאִם רָע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ
שֹׁלְחִים אֹתְךָ אֵלָיו נִשְׁמָע לְמַעַן אֲשֶׁר יִיטַב לָנוּ כִּי נִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ: ז וַיְהִי מִקְצֵה עֲשֶׂרֶת הַיָּמִים וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֶל יִרְמְיָהוּ:
ח וַיִּקְרָא אֶל יוֹחָנָן בֶּן קָרֵחַ וְאֶל כָּל שָׂרֵי הַחֲיָלִים אֲשֶׁר אִתּוֹ וְאֶל כָּל
הָעָם מִקָּטֹן וְעַד גָּדוֹל: ט וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר שְׁלַחְתֶּם אֹתִי אֵלָיו לְהַפִּיל תְּחִנַּתְכֶם לְפָנָיו: י אִם שָׁבוֹ תֵשְׁבוּ
בָּאָרֶץ הַ

ויאמר אליהם הלא אמרתי אליכם מרגלים אתם לראות את ערות הארץ בֹּאתם׃
ויאמרו אליו לא אדני ועבדיך באו לשבר אכל׃ כולנו בני איש אחד נחנו כנים לא
היו עבדיך מרגלים׃ ויאמר אליהם כי אם לראות את ערות הארץ בֹּאתם׃ ויאמרו
שנים עשר עבדיך אחים אנחנו בני אבינו האחד איננו והקטן היום את אבינו בכנען׃
ויאמר יוסף אליהם הוא אשר דברתי אליכם לאמר מרגלים אתם בזאת תנסו חי
פרעה אם תצאו מזה כי אם בבוא אחיכם הקטן הנה׃ שלחו מכם אחד ויקח את אחיכם
ואתם האסרו ויבחנו דבריכם האמת אתכם ואם לא חי פרעה כי מרגלים אתם׃
ויאסף אתם אל משמר שלשת ימים׃ ויאמר אליהם יוסף ביום השלישי זאת עשו
וחיו את האלהים אני ירא׃ אם כנים אתם אחי אחיכם האחד יאסר בבית משמרתכם
ואתם לכו הביאו שבר רעבון בתיכם׃ ואחיכם הקטן הביאו אלי ויאמנו דבריכם
ולא תמותו ויעשו כן׃ ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר
ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו על כן באה אלינו הצרה הזאת׃
וישב ראובן אליהם לאמר הלא אמרתי אליכם לאמר אל תחטאו בילד ולא שמעתם
וגם דמו הנה נדרש׃ והמה לא ידעו כי השמע מליץ ביניהם׃ ויסב מעליהם
וַיֵּבְךְּ ויבך ויאסר מאתם את שמעון ויאסר לעיניהם׃ ויצו יוסף וימלאו את כליהם
בר ולהשיב כספיהם איש אל שקו ולתת להם צדה לדרך ויעש להם כן׃ וישאו
את שבריהם על חמריהם ויצאו משם׃ ויפתח האחד את שקו לתת מספוא לחמרו
במלון וירא את כספו והנה הוא בפי אמתחתו׃ ויאמר אל אחיו הושב כספי
והנה גם בפי אמתחתי ויצא לבבם ויחרדו איש אל אחיו לאמר מה זאת עשה
אלהים לנו׃ ויבאו אל יעקב אביהם ארצה כנען ויגידו לו את כל הקרות אתם
לאמר׃ דבר האיש אדון הארץ אתנו ויתן אתנו כמרגלים את הארץ׃ ואמר אלינו
לא אדע כי אחים אנחנו כנים לא היינו מרגלים׃ שנים עשר אחים אנחנו בני
אבינו האחד איננו והקטן היום את אבינו בכנען׃ ויאמר אלינו האיש אדון הארץ
בזאת אדע כי אחים אתם אחי אחיכם האחד הניחו אתי וכרעב בתיכם קחו ולכו׃
והקטן הביאו אלי ואדע כי לא מרגלים אתם כי אחיכם אתם את אשר לכם סחרו
בארץ׃ ויהי המה מריקים שקיהם והנה איש צרור כספו בשקו וירא את צררות
כספיהם הם ואביהם וַיִּירָאוּ׃ ויאמר אליהם יעקב אבינו אתי שכלתם יוסף איננו
ושמעון איננו ואת בנימין תקחו עלי היו כל אלה׃ וידבר ראובן אל אביו לאמר
את שני בני תמית אם לא אבאנו אליך תנה אתו על ידי ואנכי אשיבנו אליך׃
ויאמר לא ירד בני עמכם כי אחיו מת הוא ונשאר לבדו אם קרה בו אסון בדרך
אשר תלכו בה והורדתם את שיבתי ביגון שאולה׃ והרעב כבד בארץ׃ ויהי כאשר
כלו לאכל את השבר אשר הביאו מצרים ויאמר אליהם אביהם שובו קנו לנו מעט
אכל׃ ויען אליו יהודה לאמר האד העיד בנו בנו לאמר לא תראו פני זולתי אחיכם
אתכם׃ אם יש אתה משלח את אחינו אתנו נרדה ונשברה לך אכל׃ ואם אינך משלח
לא נרד כי האיש אמר אלינו לא תראו פני זולתי אחיכם אתכם׃ ויאמר ישראל
למה הרעותם אלי להגיד לאיש העוד לכם אח ותגידו לו׃ ויאמרו שאל שאל
האיש לנו ולמולדתנו לאמר העוד אביכם חי היש לכם אח ותגידו על פי הדברים
האלה הידוע נדע כי יאמר הורידו את אחיכם׃ ויאמר יהודה אל ישראל אביו
שלחה הנער אתי ונקומה ונלכה ונחיה ולא נמות גם אנחנו גם אתה גם טפנו׃
אנכי אערבנו מידי תבקשנו אם לא הביאתיו אליך והצגתיו לפניך וחטאתי לך
כל הימים׃ כי לולא התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמים׃ ויאמר אלהם ישראל
אביהם אם כן אפוא זאת עשו קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה
מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים׃ וכספים משנה קחו בידכם והכסף
המושב בפי אמתחתיכם השיבו בידכם אולי משגה הוא׃ ואחיכם קחו ועלו שובו
אל האיש׃ ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש ושלח לכם את אחיכם אחר ואת
בנימין ואני כאשר שכלתי שכלתי׃ והאנשים לקחו את המנחה הזאת ומשנה הכסף
לקחו בידם ואת בנימין ויקמו וירדו מצרים ויעמדו לפני יוסף׃ וירא יוסף
אתם את בנימין ויאמר לאשר על ביתו הבא את האנשים הביתה וטבח טבח והכן
כי אתי יאכלו האנשים בצהרים׃ ויעש האיש כאשר אמר יוסף ויבא האנשים
בית יוסף׃ וַיִּירְאוּ האנשים כי הובאו בית יוסף ויאמרו על דבר הכסף
המושב בבתינו בפעם הראשנה אנחנו מובאים להתגלל עלינו ולפול עלינו
ולקחת אתנו לעבדים ואת חמרינו׃ ויגשו אל האיש אשר על בית יוסף וידברו
אליו פתח האהל׃ ויאמרו בי אדני ירד ירדנו בפעם הראשנה לשבר אכל׃ והיה
כי באנו אל המלון ונפתחה את אמתחתינו והנה כסף איש בפי אמתחתו כספנו
במשקלו ונשיבהו בידנו׃ וכסף אחר ירדנו בידנו לשבר אכל לא ידענו מי שם
כספנו באמתחתינו׃ ויאמר שלום לכם אל תיראו אלהיכם ואלהי אביכם נתן לכם
מטמון באמתחתיכם כספיכם הגיע אלי ויוצא אליהם שמעון׃ ויבא האיש הבתה
יוסף ויתנו מים ורחצו רגליהם ויתן מספוא לחמריהם׃ והכינו את המנחה עד
בוא יוסף בצהרים כי שמעו כי שם יאכלו לחם׃ ויבא יוסף הבתה ויביאו לו
את המנחה אשר בידם הבתה ויישתחוו לו ארצה׃ וישאל להם לשלום ויאמר השלום
אביכם הזקן אשר אמרתם החי עודנו׃ ויענו עבדך אבינו שלום עודנו חי וישתחו
ויקדו׃ וישא עיניו וירא את בנימין אחיו בן אמו ויאמר הזה אחיכם הקטן אשר
אמרתם אלי ויאמר אלהים יחנך בני׃ ויבהל יוסף כי נכמרו רחמיו אל אחיו
ויבקש לבכות ויבא החדרה ויבך שמה׃ וירחץ פניו ויצא ויתאפק ויאמר שימו לחם׃
וישימו לו לבדו ולהם לבדם ולמצרים האכלים אתו לבדם כי לא יוכלון המצרים
לאכל את העברים לחם כי תועבה הוא למצרים׃ וישבו לפניו הבכור כבכרתו
והצעיר כצעירתו ויתמהו האנשים איש אל רעהו׃ וישא משאת מאת פניו אליהם
ותרב משאת בנימין מכל משאת כל אחיו וישתו וישכרו עמו׃ ויצו את האיש
אשר על ביתו לאמר מלא את אמתחת האנשים אכל כאשר תוכלון שאת ושים כספו
איש בפי אמתחתו׃ וגביעי הגביע הכסף תשים בפי אמתחת הקטן ואת כסף שברו
ויעש כדבר יוסף אשר דבר׃ האיש בבקר אור ושלחו הם וחמריהם׃ הם יצאו
מן העיר לא רחקו והיוסף אמר לאשר על ביתו קום רדף אחרי האנשים והשגת
אתם ואמרת אליהם למה שלמתם רעה תחת טובה׃ הלא זה אשר ישתה אדני בו
הוא נחש ינחש בו הרעתם לעשות אשר עשיתם׃ ויגש אליהם וידבר אליהם את
הדברים האלה׃ ויאמרו אליו למה ידבר אדני כדברים האלה חלילה לעבדיך מעשות
כדבר הזה׃ הן כסף אשר מצאנו בפי אמתחתינו השיבנו אליך מארץ כנען ואיך
נגנב מבית אדניך כסף או זהב׃ אשר ימצא את אחד מעבדיך ומת וגם אנחנו
נהיה לאדני לעבדים׃ ויאמר גם עתה כדבריכם כן הוא אשר ימצא אתו יהיה לי
עבד ואתם תהיו נקים׃ וימהרו ויורידו איש אמתחתו ארצה ויפתח איש אמתחתו׃
ויחפש בגדול החל ובקטן כלה וימצא הגביע באמתחת בנימין׃ ויקרעו שמלותם
ויעמס איש על חמורו וישובו העירה׃ ויבא יהודה ואחיו בית יוסף והוא עודנו
שם ויפלו לפניו ארצה׃ ויאמר להם יוסף מה המעשה הזה אשר עשיתם הלא ידעתם
כי נחש ינחש איש כמוני׃ ויאמר יהודה מה נאמר לאדני מה נדבר ומה נצטדק
האלהים מצא את עון עבדיך הננו עבדים לאדני גם אנחנו גם אשר נמצא הגביע
בידו׃ ויאמר חלילה לי מעשות זאת האיש אשר נמצא הגביע בידו הוא יהיה לי
עבד ואתם עלו לשלום אל אביכם׃ ויגש יהודה אליו ויאמר בי אדני ידבר נא
עבדך דבר באזני אדני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך כפרעה׃ אדני שאל את
עבדיו לאמר היש לכם אב או אח׃ ונאמר אל אדני יש לנו אב זקן ויֶלֶד זקנים
קטן ואחיו מת הוא לבדו נשאר לאמו ואביו אהבו׃ ותאמר אל עבדיך הורדהו
אלי ואשימה עיני עליו׃ ונאמר אל אדני לא יוכל הנער לעזב את אביו ועזב
את אביו ומת׃ ותאמר אל עבדיך אם לא ירד אחיכם הקטן אתכם לא תספון לראות
פני עוד׃ ויהי כי עלינו אל עבדך אבי ונגד לו את דברי אדני׃ ויאמר אבינו
שובו קנו לנו מעט אכל׃ ונאמר לא נוכל לרדת אם יש אחינו הקטן אתנו וירדנו
כי לא נוכל לראות פני האיש ואחינו הקטן אין אתנו׃ ויאמר אלינו עבדך אבי
אתם ידעתם כי שני ילדה לי אשתי׃ ויצא האחד מאתי ואמר אך טרף טרף ולא
ראיתיו עד הנה׃ ולקחתם גם את זה מעם פני ואסון קרהו והורדתם את שיבתי
ברעה שאולה׃ ועתה כבואי אל עבדך אבי והנער אין אתנו כי נפשו קשורה בנפשו׃
והיה כראותו כי אין הנער ומת ירדו עבדיך את שיבת עבדך אבינו ביגון שאולה׃
כי עבדך ערב את הנער מעם אבי לאמר אם לא הביאתיו אליך והצגתיו לפניך
וחטאתי לאבי כל הימים׃ ועתה ישב נא עבדך תחת הנער עבד לאדני ועלה הנער
עם אחיו׃ כי איכה אעלה אל אבי והנער איננו אתי פן אראה ברעה אשר ימצא
את אבי׃

ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני דבר נא אמתך דבר באזני אדני ואל יחר אפך
באמתך כי כמוך כפרעה׃ אדני שאל את עבדיו לאמר היש לכם אב או אח׃ ונאמר
אל אדנינו יש לנו אב זקן וילד זקנים קטן ואחיו מת הוא לבדו נשאר לאמו
ואביו אהבו׃ ותאמר אל עבדיך הורדהו אלי ואשימה עיני עליו׃ ונאמר אל אדני
לא יוכל הנער לעזב את אביו ועזב את אביו ומת׃ ותאמר אל עבדיך אם לא ירד
אחיכם הקטן אתכם לא תספון לראות פני עוד׃ ויהי כי עלינו אל עבדך אבי
ונגד לו את דברי אדני׃ ויאמר אבינו שובו קנו לנו מעט אכל׃ ונאמר לא נוכל
לרדת אם יש אחינו הקטן אתנו וירדנו כי לא נוכל לראות פני האיש ואחינו
הקטן אין אתנו׃ ויאמר אלינו עבדך אבי אתם ידעתם כי שני ילדה לי אשתי׃
ויצא האחד מאתי ואמר אך טרף טרף ולא ראיתיו עד הנה׃ ולקחתם גם את זה
מעם פני ואסון קרהו והורדתם את שיבתי ברעה שאולה׃ ועתה כבואי אל עבדך
אבי והנער איננו אתי כי נפשו קשורה בנפשו׃ והיה כראותו כי אין הנער ומת
וירדו עבדיך את שיבת עבדך אבינו ביגון שאולה׃ כי עבדך ערב את הנער מעם
אבי לאמר אם לא הביאתיו אליך והצגתיו לפניך וחטאתי לאבי כל הימים׃ ועתה
ישב נא עבדך תחת הנער עבד לאדני ועלה הנער עם אחיו׃ כי איכה אעלה אל אבי
והנער איננו אתי פן אראה ברעה אשר ימצא את אבי׃

ויגש אליו יוסף ויאמר אני יוסף העוד אבי חי ולא יכלו אחיו לענות אתו כי
נבהלו מפניו׃ ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי ויגשו ויאמר אני יוסף אחיכם
אשר מכרתם אתי מצרימה׃ ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אתי הנה
כי למחיה שלחני אלהים לפניכם׃ כי זה שנתים הרעב בקרב הארץ ועוד חמש שנים
אשר אין חרישׁ וקציר׃ וישלחני אלהים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות
לכם לפליטה גדולה׃ ועתה לא אתם שלחתם אתי הנה כי האלהים וישימני לאב
לפרעה ולאדון לכל ביתו ומשל בכל ארץ מצרים׃ מהרו ועלו אל אבי ואמרתם
אליו כה אמר בנך יוסף שמני אלהים לאדון לכל מצרים רדה אלי אל תעמד׃
וישבת בארץ גשן והיית קרוב אלי אתה ובניך ובני בניך וצאנך ובקרך וכל
אשר לך׃ וכלכלתי אתך שם כי עוד חמש שנים רעב פן תורש אתה וביתך וכל
אשר לך׃ והנה עיניכם רואות ועיני אחי בנימין כי פי המדבר אליכם׃ והגדתם
לאבי את כל כבודי במצרים ואת כל אשר ראיתם ומהרתם והורדתם את אבי הנה׃
ויפל על צואר בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה על צואריו׃ וינשק לכל אחיו
ויבך עליהם ואחרי כן דברו אחיו אתו׃ והקול נשמע בית פרעה לאמר באו אחי
יוסף ויטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו׃ ויאמר פרעה אל יוסף אמר אל אחיך זאת
עשו טענו את בעיריכם ולכו שובו ארצה כנען׃ וקחו את אביכם ואת בתיכם ובאו
אלי ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים ואכלו את חלב הארץ׃ ואתה צויתה זאת עשו
קחו לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם ולנשיכם ונשאתם את אביכם ובאתם׃ ועינכם
אל תחס על כליכם כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא׃ ויעשו כן בני ישראל ויתן
להם יוסף עגלות על פי פרעה ויתן להם צדה לדרך׃ לכלם נתן לאיש חלפות
שמלות ולבנימין נתן שלש מאות כסף וחמש חלפות שמלות׃ ולאביו שלח כזאת
עשרה חמרים נשאים מטוב מצרים ועשרה אתנות נשאות בר ולחם ומזון לאביו
לדרך׃ וישלח את אחיו ויילכו ויאמר אליהם אל תרגזו בדרך׃ ויעלו ממצרים
ויבאו ארצה כנען אל יעקב אביהם׃ ויגידו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא משל
בכל ארץ מצרים ויפג לבו כי לא האמין להם׃ וידברו אליו את כל דברי יוסף
אשר דבר אליהם וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אתו ותחי רוח יעקב
אביהם׃ ויאמר ישראל רב עוד יוסף בני חי אלכה ואראנו בטרם אמות׃

ירכון-תתרפ"ה. יה שמחה נפ"ב בית מ"ה מרגלית ע"ה בת הגאון מוהר"ר אברהם ז"ל. ובעלה מוהר"ר יוסף ז"ל בן הגאון מוהר"ר אברהם ז"ל. ואחיו מוהר"ר יוסף ז"ל. ומוהר"ר אברהם ז"ל. ומ

ילפי ולפטרטטלפיה כרקפ. רנחפ;
רפ.פ. קפוצ. רפ. וק. פפטפ
ק רפוצ כנלפ קפוצ.פפ.
ולפ.פ. ולפ. ולפ. ולפ. ולפ.
ולפ.פ. ולפ. ולפ. ולפ. ולפ.
ולפ.פ. ולפ. ולפ. ולפ. ול

ومن الذين قالوا إنا نصارى أخذنا ميثاقهم فنسوا حظا مما ذكروا به فأغرينا بينهم العداوة والبغضاء إلى يوم القيامة وسوف ينبئهم الله بما كانوا يصنعون ١٥ يا أهل الكتاب قد جاءكم رسولنا يبين لكم كثيرا مما كنتم تخفون من الكتاب ويعفو عن كثير قد جاءكم من الله نور وكتاب مبين ١٦ يهدي به الله من اتبع رضوانه سبل السلام ويخرجهم من الظلمات إلى النور بإذنه ويهديهم إلى صراط مستقيم ١٧ لقد كفر الذين قالوا إن الله هو المسيح ابن مريم قل فمن يملك من الله شيئا إن أراد أن يهلك المسيح ابن مريم وأمه ومن في الأرض جميعا ولله ملك السماوات والأرض وما بينهما يخلق ما يشاء والله على كل شيء قدير ١٨ وقالت اليهود والنصارى نحن أبناء الله وأحباؤه قل فلم يعذبكم بذنوبكم بل أنتم بشر ممن خلق يغفر لمن يشاء ويعذب من يشاء ولله ملك السماوات والأرض وما بينهما وإليه المصير ١٩ يا أهل الكتاب قد جاءكم رسولنا يبين لكم على فترة من الرسل أن تقولوا ما جاءنا من بشير ولا نذير فقد جاءكم بشير ونذير والله على كل شيء قدير ٢٠ وإذ قال موسى لقومه يا قوم اذكروا نعمة الله عليكم إذ جعل فيكم أنبياء وجعلكم ملوكا وآتاكم ما لم يؤت أحدا من العالمين ٢١ يا قوم ادخلوا الأرض المقدسة التي كتب الله لكم ولا ترتدوا على أدباركم فتنقلبوا خاسرين ٢٢ قالوا يا موسى إن فيها قوما جبارين وإنا لن ندخلها حتى يخرجوا منها فإن يخرجوا منها فإنا داخلون ٢٣ قال رجلان من الذين يخافون أنعم الله عليهما ادخلوا عليهم الباب فإذا دخلتموه فإنكم غالبون وعلى الله فتوكلوا إن كنتم مؤمنين ٢٤ قالوا يا موسى إنا لن ندخلها أبدا ما داموا فيها فاذهب أنت وربك فقاتلا إنا ها هنا قاعدون ٢٥ قال رب إني لا أملك إلا نفسي وأخي فافرق بيننا وبين القوم الفاسقين ٢٦ قال فإنها محرمة عليهم أربعين سنة يتيهون في الأرض فلا تأس على القوم الفاسقين ٢٧ واتل عليهم نبأ ابني آدم بالحق إذ قربا قربانا فتقبل من أحدهما ولم يتقبل من الآخر قال لأقتلنك قال إنما يتقبل الله من المتقين ٢٨ لئن بسطت إلي يدك لتقتلني ما أنا بباسط يدي إليك لأقتلك إني أخاف الله رب العالمين ٢٩ إني أريد أن تبوء بإثمي وإثمك فتكون من أصحاب النار وذلك جزاء الظالمين ٣٠ فطوعت له نفسه قتل أخيه فقتله فأصبح من الخاسرين ٣١ فبعث الله غرابا يبحث في الأرض ليريه كيف يواري سوأة أخيه قال يا ويلتى أعجزت أن أكون مثل هذا الغراب فأواري سوأة أخي فأصبح من النادمين ٣٢ من أجل ذلك كتبنا على بني إسرائيل أنه من قتل نفسا بغير نفس أو فساد في الأرض فكأنما قتل الناس جميعا ومن أحياها فكأنما أحيا الناس جميعا ولقد جاءتهم رسلنا بالبينات ثم إن كثيرا منهم بعد ذلك في الأرض لمسرفون ٣٣ إنما جزاء الذين يحاربون الله ورسوله ويسعون في الأرض فسادا أن يقتلوا أو يصلبوا أو تقطع أيديهم وأرجلهم من خلاف أو ينفوا من الأرض ذلك لهم خزي في الدنيا ولهم في الآخرة عذاب عظيم ٣٤ إلا الذين تابوا من قبل أن تقدروا عليهم فاعلموا أن الله غفور رحيم ٣٥ يا أيها الذين آمنوا اتقوا الله وابتغوا إليه الوسيلة وجاهدوا في سبيله لعلكم تفلحون ٣٦ إن الذين كفروا لو أن لهم ما في الأرض جميعا ومثله معه ليفتدوا به من عذاب يوم القيامة ما تقبل منهم ولهم عذاب أليم ٣٧ يريدون أن يخرجوا من النار وما هم بخارجين منها ولهم عذاب مقيم ٣٨ والسارق والسارقة فاقطعوا أيديهما جزاء بما كسبا نكالا من الله والله عزيز حكيم ٣٩ فمن تاب من بعد ظلمه وأصلح فإن الله يتوب عليه إن الله غفور رحيم ٤٠ ألم تعلم أن الله له ملك السماوات والأرض يعذب من يشاء ويغفر لمن يشاء والله على كل شيء قدير ٤١ يا أيها الرسول لا يحزنك الذين يسارعون في الكفر من الذين قالوا آمنا بأفواههم ولم تؤمن قلوبهم ومن الذين هادوا سماعون للكذب سماعون لقوم آخرين لم يأتوك يحرفون الكلم من بعد مواضعه يقولون إن أوتيتم هذا فخذوه وإن لم تؤتوه فاحذروا ومن يرد الله فتنته فلن تملك له من الله شيئا أولئك الذين لم يرد الله أن يطهر قلوبهم لهم في الدنيا خزي ولهم في الآخرة عذاب عظيم ٤٢ سماعون للكذب أكالون للسحت فإن جاءوك فاحكم بينهم أو أعرض عنهم وإن تعرض عنهم فلن يضروك شيئا وإن حكمت فاحكم بينهم بالقسط إن الله يحب المقسطين ٤٣ وكيف يحكمونك وعندهم التوراة فيها حكم الله ثم يتولون من بعد ذلك وما أولئك بالمؤمنين ٤٤ إنا أنزلنا التوراة فيها هدى ونور يحكم بها النبيون الذين أسلموا للذين هادوا والربانيون والأحبار بما استحفظوا من كتاب الله وكانوا عليه شهداء فلا تخشوا الناس واخشون ولا تشتروا بآياتي ثمنا قليلا ومن لم يحكم بما أنزل الله فأولئك هم الكافرون ٤٥ وكتبنا عليهم فيها أن النفس بالنفس والعين بالعين والأنف بالأنف والأذن بالأذن والسن بالسن والجروح قصاص فمن تصدق به فهو كفارة له ومن لم يحكم بما أنزل الله فأولئك هم الظالمون ٤٦ وقفينا على آثارهم بعيسى ابن مريم مصدقا لما بين يديه من التوراة وآتيناه الإنجيل فيه هدى ونور ومصدقا لما بين يديه من التوراة وهدى وموعظة للمتقين ٤٧ وليحكم أهل الإنجيل بما أنزل الله فيه ومن لم يحكم بما أنزل الله فأولئك هم الفاسقون ٤٨ وأنزلنا إليك الكتاب بالحق مصدقا لما بين يديه من الكتاب ومهيمنا عليه فاحكم بينهم بما أنزل الله ولا تتبع أهواءهم عما جاءك من الحق لكل جعلنا منكم شرعة ومنهاجا ولو شاء الله لجعلكم أمة واحدة ولكن ليبلوكم في ما آتاكم فاستبقوا الخيرات إلى الله مرجعكم جميعا فينبئكم بما كنتم فيه تختلفون ٤٩ وأن احكم بينهم بما أنزل الله ولا تتبع أهواءهم واحذرهم أن يفتنوك عن بعض ما أنزل الله إليك فإن تولوا فاعلم أنما يريد الله أن يصيبهم ببعض ذنوبهم وإن كثيرا من الناس لفاسقون ٥٠ أفحكم الجاهلية يبغون ومن أحسن من الله حكما لقوم يوقنون ٥١ يا أيها الذين آمنوا لا تتخذوا اليهود والنصارى أولياء بعضهم أولياء بعض ومن يتولهم منكم فإنه منهم إن الله لا يهدي القوم الظالمين ٥٢ فترى الذين في قلوبهم مرض يسارعون فيهم يقولون نخشى أن تصيبنا دائرة فعسى الله أن يأتي بالفتح أو أمر من عنده فيصبحوا على ما أسروا في أنفسهم نادمين ٥٣ ويقول الذين آمنوا أهؤلاء الذين أقسموا بالله جهد أيمانهم إنهم لمعكم حبطت أعمالهم فأصبحوا خاسرين ٥٤ يا أيها الذين آمنوا من يرتد منكم عن دينه فسوف يأتي الله بقوم يحبهم ويحبونه أذلة على المؤمنين أعزة على الكافرين يجاهدون في سبيل الله ولا يخافون لومة لائم ذلك فضل الله يؤتيه من يشاء والله واسع عليم ٥٥ إنما وليكم الله ورسوله والذين آمنوا الذين يقيمون الصلاة ويؤتون الزكاة وهم راكعون ٥٦ ومن يتول الله ورسوله والذين آمنوا فإن حزب الله هم الغالبون ٥٧ يا أيها الذين آمنوا لا تتخذوا الذين اتخذوا دينكم هزوا ولعبا من الذين أوتوا الكتاب من قبلكم والكفار أولياء واتقوا الله إن كنتم مؤمنين ٥٨ وإذا ناديتم إلى الصلاة اتخذوها هزوا ولعبا ذلك بأنهم قوم لا يعقلون ٥٩ قل يا أهل الكتاب هل تنقمون منا إلا أن آمنا بالله وما أنزل إلينا وما أنزل من قبل وأن أكثركم فاسقون ٦٠ قل هل أنبئكم بشر من ذلك مثوبة عند الله من لعنه الله وغضب عليه وجعل منهم القردة والخنازير وعبد الطاغوت أولئك شر مكانا وأضل عن سواء السبيل ٦١ وإذا جاءوكم قالوا آمنا وقد دخلوا بالكفر وهم قد خرجوا به والله أعلم بما كانوا يكتمون ٦٢ وترى كثيرا منهم يسارعون في الإثم والعدوان وأكلهم السحت لبئس ما كانوا يعملون ٦٣ لولا ينهاهم الربانيون والأحبار عن قولهم الإثم وأكلهم السحت لبئس ما كانوا يصنعون ٦٤ وقالت اليهود يد الله مغلولة غلت أيديهم ولعنوا بما قالوا بل يداه مبسوطتان ينفق كيف يشاء وليزيدن كثيرا منهم ما أنزل إليك من ربك طغيانا وكفرا وألقينا بينهم العداوة والبغضاء إلى يوم القيامة كلما أوقدوا نارا للحرب أطفأها الله ويسعون في الأرض فسادا والله لا يحب المفسدين ٦٥ ولو أن أهل الكتاب آمنوا واتقوا لكفرنا عنهم سيئاتهم ولأدخلناهم جنات النعيم ٦٦ ولو أنهم أقاموا التوراة والإنجيل وما أنزل إليهم من ربهم لأكلوا من فوقهم ومن تحت أرجلهم منهم أمة مقتصدة وكثير منهم ساء ما يعملون ٦٧ يا أيها الرسول بلغ ما أنزل إليك من ربك وإن لم تفعل فما بلغت رسالته والله يعصمك من الناس إن الله لا يهدي القوم الكافرين ٦٨ قل يا أهل الكتاب لستم على شيء حتى تقيموا التوراة والإنجيل وما أنزل إليكم من ربكم وليزيدن كثيرا منهم ما أنزل إليك من ربك طغيانا وكفرا فلا تأس على القوم الكافرين ٦٩ إن الذين آمنوا والذين هادوا والصابئون والنصارى من آمن بالله واليوم الآخر وعمل صالحا فلا خوف عليهم ولا هم يحزنون ٧٠ لقد أخذنا ميثاق بني إسرائيل وأرسلنا إليهم رسلا كلما جاءهم رسول بما لا تهوى أنفسهم فريقا كذبوا وفريقا يقتلون ٧١ وحسبوا ألا تكون فتنة فعموا وصموا ثم تاب الله عليهم ثم عموا وصموا كثير منهم والله بصير بما يعملون ٧٢ لقد كفر الذين قالوا إن الله هو المسيح ابن مريم وقال المسيح يا بني إسرائيل اعبدوا الله ربي وربكم إنه من يشرك بالله فقد حرم الله عليه الجنة ومأواه النار وما للظالمين من أنصار ٧٣ لقد كفر الذين قالوا إن الله ثالث ثلاثة وما من إله إلا إله واحد وإن لم ينتهوا عما يقولون ليمسن الذين كفروا منهم عذاب أليم ٧٤ أفلا يتوبون إلى الله ويستغفرونه والله غفور رحيم ٧٥ ما المسيح ابن مريم إلا رسول قد خلت من قبله الرسل وأمه صديقة كانا يأكلان الطعام انظر كيف نبين لهم الآيات ثم انظر أنى يؤفكون ٧٦ قل أتعبدون من دون الله ما لا يملك لكم ضرا ولا نفعا والله هو السميع العليم ٧٧ قل يا أهل الكتاب لا تغلوا في دينكم غير الحق ولا تتبعوا أهواء قوم قد ضلوا من قبل وأضلوا كثيرا وضلوا عن سواء السبيل ٧٨ لعن الذين كفروا من بني إسرائيل على لسان داود وعيسى ابن مريم ذلك بما عصوا وكانوا يعتدون ٧٩ كانوا لا يتناهون عن منكر فعلوه لبئس ما كانوا يفعلون ٨٠ ترى كثيرا منهم يتولون الذين كفروا لبئس ما قدمت لهم أنفسهم أن سخط الله عليهم وفي العذاب هم خالدون ٨١ ولو كانوا يؤمنون بالله والنبي وما أنزل إليه ما اتخذوهم أولياء ولكن كثيرا منهم فاسقون ٨٢ لتجدن أشد الناس عداوة للذين آمنوا اليهود والذين أشركوا ولتجدن أقربهم مودة للذين آمنوا الذين قالوا إنا نصارى ذلك بأن منهم قسيسين ورهبانا وأنهم لا يستكبرون ٨٣ وإذا سمعوا ما أنزل إلى الرسول ترى أعينهم تفيض من الدمع مما عرفوا من الحق يقولون ربنا آمنا فاكتبنا مع الشاهدين ٨٤ وما لنا لا نؤمن بالله وما جاءنا من الحق ونطمع أن يدخلنا ربنا مع القوم الصالحين ٨٥ فأثابهم الله بما قالوا جنات تجري من تحتها الأنهار خالدين فيها وذلك جزاء المحسنين ٨٦ والذين كفروا وكذبوا بآياتنا أولئك أصحاب الجحيم ٨٧ يا أيها الذين آمنوا لا تحرموا طيبات ما أحل الله لكم ولا تعتدوا إن الله لا يحب المعتدين ٨٨ وكلوا مما رزقكم الله حلالا طيبا واتقوا الله الذي أنتم به مؤمنون ٨٩ لا يؤاخذكم الله باللغو في أيمانكم ولكن يؤاخذكم بما عقدتم الأيمان فكفارته إطعام عشرة مساكين من أوسط ما تطعمون أهليكم أو كسوتهم أو تحرير رقبة فمن لم يجد فصيام ثلاثة أيام ذلك كفارة أيمانكم إذا حلفتم واحفظوا أيمانكم كذلك يبين الله لكم آياته لعلكم تشكرون ٩٠ يا أيها الذين آمنوا إنما الخمر والميسر والأنصاب والأزلام رجس من عمل الشيطان فاجتنبوه لعلكم تفلحون ٩١ إنما يريد الشيطان أن يوقع بينكم العداوة والبغضاء في الخمر والميسر ويصدكم عن ذكر الله وعن الصلاة فهل أنتم منتهون ٩٢ وأطيعوا الله وأطيعوا الرسول واحذروا فإن توليتم فاعلموا أنما على رسولنا البلاغ المبين ٩٣ ليس على الذين آمنوا وعملوا الصالحات جناح فيما طعموا إذا ما اتقوا وآمنوا وعملوا الصالحات ثم اتقوا وآمنوا ثم اتقوا وأحسنوا والله يحب المحسنين ٩٤ يا أيها الذين آمنوا ليبلونكم الله بشيء من الصيد تناله أيديكم ورماحكم ليعلم الله من يخافه بالغيب فمن اعتدى بعد ذلك فله عذاب أليم ٩٥ يا أيها الذين آمنوا لا تقتلوا الصيد وأنتم حرم ومن قتله منكم متعمدا فجزاء مثل ما قتل من النعم يحكم به ذوا عدل منكم هديا بالغ الكعبة أو كفارة طعام مساكين أو عدل ذلك صياما ليذوق وبال أمره عفا الله عما سلف ومن عاد فينتقم الله منه والله عزيز ذو انتقام ٩٦ أحل لكم صيد البحر وطعامه متاعا لكم وللسيارة وحرم عليكم صيد البر ما دمتم حرما واتقوا الله الذي إليه تحشرون ٩٧ جعل الله الكعبة البيت الحرام قياما للناس والشهر الحرام والهدي والقلائد ذلك لتعلموا أن الله يعلم ما في السماوات وما في الأرض وأن الله بكل شيء عليم ٩٨ اعلموا أن الله شديد العقاب وأن الله غفور رحيم ٩٩ ما على الرسول إلا البلاغ والله يعلم ما تبدون وما تكتمون ١٠٠ قل لا يستوي الخبيث والطيب ولو أعجبك كثرة الخبيث فاتقوا الله يا أولي الألباب لعلكم تفلحون ١٠١ يا أيها الذين آمنوا لا تسألوا عن أشياء إن تبد لكم تسؤكم وإن تسألوا عنها حين ينزل القرآن تبد لكم عفا الله عنها والله غفور حليم ١٠٢ قد سألها قوم من قبلكم ثم أصبحوا بها كافرين ١٠٣ ما جعل الله من بحيرة ولا سائبة ولا وصيلة ولا حام ولكن الذين كفروا يفترون على الله الكذب وأكثرهم لا يعقلون ١٠٤ وإذا قيل لهم تعالوا إلى ما أنزل الله وإلى الرسول قالوا حسبنا ما وجدنا عليه آباءنا أولو كان آباؤهم لا يعلمون شيئا ولا يهتدون ١٠٥ يا أيها الذين آمنوا عليكم أنفسكم لا يضركم من ضل إذا اهتديتم إلى الله مرجعكم جميعا فينبئكم بما كنتم تعملون ١٠٦ يا أيها الذين آمنوا شهادة بينكم إذا حضر أحدكم الموت حين الوصية اثنان ذوا عدل منكم أو آخران من غيركم إن أنتم ضربتم في الأرض فأصابتكم مصيبة الموت تحبسونهما من بعد الصلاة فيقسمان بالله إن ارتبتم لا نشتري به ثمنا ولو كان ذا قربى ولا نكتم شهادة الله إنا إذا لمن الآثمين ١٠٧ فإن عثر على أنهما استحقا إثما فآخران يقومان مقامهما من الذين استحق عليهم الأوليان فيقسمان بالله لشهادتنا أحق من شهادتهما وما اعتدينا إنا إذا لمن الظالمين ١٠٨ ذلك أدنى أن يأتوا بالشهادة على وجهها أو يخافوا أن ترد أيمان بعد أيمانهم واتقوا الله واسمعوا والله لا يهدي القوم الفاسقين ١٠٩ يوم يجمع الله الرسل فيقول ماذا أجبتم قالوا لا علم لنا إنك أنت علام الغيوب ١١٠ إذ قال الله يا عيسى ابن مريم اذكر نعمتي عليك وعلى والدتك إذ أيدتك بروح القدس تكلم الناس في المهد وكهلا وإذ علمتك الكتاب والحكمة والتوراة والإنجيل وإذ تخلق من الطين كهيئة الطير بإذني فتنفخ فيها فتكون طيرا بإذني وتبرئ الأكمه والأبرص بإذني وإذ تخرج الموتى بإذني وإذ كففت بني إسرائيل عنك إذ جئتهم بالبينات فقال الذين كفروا منهم إن هذا إلا سحر مبين ١١١ وإذ أوحيت إلى الحواريين أن آمنوا بي وبرسولي قالوا آمنا واشهد بأنا مسلمون ١١٢ إذ قال الحواريون يا عيسى ابن مريم هل يستطيع ربك أن ينزل علينا مائدة من السماء قال اتقوا الله إن كنتم مؤمنين ١١٣ قالوا نريد أن نأكل منها وتطمئن قلوبنا ونعلم أن قد صدقتنا ونكون عليها من الشاهدين ١١٤ قال عيسى ابن مريم اللهم ربنا أنزل علينا مائدة من السماء تكون لنا عيدا لأولنا وآخرنا وآية منك وارزقنا وأنت خير الرازقين ١١٥ قال الله إني منزلها عليكم فمن يكفر بعد منكم فإني أعذبه عذابا لا أعذبه أحدا من العالمين ١١٦ وإذ قال الله يا عيسى ابن مريم أأنت قلت للناس اتخذوني وأمي إلهين من دون الله قال سبحانك ما يكون لي أن أقول ما ليس لي بحق إن كنت قلته فقد علمته تعلم ما في نفسي ولا أعلم ما في نفسك إنك أنت علام الغيوب ١١٧ ما قلت لهم إلا ما أمرتني به أن اعبدوا الله ربي وربكم وكنت عليهم شهيدا ما دمت فيهم فلما توفيتني كنت أنت الرقيب عليهم وأنت على كل شيء شهيد ١١٨ إن تعذبهم فإنهم عبادك وإن تغفر لهم فإنك أنت العزيز الحكيم ١١٩ قال الله هذا يوم ينفع الصادقين صدقهم لهم جنات تجري من تحتها الأنهار خالدين فيها أبدا رضي الله عنهم ورضوا عنه ذلك الفوز العظيم ١٢٠ لله ملك السماوات والأرض وما فيهن وهو على كل شيء قدير ١٢١	

יבר ירבל ירבל ירבל

יהוה אלהי ישראל כתב־לך את כל־הדברים אשר דברתי אליך אל־ספר׃
כי הנה ימים באים נאם־יהוה וְשַׁבְתִּי אֶת־שְׁבוּת עַמִּי יִשְׂרָאֵל וִיהוּדָה אָמַר יהוה וַהֲשִׁבֹתִים אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לַאֲבוֹתָם וְיָרָשׁוּהָ׃
ואלה הדברים אשר־דבר יהוה אל־ישראל ואל־יהודה׃
כי כה אמר יהוה קול חרדה שמענו פחד ואין שלום׃
שאלו־נא וראו הֲיֹלֵד זָכָר מַדּוּעַ רָאִיתִי כָל־גֶּבֶר יָדָיו עַל־חֲלָצָיו כַּיּוֹלֵדָה וְנֶהֶפְכוּ כָּל־פָּנִים לְיָרָקוֹן׃
הוי כי־גדול היום ההוא מאין כמהו ועת צרה היא ליעקב ומִמֶּנָּה יִוָּשֵׁעַ׃
והיה ביום ההוא נאם־יהוה צבאות אשבר עלו מעל צוארך ומוסרותיך אנתק וְלֹא־יַעַבְדוּ־בוֹ עוֹד זָרִים׃
ועבדו את־יהוה אלהיהם ואת דויד מלכם אשר אקים להם׃
ואתה אל־תירא עבדי יעקב נאם־יהוה ואל־תחת ישראל כי הנני מושיעך מרחוק ואת־זרעך מארץ שבים ושב יעקב ושקט ושאנן ואין מחריד׃
כי־אתך אני נאם־יהוה להושיעך כי אעשה כלה בכל־הגוים אשר הפיצותיך שם אך־אתך לא־אעשה כלה ויסרתיך למשפט ונקה לא אנקך׃
כי כה אמר יהוה אנוש שבריך נכאה מכתך׃
אין דן משפטך לאזור מרפאות תעלה אין׃
כל־מאהביך שכחוך אותך לא ידרשו כי מכת אויב הכיתיך מוסר אכזר על רב עונך עצמו חטאתיך׃
למה תזעק על־שברך אנושׁ מכאובך על רב עונך עצמו חטאתיך עשיתי לך׃
לכן כל־אכליך יאכלו וכל־צוריך כולם ילכו בשבי והיו שאיסיך לשסה וכל־בזזיך אתן לבז׃
כי אעלה ארפא לך ומכותיך ארפאך נאם־יהוה כי נדחה קראו לך ציון היא דרושׁ אין׃
כה אמר יהוה הנני שב שבות אהלי יעקב ומשכנתיו ארחם ונבנתה עיר על־תלה ואחון כמשפטו יעמד׃
והיה מהם תצא תודה וקול מְשַׂחֲקִים והרביתים ולא יאעטו והכבדתים ולא יצעירו׃
ובניו כאתמול תכון עדתו לפני תכון ועשיתי על־כל־לחציו את־יהוה׃
והיה אדירו ממנו ומושלו מקרבו יצא והקרבתיו ונגש אלי כי מי־זה הערב לבו לגשת אלי נאם־יהוה׃
ואתם תהיו לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים׃
הנה סערת־יהוה חמה יצאה סערה מְחוֹלֶלֶת על־ראש רשעים תחיל׃
לא ישוב אף־יהוה עד עשותו ועד הקימו את־מזמות לבו באחרית הימים תתבוננו־בה׃
בעת ההיא נאם־יהוה אהיה לאלהים לכל־משפחות ישראל והמה יהיו־לי לעם׃
כה אמר יהוה מצא חן במדבר עם שרידי חרב הלוך להרגיעו ישראל׃
מרחוק יהוה נראה לי ואהבת אהבת עולם על־כן משכתיך חסד׃
עוד אבנך ונבנית בתולת ישראל עוד תעדי תופיך וְיָצָאת בְּמָחוֹל מְשַׂחֲקִים׃
עוד תטעי כרמים על־הרי שמרון נטעו נטעים וחללו׃
כי יש יום קראו נצרים בהר אפרים קומו ונעלה ציון אל־יהוה אלהינו׃
כי כה אמר יהוה רנו ליעקב שמחה וצהלו לראש הגוים השמיעו הללו ואמרו הושע יהוה את־עמך את־שארית ישראל׃
הנני מביא אותם מארץ צפון וקבצתים מיַרְכְּתֵי־אָרֶץ בָּם עִוֵּר וּפִסֵּחַ הָרָה וְיֹלֶדֶת יַחְדָּו קָהָל גָּדוֹל יָשׁוּבוּ הֵנָּה׃
בבכי יבאו ובתחנונים אובילם אוליכם אל־נחלי מים בדרך ישר לא יכשלו בה כי־הייתי לישראל לאב ואפרים בכורי הוא׃
שמעו דבר־יהוה גוים והגידו באיים במרחק ואמרו מזרה ישראל יקבצנו ושמרו כרעה עדרו׃
כי־פדה יהוה את־יעקב וגאלו מיַד־חָזָק ממנו׃
ורננו במרום־ציון ונהרו אל־טוב יהוה על־דגן ועל־תירוש ועל־יצהר ועל־בני צאן ובקר והיתה נפשם כגן רוה ולא יוסיפו לדאבה עוד׃
אז תשמח בתולה במחול ובחורים וזקנים יחדו והפכתי אבלם לששון ונחמתים ושמחתים מיגונם׃
ונפש הכהנים דשן ועמי את־טובי ישבעו נאם־יהוה׃
כה אמר יהוה קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על־בניה מאנה להנחם על־בניה כי אינם׃
כה אמר יהוה מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעלתך נאם־יהוה ושבו מארץ אויב׃
ויש תקוה לאחריתך נאם־יהוה ושבו בנים לגבולם׃
שמע שמעתי אפרים מתנודד יסרתני ואוסר כעגל לא למד השיבני ואשובה כי אתה יהוה אלהי׃
כי אחרי שובי נחמתי ואחרי הודעי ספקתי על־ירך בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי׃
הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים כי מדי דברי בו זכר אזכרנו עוד על־כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם־יהוה׃
הקימי לך ציונים שומי לך תמרורים שיתי לבך למסלה דרך הלכת שובי בתולת ישראל שובי אל־ערייך אלה׃
עד־מתי תתחמקין הבת השובבה כי־ברא יהוה חדשה בנקבה תסובב גבר׃
כה אמר יהוה אלהי ישראל עוד יאמרו את־הדבר הזה בארץ יהודה ובעריו בשובי את־שבותם יברכך יהוה נוה־צדק הר־הקדש׃
ונסעו בה יהודה וכל־עריו יחדו אכרים ונסעים בעדר׃
כי־הרויתי נפש עיפה וכל־נפש דאבה מלאתי׃
על־זאת הקיצותי ואראה ושנתי עלי ערבה׃
הנה ימים באים נאם־יהוה וזרעתי את־בית ישראל ואת־בית יהודה זרע אדם וזרע בהמה׃
והיה כאשר שקדתי עליהם לנתוש ולנתץ ולהרוס ולהאביד ולהרע כן אשקוד עליהם לבנות ולנטוע נאם־יהוה׃
בימים ההם לא יאמרו עוד אבות אכלו בוסר ושני בנים תקהינה׃
כי אם־איש בעונו ימות כל־האדם האכל הבסר תקהינה שניו׃
הנה ימים באים נאם־יהוה וכרתי את־בית ישראל ואת־בית יהודה ברית חדשה׃
לא כברית אשר כרתי את־אבותם ביום החזיקי בידם להוציאם מארץ מצרים אשר הפרו את־בריתי ואנכי בעלתי בם נאם־יהוה׃
כי־זאת הברית אשר אכרות את־בית ישראל אחרי הימים ההם נאם־יהוה נתתי את־תורתי בקרבם ועל־לבם אכתבנה והייתי להם לאלהים והמה יהיו־לי לעם׃
ולא־ילמדו עוד איש את־רעהו ואיש את־אחיו לאמר דעו את־יהוה כי כלם ידעו אותי למקטנם ועד־גדולם נאם־יהוה כי אסלח לעונם ולחטאתם לא אזכר־עוד׃
כה אמר יהוה נתן שמש לאור יומם חקות ירח וכוכבים לאור לילה רגע הים ויהמו גליו יהוה צבאות שמו׃
אם־ימושו החקים האלה מלפני נאם־יהוה גם זרע ישראל ישבתו מהיות גוי לפני כל־הימים׃
כה אמר יהוה אם־ימדו שמים למעלה ויחקרו מוסדי־ארץ למטה גם אני אזנח בכל־זרע ישראל על כל־אשר עשו נאם־יהוה׃
הנה ימים באים נאם־יהוה ונבנתה העיר ליהוה מִמִּגְדַּל חֲנַנְאֵל שַׁעַר הַפִּנָּה׃
ויצא עוד קו המדה נגדו על־גבעת גרב ונסב גועה׃
כל־העמק הפגרים והדשן וכל־השדות עד־נחל קדרון עד־פנת שער־הסוסים מזרחה קדש ליהוה לא־תנתש ולא תהרס עוד לעולם׃
כה אמר יהוה מצא חן במדבר עם שרידי חרב הלוך להרגיעו ישראל׃
מרחוק יהוה נראה לי ואהבת אהבת עולם על־כן משכתיך חסד׃
עוד אבנך ונבנית בתולת ישראל עוד תעדי תופיך וְיָצָאת בְּמָחוֹל מְשַׂחֲקִים׃
עוד תטעי כרמים על־הרי שמרון נטעו נטעים וחללו׃
כי יש יום קראו נצרים בהר אפרים קומו ונעלה ציון אל־יהוה אלהינו׃
כי כה אמר יהוה רנו ליעקב שמחה וצהלו לראש הגוים השמיעו הללו ואמרו הושע יהוה את־עמך את־שארית ישראל׃
הנני מביא אותם מארץ צפון וקבצתים מיַרְכְּתֵי־אָרֶץ בָּם עִוֵּר וּפִסֵּחַ הָרָה וְיֹלֶדֶת יַחְדָּו קָהָל גָּדוֹל יָשׁוּבוּ הֵנָּה׃
בבכי יבאו ובתחנונים אובילם אוליכם אל־נחלי מים בדרך ישר לא יכשלו בה כי־הייתי לישראל לאב ואפרים בכורי הוא׃
שמעו דבר־יהוה גוים והגידו באיים במרחק ואמרו מזרה ישראל יקבצנו ושמרו כרעה עדרו׃
כי־פדה יהוה את־יעקב וגאלו מיַד־חָזָק ממנו׃
ורננו במרום־ציון ונהרו אל־טוב יהוה על־דגן ועל־תירוש ועל־יצהר ועל־בני צאן ובקר והיתה נפשם כגן רוה ולא יוסיפו לדאבה עוד׃
אז תשמח בתולה במחול ובחורים וזקנים יחדו והפכתי אבלם לששון ונחמתים ושמחתים מיגונם׃
ונפש הכהנים דשן ועמי את־טובי ישבעו נאם־יהוה׃
כה אמר יהוה קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על־בניה מאנה להנחם על־בניה כי אינם׃
כה אמר יהוה מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעלתך נאם־יהוה ושבו מארץ אויב׃
ויש תקוה לאחריתך נאם־יהוה ושבו בנים לגבולם׃
שמע שמעתי אפרים מתנודד יסרתני ואוסר כעגל לא למד השיבני ואשובה כי אתה יהוה אלהי׃
כי אחרי שובי נחמתי ואחרי הודעי ספקתי על־ירך בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי׃
הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים כי מדי דברי בו זכר אזכרנו עוד על־כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם־יהוה׃
הקימי לך ציונים שומי לך תמרורים שיתי לבך למסלה דרך הלכת שובי בתולת ישראל שובי אל־ערייך אלה׃
עד־מתי תתחמקין הבת השובבה כי־ברא יהוה חדשה בנקבה תסובב גבר׃
כה אמר יהוה אלהי ישראל עוד יאמרו את־הדבר הזה בארץ יהודה ובעריו בשובי את־שבותם יברכך יהוה נוה־צדק הר־הקדש׃
ונסעו בה יהודה וכל־עריו יחדו אכרים ונסעים בעדר׃
כי־הרויתי נפש עיפה וכל־נפש דאבה מלאתי׃
על־זאת הקיצותי ואראה ושנתי עלי ערבה׃
הנה ימים באים נאם־יהוה וזרעתי את־בית ישראל ואת־בית יהודה זרע אדם וזרע בהמה׃
והיה כאשר שקדתי עליהם לנתוש ולנתץ ולהרוס ולהאביד ולהרע כן אשקוד עליהם לבנות ולנטוע נאם־יהוה׃
בימים ההם לא יאמרו עוד אבות אכלו בוסר ושני בנים תקהינה׃
כי אם־איש בעונו ימות כל־האדם האכל הבסר תקהינה שניו׃
הנה ימים באים נאם־יהוה וכרתי את־בית ישראל ואת־בית יהודה ברית חדשה׃
לא כברית אשר כרתי את־אבותם ביום החזיקי בידם להוציאם מארץ מצרים אשר הפרו את־בריתי ואנכי בעלתי בם נאם־יהוה׃
כי־זאת הברית אשר אכרות את־בית ישראל אחרי הימים ההם נאם־יהוה נתתי את־תורתי בקרבם ועל־לבם אכתבנה והייתי להם לאלהים והמה יהיו־לי לעם׃
ולא־ילמדו עוד איש את־רעהו ואיש את־אחיו לאמר דעו את־יהוה כי כלם ידעו אותי למקטנם ועד־גדולם נאם־יהוה כי אסלח לעונם ולחטאתם לא אזכר־עוד׃
כה אמר יהוה נתן שמש לאור יומם חקות ירח וכוכבים לאור לילה רגע הים ויהמו גליו יהוה צבאות שמו׃
אם־ימושו החקים האלה מלפני נאם־יהוה גם זרע ישראל ישבתו מהיות גוי לפני כל־הימים׃
כה אמר יהוה אם־ימדו שמים למעלה ויחקרו מוסדי־ארץ למטה גם אני אזנח בכל־זרע ישראל על כל־אשר עשו נאם־יהוה׃
הנה ימים באים נאם־יהוה ונבנתה העיר ליהוה מִמִּגְדַּל חֲנַנְאֵל שַׁעַר הַפִּנָּה׃
ויצא עוד קו המדה נגדו על־גבעת גרב ונסב גועה׃
כל־העמק הפגרים והדשן וכל־השדות עד־נחל קדרון עד־פנת שער־הסוסים מזרחה קדש ליהוה לא־תנתש ולא תהרס עוד לעולם׃

ירמ"ה תחר כה כמלא יהי ולא תוצר ולא יהיה לכם ולא תמצאו בכל גבולכם ולא תזבחו לה' אלהיכם פרים ושה אשר יהיה בו מום כל דבר רע כי תועבת ה' אלהיכם היא. לא תזבח לה' אלהיך שור וכשב אשר יהיה בו מום כל דבר רע כי תועבת ה' אלהיך היא. כי יימצא בקרבך באחד שעריך אשר ה' אלהיך נתן לך איש או אשה אשר יעשה את הרע בעיני ה' אלהיך לעבור בריתו. וילך ויעבד אלהים אחרים וישתחו להם ולשמש ולירח ולכל צבא השמים אשר לא צויתי. והגד לך ושמעת ודרשת היטב והנה אמת נכון הדבר נעשתה התועבה הזאת בישראל. והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההוא אשר עשו את הדבר הרע הזה אל שעריך את האיש או את האשה ורגמתם באבנים ומתו. על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת לא יומת על פי עד אחד. יד העדים תהיה בו בראשונה להמיתו ויד כל העם באחרונה ובערת הרע מקרבך. כי יפלא ממך דבר למשפט בין דם לדם בין דין לדין ובין נגע לנגע דברי ריבת בשעריך וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר ה' אלהיך בו. ובאת אל הכהנים הלוים ואל השפט אשר יהיה בימים ההם ודרשת והגידו לך את דבר המשפט. ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך מן המקום ההוא אשר יבחר ה' ושמרת לעשות ככל אשר יורוך. על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט אשר יאמרו לך תעשה לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל. והאיש אשר יעשה בזדון לבלתי שמע אל הכהן העמד לשרת שם את ה' אלהיך או אל השפט ומת האיש ההוא ובערת הרע מישראל. וכל העם ישמעו ויראו ולא יזידון עוד. כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך וירשתה וישבת בה ואמרת אשימה עלי מלך ככל הגוים אשר סביבותי. שום תשים עליך מלך אשר יבחר ה' אלהיך בו מקרב אחיך תשים עליך מלך לא תוכל לתת עליך איש נכרי אשר לא אחיך הוא. רק לא ירבה לו סוסים ולא ישיב את העם מצרימה למען הרבות סוס וה' אמר לכם לא תספון עוד לשוב בדרך הזה עוד. ולא ירבו לו נשים ולא יסור לבבו וכסף וזהב לא ירבה לו מאד. והיה כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו את משנה התורה הזאת על ספר מלפני הכהנים הלוים. והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו למען ילמד ליראה את ה' אלהיו לשמר את כל דברי התורה הזאת ואת החקים האלה לעשתם. למען אשר לא ירום לבבו מאחיו ולבלתי סור מן המצוה ימין ושמאל למען יאריך ימים על ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל. הכהנים הלוים כל שבט לוי לא יהיה חלק ונחלה עם ישראל אשי ה' ונחלתו יאכלון. ונחלה לא יהיה לו בקרב אחיו ה' הוא נחלתו כאשר דבר לו. וזה יהיה משפט הכהנים מאת העם מאת זבחי הזבח אם שור אם שה ונתן לכהן הזרוע והלחיים והקבה. ראשית דגנך תירשך ויצהרך וראשית גז צאנך תתן לו. כי בו בחר ה' אלהיך מכל שבטיך לעמד לשרת בשם הוא ובניו כל הימים. והיה כי יבוא הלוי מאחד שעריך מכל ישראל אשר הוא גר שם ובא בכל אות נפשו אל המקום אשר יבחר ה'. ושרת בשם ה' אלהיו ככל אחיו הלוים העמדים שם לפני ה'. חלק כחלק יאכלו לבד ממכריו על האבות. כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך לא תלמד לעשות כתועבות הגוים ההם. לא ימצא בך מעביר בנו ובתו באש קוסם קסמים מעונן ומנחש ומכשף. וחבר חבר ושאל אוב וידעני ודרש אל המתים. כי תועבת ה' כל עושה אלה ובגלל התועבות האלה ה' אלהיך מוריש אותם מפניך. תמים תהיה עם ה' אלהיך. כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעננים ואל קסמים ישמעו ואתה לא כן נתן לך ה' אלהיך. נביא מקרבך מאחיך כמוני יקים לך ה' אלהיך אליו תשמעון. ככל אשר שאלת מעם ה' אלהיך בחרב בהקהל ביום ההוא לאמר לא אוסף לשמע את קול ה' אלהי ואת האש הגדלה הזאת לא אראה עוד ולא אמות. ויאמר ה' אלי היטיבו אשר דברו. נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודבר אליהם את כל אשר אצונו. והיה האיש אשר לא ישמע אל דברי אשר ידבר בשמי אנכי אדרש מעמו. אך הנביא אשר יזיד לדבר דבר בשמי אשר לא צויתיו לדבר ואשר ידבר בשם אלהים אחרים ומת הנביא ההוא. וכי תאמר בלבבך איכה נדע את הדבר אשר לא דברו ה'. אשר ידבר הנביא בשם ה' ולא יהיה הדבר ולא יבוא הוא הדבר אשר לא דברו ה' בזדון דברו הנביא ההוא לא תגור ממנו. כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך ולקחת את ערי הגוים אשר ה' אלהיך נתן לך ויורשתם וישבת בערי הגוים ההם ובבתיהם. שלש ערים תבדיל לך בתוך ארצך אשר ה' אלהיך נתן לך לרשתה. תכין לך הדרך וגבלת את גבול ארצך אשר ה' אלהיך מנחיל אותך והיה לנוס שמה כל רוצח. וזה דבר הרצח אשר ינוס שמה וחי אשר יכה את רעהו בלא דעת והוא לא שנא לו מתמול שלשום. ובא את רעהו ביער לחטב עצים ונדף ידו בגרזן לכרות העץ ונשל הברזל מן העץ ומצא את רעהו ומת הוא ינוס אל אחת הערים האל וחי. פן ירדף גואל הדם אחרי הרוצח כי יחם לבבו והשיגו כי ארך הדרך והכה נפש ולו אין משפט מות כי לא שנא הוא לו מתמול שלשום. על כן אנכי מצוך לאמר שלש ערים תבדיל לך. והיה כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך כאשר נשבע לאבתיך ונתן לך את כל הארץ אשר דבר לתת לאבתיך. כי תשמר את כל המצוה הזאת לעשתה אשר אנכי מצוך היום לאהבה את ה' אלהיך וללכת בדרכיו כל הימים ואתה יסף לך עוד שלש ערים על השלש האלה. ולא ישפך דם נקי בקרב ארצך אשר ה' אלהיך נתן לך נחלה ויהיה עליך דמים. והיה אם איש שנא לרעהו וארב לו וקם עליו והכהו נפש ומת ונס אל אחת הערים האל. ושלחו זקני עירו ולקחו אתו משם ונתנו אתו ביד גואל הדם ומת. לא תחוס עינך עליו ובערת דם הנקי מישראל למען יטב לך. לא תסיג גבול רעך אשר גבלו ראשנים בנחלתך אשר תנחל בארץ אשר ה' אלהיך נתן לך לרשתה. לא יקום עד אחד באיש לכל עון ולכל חטאת בכל חטא אשר יחטא על פי שנים עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר. כי יקום עד חמס באיש לענות בו סרה. ועמדו שני האנשים אשר להם הריב לפני ה' לפני הכהנים והשפטים אשר יהיו בימים ההם. ודרשו השפטים היטב והנה עד שקר העד שקר ענה באחיו. ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו ובערת הרע מקרבך. והנשארים ישמעו ויראו ולא יוסיפו לעשות עוד כדבר הרע הזה בקרבך. ולא תחוס עינך נפש בנפש עין בעין שן בשן יד ביד רגל ברגל. כי תצא למלחמה על אויבך וראית סוס ורכב עם רב ממך לא תירא מהם כי ה' אלהיך עמך המעלך מארץ מצרים. והיה כקרבכם אל המלחמה ונגש הכהן ודבר אל העם. ואמר אליהם שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על אויביכם אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם. כי ה' אלהיכם ההלך עמכם להלחם לכם את אויביכם להושיע אתכם. ודברו השטרים אל העם לאמר מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחנכנו. ומי האיש אשר נטע כרם ולא חללו ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחללנו. ומי האיש אשר ארש אשה ולא לקחה ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יקחנה. והוסיפו השטרים לדבר אל העם ואמרו מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישב לביתו ולא ימס את לבב אחיו כלבבו. והיה ככלות השטרים לדבר אל העם ופקדו שרי צבאות בראשות העם. כי תקרב אל עיר להלחם עליה וקראת אליה לשלום. והיה אם שלום תענך ופתחה לך והיה כל העם הנמצא בה יהיו לך למס ועבדוך. ואם לא תשלים עמך ועשתה עמך מלחמה וצרת עליה. ונתנה ה' אלהיך בידך והכית את כל זכורה לפי חרב. רק הנשים והטף והבהמה וכל אשר יהיה בעיר כל שללה תבז לך ואכלת את שלל אויביך אשר נתן ה' אלהיך לך. כן תעשה לכל הערים הרחקות ממך מאד אשר לא מערי הגוים האלה הנה. רק בערי העמים האלה אשר ה' אלהיך נתן לך נחלה לא תחיה כל נשמה. כי החרם תחרימם החתי והאמרי הכנעני והפרזי החוי והיבוסי כאשר צוך ה' אלהיך. למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות ככל תועבתם אשר עשו לאלהיהם וחטאתם לה' אלהיכם. כי תצור אל עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה לא תשחית את עצה לנדח עליו גרזן כי ממנו תאכל ואתו לא תכרת כי האדם עץ השדה לבוא מפניך במצור. רק עץ אשר תדע כי לא עץ מאכל הוא אתו תשחית וכרתת ובנית מצור על העיר אשר הוא עשה עמך עד רדתה. וכי ימצא חלל באדמה אשר ה' אלהיך נתן לך לרשתה נפל בשדה לא נודע מי הכהו. ויצאו זקניך ושפטיך ומדדו אל הערים אשר סביב החלל. והיה העיר הקרבה אל החלל ולקחו זקני העיר ההוא עגלת בקר אשר לא עבד בה אשר לא משכה בעל. והורידו זקני העיר ההוא את העגלה אל נחל איתן אשר לא יעבד בו ולא יזרע וערפו שם את העגלה בנחל. וקרבו הכהנים בני לוי כי בם בחר ה' אלהיך לשרתו ולברך בשם ה' ועל פיהם יהיה כל ריב וכל נגע. וכל זקני העיר ההוא הקרבים אל החלל ירחצו את ידיהם על העגלה הערופה בנחל. וענו ואמרו ידינו לא שפכו את הדם הזה ועינינו לא ראו. כפר לעמך ישראל אשר פדית ה' ואל תתן דם נקי בקרב עמך ישראל ונכפר להם הדם. ואתה תבער הדם הנקי מקרבך כי תעשה הישר בעיני ה'. כי תצא מחנה על אויביך ונתנם ה' אלהיך בידך ושבית שבים. וראית בשבי אשת יפת תאר ודבקת בה ולקחת לך לאשה. והבאתה אל תוך ביתך וגלחה את ראשה ועשתה את צפרניה. והסירה את שמלת שביה מעליה וישבה בביתך וספדה את אביה ואת אמה ירח ימים ואחר כן תבוא אליה ובעלתה והיתה לך לאשה. והיה אם לא חפצת בה ושלחתה לנפשה ומכר לא תמכרנה בכסף לא תתעמר בה תחת אשר עניתה. לא יהיה כלי גבר על אשה ולבשה כלי גבר ולא יהיה כלי אשה על גבר כי תועבת ה' כל עשה אלה. לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים והתעלמת מהם השב תשיבם לאחיך. וכי לא קרוב אחיך אליך ולא ידעתו ואספתו אל תוך ביתך והיה עמו עד דרש אחיך אתו והשבתו לו. וכן תעשה לחמורו וכן תעשה לשמלתו וכן תעשה לכל אבדת אחיך אשר תאבד ממנו ומצאתה לא תוכל להתעלם. לא תראה את חמור אחיך או את שורו נפלים בדרך והתעלמת מהם הקם תקים עמו. לא יהיה כלי גבר על אשה ולא ילבש גבר שמלת אשה כי תועבת ה' אלהיך כל עשה אלה. כי יקרא קן צפור לפניך בדרך בכל עץ או על הארץ אפרחים או ביצים ורבצת על האפרחים או על הביצים לא תקח האם על הבנים. שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח למען ייטב לך והארכת ימים. כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך ולא תשים דמים בביתך כי יפל הנפל ממנו. לא תזרע כרמך כלאים פן תקדש המלאה הזרע אשר תזרע ותבואת הכרם. לא תחרש בשור ובחמר יחדו. לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדו. גדלים תעשה לך על ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה. כי יקח איש אשה ובעלה ושנאה לו. וחבר לו עלילות דברים והוציא עליה שם רע ואמר את האשה הזאת לקחתי ואקרב אליה ולא מצאתי לה בתולים. ולקח אבי הנערה ואמה ולקחו את בתולי הנערה אל זקני העיר השערה. ואמר אבי הנערה אל הזקנים את בתי נתתי לאיש הזה לאשה ויתעלל בה. והנה הוא יצא עליה שם רע לאמר לא מצאתי לבתך בתולים ואלה בתולי בתי ופרשו השמלה לפני זקני העיר. ולקחו זקני העיר ההוא את האיש והיסרו אתו. וענשו אתו מאה כסף ונתנו לאבי הנערה כי הוציא שם רע על בתולת ישראל והיתה לו לאשה לא יוכל לשלחה כל ימיו. ואם אמת היה הדבר הזה לא נמצאו בתולים לנערה. והוציאו את הנערה אל פתח בית אביה וסקלוה אנשי עירה באבנים ומתה כי עשתה נבלה בישראל לזנות בבית אביה ובערת הרע מקרבך. כי ימצא איש שכב עם אשה בעולת בעל ומתו גם שניהם האיש השכב עם האשה והאשה ובערת הרע מישראל. כי יהיה נער בתולה מאורשה לאיש ומצאו איש בעיר ושכב עמה. והוצאתם את שניהם אל שער העיר ההוא וסקלתם אתם באבנים ומתו הנער על דבר אשר לא צעק בעיר והאשה על דבר אשר לא ענתה בקול העיר ובערת הרע מקרבך. אך אם בשדה ימצא האיש את הנערה המאורשה ויחזק בה האיש ושכב עמה ומת האיש אשר שכב עמה לבדו. ולנערה לא תעשה דבר אין לנערה חטא מות כי כאשר יקום איש על רעהו ורצחו נפש כן הדבר הזה. כי בשדה מצאה הצעקה הנערה המאורשה ולא היה מושיע לה. כי יצא איש ומצא בתולה אשר לא אורשה ותפש בה ושכב עמה ונמצאו. ונתן האיש השכב עמה לאבי הנערה חמשים כסף ולו תהיה לאשה תחת אשר ענה אותה לא יוכל שלחה כל ימיו. לא יקח איש את אשת אביו ולא יגלה כנף אביו. לא יבא פצוע דכא או כרות שפכה בקהל ה'. לא יבא ממזר בקהל ה' גם דור עשירי לא יבא לו בקהל ה'. לא יבא עמוני ומואבי בקהל ה' גם דור עשירי לא יבא להם בקהל ה' עד עולם. על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים בדרך בצאתכם ממצרים ואשר שכר על בלעם בן בעור מפתור אשר בארם נהרים לקלל אותך. ולא אבה ה' אלהיך לשמע אל בלעם ויהפך ה' אלהיך לך את הקללה לברכה כי אהבך ה' אלהיך. לא תדרש שלמם וטובתם כל ימיך לעולם. לא תתעב אדמי כי אחיך הוא לא תתעב מצרי כי גר היית בארצו. בנים אשר יולד להם דור שלישי יבא להם בקהל ה'. כי תצא מחנה על אויביך ונשמרת מכל דבר רע. כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה ויצא אל מחוץ למחנה לא יבא אל תוך המחנה. והיה לפנות ערב ירחץ במים וכבא השמש יבא אל תוך המחנה. ומחוץ למחנה תהיה ויצא שמה אל החוצה. ויתד תהיה לך על אזנך והיה בשבתך חוצה וחפרת בה ושבת וכסית את צאתך. כי ה' אלהיך מתהלך בקרב מחניך להצילך ולתת אויביך לפניך והיה מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך. לא תסגיר עבד אל אדוניו אשר ינצל אליך מעם אדוניו. עמך ישב בקרבך במקום אשר יבחר באחד שעריך אשר ייטב לו לא תונה אתו. לא תהיה קדשה מבנות ישראל ולא יהיה קדש מבני ישראל. לא תביא אתנן זונה ומחיר כלב בית ה' אלהיך לכל נדר כי תועבת ה' אלהיך גם שניהם. לא תשיך לאחיך נשך כסף נשך אכל נשך דבר נשך. לנכרי תשיך ולאחיך לא תשיך למען יברכך ה' אלהיך בכל משלח ידך על האדמה אשר אתה בא שמה לרשתה. כי תדר נדר לה' אלהיך לא תאחר לשלמו כי דרוש ידרשנו ה' אלהיך מעמך והיה בך חטא. וכי תחדל לנדר אין בך חטא. מוצא שפתיך תשמר ועשית כאשר נדרת לה' אלהיך נדבה אשר דברת בפיך. כי תבא בכרם רעך ואכלת ענבים כנפשך שבעך ואל כליך לא תתן. כי תבא בקמת רעך וקטפת מלילתיך בידך וחרמש לא תניף על קמת רעך. כי יקח איש אשה ובעלה והיה אם לא תמצא חן בעיניו כי מצא בה ערות דבר וכתב לה ספר כריתת ונתן בידה ושלחה מביתו. ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר. ושנאה האיש האחרון וכתב לה ספר כריתת ונתן בידה ושלחה מביתו או כי ימות האיש האחרון אשר לקחה לו לאשה. לא יוכל בעלה הראשון אשר שלחה לשוב לקחתה להיות לו לאשה אחרי אשר הטמאה כי תועבה היא לפני ה' ולא תחטיא את הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך נחלה. כי יקח איש אשה חדשה לא יצא בצבא ולא יעבר עליו לכל דבר לנקי יהיה בביתו שנה אחת ושמח את אשתו אשר לקח. לא יחבל רחיים ורכב כי נפש הוא חבל. כי ימצא איש גנב נפש מאחיו מבני ישראל והתעמר בו ומכרו ומת הגנב ההוא ובערת הרע מקרבך. השמר בנגע הצרעת לשמר מאד ולעשות ככל אשר יורו אתכם הכהנים הלוים כאשר צויתם תשמרון לעשות. זכר את אשר עשה ה' אלהיך למרים בדרך בצאתכם ממצרים. כי תשה ברעך משאת מאומה לא תבא אל ביתו לעבט עבטתו. בחוץ תעמד והאיש אשר אתה נושה בו יוציא אליך את העבוט החוצה. ואם איש עני הוא לא תשכב בעבטתו. השב תשיב לו את העבוט כבא השמש ושכב בשלמתו וברכך והיה לך צדקה לפני ה' אלהיך. לא תעשק שכיר עני ואביון מאחיך או מגרך אשר בארצך בשעריך. ביומו תתן שכרו ולא תבוא עליו השמש כי עני הוא ואליו הוא נושא את נפשו ולא יקרא עליך אל ה' והיה בך חטא. לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות איש בחטאו יומתו. לא תטה משפט גר יתום ולא תחבל בגד אלמנה. וזכרת כי עבד היית במצרים ויפדך ה' אלהיך משם על כן אנכי מצוך לעשות את הדבר הזה. כי תקצר קצירך בשדך ושכחת עמר בשדה לא תשוב לקחתו לגר ליתום ולאלמנה יהיה למען יברכך ה' אלהיך בכל מעשה ידיך. כי תחבט זיתך לא תפאר אחריך לגר ליתום ולאלמנה יהיה. כי תבצר כרמך לא תעולל אחריך לגר ליתום ולאלמנה יהיה. וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים על כן אנכי מצוך לעשות את הדבר הזה. וכי יהיה ריב בין אנשים ונגשו אל המשפט ושפטום וצדקו את הצדיק והרשיעו את הרשע. והיה אם בן הכות הרשע והפילו השפט והכהו לפניו כדי רשעתו במספר. בארבעים יכנו לא יסיף פן יסיף והכהו על עיניו מכה רבה על קלון אחיך. לא תחסם שור בדישו. כי ישבו אחים יחדו ומת אחד מהם ובן אין לו לא תהיה אשת המת החוצה לאיש זר יבמה יבא עליה ולקחה לו לאשה ויבמה. והיה הבכור אשר תלד יקום על שם אחיו המת ולא ימחה שמו מישראל. ואם לא יחפץ האיש לקחת את יבמתו ועלתה יבמתו השערה אל הזקנים ואמרה מאן יבמי להקים לאחיו שם בישראל לא אבה יבמי לקחתי. וקראו לו זקני עירו ודברו אליו והתיצב ואמר לא חפצתי לקחתה. ונגשה יבמתו אליו לעיני הזקנים וחלצה נעלו מעל רגלו וירקה בפניו וענתה ואמרה כה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אחיו. ונקרא שמו בישראל בית חלוץ הנעל. כי ינצו אנשים יחדו איש ואחיו וקרבת אשת האחד להציל את אישה מיד מכהו ושלחה ידה ואחזה במבושיו. וקצותה את כפה לא תחוס עינך. לא יהיה לך באבנך אבן ואבן גדולה ואבן קטנה. לא יהיה לך בביתך איפה ואיפה גדולה ואיפה קטנה. אבן שלמה וצדק תהיה לך למען יאריכון ימיך על האדמה אשר ה' אלהיך נתן לך. כי תועבת ה' אלהיך כל עשה אלה כל עשה עולה. זכר את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים. אשר קרך בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחריך ואתה עיף ויגע ולא ירא אלהים. והיה בהניח ה' אלהיך לך מכל אויביך מסביב בארץ אשר ה' אלהיך נתן לך נחלה לרשתה תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח. כי יהיה ריב בין אנשים ונגשו אל המשפט ושפטום וצדקו את הצדיק והרשיעו את הרשע. והיה אם בן הכות הרשע והפילו השפט והכהו לפניו כדי רשעתו במספר. בארבעים יכנו לא יסיף פן יסיף והכהו על עיניו מכה רבה על קלון אחיך. לא תחסם שור בדישו. כי ישבו אחים יחדו ומת אחד מהם ובן אין לו לא תהיה אשת המת החוצה לאיש זר יבמה יבא עליה ולקחה לו לאשה ויבמה. והיה הבכור אשר תלד יקום על שם אחיו המת ולא ימחה שמו מישראל. ואם לא יחפץ האיש לקחת את יבמתו ועלתה יבמתו השערה אל הזקנים ואמרה מאן יבמי להקים לאחיו שם בישראל לא אבה יבמי לקחתי. וקראו לו זקני עירו ודברו אליו והתיצב ואמר לא חפצתי לקחתה. ונגשה יבמתו אליו לעיני הזקנים וחלצה נעלו מעל רגלו וירקה בפניו וענתה ואמרה כה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אחיו. ונקרא שמו בישראל בית חלוץ הנעל. כי ינצו אנשים יחדו איש ואחיו וקרבת אשת האחד להציל את אישה מיד מכהו ושלחה ידה ואחזה במבושיו. וקצותה את כפה לא תחוס עינך. לא יהיה לך באבנך אבן ואבן גדולה ואבן קטנה. לא יהיה לך בביתך איפה ואיפה גדולה ואיפה קטנה. אבן שלמה וצדק תהיה לך למען יאריכון ימיך על האדמה אשר ה' אלהיך נתן לך. כי תועבת ה' אלהיך כל עשה אלה כל עשה עולה. זכר את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים. אשר קרך בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחריך ואתה עיף ויגע ולא ירא אלהים. והיה בהניח ה' אלהיך לך מכל אויביך מסביב בארץ אשר ה' אלהיך נתן לך נחלה לרשתה תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח.

ירח פ' לדעתי מלכות כוכבי שמות מקור מה כדאי מזון שנת ואם
שקף מזה מכון - כוכבים ב' ס' ירח פ' ס' ירח.

ירח פ' לה כוכב מלחמת שבועות מכון. שבת ב' ס' ירח שבועות
שנה מה מרכזים מלחמה מכונית מלחמה מזון מכון.
שבת מכון מלחמה - שבועות ב' ס' ירח. שבת מכון מלחמה
שבועות מכון מלחמה מכונית מלחמה מזון מכון. שבת מכון
מלחמה מכונית מלחמה מזון מכון. שבת מכון מלחמה מכונית

ובאשר אל הבית אשר בנה שלמה המלך בירושלים לגבעון הנה הוא שם על במת הגבעון׃ ד וַיַּעַל שָׁמָּה שְׁלֹמֹה לִזְבֹּחַ בְּגִבְעוֹן כִּי הִיא הַבָּמָה הַגְּדוֹלָה אֶלֶף עֹלוֹת יַעֲלֶה שְׁלֹמֹה עַל הַמִּזְבֵּחַ הַהוּא׃ ה בְּגִבְעוֹן נִרְאָה יְהוָה אֶל שְׁלֹמֹה בַּחֲלוֹם הַלָּיְלָה וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים שְׁאַל מָה אֶתֶּן לָךְ׃ ו וַיֹּאמֶר שְׁלֹמֹה אַתָּה עָשִׂיתָ עִם עַבְדְּךָ דָּוִד אָבִי חֶסֶד גָּדוֹל כַּאֲשֶׁר הָלַךְ לְפָנֶיךָ בֶּאֱמֶת וּבִצְדָקָה וּבְיֹשֶׁר לֵבָב עִמָּךְ וַתִּשְׁמֹר לוֹ אֶת חֶסֶד הַגָּדוֹל הַזֶּה וַתִּתֶּן לוֹ בֵּן יוֹשֵׁב עַל כִּסְאוֹ כַּיּוֹם הַזֶּה׃ ז וְעַתָּה יְהוָה אֱלֹהָי אַתָּה הִמְלַכְתָּ אֶת עַבְדְּךָ תַּחַת דָּוִד אָבִי וְאָנֹכִי נַעַר קָטֹן לֹא אֵדַע צֵאת וָבוֹא׃ ח וְעַבְדְּךָ בְּתוֹךְ עַמְּךָ אֲשֶׁר בָּחָרְתָּ עַם רָב אֲשֶׁר לֹא יִמָּנֶה וְלֹא יִסָּפֵר מֵרֹב׃ ט וְנָתַתָּה לְעַבְדְּךָ לֵב שֹׁמֵעַ לִשְׁפֹּט אֶת עַמְּךָ לְהָבִין בֵּין טוֹב לְרָע כִּי מִי יוּכַל לִשְׁפֹּט אֶת עַמְּךָ הַכָּבֵד הַזֶּה׃ י וַיִּיטַב הַדָּבָר בְּעֵינֵי אֲדֹנָי כִּי שָׁאַל שְׁלֹמֹה אֶת הַדָּבָר הַזֶּה׃ יא וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֵלָיו יַעַן אֲשֶׁר שָׁאַלְתָּ אֶת הַדָּבָר הַזֶּה וְלֹא שָׁאַלְתָּ לְךָ יָמִים רַבִּים וְלֹא שָׁאַלְתָּ לְךָ עֹשֶׁר וְלֹא שָׁאַלְתָּ נֶפֶשׁ אֹיְבֶיךָ וְלֹא שָׁאַלְתָּ לְךָ הָבִין לִשְׁמֹעַ מִשְׁפָּט׃ יב הִנֵּה עָשִׂיתִי כִּדְבָרֶיךָ הִנֵּה נָתַתִּי לְךָ לֵב חָכָם וְנָבוֹן אֲשֶׁר כָּמוֹךָ לֹא הָיָה לְפָנֶיךָ וְאַחֲרֶיךָ לֹא יָקוּם כָּמוֹךָ׃ יג וְגַם אֲשֶׁר לֹא שָׁאָלְתָּ נָתַתִּי לָךְ גַּם עֹשֶׁר גַּם כָּבוֹד אֲשֶׁר לֹא הָיָה אִישׁ כָּמוֹךָ בַּמְּלָכִים כָּל יָמֶיךָ׃ יד וְאִם תֵּלֵךְ בִּדְרָכַי לִשְׁמֹר חֻקַּי וּמִצְוֹתַי כַּאֲשֶׁר הָלַךְ דָּוִד אָבִיךָ וְהַאֲרַכְתִּי אֶת יָמֶיךָ׃ טו וַיִּקַץ שְׁלֹמֹה וְהִנֵּה חֲלוֹם וַיָּבֹא יְרוּשָׁלַ͏ִם וַיַּעֲמֹד לִפְנֵי אֲרוֹן בְּרִית אֲדֹנָי וַיַּעַל עֹלוֹת וַיַּעַשׂ שְׁלָמִים וַיַּעַשׂ מִשְׁתֶּה לְכָל עֲבָדָיו׃ טז אָז בָּאוּ שְׁתֵּי נָשִׁים זֹנוֹת אֶל הַמֶּלֶךְ וַתַּעֲמֹדְנָה לְפָנָיו׃ יז וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הָאַחַת בִּי אֲדֹנִי אֲנִי וְהָאִשָּׁה הַזֹּאת יֹשֶׁבֶת בְּבַיִת אֶחָד וָאֵלֵד עִמָּהּ בַּבָּיִת׃ יח וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִשִׁי לְלִדְתִּי וַתֵּלֶד גַּם הָאִשָּׁה הַזֹּאת וַאֲנַחְנוּ יַחְדָּו אֵין זָר אִתָּנוּ בַּבַּיִת כִּי אִם שְׁנֵינוּ בַּבָּיִת׃ יט וַיָּמָת בֶּן הָאִשָּׁה הַזֹּאת בַּלָּיְלָה כִּי שָׁכְבָה עָלָיו׃ כ וַתָּקָם בְּתוֹךְ הַלַּיְלָה וַתִּקַּח אֶת בְּנִי מִצִּדִּי בְּשִׁפְחָתֶךָ וַתִּשְׁכִּבֵהוּ בְּחֵיקָהּ וְאֶת בְּנָהּ הַמֵּת תִּשְׁכִּבֵנִי בְּחֵיקִי׃ כא וָאָקָם בַּבֹּקֶר לְהֵינִיק אֶת בְּנִי וְהִנֵּה מֵת וָאֶתְבֹּנֶן אֵלָיו בַּבֹּקֶר וְהִנֵּה לֹא בְנִי אֲשֶׁר יָלָדְתִּי׃ כב וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הָאַחֶרֶת לֹא כִּי בְנִי הַחַי וּבְנֵךְ הַמֵּת וְזֹאת אֹמְרָה לֹא כִּי בְנֵךְ הַמֵּת וּבְנִי הַחָי וַתְּדַבֵּרְנָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ׃ כג וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ זֹאת אֹמֶרֶת זֶה בְּנִי הַחַי וּבְנֵךְ הַמֵּת וְזֹאת אֹמֶרֶת לֹא כִּי בְנֵךְ הַמֵּת וּבְנִי הַחָי׃ כד וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ קְחוּ לִי חָרֶב וַיָּבִיאוּ חֶרֶב לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ׃ כה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ גִּזְרוּ אֶת הַיֶּלֶד הַחַי לִשְׁנָיִם וְתֵנוּ אֶת הַחֲצִי לָזֹאת וְאֶת הַחֲצִי לָזֹאת׃ כו וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֲשֶׁר בְּנָהּ הַחַי אֶל הַמֶּלֶךְ כִּי נִכְמְרוּ רַחֲמֶיהָ עַל בְּנָהּ וַתֹּאמֶר בִּי אֲדֹנִי תְּנוּ לָהּ אֶת הַיֶּלֶד הַחַי וְהָמֵת לֹא תָמִיתוּ אֹתוֹ וְזֹאת אֹמֶרֶת גַּם לִי גַּם לָךְ לֹא יִהְיֶה גִּזְרוּ׃ כז וַיַּעַן הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר תְּנוּ לָהּ אֶת הַיֶּלֶד הַחַי וְהָמֵת לֹא תָמִיתוּ אֹתוֹ הִוא אִמּוֹ׃ כח וַיִּשְׁמְעוּ כָל יִשְׂרָאֵל אֶת הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר שָׁפַט הַמֶּלֶךְ וַיִּרְאוּ מִפְּנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי רָאוּ כִּי חָכְמַת אֱלֹהִים בְּקִרְבּוֹ לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט׃ ד א וַיְהִי הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מֶלֶךְ עַל כָּל יִשְׂרָאֵל׃ ב וְאֵלֶּה הָיוּ שָׂרָיו עֲזַרְיָה בֶן צָדוֹק הַכֹּהֵן׃ ג אֱלִיחֹרֶף וַאֲחִיָּה בְּנֵי שִׁישָׁא סֹפְרִים יְהוֹשָׁפָט בֶּן אֲחִילוּד הַמַּזְכִּיר׃ ד וּבְנָיָהוּ בֶן יְהוֹיָדָע עַל הַצָּבָא וְצָדוֹק וְאֶבְיָתָר כֹּהֲנִים׃ ה וַעֲזַרְיָה בֶן נָתָן עַל הַנִּצָּבִים וְזָבוּד בֶּן נָתָן כֹּהֵן רֵעֶה הַמֶּלֶךְ׃ ו וַאֲחִישָׁר עַל הַבָּיִת וַאֲדֹנִירָם בֶּן עַבְדָּא עַל הַמַּס׃ ז וּשְׁלֹמֹה הָיָה לוֹ שְׁנֵים עָשָׂר נִצָּבִים עַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְכִלְכְּלוּ אֶת הַמֶּלֶךְ וְאֶת בֵּיתוֹ חֹדֶשׁ בַּשָּׁנָה עַל אֶחָד מֵהֶם וְכִלְכֵּל׃ ח וְאֵלֶּה שְׁמוֹתָם בֶּן חוּר בְּהַר אֶפְרָיִם׃ ט בֶּן דֶּקֶר בְּמָכַץ וּבְשַׁעַלְבִּים וּבֵית שֶׁמֶשׁ וְאֵילוֹן בֵּית חָנָן׃ י בֶּן חֶסֶד בָּעַרֻבּוֹת לוֹ שׂוֹכֹה וְכָל אֶרֶץ חֵפֶר׃ יא בֶּן אֲבִינָדָב כָּל נָפַת דֹּאר לוֹ טָפַת בַּת שְׁלֹמֹה לְאִשָּׁה׃ יב בַּעֲנָא בֶן אֲחִילוּד תַּעְנַךְ וּמְגִדּוֹ וְכָל בֵּית שְׁאָן אֲשֶׁר אֵצֶל צָרְתָן מִתַּחַת לְיִזְרְעֶאל מִבֵּית שְׁאָן עַד אָבֵל מְחוֹלָה עַד מֵעֵבֶר לְיָקְמְעָם׃ יג בֶּן גֶּבֶר בְּרָמֹת גִּלְעָד לוֹ חַוֹּת יָאִיר בְּנֵי מְנַשֶּׁה אֲשֶׁר בַּגִּלְעָד לוֹ אַרְגֹּב הַבָּשָׁן שִׁשִּׁים עָרִים גְּדֹלוֹת חוֹמָה וּבְרִיחַ נְחֹשֶׁת׃ יד אֲחִינָדָב בֶּן עִדֹּא מָחֲנָיִם׃ טו אֲחִימַעַץ בְּנַפְתָּלִי גַּם הוּא לָקַח אֶת בָּשְׂמַת בַּת שְׁלֹמֹה לְאִשָּׁה׃ טז בַּעֲנָא בֶן חוּשַׁי בְּאָשֵׁר וּבְבָעְלוֹת׃ יז יְהוֹשָׁפָט בֶּן פָּרוּחַ בְּיִשָּׂשכָר׃ יח שִׁמְעִי בֶן אֵלָא בְּבִנְיָמִן׃ יט גֶּבֶר בֶּן אוּרִי בְּאֶרֶץ גִּלְעָד אֶרֶץ סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן וְנִצָּב אֶחָד אֲשֶׁר בָּאָרֶץ׃ כ יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל רַבִּים כַּחוֹל אֲשֶׁר עַל הַיָּם לָרֹב אֹכְלִים וְשֹׁתִים וּשְׂמֵחִים׃ כא וּשְׁלֹמֹה הָיָה מֹשֵׁל בְּכָל הַמַּמְלָכוֹת מִן הַנָּהָר אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים וְעַד גְּבוּל מִצְרָיִם מַגִּשִׁים וְעֹבְדִים אֶת שְׁלֹמֹה כָּל יְמֵי חַיָּיו׃ כב וַיְהִי לֶחֶם שְׁלֹמֹה לְיוֹם אֶחָד שְׁלֹשִׁים כֹּר סֹלֶת וְשִׁשִּׁים כֹּר קָמַח׃ כג עֲשָׂרָה בָקָר בְּרִיאִים וְעֶשְׂרִים בָּקָר מִן הָרְעִי וּמֵאָה צֹאן לְבַד מֵאַיָּל וּצְבִי וְיַחְמוּר וְאֻפֵּי סָגִיא׃ כד כִּי הוּא רֹדֶה בְכָל עֵבֶר הַנָּהָר מִתִּפְסַח וְעַד עַזָּה בְּכָל מַלְכֵי עֵבֶר הַנָּהָר וְשָׁלוֹם הָיָה לוֹ מִכָּל עֲבָרָיו סָבִיב׃ כה וַיֵּשֶׁב יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל לָבֶטַח אִישׁ תַּחַת גַּפְנוֹ וְתַחַת תְּאֵנָתוֹ מִדָּן וְעַד בְּאֵר שֶׁבַע כֹּל יְמֵי שְׁלֹמֹה׃ כו וַיְהִי לִשְׁלֹמֹה אַרְבָּעִים אֶלֶף אֻרְוֹת סוּסִים לַמֶּרְכָּבוֹת וּשְׁנֵים עָשָׂר אֶלֶף פָּרָשִׁים׃ כז וְהַנִּצָּבִים הָאֵלֶּה כִּלְכְּלוּ אֶת הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וְאֶת כָּל הַבָּאִים עַל שֻׁלְחַן הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה אִישׁ חָדְשׁוֹ לֹא יַחְסְרוּ דָּבָר׃ כח וְשַׂעֹרָה וְתֶבֶן לַסּוּסִים וְלָרָכֶשׁ הֵבִיאוּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הָיָה שָׁם אִישׁ כְּמִשְׁפָּטוֹ׃ כט וַיִּתֵּן אֱלֹהִים חָכְמָה לִשְׁלֹמֹה וְתְבוּנָה הַרְבֵּה מְאֹד וְרָחְבַת לֵב כַּחוֹל אֲשֶׁר עַל שְׂפַת הַיָּם׃ ל וַתֵּרֶב חָכְמַת שְׁלֹמֹה מֵחָכְמַת כָּל בְּנֵי קֶדֶם וּמִכֹּל חָכְמַת מִצְרָיִם׃ לא וַיֶּחְכַּם מִכָּל הָאָדָם מֵאֵיתָן הָאֶזְרָחִי וְהֵימָן וְכַלְכֹּל וְדַרְדַּע בְּנֵי מָחֹל וַיְהִי שְׁמוֹ בְּכָל הַגּוֹיִם סָבִיב׃ לב וַיְדַבֵּר שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים מָשָׁל וַיְהִי שִׁירֹתוֹ חֲמִשָּׁה וְאֶלֶף׃ לג וַיְדַבֵּר עַל הָעֵצִים מִן הָאֶרֶז אֲשֶׁר בַּלְּבָנוֹן וְעַד הָאֵזוֹב הַיֹּצֵא בַּקִּיר וַיְדַבֵּר עַל הַבְּהֵמָה וְעַל הָעוֹף וְעַל הָרֶמֶשׂ וְעַל הַדָּגִים׃ לד וַיָּבֹאוּ מִכָּל הָעַמִּים לִשְׁמֹעַ אֶת חָכְמַת שְׁלֹמֹה מֵאֵת כָּל מַלְכֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת חָכְמָתוֹ׃ ה א וְחִירָם מֶלֶךְ צֹר שָׁלַח אֶת עֲבָדָיו אֶל שְׁלֹמֹה כִּי שָׁמַע כִּי אֹתוֹ מָשְׁחוּ לְמֶלֶךְ תַּחַת אָבִיו כִּי אָהַב חִירָם אֶת דָּוִד כָּל הַיָּמִים׃ ב וַיִּשְׁלַח שְׁלֹמֹה אֶל חִירָם לֵאמֹר׃ ג אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת דָּוִד אָבִי וְלֹא יָכֹל לִבְנוֹת בַּיִת לְשֵׁם יְהוָה אֱלֹהָיו מִפְּנֵי הַמִּלְחָמָה אֲשֶׁר סְבָבוּהוּ עַד תֵּת יְהוָה אֹתָם תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלָיו׃ ד וְעַתָּה הֵנִיחַ יְהוָה אֱלֹהָי לִי מִסָּבִיב אֵין שָׂטָן וְאֵין פֶּגַע רָע׃ ה וְהִנֵּה אֲנִי אֹמֵר לִבְנוֹת בַּיִת לְשֵׁם יְהוָה אֱלֹהָי כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל דָּוִד אָבִי לֵאמֹר בִּנְךָ אֲשֶׁר אֶתֵּן תַּחְתֶּיךָ עַל כִּסְאֶךָ הוּא יִבְנֶה הַבַּיִת לִשְׁמִי׃ ו וְעַתָּה צַו וְיִכְרְתוּ לִי אֲרָזִים מִן הַלְּבָנוֹן וְעַבָדַי יִהְיוּ עִם עֲבָדֶיךָ וְשָׂכַר עֲבָדֶיךָ אֶתֵּן לְךָ כְּכֹל אֲשֶׁר תֹּאמַר כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֵין בָּנוּ אִישׁ יוֹדֵעַ לִכְרֹת עֵצִים כַּצִּדֹנִים׃ ז וַיְהִי כִּשְׁמֹעַ חִירָם אֶת דִּבְרֵי שְׁלֹמֹה וַיִּשְׂמַח מְאֹד וַיֹּאמֶר בָּרוּךְ יְהוָה הַיּוֹם אֲשֶׁר נָתַן לְדָוִד בֵּן חָכָם עַל הָעָם הָרַב הַזֶּה׃ ח וַיִּשְׁלַח חִירָם אֶל שְׁלֹמֹה לֵאמֹר שָׁמַעְתִּי אֵת אֲשֶׁר שָׁלַחְתָּ אֵלַי אֲנִי אֶעֱשֶׂה אֶת כָּל חֶפְצְךָ בַּעֲצֵי אֲרָזִים וּבַעֲצֵי בְרוֹשִׁים׃ ט עֲבָדַי יוֹרִדוּם מִן הַלְּבָנוֹן יָמָּה וַאֲנִי אֲשִׂימֵם דֹּבָרוֹת יָם עַד מְקוֹם אֲשֶׁר תְּשַׁלַּח אֵלַי וְנַפֵּצְתִּים שָׁם וְנָשָׂאתָם אַתָּה וְאַתָּה תַּעֲשֶׂה אֶת חֶפְצִי לָתֵת לֶחֶם לְבֵיתִי׃ י וַיְהִי חִירָם נֹתֵן לִשְׁלֹמֹה עֲצֵי אֲרָזִים וַעֲצֵי בְרוֹשִׁים כָּל חֶפְצוֹ׃ יא וּשְׁלֹמֹה נָתַן לְחִירָם עֶשְׂרִים אֶלֶף כֹּר חִטִּים מַאֲכַל לְבֵיתוֹ וְעֶשְׂרִים כּוֹר שֶׁמֶן כָּתִית כָּזֹאת יִתֵּן שְׁלֹמֹה לְחִירָם שָׁנָה בְשָׁנָה׃ יב וַיהוָה נָתַן חָכְמָה לִשְׁלֹמֹה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לוֹ וַיְהִי שָׁלוֹם בֵּין חִירָם וּבֵין שְׁלֹמֹה וַיִּכְרְתוּ בְרִית שְׁנֵיהֶם׃ יג וַיַּעַל הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מַס מִכָּל יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הַמַּס שְׁלֹשִׁים אֶלֶף אִישׁ׃ יד וַיִּשְׁלָחֵם לְבָנוֹנָה עֲשֶׂרֶת אֲלָפִים בַּחֹדֶשׁ תְּמוּרָה חֹדֶשׁ יִהְיוּ בַלְּבָנוֹן שְׁנַיִם חֳדָשִׁים בְּבֵיתָם וַאֲדֹנִירָם עַל הַמַּס׃ טו וַיְהִי לִשְׁלֹמֹה שִׁבְעִים אֶלֶף נוֹשֵׂא סֵבֶל וּשְׁמֹנִים אֶלֶף חֹצֵב בָּהָר׃ טז לְבַד מִנְּצִבֵי הַמְּלָאכָה לִשְׁלֹמֹה אֲשֶׁר עַל הַמְּלָאכָה שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים הָרֹדִים בָּעָם הָעֹשִׂים בַּמְּלָאכָה׃ יז וַיְצַו הַמֶּלֶךְ וַיַּסִּעוּ אֲבָנִים גְּדֹלוֹת אֲבָנִים יְקָרוֹת לְיַסֵּד הַבַּיִת גָּזִית׃ יח וַיִּפְעֲלוּ בוֹנֵי שְׁלֹמֹה וּבוֹנֵי חִירָם וְהַגִּבְלִים וַיָּכִינוּ עֵצִים וְאַבְנֵי הַגָּזִית לִבְנוֹת הַבָּיִת׃ ו א וַיְהִי בִּשְׁנַת אַרְבַּע מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים שָׁנָה לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּשָּׁנָה הָרְבִיעִית בְּחֹדֶשׁ זִו הוּא הַחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי לִמְלֹךְ שְׁלֹמֹה עַל יִשְׂרָאֵל וַיִּבֶן הַבַּיִת לַיהוָה׃ ב וְהַבַּיִת אֲשֶׁר בָּנָה הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה לַיהוָה אָרְכּוֹ שִׁשִּׁים אַמָּה וְרָחְבּוֹ עֶשְׂרִים אַמָּה וְקוֹמָתוֹ שְׁלֹשִׁים אַמָּה׃ ג וְהָאוּלָם עַל פְּנֵי הֵיכַל הַבַּיִת עֶשְׂרִים אַמָּה אָרְכּוֹ עַל פְּנֵי רֹחַב הַבַּיִת עֲשֶׂר אַמּוֹת רָחְבּוֹ עַל פְּנֵי הַבָּיִת׃ ד וַיַּעַשׂ לַבַּיִת חַלּוֹנֵי שְׁקֻפִים אֲטֻמִים׃ ה וַיִּבֶן עַל קִיר הַבַּיִת צְלָעוֹת סָבִיב לְקִירוֹת הַבַּיִת סָבִיב לַהֵיכָל וְלַדְּבִיר וַיַּעַשׂ צְלָעוֹת סָבִיב׃ ו הַצֵּלָע הַתַּחְתֹּנָה חֲמֵשׁ אַמּוֹת רָחְבָּהּ וְהַתִּיכֹנָה שֵׁשׁ אַמּוֹת רָחְבָּהּ וְהַשְּׁלִשִׁית שֶׁבַע אַמּוֹת רָחְבָּהּ כִּי מִגְרָעוֹת נָתַן לַבַּיִת מִחוּץ סָבִיב לְבִלְתִּי הֱיוֹת אֲחֻזִּים בְּקִירוֹת הַבָּיִת׃ ז וְהַבַּיִת בְּבִנְיָתוֹ אֶבֶן שְׁלֵמָה מְסֻתֶּה נִבְנָה וְקוֹל פַּטִּישׁ וְקַרְדֻּם כָּל כְּלִי בַרְזֶל לֹא נִשְׁמַע בַּבַּיִת בְּבִנְיָתוֹ׃ ח פֶּתַח הַצֵּלָע הַתִּיכֹנָה בְּשִׂפַת הַבָּיִת הַיְמָנִית וְעָלוּ בְּלוּלִים אֶל הַתִּיכֹנָה וּמִן הַתִּיכֹנָה אֶל הַשְּׁלִשִׁית׃ ט וַיִּבֶן אֶת הַבָּיִת וַיְכַלֵּהוּ וַיִּסְפֹּן אֶת הַבַּיִת בְּקָרוֹת אֲרָזִים׃ י וַיִּבֶן אֶת הָאוּלָם עַל פְּנֵי כָל הַבַּיִת חֲמֵשׁ אַמּוֹת קוֹמָתוֹ וַיֶּחְבַּר אֶת הַבַּיִת בַּעֲצֵי אֲרָזִים׃ יא וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֶל שְׁלֹמֹה לֵאמֹר׃ יב הַבַּיִת הַזֶּה אֲשֶׁר אַתָּה בֹנֶה אִם בְּחֻקֹּתַי תֵּלֵךְ וְאֶת מִשְׁפָּטַי תַּעֲשֶׂה וְשָׁמַרְתָּ אֶת כָּל מִצְוֹתַי לָלֶכֶת בָּהֶם וַהֲקִמֹתִי אֶת דְּבָרִי אִתָּךְ אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל דָּוִד אָבִיךָ׃ יג וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא אֶעֱזֹב אֶת עַמִּי יִשְׂרָאֵל׃ יד וַיִּבֶן שְׁלֹמֹה אֶת הַבַּיִת וַיְכַלֵּהוּ׃ טו וַיִּבֶן אֶת קִירוֹת הַבַּיִת מִבַּיִת בַּצְלָעוֹת אֲרָזִים מִיַּרְכְּתֵי הַבַּיִת וְעַד קִירוֹת הַתִּקְרָה וַיְחַפֶּה אֹתָם מִבַּיִת בְּעֵצִים וַיְחַפֶּה אֶת יַרְכְּתֵי הַבַּיִת בְּקָרוֹת אֲרָזִים׃ טז וַיִּבֶן עֶשְׂרִים אַמָּה מִיַּרְכְּתֵי הַבַּיִת בְּקָרוֹת אֲרָזִים מִן הַקַּרְקַע וְעַד קִירוֹת וַיִּבֶן לוֹ מִבַּיִת לִדְבִיר לְקֹדֶשׁ הַקָּדָשִׁים׃ יז וְהַהֵיכָל אַרְבָּעִים אַמָּה׃ יח וְאֶרֶז הַבַּיִת מִבַּיִת פְּקֻעֵי וּפִטֻּחֵי צִצִּים הַכֹּל אֶרֶז אֵין אֶבֶן נִרְאָתָה׃ יט וְאֶת הַדְּבִיר בְּתוֹךְ הַבַּיִת מִבַּיִת הֵכִין לָשׂוּם שָׁם אֶת אֲרוֹן בְּרִית יְהוָה׃ כ וּפְנֵי הַדְּבִיר עֶשְׂרִים בָּאַמָּה אָרְכּוֹ וְעֶשְׂרִים בָּאַמָּה רָחְבּוֹ וְעֶשְׂרִים בָּאַמָּה קוֹמָתוֹ וַיְצַפֵּהוּ זָהָב סָגוּר וַיְצַף מִזְבַּח אֲרָזִים׃ כא וַיְצַף שְׁלֹמֹה אֶת הַבַּיִת מִבַּיִת זָהָב סָגוּר וַיַּעֲבֵר בַּדֵּי בְּלוּלִים זָהָב לִפְנֵי הַדְּבִיר וַיְצַפֵּהוּ זָהָב׃ כב וְאֶת כָּל הַבַּיִת צִפָּה זָהָב עַד תֻּם כָּל הַבָּיִת וְאֶת כָּל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לַדְּבִיר צִפָּה זָהָב׃ כג וַיַּעַשׂ בַּדְּבִיר שְׁנֵי כְרוּבִים זֵית עֲשָׂרֶת אַמּוֹת קוֹמָתָם׃ כד וַחֲמֵשׁ אַמּוֹת הַכָּנָף הָאֶחָת לַכְּרוּב וַחֲמֵשׁ אַמּוֹת כְּנַף הַכְּרוּב הַשֵּׁנִית עֲשֶׂר אַמּוֹת מִקְצֵה כְנָפוֹ וְעַד קְצֵה כְנָפוֹ׃ כה וַעֲשֶׂר אַמּוֹת הַכְּרוּב הַשֵּׁנִי מִדַּת אֶחָד וּמַעֲשֶׂה אֶחָד לִשְׁנֵי הַכְּרוּבִים׃ כו קוֹמַת הַכְּרוּב הָאֶחָד עֶשֶׂר אַמּוֹת וְכֵן הַכְּרוּב הַשֵּׁנִי׃ כז וַיִּתֵּן אֶת הַכְּרוּבִים בְּתוֹךְ הַבַּיִת הַפְּנִימִי וַיִּפְרְשׂוּ אֶת כַּנְפֵי הַכְּרוּבִים וַתִּגַּע כְּנַף הָאֶחָד בַּקִּיר וְכְנַף הַכְּרוּב הַשֵּׁנִית נָגְעָה בַּקִּיר הַשֵּׁנִי וְכַנְפֵיהֶם בַּתָּוֶךְ הַבַּיִת נוֹגְעוֹת כָּנָף בְּכָנָף׃ כח וַיְצַף אֶת הַכְּרוּבִים זָהָב׃ כט וְאֶת כָּל קִירוֹת הַבַּיִת סָבִיב פִּתּוּחֵי פְתוּחִים כְּרוּבִים וְתִמֹרֹת וּפִטֻּחֵי צִצִּים לְבַד מִבַּיִת וּמִבָּחוּץ׃ ל וְאֶת רִצְפַּת הַבַּיִת צִפָּה זָהָב לִפְנִים וְלַחוּץ׃ לא וְלִפֶתַח הַדְּבִיר עָשָׂה דַּלְתוֹת עֵץ זַיִת מְזוּזַת חֲמֻשִׁית׃ לב וּשְׁתֵּי דַלְתוֹת עֵץ זַיִת וַיִּפְתַּח עֲלֵיהֶן פִּתּוּחֵי כְּרוּבִים וְתִמֹרֹת וּפִטֻּחֵי צִצִּים וַיְצַף זָהָב וְהִטָּה עַל הַכְּרוּבִים וְעַל הַתִּמֹרֹת זָהָב׃ לג וַיַּעַשׂ לְפֶתַח הַהֵיכָל מְזוּזוֹת עֵץ זַיִת רְבוּעוֹת׃ לד וּשְׁתֵּי דַלְתוֹת עֵץ בְּרוֹשׁ שְׁתֵּי כַנְפוֹת הַדֶּלֶת הָאַחַת מִתְקַפְּלוֹת וּשְׁתֵּי כַנְפוֹת לַדֶּלֶת הַשֵּׁנִית מִתְקַפְּלוֹת׃ לה וַיִּפְתַּח עָלָיו כְּרוּבִים וְתִמֹרֹת וּפִטֻּחֵי צִצִּים וַיְצַף זָהָב מְחֻתָּךְ עַל הַפִּתּוּחַ׃ לו וַיִּבֶן אֶת הֶחָצֵר הַפְּנִימִית שְׁלֹשָׁה סִדְרֵי גָזִית וְסֹרֶת אֲרָזִים׃ לז בִּשְׁנַת אַרְבַּע שָׁנִים יוּסַד בֵּית יְהוָה בְּיֶרַח זִו׃ לח וּבַשָּׁנָה הָאַחַת עֶשְׂרֵה בְּיֶרַח בּוּל הוּא הַחֹדֶשׁ הַשְּׁמִינִי כָּלָה הַבַּיִת לְכָל דְּבָרָיו וּלְכָל מִשְׁפָּטוֹ וַיִּבְנֵהוּ שֶׁבַע שָׁנִים׃ ז א וּבֵית לְשֹׁה בָנָה שְׁלֹמֹה שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה וַיְכַל אֶת כָּל בֵּיתוֹ׃ ב וַיִּבֶן אֶת בֵּית יַעַר הַלְּבָנוֹן מְאָה אַמָּה אָרְכּוֹ וַחֲמִשִּׁים אַמָּה רָחְבּוֹ וּשְׁלֹשִׁים אַמָּה קוֹמָתוֹ עַל שְׁלֹשָׁה טוּרִים שְׁלֹשִׁים עַמּוּדִים וְקָרוֹת אֲרָזִים עַל הָעַמּוּדִים׃ ג וְסָפוּן אֲרָזִים מִלְמַעְלָה עַל הַלְּשָׁכוֹת אֲשֶׁר עַל הָעַמּוּדִים אַרְבָּעִים חֲמִשָּׁה עֲשָׂר חֲמִשִּׁים בַּטּוּר׃ ד וְאַשְׁנָבִים שְׁלֹשָׁה טוּרִים וּמַחֲזֶה אֶל מַחֲזֶה שָׁלֹשׁ פְּעָמִים׃ ה וְכָל הַפְּתָחִים וְהַמְּזוּזוֹת רְבֻעִים וּמַחֲזֶה אֶל מַחֲזֶה שָׁלֹשׁ פְּעָמִים׃ ו וְאֻלָם הָעַמּוּדִים עָשָׂה אֻלָם אָרְכּוֹ חֲמִשִּׁים אַמָּה וְרָחְבּוֹ שְׁלֹשִׁים אַמָּה וְאֻלָם לִפְנֵיהֶם וְעַמֻּדִים וְעָב לִפְנֵיהֶם׃ ז וְאֻלָם הַכִּסֵּא אֲשֶׁר יָדִין שָׁם אֶת אֻלָם הַמִּשְׁפָּט וְסָפָה אֲרָזִים מִרִצְפַת אֶל רִצְפַת הַשִּׁכָבָה׃ ח וּבֵיתוֹ אֲשֶׁר יֵשֵׁב שָׁם חָצֵר אַחֶרֶת מִבַּיִת לָאֻלָם כְּמַעֲשֶׂה זֶה עָשָׂה שְׁלֹמֹה בַּיִת גַּם לְבַת פַּרְעֹה אֲשֶׁר לָקַח שְׁלֹמֹה כְּמוֹ הָאֻלָם הַזֶּה׃ ט כָּל אֵלֶּה מֵאֲבָנִים יְקָרוֹת כְּמִדַּת גָּזִית מְחֻצָּבוֹת בַּמַּסּוֹר מִבַּיִת וְעַד חָצֵר הַגְּדוֹלָה וּמִחוּץ׃ י וְהַיְסוֹד מֵאֲבָנִים יְקָרוֹת אֲבָנִים גְּדֹלוֹת אַבְנֵי עֶשֶׂר אַמּוֹת וְאַבְנֵי שְׁמֹנֶה אַמּוֹת׃ יא וּלְמַעְלָה אֲבָנִים יְקָרוֹת כְּמִדַּת גָּזִית וְסֹרֶת אֲרָזִים׃ יב וְהֶחָצֵר הַגְּדוֹלָה סָבִיב שְׁלֹשָׁה סִדְרֵי גָזִית וְסֹרֶת אֲרָזִים וְכֵן חָצֵר בֵּית יְהוָה הַפְּנִימִית וְאֻלָם הַבָּיִת׃ יג וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וַיִּקַּח אֶת חִירָם מִצֹּר׃ יד בֶּן אִשָּׁה אַלְמָנָה הוּא מִמַּטֵּה נַפְתָּלִי וְאָבִיו אִישׁ צֹרִי חֹרֵשׁ נְחֹשֶׁת וַיִּמָּלֵא אֶת הַחָכְמָה וְאֶת הַתְּבוּנָה וְאֶת הַדָּעַת לַעֲשׂוֹת כָּל מְלָאכָה בַּנְּחֹשֶׁת וַיָּבֹא אֶל הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וַיַּעַשׂ אֶת כָּל מְלַאכְתּוֹ׃ טו וַיָּצֶר אֶת שְׁנֵי עַמּוּדֵי נְחֹשֶׁת שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה אַמָּה קוֹמַת הָעַמּוּד הָאֶחָד וְקַו שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה אַמָּה יָסֹב אֶת הָעַמּוּד הַשֵּׁנִי׃ טז וַיַּעַשׂ שְׁנֵי כֹתָרִים לָתֵת עַל רָאשֵׁי הָעַמֻּדִים יְצוּקִים נְחֹשֶׁת חֲמֵשׁ אַמּוֹת קוֹמַת הַכֹּתֶרֶת הָאֶחָת וַחֲמֵשׁ אַמּוֹת קוֹמַת הַכֹּתֶרֶת הַשֵּׁנִית׃ יז שְׂבָכוֹת מַעֲשֵׂה שְׂבָכָה גְּדִלִים מַעֲשֵׂה שַׁרְשְׁרוֹת לַכֹּתָרִים אֲשֶׁר עַל רָאשֵׁי הָעַמּוּדִים שִׁבְעָה לַכ

חכל-חכמ-כיבה חכלמ-חכב-מא. חכלא. חכ-כמכ-

כמחמ מאא נמ אכחכמ כמנמ-נמ-מ-נכמ-מ-נכמ-

כמחמ כמנמ

وانما دعاهم الى ذلك ما رأوا من تعظيم الناس لهم وتبجيلهم اياهم
وتوقيرهم ايّاهم وقيامهم لهم اذا دخلوا عليهم ومشوا معهم
وتسميتهم اياهم بالسادة والعلماء والفقهاء والقضاة والمفتين
والمحدثين والمقرئين والمؤدبين والمعلمين والوعاظ والقصاصين
والمذكرين والمتكلمين والنحويين واللغويين والشعراء والكتاب
والحسّاب والمهندسين والمنجمين والمعبّرين والمزوّرين والمزوّقين
والمصوّرين والمغنّين والمطربين والمضحكين والمخنّثين والمشعبذين
والمزمّرين والمزمّرات والمغنّيات والمخنّثات والمشعبذات
والمضحكات والمطربات والنائحات والمتطبّبين والمتطبّبات
والمكحّلين والمكحّلات والمجبّرين والمجبّرات والمبيّضين
والمبيّضات والمزيّنين والمزيّنات والمزيّنين والمزيّنات
والمزيّنين والمزيّنات والمزيّنين والمزيّنات والمزيّنين
والمزيّن

ואמר לו אברהם אל יהי נא אלהים בעבורי ואם לא אתה אדוני שמעני
נא הנה נתתי כסף השדה קח ממני ואקברה את מתי משם ויען בני חת
את אברהם לאמר אליו שמעני אדני ארץ ביני ובינך מה היא ואת מתך
קבר קבור את מתך איש ממנו את קברו לא יכלה ממך מקברו מתך
ויקם אברהם וישתחו לעם הארץ לבני חת וידבר עמהם לאמר אם יש
את נפשכם לקבר את מתי מלפני שמעוני ופגעו לי בעפרון בן צחר
ויתן לי את מערת המכפלה אשר לו אשר בקצה שדהו בכסף מלא יתננה
לי בתוככם לאחזת קבר ועפרון ישב בתוך בני חת ויען עפרון החתי
את אברהם באזני בני חת לכל באי שער עירו לאמר לא אדני שמעני
השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה לעיני בני עמי נתתיה לך
קבר מתך ויען אברהם לפני עם הארץ ויאמר אל עפרון אך אם אתה
לו שמעני נתתי כסף השדה קח ממני ואקברה את מתי שמה ויען עפרון
את אברהם לאמר לו אדני שמעני ארץ ארבע מאות שקל כסף ביני ובינך
מה הוא ואת מתך קבר קבור את מתי משם ויען אברהם אל עפרון
וישקל אברהם לעפרון את הכסף אשר דבר באזני בני חת ארבע מאות
שקל כסף עבר לסוחר ויקם שדה עפרון אשר במכפלה אשר לפני ממרא
השדה והמערה אשר בו והעץ אשר בכל גבול השדה סביב לו היה
לאברהם למקנה לעיני בני חת בכל באי שער עירו ואחרי כן קבר
אברהם את שרה אשתו אל מערת שדה המכפלה על פני ממרא הוא חברון
בארץ כנען ויקם השדה והמערה אשר לו מאת בני חת לאחזת קבר
ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל

ויאמר אברהם אל עבדו זקן ביתו המושל בכל אשר לו שים נא ידך
תחת ירכי ואשביעך בה' אלהי השמים ואלהי הארץ אשר לא תקח אשה
לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בקרבו כי אם אל ארצי ואל
מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק ויאמר אליו העבד אולי לא
תאבה האשה ללכת אחרי אל הארץ הזאת השב אשיב את בנך אל הארץ
אשר יצאת משם ויאמר אליו אברהם השמר לך פן תשיב את בני שמה
ה' אלהי השמים אשר לקחני מבית אבי ומארץ מולדתי ואשר דבר לי
ואשר נשבע לי לאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת הוא ישלח מלאכו
לפניך ולקחת אשה לבני משם ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך ונקית
מאלתי זאת רק את בני לא תשיב שמה ויאמר העבד אל אברהם אדניו
וישם העבד את ידו תחת ירך אברהם אדניו ויעבד לו על הדבר הזה
ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו וילך וכל טוב אדניו בידו
ויקם וילך אל ארם נהרים אל עיר נחור ויברך הגמלים מחוץ לעיר
אל באר המים לעת ערב לעת צאת השואבות ויאמר ה' אלהי אדני
אברהם הקרה נא לפני היום ועשה חסד עם אדני אברהם הנה אנכי
נצב על עין המים ובנות אנשי העיר יצאות לשאב מים והיה הנערה
אשר אומר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה וגם גמליך אשקה
אותה הכחת לעבדך ליצחק ובה אדע כי עשית חסד עם אדני טרם
כלתי לדבר והנה רבקה יצאת אשר ילדה לבתואל בן מלכה אשת נחור
אחי אברהם וכדה על שכמה והנערה טובת מראה מאד בתולה ואיש לא
ידעה ותרד העינה ותמלא כדה ותעל וירץ העבד לקראתה ויאמר הגמיאיני
נא מעט מים מכדך ותאמר שתה אדני ותמהר ותורד כדה על ידה
ותשקהו ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך אשאב עד אם כלו לשתות
וימהר ותערה כדה אל השקת ותרץ עוד אל הבאר לשאב ותשאב לכל
גמליו והאיש משתאה לה מחריש לדעת הצלח ה' דרכו אם לא ויהי
כאשר כלו הגמלים לשתות ויקח האיש נזם זהב בקע משקלו ושני
צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם ויאמר בת מי את הגידי נא לי
היש בית אבך מקום לנו ללון ותאמר אליו בת בתואל אנכי בן
מלכה אשר ילדה לנחור ותאמר אליו גם תבן גם מספוא רב עמנו גם
מקום ללון ויקד האיש וישתחו לה' ויאמר ברוך ה' אלהי אדני
אברהם אשר לא עזב חסדו ואמתו מעם אדני אנכי בדרך נחני בית
אחי אדני ותרץ הנערה ותגד לבית אמה כדברים האלה ותרץ רבקה
את לבן אל האיש החוצה והנה לבן רץ אל האיש החוצה אל העין
והוא עומד על הגמלים אל העין ויאמר בוא ברוך ה' למה תעמד
בחוץ ואנכי פניתי הבית ומקום לגמלים ויבא האיש הבית ויפתח
החמרים ויתן תבן ומספוא לחמרים ומים לרחץ רגליו ורגלי האנשים
אשר אתו וישם לפניו לאכל ויאמר לא אוכל עד אם דברתי דברי
ויאמר דבר ויאמר עבד אברהם אנכי ה' ברך את אדני מאד ויגדל
ויתן לו צאן ובקר וכסף וזהב ועבדים ושפחות וגמלים וחמרים
ותלד שרה אשת אדני אברהם בן לאדני אחרי זקנתה ויתן לו את כל
אשר לו ואברהם נתן מתנות לבני הפלגשים אשר לאברהם ויתן להם
אברהם בחייו קדמה אל ארץ קדם וישלח את בניו מעל יצחק בנו
בעודנו חי בעצמו ויהי ימי שני חיי אברהם אשר חי מאה שנה
וחמש שנים ושבעים שנה ויגוע אברהם ויאסף אל עמיו זקן ושבע
ימים ותקבצו אתו בניו יצחק וישמעאל אל מערת המכפלה אל שדה
עפרון בן צחר החתי אשר על פני ממרא השדה אשר קנה אברהם מאת
בני חת שם קבר אברהם ושרה אשתו אחרי כן ויהי אחרי מות אברהם
ויברך אלהים את יצחק בנו וישב יצחק עם באר לחי ראי

ומה ת"ל ואם בשכר יבא בשכרו, אלא כפי שכרו יבא.

ת"ר: אם בשכר יבא בשכרו, אם בשכר יבא בשכרו, יכול אפילו נתן לו שכרו ואבד, ת"ל אם בשכר יבא בשכרו, עד שיגיע שכרו ליד בעליו. אי מה בעליו בשעת מיתה, אף שומר בשעת מיתה

ת"ר. ת"ר. ת"ר. ת"ר. ת"ר. ת"ר.

ולא יהיה לו שום חלק בנחלת ישראל אשר אינו נותן
לו מתנות כהונה ומעשרות, כי אני חלקו ונחלתו
בתוך בני ישראל. ובנחלת ארץ ישראל לא יירש
ולא יהיה לו חלק בתוכם, כי אני חלקו ונחלתו
בתוך ישראל. ומנחה ומנחת חובה ומנחת נסכים
לכהנים הקריבים אותם לה' הם יהיו. וכל חרם
בישראל לו יהיה. וכל הבא בברית ה' מזרע אהרן
הכהן לא יוכל לכהן לה' אם יש בו מום, כי
מום הוא בו. לא יקריב את לחם אלהיו לקרב
אליו. אך לחם אלהיו מקדשי הקדשים ומן
הקדשים יאכל. אך אל הפרכת לא יבוא ואל
המזבח לא יגש כי מום הוא בו, ולא יחלל את
מקדשי כי אני ה' מקדשם. וידבר משה אל אהרן
ואל בניו ואל כל בני ישראל ויאמר אליהם:
איש איש מכל זרעכם לדורותם אשר יקרב
אל הקדשים אשר יקריבו בני ישראל לה' אשר
טומאתו עליו נכרתה הנפש ההוא מלפני אני
ה'. איש איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב
בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר. ונוגע בכל
טמא נפש או איש אשר תצא ממנו שכבת זרע.
או איש כי יגע בכל רמש אשר יטמא לו או
באדם אשר יטמא לו לכל טומאתו. נפש אשר
תגע בו ורחץ במים וטמא עד הערב ולא יאכל
מן הקדשים כי אם רחץ בשרו במים. וכבא
השמש יטהר ואחר יאכל מן הקדשים כי לחמו
הוא. נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה אני
ה'. ושמרו את משמרתי ולא ישאו עליו חטא
ומתו בו כי יחללוהו אני ה' מקדשם. וזר לא
יאכל קדש תושב כהן ושכיר לא יאכל קדש.
ואם קנין נפש כהן הוא קנין כספו הוא יאכל
בו ויליד ביתו הם יאכלו בלחמו. ובת כהן כי
תהיה לאיש זר היא בתרומת הקדשים לא תאכל.
ובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה
ושבה אל בית אביה כנעוריה לחם אביה תאכל
וכל זר לא יאכל בו. וכהן כי יאכל קדש בשגגה
וחמישתו יוסף עליו ונתן לכהן את הקדש. ולא
יחללו את קדשי בני ישראל את אשר ירימו לה'
ונשאו עליהם עון אשמה באכלם את קדשיהם כי
אני ה' מקדשם. וידבר ה' אל משה לאמר: דבר
אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל ואמרת
אליהם איש איש מבית ישראל ומן הגר בישראל
אשר יקריב קרבנו לכל נדריהם ולכל נדבותם
אשר יקריבו לה' לעלה. לרצונכם זכר תמים
בבקר בכשבים ובעזים. ואשר יהיה בו מום כל
דבר רע לא תקריבו כי לא לרצון יהיה לכם.
ואיש כי יקריב זבח שלמים לה' לפלא נדר או
בנדבה בבקר או בצאן תמים יהיה לרצון כל
מום לא יהיה בו. עורים או שבור או חרוע או
יבלת או תלול או גרב יבלת לא תקריבו לה'
ואשה לא תתנו מהם על המזבח לה'. ושור או
כשב שרוע וקמוץ לנדבה תעשה אותו ולנדר לא
ירצה. אשך כתות או מעוך או כרות או נתוק
לא תקריבו לה' ובארצכם לא תעשו. ומיד בן
נכר לא תקריבו את לחם אלהיכם מכל אלה כי
מושחתם בהם מום בהם לא ירצו לכם. ויאמר ה'
אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואל בניו ואל כל
בני ישראל ואמרת אליהם איש איש מזרעכם
לדורותיכם אשר יקרב לכל קדשי בני ישראל
אשר יקריבו לה' וטומאתו עליו ונכרתה הנפש
ההוא מלפני אני ה'. איש מזרע אהרן והוא
מצרע או זב בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר
וטמא בכל טמאת נפש או איש אשר תצא ממנו
שכבת זרע. או איש כי יגע בכל שרץ אשר יטמא
לו או באדם אשר יטמא לו לכל טומאתו. נפש
אשר תגע בו וטמאה עד הערב ולא יאכל מן
הקדשים כי אם רחץ בשרו במים. וכבא השמש
יטהר ואחר יאכל מן הקדשים כי לחמו הוא.
נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה אני ה'.
ושמרו את משמרתי ולא ישאו עליו חטא ומתו
בו כי יחללוהו אני ה' מקדשם. וזר לא יאכל
קדש תושב כהן ושכיר לא יאכל קדש. ואם קנין
נפש כהן הוא קנין כספו הוא יאכל בו ויליד
ביתו הם יאכלו בלחמו. ובת כהן כי תהיה
לאיש זר היא בתרומת הקדשים לא תאכל. ובת
כהן כי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה
ושבה אל בית אביה כנעוריה לחם אביה תאכל
וכל זר לא יאכל בו. וכהן כי יאכל קדש בשגגה
וחמישתו יוסף עליו ונתן לכהן את הקדש. ולא
יחללו את קדשי בני ישראל את אשר ירימו לה'
ונשאו עליהם עון אשמה באכלם את קדשיהם כי
אני ה' מקדשם. וידבר ה' אל משה לאמר: דבר
אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל ואמרת
אליהם איש איש מבית ישראל ומן הגר בישראל
אשר יקריב קרבנו לכל נדריהם ולכל נדבותם
אשר יקריבו לה' לעלה. לרצונכם זכר תמים
בבקר בכשבים ובעזים. ואשר יהיה בו מום כל
דבר רע לא תקריבו כי לא לרצון יהיה לכם.
ואיש כי יקריב זבח שלמים לה' לפלא נדר או
בנדבה בבקר או בצאן תמים יהיה לרצון כל
מום לא יהיה בו. עורים או שבור או חרוע או
יבלת או תלול או גרב יבלת לא תקריבו לה'
ובארצכם לא תעשו. ומיד בן נכר לא תקריבו
את לחם אלהיכם מכל אלה כי מושחתם בהם מום
בהם לא ירצו לכם. ויאמר ה' אל משה לאמר:
דבר אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל
ואמרת אליהם איש איש מבית ישראל ומן הגר
בישראל אשר יקריב קרבנו לכל נדריהם ולכל
נדבותם אשר יקריבו לה' לעלה. לרצונכם זכר
תמים בבקר בכשבים ובעזים. ואשר יהיה בו
מום כל דבר רע לא תקריבו כי לא לרצון יהיה
לכם. ואיש כי יקריב זבח שלמים לה' לפלא
נדר או בנדבה בבקר או בצאן תמים יהיה לרצון
כל מום לא יהיה בו. עורים או שבור או חרוע
או

ואם הניחן בלילה ולא הסיח דעתו מהן עד שעלה עמוד השחר, יש אומרים שאינו חוזר ומניחן, ויש אומרים שחוזר ומניחן בלא ברכה. ואם הסיח דעתו מהן, חוזר ומניחן בברכה. ואם הניחן בלילה ולא הסיח דעתו מהן, ולבש טליתו ונטל ידיו ובירך ואחר כך נזכר שלא הניחן, אם יכול להניחן ולהתפלל בהנץ החמה, חוזר ומניחן בברכה. ואם לאו, מתפלל בלא תפילין ומניחן אחר כך בלא

وقوله تعالى ﴿ولا تقربوا الزنى﴾	ابراهيم الحربي في غريبه ت
٢٨٥ حدثنا أبو بكر بن أبي شيبة	٢٨٥ حدثنا أبو بكر بن أبي شيبة
ثنا وكيع عن سفيان عن	ثنا وكيع عن سفيان عن
عبد الله بن عيسى عن	عبد الله بن عيسى عن
عبد الرحمن بن أبي ليلى	عبد الرحمن بن أبي ليلى
عن عبد الله قال قال	عن عبد الله قال قال
رسول الله صلى الله عليه	رسول الله صلى الله عليه
وسلم لا يحل دم امرئ	وسلم لا يحل دم امرئ
مسلم يشهد أن لا إله	مسلم يشهد أن لا إله
إلا الله وأني رسول الله	إلا الله وأني رسول الله
إلا بإحدى ثلاث الثيب	إلا بإحدى ثلاث الثيب
الزاني والنفس بالنفس	الزاني والنفس بالنفس
والتارك لدينه المفارق	والتارك لدينه المفارق
للجماعة	للجماعة
٢٨٦ حدثنا أبو بكر بن أبي شيبة	٢٨٦ حدثنا أبو بكر بن أبي شيبة
ثنا وكيع عن سفيان عن	ثنا وكيع عن سفيان عن
عبد الله بن عيسى عن	عبد الله بن عيسى عن
عبد الرحمن بن أبي ليلى	عبد الرحمن بن أبي ليلى
عن عبد الله قال قال	عن عبد الله قال قال
رسول الله صلى الله عليه	رسول الله صلى الله عليه
وسلم لا يحل دم امرئ	وسلم لا يحل دم امرئ
مسلم يشهد أن لا إله	مسلم يشهد أن لا إله
إلا الله وأني رسول الله	إلا الله وأني رسول الله
إلا بإحدى ثلاث الثيب	إلا بإحدى ثلاث الثيب
الزاني والنفس بالنفس	الزاني والنفس بالنفس
والتارك لدينه المفارق	والتارك لدينه المفارق
للجماعة	للجماعة
٢٨٧ حدثنا أبو بكر بن أبي شيبة	٢٨٧ حدثنا أبو بكر بن أبي شيبة
ثنا وكيع عن سفيان عن	ثنا وكيع عن سفيان عن
عبد الله بن عيسى عن	عبد الله بن عيسى عن
عبد الرحمن بن أبي ليلى	عبد الرحمن بن أبي ليلى
عن عبد الله قال قال	عن عبد الله قال قال
رسول الله صلى الله عليه	رسول الله صلى الله عليه
وسلم لا يحل دم امرئ	وسلم لا يحل دم امرئ
مسلم يشهد أن لا إله	مسلم يشهد أن لا إله
إلا الله وأني رسول الله	إلا الله وأني رسول الله
إلا بإحدى ثلاث الثيب	إلا بإحدى ثلاث الثيب
الزاني والنفس بالنفس	الزاني والنفس بالنفس
والتارك لدينه المفارق	والتارك لدينه المفارق
للجماعة	للجماعة
٢٨٨ حدثنا أبو بكر بن أبي شيبة	٢٨٨ حدثنا أبو بكر بن أبي شيبة
ثنا وكيع عن سفيان عن	ثنا وكيع عن سفيان عن
عبد الله بن عيسى عن	عبد الله بن عيسى عن
عبد الرحمن بن أبي ليلى	عبد الرحمن بن أبي ليلى
عن عبد الله قال قال	عن عبد الله قال قال
رسول الله صلى الله عليه	رسول الله صلى الله عليه
وسلم لا يحل دم امرئ	وسلم لا يحل دم امرئ
مسلم يشهد أن لا إله	مسلم يشهد أن لا إله
إلا الله وأني رسول الله	إلا الله وأني رسول الله
إلا بإحدى ثلاث الثيب	إلا بإحدى ثلاث الثيب
الزاني والنفس بالنفس	الزاني والنفس بالنفس
والتارك لدينه المفارق	والتارك لدينه المفارق
للجماعة	للجماعة

٢٨٩ حدثنا أبو بكر بن أبي شيبة	٢٨٩ حدثنا أبو بكر بن أبي شيبة
ثنا وكيع عن سفيان عن	ثنا وكيع عن سفيان عن
عبد الله بن عيسى عن	عبد الله بن عيسى عن
عبد الرحمن بن أبي ليلى	عبد الرحمن بن أبي ليلى
عن عبد الله قال قال	عن عبد الله قال قال
رسول الله صلى الله عليه	رسول الله صلى الله عليه
وسلم لا يحل دم امرئ	وسلم لا يحل دم امرئ
مسلم يشهد أن لا إله	مسلم يشهد أن لا إله
إلا الله وأني رسول الله	إلا الله وأني رسول الله
إلا بإحدى ثلاث الثيب	إلا بإحدى ثلاث الثيب
الزاني والنفس بالنفس	الزاني والنفس بالنفس
والتارك لدينه المفارق	والتارك لدينه المفارق
للجماعة	للجماعة
٢٩٠ حدثنا أبو بكر بن أبي شيبة	٢٩٠ حدثنا أبو بكر بن أبي شيبة
ثنا وكيع عن سفيان عن	ثنا وكيع عن سفيان عن
عبد الله بن عيسى عن	عبد الله بن عيسى عن
عبد الرحمن بن أبي ليلى	عبد الرحمن بن أبي ليلى
عن عبد الله قال قال	عن عبد الله قال قال
رسول الله صلى الله عليه	رسول الله صلى الله عليه
وسلم لا يحل دم امرئ	وسلم لا يحل دم امرئ
مسلم يشهد أن لا إله	مسلم يشهد أن لا إله
إلا الله وأني رسول الله	إلا الله وأني رسول الله
إلا بإحدى ثلاث الثيب	إلا بإحدى ثلاث الثيب
الزاني والنفس بالنفس	الزاني والنفس بالنفس
والتارك لدينه المفارق	والتارك لدينه المفارق
للجماعة	للجماعة
٢٩١ حدثنا أبو بكر بن أبي شيبة	٢٩١ حدثنا أبو بكر بن أبي شيبة
ثنا وكيع عن سفيان عن	ثنا وكيع عن سفيان عن
عبد الله بن عيسى عن	عبد الله بن عيسى عن
عبد الرحمن بن أبي ليلى	عبد الرحمن بن أبي ليلى
عن عبد الله قال قال	عن عبد الله قال قال
رسول الله صلى الله عليه	رسول الله صلى الله عليه
وسلم لا يحل دم امرئ	وسلم لا يحل دم امرئ
مسلم يشهد أن لا إله	مسلم يشهد أن لا إله
إلا الله وأني رسول الله	إلا الله وأني رسول الله
إلا بإحدى ثلاث الثيب	إلا بإحدى ثلاث الثيب
الزاني والنفس بالنفس	الزاني والنفس بالنفس
والتارك لدينه المفارق	والتارك لدينه المفارق
للجماعة	للجماعة

ואם אמר לו הרי זה גיטך על מנת שתתן לי מאתים זוז מיד, אם נתן לו מיד הרי זה גט, ואם לאו לא עשה כלום. אמר לו הרי זה גיטך על מנת שתתן לי מאתים זוז לאחר שלשים יום, אם נתן לו בתוך שלשים יום הרי זה גט, ואם לאו לא עשה כלום. אמר לו הרי זה גיטך על מנת שתתן לי מאתים זוז לאחר שלשים יום, אם נתן לו בתוך שלשים יום הרי זה גט, ואם לאו הרי זה גט מעכשיו ואין צריך נתינה לאחר שלשים יום. אמר לו הרי זה גיטך על מנת שתתן לי מאתים זוז מיד, אם נתן לו מיד

ואת שמיו יכתוב לעולם ועד. ואם יש לו שם, אומרים אותו בכל מקום שנזכר, אפילו בתוך התפילה, ואפילו אם הוא באמצע פסוק, ואין צריך לומר שאין לשנות את השם ולומר במקומו כינוי אחר, כגון "הקב"ה" או "השם" וכיוצא בזה. ואם שינה את השם, לא יצא ידי חובתו. ואם שינה את סדר האותיות, כגון שכתב "יוהו" במקום "יהוה", אפילו בכתב אשורית, לא יצא ידי חובתו. ואם כתב את השם בכל אחד מן השמות שנזכרו בפרשת ויקרא, אפילו בכתב אשורית,

٣٠٨ حيث حكمه حيث حيث حيث حيث حيث حيث حيث حيث حيث
حيث حيث

ولم يكن لهم ما يأكلون إلا ما يجدونه في الطريق من الثمار
وكانوا يأكلون منها ويحملون منها في أوعيتهم ما يكفيهم
أياما. وكان الله قد أمرهم أن يأخذوا معهم من الزاد
ما يكفيهم حتى يصلوا إلى أرض كنعان. فلما رأوا
أن الزاد قد فرغ وأن الجوع قد اشتد عليهم
ولم يجدوا ما يأكلون ولا ما يحملون في أوعيتهم
ليتزودوا به في طريقهم ندموا على ما فعلوا
وقالوا في أنفسهم: ليتنا لم نخالف أمر الله
ولم نعص أمره. ليتنا لم نأكل من الثمار
التي حرمها الله علينا. ليتنا لم نأكل
من الثمار التي نهانا الله عنها. ليتنا
لم نأكل من الثمار التي نهانا الله عنها.
ليتنا لم نأكل من الثمار التي نهانا الله عنها.
ليتنا لم نأكل من الثمار التي نهانا الله عنها.
ليتنا

ויאמר יעקב אל יוסף הלא אחיך רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם ויאמר לו הנני ויאמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן והשב לי דבר וישלחהו מעמק חברון ויבא שכמה ויאמר לו איש הנה תועה בשדה ויאל האיש לאמר מה תבקש ויאמר את אחי אנכי מבקש הגידה נא לי איפה הם רועים ויאמר האיש נסעו מזה כי שמעתי אומרים נלכה דתינה וילך יוסף אחרי אחיו וימצאם בדתן ויראו אתו מרחוק ובטרם יקרב אליהם ויתנכלו אתו להמיתו ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלמות הזה בא ועתה לכו ונהרגהו ונשלכהו באחד הבורות והיה נאמר חיה רעה אכלתהו ונראה מה יהיו חלמתיו ויאמר ראובן אל אחיו אל תשפכו דם השליכו אותו אל הבור הזה אשר במדבר וידו אל תשלחו בו למען הציל אתו מידם להשיבו אל אביו ויהי כאשר בא יוסף אל אחיו ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר עליו ויקחהו וישליכו אתו הבורה והבור רק אין בו מים ויבאו אנשים מדינים סחרים עברים מגלעדה וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרימה ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו וכסינו את דמו ונלכה אליהם ומכרנו לישמעאלים וידינו אל תהי בו כי אחינו בשרנו הוא ושמעו אחיו ויעברו אנשים מדינים סחרים וימשכו ויעלו את יוסף מן הבור ויסחרו את יוסף לישמעאלים בעשרים כסף ויביאו את יוסף מצרימה וישב ראובן אל הבור והנה אין יוסף בבור ויקרע את בגדיו וישב אל אחיו ויאמר הילד איננו ואני אנה אני בא ויקחו את כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתנת בדם ושלחו את כתנת הפסים ויביאו אל אביהם ויאמרו זאת מצאנו הכר נא הכתנת בנך הוא אם לא ויכירה ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף טרף יוסף ויקרע יעקב שמלתיו וישם שק במתניו ויתאבל על בנו ימים רבים ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו ויאבה להתנחם ויאמר כי ארד אל בני אבל שאולה ויבך אתו אביו ויתעלם יהודה מעם אחיו ויט עד איש עדלמי ושמו חירה ויראה שם יהודה בת איש כנעני ושמו שוע ויקחה וישכב אליה ותהר ותלד בן ויקרא את שמו ער ותהר עוד ותלד בן ותקרא את שמו אונן ותסף עוד ותלד בן ותקרא את שמו שלה והיה כזבי בלדתה אתו ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יהוה וימיתהו יהוה ויאמר יהודה לאונן בא אל אשת אחיך ויבם אותה והקם זרע לאחיך וידע אונן כי לא לו יהיה הזרע והיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו ורע בעיני יהוה אשר עשה וימת גם אתו ויאמר יהודה לתמר כלתו שבי אלמנה בית אביך עד יגדל שלה בני כי אמר פן ימות גם הוא כאחיו ותלך תמר ותשב בית אביה ותרב הימים ותמת בת שוע אשת יהודה ויתנחם יהודה ויעל על גזזי צאנו הוא וחירה רעהו העדלמי תמנתה ויגד לתמר לאמר הנה חמיך עלה תמנתה לגז צאנו ותסר בגדי אלמנותה מעליה ותכס בצעיף ותתעלף ותשב בפתח עינים אשר על דרך תמנתה כי ראתה כי גדל שלה והוא לא נתנה לו לאשה ויראה יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה פניה ולא הכירתו ויט אליה אל הדרך ויאמר הבה נא אבוא אליך כי לא ידע כי כלתו הוא ותאמר מה תתן לי כי תבוא אלי ויאמר אנכי אשלח גדי עזים מן הצאן ותאמר אם תתן ערבון עד שלחך ויאמר מה הערבון אשר אתן לך ותאמר חתמך ופתילך ומטך אשר בידך ויתן לה ויבא אליה ותהר לו ותקם ותלך ותסר צעיפה מעליה ותלבש בגדי אלמנותה ויעל יהודה אל רעיתו לאמר את הגדי הזה שלחתי ביד רעהו העדלמי ולא מצאה ויאל את אנשי מקומה לאמר איה הקדשה הזאת היא בעינים על הדרך ויאמרו לא היתה בזה קדשה ויאמר יהודה תקח לה פן נהיה לבוז הנה שלחתי הגדי הזה ואתה לא מצאתה ויהי כמשלש חדשים ויגד ליהודה לאמר זנתה תמר כלתך וגם הנה הרה לזנונים ויאמר יהודה הוציאוה ותשרף ותשלח אל חמיה לאמר לאיש אשר אלה לו אנכי הרה ותאמר הכר נא למי החתמת והפתילים והמטה האלה ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני כי על כן לא נתתיה לשלה בני ולא יסף עוד לדעתה ויהי בעת לדתה והנה תאומים בבטנה ויהי בלדתה ויתן יד ותקח המילדת ותקשר על ידו שני לאמר זה יצא ראשונה והיה כמשיב ידו והנה יצא אחיו ותאמר מה פרצת עליך פרץ ויקרא שמו פרץ ואחר יצא אחיו אשר על ידו שני ויקרא שמו זרח

ויהי יוסף הורד מצרימה ויקן אתו פוטיפר סריס פרעה שר הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים אשר הורדוהו שמה ויהי יהוה את יוסף ויהי איש מצליח ויהי בבית אדניו המצרי וירא אדניו כי יהוה אתו וכל אשר הוא עשה יהוה מצליח בידו וימצא יוסף חן בעיניו וישרת אתו ויפקדהו על ביתו וכל יש לו נתן בידו ויהי מאז הפקיד בביתו ועל כל אשר יש לו והברך יהוה את בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברכת יהוה בכל אשר יש לו בבית ובשדה ויעזב כל אשר לו ביד יוסף ולא ידע אתו מאומה כי אם הלחם אשר הוא אוכל ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה ויהי אחר הדברים האלה ותשא אשת אדניו את עיניה אל יוסף ותאמר שכבה עמי ויבא יוסף בית לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם בבית ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי ויעזב בגדו בידה ויברח ויצא החוצה ויהי כראות כי עזב בגדו בידה ויברח החוצה ותקרא לאנשי ביתה ותאמר אליהם לאמר ראו הביא לנו איש עברי לצחק בנו בא אלי לשכב עמי ואקרא בקול גדול ויהי כשמעו כי הרימותי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס ויברח החוצה ותנח בגדו אצלה עד בוא אדניו אל ביתו ותדבר אליו כדברים האלה לאמר בא אלי העבד העברי אשר הבאת לנו לצחק בי ויהי כהרים קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי ויברח החוצה ויהי כשמע אדניו את דברי אשתו אשר דברה אלי לאמר כדברים האלה עשה לי עבדך ויחר אפו ויקח אדני יוסף אתו ויתנהו אל בית הסהר מקום אשר אסירי המלך אסורים ויהי שם בבית הסהר ויט אליו חסד ויתן את חנו בעיני שר בית הסהר ויתן שר בית הסהר ביד יוסף את כל האסירים אשר בבית הסהר ואת כל אשר עשים שם הוא עשה ואין שר בית הסהר רואה את כל מאומה בידו בהיות יהוה אתו ואת אשר הוא עשה יהוה מצליח ויהי אחר הדברים האלה חטא משקה מלך מצרים ואפה לאדוניהם למלך מצרים ויקצף פרעה על שני סריסיו על שר המשקים ועל שר האופים ויתן אתם במשמר בית שר הטבחים אל בית הכלא מקום אשר יוסף אסור שם ויפקד שר הטבחים את יוסף אתם וישרתם ויהי ימים במשמר ויחלמו חלום שניהם איש חלומו באחד הלילה איש כפתרון חלמו המשקה והאופה אשר למלך מצרים האסורים בבית הכלא ויבא אליהם יוסף בבקר וירא אתם והנם זעפים וישאל את סריסי פרעה אשר אתו במשמרת בית אדניו לאמר מדוע פניכם רעים היום מתמול שלשום ויאמרו אליו חלום חלמנו ופתר אין אתו ויאמר אליהם יוסף הלא לאלהים פתרנות ספרו נא לי ויספר שר המשקים את חלמו ליוסף ויאמר לו בחלומי והנה גפן לפני ובגפן שלשה שרגים והוא כפרחה עלתה נצה הבשילו אשכלתיה ענבים וכוס פרעה בידי ואקח את הענבים ואסחט אתם אל כוס פרעה ואתן את הכוס על כף פרעה ויאמר יוסף אליו זה פתרנו שלשת השרגים שלשת ימים הם עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך והשיבך על כנך ונתת כוס פרעה בידו כמשפט הראשון אשר היית משקהו כי אם זכרתני אתך כאשר יטב לך ועשית נא עמדי חסד והזכרתני אל פרעה והוצאתני מן הבית הזה כי גנב גנבתי מארץ העברים וגם פה לא עשיתי מאומה כי שמו אותי בבור ויאמר שר האופים כי טוב פתר אל תעש אתי גם אני בחלומי והנה שלשה סלי חרי על ראשי ובסל העליון מכל מאכל פרעה מעשה אופה ועוף אכל אתם מן הסל מעל ראשי ויען יוסף ויאמר זה פתרנו שלשת הסלים שלשת ימים הם עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך מעליך ותלה אתך על עץ ואכל העוף את בשרך מעליך ויהי ביום השלישי יום הלדת את פרעה ויעש משתה לכל עבדיו וישא את ראש שר המשקים ואת ראש שר האופים בתוך עבדיו וישב את שר המשקים על משקהו ויתן הכוס על כף פרעה ואת שר האופים תלה כאשר פתר להם יוסף ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד על היאר והנה מן היאר עלות שבע פרות יפות מראה ובריאות בשר ותרעינה באחו ויעלו אחרות שבע פרות רעות מראה ודקות בשר ותעמדנה אצל הפרות על שפת היאר ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקות הבשר את שבע הפרות יפות המראה והבריאות ויקץ פרעה וישן ויחלם שנית והנה עלות שבע שבלים בקנה אחד בריאות וטובות ותצמחנה שבע שבלים דקות ושדופות קדים ותבלענה השבלים הדקות והשבעות הבריאות והמלאות ויקץ פרעה והנה חלום ויהי בבקר ותפעם רוחו וישלח ויקרא את כל חרטמי מצרים ואת כל חכמיה ויספר פרעה להם את חלמו ואין פותר אותם לפרעה וידבר שר המשקים את פרעה לאמר את חטאי אזכיר היום פרעה קצף על עבדיו ויתן אתי במשמר בית שר הטבחים אתי ואת שר האופים ויחלמו חלום באחד לילה אנחנו ואיש כפתרון חלמו חלמנו ושם אתנו נער עברי עבד לשר הטבחים ונספר לו ויפתר לנו את חלמתינו איש כחלמו פתר ויהי כאשר פתר לנו כן היה אתי השיב על כני ואתו תלה וישלח פרעה ויקרא את יוסף ויריצהו מן הבור ויגלח ויחלף שמלתיו ויבא אל פרעה ויאמר פרעה אל יוסף חלום חלמתי ופתר אין אתו ואני שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתר אתו ויען יוסף את פרעה לאמר בלעדי אלהים יענה את שלום פרעה ויספר פרעה ליוסף חלמתי והנה עמד על שפת היאר והנה מן היאר עלות שבע פרות בריאות בשר ויפות תואר ותרעינה באחו ויעלו אחרות שבע פרות דלות ורעות תואר ודקות בשר לא ראיתי כהנה ברעות במצרים לכל ותאכלנה הפרות הדקות והרעות את שבע הפרות הראשנות השמנות ותבאנה אל קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחלה ואיקץ ואראה בחלומי והנה עלות שבע שבלים בקנה אחד מלאות וטובות ותצמחנה שבע שבלים צנמות דקות ושדופות קדים בלעות השבלים הדקות את שבע השבלים הטובות ואמר אל החרטמים ואין מגיד לי ויאמר יוסף אל פרעה חלום פרעה אחד הוא את אשר האלהים עשה הגיד לפרעה שבע פרות טבת שבע שנים הנה ושבע השבלים הטבת שבע שנים הנה חלום אחד הוא ותאכלנה שבע הפרות הרקות והרעות העלות אחריהן שבע שנים הנה ושבע השבלים הריקות שדופות הקדים יהיו שבע שני רעב הדבר אשר דברתי אל פרעה אשר האלהים עשה הראה את פרעה הנה שבע שנים באות שבע גדול בכל ארץ מצרים וקמו שבע שנים רעב אחריהן וכל השבע בארץ מצרים ולא יודע השבע בארץ מפני הרעב ההוא אחריו כי הוא כבד מאד והשנות על אשר הוחלם פרעה פעמים כי נכון הדבר עם האלהים ומהר האלהים לעשתו ועתה יבקר פרעה איש נבון וחכם וישיתהו על ארץ מצרים יעש פרעה ויפקד פקידים על הארץ וחמש את ארץ מצרים בשבע שני השבע וכנסו את כל אכל השנים הטובות האלה הבאות ויצברו בר תחת יד פרעה אכל בערים ושמרו אכל ויהי האכל לפקדון לארץ לשבע שני הרעב אשר תהיין בארץ מצרים ולא תכרת הארץ ברעב ויטב הדבר בעיני פרעה ובעיני כל עבדיו ויאמר פרעה אל עבדיו הנמצא כזה איש אשר רוח אלהים בו ויאמר פרעה אל יוסף אחרי הודיע אלהים אותך את כל זאת אין נבון וחכם כמוך אתה תהיה על ביתי ועל פיך ישק כל עמי רק הכסא אגדל ממך ויאמר פרעה אל יוסף ראה נתתי אתך על כל ארץ מצרים ויסר פרעה את טבעתו מעל ידו ויתן אתה על יד יוסף וילבש אתו בגדי שש ויתן רבד הזהב על צוארו וירכב אתו במרכבת המשנה אשר לו ויקראו לפניו אברך ונתון אתו על כל ארץ מצרים ויאמר פרעה אל יוסף אני פרעה ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים ויקרא פרעה שם יוסף צפנת פענח ויתן לו את אסנת בת פוטי פרע כהן און לאשה ויצא יוסף על ארץ מצרים ויוסף בן שלשים שנה בעמדו לפני פרעה מלך מצרים ויצא יוסף מלפני פרעה ויעבר בכל ארץ מצרים ותעש הארץ בשנים השבע לקמצים ויקבץ את כל אכל שבע השנים אשר היו בארץ מצרים ויתן האכל בערים אכל שדה העיר אשר סביבתיה נתן בתוכה ויצבר יוסף בר כחול הים הרבה מאד עד כי חדל לספר כי אין מספר וליוסף יולדו שני בנים בטרם תבוא שנת הרעב אשר ילדה לו אסנת בת פוטי פרע כהן און ויקרא יוסף את שם הבכור מנשה כי נשני אלהים את כל עמלי ואת כל בית אבי ואת שם השני קרא אפרים כי הפרני אלהים בארץ עניי ותכלנה שבע שנת השבע אשר היתה בארץ מצרים ותחלנה שבע שנים רעב לבוא כאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל הארצות ובכל ארץ מצרים היה לחם ותרעב כל ארץ מצרים ויצעק העם אל פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל מצרים לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו ויהי הרעב על כל פני הארץ ויפתח יוסף את כל אשר בהם וישבר למצרים ויחזק הרעב בארץ מצרים וכל הארצות באו מצרימה לשבר אל יוסף כי חזק הרעב בכל הארץ

ויהי כי ראה יעקב כי יש שבר במצרים ויאמר יעקב לבניו למה תתראו ויאמר הנה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שמה ושברו לנו משם ונחיה ולא נמות ויפלו אחי יוסף עשרה לשבר בר ממצרים כי אמר פן יקרנו אסון ויבא ישראל בתוך הבאים לשבר כי היה הרעב בארץ כנען ויוסף הוא השליט על הארץ הוא המשביר לכל עם הארץ ויבאו אחי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה ויראם יוסף ויתנכר אליהם וידבר אתם קשות ויאמר אליהם מאין באתם ויאמרו מארץ כנען לשבר אכל ויכר יוסף את אחיו והמה לא הכרהו ויזכר יוסף את החלמות אשר חלם להם ויאמר אליהם מרגלים אתם לראות את ערות הארץ באתם ויאמרו אליו לא אדני ועבדיך באו לשבר אכל כלנו בני איש אחד נכנים אנחנו לא היו עבדיך מרגלים ויאמר אליהם לא כי ערות הארץ באתם לראות ויאמרו שנים עשר עבדיך אחים אנחנו בני איש אחד בארץ כנען והנה הקטן את אבינו היום והאחד איננו ויאמר אליהם יוסף הוא אשר דברתי אליכם לאמר מרגלים אתם בזאת תנסו חי פרעה אם תצאו מזה כי אם בבוא אחיכם הקטן הנה ושלחו מכם אחד ויקח את אחיכם ואתם האסרו ויבחנו דבריכם האמת אתכם ואם לא חי פרעה כי מרגלים אתם ויאסף אתם אל משמר שלשת ימים ויאמר אליהם יוסף ביום השלישי זאת עשו וחיו את האלהים אני ירא אם כנים אתם אחיכם אחד יאסר בבית משמרתכם ואתם לכו הביאו שבר רעבון בתיכם ואת אחיכם הקטן תביאו אלי ויאמנו דבריכם ולא תמותו ויעשו כן ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו על כן באה אלינו הצרה הזאת וישב ראובן אתם לאמר הלא אמרתי אליכם לאמר אל תחטאו בילד ולא שמעתם וגם דמו הנה נדרש ואנחנו לא ידענו כי שומע יוסף כי המליץ בינותם ויסב מעליהם ויבך וישב אליהם וידבר אליהם ויקח מאתם את שמעון ויאסר אתו לעיניהם ויצו יוסף וימלאו את כליהם בר ולהשיב כספיהם איש אל שקו ולתת להם צדה לדרך ויעש להם כן וישאו את שבריהם על חמריהם וילכו משם ויפתח האחד את שקו לתת מספוא לחמרו במלון וירא את כספו והנה הוא בפי אמתחתו ויאמר אל אחיו הושב כספי והנה גם בשקי ויצא לבבם ויחרדו איש אל אחיו לאמר מה זאת עשה אלהים לנו ויבאו אל יעקב אביהם ארצה כנען ויגידו לו את כל הקרות אתם לאמר ידבר האיש אדני הארץ אתנו קשות ויתן אתנו כמרגלים את הארץ ויאמר אלינו האיש אל אדני הארץ בזאת אדע כי כנים אתם אחיכם אחד הניחו אתי ואת רעב בתיכם קחו ולכו והאחיכם הקטן הביאו אלי ואדע כי לא מרגלים אתם כי כנים אתם את אחיכם אשיב לכם ואת הסחרה תסחרו בארץ ויהי הם מריקים שקיהם והנה איש צרור כספו בשקו וירא את צררות כספיהם הם ואביהם וייראו ויאמר יעקב אבינו אתי שכלתם יוסף איננו ושמעון איננו ואת בנימין תקחו עלי היו כל הדברים האלה ויען ראובן את אביו לאמר את שני בני תמית אם לא אביאנו אליך תנה אתו על ידי ואנכי אשיבנו אליך ויאמר לא ירד בני עמכם כי אחיו מת והוא לבדו נשאר וקרהו אסון בדרך אשר תלכו בה והורדתם את שיבתי ברעה שאולה ויאמר יעקב לא ירד בני עמכם כי אחיו מת והוא לבדו נשאר וקרהו אסון בדרך אשר תלכו בה והורדתם את שיבתי ברעה שאולה

ויהי כי ראה יעקב כי יש שבר במצרים ויאמר יעקב לבניו למה תתראו ויאמר הנה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שמה ושברו לנו משם ונחיה ולא נמות ויפלו אחי יוסף עשרה לשבר בר ממצרים כי אמר פן יקרנו אסון ויבא ישראל בתוך הבאים לשבר כי היה הרעב בארץ כנען ויוסף הוא השליט על הארץ הוא המשביר לכל עם הארץ ויבאו אחי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה ויראם יוסף ויתנכר אליהם וידבר אתם קשות ויאמר אליהם מאין באתם ויאמרו מארץ כנען לשבר אכל ויכר יוסף את אחיו והמה לא הכרהו ויזכר יוסף את החלמות אשר חלם להם ויאמר אליהם מרגלים אתם לראות את ערות הארץ באתם ויאמרו אליו לא אדני ועבדיך באו לשבר אכל כלנו בני איש אחד נכנים אנחנו לא היו עבדיך מרגלים ויאמר אליהם לא כי ערות הארץ באתם לראות ויאמרו שנים עשר עבדיך אחים אנחנו בני איש אחד בארץ כנען והנה הקטן את אבינו היום והאחד איננו ויאמר אליהם יוסף הוא אשר דברתי אליכם לאמר מרגלים אתם בזאת תנסו חי פרעה אם תצאו מזה כי אם בבוא אחיכם הקטן הנה ושלחו מכם אחד ויקח את אחיכם ואתם האסרו ויבחנו דבריכם האמת אתכם ואם לא חי פרעה כי מרגלים אתם ויאסף אתם אל משמר שלשת ימים ויאמר אליהם יוסף ביום השלישי זאת עשו וחיו את האלהים אני ירא אם כנים אתם אחיכם אחד יאסר בבית משמרתכם ואתם לכו הביאו שבר רעבון בתיכם ואת אחיכם הקטן תביאו אלי ויאמנו דבריכם ולא תמותו ויעשו כן ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו על כן באה אלינו הצרה הזאת וישב ראובן אתם לאמר הלא אמרתי אליכם לאמר אל תחטאו בילד ולא שמעתם וגם דמו הנה נדרש ואנחנו לא ידענו כי שומע יוסף כי המליץ בינותם ויסב מעליהם ויבך וישב אליהם וידבר אליהם ויקח מאתם את שמעון ויאסר אתו לעיניהם ויצו יוסף וימלאו את כליהם בר ולהשיב כספיהם איש אל שקו ולתת להם צדה לדרך ויעש להם כן וישאו את שבריהם על חמריהם וילכו משם ויפתח האחד את שקו לתת מספוא לחמרו במלון וירא את כספו והנה הוא בפי אמתחתו ויאמר אל אחיו הושב כספי והנה גם בשקי ויצא לבבם ויחרדו איש אל אחיו לאמר מה זאת עשה אלהים לנו ויבאו אל יעקב אביהם ארצה כנען ויגידו לו את כל הקרות אתם לאמר ידבר האיש אדני הארץ אתנו קשות ויתן אתנו כמרגלים את הארץ ויאמר אלינו האיש אל אדני הארץ בזאת אדע כי כנים אתם אחיכם אחד הניחו אתי ואת רעב בתיכם קחו ולכו והאחיכם הקטן הביאו אלי ואדע כי לא מרגלים אתם כי כנים אתם את אחיכם אשיב לכם ואת הסחרה תסחרו בארץ ויהי הם מריקים שקיהם והנה איש צרור כספו בשקו וירא את צררות כספיהם הם ואביהם וייראו ויאמר יעקב אבינו אתי שכלתם יוסף איננו ושמעון איננו ואת בנימין תקחו עלי היו כל הדברים האלה ויען ראובן את אביו לאמר את שני בני תמית אם לא אביאנו אליך תנה אתו על ידי ואנכי אשיבנו אליך ויאמר לא ירד בני עמכם כי אחיו מת והוא לבדו נשאר וקרהו אסון בדרך אשר תלכו בה והורדתם את שיבתי ברעה שאולה

לבשי בגדי תפארתך עמי בן ישי בית לחמי קרבי אל נפשי
פדה נפשי מצרי פן יטרף כאריה נפשי בל תערי נפשי
ונפשי כעפר לכל תהיה רוחי בקרבי תתמוגג
ורוחי בקרבי תשומם לבבי בקרבי יחרד
ורוחי בקרבי אשתומם בתוכי יחרד לבבי
ונפשי בקרבי כגמול עלי כי תגמל עלי
ונפשי בקרבי כי תשפוך עלי
ונפשי בקרבי כי תשים עלי
ונפשי בקרבי כי תשא עלי
ונפשי בקרבי כי תתן עלי
ונפשי בקרבי כי תעשה עלי
ונפשי בקרבי כי תדבר עלי
ונפשי בקרבי כי תצוה עלי
ונפשי בקרבי כי תברך עלי
ונפשי בקרבי כי תקלל עלי
ונפשי בקרבי כי תשבע עלי
ונפשי בקרבי כי תאור עלי
ונפשי בקרבי כי תשמח עלי
ונפשי בקרבי כי תעצב עלי
ונפשי בקרבי כי תשחית עלי
ונפשי בקרבי כי תשכח עלי
ונפשי בקרבי כי תזכור עלי
ונפשי בקרבי כי תשכב עלי
ונפשי בקרבי כי תקום עלי
ונפשי בקרבי כי תשב עלי
ונפשי בקרבי כי תלך עלי
ונפשי בקרבי כי תבוא עלי
ונפשי בקרבי כי תצא עלי
ונפשי בקרבי כי תעבור עלי
ונפשי בקרבי כי תשוב עלי
ונפשי בקרבי כי תשוב עלי
ונפשי בקרבי כי תשוב

ולא יחזיר לו אבידתו עד שיודיענו סימנין. ואם אמר לו
סימנין ונמצאו אחרים הרי זה נוטל. ואם אמר לו סימנין
ולא נמצאו אחרים אינו נוטל. ואם אמר לו סימנין ונמצאו
אחרים ואמר לו אחרים ונמצאו אחרים הרי זה נוטל. ואם
אמר לו סימנין ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים ולא נמצאו
אחרים אינו נוטל. ואם אמר לו סימנין ונמצאו אחרים
ואמר לו אחרים ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים ולא נמצאו
אחרים הרי זה נוטל. ואם אמר לו סימנין ונמצאו אחרים
ואמר לו אחרים ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים ונמצאו
אחרים ואמר לו אחרים ולא נמצאו אחרים אינו נוטל.
ואם אמר לו סימנין ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים
ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים ונמצאו אחרים ואמר לו
אחרים ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים ולא נמצאו אחרים
הרי זה נוטל. ואם אמר לו סימנין ונמצאו אחרים ואמר
לו אחרים ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים ונמצאו אחרים
ואמר לו אחרים ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים ונמצאו
אחרים ואמר לו אחרים ולא נמצאו אחרים אינו נוטל.
ואם אמר לו סימנין ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים
ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים ונמצאו אחרים ואמר לו
אחרים ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים ונמצאו אחרים
ואמר לו אחרים ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים ולא
נמצאו אחרים הרי זה נוטל. ואם אמר לו סימנין
ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים ונמצאו אחרים ואמר לו
אחרים ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים ונמצאו אחרים
ואמר לו אחרים ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים ונמצאו
אחרים ואמר לו אחרים ולא נמצאו אחרים אינו נוטל.
ואם אמר לו סימנין ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים
ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים ונמצאו אחרים ואמר לו
אחרים ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים ונמצאו אחרים
ואמר לו אחרים ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים ונמצאו
אחרים ואמר לו אחרים ולא נמצאו אחרים הרי זה נוטל.
ואם אמר לו סימנין ונמצאו אחרים ואמר לו אחרים

ربط ٢٠٨٠ ٢٠٧٠ ٢٠٦٠

ربط (ن.ر.ع) دفع مع فتح ٢٠٧٠ الخ ٢٠٨٠ رفع
٢٠٨٠ الخ ٢٠٧٠ ٢٠٦٠ ٢٠٥٠ ٢٠٤٠ ٢٠٣٠ ٢٠٢٠ ٢٠١٠ ٢٠٠٠ ١٩٩٠ ١٩٨٠ ١٩٧٠ ١٩٦٠ ١٩٥٠ ١٩٤٠ ١٩٣٠ ١٩٢٠ ١٩١٠ ١٩٠٠ ١٨٩٠ ١٨٨٠ ١٨٧٠ ١٨٦٠ ١٨٥٠ ١٨٤٠ ١٨٣٠ ١٨٢٠ ١٨١٠ ١٨٠٠ ١٧٩٠ ١٧٨٠ ١٧٧٠ ١٧٦٠ ١٧٥٠ ١٧٤٠ ١٧٣٠ ١٧٢٠ ١٧١٠ ١٧٠٠ ١٦٩٠ ١٦٨٠ ١٦٧٠ ١٦٦٠ ١٦٥٠ ١٦٤٠ ١٦٣٠ ١٦٢٠ ١٦١٠ ١٦٠٠ ١٥٩٠ ١٥٨٠ ١٥٧٠ ١٥٦٠ ١٥٥٠ ١٥٤٠ ١٥٣٠ ١٥٢٠ ١٥١٠ ١٥٠٠ ١٤٩٠ ١٤٨٠ ١٤٧٠ ١٤٦٠ ١٤٥٠ ١٤٤٠ ١٤٣٠ ١٤٢٠ ١٤١٠ ١٤٠٠ ١٣٩٠ ١٣٨٠ ١٣٧٠ ١٣٦٠ ١٣٥٠ ١٣٤٠ ١٣٣٠ ١٣٢٠ ١٣١٠ ١٣٠٠ ١٢٩٠ ١٢٨٠ ١٢٧٠ ١٢٦٠ ١٢٥٠ ١٢٤٠ ١٢٣٠ ١٢٢٠ ١٢١٠ ١٢٠٠ ١١٩٠ ١١٨٠ ١١٧٠ ١١٦٠ ١١٥٠ ١١٤٠ ١١٣٠ ١١٢٠ ١١١٠ ١١٠٠ ١٠٩٠ ١٠٨٠ ١٠٧٠ ١٠٦٠ ١٠٥٠ ١٠٤٠ ١٠٣٠ ١٠٢٠ ١٠١٠ ١٠٠٠ ٩٩٠ ٩٨٠ ٩٧٠ ٩٦٠ ٩٥٠ ٩٤٠ ٩٣٠ ٩٢٠ ٩١٠ ٩٠٠ ٨٩٠ ٨٨٠ ٨٧٠ ٨٦٠ ٨٥٠ ٨٤٠ ٨٣٠ ٨٢٠ ٨١٠ ٨٠٠ ٧٩٠ ٧٨٠ ٧٧٠ ٧٦٠ ٧٥٠ ٧٤٠ ٧٣٠ ٧٢٠ ٧١٠ ٧٠٠ ٦٩٠ ٦٨٠ ٦٧٠ ٦٦٠ ٦٥٠ ٦٤٠ ٦٣٠ ٦٢٠ ٦١٠ ٦٠٠ ٥٩٠ ٥٨٠ ٥٧٠ ٥٦٠ ٥٥٠ ٥٤٠ ٥٣٠ ٥٢٠ ٥١٠ ٥٠٠ ٤٩٠ ٤٨٠ ٤٧٠ ٤٦٠ ٤٥٠ ٤٤٠ ٤٣٠ ٤٢٠ ٤١٠ ٤٠٠ ٣٩٠ ٣٨٠ ٣٧٠ ٣٦٠ ٣٥٠ ٣٤٠ ٣٣٠ ٣٢٠ ٣١٠ ٣٠٠ ٢٩٠ ٢٨٠ ٢٧٠ ٢٦٠ ٢٥٠ ٢٤٠ ٢٣٠ ٢٢٠ ٢١٠ ٢٠٠ ١٩٠ ١٨٠ ١٧٠ ١٦٠ ١٥٠ ١٤٠ ١٣٠ ١٢٠ ١١٠ ١٠٠ ٩٠ ٨٠ ٧٠ ٦٠ ٥٠ ٤٠ ٣٠ ٢٠ ١٠

ויאמר אליו הנני. אמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן והשב לי דבר. ויהי מעמק חברון ויבא שכמה. ומצאהו איש והנה תועה בשדה וישאלהו האיש לאמר מה תבקש. ויאמר את אחי אנכי מבקש הגידה נא לי איפה הם רועים. ויאמר האיש נסעו מזה כי שמעתי אומרים נלכה דתינה. וילך יוסף אחרי אחיו וימצאם בדתן. ויראו אתו מרחק ובטרם יקרב אליהם ויתנכלו אתו להמיתו. ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלמות הולך. ועתה לכו ונהרגהו ונשלכהו באחד הבורות והיינו אומרים חיה רעה אכלתהו ונראה מה יהיו חלמתיו. וישמע ראובן ויצילהו מידם ויאמר לא נכנו נפש. ויאמר אלהם ראובן אל תשפכו דם השליכו אתו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל תשלחו בו למען הציל אתו מידם להשיבו אל אביו. וכאשר בא יוסף אל אחיו ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר עליו. ויקחהו וישליכו אתו הבורה והבור רק אין בו מים. וישבו לאכל לחם וישאו עיניהם ויראו והנה ארחת ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרים. ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו וכסינו את דמו. לכו ונמכרנו לישמעאלים וידנו אל תהי בו כי אחינו בשרנו הוא ושמעו אחיו. ויעברו אנשים מדינים סחרים וימשכו ויעלו את יוסף מן הבור וימכרו את יוסף לישמעאלים בעשרים כסף ויולכו את יוסף מצרים. וישב ראובן אל הבור והנה אין יוסף בבור ויקרע את בגדיו. וישב אל אחיו ויאמר הילד איננו ואני אנה אני בא. ויקחו את כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתנת בדם. וישלחו את כתנת הפסים ויביאו אל אביהם ויאמרו זאת מצאנו הכר נא הכתנת בנך הוא אם לא. ויכירה ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף טורף יוסף. ויקרע יעקב שמלתיו וישם שק במתניו ויתאבל על בנו ימים רבים. ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו ויאבה להתנחם ויאמר כי ארד אל בני אבל שאולה. ויבכו אתו אביהו. והמדנים מכרו אתו אל מצרים לפוטיפר סריס פרעה שר הטבחים. ויהי בעת ההיא וירד יהודה מאת אחיו ויט עד איש עדלמי ושמו חירה. וירא שם יהודה בת איש כנעני ושמו שוע ויקחה ויבא אליה. ותהר ותלד בן ויקרא את שמו ער. ותהר עוד ותלד בן ותקרא את שמו אונן. ותסף עוד ותלד בן ותקרא את שמו שלה והיה בכזיב בלדתה אתו. ויקח יהודה אשה לער בכורו ושמה תמר. ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יהוה וימיתהו יהוה. ויאמר יהודה לאונן בא אל אשת אחיך ויבם אותה והקם זרע לאחיך. וידע אונן כי לא לו יהיה הזרע והיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו. וירע בעיני יהוה אשר עשה וימת גם אתו. ותשב תמר אלמנת אחיה בית אביה עד שלה בני גדל ולא נתנתיו לאשה. ותלך תמר ותשב בית אביה. וירבו הימים ותמת בת שוע אשת יהודה ויתנחם יהודה ויעל על גזזי צאנו הוא וחירה רעהו העדלמי תמנתה. ויגד לתמר לאמר הנה חמיך עלה תמנתה לגז צאנו. ותסר בגדי אלמנותה מעליה ותכס בצעיף ותתעלף ותשב בפתח עינים אשר על דרך תמנתה כי ראתה כי גדל שלה והיא לא נתנה לו לאשה. ויראה יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה פניה. ויט אליה אל הדרך ויאמר הבה נא אבוא אליך כי לא ידע כי כלתו הוא ותאמר מה תתן לי כי תבוא אלי. ויאמר אנכי אשלח גדי עזים מן הצאן ותאמר אם תתן ערבון עד שלחך. ויאמר מה הערבון אשר אתן לך ותאמר חתמך ופתילך ומטך אשר בידך ויתן לה ויבא אליה ותהר לו. ותקם ותלך ותסר צעיפה מעליה ותלבש בגדי אלמנותה. וישלח יהודה את גדי העזים ביד רעהו העדלמי לקחת הערבון מיד האשה ולא מצאה. וישאל את אנשי מקומה לאמר איה הקדשה הוא בעינים על הדרך ויאמרו לא היתה בזה קדשה. וישב אל יהודה ויאמר לא מצאתיה וגם אנשי המקום אמרו לא היתה בזה קדשה. ויאמר יהודה תקח לה פן נהיה לבוז הנה שלחתי הגדי הזה ואתה לא מצאתה. ויהי כמשלש חדשים ויגד ליהודה לאמר זנתה תמר כלתך ותהר לזנונים. ויאמר יהודה הוציאוה ותשרף. היא שלחה אל חמיה לאמר להאיש אשר אלה לו אנכי הרה ותאמר הכר נא למי החתמת והפתילים והמטה האלה. ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני כי על כן לא נתתיה לשלה בני. ולא יסף עוד לדעתה. ויהי בעת לדתה והנה תאומים בבטנה. ויהי בלדתה ויתן יד ותקח המילדת ותקשר על ידו שני לאמר זה יצא ראשונה. והיה כמשיב ידו והנה יצא אחיו ותאמר מה פרצת עליך פרץ ויקרא שמו פרץ ואחר יצא אחיו אשר על ידו שני ויקרא שמו זרח. ויגדל הנער ויתן לו פרעה את כל בית המלך. ויהי יוסף בא מצרים ויקן אותו פוטיפר סריס פרעה שר הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים אשר הורידוהו שמה. ויהי יהוה את יוסף ויהי איש מצליח ויהי בבית אדניו המצרי. וירא אדניו כי יהוה אתו וכל אשר הוא עשה יהוה מצליח בידו. וימצא יוסף חן בעיניו וישרת אתו ויפקדהו על ביתו וכל יש נתן בידו. והי מאז הפקיד את ביתו ואת כל אשר יש לו ויברך יהוה את בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברכת יהוה בכל אשר יש לו בבית ובשדה. ויעזב כל אשר לו ביד יוסף ולא ידע אתו מאומה כי אם הלחם אשר הוא אוכל. ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה. ויהי אחר הדברים האלה ותשא אשת אדניו את עיניה אל יוסף ותאמר שכבה עמי. וימאן ויאמר אל אשת אדניו הן אדני לא ידע אתי מה בבית ויד כל אשר יש לו נתן בידי. אין גדול בבית הזה ממני ולא חשך ממני מאומה כי אם אותך באשר את אשתו ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלהים. ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה. ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם בבית. ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי ויעזב בגדו בידה וינס ויצא החוצה. ויהי כראותה כי עזב בגדו בידה ותנס החוצה. ותקרא לאנשי ביתה ותאמר אליהם לאמר ראו הביא לנו איש עברי לצחק בנו בא אלי לשכב עמי ואקרא בקול גדול. ויהי כשמעו כי הרימותי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס ויצא החוצה. ותנח בגדו אצלה עד בוא אדניו אל ביתו. ותדבר אליו כדברים האלה לאמר בא אלי העבד העברי אשר הבאת לנו לצחק בי. ויהי כהרימי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי ויברח החוצה. ויהי כשמע אדניו את דברי אשתו אשר דברה אלי לאמר כדברים האלה עשה לי עבדך ויחר אפו. ויקח אדני יוסף אתו ויתנהו אל בית הסהר מקום אשר אסירי המלך אסורים ויהי שם בבית הסהר. ויהי יהוה את יוסף ויט אליו חסד ויתן את חנו בעיני שר בית הסהר. ויתן שר בית הסהר ביד יוסף את כל האסירים אשר בבית הסהר ואת כל אשר יעשים שם הוא עשה. אין שר בית הסהר רואה את כל מאומה בידו באשר יהוה אתו ואשר הוא עשה יהוה מצליח. ויהי אחר הדברים האלה חטא משקה מלך מצרים ואפה לאדניהם למלך מצרים. ויקצף פרעה על שני סריסיו על שר המשקים ועל שר האופים. ויתן אתם במשמר בית שר הטבחים אל בית הסהר מקום אשר יוסף אסור שם. ויפקד שר הטבחים את יוסף אתם וישרתם ויהיו ימים במשמר. וחלמו חלום שניהם איש חלומו כפתרון חלומו המשקה והאופה אשר למלך מצרים האסורים בבית הסהר. ויבא יוסף אליהם בבקר וירא אתם והנם זעפים. וישאל את סריסי פרעה אשר אתו במשמרת בית אדניו לאמר מדוע פניכם רעים היום. ויאמרו אליו חלום חלמנו ופתר אין אתו ויאמר יוסף הלא לאלהים פתרנים ספרו נא לי. ויספר שר המשקים את חלמו ליוסף ויאמר לו בחלומי והנה גפן לפני. ובגפן שלשה שרגים והיא כפרחה עלתה נצה הבשילו אשכלתיה ענבים. וכוס פרעה בידי ואקח את הענבים ואסחט אתם אל כוס פרעה ואתן הכוס על כף פרעה. ויאמר יוסף אליו זה פתרנו שלשת השרגים שלשת ימים הם. עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך והשיבך על כנך ונתת כוס פרעה בידו כמשפט הראשון אשר היית משקהו. כי אם זכרתני אתך כאשר ייטב לך ועשית נא עמדי חסד והזכרתני אל פרעה והוצאתני מן הבית הזה. כי גנב גנבתי מארץ העברים וגם פה לא עשיתי מאומה כי שמו אותי בבור. ויראה שר האופים כי טוב פתר ויאמר אל יוסף גם אני בחלומי והנה שלשה סלי חרי על ראשי. ובסל העליון מכל מאכל פרעה מעשה אופה ועוף אכל אתם מן הסל מעל ראשי. ויען יוסף ויאמר זה פתרנו שלשת הסלים שלשת ימים הם. עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך מעליך ותלה אתך על עץ ואכל העוף את בשרך מעליך. ויהי ביום השלישי יום הלדת את פרעה ויעש משתה לכל עבדיו ויישא את ראש שר המשקים ואת ראש שר האופים בתוך עבדיו. וישב את שר המשקים על משקהו ויתן הכוס על כף פרעה. ואת שר האופים תלה כאשר פתר להם יוסף. ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו. ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד על היאר. והנה מן היאר עלות שבע פרות יפות מראה ובריאות בשר ותרעינה באחו. והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן מן היאר רעות מראה ודקות בשר ותעמדנה אצל הפרות על שפת היאר. ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקות הבשר את שבע הפרות יפות המראה והבריאות ויקץ פרעה. וישן ויחלם שנית והנה שבע שבלים עלות בקנה אחד בריאות וטובות. והנה שבע שבלים צנמות דקות ושדופות קדים צמחות אחריהן. ותבלענה השבלים הדקות והשדופות את שבע השבלים הבריאות והמלאות ויקץ פרעה והנה חלום. ויהי בבקר ותפעם רוחו וישלח ויקרא את כל חרטמי מצרים ואת כל חכמיה ויספר פרעה להם את חלמו ואין פותר אותם לפרעה. ויאמר שר המשקים אל פרעה לאמר את חטאי אזכיר היום. פרעה קצף על עבדיו ויתן אתי במשמר בית שר הטבחים אתי ואת שר האופים. ויחלמו חלום אני והוא בלילה אחד איש כפתרון חלומו חלמנו אני והוא. ושם אתנו נער עברי עבד לשר הטבחים ונספר לו ויפתר לנו את חלמתינו איש כחלמו פתר. והיה כאשר פתר לנו כן היה אתי השיבני על כני ואתו תלה. ויישלח פרעה ויקרא את יוסף ויריצהו מן הבור ויגלח ויחלף שמלתיו ויבא אל פרעה. ויאמר פרעה אל יוסף חלום חלמתי ופותר אין אתו ואני שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתר אתו. ויען יוסף את פרעה לאמר בלעדי אלהים יענה את שלום פרעה. ויספר פרעה ליוסף חלמתי והנני עמד על שפת היאר. והנה מן היאר עלות שבע פרות בריאות בשר ויפות תואר ותרעינה באחו. והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן דלות ורעות תואר מאד ורקות בשר לא ראיתי כהנה ברעה במצרים לרוע. ותאכלנה הפרות הרקות והרעות את שבע הפרות הבריאות הראשנות. ותבאנה אל קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחלה ואיקץ. ואראה בחלמי והנה שבע שבלים עלות בקנה אחד מלאות וטובות. והנה שבע שבלים צנמות דקות שדופות קדים צמחות אחריהן. ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הטובות ואומר אל החרטמים ואין מגיד לי. ויאמר יוסף אל פרעה חלום פרעה אחד הוא את אשר האלהים עשה הגיד לפרעה. שבע פרות יפות שבע שנים הנה ושבע שבלים יפות שבע שנים הנה חלום אחד הוא. ושבע הפרות הרקות והרעות העלות אחריהן שבע שנים הנה ושבע השבלים הרקות שדופות הקדים יהיו שבע שנים רעב הנה. הדבר אשר דברתי אל פרעה אשר האלהים עשה הראה את פרעה. הנה שבע שנים באות שבע גדול בכל ארץ מצרים. וקמו שבע שנים רעב אחריהן וכלה את כל הארץ מצרים וכלה הרעב את הארץ. והלא נשכח השבע בארץ מפני הרעב ההוא אחריכן כי כבד הוא מאד. ועל השנות פרעה פעמים כי נכון הדבר מעם האלהים ומהר האלהים לעשתו. ועתה יראה פרעה איש נבון וחכם וישיתהו על ארץ מצרים. יעש פרעה ויפקד פקידים על הארץ וחמש את ארץ מצרים בשבע שנים השבע. וקבצו את כל אכל השנים הטובות האלה הבאות ויצברו בר תחת יד פרעה אכל בערים ושמרו. והאכל היה לפקדון לארץ לשבע שני הרעב אשר תהיינה בארץ מצרים ולא תכרת הארץ ברעב. וייטב הדבר בעיני פרעה ובעיני כל עבדיו. ויאמר פרעה אל עבדיו הנמצא כזה איש אשר רוח אלהים בו. ויאמר פרעה אל יוסף אחרי הודיע אלהים אותך את כל זאת אין נבון וחכם כמוך. אתה תהיה על ביתי ועל פיך ישק כל עמי רק הכסא אגדל ממך. ויאמר פרעה אל יוסף ראה נתתי אתך על כל ארץ מצרים. ויסר פרעה את טבעתו מעל ידו ויתן אתה על יד יוסף וילבש אתו בגדי שש ויתן רבד הזהב על צוארו. וירכב אתו במרכבת המשנה אשר לו ויקראו לפניו אברך. ונתון אתו על כל ארץ מצרים. ויאמר פרעה אל יוסף אני פרעה ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים. ויקרא פרעה שם יוסף צפנת פענח ויתן לו את אסנת בת פוטי פרע כהן און לאשה ויצא יוסף על ארץ מצרים. ויוסף בן שלשים שנה בעמדו לפני פרעה מלך מצרים ויצא יוסף מלפני פרעה ויעבר בכל ארץ מצרים. ותעש הארץ בשבע שני השבע לקמצים. ויקבץ את כל אכל שבע השנים אשר היו בארץ מצרים ויתן האכל בערים אכל שדה העיר אשר סביבתיה נתן בתוכה. ויצבר יוסף בר כחול הים הרבה מאד עד כי חדל לספר כי אין מספר. וליוסף יולדו שני בנים בטרם תבוא שנת הרעב אשר ילדה לו אסנת בת פוטי פרע כהן און. ויקרא יוסף את שם הבכור מנשה כי נשני אלהים את כל עמלי ואת כל בית אבי. ואת שם השני קרא אפרים כי הפרני אלהים בארץ עניי. ותכלינה שבע שני השבע אשר היו בארץ מצרים. ותחלנה שבע שני הרעב לבוא כאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל הארצות ובכל ארץ מצרים היה לחם. ותרעב כל ארץ מצרים ויצעק העם אל פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל מצרים לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו. והרעב היה על כל פני הארץ ויפתח יוסף את כל אשר בהם וישבר למצרים. וחזק הרעב בארץ מצרים. וכל הארצות באו מצרימה לשבר אל יוסף כי חזק הרעב בכל הארץ.

ויאמר יעקב אל בניו למה תתראו. ויאמר הנה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שמה ושברו לנו משם ונחיה ולא נמות. ויאמר יוסף אל אחיו מי אנכי כי אלך אל פרעה ואבואה אל ארצי. ויאמרו אל יוסף הלא ידענו ידעת את ארצנו ואת מולדתנו ואת משפחתנו ואת בית אבינו

ויאמר אליו אלהים אנכי אלהי אביך אל תירא מרדה
את מצרימה כי שם אעשך לגוי גדול אנכי ארד עמך
מצרימה ואנכי אעלך גם עלה ויוסף ישית ידו על עיני
ויקבר בנו את אביו ויעלו אחיו ויקברו את אביהם
במערת שדה המכפלה אשר קנה אברהם את השדה
לאחזת קבר מאת עפרן החתי על פני ממרא הוא
חברון בארץ כנען ויבא יוסף ואחיו וכל העולים
אתו לקבר את אביו אחרי קברו את אביו וישבו
אחיו יוסף כי מת אביהם ויאמרו לו אולי ישטמנו
יוסף והשב ישיב לנו את כל הרעה אשר גמלנו
אתו ועתה אנא שא פשע עבדי אלהי אביך ויבך
יוסף בדברם אליו והלכו גם אחיו ויפלו לפניו
ויאמרו הנה לך עבדים לפרעה ויאמר אלהם יוסף
אל תיראו כי התחת אלהים אני ואתם חשבתם
עלי רעה אלהים חשבה לטובה למען עשה כיום
הזה להחית עם רב ועתה אל תיראו אנכי אכלכל
אתכם ואת טפכם וינחם אותם וידבר על לבם
ויגר יוסף בארץ הוא ובית אביו ויחי יוסף מאה
ועשר שנים וירא יוסף לאפרים בני שלשים גם
בני מכיר בן מנשה ילדו על ברכי יוסף ויאמר
יוסף אל אחיו אנכי מת ואלהים פקד יפקד אתכם
והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע
לאברהם ליצחק וליעקב וישבע יוסף את בני
ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם
את עצמתי מזה ויקבר אותו בארון במצרים
ויפטר ספר בראשית

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב
איש וביתו באו ראובן שמעון לוי ויהודה יששכר
זבולן ובנימין דן ונפתלי גד ואשר ויהי כל נפש
יצאי ירך יעקב שבעים נפש ויוסף היה במצרים
וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא ובני ישראל
פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ
אותם ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את
יוסף ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום
ממנו הבה נתחכמה לו פן ירבה והיה כי תקראנה
מלחמה והוסף גם הוא על שונאינו ונלחם בנו
ועלה מן הארץ וישימו עליו שרי מסים למען
ענתו בסבלתם ויבן ערי מסכנות לפרעה את פתם
ואת רעמסס ואת כל אשר ימצא לו ואת ערי המסכנות
ויקוצו מפני בני ישראל ויעבידו מצרים את בני
ישראל בפרך וימררו את חייהם בעבדה קשה בחמר
ובלבנים ובכל עבדה בשדה את כל עבדתם אשר
עבדו בהם בפרך ויאמר מלך מצרים למילדת העברית
אשר שם האחת שפרה ושם השנית פועה בילדכן
את העבריות וראיתן על האבנים אם בן הוא והמתן
אותו ואם בת היא וחיה ותיראן המילדת את האלהים
ולא עשו כאשר דבר אליהן מלך מצרים ותחיין
את הילדים ויקרא מלך מצרים למילדת ויאמר להן
מדוע עשיתן הדבר הזה ותחיין את הילדים
ותאמרן המילדת אל פרעה כי לא כנשים המצריות
העבריות כי חיות הנה בטרם תבוא אליהן המילדת
וילדו ויטב אלהים למילדת וירב העם ויעצמו
במאד ויהי כי יראו המילדת את האלהים ויעש להם
בתים ויצו פרעה לכל עמו לאמר כל הבן הילוד
היאורה תשליכוהו וכל הבת תחיון

עליה דמעה מעמה עליה בפני רגלו מעמה אי בשוט פ"ש ראוי
מעמה עליה בפני רגלו מעמה ובשם דמעה. אע"ג דמעה –
בפני עליה מעמה ברגלו פ"ש ואין לחוש שמא יבוא לידי
לבוש. מעמה בפני ע"ג שהוא מלוכלך בלחלוחית ואינו
ניקר כשמוחין אותה בסודר ואין לחוש שמא יבוא לידי
רחיצה; דמעה בפני עצמה מותרת ואין לחוש שמא יבוא
לידי רחיצה; מעמה בפני עצמה מותרת ואין לחוש שמא
יבוא לידי רחיצה; מעמה בפני עצמה מותרת ואין לחוש
שמא יבוא לידי רחיצה; מעמה בפני עצמה מותרת ואין
לחוש שמא יבוא לידי רחיצה; מעמה בפני עצמה מותרת
ואין לחוש שמא יבוא לידי רחיצה; מעמה בפני עצמה
מותרת ואין לחוש שמא יבוא לידי רחיצה; מעמה בפני
עצמה מותרת ואין לחוש שמא יבוא לידי רחיצה; מעמה
בפני עצמה מותרת ואין לחוש שמא יבוא לידי רחיצה;
מעמה בפני עצמה מותרת ואין לחוש שמא יבוא לידי
רחיצה; מעמ

ומלא לא יוכל לעמוד בפני בני ישראל כי חרם הוא
בתוככם לא תוכל להקים לפני אויביך עד הסירכם
החרם מקרבכם: ויקרבתם לשבטיכם למשפחותיכם
ולבתיכם איש איש לפי מספר כל אחד ואחד ולכדו
השבט אשר יקח הגורל לשבט יקרב למשפחות
והמשפחה אשר יקח הגורל למשפחה יקרב לבתים
והבית אשר יקח הגורל לבתים יקרב לגברים:
והיה הנלכד בחרם יישרף באש הוא וכל אשר לו
כי עבר את ברית ה' ועשה נבלה בישראל: ויקם
יהושע בבוקר וישכם את ישראל לשבטיהם ותלכד
שבט יהודה: ויקרב את משפחות יהודה ותלכד
משפחת הזרחי ויקרב את משפחת הזרחי לגברים
ותלכד זבדי: ויקרב את ביתו לגברים ותלכד עכן
בן כרמי בן זבדי בן זרח למטה יהודה: ויאמר
יהושע אל עכן בני שים נא כבוד לה' אלהי ישראל
ותן לו תודה והגד נא לי מה עשית אל תכחד ממני:
ויען עכן את יהושע ויאמר אמנה אנכי חטאתי לה'
אלהי ישראל וכזאת וכזאת עשיתי: וירא יהושע
שלח מלאכים וירוצו האהלה והנה טמון באהלו
והכסף תחתיו: ויקחום מתוך האהל ויביאום אל
יהושע ואל כל בני ישראל וישימו אותם לפני ה':
ויקח יהושע את עכן בן זרח ואת הכסף ואת האדרת
ואת לשון הזהב ואת בניו ואת בנותיו ואת שורו
ואת חמורו ואת צאנו ואת אהלו ואת כל אשר לו
והעלו אותם עמק עכור: ויאמר יהושע מה עכרתנו
יעכרך ה' ביום הזה וירגמו כל איש ישראל באבנים
ויקמו עליהם מצבת אבנים גדולה עד היום הזה
ושב ה' מחרון אפו על כן קרא שם המקום ההוא
עמק עכור עד היום הזה: ויאמר ה' אל יהושע אל
תירא ואל תחת קח אתך את כל עם המלחמה וקום
עלה העי ראה נתתי בידך את מלך העי ואת עמו
ואת עירו ואת ארצו: ועשית לעי ולמלכה כאשר
עשית ליריחו ולמלכה רק שללה ובהמתה תבזזו
לכם שים לך מארב לעיר מאחוריה: ויקם יהושע
והאנשי המלחמה לעלות על העי וישלח יהושע את
שלשים אלף איש גבורי החיל וישלחם לילה:
ויצום לאמר ראו אתם ארבים לעיר מאחורי העיר
אל תרחקו מן העיר והייתם כולכם נכונים: ואני
וכל העם אשר אתי נקרב אל העיר והיה כצאתם
לקראתנו ונגפנום לפניהם: ונסו לפנינו כבפעם
הראשנה ורדפנו אחריהם עד נתקנום מן העיר כי
יאמרו נסים הם לפנינו כבפעם הראשנה ונסו לפנינו:
ואתם תקמו מן המארב ושמתם את העיר בידכם
והצתם את העיר באש כדבר ה' תעשו ראו צויתי
אתכם: וישלח יהושע ויילכו אל המארב וישבו בין
בית אל ובין העי מים לעי לבד ויהושע לן בלילה
ההוא בתוך העם: וישכם יהושע בבקר ויפקד את
העם ויעל הוא וזקני ישראל לפני העם כל אנשי
המלחמה אשר אתו ויעלו ויגשו ויבאו נגד העיר
ויחנו מצפון לעי והגיא בינו ובין העי: וכחמשת
אלפים איש לקח ויתן אתם ארבים בין בית אל ובין
העי מים לעי לבד: ויתיצבו את כל המחנה אשר
לצפון העיר ואת ארבו אל ים העיר: ויהושע הלך
בלילה ההוא בתוך העמק: וירא מלך העי ויבהלו
וישכימו ויצאו אנשי העיר לקראת ישראל למלחמה
הוא ועמו כל עמו למועד לפני הערבה והוא לא ידע
כי ארב לו מאחורי העיר: ויהושע ובכל ישראל
נגפו לפניהם וינוסו דרך המדבר: ויזעקו כל העם
אשר בעיר לקרא להם וירדפו אחרי יהושע וינתקו
אל העיר: ואיש העי והבית אל לא נותרו אשר לא
יצאו אחרי ישראל ויעזבו את העיר פתוחה וירדפו
את ישראל: ויאמר ה' אל יהושע נטה את הכידון
אשר בידך אל העי כי בידך אתננה ויט יהושע אל
העיר את הכידון אשר בידו: והארב קם במהרה
ממקומו וירוצו כנטותו ידו וילכדו את העיר
וימהרו ויצתו את העיר באש: ויפן האיש העי אחריו
והנה עלה קיטור העיר השמימה ולא היה להם ידים
לנוס הנה והנה והעם הנסים המולכים ליערבה נהפך
על הרודפים: ויהושע וכל ישראל ראו כי לכד הארב
את העיר וכי עלה קיטור העיר ויפנו אנשי העי
אחוריהם: והם יצאים מן העיר מכים אותם בתוך
אלה מזה ואלה מזה ויכום עד בלתי השאיר להם
שריד ופליט: ואת מלך העי תפשו חי ויקריבו אותו
אל יהושע: ויהי כאשר כלו ישראל להרג את כל
יושבי העי בשדה במדבר אשר רדפום בו ויפלו גם
הם לפי חרב עד תמם כל ישראל העי: וכל הנפלים
ביום ההוא מאיש ועד אשה שנים עשר אלף כל אנשי
העי: ויהושע לא השיב ידו אשר נטה בכידון עד
החרימו את כל יושבי העי: רק הבהמה והשלל
העיר ההוא בזזו ישראל לעצמם כדבר ה' אשר צוה
את יהושע: ויהושע שרף את העי וישמה תל עולם
שממה עד היום הזה: ואת מלך העי תלה על העץ עד
עת הערב וכבוא השמש צוה יהושע וינתקו את נבלתו
מעל העץ וישליכו אל פתח שער העיר ויקימו עליו
גל אבנים גדול עד היום הזה: אז יבנה יהושע
מזבח לה' אלהי ישראל בהר עיבל: כאשר צוה משה
עבד ה' את בני ישראל ככתוב בספר תורת משה
מזבח אבנים שלמות אשר לא הניף עליהן איש ברזל
ויעלו עליו עולות לה' ויזבחו שלמים: ויכתב שם
על אבני המזבח את משנה תורת משה אשר כתב
לפני בני ישראל: וכל ישראל וזקניו ושוטריו
ושופטיו עמדים מזה ומזה לארון נגד הכהנים הלוים
נשאי ארון ברית ה' הגר כאזרח חציו אל מול הר
גרזים וחציו אל מול הר עיבל כאשר צוה משה עבד
ה' לברך את העם בראשונה: ואחרי כן הקריא את כל
דברי התורה הברכה והקללה ככל הכתוב בספר התורה:
לא היה דבר מכל אשר צוה משה אשר לא הקריא
יהושע נגד כל קהל ישראל והנשים והטף והגר
ההלך בקרבם: ויהי כשמע כל המלכים אשר בעבר
הירדן בהר ובשפלה ובכל חוף הים הגדול מול
לבנון החתי והאמרי הכנעני הפרזי החוי והיבוסי
לאמר: ויקבצו יחדו לעשות מלחמה עם יהושע
ועם ישראל פה אחד: ויושבי גבעון שמעו את אשר
עשה יהושע ליריחו ולעי: וגם הם עשו בערמה
וילכו ויצטירו צירה ויקחו שקים בלים על חמריהם
ונאדות יין בלים ובקועים וחבושים: ונעלות בלות
וטלאות על רגליהם ושמלות בלות עליהם וכל לחם
צידם יבש היה נקודים: ויבאו אל יהושע אל המחנה
הגלגלה ויאמרו אליו ואל איש ישראל ממרחק באנו
ועתה כרתו לנו ברית: ויאמרו איש ישראל אל
החוי אולי בקרבי אתה ישב ואיך אכרת לך ברית:
ויאמרו אל יהושע עבדיך אנחנו ויאמר אליהם יהושע
מי אתם ומאין תבאו: ויאמרו אליו מארץ רחוקה
מאד באו עבדיך בשם ה' אלהיך כי שמענו שמעו
ואת כל אשר עשה במצרים: ואת כל אשר עשה לשני
מלכי האמרי אשר בעבר הירדן לסיחון מלך חשבון
ולעוג מלך הבשן אשר בעשתרות: ויאמרו אלינו
זקנינו וכל יושבי ארצנו לאמר קחו בידכם צדה
לדרך ולכו לקראתם ואמרתם אליהם עבדיכם אנחנו
ועתה כרתו לנו ברית: זה לחמנו חם הצטידנו אתו
בבתינו ביום צאתנו ללכת אליכם ועתה הנה יבש והיה
נקודים: ואלה נאדות היין אשר מלאנו חדשות והנה
בלו ואלה שמלתינו ונעלינו בלו מרב המסע הזה:
ויקחו האנשים מצידתם ואת פי ה' לא שאלו: ויעש
להם יהושע שלום ויכרת להם ברית לחיותם וישבעו
להם נשיאי העדה: ויהי מקץ שלשת ימים אחרי כרתם
להם ברית ושמעו כי קרובים הם בקרבו וישבו
בקרבו: ויסעו בני ישראל ויבאו אל עריהם ביום
השלישי ועריהם גבעון והכפירה ובארות וקרית יערים:
ולא הכום בני ישראל כי נשבעו להם נשיאי העדה
בה' אלהי ישראל ויתלונן כל העדה על הנשיאים:
ויאמרו כל הנשיאים אל כל העדה אנחנו נשבענו להם
בה' אלהי ישראל ועתה לא נוכל לנגוע בהם: זאת
נעשה להם ונחיה ולא יהיה בהם קצף על השבועה
אשר נשבענו להם: ויאמרו אליהם הנשיאים יחיו
ויהיו חטבים עצים ושאבי מים לכל העדה כאשר
דברו להם הנשיאים: ויקראם יהושע וידבר אליהם
לאמר למה רמיתנו לאמר רחוקים אנחנו מכם מאד
ואתם בקרבנו ישבתם: ועתה ארורים אתם ולא יכרת
מכם עבד וחטבי עצים ושאבי מים לבית אלהי:
ויענו את יהושע ויאמרו כי הגד הגיד לעבדיך את
אשר צוה ה' אלהיך את משה עבדו לתת לכם את כל
הארץ והשמיד את כל יושבי הארץ מפניכם ונירא
מאד לנפשתינו מפניכם על הדבר הזה אשר עשיתם:
ועתה הננו בידך כטוב והישר בעיניך לעשות לנו
עשה: ויעש להם כן ויצל אותם מיד בני ישראל
ולא הרגום: ויושיבם יהושע ביום ההוא חטבי עצים
ושאבי מים לעדה ולמזבח ליהוה עד היום הזה
במקום אשר יבחר: ויהי כשמע אדני צדק מלך ירושלם
כי לכד יהושע את העי ואת החרים אותה כאשר עשה
ליריחו ולמלכה כן עשה לעי ולמלכה וכי יושבי
גבעון כרתו שלום עם ישראל וישבו בקרבם: ויראו
מאד כי גבעון עיר גדולה כאחת ערי המלוכה וכי
היא גדולה מן העי וכל אנשיה גבורים: וישלח אדני
צדק מלך ירושלם אל הוהם מלך חברון ואל פרם מלך
ירמות ואל יפיע מלך לכיש ואל דביר מלך עגלון
לאמר: עלו אלי ועזרני ונכה את גבעון כי שלמה
עשתה עם יהושע ועם בני ישראל: ויאספו וילכו
חמשת מלכי האמרי מלך ירושלם מלך חברון מלך
ירמות מלך לכיש מלך עגלון הם וכל מחניהם וישבו
על גבעון וילחמו בה: וישלחו אנשי גבעון אל
יהושע אל המחנה הגלגלה לאמר אל תרף ידיך מעבדיך
עלה אלינו מהר והושיענו וגאלנו כי נקבצו עלינו
כל מלכי האמרי היושבים בהר: ויעל יהושע מן
הגלגל הוא וכל עם המלחמה אתו וכל גבורי החיל:
ויאמר יהושע אל יהוה ביום תת יהוה את האמרי
לפני ישראל ויאמר לעיני ישראל שמש בגבעון דום
וירח בעמק אילון: ויום לא היה כמוהו לפניו ואחריו
לשמוע יהוה בקול איש כי יהוה נלחם לישראל:
ויהושע וכל ישראל עמו שבה המחנה הגלגלה: ויהי
בנוסם מפני ישראל וכהם בירידת בית חורון ויהוה
השליך עליהם אבנים גדלות מן השמים עד עזקה
וימתו רבים אשר מתו באבני הברד אשר מתו בחרב
בני ישראל: אז ידבר יהושע ליהוה ביום תת יהוה
את האמרי לפני בני ישראל ויאמר לעיני ישראל
שמש בגבעון דום וירח בעמק אילון: ויאמר שמש
בגבעון דום וירח בעמק אילון: ויאמר שמש בגבעון דום
וירח בעמק אילון: ויאמר שמש בגבעון דום וירח
בעמק אילון: ויאמר שמש בגבעון דום וירח בעמק
אילון: ויאמר שמש בגבעון דום וירח בעמק אילון:
ויאמר שמש בגבעון דום וירח בעמק אילון: ויאמר
שמש בגבעון דום וירח בעמק אילון: ויאמר שמש
בגבעון דום וירח בעמק אילון: ויאמר שמש בגבעון

ומי שאין דרכו לאכול בלילה אלא ביום, אוכל בכל זמן שירצה. ומי שאין דרכו לאכול אלא פת, אוכל פת. ומי שדרכו לאכול אורז, אוכל אורז. ומי שדרכו לאכול קטניות, אוכל קטניות. ומי שדרכו לאכול בשר, אוכל בשר. ומי שדרכו לאכול דגים, אוכל דגים. ומי שדרכו לאכול תרנגולת, אוכל תרנגולת. ומי שדרכו לאכול בשר בהמה, אוכל בשר בהמה. ומי שדרכו לאכול ביצים, אוכל ביצים. ומי שדרכו לאכול גבינה, אוכל גבינה. ומי שדרכו לאכול מכל אלו, אוכל מכל אלו. ומי שדרכו לאכול מעט מכל אלו, אוכל מעט מכל אלו. ומי שדרכו לאכול הרבה מכל אלו, אוכל הרבה מכל אלו. ומי שדרכו לאכול מעט מזה ומעט מזה, אוכל מעט מזה ומעט מזה. ומי שדרכו לאכול הרבה מזה והרבה מזה, אוכל הרבה מזה והרבה מזה. ומי שדרכו לאכול מעט מזה והרבה מזה, אוכל מעט מזה והרבה מזה. ומי שדרכו לאכול הרבה מזה ומעט מזה, אוכל הרבה מזה ומעט מזה. ומי שדרכו לאכול מעט מכל אלו והרבה מכל אלו, אוכל מעט מכל אלו והרבה מכל אלו. ומי שדרכו לאכול הרבה מכל אלו ומעט מכל אלו, אוכל הרבה מכל אלו ומעט מכל אלו. ומי שדרכו לאכול מעט מכל אלו ומעט מזה ומעט מזה, אוכל מעט מכל אלו ומעט מזה ומעט מזה. ומי שדרכו לאכול הרבה מכל אלו והרבה מזה והרבה מזה, אוכל הרבה מכל אלו והרבה מזה והרבה מזה. ומי שדרכו לאכול מעט מכל אלו והרבה מזה ומעט מזה, אוכל מעט מכל אלו והרבה מזה ומעט מזה. ומי שדרכו לאכול הרבה מכל אלו ומעט מזה והרבה מזה, אוכל הרבה מכל אלו ומעט מזה והרבה מזה. ומי שדרכו לאכול מעט מכל אלו ומעט מזה והרבה מזה, אוכל מעט מכל אלו ומעט מזה והרבה מזה. ומי שדרכו לאכול הרבה מכל אלו והרבה מזה ומעט מזה, אוכל הרבה מכל אלו והרבה מזה ומעט מזה. ומי שדרכו לאכול מעט מכל אלו והרבה מזה והרבה מזה, אוכל מעט מכל אלו והרבה מזה והרבה מזה. ומי שדרכו לאכול הרבה מכל אלו ומעט מזה ומעט מזה, אוכל הרבה מכל אלו ומעט מזה ומעט מזה. ומי שדרכו לאכול מעט מכל אלו והרבה מזה ומעט מזה, אוכל מעט מכל אלו והרבה מזה ומעט מזה. ומי שדרכו לאכול הרבה מכל אלו והרבה מזה והרבה מזה, אוכל הרבה מכל אלו והרבה מזה והרבה מזה. ומי שדרכו לאכול מעט מכל אלו ומעט מזה והרבה מזה, אוכל מעט מכל אלו ומעט מזה והרבה מזה. ומי שדרכו לאכול הרבה מכל אלו ומעט מזה והרבה מזה, אוכל הרבה מכל אלו ומעט מזה והרבה מזה. ומי שדרכו לאכול מעט מכל אלו והרבה מזה ומעט מזה, אוכל מעט מכל אלו והרבה מזה ומעט מזה. ומי שדרכו לאכול הרבה מכל אלו ומעט מזה והרבה מזה, אוכל הרבה מכל אלו ומעט מזה והרבה

ראו: מרדכי בר ר' יהודה חסיד, ספר חסידים (ספר פרמא), עמ' 1; ספר חסידים (מהדורת מרגליות), סי' 1; ספר חסידים (מהדורת וויסטינצקי), סי' 1.

בעל ספר חסידים – מחבר ספר חסידים (ספר פרמא) – ראו מרדכי בן יהודה חסיד, ספר חסידים (מהדורת מרגליות), סי' 1; ספר חסידים (מהדורת וויסטינצקי), סי' 1.

ספר חסידים – ספר חסידים (ספר פרמא) – ראו מרדכי בן יהודה חסיד, ספר חסידים (מהדורת מרגליות), סי' 1; ספר חסידים (מהדורת וויסטינצקי), סי' 1.

ספר חסידים (ספר פרמא) – ראו מרדכי בן יהודה חסיד, ספר חסידים (מהדורת מרגליות), סי' 1; ספר חסידים (מהדורת וויסטינצקי), סי' 1.

ספר חסידים (מהדורת מרגליות) – ראו מרדכי בן יהודה חסיד, ספר חסידים (מהדורת מרגליות), סי' 1; ספר חסידים (מהדורת וויסטינצקי), סי' 1.

ספר חסידים (מהדורת וויסטינצקי) – ראו מרדכי בן יהודה חסיד, ספר חסידים (מהדורת מרגליות), סי' 1; ספר חסידים (מהדורת וויסטינצקי), סי' 1.

מרדכי בן יהודה חסיד – מחבר ספר חסידים – ראו מרדכי בן יהודה חסיד, ספר חסידים (מהדורת מרגליות), סי' 1; ספר חסידים (מהדורת וויסטינצקי), סי' 1.

מרדכי בן יהודה – מחבר ספר חסידים – ראו מרדכי בן יהודה חסיד, ספר חסידים (מהדורת מרגליות), סי' 1; ספר חסידים (מהדורת וויסטינצקי), סי' 1.

יהודה החסיד – מחבר ספר חסידים – ראו מרדכי בן יהודה חסיד, ספר חסידים (מהדורת מרגליות), סי' 1; ספר חסידים (מהדורת וויסטינצקי), סי' 1.

יהודה בן שמואל החסיד – מחבר ספר חסידים – ראו מרדכי בן יהודה חסיד, ספר חסידים (מהדורת מרגליות), סי' 1; ספר חסידים (מהדורת וויסטינצקי), סי' 1.

שמואל הלוי – אב"ד רגנסבורג, חותן של מרדכי בן יהודה חסיד

ואמר ר' יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי: כל המלמד את בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו יצרו. שנאמר "ואת נפשות אשר עשו בחרן" (בראשית יב, ה). אל תקרי עשו אלא עשה. ואין עשה אלא יצר, שנאמר "ויצר ה' אלהים את האדם" (בראשית ב, ז). ואין נפשות אלא בנים, שנאמר "כל הנפש לשבעים" (שמות א, ה). ואין חרן אלא חורין לעבודת כוכבים, שנאמר "ויאמר אברם אל לוט אל נא תהי מריבה" (בראשית יג, ח). ואין לוט אלא לויה לעבודת כוכבים, שנאמר "ולוי אמר יתומיך ואלמנתיך תחיה" (ירמיה מט, יא). ואין יתומים אלא בטלים מן המצות, שנאמר "ויתום לא ישפוט" (דברים כד, יז). ואין אלמנה אלא בטלה מן המצות, שנאמר "ותשב אלמנה בית אביה" (בראשית לח, יא). ואין בית אלא בית המדרש, שנאמר "ואהל יעקב" (בראשית כה, כז). ואין אהל אלא בית המדרש, שנאמר "אהל ומקנה" (בראשית ד, כ). ואין מקנה אלא תלמידים, שנאמר "ומקנה רב היה לו" (שמואל א' א, ב). ואין רב אלא אלוף, שנאמר "אלוף עשו" (בראשית לו, טו). ואין אלוף אלא אילוף, שנאמר "אלופנו בקרים" (תהלים קמד, יד). ואין בקרים אלא תלמידים, שנאמר "ובקר בקר ישור" (שמות לג, ז). ואין ישור אלא ישורים, שנאמר "ישורון בחר בו" (דברים לג, ה). ואין ישורים אלא תלמידים, שנאמר "ישרים ילכו בם" (הושע יד, י). ואין בם אלא תלמידים, שנאמר "כי ישרים דרכי ה'" (הושע יד, י). ואין ה' אלא דיין, שנאמר "ה' שופטי" (ישעיה לג, כב). ואין שופטי אלא תלמידים, שנאמר "ומשפטיו אשר לא ידעום" (תהלים יח, כג). ואין משפטים אלא הלכות, שנאמר "ואלה המשפטים" (שמות כא, א). ואין אלה אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה שמות" (שמות א, א). ואין שמות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (בראשית ה, א). ואין תולדות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (בראשית ו, ט). ואין תולדות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (בראשית כה, יט). ואין תולדות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (בראשית לו, א). ואין תולדות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (בראשית לז, ב). ואין תולדות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (בראשית מו, ח). ואין תולדות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (שמות ו, יד). ואין תולדות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (במדבר ג, א). ואין תולדות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (רות ד, יח). ואין תולדות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (דברי הימים א' א, כט). ואין תולדות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (דברי הימים ב' יב, טו). ואין תולדות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (עזרא ב, ב). ואין תולדות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (נחמיה ז, ז). ואין תולדות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (נחמיה יב, כב). ואין תולדות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (נחמיה יב, כג). ואין תולדות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (נחמיה יב, כו). ואין תולדות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (נחמיה יב, מו). ואין תולדות אלא מוסיף על האמור, שנאמר "ואלה תולדות" (נחמיה יב, מז

ואמר אליו אין לי נשים

ויאמר: ואני סבור אינו אלא בתחלת הזיווג שאין לו אשה
כיון שנאמר ואמר אליו אין לי נשים אלא ודאי משנשא
אשה אחת נתקיים בו ויהיו שני בשר אחד ואם תאמר
אפילו משנשא כמה נשים נמי נתקיים בו ויהיו שנים
לבשר אחד אלא שהכתוב מדבר בדרך הארץ שרוב בני
אדם אין נושאין יותר מאשה אחת ומה שנשא אברהם
קטורה אחר שמתה שרה לא נשאה אלא לפלגש ולא
נקראת אשה אלא בשעה שנשאה לבנים ולפיכך נאמר
ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק ולבני הפלגשים
אשר לאברהם נתן אברהם מתנות ויפטרם ויהי עודנו
חי ויהי אחרי מות אברהם ברך אלהים את יצחק בנו
וישב יצחק עם באר לחי ראי ואין לך אשה שהיתה
עקרה מכל הנשים שנאמר ויעתר יי לו לאשתו כי עקרה
היא ואין לך אשה שנתברכה בבנים כרבקה שנאמר
ותהר רבקה אשת יצחק בן בתואל הארמי מפדן ארם
אחות לבן הארמי לה לאשה ולא לפלגש ואין לך אשה
שנתברכה בשני בנים כרבקה שנאמר ויתרוצצו הבנים
בקרבה ואין לך אשה שנתברכה בבנים זכרים כרבקה
שנאמר ויאמר יי לה שני גוים בבטנך ושני לאמים
ממעיך יפרדו ואין לך אשה שנתברכה בבנים שיצאו
מבטן אחד כרבקה שנאמר ויהי יום מלאת ימיה ללדת
והנה תומם בבטנה ויצא האחד אדמוני כולו כאדרת
שיער ויקראו שמו עשו ואין לך אשה שנתברכה בבנים
שיצאו מבטן אחד ונולדו כאחד כרבקה שנאמר ואחרי
כן יצא אחיו וידו אוחזת בעקב עשו ויקרא שמו יעקב
ואין לך אשה שנתברכה בבנים שיצאו מבטן אחד ונולדו
כאחד ומתו כאחד כרבקה שנאמר ויאספו אל עמיו
זקנה ושבעה ימים ומלאו ימי לדתה והנה תומם בבטנה
ויצא האחד אדמוני כולו כאדרת שיער ויקראו שמו עשו
ואין לך אשה שנתברכה בבנים שיצאו מבטן אחד ונולדו
כאחד ומתו כאחד כרבקה שנאמר ויאספו אל עמיו
זקנה ושבעה ימים ומלאו ימי לדתה והנה תומם בבטנה
ויצא האחד אדמוני כולו כאדרת שיער ויקראו שמו עשו
ואין לך אשה שנתברכה בבנים זכרים כרבקה שנאמר
ויעתר יי לו לאשתו כי עקרה היא ויעתר לו יי ותהר
רבקה אשתו ואין לך אשה שנתברכה בבנים שיצאו
מבטן אחד ונולדו כאחד כרבקה שנאמר ויתרוצצו הבנים
בקרבה ואין לך אשה שנתברכה בבנים זכרים כרבקה
שנאמר ויאמר יי לה שני גוים בבטנך ושני לאמים
ממעיך יפרדו ואין לך אשה שנתברכה בבנים שיצאו
מבטן אחד ונולדו כאחד כרבקה שנאמר ויהי יום מלאת
ימיה ללדת והנה תומם בבטנה ויצא האחד אדמוני כולו
כאדרת שיער ויקראו שמו עשו ואין לך אשה שנתברכה
בבנים שיצאו מבטן אחד ונולדו כאחד כרבקה שנאמר
ואחרי כן יצא אחיו וידו אוחזת בעקב עשו ויקרא שמו
יעקב ואין לך אשה שנתברכה בבנים זכרים כרבקה
שנאמר ויגדלו הנערים ויהי עשו איש יודע ציד איש
שדה ויעקב איש תם יושב אהלים ויאהב יצחק את עשו
כי ציד בפיו ורבקה אוהבת את יעקב ויזד יעקב נזיד
ויבא עשו מן השדה והוא עיף ויאמר עשו אל יעקב
הלעיטני נא מן האדום האדום הזה כי עיף אנכי על כן
קרא שמו אדום ויאמר יעקב מכרה כיום את בכרתך לי
ויאמר עשו הנה אנכי הולך למות ולמה זה לי בכורה
ויאמר יעקב השבעה לי כיום ויישבע לו וימכר את
בכרתו ליעקב ויעקב נתן לעשו לחם ונזיד עדשים
ויאכל וישת ויקם וילך ויבז עשו את הבכורה ואין לך
אשה שנתברכה בבנים שיצאו מבטן אחד ונולדו כאחד
ומתו כאחד כרבקה שנאמר ויהי יום מלאת ימיה ללדת
והנה תומם בבטנה ויצא האחד אדמוני כולו כאדרת
שיער ויקראו שמו עשו ואין לך אשה שנתברכה בבנים
שיצאו מבטן אחד ונולדו כאחד כרבקה שנאמר ואחרי
כן יצא אחיו וידו אוחזת בעקב עשו ויקרא שמו יעקב

ומלכותו בכל משלה בכל ומלכותו בכל משלה בכל ומלכותו בכל משלה בכל

ברכות

ברכות

שאלה מה פירוש בזה שאמרו חכמים שאין אדם נוגע בעבירה אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות עד שיעשה אותה כהיתר ואומר אעשה עבירה זו ואשוב ואעשה עבירה זו ואשוב ואעשה עבירה זו ואשוב

ולא יכול לחזור בו, שנאמר "לא ישוב ריקם" (ישעיה נה, יא). ואם אמר לו: הרי עליך כמוני, אינו כלום. ואם אמר לו: הרי עליך כמו שאני עליך, הרי זה כמי שאמר לו: הרי עליך כמוני. ואם אמר לו: הרי עליך כמוני, הרי זה כמי שאמר לו: הרי עליך כמו שאני עליך

ולא יעשה אלא בהסכמת שני הצדדים. ואם לא הסכימו, ימנה בית הדין מומחה אחד או יותר, ואם ימצאו שהדבר ראוי לעשות, יעשה.

ס"ח. אם נתן אדם לחברו מעות להביא לו סחורה מן המדינה, ולא הביא לו, אם רוצה הוא לקבל מעותיו, יכול הוא לקבל. ואם רוצה הוא לקבל סחורה, יכול הוא לקבל. ואם הוזלו המעות או הוקרו, אין לו אלא מעות שנתן.

ס"ט. אם נתן אדם לחברו מעות להביא לו סחורה מן המדינה, ובא זה ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

ע. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עא. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עב. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עג. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עד. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עה. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עו. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עז. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עח. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עט. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

פ. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

פא. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

פב. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

פג. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

פד. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

פה. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

פו. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

ע. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עא. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עב. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עג. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עד. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עה. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עו. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עז. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עח. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

עט. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

פ. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

פא. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

פב. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

פג. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

פד. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

פה. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

פו. אדם אומר לחברו: הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן. ואם אמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, ואמר: לא רציתי בסחורה זו, אבל הבא לי מדינה פלונית, אין לו אלא סחורה שנתן.

ואמר לו אלהים אני אל שדי פרה ורבה ויהי לקהל עמים ונתתי את ארץ
הגרים לך ולזרעך אחריך את אחזת ארצותיך אשר נתן אלהים לאברהם
ולי אתן לך ולזרעך אחריך אחזת עולם והיתי להם לאלהים ויאמר
אלהים אל משה ואתה את בריתי תשמר אתה וזרעך אחריך לדרתם
זאת בריתי אשר תשמרו ביני ובינכם ובין זרעך אחריך המול לכם כל
זכר ונמלתם את בשר ערלתכם והיה לאות ברית ביני וביניכם
ובן שמנת ימים ימול לכם כל זכר לדרתיכם יליד בית וקנין כל בן
נכר אשר לא מזרעך הוא המול ימול יליד ביתך וקנין כספך והיתה
בריתי בבשרכם לברית עולם וערל זכר אשר לא ימול את בשר ערלתו
ונכרתה הנפש ההוא מעמיה את בריתי הפר

ויאמר אלהים אל אברהם ושרי אשתך לא תקרא את שמה שרי כי
שרה שמה והברכתי אתה וגם נתתי ממנה לך בן והברכתיה והיתה
לגוים מלכי עמים ממנה יהיו ויצחק אברהם על פניו ויצחק בלבו
ויאמר הלבן מאה שנה יולד ואם שרה בת תשעים שנה תלד ויאמר
אברהם אל האלהים לו ישמעאל יחיה לפניך ויאמר אלהים אבל שרה
אשתך יולדת לך בן וקראת את שמו יצחק והקימתי את בריתי אתו
לברית עולם לזרעו אחריו ולגבי ישמעאל שמעתיך הנה ברכתי אתו
והפריתי אתו והרביתי אתו במאד מאד שנים עשר נשיאים יוליד
ונתתיו לגוי גדול ואת בריתי אקים את יצחק אשר תלד לך שרה
למועד הזה בשנה האחרת ויכל לדבר אתו ויעל אלהים מעל אברהם
ויקח אברהם את ישמעאל בנו ואת כל יליד ביתו ואת כל קנין כספו
את כל זכר באנשי בית אברהם וימל את בשר ערלתם ביום הזה כאשר
דבר אתו אלהים ואברהם בן תשעים ותשע שנה בהמלו בשר ערלתו
ויש בן שלש עשרה שנה בהמלו את בשר ערלתו ובישמעאל בנו בהמלו
את בשר ערלתם ביום הזה נמולו אברהם וישמעאל בנו וכל אנשי ביתו
יליד בית וקנין כסף מאת בן נכר נמולו אתו

וירא אליו יהוה באלני ממרא והוא ישב פתח האהל כחם היום
וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם
מפתח האהל וישתחו ארצה ויאמר אדני אם נא מצאתי חן בעיניך אל
נא תעבר מעל עבדך יוקח נא מעט מים ורחצו רגליכם והשענו תחת
העץ ואקחה פת לחם וסעדו לבכם אחר תעברו כי על כן עברתם על
עבדכם ויאמרו כן תעשה כאשר דברת וימהר אברהם האהלה אל שרה
ויאמר מהרי שלש סאים קמח סלת לושי ועשי עגות ואל הבקר רץ
אברהם ויקח בן בקר רך וטוב ויתן אל הנער וימהר לעשות אתו
ויקח חמאה וחלב ובן הבקר אשר עשה ויתן לפניהם והוא עמד עליהם
תחת העץ ויאכלו ויאמרו אליו איה שרה אשתך ויאמר הנה באהל
ויאמר שוב אשוב אליך כעת חיה והנה בן לשרה אשתך ושרה שמעת
פתח האהל והוא אחריו והאנשים זקנים באים בימים חדל היות לשרה
ארח כנשים ותצחק שרה בקרבה לאמר אחרי בלותי היתה לי עדנה
ואדוני זקן ויאמר יהוה אל אברהם למה זה צחקה שרה לאמר האף
אמנם אלד ואני זקנתי היפלא מיהוה דבר למועד אשוב אליך כעת
חיה ולשרה בן ותכחש שרה לאמר לא צחקתי כי יראה ויאמר לא כי
צחקת

ויקחו את לוט ואת רכושו בן אחי אברם וילך והוא יושב בסדם
ויבא הפליט ויגד לאברם העברי והוא שכן באלני ממרא האמרי אחי
אשכל ואחי ענר ואלה בעלי ברית אברם ויריק את חניכיו ילידי ביתו
שמנה עשר ושלש מאות וירדף עד דן ויחלק עליהם לילה הוא ועבדיו
ויכם וירדפם עד חובה אשר משמאל לדמשק וישב את כל הרכש וגם את
לוט אחיו ורכושו השיב וגם את הנשים ואת העם ויצא מלך סדם לקראתו
אחרי שובו מהכות את כדרלעמר ואת המלכים אשר אתו אל עמק שוה
הוא עמק המלך ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין והוא כהן לאל
עליון ויברכהו ויאמר ברוך אברם לאל עליון קנה שמים וארץ
וברוך אל עליון אשר מגן צריך בידך ונתן לו מעשר מכל ויאמר מלך
סדם אל אברם תן לי הנפש והרכש קח לך ויאמר אברם אל מלך סדם
הרימתי ידי אל יהוה אל עליון קנה שמים וארץ אם מחוט ועד שרוך
נעל ואם אקח מכל אשר לך ולא תאמר אני העשרתי את אברם אפס רק
אשר אכלו הנערים וחלק האנשים אשר הלכו אתי ענר אשכל וממרא
הם יקחו חלקם

אחרי הדברים האלה היה דבר יהוה אל אברם במחזה לאמר אל תירא
אברם אנכי מגן לך שכרך הרבה מאד ויאמר אברם אדני יהוה מה תתן
לי ואנכי הולך ערירי ובן משק ביתי הוא דמשק אליעזר ויאמר אברם
הן לי לא נתתה זרע והנה בן ביתי יורש אתי והנה דבר יהוה אליו
לאמר לא יירשך זה כי אם אשר יצא ממעיך הוא יירשך ויוצא אתו
החוצה ויאמר הבט נא השמים וספר הכוכבים אם תוכל לספר אתם
ויאמר לו כה יהיה זרעך ויאמן באהוה ויחשבה לו צדקה ויאמר אליו
אני יהוה אשר הוצאתיך מאור כשדים לתת לך את הארץ הזאת לרשתה
ויאמר אדני יהוה במה אדע כי אירשנה ויאמר אליו קחה לי עגלה
משלשת ועז משלשת ואיל משלש ותר וגוזל ויקח לו את כל אלה ויבתר
אתם בתוך ויתן איש בתרו לקראת רעהו ואת הצפור לא בתר וירד העיט
על הפגרים ויבר אתם אברם ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם
והנה אימה חשכה גדלה נפלת עליו ויאמר לאברם ידע תדע כי גר יהיה
זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה וגם את הגוי
אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכש גדול ואתה תבוא אל אבתיך
בשלום תקבר בשיבה טובה ודור רביעי ישובו הנה כי לא שלם עון
האמרי עד הנה ויהי השמש באה ועלטה היתה והנה תנור עשן ולפיד
אש אשר עבר בין הגזרים האלה ביום הזה כרת יהוה את אברם ברית
לאמר לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר
פרת את הקיני ואת הקנזי ואת הקדמני ואת החתי ואת הפרזי ואת
הרפאים ואת האמרי ואת הכנעני ואת הגרגשי ואת היבוסי

ואם לאו אין מפסיקין. ואם הפסיק אפילו הפסיק הרבה אינו מפסיק. ואם הפסיק בדבר שאינו מענין הברכה

ואין מברכין אותו אלא בעשרה. ואם בירך יחיד יכול לצאת בברכה זו ידי חובתו. ואין עונין אחריו אמן. ואין מברכין אותו אלא בפני שלשה מישראל. ואין מברכין אותו אלא בפני שבעה מישראל. ואין מברכין אותו אלא בפני עשרה מישראל. ואין מברכין אותו אלא בפני עשרה מישראל. ואין מברכין אותו אלא בפני עשר

المادة ٥٠٤ من قانون المرافعات المدنية والتجارية

يجوز للخصم أن يطلب من المحكمة أن تأمر خصمه بتقديم أية ورقة منتجة في الدعوى تكون تحت يده، وذلك بالشروط الآتية:

١- أن يعين الورقة المطلوب تقديمها بقدر ما يمكن من التعيين.

٢- أن يذكر الواقعة التي يريد إثباتها بالورقة.

٣- أن يبين الأسباب التي يدعي بها أن الورقة تحت يد خصمه.

٤- أن يكون طلب التقديم قبل إقفال باب المرافعة في الدعوى.

ويجب على المحكمة أن تجيب الطلب أو ترفضه بأسباب خاصة، وذلك بعد سماع أقوال الخصوم.

وإذا أمرت المحكمة بالتقديم ولم يقدم الخصم الورقة في الميعاد المعين في الأمر جاز للمحكمة أن تعتبر ما يقوله الطالب صحيحاً بشأن الورقة، ما لم يقم الدليل على خلاف ذلك.

وإذا قدم الخصم الورقة جاز للمحكمة أن تأخذ بما يقوله الطالب بشأن مضمونها، ما لم يقم الدليل على خلاف ذلك.

وإذا أنكر الخصم أن الورقة تحت يده، وكان الأمر بالتقديم قد صدر قبل إقفال باب المرافعة، جاز للمحكمة أن تعتبر إنكاره قرينة يجوز الأخذ بها مع القرائن الأخرى.

وإذا أنكر الخصم أن الورقة تحت يده، وكان الأمر بالتقديم قد صدر بعد

ואם לא, מה יעשה? ואם יאמר שיש לו ספק אם הוא בן ט' או לא, הרי אמרו חז"ל (יבמות קכ"א ע"ב) שכל ספק ערוה הוא אסור, ואפילו ספק ספיקא, ספק בספק ספק, אסור. ואם כן, הרי הוא בכלל "ערוה" שאסור לבעלה לבעול אותה, ואם בעלה בעלה הרי זה

ואחרי שהוא נשבר ונפל לארץ, אז יקום הוא בעצמו ויתחיל לבנות את בית המקדש. ואחרי שיבנה הוא את בית המקדש, אז יבנו כל ישראל את בית המקדש. ואחרי שיבנו כל ישראל את בית המקדש, אז יבנו את בית המקדש של משיח צדקנו. ואחרי שיבנה משיח צדקנו את בית המקדש של משיח צדקנו, אז יבנו את בית המקדש של אליהו הנביא. ואחרי שיבנה אליהו הנביא את בית המקדש שלו, אז יבנו את בית המקדש של מלך המשיח. ואחרי שיבנה מלך המשיח את בית המקדש שלו, אז יבנו את בית המקדש של כל אחד ואחד מישראל. ואחרי שיבנו כל אחד ואחד מישראל את בית המקדש שלו, אז יבנו את בית המקדש של כל העיר. ואחרי שיבנו כל העיר את בית המקדש שלה, אז יבנו את בית המקדש של כל המדינה. ואחרי שיבנו כל המדינה את בית המקדש שלה, אז יבנו את בית המקדש של כל העולם כולו. ואחרי שיבנו כל העולם כולו את בית המקדש שלו, אז יבנו את בית המקדש של כל הבריאה כולה. ואחרי שיבנו כל הבריאה כולה את בית המקדש שלה

ש"ב עיבא שטרנא גלגא בתרא שבקא ברמא – בתרא שטרא
ד.א אי – הוא דכול ש"ב בתר שלמה בעול שבק שבקא –
ש"ב בתרא שטרנא גלגא בתרא שבקא ברמא שבקא –
שבקא דאתה אבוהי שבקא ברמא שבקא בתר

ולמה אלהים את־הנחש הערום מכל חית השדה אשר עשה יהוה אלהים ויאמר אל־האשה אף כי־אמר אלהים לא תאכלו מכל עץ־הגן׃ ותאמר האשה אל־הנחש מפרי עץ־הגן נאכל׃ ומפרי העץ אשר בתוך־הגן אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן־תמתון׃ ויאמר הנחש אל־האשה לא־מות תמתון׃ כי יודע אלהים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלהים יודעי טוב ורע׃ ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה־הוא לעינים ונחמד העץ להשכיל ותקח מפריו ותאכל ותתן גם־לאישה עמה ויאכל׃ ותפקחנה עיני שניהם וידעו כי עירמם הם ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם חגרות׃ וישמעו את־קול יהוה אלהים מתהלך בגן לרוח היום ויתחבא האדם ואשתו מפני יהוה אלהים בתוך עץ הגן׃ ויקרא יהוה אלהים אל־האדם ויאמר אליו איכה׃ ויאמר את־קלך שמעתי בגן ואירא כי־עירם אנכי ואתחבא׃ ויאמר מי הגיד לך כי עירם אתה המן־העץ אשר צויתיך לבלתי אכל־ממנו אכלת׃ ויאמר האדם האשה אשר נתתה עמדי הוא נתנה־לי מן־העץ ואכל׃ ויאמר יהוה אלהים לאשה מה־זאת עשית ותאמר האשה הנחש השיאני ואכל׃ ויאמר יהוה אלהים אל־הנחש כי עשית זאת ארור אתה מכל־הבהמה ומכל חית השדה על־גחנך תלך ועפר תאכל כל־ימי חייך׃ ואיבה אשית בינך ובין האשה ובין זרעך ובין זרעה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב׃ אל־האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרנך בעצב תלדי בנים ואל־אישך תשוקתך והוא ימשל־בך׃ ולאדם אמר כי שמעת לקול אשתך ותאכל מן־העץ אשר צויתיך לאמר לא תאכל ממנו ארורה האדמה בעבורך בעצבון תאכלנה כל־ימי חייך׃ וקוץ ודרדר תצמיח לך ואכלת את־עשב השדה׃ בזעת אפיך תאכל לחם עד שובך אל־האדמה כי ממנה לקחת כי־עפר אתה ואל־עפר תשוב׃ ויקרא האדם שם אשתו חוה כי־היא היתה אם כל־חי׃ ויעש יהוה אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור והלבישם׃ ויאמר יהוה אלהים הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע ועתה פן־ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעלם׃ וישלחהו יהוה אלהים מגן־עדן לעבד את־האדמה אשר לקח משם׃ וישלח את־האדם וישכן מקדם לגן־עדן את־הכרבים ואת להט החרב המתהפכת לשמר את־דרך עץ החיים׃

ותהר חוה ותלד את־קין ותאמר קניתי איש את־יהוה׃ ותסף ללדת את־אחיו את־הבל ויהי הבל רעה צאן וקין היה עבד אדמה׃ ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה ליהוה׃ והבל הביא גם־הוא מבכרות צאנו ומחלבהן ושעה יהוה אל־הבל ואל־מנחתו׃ ואל־קין ואל־מנחתו לא שעה ויחר לקין מאד ויפלו פניו׃ ויאמר יהוה אל־קין למה חרה לך ולמה נפלו פניך׃ הלוא אם־תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת רבץ ואליך תשוקתו ואתה תמשל־בו׃ ויאמר קין אל־הבל אחיו ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל־הבל אחיו ויהרגהו׃ ויאמר יהוה אל־קין אי הבל אחיך ויאמר לא ידעתי השמר אחי אנכי׃ ויאמר מה עשית קול דמי אחיך צעקים אלי מן־האדמה׃ ועתה ארור אתה מן־האדמה אשר פצתה את־פיה לקחת את־דמי אחיך מידך׃ כי תעבד את־האדמה לא תוסף תת־כחה לך נע ונד תהיה בארץ׃ ויאמר קין אל־יהוה גדול עוני מנשוא׃ הן גרשת אתי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתתר והייתי נע ונד בארץ והיה כל־מצאי יהרגני׃ ויאמר לו יהוה לכן כל־הרג קין שבעתים יקם ויהוה שם לקין אות לבלתי הכות־אתו כל־מצאו׃ ויצא קין מלפני יהוה וישב בארץ־נוד קדמת־עדן׃ ויהי קין את־אשתו ותהר ותלד את־חנוך ויהי בנה עיר ויקרא שם העיר כשם בנו חנוך׃ ויולד לחנוך את־עירד ועירד ילד את־מחויאל ומחויאל ילד את־מתושאל ומתושאל ילד את־למך׃ ויקח־לו למך שתי נשים שם האחת עדה ושם השנית צלה׃ ותלד עדה את־יבל הוא היה אבי יושב אהל ומקנה׃ ושם אחיו יובל הוא היה אבי כל־תפש כנור ועוגב׃ וצלה גם־הוא ילדה את־תובל קין לטש כל־חרש נחשת וברזל ואחות תובל־קין נעמה׃ ויאמר למך לנשיו עדה וצלה שמען קולי נשי למך האזנה אמרתי כי־איש הרגתי לפצעי וילד לחבורתי׃ כי שבעתים יקם־קין ולמך שבעים ושבעה׃ וידע אדם עוד את־אשתו ותלד בן ותקרא את־שמו שת כי־שת לי אלהים זרע אחר תחת את־הבל כי הרגו קין׃ ולשת גם־הוא ילד בן ויקרא את־שמו אנוש אז הוחל לקרא בשם יהוה׃

ולא יכול לשמוע אלא מי שיש לו אזן כרויה לשמוע, שנאמר "ואזן שומעת ואוזן רואה ה' עשה גם שניהם". ואין אזן כרויה לשמוע אלא אזן שלמדה מוסר, שנאמר "אזן שומעת תוכחת חיים בקרב חכמים תלין". ואין אזן כרויה לשמוע אלא אזן שלמדה מוסר מפי רבותיה, שנאמר "ואזנך תשמע דבר מאחריך לאמר זה הדרך לכו בו". ואין אזן כרויה לשמוע אלא אזן שלמדה מוסר בשעת מעש

ויקבל-נא אדוני הסליחה על הטרדה הגדולה שאני מטריח את כבודו בבקשתי זו, אך אין לי ברירה אחרת, כי אין לי שום אפשרות להשיג את הכסף הדרוש לי בדחיפות בשום דרך אחרת, ואני מקווה בכל לבי שכבודו יואיל לעזור לי במצוקתי הגדולה.

אני מתחייב להחזיר את הסכום הנ"ל לכבודו תוך שלושה חודשים מיום שאקבל את המשכורת הראשונה שלי, ואני מבטיח לכבודו שלא אשכח את הטובה הגדולה שכבודו יעשה עמי.

בתודה מראש ובכבוד רב,

משה כהן

ירושלים, ט"ו באייר תרצ"ב

לכבוד

מר יעקב שטיין

רחוב הנביאים 14

תל אביב

אדוני הנכבד,

הנני מתכבד לפנות אל כבודו בבקשה דחופה. נתקלתי בקשיים כספיים זמניים עקב עיכוב בהעברת כספים מחו"ל, ואני נזקק לסכום של 120 לירות כדי לעמוד בהתחייבויותי הדחופות.

אני מבטיח לכבודו להחזיר את הסכום תוך 60 יום מיום קבלת הכסף. אני מוכן לחתום על שטר חוב ולשלם ריבית של 6% לשנה.

אודה לכבודו מאוד אם יואיל לעזור לי במצוקתי זו.

בכבוד רב,

יוסף לוי

ירושלים, כ"ג באלול תרצ"ג

לכבוד

הרב אברהם גולדברג

רחוב הרצל 7

חיפה

כבוד הרב,

הנני מתכבד לפנות אל כבודו בבקשה לעזרה. אני מחזיק בחנות קטנה לבגדים בשוק מחנה יהודה בירושלים, ובעקבות המלחמה נפגעה פרנסתי קשות. הלקוחות כמעט ואינם מגיעים, והמלאי שברשותי הולך ומתיישן.

אני מבקש מכבודו הלוואה בסך 80 לירות, שאוכל להחזיר תוך שנה אחת בתשלומים חודשיים. אני בעל משפחה ברוכת ילדים, ואין לי מקור פרנסה אחר.

אודה לכבודו מאוד אם יואיל לשקול את בקשתי בחיוב.

בכבוד רב ובברכה,

שמואל פרידמן

ירושלים, ט"ו באייר תרצ"ב

לכבוד

מר יעקב שטיין

רחוב הנביאים 14

תל אביב

אדוני הנכבד,

הנני מתכבד לפנות אל כבודו בבקשה דחופה. נתקלתי בקשיים כספיים זמניים עקב עיכוב בהעברת כספים מחו"ל, ואני נזקק לסכום של 120 לירות כדי לעמוד בהתחייבויותי הדחופות.

אני מבטיח לכבודו להחזיר את הסכום תוך 60 יום מיום קבלת הכסף. אני מוכן לחתום על שטר חוב ולשלם ריבית של 6% לשנה.

אודה לכבודו מאוד אם יואיל לעזור לי במצוקתי זו.

בכבוד רב,

יוסף לוי

אני פונה אל כבודו בבקשה דחופה. נתקלתי בקשיים כספיים זמניים עקב עיכוב בהעברת כספים מחו"ל, ואני נזקק לסכום של 120 לירות כדי לעמוד בהתחייבויותי הדחופות.

אני מבטיח לכבודו להחזיר את הסכום תוך 60 יום מיום קבלת הכסף. אני מוכן לחתום על שטר חוב ולשלם ריבית של 6% לשנה.

אודה לכבודו מאוד אם יואיל לעזור לי במצוקתי זו.

בכבוד רב,

יוסף לוי

ירושלים, כ"ג באלול תרצ"ג

לכבוד

הרב אברהם גולדברג

רחוב הרצל 7

חיפה

כבוד הרב,

הנני מתכבד לפנות אל כבודו בבקשה לעזרה. אני מחזיק בחנות קטנה לבגדים בשוק מחנה יהודה בירושלים, ובעקבות המלחמה נפגעה פרנסתי קשות. הלקוחות כמעט ואינם מגיעים, והמלאי שברשותי הולך ומתיישן.

אני מבקש מכבודו הלוואה בסך 80 לירות, שאוכל להחזיר תוך שנה אחת בתשלומים חודשיים. אני בעל משפחה ברוכת ילדים, ואין לי מקור פרנסה אחר.

אודה לכבודו מאוד אם יואיל לשקול את בקשתי בחיוב.

בכבוד רב ובברכה,

שמואל פרידמן

[illegible] ٢٠٣٠ [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [

٢

٤٢ - ٤٤٢٩

ויאמר יהוה אל ירמיה עוד קרא את הדברים האלה
כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל אל כל הפלטה
אשר הגליתי אתם משם בבלה׃ בנו בתים ושבו
ונטעו גנות ואכלו את פריהם׃ קחו נשים והולידו
בנים ובנות וקחו לבניכם נשים ואת בנותיכם
תנו לאנשים ותלדנה בנים ובנות ורבו שם ואל
תמעטו׃ ודרשו את שלום העיר אשר הגליתי
אתכם שמה והתפללו בעדה אל יהוה כי בשלומה
יהיה לכם שלום׃ כי כה אמר יהוה צבאות אלהי
ישראל אל ישאו לכם נביאיכם אשר בקרבכם
וקסמיכם ואל תשמעו אל החלמות אשר אתם
מחלמים׃ כי בשקר הם נבאים לכם בשמי לא
שלחתים נאם יהוה׃ כי כה אמר יהוה כי למלאת
לבבל שבעים שנה אפקד אתכם והקמתי עליכם
את דברי הטובה להשיב אתכם אל המקום הזה׃
כי אנכי ידעתי את המחשבות אשר אנכי חשב
עליכם נאם יהוה מחשבות שלום ולא לרעה
לתת לכם אחרית ותקוה׃ וקראתם אתי והלכתם
והתפללתם אלי ושמעתי אליכם׃ ובקשתם אתי
ומצאתם כי תדרשני בכל לבבכם׃ ונמצאתי לכם
נאם יהוה ושבתי את שבותכם וקבצתי אתכם
מכל הגוים ומכל המקמות אשר הדחתי אתכם
שמה נאם יהוה והשבתי אתכם אל המקום אשר
הגליתי משם׃ כי אמרתם הקים יהוה לנו נביאים
בבבל׃ כה אמר יהוה אל המלך היושב על כסא
דוד ואל כל העם היושב בעיר הזאת אחיכם
אשר לא יצאו אתכם בגולה׃ כה אמר יהוה צבאות
הנני משלח בהם את החרב את הרעב ואת הדבר
והשמתי אתם כתאנים הרעות אשר לא תאכלנה
מרע׃ ורדפתי אחריהם בחרב ברעב ובדבר ונתתים
לזועה לממלכות הארץ להיות לאלה ולשמה ולשרקה
ולחרפה בכל הגוים אשר הדחתים שמה׃ תחת
אשר לא שמעו אל דברי נאם יהוה אשר שלחתי
אליהם את עבדי הנביאים השכם ושלח ולא
שמעתם נאם יהוה׃ ואתם שמעו דבר יהוה כל
הגולה אשר שלחתי מירושלם בבלה׃ כה אמר
יהוה צבאות אלהי ישראל אל אחאב בן קוליה
ואל צדקיה בן מעשיה הנבאים להם בשמי שקר
הנני נתן אתם ביד נבוכדראצר מלך בבל והכה
אתם לעיני כל היהודים אשר בבבל׃ והיתה
מהם תהיה לכל ממלכות הארץ לאלה לקללה
ולחרפה בכל הגוים אשר הדחתים שמה׃ תחת
אשר עשיתם נבלה בישראל ותנאפו את נשי
רעיכם ותדברו דברים בשמי שקר אשר לא
צויתים אנכי הוא והעד נאם יהוה׃ ואל שמעיה
הנחלמי תאמר לאמר׃ כה אמר יהוה צבאות
אלהי ישראל לאמר יען אשר אתה שלחת ספרים
בשמך אל כל העם אשר בירושלם ואל צפניה
בן מעשיה הכהן ואל כל הכהנים לאמר׃ יהוה
נתן אתך כהן תחת יהוידע הכהן להיות פקידים
בבית יהוה לכל איש משוגע ומתנבא ונתתה
אתו אל הסד ואל המהפכת׃ ועתה למה לא
גערת בירמיה הענתתי האיש המתנבא לכם׃
כי על כן שלח אלינו בבלה לאמר ארכה היא
בנו בתים ושבו ונטעו גנות ואכלו את פריהם׃
ויקרא צפניה הכהן את הספר באזני ירמיה
הנביא׃ ויהי דבר יהוה אל ירמיה לאמר׃
שלח לכל הגולה לאמר כה אמר יהוה אל שמעיה
הנחלמי יען אשר נבא לכם שמעיה ואנכי לא
שלחתיו ויבטח אתכם על שקר׃ לכן כה אמר
יהוה הנני פקד על שמעיה הנחלמי ועל זרעו
לא יהיה לו איש יושב בתוך העם הזה ולא יראה
בטוב אשר אני עשה לעמי נאם יהוה כי סרה
דבר על יהוה׃ הדבר אשר היה אל ירמיה מאת
יהוה לאמר׃ כה אמר יהוה אלהי ישראל לאמר
כתב לך את כל הדברים אשר דברתי אליך אל
ספר׃ כי הנה ימים באים נאם יהוה ושבתי את
שבות עמי ישראל ויהודה אמר יהוה והשבתים
על הארץ אשר נתתי לאבותם וירשוה׃ ואלה
הדברים אשר דבר יהוה אל ישראל ואל יהודה׃
כי כה אמר יהוה שמענו קול חרדה פחד ואין
שלום׃ שאלו נא וראו אם יולד זכר מדוע
ראיתי כל גבר ידיו על חלציו כיולדה ונהפכו
כל הפנים לירקון׃ הוי כי גדול היום ההוא
מאין כמהו ועת צרה היא ליעקב וממנה
יושע׃ והיה ביום ההוא נאם יהוה צבאות
אשבר עלו מעל צוארך ומוסרותיך אנתק
וזרים לא יעבדו בו עוד׃ ועבדו את יהוה
אלהיהם ואת דוד מלכם אשר אקים להם׃
ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם יהוה ואל
תחת ישראל כי הנני מושיעך מרחוק ואת
זרעך מארץ שבים ושב יעקב ושקט ושאנן
ואין מחריד׃ כי אתך אני נאם יהוה להושיעך
כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הפיצותיך שמה
אך אתך לא אעשה כלה ויסרתיך למשפט ונקה
לא אנקך׃ כי כה אמר יהוה אנוש שברך נכאה
מכתך׃ אין דן דינך למרפא תעלה אין לך׃
כל מאהביך שכחוך אותך לא ידרשו כי מכת
אויב הכיתיך מוסר אכזר על רב עונך עצמו
חטאתיך׃ למה תזעק על שברך כאובה מכאובך
על רב עונך עצמו חטאתיך עשיתי לך אלה׃
לכן כל אכליך יאכלו וכל צריך כלם בשבי
ילכו והיו שאסיך לשסה וכל בזזיך אתן לבז׃
כי אעלה ארכה לך וממכותיך ארפאך נאם יהוה
כי נדחה קראו לך ציון היא דרש אין׃ כה
אמר יהוה הנני שב שבות אהלי יעקב ומשכנתיו
ארחם ונבנתה עיר על תלה וארמון על משפטו
ישב׃ והודה יצא מהם וקול משחקים ואספתים
והרביתים ולא ימעטו והכבדתים ולא יצעירו׃
והיו בניו כלפנים ועדתו לפני תכון ופקדתי
על כל לחציו׃ ואדירו יהיה ממנו ומושלו
מקרבו יצא והקרבתיו ונגש אלי כי מי זה
ערב לבו לגשת אלי נאם יהוה׃ ואתם תהיו לי
לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים׃ הנה סערת יהוה
חמה יצאה סערה מתחוללת על ראש רשעים
תחיל׃ לא ישוב אף יהוה עד עשתו ועד הקימו
מזמות לבו באחרית הימים תתבוננו בה׃
בעת ההיא נאם יהוה אהיה לאלהים לכל
משפחות ישראל והמה יהיו לי לעם׃ כה אמר
יהוה מצא חן במדבר עם שרידי חרב הלך
להרגיעו ישראל׃ מרחוק יהוה נראה לי ואהבת
עולם אהבתיך על כן משכתיך חסד׃ עוד אבנך
ונבנית בתולת ישראל עוד תעדי תפיך וצאת
במחול משחקים׃ עוד תטעי כרמים על הרי
שמרון נטעו נוטעים וחללו׃ כי יום קראו
נצרים בהר אפרים קומו ונעלה ציון אל יהוה
אלהינו׃ כי כה אמר יהוה רנו ליעקב שמחה
וצהלו לראש הגוים השמיעו הללו והאמרו
הושע יהוה את עמך את שארית ישראל׃
הנני מביאם מארץ צפון וקבצתים מירכתי
ארץ בם עור ופסח הרה ויולדת יחדו קהל
גדול ישובו הנה׃ בבכי יבאו ובתחנונים
אובילם אוליכם אל נחלי מים בדרך ישר לא
יכשלו בה כי הייתי לישראל לאב ואפרים
בכורי הוא׃ שמעו דבר יהוה גוים והגידו
באיים ממרחק ואמרו מזרה ישראל יקבצנהו
ושמרו כרעה עדרו׃ כי פדה יהוה את יעקב
וגאלו מיד חזק ממנו׃ ובאו ורנו במרום ציון
ונהרו אל טוב יהוה על דגן ועל תירוש ועל
יצהר ועל בני צאן ובקר והיתה נפשם כגן
רוה ולא יוסיפו לדאבה עוד׃ אז תשמח בתולה
במחול ובחורים וזקנים יחדו והפכתי אבלם
לששון ונחמתים והשמחתים מיגונם׃ ונפש
הכהנים דשנתי דשן וטובי ישבעו נאם יהוה׃
כה אמר יהוה קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים
רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה כי
איננו׃ כה אמר יהוה מנעי קולך מבכי ועיניך
מדמעה כי יש שכר לפעלתך נאם יהוה ושבו
מארץ אויב׃ ויש תקוה לאחריתך נאם יהוה
ושבו בנים לגבולם׃ שמע שמעתי אפרים
מתנודד יסרתני ואוסר בעגל לא למד השיבני
ואשובה כי אתה יהוה אלהי׃ כי אחרי שובי
נחמתי ואחרי הודעי ספקתי על ירך בושתי
וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי׃ הבן יקיר
לי אפרים אם ילד שעשועים כי מדי דברי בו
זכר אזכרנו עוד על כן המו מעי לו רחם
ארחמנו נאם יהוה׃ הקימי לך ציונים שומי
לך תמרורים שיתי לבך למסלה דרך הלכת
שובי בתולת ישראל שובי אל עריך אלה׃
עד מתי תתחמקין הבת השובבה כי ברא יהוה
חדשה בארץ נקבה תסובב גבר׃ כה אמר יהוה
צבאות אלהי ישראל עוד יאמרו את הדבר הזה
בארץ יהודה ובעריו בשובי את שבותם יברכך
יהוה נוה צדק הר הקדש׃ ונשבו ביהודה
ובכל עריו יחדו אכרים ונסעים בעדר׃ כי
הרויתי נפש עיפה וכל נפש דאבה מלאתי׃
על זאת הקיצותי ואראה ושנתי ערבה לי׃
הנה ימים באים נאם יהוה וזרעתי את בית
ישראל ואת בית יהודה זרע אדם וזרע בהמה׃
והיה כאשר שקדתי עליהם לנתוש ולנתץ
ולהרוס ולאבד ולהרע כן אשקד עליהם לבנות
ולנטוע נאם יהוה׃ בימים ההם לא יאמרו
אבות אכלו בסר ושני הבנים תקהינה׃ כי אם
איש במות עונו יאכל כל האדם האכל בסר
תקהינה שניו׃ הנה ימים באים נאם יהוה
וכרתי את בית ישראל ואת בית יהודה ברית
חדשה׃ לא כברית אשר כרתי את אבותם ביום
החזיקי בידם להוציאם מארץ מצרים אשר
בריתי הפרו והנני בעל בם נאם יהוה׃ כי זאת
הברית אשר אכרות את בית ישראל אחרי הימים
ההם נאם יהוה נתתי את תורתי בקרבם ועל
לבם אכתבנה והייתי להם לאלהים והמה יהיו
לי לעם׃ ולא ילמדו עוד איש את רעהו ואיש
את אחיו לאמר דעו את יהוה כי כלם ידעו
אתי למקטנם ועד גדולם נאם יהוה כי אסלח
לעונם ולחטאתם לא אזכר עוד׃ כה אמר יהוה
נתן שמש לאור יומם חקות ירח וכוכבים לאור
לילה רגע ים ויהמו גליו יהוה צבאות שמו׃
אם ימושו החקים האלה מלפני נאם יהוה גם
זרע ישראל ישבתו מהיות גוי לפני כל הימים׃
כה אמר יהוה אם ימדדו שמים למעלה ויחקרו
מוסדי ארץ למטה גם אני אזנח בכל זרע ישראל
על כל אשר עשו נאם יהוה׃ הנה ימים באים
נאם יהוה ונבנתה העיר ליהוה מגדל חננאל
עד שער הפנה׃ ויצא עוד קו המדה נגדו על
גבעת גרב ונסב גועה׃ וכל העמקים הפגרים
והדשן וכל השדות עד נחל קדרון עד פנת שער
הסוסים מזרחה קדש ליהוה לא תנתש ולא תהרס
עוד לעולם׃

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם: כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשביעית יצא לחפשי חנם. אם בגפו יבא בגפו יצא אם בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו. אם אדניו יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות האשה וילדיה תהיה לאדוניה והוא יצא בגפו. ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי. והגיש אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצע אדניו את אזנו במרצע ועבדו לעלם. ואיש כי ימכר את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים. אם רעה בעיני אדניה אשר לו יעדה ופדה לא ימשל למכרה בבגדו בה. ואם לבנו יעדנה כמשפט הבנות יעשה לה. אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע. ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף. מכה איש ומת מות יומת. ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה. והאיש כי יזד על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות. וזבח איש את אביו ואת אמו מות יומת. וגנב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת. וקלל אביו ואמו מות יומת. ואנשים כי יריבון איש את רעהו והכה איש את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשכב. אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא. ואיש כי יכה את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו נקם ינקם. רק אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו הוא. ואנשים כי ינצו ונגפו אשה הרה והיו לה ילדיה ואסון לא יהיה ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפללים. ואם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפש. ועין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל. כויה תחת כויה פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה. וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחנו תחת עינו. ואם שן עבדו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחנו תחת שנו. וכי יגח שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי. ואם שור נגח הוא מתמל שלשם ולא ישמרנו בעליו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת. אם כפר יושת עליו וגו כל אשר יושת עליו. או בן יגח או בת כמשפט הזה יעשה לו. אם עבד יגח השור או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל. וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו והפל שמה שור או חמור. בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו. ושור איש את שור רעהו והמת ומכרו את השור החי וחצו את כספו וגם את המת יחצון. או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם ולא ישמרנו בעליו השלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו. כי יגנב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר תחת השור וארבע צאן תחת השה. אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים. אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ונמכר בגנבתו. אם המצא תמצא בידו השור חי שור או חמור או שה כפלים ישלם. כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם. כי תצא אש ומצאה קצים וגנבת הבר או השדה האכלה או השדה נשרפה שלם ישלם המבעיר את הבערה. כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמר ונגנב מבית האיש אם ימצא הגנב ישלם שנים. אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו. על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד הדברים יבוא דבר שניהם אשר ירשיעון אלהים יכפל לרעהו. כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה. שבועת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו לא ישלם. ואם גנב יגנב מעמו ישלם לבעליו. אם טרף יטרף יביאהו עד הטרפה לא ישלם. וכי יזנה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר יהרנה לו לאשה. אם מאן ימאן אביה לתתה אליו כסף ישקל כמהר הבתולת. מכשפה לא תחיה. כל שכב עם בהמה מות יומת. זבח לאלהים יחרם בלתי ליהוה לבדו. וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים. כל אלמנה ויתום לא תענון. אם ענה תענה אתו כי אם צעק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו. וחרה אפי והרגתי אתכם בחרב והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתומים. אם כסף תלוה את עמי את העני עמך לא תהיה לו כנשה לא תשימון עליו נשך. אם חבל תחבל שלמת רעך עד בא השמש תשיבנו לו. כי היא כסתו היא שלמתו לעורו במה ישכב והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני. אלהים לא תקלל ונשיא בעמך לא תאר. זבחך ותירשך לא תאחר בכור בניך תתן לי. כן תעשה לשורך לצאנך שבעת ימים יהיה עם אמו ביום השמיני תתננו לי. ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשלכון אתו. לא תשא שמע שוא אל תשת ידך עם רשע להיות עד חמס. לא תהיה אחרי רבים לרעת ולא תענה על ריב לנטת אחרי רבים להטת. ודל לא תהדר בריבו. כי תפגע שור אויבך או חמרו תעה השב תשיבנו לו. כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו וחדלת מעזב לו עזב תעזב עמו. לא תטה משפט אביונך בריבו. מדבר שקר תרחק ונקי וצדיק אל תהרג כי לא אצדיק רשע. ושחד לא תקח כי השחד יעור פקחים ויסלף דברי צדיקים. וגר לא תלחץ ואתם ידעתם את נפש הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים. ושש שנים תזרע את ארצך ואספת את תבואתה. ושבת ביום השביעי למען ינוח שורך וחמרך וינפש בן אמתך והגר. ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו ושם אלהים אחרים לא תזכירו לא יעלה על פיך. שלש רגלים תחג לי בשנה. את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתיך למועד חדש האביב כי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני ריקם. וחג הקצר בכורי מעשיך אשר תזרע בשדה וחג האסיף בצאת השנה באספך את מעשיך מן השדה. שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון יהוה. לא תזבח על חמץ דם זבחי ולא ילין חלב חגי עד בקר. ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך. לא תבשל גדי בחלב אמו. הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום אשר הכנתי. השמר מפניו ושמע בקלו אל תמר בו כי לא ישא לפשעכם כי שמי בקרבו. כי אם שמוע תשמע בקלו ועשית כל אשר אדבר ואיבתי את איביך וצרתי את צריך. כי אלכה מלאכי לפניך והביאך אל האמרי והחתי והפרזי והכנעני החוי והיבוסי והכחדתיו. לא תשתחוה לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם כי הרס תהרסם ושבר תשבר מצבותיהם. ועבדתם את יהוה אלהיכם וברך את לחמך ואת מימיך והסרתי מחלה מקרבך. לא תהיה משכלה ועקרה במספר ימיך את מספר שבתיך אמלא. את אימתי אשלח לפניך והמותי את כל העם אשר תבא בהם ונתתי את כל אויביך אליך עורף. ושלחתי את הצרעה לפניך וגרשה את החוי את הכנעני ואת החתי מלפניך. לא אגרשנו מפניך בשנה אחת פן תהיה הארץ שממה ורבה עליך חית השדה. מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה ונחלת את הארץ. ושתי את ים סוף עד ים פלשתים וממדבר עד הנהר כי אתן בידכם את יושבי הארץ וגרשתם מפניך. לא תכרת להם ולאלהיהם ברית. לא ישבו בארצך פן יחטיאו אתך לי כי תעבד את אלהיהם כי יהיה לך למוקש. ומזבחתם תתצון ומצבתם תשברון ואשריו תגדעון. כי לא תשתחוה לאל אחר כי יהוה קנא שמו אל קנא הוא. פן תכרת ברית ליושבי הארץ וזנו אחרי אלהיהם וזבחו לאלהיהם וקרא לך ואכלת מזבחו. ולקחת מבנתיו לבניך ובנתיו זנות אחרי אלהיהם והזנו את בניך אחרי אלהיהם. אלהי מסכה לא תעשה לך. את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתיך לעת חדש האביב כי בחדש האביב יצאת ממצרים. כל פטר רחם לי וכל מקנך תזכר פטר שור ושה. ופטר חמור תפדה בשה ואם לא תפדה וערפתו כל בכור בניך תפדה. ולא יראו פני ריקם. ששת ימים תעבד וביום השביעי תשבת בחריש ובקציר תשבת. וחג שבעות תעשה לך בכורי קציר חטים וחג האסיף תקופת השנה. שלשה רגלים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון יהוה אלהי ישראל. כי אורישׁ גוים מפניך והרחבתי את גבולך ולא יחמד איש את ארצך בעלתך לראות את פני יהוה אלהיך שלש פעמים בשנה. לא תזבח על חמץ דם זבחי ולא ילין לבקר זבח חג הפסח. ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך. לא תבשל גדי בחלב אמו. ויאמר יהוה אל משה כתב לך את הדברים האלה כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל. ויהי שם עם יהוה ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה ויכתב על הלחת את דברי הברית עשרת הדברים. וירד משה מהר סיני ושני לחת העדת ביד משה ברדתו מן ההר ומשה לא ידע כי קרן עור פניו בדברו אתו. וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו. ויקרא אליהם משה ויפנו אליו אהרן וכל הנשיאים בעדה וידבר משה אליהם. ואחרי כן נגשו כל בני ישראל ויצו אתם את כל אשר דבר יהוה אתו בהר סיני. ויכל משה מדבר אתם ויתן על פניו מסוה. ובבא משה לפני יהוה לדבר אתו יסיר את המסוה עד צאתו ויצא ודבר אל בני ישראל את אשר יצוה. וראו בני ישראל את פני משה כי קרן עור פני משה והשיב משה את המסוה על פניו עד בואו לדבר אתו. ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה יהוה לעשות אתם. ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון ליהוה כל העשה בו מלאכה יומת. לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת. ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יהוה לאמר. קחו מאתכם תרומה ליהוה כל נדיב לבו יביאה את תרומת יהוה זהב וכסף ונחשת. ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים. ועורות אילם מאדמים ועורות תחשים ועצי שטים. שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים. אבני שהם ואבני מלואים לאפד ולחשן. וכל חכם לב בכם יבאו ויעשו את כל אשר צוה יהוה. את המשכן את אהלו ואת מכסהו את קרסיו ואת קרשיו את בריחו את עמודיו ואת אדניו. את הארון ואת הבדים ואת הכפרת ואת פרכת הסך. את השלחן ואת בדיו ואת כל כליו ואת לחם הפנים. ואת מנורת המאור ואת כליה ואת נרתיה ואת שמן המאור. ואת מזבח הקטרת ואת בדיו ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת מסך הפתח לפתח המשכן. את מזבח העלה ואת מכבר הנחשת אשר לו את בדיו ואת כל כליו את הכיור ואת כנו. את קלעי החצר את עמודיו ואת אדניו ואת מסך שער החצר. את יתדת המשכן ואת יתדת החצר ואת מיתריהם. את בגדי השרד לשרת בקדש את בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן. ויצאו כל עדת בני ישראל מלפני משה. ויבאו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבה רוחו אתו הביאו את תרומת יהוה למלאכת אהל מועד ולכל עבדתו ולבגדי הקדש. והאנשים על הנשים באו כל נדיב לב הביאו חח ונזם וטבעת וכומז כל כלי זהב וכל איש אשר הניף תנופת זהב ליהוה. וכל אשר נמצא אתו תכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים ועורות אילם מאדמים ועורות תחשים הביאו. כל מרים תרומת כסף ונחשת הביאו את תרומת יהוה וכל אשר נמצא אתו עצי שטים לכל מלאכת העבדה הביאו. וכל אשה חכמת לב בידיה טוו ויביאו מטוה את התכלת ואת הארגמן את תולעת השני ואת השש. וכל הנשים אשר נשא לבן אתן בחכמה טוו את העזים. והנשיאים הביאו את אבני השהם ואת אבני המלואים לאפד ולחשן. ואת הבשם ואת השמן למאור ולשמן המשחה ולקטרת הסמים. כל איש ואשה אשר הביא לב לנדבה ליהוה כל המלאכה אשר צוה יהוה לעשות ביד משה הביאו בני ישראל נדבה ליהוה. ויאמר משה אל בני ישראל ראו קרא יהוה בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה. וימלא אתו רוח אלהים בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה. ולחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף ובנחשת. ובחרשת אבן למלאת ובחרשת עץ לעשות בכל מלאכת מחשבת. ולהורת נתן בלבו הוא ואהליאב בן אחיסמך למטה דן. מלא אתם חכמת לב לעשות את כל מלאכת חרש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן בתולעת השני ובשש וארג עשי כל מלאכה וחשבי מחשבות. ועשה בצלאל ואהליאב וכל איש חכם לב אשר נתן יהוה חכמה ותבונה בהמה לדעת לעשות את כל מלאכת עבדת הקדש לכל אשר צוה יהוה. ויקרא משה אל בצלאל ואל אהליאב ואל כל איש חכם לב אשר נתן יהוה חכמה בלבו כל איש אשר נשאו לבו לקרבה אל המלאכה לעשתה. ויקחו את כל התרומה אשר הביאו בני ישראל אל מלאכת עבדת הקדש לעשת בה והם הביאו אליו עוד נדבה בבקר בבקר. ויבאו כל החכמים העשים את כל מלאכת הקדש איש מלאכתו אשר הם עשים. ויאמרו אל משה לאמר מרבים העם להביא מדי העבדה למלאכה אשר צוה יהוה לעשת אתה. ויצו משה ויעבירו קול במחנה לאמר איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקדש ויכלא העם מהביא. והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשת אתה והותר. ויעש כל חכם לב בעשי המלאכה את המשכן עשר יריעות שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני כרבים מעשה חשב עשה אתם. אורך היריעה האחת שמנה ועשרים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמות מדה אחת ליריעות. ויחבר את חמש היריעות אחת אל אחת וחמש היריעות חבר אחת אל אחת. ויעש לולאת תכלת על שפת היריעה האחת מקצה בחברת וכן עשה בשפת היריעה הקיצונית במחברת השנית. חמשים לולאת עשה ביריעה האחת וחמשים לולאת עשה בקצה היריעה אשר במחברת השנית מקבילת הלולאת אחת אל אחת. ויעש חמשים קרסי זהב ויחבר את היריעות אחת אל אחת בקרסים והיה המשכן אחד. ויעש יריעות עזים אהל על המשכן עשתי עשרה יריעות עשה אתם. אורך היריעה האחת שלשים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמות מדה אחת לעשתי עשרה יריעות. ויחבר את חמש היריעות לבד ואת שש היריעות לבד והכפיל את היריעה הששית אל מול פני האהל. ויעש חמשים לולאת על שפת היריעה הקיצונית במחברת ושפים לולאת על שפת היריעה השנית במחברת השנית. ויעש חמשים קרסי נחשת להבי את הקרסים את האהל ויהי אחד. ויעש מכסה לאהל עורת אילם מאדמים ומכסה עורת תחשים מלמעלה. ויעש את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים. עשר אמות אורך הקרש ואמה וחצי רחב הקרש האחד. שתי ידות לקרש האחד משלבת אחת אל אחת כן עשה לכל קרשי המשכן. ויעש את הקרשים למשכן עשרים קרש לפאת נגבה תימנה. ואת ארבעים אדני כסף עשה תחת עשרים הקרש שני אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידתיו ושני אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידתיו. ולצלע המשכן השנית לפאת צפון עשה עשרים קרש. ואת ארבעים אדניהם כסף שני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש האחד. ולירכתי המשכן ימה עשה ששה קרשים. ושני קרשים עשה למקצעת המשכן בירכתים. והיו תאמים מלמטה ויחדו יהיו תמים על ראשו אל הטבעת האחת כן עשה לשניהם למקצעת שתי הפנות. והיו שמנה קרשים ואדניהם כסף שש עשרה אדנים שנים אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש האחד. ויעש בריחם עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשכן האחת. וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן השנית וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן לירכתים ימה. ויעש את הבריח התיכן בוקע בתוך הקרשים מקצה אל קצה. ואת הקרשים צפה זהב ואת טבעתיהם עשה זהב בתים לבריחם וצפה את הבריחם זהב. ויקם את המשכן כמשפטו אשר הראה יהוה את משה. ויעש את הפרכת תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה חשב עשה אתה. ואת עמודיה ארבעה ואת וויהם זהב ואת ווייהם זהב ואת ווייהם זהב ואת וויי

מסה ביאור מפיה מסתיר מסה לה ב. מסיה מ לכה ה-
ליבה מל מסה. מסיה/מסה.ביה מסתה לסה מסה מסה לסה מסה
מסה מסה מסה מ מסה מסה מסה מסה מסה מסה מסה מסה
מסה מסה מסה מסה

ד"ר ישראל פרידמן – מבוא לתולדות ישראל בימי הבית השני

ספר ראשון: מקורות

1. יוסף בן מתתיהו, קדמוניות היהודים, ספרים יב–כ, בתרגום לעברית חדשה.
2. יוסף בן מתתיהו, מלחמת היהודים ביוונים, ספרים א–ב.
3. מקבים א, בתרגום לעברית חדשה.
4. מקבים ב, בתרגום לעברית חדשה.
5. מגילת תענית, בנוסח העברי והארמי.
6. מגילת אנטיוכוס, בנוסח העברי והארמי.
7. מגילת בית חשמונאי, בנוסח העברי והארמי.
8. מגילת בני בתוס, בנוסח העברי והארמי.
9. מגילת בני בלגה, בנוסח העברי והארמי.
10. מגילת בני יהוידע, בנוסח העברי והארמי.
11. מגילת בני יכין, בנוסח העברי והארמי.
12. מגילת בני מרים, בנוסח העברי והארמי.
13. מגילת בני פרעוש, בנוסח העברי והארמי.
14. מגילת בני צדוק, בנוסח העברי והארמי.
15. מגילת בני קטוס, בנוסח העברי והארמי.
16. מגילת בני שמאי, בנוסח העברי והארמי.
17. מגילת בני תדמור, בנוסח העברי והארמי.
18. מגילת בני תמרי, בנוסח העברי והארמי.
19. מגילת בני תקוע, בנוסח העברי והארמי.
20. מגילת בני תרשיש, בנוסח העברי והארמי.
21. מגילת בני תרשיש, בנוסח העברי והארמי.
22. מגילת בני תרשיש, בנוסח העברי והארמי.
23. מגילת בני תרשיש, בנוסח העברי והארמי.
24. מגילת בני תרשיש, בנוסח העברי והארמי.
25. מגילת בני תרשיש, בנוסח העברי והארמי.
26. מגילת בני תרשיש, בנוסח העברי והארמי.
27. מגילת בני תרשיש, בנוסח העברי והארמי.
28. מגילת בני תרשיש, בנוסח העברי והארמי.
29. מגילת בני תרשיש, בנוסח העברי והארמי.
30. מגילת בני תרשיש, בנוסח העברי והארמי.

הרגש. בלשון בעל שבח ורגזי נושא בפעולה – פועל בינוני, אך גם
שנוי שבח ורגזי – בינוני פ"ע. בינוני פועל עבר, אך גם שם
תואר ושם עצם – שם

ולא יוכל לומר שמסר לו לשם פקדון שהרי הוא מודה שלא
קיבל עליו שמירה אלא שלא יתן לאחרים ולא שמירה
בלבד. ואם אמר לו הפקדון שלי הוא ביד פלוני
ואיני יודע אם נתנו לו אם לאו הרי זה יתן לו
שהרי הודה לו שהוא שלו ואין לו עליו אלא
תביעת ממון בלבד. ואם אמר לו הפקדון שלי הוא
ביד פלוני ונתנו לו בפני עדים הרי זה יתן לו
שהרי הודה לו שהוא שלו ואין לו עליו אלא
תביעת ממון בלבד. ואם אמר לו הפקדון שלי הוא
ביד פלוני ונתנו לו שלא בפני עדים הרי זה
יתן לו שהרי הודה לו שהוא שלו ואין לו עליו
אלא תביעת ממון בלבד. ואם אמר לו הפקדון
שלי הוא ביד פלוני ונתנו לו בפני עדים הרי
זה יתן לו שהרי הודה לו שהוא שלו ואין לו
עליו אלא תביעת ממון בלבד. ואם אמר לו
הפקדון שלי הוא ביד פלוני ונתנו לו שלא
בפני עדים הרי זה יתן לו שהרי הודה לו
שהוא שלו ואין לו עליו אלא תביעת ממון
בלבד. ואם אמר לו הפקדון שלי הוא ביד
פלוני ונתנו לו בפני עדים הרי זה יתן לו
שהרי הודה לו שהוא שלו ואין לו עליו אלא
תביעת ממון בלבד. ואם אמר לו הפקדון
שלי הוא ביד פלוני ונתנו לו שלא בפני
עדים הרי זה יתן לו שהרי הודה לו שהוא
שלו ואין לו עליו אלא תביעת ממון בלבד.
ואם אמר לו הפקדון שלי הוא ביד פלוני
ונתנו לו בפני עדים הרי זה יתן לו שהרי

ולא תלמוד לומר אלא (דברים יא יח) ושמתם את דברי אלה וגו'
אלא מה תלמוד לומר (דברים יא יט) ושננתם לבניכם וגו'
בבניכם ולא בתלמידיכם בניכם שיהיו עוסקין בתורה
ומנין שאף כל אחד ואחד מישראל חייב בכתיבת ספר תורה
תלמוד לומר ושננתם לבניכם בניכם שיהיו עוסקין בתורה
שנה אחת או שתים או שלש שנים מי שיש לו בן למד
ממנו ומי שאין לו בן למד מבן בנו שנאמר והודעתם
לבניך ובניך לבניהם ומנין שאף כל אחד ואחד חייב
לכתוב לעצמו ספר תורה שלא משה כתב אלא ספר
תורה שנאמר וכתב לו את משנה התורה הזאת וגו'
ומנין שאם כתבו לו סופר אחר שהוא כאילו כתבו
בידו תלמוד לומר לכם כתוב אחד לכם ולכל ישראל
ומנין שאם כתבו לו בניו תלמיד חכם שהוא כאילו
כתבו בידו תלמוד לומר ושננתם לבניכם בניכם שיהיו
עוסקין בתורה ומנין שאם כתבו לו בניו תלמיד חכם
שהוא כאילו כתבו בידו תלמוד לומר ושננתם לבניכם
בניכם שיהיו עוסקין בתורה ומנין שאם כתבו לו בניו
תלמיד חכם שהוא כאילו כתבו בידו תלמוד לומר
והודעתם לבניך ובניך לבניהם ומנין שאם כתבו לו
בניו תלמיד חכם שהוא כאילו כתבו בידו תלמוד לומר
ושננתם לבניכם בניכם שיהיו עוסקין בתורה ומנין
שאם כתבו לו בניו תלמיד חכם שהוא כאילו כתבו
בידו תלמוד לומר ושננתם לבניכם בניכם שיהיו
עוסקין בתורה ומנין שאם כתבו לו בניו תלמיד חכם
שהוא כאילו כתבו בידו תלמוד לומר והודעתם
לבניך ובניך לבניהם ומנין שאם כתבו לו בניו

הסכם שכירות בלתי מוגנת

שנערך ונחתם בתל אביב ביום ... בחודש ... שנת ...

בין: ... ת"ז ... מרח' ... תל אביב

(להלן: "המשכיר")

לבין: ... ת"ז ... מרח' ... תל אביב

(להלן: "השוכר")

1. המשכיר מחזיק בדירת מגורים בת 3 חדרים ברח' ... תל אביב, הידועה כגוש ... חלקה ... (להלן: "הדירה").

2. השוכר מעוניין לשכור את הדירה מהמשכיר לתקופה של שנה אחת בלבד, החל מיום ... ועד ליום ... (להלן: "תקופת השכירות").

3. המשכיר מצהיר כי הוא בעל הזכויות בדירה ורשאי להשכירה לשוכר.

4. השוכר מצהיר כי בדק את הדירה ומצאה מתאימה למגוריו, וכי הוא מקבלה במצבה הנוכחי.

5. דמי השכירות החודשיים יעמדו על סך של ... ש"ח (במילים: ...), וישולמו מראש ביום ... לכל חודש.

6. השוכר יישא בתשלום חשבונות החשמל, המים והגז בגין הדירה.

7. השוכר לא יעשה שימוש בדירה למטרות בלתי חוקיות ולא יגרום מטרד לדיירים השכנים.

8. השוכר לא יעשה כל שינוי בדירה ללא הסכמה בכתב ומראש של המשכיר.

9. השוכר לא יעביר את זכויותיו בדירה לאחר ולא יתן אותה בשכירות משנה, אלא בהסכמה בכתב ומראש של המשכיר.

10. השוכר ישמור על הדירה ועל הריהוט שבה במצב תקין ויחזירם למשכיר בתום תקופת השכירות במצב דומה למצבם ביום כניסתו, למעט בלאי סביר.

11. המשכיר רשאי להיכנס לדירה לצורך בדיקה, בתיאום מראש עם השוכר, פעם בחודש לכל היותר.

12. הפרת הוראה מהוראות הסכם זה תקנה למשכיר את הזכות לבטל את ההסכם ולדרוש את פינוי הדירה מיד.

13. כל הודעה שתישלח לפי הסכם זה תישלח בדואר רשום לכתובת הרשומה בראש ההסכם.

14. הסכם זה מהווה את כל ההסכמות בין הצדדים ואין לשנותו אלא בכתב.

ולראיה באו הצדדים על החתום ביום ... בחודש ... שנת ...

המשכיר: ... השוכר: ...

הסכם שכירות בלתי מוגנת

שנערך ונחתם בתל אביב ביום ... בחודש ... שנת ...

בין: ... ת"ז ... מרח' ... תל אביב

(להלן: "המשכיר")

לבין: ... ת"ז ... מרח' ... תל אביב

(להלן: "השוכר")

1. המשכיר מחזיק בדירת מגורים בת 3 חדרים ברח' ... תל אביב, הידועה כגוש ... חלקה ... (להלן: "הדירה").

2. השוכר מעוניין לשכור את הדירה מהמשכיר לתקופה של שנה אחת בלבד, החל מיום ... ועד ליום ... (להלן: "תקופת השכירות").

3. המשכיר מצהיר כי הוא בעל הזכויות בדירה ורשאי להשכירה לשוכר.

4. השוכר מצהיר כי בדק את הדירה ומצאה מתאימה למגוריו, וכי הוא מקבלה במצבה הנוכחי.

5. דמי השכירות החודשיים יעמדו על סך של ... ש"ח (במילים: ...), וישולמו מראש ביום ... לכל חודש.

6. השוכר יישא בתשלום חשבונות החשמל, המים והגז בגין הדירה.

7. השוכר לא יעשה שימוש בדירה למטרות בלתי חוקיות ולא יגרום מטרד לדיירים השכנים.

8. השוכר לא יעשה כל שינוי בדירה ללא הסכמה בכתב ומראש של המשכיר.

9. השוכר לא יעביר את זכויותיו בדירה לאחר ולא יתן אותה בשכירות משנה, אלא בהסכמה בכתב ומראש של המשכיר.

10. השוכר ישמור על הדירה ועל הריהוט שבה במצב תקין ויחזירם למשכיר בתום תקופת השכירות במצב דומה למצבם ביום כניסתו, למעט בלאי סביר.

11. המשכיר רשאי להיכנס לדירה לצורך בדיקה, בתיאום מראש עם השוכר, פעם בחודש לכל היותר.

12. הפרת הוראה מהוראות הסכם זה תקנה למשכיר את הזכות לבטל את ההסכם ולדרוש את פינוי הדירה מיד.

13. כל הודעה שתישלח לפי הסכם זה תישלח בדואר רשום לכתובת הרשומה בראש ההסכם.

14. הסכם זה מהווה את כל ההסכמות בין הצדדים ואין לשנותו אלא בכתב.

ולראיה באו הצדדים על החתום ביום ... בחודש ... שנת ...

המשכיר: ... השוכר: ...

בך הנחיר. הנחיל הם. הנחיל; המר ר, ראש הנרל. ר, ראשון.
ראש ראשי ר, ראש ראשי ר, ראש ראשי לא ראשון ר, ראשי
ראשי ראשי ר, ראשי ראשי ראשי ראשי ראשי ראשי ראשי
ראשי ראשי ראשי

הרמב"ם פסק כאן כדעת הסוברים שאין חילוק בין שבועת שוא לשבועת שקר, ושניהם נקראים "נשבע לשקר". וכן פסק בפירוש המשניות (שבועות פ"ג מ"ח), ובספר המצוות (מצוה שלא תעשה קנב). וכן פסק בחיבורו הגדול (הלכות תשובה פ"ב ה"ב). וכן פסק בהלכות מלכים (פ"ב ה"ו), שכל המשבע לשקר בדברים שאין בהם ממש, כגון שנשבע שהעמוד שחור והוא לבן, או שהיום לילה והוא יום, הרי זה נשבע לשקר. וכן פסק בהלכות שבועות (פ"ב ה"ב), שכל המשבע לשקר בדברים שאין בהם ממש, כגון שנשבע שהעמוד שחור והוא לבן, או שהיום לילה והוא יום, הרי זה נשבע לשקר. וכן פסק בהלכות שבועות (פ"ב ה"ב), שכל המשבע לשקר בדברים שאין בהם ממש, כגון שנשבע שהעמוד שחור והוא לבן, או שהיום לילה והוא יום, הרי זה נשבע לשקר.

ומקור הדברים הוא מן הירושלמי (שבועות פ"ג ה"ח), שם נאמר: "רבי יוחנן בשם רבי שמעון בן יוצדק: כל הנשבע לשקר בדברים שאין בהם ממש, כגון שנשבע שהעמוד שחור והוא לבן, או שהיום לילה והוא יום, הרי זה נשבע לשקר". וכן נפסק להלכה בשולחן ערוך (חושן משפט סי' פז סעי' ב), שכל המשבע לשקר בדברים שאין בהם ממש, כגון שנשבע שהעמוד שחור והוא לבן, או שהיום לילה והוא יום, הרי זה נשבע לשקר. וכן פסק בהלכות שבועות (פ"ב ה"ב), שכל המשבע לשקר בדברים שאין בהם ממש, כגון שנשבע שהעמוד שחור והוא לבן, או שהיום לילה והוא יום, הרי זה נשבע לשקר.

ומקור הדברים הוא מן הירושלמי (שבועות פ"ג ה"ח), שם נאמר: "רבי יוחנן בשם רבי שמעון בן יוצדק: כל הנשבע לשקר בדברים שאין בהם ממש, כגון שנשבע שהעמוד שחור והוא לבן, או שהיום לילה והוא יום, הרי זה נשבע לשקר". וכן נפסק להלכה בשולחן ערוך (חושן משפט סי' פז סעי' ב), שכל המשבע לשקר בדברים שאין בהם ממש, כגון שנשבע שהעמוד שחור והוא לבן, או שהיום לילה והוא יום, הרי זה נשבע לשקר. וכן פסק בהלכות שבועות (פ"ב ה"ב), שכל המשבע לשקר בדברים שאין בהם ממש, כגון שנשבע שהעמוד שחור והוא לבן, או שהיום לילה והוא יום, הרי זה נשבע לשקר.

ומקור הדברים הוא מן הירושלמי (שבועות פ"ג ה"ח), שם נאמר: "רבי יוחנן בשם רבי שמעון בן יוצדק: כל הנשבע לשקר בדברים שאין בהם ממש, כגון שנשבע שהעמוד שחור והוא לבן, או שהיום לילה והוא יום, הרי זה נשבע לשקר". וכן נפסק להלכה בשולחן ערוך (חושן משפט סי' פז סעי' ב), שכל המשבע לשקר בדברים שאין בהם ממש, כגון שנשבע שהעמוד שחור והוא לבן, או שהיום לילה והוא יום, הרי זה נשבע לשקר. וכן פסק בהלכות שבועות (פ"ב ה"ב), שכל המשבע לשקר בדברים שאין בהם ממש, כגון שנשבע שהעמוד שחור והוא לבן, או שהיום לילה והוא יום, הרי זה נשבע לשקר.

מדרש

ולכן לנחור דה שמעון ואמרי לה כך הוא שמה. לנחור דה ש-

ואלמלא דה שמעון לא ידענא היכא אמרי לה. אלא כך הוא

שמה. ואלמלא דה שמעון לא ידענא היכא אמרי לה. אלא כך

הוא

دلك ذكر الله وحده ثم صلوا على محمد وآله وسلموا تسليما كثيرا
اللهم صل على محمد وعلى آل محمد كما صليت على إبراهيم وعلى آل
إبراهيم إنك حميد مجيد اللهم بارك على محمد وعلى آل محمد كما
باركت على إبراهيم وعلى آل إبراهيم إنك حميد مجيد اللهم إني
أسألك من الخير كله عاجله وآجله ما علمت منه وما لم أعلم وأعوذ
بك من الشر كله عاجله وآجله ما علمت منه وما لم أعلم اللهم
إني أسألك من خير ما سألك عبدك ونبيك وأعوذ بك من شر ما عاذ
به عبدك ونبيك اللهم إني أسألك الجنة وما قرب إليها من قول أو
عمل وأعوذ بك من النار وما قرب إليها من قول أو عمل وأسألك أن
تجعل كل قضاء قضيته لي خيرا يا أرحم الراحمين

בעניין פלוני נגד פלונית בשאלה מהו הסכום הנדרש לצורך הגשת בקשה לרשות ערעור בבית המשפט העליון בהליך שנפתח בבית משפט השלום בתל אביב-יפו בתביעה לפירוק שיתוף במקרקעין, ובהחלטה שניתנה בבקשה לסילוק התביעה על הסף מחמת היעדר סמכות עניינית.

בבקשה לרשות ערעור נטען כי בית משפט השלום שגה בכך שקבע כי הסכום הנדרש הוא סכום התביעה, ולא שווי חלקו של המבקש בנכס המבוקש לחלוקה. לטענת המבקש, שווי חלקו בנכס עומד על סכום הנמוך מסכום התביעה, ולכן לא הגיע הסכום הנדרש לצורך הגשת בקשת רשות ערעור.

בית משפט השלום דחה את הבקשה, בקבעו כי הסכום הנדרש הוא סכום התביעה, וכי המבקש לא הניח תשתית עובדתית מספקת לקביעה אחרת. בית משפט השלום הוסיף וקבע כי המבקש לא הגיש חוות דעת שמאית או כל ראיה אחרת התומכת בטענתו לגבי שווי חלקו בנכס.

בבקשה לרשות ערעור חזר המבקש על טענתו כי שווי חלקו בנכס נמוך מסכום התביעה, וכי בית משפט השלום שגה בכך שלא קיבל את הערכת השווי שצירף לבקשתו. עוד טען כי בית משפט השלום התעלם מכך שהמשיבה עצמה הודתה בכתב התביעה כי שווי חלקו של המבקש בנכס נמוך מסכום התביעה.

המשיבה טענה בתשובתה כי דין הבקשה להידחות, משום שהמבקש לא הניח תשתית עובדתית מספקת לקביעה כי שווי חלקו בנכס נמוך מסכום התביעה. לטענתה, המבקש לא צירף חוות דעת שמאית מטעמו, ולא הוכיח בדרך אחרת כי שווי חלקו בנכס נמוך מסכום התביעה.

בהחלטה שניתנה ביום [illegible] קבע בית המשפט העליון כי דין הבקשה להידחות. בית המשפט העליון חזר על כך שבבקשה לרשות ערעור על החלטה בעניין סמכות עניינית, על המבקש להניח תשתית עובדתית מספקת לקביעה כי שווי חלקו בנכס נמוך מסכום התביעה, ולצורך כך עליו להגיש חוות דעת שמאית או כל ראיה אחרת התומכת בטענתו.

בית המשפט העליון הוסיף וקבע כי המבקש לא הגיש חוות דעת שמאית מטעמו, ולא הוכיח בדרך אחרת כי שווי חלקו בנכס נמוך מסכום התביעה.

ורכפ-ורכפ.ו ויתר ברשות בעלת דרכו ומלוכתו ממשיכו-
ומשיכו מ"ר ברשות בעלת דרכו ומלוכתו ממשיכו-
ורכא-ורכפ.ו ויתר ברשות בעלת דרכו ומלוכתו ממשיכו-
ורכא ת.כלה-ורכא.
ורכא חלק ת"ר שנות ת"ר.
ורכפ-ורכפ.ו ויתר ברשות בעלת דרכו ומלוכתו ממשיכו-
ומשיכו מ"ר ברשות בעלת דרכו ומלוכתו ממשיכו-
ורכא-ורכפ.ו ויתר ברשות בעלת דרכו ומלוכתו ממשיכו-
ורכא ת.כלה-ורכא.
ורכא חלק ת"ר שנות ת"ר.
ורכפ-ורכפ.ו ויתר ברשות בעלת דרכו ומלוכתו ממשיכו-
ומשיכו מ"ר ברשות בעלת דרכו ומלוכתו ממשיכו-
ורכא-ורכפ.ו ויתר ברשות בעלת דרכו ומלוכתו ממשיכו-
ורכא ת.כלה-ורכא.
ורכא חלק ת"ר שנות ת"ר.

ואלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תפל ולבן וחצרות וי זהב׃ אחד עשר יום מחורב דרך הר שעיר עד קדש ברנע׃ ג ויהי בארבעים שנה באחד עשר חדש באחד לחדש דבר משה אל בני ישראל ככל אשר צוה יהוה אתו אליהם׃ ד אחרי הכתו את סיחן מלך האמרי אשר יושב בחשבון ואת עוג מלך הבשן אשר יושב בעשתרת באדרעי׃ ה בעבר הירדן בארץ מואב הואיל משה באר את התורה הזאת לאמר׃ ו יהוה אלהינו דבר אלינו בחרב לאמר רב לכם שבת בהר הזה׃ ז פנו לכם וסעו לכם ובאו הר האמרי ואל כל שכניו בערבה בהר ובשפלה ובנגב ובחוף ארץ הכנעני והלבנון עד הנהר הגדל נהר פרת׃ ח ראה נתתי לפניכם את הארץ באו ורשו את הארץ אשר נשבע יהוה לאבתיכם לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם ולזרעם אחריהם׃ ט ואמר אליכם בעת ההוא לאמר לא אוכל לבדי שאת אתכם׃ י יהוה אלהיכם הרבה אתכם והנכם היום ככוכבי השמים לרב׃ יא יהוה אלהי אבתיכם יסף עליכם ככם אלף פעמים ויברך אתכם כאשר דבר לכם׃ יב איכה אשא לבדי טרחכם ומשאכם וריבכם׃ יג הבו לכם אנשים חכמים ונבנים וידעים לשבטיכם ואשים בראשיכם׃ יד ותענו אתי ותאמרו טוב הדבר אשר דברת לעשות׃ טו ואקח את ראשי שבטיכם אנשים חכמים וידעים ואתן אתם בראשיכם שרי אלפים ושרי מאות ושרי חמשים ושרי עשרות ושטרים לשבטיכם׃ טז ואצו את שפטיכם בעת ההוא לאמר שמע בין אחיכם ושפטתם צדק בין איש ובין אחיו ובין גרו׃ יז לא תכירו פנים במשפט כקטן כגדול לא תגורו מפני איש כי המשפט לאלהים הוא והדבר אשר יקשה מכם תקריבון אלי ושמעתיו׃ יח ואצוה אתכם בעת ההוא את כל הדברים אשר תעשון׃ יט ונסע מחורב וילך את כל המדבר הגדול והנורא ההוא אשר ראיתם דרך הר האמרי כאשר צוה יהוה אלהינו אתנו ונבא עד קדש ברנע׃ כ ואמר אליכם באתם עד ההר האמרי אשר יהוה אלהינו נתן לנו׃ כא ראה נתן יהוה אלהיך לפניך את הארץ עלה רש כאשר דבר יהוה אלהי אבתיך לך אל תירא ואל תחת׃ כב ותקרבון אלי כלכם ותאמרו נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את הארץ וישבו אתנו דבר את הדרך אשר נעלה בה ואת הערים אשר נבוא אליהן׃ כג וייטב בעיני הדבר ואקח מכם שנים עשר אנשים איש אחד איש אחד לשבט׃ כד ויפנו ויעלו ההרה ויבאו עד נחל אשכל ויתרו בה׃ כה ויקחו בידם מפרי הארץ וירידו אלינו וישבו אתנו דבר ויאמרו טובה הארץ אשר יהוה אלהינו נתן לנו׃ כו ולא אביתם לעלות ותמרו את פי יהוה אלהיכם׃ כז ותרגנו באהליכם ותאמרו בשנאת יהוה אתנו הוציאנו מארץ מצרים לתת אתנו ביד האמרי להשמידנו׃ כח אנה אנחנו עלים אחינו המסו את לבבנו לאמר עם גדול ורם ממנו ערים גדלות ובצורות בשמים וגם בני ענקים ראינו שם׃ כט ואמר אליכם לא ערצון ולא אירא מהם׃ ל יהוה אלהיכם ההלך לפניכם הוא ילחם לכם ככל אשר עשה אתכם לעיניכם במצרים׃ לא ובמדבר אשר ראית אשר נשאך יהוה אלהיך כאשר ישא איש את בנו בכל הדרך אשר הלכתם עד בואכם עד המקום הזה׃ לב ובדבר הזה אינכם מאמינם ביהוה אלהיכם׃ לג ההלך לפניכם בדרך לתור לכם מקום לחניתכם באש לילה לראתכם בדרך אשר תלכו בה ובענן יומם׃ לד וישמע יהוה את קול דבריכם ויקצף וישבע לאמר׃ לה אם יראה איש באנשים האלה הדור הרע הזה את הארץ הטובה אשר נשבעתי לתת לאבתיכם׃ לו זולתי כלב בן יפנה הוא יראנה ולו אתן את הארץ אשר דרך בה ולבניו יען אשר מלא אחרי יהוה׃ לז גם בי התאנף יהוה בגלליכם לאמר גם אתה לא תבא שמה׃ לח יהושע בן נון העמד לפניך הוא יבא שמה אתו חזק כי הוא ינחיל את ישראל׃ לט וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה ובניכם אשר לא ידעו היום טוב ורע המה יבאו שמה ולהם אתננה והם יירשוה׃ מ ואתם פנו לכם וסעו המדברה דרך ים סוף׃ מא ותענו ותאמרו אלי חטאנו ליהוה אנחנו נעלה ונלחמנו ככל אשר צונו יהוה אלהינו ותחגרו איש את כלי מלחמתו ותהינו לעלות ההרה׃ מב ויאמר יהוה אלי אמר להם לא תעלו ולא תלחמו כי אינני בקרבכם ולא תנגפו לפני אויביכם׃ מג ואדבר אליכם ולא שמעתם ותמרו את פי יהוה ותזדו ותעלו ההרה׃ מד ויצא האמרי היושב בהר ההוא לקראתכם וירדפו אתכם כאשר תעשינה הדברות ויכתו אתכם בשעיר עד חרמה׃ מה ותשבו ותבכו לפני יהוה ולא שמע יהוה בקולכם ולא האזין אליכם׃ מו ותשבו בקדש ימים רבים כימי השבתכם׃

ב א ונפן ונסע המדברה דרך ים סוף כאשר דבר יהוה אלי ונסב את הר שעיר ימים רבים׃ ב ויאמר יהוה אלי לאמר׃ ג רב לכם סב את ההר הזה פנו לכם צפונה׃ ד ואת העם צו לאמר אתם עברים בגבול אחיכם בני עשו היושבים בשעיר וייראו מכם ונשמרתם מאד׃ ה אל תתגרו בם כי לא אתן לכם מארצם עד מדרך כף רגל כי ירושה לעשו נתתי את הר שעיר׃ ו אכל תשברו מאתם ואכלתם ומים תכרו מעמם וכספתם ושתיתם׃ ז כי יהוה אלהיך ברכך בכל מעשה ידיך ידע לכתך את המדבר הגדל הזה זה ארבעים שנה יהוה אלהיך אתך לא חסרת דבר׃ ח ונעבר מאת אחינו בני עשו היושבים בשעיר מדרך הערבה מאילת ומעציון גבר ונפן ונעבר דרך מדבר מואב׃ ט ויאמר יהוה אלי אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה כי לא אתן לך מארצו ירושה כי לבני לוט נתתי את ער ירושה׃ י האמים לפנים ישב בה עם גדול ורב ורם כענקים׃ יא רפאים יחשבו אף הם כענקים ואמרים הם לו׃ יב ובשעיר ישבו החרים לפנים ובני עשו יירשום וישמידום מפניהם וישבו תחתם כאשר עשה ישראל לארץ ירשתו אשר נתן יהוה להם׃ יג עתה קומו לכם ועברו את נחל זרד ונעבר את נחל זרד׃ יד והימים אשר הלכנו מקדש ברנע עד אשר עברנו את נחל זרד שלשים ושמנה שנה עד תם כל הדור אנשי המלחמה מקרב המחנה כאשר נשבע יהוה להם׃ טו וגם יד יהוה היתה בם להמם מקרב המחנה עד תמם׃ טז ויהי כאשר תמו כל אנשי המלחמה למות מקרב העם׃ יז וידבר יהוה אלי לאמר׃ יח אתה עבר היום את גבול מואב את ער׃ יט וקרבת מול בני עמון אל תצרם ואל תתגר בם כי לא אתן מארץ בני עמון לך ירושה כי לבני לוט נתתיה ירושה׃ כ ארץ רפאים תחשב אף היא רפאים ישבו בה לפנים והעמנים יקראו להם זמזמים׃ כא עם גדול ורב ורם כענקים ויהוה השמידם מפניהם וירשום וישבו תחתם׃ כב כאשר עשה לבני עשו היושבים בשעיר אשר השמיד את החרי מפניהם וירשום וישבו תחתם עד היום הזה׃ כג והעוים היושבים בחצרים עד עזה כפתורים היצאים מכפתור השמידם וישבו תחתם׃ כד קומו סעו ועברו את נחל ארנון ראה נתתי בידך את סיחן האמרי מלך חשבון והאמרי ואת ארצו החל רש ואתגר בו מלחמה׃ כה היום הזה אחל תת פחדך ויראתך על פני העמים תחת כל השמים אשר ישמעון שמעך ורגזו וחלו מפניך׃ כו ואשלח מלאכים מקדמות מדבר אל סיחן מלך חשבון דברי שלום לאמר׃ כז אעברה בארצך בדרך בדרך אלך לא אסור ימין ושמאל׃ כח אכל בכסף תשברני ואכלתי ונתת לי במים בכסף ושתיתי רק אעברה ברגלי׃ כט כאשר עשו לי בני עשו היושבים בשעיר והעמים היושבים בערבה מואב עד אשר אעבר את הירדן הארץ אשר יהוה אלהינו נתן לנו׃ ל ולא אבה סיחן מלך חשבון הביתנו בו כי הקשה יהוה אלהיך את רוחו ואמץ את לבבו למען תתו בידך כיום הזה׃ לא ויאמר יהוה אלי ראה החלתי תת לפניך את סיחן ואת ארצו החל רש לרשת את ארצו׃ לב ויצא סיחן לקראתנו הוא וכל עמו למלחמה יהצה׃ לג ויתנהו יהוה אלהינו לפנינו ונך אתו ואת בניו ואת כל עמו׃ לד ונלכד את כל ערים בעת ההוא ונחרם את כל עיר מתם הנשים והטף לא השאיר שריד׃ לה רק הבהמה בזזנו לנו ושלל הערים אשר לכדנו׃ לו מערוער אשר על שפת נחל ארנון והעיר אשר בנחל ועד הגלעד לא היתה קריה שגבה ממנו את הכל נתן יהוה אלהינו לפנינו׃ לז רק אל ארץ בני עמון לא קרבת כל יד נחל יבק וערי ההר וכל אשר צוה יהוה אלהינו׃

ג א ונפן ונעל דרך הבשן ויצא עוג מלך הבשן לקראתנו הוא וכל עמו למלחמה אדרעי׃ ב ויאמר יהוה אלי אל תירא אתו כי בידך נתתי אתו ואת כל עמו ואת ארצו ועשית לו כאשר עשית לסיחן מלך האמרי אשר יושב בחשבון׃ ג ויתן יהוה אלהינו בידנו גם את עוג מלך הבשן ואת כל עמו ונכהו עד בלתי השאיר לו שריד׃ ד ונלכד את כל ערים בעת ההוא לא היתה קריה אשר לא לקחנו מהם שישים עיר כל חבל ארגב ממלכת עוג בבשן׃ ה כל אלה ערים בצורות חומה גבהה דלתים ובריח לבד מערי הפרזי הרבה מאד׃ ו ונחרם אתם כאשר עשינו לסיחן מלך חשבון החרם כל עיר מתם הנשים והטף׃ ז וכל הבהמה ושלל הערים בזזנו לנו׃ ח ונקח בעת ההוא את הארץ מיד שני מלכי האמרי אשר בעבר הירדן מנחל ארנון עד הר חרמון׃ ט צידנים יקראו לחרמון שריון והאמרי קראים לו שניר׃ י כל ערי המישר וכל הגלעד וכל הבשן עד סלכה ואדרעי ערי ממלכת עוג בבשן׃ יא כי רק עוג מלך הבשן נשאר מיתר הרפאים הנה ערש ברזל הלא הוא ברבת בני עמון תשע אמות ארכה וארבע אמות רחבה באמת איש׃ יב וירשנו את הארץ הזאת בעת ההוא מערוער אשר על נחל ארנון וחצי הר הגלעד וערי נתתי לראובני ולגדי׃ יג ויתר הגלעד וכל הבשן ממלכת עוג נתתי לחצי שבט המנשי כל חבל הארגב לכל הבשן ההוא ייקרא ארץ רפאים׃ יד יאיר בן מנשה לקח את כל חבל הארגב עד גבול הגשורי והמעכתי ויקרא אתם על שמו את הבשן חות יאיר עד היום הזה׃ טו ולמכיר נתתי את הגלעד׃ טז ולראובני ולגדי נתתי מן הגלעד ועד נחל ארנון תוך הנחל וגבול ועד נחל יבק הגבול בני עמון׃ יז והערבה והירדן וגבול מכנרת ועד ים הערבה ים המלח תחת אשדות הפסגה מזרחה׃ יח ואצוה אתכם בעת ההוא לאמר יהוה אלהיכם נתן לכם את הארץ הזאת לרשתה חלוצים תעברו לפני אחיכם בני ישראל כל בני חיל׃ יט רק נשיכם וטפכם ומקניכם ידעתי כי מקנה רב לכם ישבו בעריכם אשר נתתי לכם׃ כ עד אשר יניח יהוה לאחיכם כמוכם וירשו גם הם את הארץ אשר יהוה אלהיכם נתן להם בעבר הירדן ושבתם איש לירשתו אשר נתתי לכם׃ כא ואת יהושע צויתי בעת ההוא לאמר עיניך הראות את כל אשר עשה יהוה אלהיכם לשני המלכים האלה כן יעשה יהוה לכל הממלכות אשר אתה עבר שמה׃ כב לא תיראום כי יהוה אלהיכם הוא הנלחם לכם׃ כג ואתחנן אל יהוה בעת ההוא לאמר׃ כד אדני יהוה אתה החלת להראות את עבדך את גדלך ואת ידך החזקה אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה כמעשיך וכגבורתך׃ כה אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן ההר הטוב הזה והלבנון׃ כו ויתעבר יהוה בי למענכם ולא שמע אלי ויאמר יהוה אלי רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה׃ כז עלה ראש הפסגה ושא עיניך ימה וצפונה ותימנה ומזרחה וראה בעיניך כי לא תעבר את הירדן הזה׃ כח וצו את יהושע וחזקהו ואמצהו כי הוא יעבר לפני העם הזה והוא ינחיל להם את הארץ אשר תראה׃ כט וכנשב בגיא מול בית פעור׃

ד א ועתה שמע ישראל אל החקים ואל המשפטים אשר אנכי מלמד אתכם לעשות למען תחיו ובאתם וירשתם את הארץ אשר יהוה אלהי אבתיכם נתן לכם׃ ב לא תספו על הדבר אשר אנכי מצוה אתכם ולא תגרעו ממנו לשמר את מצות יהוה אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם׃ ג עיניכם הראות את אשר עשה יהוה בבעל פעור כי כל האיש אשר הלך אחרי בעל פעור השמידו יהוה אלהיך מקרבך׃ ד ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם חיים כלכם היום׃ ה ראה למדתי אתכם חקים ומשפטים כאשר צוני יהוה אלהי לעשות כן בקרב הארץ אשר אתם באים שמה לרשתה׃ ו ושמרתם ועשיתם כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים אשר ישמעון את כל החקים האלה ואמרו רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה׃ ז כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרבים אליו כיהוה אלהינו בכל קראנו אליו׃ ח ומי גוי גדול אשר לו חקים ומשפטים צדיקם ככל התורה הזאת אשר אנכי נתן לפניכם היום׃ ט רק השמר לך ושמר נפשך מאד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל ימי חייך והודעתם לבניך ולבני בניך׃ י יום אשר עמדת לפני יהוה אלהיך בחרב בהר האל אמר יהוה אלי הקהל לי את העם ואשמעם את דברי אשר ילמדון ליראה אותי כל הימים אשר הם חיים על האדמה ואת בניהם ילמדון׃ יא ותקרבון ותעמדון תחת ההר וההר בוער באש עד לב השמים חשך ענן וערפל׃ יב וידבר יהוה אליכם מתוך האש קול דברים אתם שמעים ותמונה אינכם ראים זולתי קול׃ יג ויגד לכם את בריתו אשר צוה אתכם לעשות עשרת הדברים ויכתבם על שני לחת אבנים׃ יד ואתי צוה יהוה בעת ההוא ללמד אתכם חקים ומשפטים לעשתכם אתם בארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה׃ טו ונשמרתם מאד לנפשתיכם כי לא ראיתם כל תמונה ביום דבר יהוה אליכם בחרב מתוך האש׃ טז פן תשחתון ועשיתם לכם פסל תמונת כל סמל תבנית זכר או נקבה׃ יז תבנית כל בהמה אשר בארץ תבנית כל צפור כנף אשר תעוף בשמים׃ יח תבנית כל רמש בארמה תבנית כל דגה אשר במים מתחת לארץ׃ יט ופן תשא עיניך השמימה וראית את השמש ואת הירח ואת הכוכבים כל צבא השמים ונדחת והשתחוית להם ועבדתם אשר חלק יהוה אלהיך אתם לכל העמים תחת כל השמים׃ כ ואתכם לקח יהוה ויוצא אתכם מכור הברזל ממצרים להיות לו לעם נחלה כיום הזה׃ כא ויהוה התאנף בי על דבריכם ונשבע לבלתי עברתי את הירדן ולבלתי בוא אל הארץ הטובה אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה׃ כב כי אנכי מת בארץ הזאת איני עבר את הירדן ואתם עברים ורשתם את הארץ הטובה הזאת׃ כג השמרו לכם פן תשכחו את ברית יהוה אלהיכם אשר כרת עמכם ועשיתם לכם פסל תמונת כל אשר צוך יהוה אלהיך׃ כד כי יהוה אלהיך אש אכלה הוא אל קנא׃ כה כי תוליד בנים ובני בנים ונושנתם בארץ והשחתם ועשיתם פסל תמונת כל ועשיתם הרע בעיני יהוה אלהיך להכעיסו׃ כו העידתי בכם היום את השמים ואת הארץ כי אבד תאבדון מהר מעל הארץ אשר אתם עברים את הירדן שמה לרשתה לא תאריכן ימים עליה כי השמד תשמדון׃ כז והפיץ יהוה אתכם בעמים ונשארתם מתי מספר בגוים אשר ינהג יהוה אתכם שמה׃ כח ועבדתם שם אלהים מעשה ידי אדם עץ ואבן אשר לא יראון ולא ישמעון ולא יאכלון ולא יריחון׃ כט ומבקשתם משם את יהוה אלהיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך׃ ל בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקולו׃ לא כי אל רחום יהוה אלהיך לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישכח את ברית אבתיך אשר נשבע להם׃ לב כי שאל נא לימים ראשנים אשר היו לפניך למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה השמים הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמהו׃ לג השמע עם קול אלהים מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה ויחי׃ לד או הנסה אלהים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי במסת באתת ובמופתים ובמלחמה וביד חזקה ובזרוע נטויה ובמוראים גדלים ככל אשר עשה לכם יהוה אלהיכם במצרים לעיניך׃ לה אתה הראת לדעת כי יהוה הוא האלהים אין עוד מלבדו׃ לו משמים השמיע את קולו ליסרך ועל הארץ הראך את אשו הגדולה ודבריו שמעת מתוך האש׃ לז ותחת כי אהב את אבתיך ויבחר בזרעו אחריו ויוצאך בפניו בכחו הגדל ממצרים׃ לח להוריש גוים גדלים ועצמים ממך מפניך להביאך לתת לך את ארצם נחלה כיום הזה׃ לט וידעת היום והשבת אל לבבך כי יהוה הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד׃ מ ושמרת את חקיו ואת מצותיו אשר אנכי מצוך היום אשר ייטב לך ולבניך אחריך ולמען תאריך ימים על האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך כל הימים׃ מא אז הבדיל משה שלש ערים בעבר הירדן מזרחה שמש׃ מב לנוס שמה רוצח אשר ירצח את רעהו בבלי דעת והוא לא שנא לו מתמול שלשם ונס אל אחת מן הערים האל וחי׃ מג את בצר במדבר בארץ המישר לראובני ואת רמת בגלעד לגדי ואת גולן בבשן למנשה׃ מד וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל׃ מה אלה העדת והחקים והמשפטים אשר דבר משה אל בני ישראל בצאתם ממצרים׃ מו בעבר הירדן בגיא מול בית פעור בארץ סיחן מלך האמרי אשר יושב בחשבון אשר הכה משה ובני ישראל בצאתם ממצרים׃ מז וירשו את ארצו ואת ארץ עוג מלך הבשן שני מלכי האמרי אשר בעבר הירדן מזרחה שמש׃ מח מערוער אשר על שפת נחל ארנון עד הר שיאן הוא חרמון׃ מט וכל הערבה בעבר הירדן מזרחה ועד ים הערבה תחת אשדות הפסגה׃

ה א ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אלהם שמע ישראל את החקים ואת המשפטים אשר אנכי דבר באזניכם היום ולמדתם אתם ושמרתם לעשתם׃ ב יהוה אלהינו כרת עמנו ברית בחרב׃ ג לא את אבתינו כרת יהוה את הברית הזאת כי אתנו אנחנו אלה פה היום כלנו חיים׃ ד פנים בפנים דבר יהוה עמכם בהר מתוך האש׃ ה אנכי עמד בין יהוה וביניכם בעת ההוא להגיד לכם את דבר יהוה כי יראתם מפני האש ולא עליתם בהר לאמר׃ ו אנכי יהוה אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים׃ ז לא יהיה לך אלהים אחרים על פני׃ ח לא תעשה לך פסל כל תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ׃ ט לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך אל קנא פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים לשנאי׃ י ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי׃ יא לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא כי לא ינקה יהוה את אשר ישא את שמו לשוא׃ יב שמור את יום השבת לקדשו כאשר צוך יהוה אלהיך׃ יג ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך׃ יד ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך ושורך וחמרך וכל בהמתך וגרך אשר בשעריך למען ינוח עבדך ואמתך כמוך׃ טו וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויצאך יהוה אלהיך משם ביד חזקה ובזרוע נטויה על כן צוך יהוה אלהיך לעשות את יום השבת׃ טז כבד את אביך ואת אמך כאשר צוך יהוה אלהיך למען יאריכן ימיך ולמען ייטב לך על האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך׃ יז לא תרצח ולא תנאף ולא תגנב ולא תענה ברעך עד שוא׃ יח ולא תחמד אשת רעך ולא תתאוה בית רעך שדהו ועבדו ואמתו שורו וחמרו וכל אשר לרעך׃ יט את הדברים האלה דבר יהוה אל כל קהלכם בהר מתוך האש הענן והערפל קול גדול ולא יסף ויכתבם על שני לחת אבנים ויתנם אלי׃ כ ויהי כשמעכם את הקול מתוך החשך וההר בוער באש ותקרבון אלי כל ראשי שבטיכם וזקניכם׃ כא ותאמרו הן הראנו יהוה אלהינו את כבדו ואת גדלו ואת קולו שמענו מתוך האש היום הזה ראינו כי ידבר אלהים את האדם וחי׃ כב ועתה למה נמות כי תאכלנו האש הגדלה הזאת אם יספים אנחנו לשמע את קול יהוה אלהינו עוד ומתנו׃ כג כי מי כל בשר אשר שמע קול אלהים חיים מדברים מתוך האש כמנו ויחי׃ כד קרב אתה ושמע את כל אשר יאמר יהוה אלהינו ואתה תדבר אל יהוה אלהינו את כל אשר ידבר אליך יהוה אלהינו ושמענו ועשינו׃ כה וישמע יהוה את קול דבריכם בדברכם אלי ויאמר יהוה אלי שמעתי את קול דברי העם הזה אשר דברו אליך היטיבו כל אשר דברו׃ כו מי יתן והיה לבבם זה להם ליראה אותי ולשמר את כל מצותי כל הימים למען ייטב להם ולבניהם לעלם׃ כז לך אמר להם שובו לכם לאהליכם׃ כח ואתה פה עמד אתי ואדברה אליך את כל המצוה והחקים והמשפטים אשר תלמדם ועשו בארץ אשר אני נתן להם לרשתה׃ כט ושמרתם לעשות כאשר צוה יהוה אלהיכם אתכם לא תסורון ימין ושמאל׃ ל בכל הדרך אשר צוה יהוה אלהיכם אתכם תלכו למען תחיון וטוב לכם והארכתם ימים בארץ אשר תירשון׃

ו א ואלה המצוה החקים והמשפטים אשר צוה יהוה אלהיכם ללמד אתכם לעשות בארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה׃ ב למען תירא את יהוה אלהיך לשמר את כל חקתיו ומצותיו אנכי מצוך אתה ובנך ובן בנך כל ימי חייך ולמען יארכון ימיך׃ ג ושמעת ישראל ושמרת לעשות אשר ייטב לך ואשר תרבון מאד כאשר דבר יהוה אלהי אבתיך לך זבת חלב ודבש׃ ד שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד׃ ה ואהבת את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך׃ ו והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך׃ ז ושננתם לבניך ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך׃ ח וקשרתם לאות על ידך והיו לטטפת בין עיניך׃ ט וכתבתם על מזזות ביתך ובשעריך׃ י והיה כי יביאך יהוה אלהיך אל הארץ אשר נשבע לאבתיך לאברהם ליצחק וליעקב לתת לך ערים גדלות וטובות אשר לא בנית׃ יא ובתים מלאים כל טוב אשר לא מלאת וברות חצובות אשר לא חצבת כרמים וזיתים אשר לא נטעת ואכלת ושבעת׃ יב השמר לך פן תשכח את יהוה אשר הוציאך מארץ מצרים מבית עבדים׃ יג את יהוה אלהיך תירא ואתו תעבד ובשמו תשבע׃ יד לא תלכון אחרי אלהים אחרים מאלהי העמים אשר סביבותיכם׃ טו כי אל קנא יהוה אלהיך בקרבך פן יחרה אף יהוה אלהיך בך והשמידך מעל פני האדמה׃ טז לא תנסו את יהוה אלהיכם כאשר נסיתם במסה׃ יז שמר תשמרון את מצות יהוה אלהיכם ועדתיו וחקיו אשר צוך׃ יח והישר והטוב בעיני יהוה למען ייטב לך ובאת וירשת את הארץ הטובה אשר נשבע יהוה לאבתיך׃ יט להדף כל אויביך מפניך כאשר דבר יהוה׃ כ כי ישאלך בנך מחר לאמר מה העדת והחקים והמשפטים אשר צוה יהוה אלהינו אתכם׃ כא ואמרת לבנך עבדים היינו לפרעה במצרים ויוציאנו יהוה ממצרים ביד חזקה׃ כב ויתן יהוה אתת ומופתים גדלים ורעים במצרים בפרעה ובכל ביתו לעיננו׃ כג ואתנו הוציא משם למען הביא לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבתינו׃ כד ויצונו יהוה לעשות את כל החקים האלה ליראה את יהוה אלהינו לטוב לנו כל הימים לחיתנו כהיום הזה׃ כה וצדקה תהיה לנו כי נשמר לעשות את כל המצוה הזאת לפני יהוה אלהינו כאשר צונו׃

ז א כי יביאך יהוה אלהיך אל הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה ונשל גוים רבים מפניך החתי והגרגשי והאמרי והכנעני והפרזי והחוי והיבוסי שבעה גוים רבים ועצומים ממך׃ ב ונתנם יהוה אלהיך לפניך והכיתם החרם תחרים אותם לא תכרת להם ברית ולא תחנם׃ ג ולא תתחתן בם בתך לא תתן לבנו ובתו לא תקח לבנך׃ ד כי יסיר את בנך מאחרי ועבדו אלהים אחרים וחרה אף יהוה בכם והשמידך מהר׃ ה כי אם כה תעשו להם מזבחתיהם תתצו ומצבתם תשברו ואשריהם תגדעון ופסיליהם תשרפון באש׃ ו כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך בך בחר יהוה אלהיך להיות לו לעם סגלה מכל העמים אשר על פני האדמה׃ ז לא מרבכם מכל העמים חשק יהוה בכם ויבחר בכם כי אתם המעט מכל העמים׃ ח כי מאהבת יהוה אתכם ומשמרו את השבעה אשר נשבע לאבתיכם הוציא יהוה אתכם ביד חזקה ויפדך מבית עבדים מיד פרעה מלך מצרים׃ ט וידעת כי יהוה אלהיך הוא האלהים האל הנאמן שמר הברית והחסד לאהביו ולשמרי מצותיו לאלף דור׃ י ומשלם לשנאיו אל פניו להאבידו לא יאחר לשנאו אל פניו ישלם לו׃ יא ושמרת את המצוה ואת החקים ואת המשפטים אשר אנכי מצוך היום לעשותם׃ יב והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אתם ושמר יהוה אלהיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבתיך׃ יג ואהבך וברכך והרבך וברך פרי בטנך ופרי אדמתך דגנך ותירשך ויצהרך שגר אלפיך ועשתרת צאנך על האדמה אשר נשבע לאבתיך לתת לך׃ יד ברוך תהיה מכל העמים לא יהיה בך עקר ועקרה ובבהמתך׃ טו והסיר יהוה ממך כל חלי וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ישימם בך ונתנם בכל שנאיך׃ טז ואכלת את כל העמים אשר יהוה אלהיך נתן לך לא תחוס עינך עליהם ולא תעבד את אלהיהם כי מוקש הוא לך׃ יז כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני איכה אוכל להורישם׃ יח לא תירא מהם זכר תזכר את אשר עשה יהוה אלהיך לפרעה ולכל מצרים׃ יט המסת הגדלת אשר ראו עיניך והאתת והמופתים והיד החזקה והזרוע הנטויה אשר הוציאך יהוה אלהיך כן יעשה יהוה אלהיך לכל העמים אשר אתה ירא מפניהם׃ כ וגם את הצרעה ישלח יהוה אלהיך בם עד אבד הנשארים והנסתרים מפניך׃ כא לא תערץ מפניהם כי יהוה אלהיך בקרבך אל גדול ונורא׃ כב ונשל יהוה אלהיך את הגוים האל מפניך מעט מעט לא תוכל כלתם מהר פן תרבה עליך חית השדה׃ כג ונתנם יהוה אלהיך לפניך והמם מהומה גדלה עד השמדם׃ כד ונתן מלכיהם בידך ואבדת את שמם מתחת השמים לא יתיצב איש בפניך עד השמדך אתם׃ כה פסילי אלהיהם תשרפון באש לא תחמד כסף וזהב עליהם ולקחת לך פן תוקש בו כי תועבת יהוה אלהיך הוא׃ כו ולא תביא תועבה אל ביתך והיית חרם כמהו שקץ תשקצנו ותעב תתעבנו כי חרם הוא׃

ח א כל המצוה אשר אנכי מצוך היום תשמרון לעשות למען תחיון ורביתם ובאתם וירשתם את הארץ אשר נשבע יהוה לאבתיכם׃ ב וזכרת את כל הדרך אשר הוליכך יהוה אלהיך זה ארבעים שנה במדבר למען ענתך לנסתך לדעת את אשר בלבבך התשמר מצותו אם לא׃ ג ויענך וירעבך ויאכלך את המן אשר לא ידעת ולא ידעון אבתיך למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי יהוה יחיה האדם׃ ד שמלתך לא בלתה מעליך ורגלך לא בצקה זה ארבעים שנה׃ ה וידעת עם לבבך כי כאשר ייסר איש את בנו יהוה אלהיך מיסרך׃ ו ושמרת את מצות יהוה אלהיך ללכת בדרכיו וליראה אתו׃ ז כי יהוה אלהיך מביאך אל ארץ טובה ארץ נחלי מים עינת ותהמת יוצאים בבקעה ובהר׃ ח ארץ חטה ושערה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש׃ ט ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה לחם לא תחסר כל בה ארץ אשר אבניה ברזל ומהרריה תחצב נחשת׃ י ואכלת ושבעת וברכת את יהוה אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך׃ יא השמר לך פן תשכח את יהוה אלהיך לבלתי שמר מצותיו ומשפטיו וחקתיו אשר אנכי מצוך היום׃ יב פן תאכל ושבעת ובתים טובים תבנה וישבת׃ יג ובקרך וצאנך ירבין וכסף וזהב ירבה לך וכל אשר לך ירבה׃ יד ורם לבבך ושכחת את יהוה אלהיך המוציאך מארץ מצרים מבית עבדים׃ טו המוליכך במדבר הגדול והנורא נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין מים המוציא לך מים מצור החלמיש׃ טז המאכלך מן במדבר אשר לא ידעון אבתיך למען ענתך ולמען נסתך להיטבך באחריתך׃ יז ואמרת בלבבך כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה׃ יח וזכרת את יהוה אלהיך כי הוא הנתן לך כח לעשות חיל למען הקים את בריתו אשר נשבע לאבתיך כיום הזה׃ יט והיה אם שכח תשכח את יהוה אלהיך והלכת אחרי אלהים אחרים ועבדתם והשתחוית להם העדתי בכם היום כי אבד תאבדון׃ כ כגוים אשר יהוה מאביד מפניכם כן תאבדון עקב לא תשמעון בקול יהוה אלהיכם׃

ט א שמע ישראל אתה עבר היום את הירדן לבא לרשת גוים גדלים וחזקים ממך ערים גדלות ובצורות בשמים׃ ב עם גדול ורם בני ענקים אשר אתה ידעת ואתה שמעת מי יתיצב לפני בני ענק׃ ג וידעת היום כי יהוה אלהיך הוא עבר לפניך אש אכלה הוא ישמידם והוא יכניעם לפניך והורשתם אתם והאבדתם אתם מהר כאשר דבר יהוה לך׃ ד אל תאמר בלבבך בהדף יהוה אלהיך אתם מלפניך לאמר בצדקתי הביאני יהוה לרשת את הארץ הזאת וברשעת הגוים האלה יהוה מוריש אתם מפניך׃ ה לא בצדקתך ובישר לבבך אתה בא לרשת את ארצם כי ברשעת הגוים האלה יהוה אלהיך מוריש אתם מפניך ולמען הקים את הדבר אשר נשבע יהוה לאבתיך לאברהם ליצחק וליעקב׃ ו וידעת כי לא בצדקתך יהוה אלהיך נתן לך את הארץ הטובה הזאת לרשתה כי עם קשה ערף אתה׃ ז זכר אל תשכח את אשר הקצפת את יהוה אלהיך במדבר למן היום אשר יצאת מארץ מצרים עד באכם עד המקום הזה מרים הייתם עם יהוה׃ ח וגם בחרב הקצפתם את יהוה ויתאנף יהוה בכם להשמיד אתכם׃ ט בעלתי ההרה לקחת לוחות האבנים לוחות הברית אשר כרת יהוה עמכם וארב בהר ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכלתי ומים לא שתיתי׃ י ויתן יהוה אלי את שני לוחות האבנים כתבים באצבע אלהים ועליהם ככל הדברים אשר דבר יהוה עמכם בהר מתוך האש ביום הקהל׃ יא ויהי מקץ ארבעים יום וארבעים לילה ויתן יהוה אלי את שני לוחות האבנים לוחות הברית׃ יב ויאמר יהוה אלי קום רד מהרה מזה כי שחת עמך אשר הוצ

לך הולכי׳ אחר רבה מן האבות ושאר ענייני אינה מדבר הכתוב
מן הענין לך לך אל ארצך וגו׳ ואעשך לגוי גדול ואברכך וגו׳
ואברכה מברכיך ומקללך אאור וגו׳ ונברכו בך כל משפחות
האדמה ואחר כך ויהי רעב בארץ וגו׳ ויאמר ה׳ אל אברם
לך לך מארצך וגו׳ ואברכך ואגדלה שמך וגו׳ ואברכה מברכיך
ומקללך אאור ונברכו בך כל משפחות האדמה ואחר כך ויהי
רעב בארץ וגו׳ ויאמר ה׳ אל אברם לך לך מארצך וגו׳ ואעשך
לגוי גדול ואברכך וגו׳ ואברכה מברכיך ומקללך אאור ונברכו
בך כל משפחות האדמה ואחר כך ויהי רעב בארץ וגו׳ ויאמר
ה׳ אל אברם לך לך מארצך וגו׳ ואעשך לגוי גדול ואברכך וגו׳
ואברכה מברכיך ומקללך אאור ונברכו בך כל משפחות האדמה
ואחר כך ויהי רעב בארץ וגו׳ ויאמר ה׳ אל אברם לך לך
מארצך וגו׳ ואעשך לגוי גדול ואברכ

لم مدد. ادمده. دهم مل دمدحم مهم مد مدحم.مح
مدد مدد؛ همد ح يلم. دهمده حدحمه همد حمد حمد —
حمم د.مه. ح.مه حمد مل دمدحم همد حمد حمد ح.—
.اده اح.همم .حمد مدمد د.مده د.مه. مد ح.اده اح.—
مد.ه مدمد د.اهم مح همد همد حمد.ه ؛ د.حمد.اهد
مد حمدحم مدمد مل دمدمد د.مه. مدحم.ه ؛ د.حمد.اهد
همد حمد مل مدحم.ه ؛ د.حمد.اهد مد حمدحم مدمد
حمد. همد مل مدحم.ه ؛ د.حمد.اهد مد حمدحم مدمد
د.مه. حمم مد.مه د.مه. حمد.ه همد حمد.ه همد.ه مدمد
همد حمد مل مدحم.ه ؛ د.حمد.اهد مد حمدحم

ומי שאין לו אלא מנה והלוה לשנים אחד מאתים ואחד מנה
ואמר זה שלי וזה שלך זה שאתה נותן מאתים לבעל המנה
ומנה לשני ואם אמר זה שלי וזה שלך זה שאתה נותן מנה
לבעל המנה ומנה לשני ואם אמר זה שלי וזה שלך זה שאתה
נותן מנה לבעל המנה ומנה לשני ואם אמר זה שלי וזה שלך
זה שאתה נותן מנה לבעל המנה ומנה לשני ואם אמר זה
שלי וזה שלך זה שאתה נותן מנה לבעל המנה ומנה לשני
ואם אמר זה שלי וזה שלך זה שאתה נותן מנה

ויהיו נקוה עליכם ועל כל הגדה הזאת לעולם ועד. אמן סלה.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצוה לנו לשתות כוס של ברכה.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הז

ואם לא נתן לו אלא מעות מועטות, אפילו הכי אין לו אלא מה שנתן לו. ואם נתן לו מעות הרבה

هاس هدد لدهدر ادهد دد دادد ددكدرده هدهادد هس اهاد—
دسدد دد دهد دد هدد دد هدد دد هدد دد هدد دد هدد دد هدد دد
دد. هد